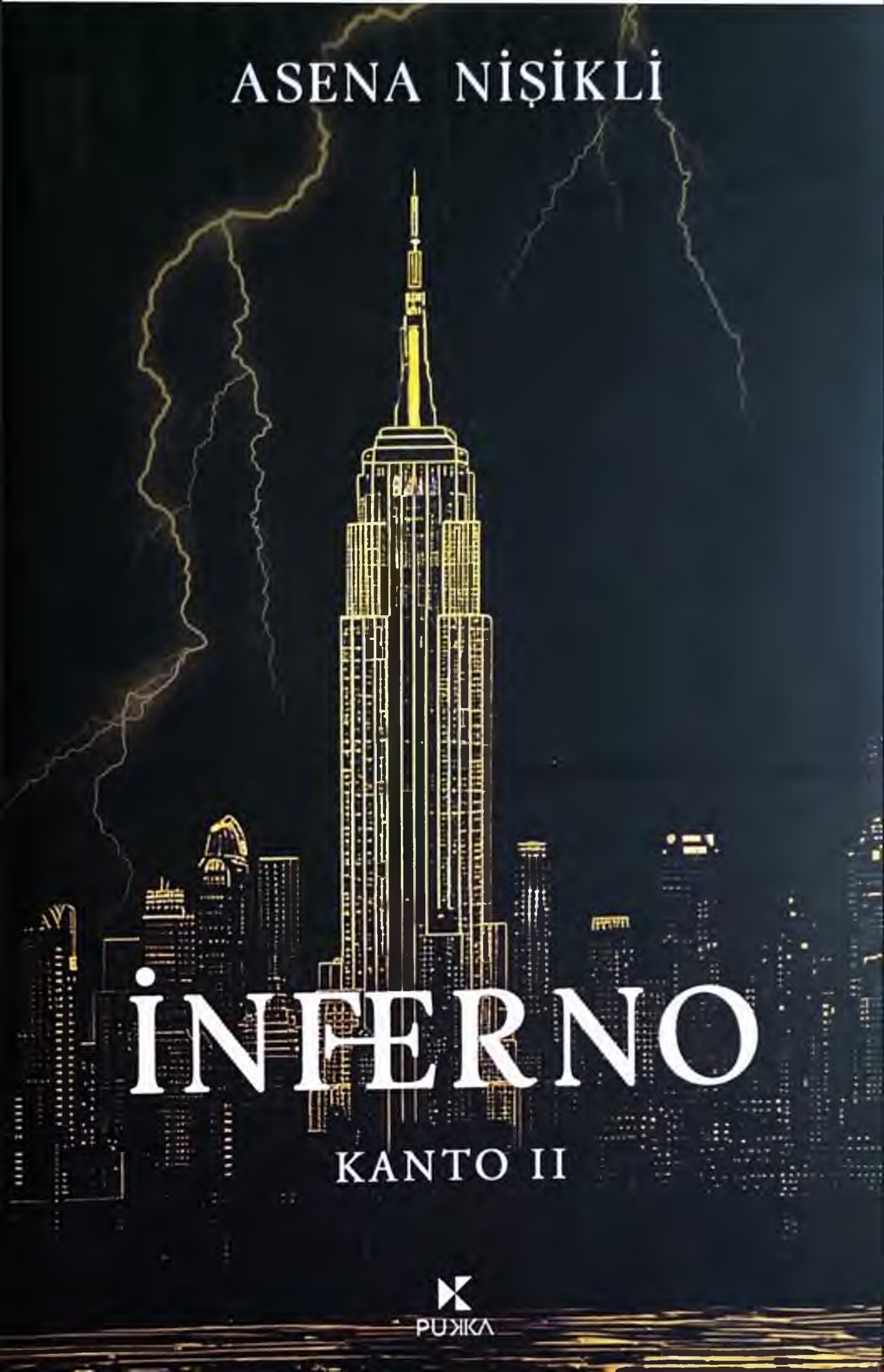
ASENA NİŞİKLİ

İNFERNO

KANTO II

PUKKA

CEHENNEMİN KAPILARI ARALANDIĞINDA
KIYAMET BAŞLAR.

Helen Saral ve Demir Karadağ'ın hikâyesi her geçen gün daha kaotik bir hale gelir. Hâlâ kayıp olan Alin Saral'ı bulmaya çalıştıkları sırada karşılaştıkları tehlikeler, birbirlerine yakınlaşmalarını sağlasa da Alin'in durmadan başlarına açtığı belalar Hades ile Persephone'yi sınamaya devam eder.

Saral ailesiyle ilgili ortaya çıkan sırlar, hikâyeye dahil olan yeni karakterler, Demir'in travmatik geçmişi ve hız kesmeyen gizemlerle ölüler diyarının ateşi hiddetlenir.

Kız kardeşi ve ona yaşadığını hissettiren adam arasında kaldığını hisseden Helen için işler artık iki katı zorlaşır. Demir ise onun için yaratıldığını düşündüğü kadını ve sahip olduğu tek yuvayı korumak zorundadır çünkü İnferno'nun itibarı tehlikeye düşmüştür.

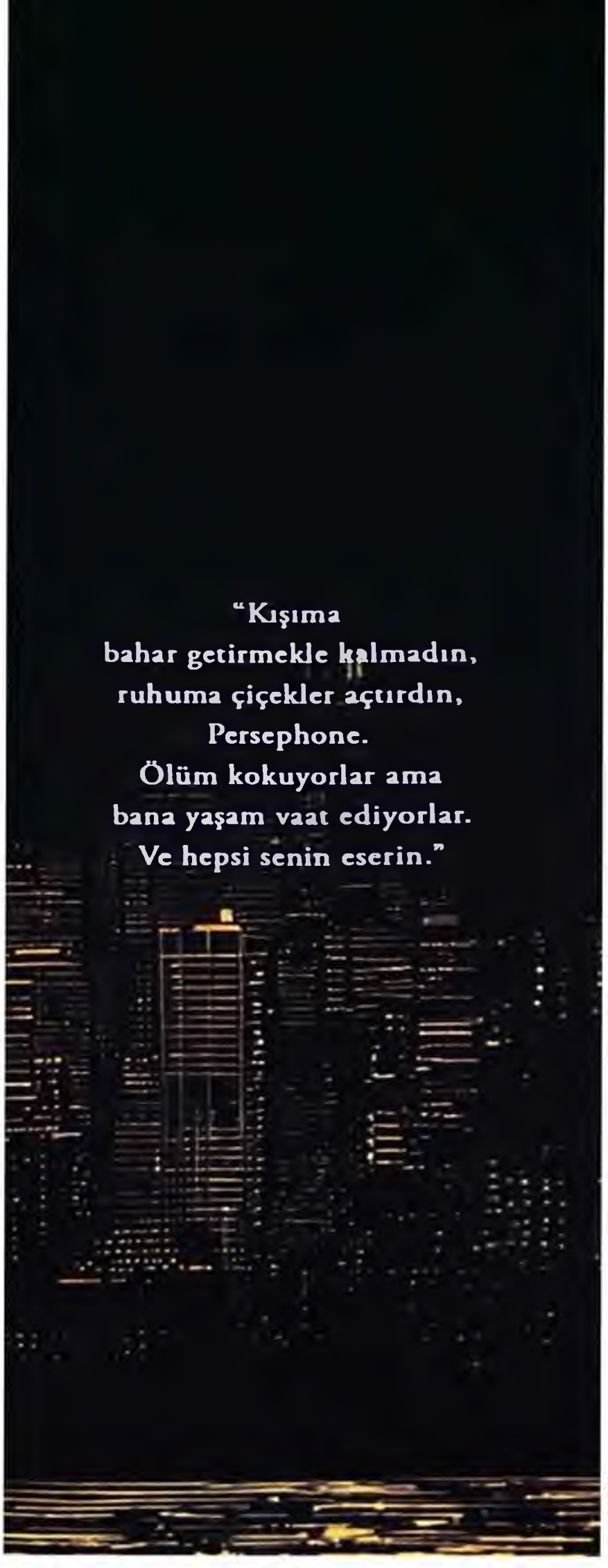
Alevler yükselirken mahşerin ortasında kalan Helen ile Demir, herkese karşı birlikte savaşmak zorundadır. Cehennemin kral ve kraliçesi için geriye dönüş yoktur ama ileriye gidebilmek için aşmaları gereken engeller onları yakmaya başladığında hikâyelerinin rengi değişir.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786259 612805

"Kışıma
bahar getirmekle kalmadın,
ruhuma çiçekler açtırdın,
Persephone.
Ölüm kokuyorlar ama
bana yaşam vaat ediyorlar.
Ve hepsi senin eserin."

İNFERNO II

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

Ninova

İNFERNO

KANTO -2-

Asena Nişikli

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Son Okuma: Neslihan Akman
Kapak Tasarımı: zebartdesign
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Pınar Nur Güven

1. Basım: Haziran 2025
ISBN: 978-625-96128-0-5
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 43624

Duzenleme
Ny.ozlem

İNFERNO

KANTO II

ASENA NİŞİKLİ

Ninova

Yazar Notu

İlahi üçlemesinin ilk çiftinin ikinci kitabına hoş geldiniz!

Bu geniş ve karanlık dünyada okuyacaklarınız distopik sayılabilecek kadar kendine özgü bir düzene sahiptir. Yazdığım kurum, kuruluş ve şirketlerin gerçeklikle ilgisi yoktur. Tamamen kurgusaldır. Bu kitaptaki karakterleri anlamak için açık görüşlü olmaya ve önyargısızlığa ihtiyaç vardır. Kalıp yargılara ve tabulara sahipseniz bu kitabı okumamanız tavsiye edilmektedir. Hikâye tamamen gri karakterlerden ve onların kendi ahlak çerçevelerindeki yaşamlardan ibarettir.

Seri boyunca açığa çıkıp birleşecek birçok nokta bulunmaktadır. Bu yüzden bazı şeyler size ilk başta anlamlı gelmese, abartı gibi dursa ve eksik hissettirse de lütfen sabırlı olun.

Ve metaforlarım ile bilmecelerimin tadını çıkarın.

Yaşadığımızı hissettiren insanlara...

"Çektiğim acı belli ki,
belleğimden silmiş izini,
sanki hiç görmüş değilim seni."

Dante Alighieri, İlahi Komedya

YERALTI ŞEHRİ

Küçük çocuk, kaldırımda yürürken botlarının altında ezilen karın sesinden başka bir şey işitemiyordu. Islanan çorapları ve üzerindeki yırtık montu, soğuğun bütün hücrelerine işlemesini kolaylaştırıyordu. Hava öylesine soğuktu ki burnu morarmaya, dudakları bütün rengini yitirmeye başlamıştı. Karanlık ara sokaktan çıkıp işlek caddeye vardığında yalpaladı. Uyuşan bacakları yüzünden hızlı yürüyemiyordu. Halsiz ve bitkindi lâkin bir köşeye sinemezdi. Kar tekrar yağacak gibiydi, gökyüzünden beyaz taneler süzülmeye başlamadan aradığını bulmalıydı. Ellerini birbirine dolayıp ağzına kapattı. Verdiği nefes tenine geri çarptığında donmuş suratını ısıtmaya çalıştı.

Yeni yıl yüzünden işlek olan caddede adımlarken insanların arasında bir gölgeden farksızdı. Kimse onu fark etmiyor, fark eden ise görmezden gelerek yoluna devam ediyordu. Ona büyük gelen montuna sarılıp yılbaşı için süslenmiş dükkânların önünden geçti. Sağında kalan camlara bakıp renkli süslemeleri ve oyuncakları gördüğünde hüzün duyamadı. Bir ay önce olsa bu tablo karşısında oturup ağlardı. Şimdiyse tek derdi karnını doyurabilmekken oyuncaklar, süslemeler ya da ışıltılı şeyler, önem listesinin sonlarında bile değildi. Hayatta kalmasını sağlayacaklardan öte her şey değersizdi.

Midesi guruldadığında kollarını bedenine daha sıkı sardı. Açlığın küçük bünyesinde yarattığı zorluğa rağmen hızlı adımlamaya çalışıyor, bir yandan da etrafı tarayıp karnını nasıl doyurabileceğinin yollarını arıyordu. Genelde bir şeyler çalar ya da çöpleri karıştırırdı. Sabahtan beri bulduğu artıklarla karnını doyurmayı bırak iştahını bir nebze bile kesememişti. Arada ona sıcak yemek veren bir restoran sahibinin kapısına gitmeyi

düşündü fakat yemek karşılığında sergilenecek tutumla baş edemeyecek kadar kendini güçsüz hissettiği bir gündeydi.

Ona çarpan ve az kalsın düşmesine neden olacak olan kadın sinirle bir şeyler söyleyip, yanından aceleyle geçtiğinde yamulan şapkasını düzeltmeyi denedi. Parmakları buz tuttuğu ve uyuştuğu için zorlansa da kulaklarını kapatabilmeyi başarabilmişti.

Caddenin sonuna geldiğinde köşede duran seyyar satıcıyı fark etti. Adımlarını yavaşlatıp burnuna ilişen kokuyla dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ağzı sulanmış, karnı bu sefer daha gürültülü bir ses çıkarmıştı. Yılbaşı zamanı sokakta satılmaya başlayan yiyeceklerin sayısı artmıştı. Özellikle köşebaşı bir tatlıcıya denk gelmek yüksek ihtimaldi. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Seyyar satıcıyı izleyen çocuk, kaba doldurduğu kızarmış hamurlara baktı. Üzerine pudra şekeri dökerek servis ettiği tatlıyı müşterisine veren adamı incelerken, onun orta yaşlarda olduğunu düşündü çünkü sakallarında beyazlar vardı.

Küçük çocuk sertçe yutkunup dudaklarını hafifçe yaladığında gözlerini tatlıdan alamıyordu. *Khvorost* isimli dal kurabiyelerini severdi. Hamurun ince parçalar halinde kesilip şekillendirildiği bu tatlıyı annesi de sıklıkla yapardı. Melek kanatları olarak anılan *khvorostun* pişmiş hamurlarını annesi şekillendirirken bazen içine çikolata da koyardı. Onun elinden bir daha asla yiyemeyeceği tatlıya bakarken içine bir kasvet çöküp canını yaksa da bu duygunun esiri olmaması gerektiğini idrak edebiliyordu. Çünkü annesi gitmişti ve geri dönemeyecekti.

Caddenin köşesinde kalan dükkânın kenarına iliştiğinde, seyyar satıcıyı gözünün önünden ayırmadı. Adamın dikkati dağıldığı anda yapması gerekeni biliyordu. Sadece zamanını kollamalıydı.

Kollarını gövdesine dolayıp omzunu dükkânın penceresine yasladı. Kendini elinden geldiğince küçültüp dikkat çekmemeye çalıştı. Gerçi zaten dikkat çekmiyordu. İnsanlar her zamanki gibi ona gözucuyla bile bakmıyorlardı. Açıkçası böylesini tercih ederdi çünkü kısa sürede anlamıştı ki insanlar ona baktığında, yüzlerinde beliren acıma ifadesinin iğrenç bir hissi vardı. Fark edilmemeyi, kalabalığın içindeki bir gölge olmayı seviyordu zira böylesi daha hayra alametti.

Dakikalarını devirerek sindiği köşede bekledi. Küçük bacakları ağrımaya başlasa da pes etmedi. Ağırlığını önce sağ sonra sol, sonra yine sağ ve sonra yine sol bacağına verdi. Başını pencereye yaslayıp gözlerini ışığın geldiği noktaya yönelttiğinde dükkânın içerisini görmüş oldu. Koyu yeşil ve

Ninova

bordo rengine boyanmış duvarlara, kadife koltuklara göz attı. Altın varaklı koltuk kenarlarını, aynaları ve süs objelerini inceledi. Lüks tasarım göz alıcıydı. Dükkânın ortasında duran platformun üzerindeki sarışın adamı izlemeye başladı. Geniş omuzlu ve uzun boylu olan adam aynadaki yansımasını inceliyor, hemen yanındaki daha yaşlı olan diğer adam ise üstündeki takım elbiseye iğneler batırıyordu.

Dikkatini çeken bu tabloyla şaşkınlık duydu. Adamın kudretli ve kendinden emin duruşu ilgisini çekmişti. Her şeyle savaşabilirmiş gibi gözüküyordu. Arkası dönük olmasına ve yüzünü göremiyor oluşuna rağmen böyle bir düşünceye varmasının nedeni neydi bilemiyordu. Sadece onda uyandırdığı hissiyat bu olmuştu. Belki de bunun sebebi elinde iğne tutan yaşlı adamın tavırlarıydı. Sarışın adama karşı çekingen ve saygılı bir yaklaşımda bulunuyor gibiydi. Pahalı olduğunu tahmin edebildiği kumaşı üzerine dikerken son derece dikkatliydi.

Küçük çocuk, siyah takım elbiseyi incelerken onun bir zırh olup olmadığını merak etti. Daha önce de takım elbise giyen adamlar görmüştü. Hepsi de kendini önemli biriymişçesine taşırlar, eşleri benzerleri yokmuşçasına kibirle yürürlerdi. Dünyaya hükmeder gibi bir halleri vardı. Belki de bunun nedeni o adamların kim olduğu değil de ne giydikleriydi.

Büyülenerek gördüklerini zihnine kazımaya başladı. Siyah kumaşa giren iğneyi inceledi. Sarışın adamın takım elbisesinin vücuduna ne kadar iyi oturduğunu fark etti. Gömlek yakalarını düzeltirken kolları kasılmıştı. Gömleğinin bilek kısımlarında küçük ve yuvarlak bir şeyler asılıydı. Bileğindeki saati altın rengiydi. Belki de gerçekten altındı. Bu rengin de güçlü adamlarla bir ilgisi olmalıydı çünkü gördüğü bütün takım elbiseli adamların parası ve böyle saatleri olurdu.

Bir zil sesi duyduğunda irkildi.

Geriye çekilip arkasına döndü ve dükkândan çıkan kadını gördü. Üstündeki bej rengi kürk bileklerine kadar iniyor, onu kamufle ediyordu. Kahverengi dalgalı saçları uzun ve gürdü. Aynı renk gözleriyse sıcak bir yaz güneşini anımsatıyor, dolgun dudaklarını süsleyen gülümsemesi insana kış ayının ortasında olduğunu bile unutturuyordu. Kadının ifadesi öylesine tatlıydı ki küçük çocuk uzun zamandır böyle bir içtenlik ve samimiyetle karşılaşmamıştı. Bir an kadının onun dışında birine böyle baktığını ve gülümsediğini düşündü. Etrafına göz atıp bakışlarının hedefindeki yegâne insan olduğunu anladığındaysa ürperdi.

Kadın ona doğru adımlayıp kürküne sarıldı ve önünde diz çöküp gözlerinin içine baktı. İfadesinde acıma değil, saf bir merak vardı ve bu küçük

çocuğu daha da afallattı. Kadın ona göz atıp konuştuğunda ince sesi zarif, kelimeleri ise fazla nazikti.

"Merhaba. İçeriye baktığını görünce gelip selam vermek istedim." Üzerindeki kıyafetleri incelediğinde küçük çocuk kasıldı. İğrenç görünüp koktuğunu biliyordu ve uzun zaman sonra ilk kez bundan utanç duymuştu. Lâkin kadın bu durumu umursamıyor gibi aynı içtenlikle konuşmaya devam etmişti. "Annen ile baban nerede?" Yanlarından geçip giden insanlara bakıp, hafifçe kaşlarını çatarak tekrar ona odaklandı. "Yoksa kayıp mı oldun?"

Küçük çocuk sessizliğini korumaya devam etti.

Bunun üzerine kadın daha farklı bir yaklaşımda bulunması gerektiğini düşündü. Ona aşina gelen güzel kehribar rengindeki gözlere, ufak burna ve oldukça yakışıklı olan yüze bakarak elini uzattı. "Benim adım Evalina," diyerek kendini tanıttı ve çocuğun ona açılabilmesini umarak bir samimiyet kurmayı denedi. "Ama istersen bana Lina diyebilirsin. Genelde yakınlarım bana Lina der. Senin ismin ne?"

Ona uzatılan ele bakan küçük çocuk kendi elini kirli pantolonuna sürttü. Mümkün olduğu kadarıyla avuç içini temizleyip kadının ince parmaklarını kavradı. Yumuşak teni sıcacıktı. Kadın onun donmuş parmaklarını hissettiğinde endişesi arttı.

"Damien," diye fısıldadı küçük çocuk. "Benim adım Damien."

Avucunun içinde minicik duran eli tutarak ısıtmaya çalışan kadın gülümsemesini genişletti. Ona daha önce görmediği benzersiz bir şeymiş gibi bakan ufaklığa karşı içinde adlandıramadığı bir tufan oluşmuştu. "Tanıştığıma memnun oldum, Damien. Kaç yaşındasın?"

Damien diğer elini kaldırıp beş parmağını gösterdi.

Evalina sandığından daha küçük olan çocuğun haline karşılık derin bir üzüntü duyduğunda ne yapabileceğini bilemedi. Zor durumda olduğu bariz olan küçük çocuğa dair koruma içgüdüsüyle sarsılırken hikâyesini öğrenmek istedi.

"Biliyor musun benim de bir oğlum var," diyerek diğer elini de tutup avuçlarının içine aldı. Buzdan salkımlara dönen minik parmakları ellerinin arasında ısıtırken güvenini kazanmayı hedefledi. Belki kendi hikâyesinden parçalar öğrenirse o da bir şeyler anlatabilirdi. "Ama o daha üç yaşında."

Karşısındaki kadının bir anne olduğunu öğrendiğinde Damien'in göğsünde bir sıkışma meydana geldi. Kendi annesinin yokluğunu haftalardır bu kadar derinden hissettiği başka bir an olmamıştı. Umuyordu ki Evalina'nın oğlu uslu dururdu çünkü yaramazlık yaparsa onun annesi de

Ninova

bir melek haline gelebilirdi. Anneler cennete gittiğinde çocuklar bir başına kalırdı ve Damien hiçbir çocuğun tek başına kalmasını istemiyordu.

"Sıcak çikolata sever misin?" diyen Evalina karşısındaki çocuğu soğuktan uzak ve güvenli bir ortama götürmek, orada hikâyesini öğrenip ailesine ulaşabilmek istedi. Belki de direkt polise gitmeliydiler ama genç kadın biliyordu ki kocası sahip olduğu bütün imkânlarıyla daha hızlı hareket edebilirdi. Damien başını salladığında Evalina umutla doldu. "Seni evimde ağırlayabilir ve sıcak çikolata yapabilirim. Sen oğlumla vakit geçirirken, ben ve eşim de aileni bulmaya çalışırız. Eminim annen çok endişelidir."

"Annem öldü."

Küçük çocuğun soğuktan çatlamış ve morarmış dudaklarından dökülen cümleyle Evalina başını eğdi. Dolan gözlerini saklamaya çalışarak duygularını kontrol altına almayı denediğinde kalbi parçalara ayrılmıştı. Derin bir nefes alıp, buruk tebessümüyle onu inceleyen Damien'e baktı.

"Ben çok üzgünüm. Başka kimsen yok mu?" derken bu soruyu sormak bile onu mahvetmişti. Ellerini tuttuğu küçük çocuk başını iki yana salladığında, Evalina cevabını bildiği ama duymaktan korktuğu soruyu dile getirdi. "Sokaklar da mı yaşıyorsun?"

Başını bu sefer *evet* anlamında salladı. Evalina aldığı yanıtla kahrolurken, bir çözüm bulmak zorunda olduğuna emindi. Küçücük bir çocuğu bu soğukta bir başına sokakta bırakamazdı. Başına neler gelebileceğini, belki de şimdiye dek çoktan geldiğini düşünmek dahi istemiyordu.

"Benimle içeri girmeye ne dersin?" diye sorarken terzi dükkânını işaret etti. "Kocama merhaba der, onunla da tanışırsın. Eminim sana yardım etmenin bir yolunu buluruz. Hem kar yağışı tekrar başlayacak gibi. Dışarıda durmamamız daha doğru olur."

Damien dükkânın içine baktı. Her şey fazla temiz, düzenli ve pahalı gözüküyordu. Üzerindeki kıyafetlerle içeriye girerse ortalığı pisletirdi. Hem dükkân sahibinin de ona bağırıp kızacağına hatta onu kapının önüne koyacağına emindi. Daha önce de birkaç kez soğuktan kaçınmak, ısınabilmek için dükkânlara girmeye kalkmış, her defasında kaldırıma fırlatılıp hakaretler işitmişti. Bu tekrar yaşamak isteyeceği bir şey değildi. Hem karşısındaki kadın ona bu kadar iyi davranıyorken onu küçük duruma düşürmemeliydi.

Bir adım geriye çekilip minik ellerini kadının sıcak avuçlarından kopardı. Isınan parmaklarını tekrar hissetmeye başlamasıyla minnet duygusu küçük göğsüne yayılmıştı. Evalina'nın bir peri kızını anımsatan yüzüne

bakarken işittiği sözler karşısında umutlanamadı. Damien öğrenmişti ki insanlar yarardan çok zarar demekti.

Evalina, çocuğun kaçınmasına karşılık onu içeriye girmesi için zorlayamayacağını anladı. Yine de kocasıyla konuşması ve bir çözüm bulması gerekiyordu. Bu yüzden işaretparmağını *bir dakika* istercesine kaldırdı. "Beni burada bekle, tamam mı?" diyerek doğruldu. "Hemen döneceğim."

Dükkâna geri giren kadına bakan Damien, onun gidişiyle buruk bir hissiyata kapılsa da kısacık sohbetleri uzun zamandır başına gelen en güzel şeydi ve bunun kıymetini bilerek arkasına döndü. Gözüne kestirmiş olduğu seyyar satıcının başka biriyle sohbet edip kahkahalarla gülerken, tezgâhından birkaç adım uzaklaştığını ve arkasını dönmüş olduğunu gördü. Beklediği fırsatın geldiğini anlayarak hızlı davrandı.

İnsanların arasından sıyrılıp tezgâhın dibine geldi ve parmak uçlarında yükselip köşede duran, üzerine pudra şekeri dökülmemiş lâkin küçük kutuya yerleştirilmiş hamurları kaptı. Eli yanarken bu ayrıntıyı umursayamayacak kadar açtı. Küçük kutuyla birlikte koşmaya başladığında öyle acele hareket etmişti ki kutunun içindeki hamurlardan birkaçı yere saçılmıştı. Kaldırımda ziyan olan hamur parçalarını yerden alıp ağzına atamayacak kadar zamanı dardı. Deli gibi çarpan kalbiyle koşmaya devam ettiğinde ardından bir bağırış duydu. İsyan eden kişinin satıcı olduğuna emindi ve adrenalinine karışan korkuyla daha hızlı olmayı denedi.

Bacakları titremeye başladığında sağa dönerek ara sokağa girdi. İzini kaybettirip bir yere saklanabileceğini umuyordu. Yalpalayarak az kalsın düşeceğinde arkasındaki adım seslerini işitti. Soluklarına ve kalbinin gümbürtüsüne rağmen duyabildiği küfürlerle ağlamak üzereydi. Sokaktan çıkıp kendini karşı caddeye atacağında ensesini bir el sardı. Canını yakan parmaklar öyle sıkıydı ki bir an nefes alamamıştı.

Onu geriye çeken kolun sahibi öfkeyle bağırdı. "Piç kurusu!"

Kulağını acıtan ses düzeyiyle irkilen Damien, elindeki kutuyu düşürdü. Çamurlu karın üstüne düşen hamurlara bakarken gözleri dolmuş, çenesi titremişti. Arkasındaki adam lanet ederek Damien'i hamur parçalarının yanına, karların üstüne sertçe ittiğinde küçük çocuk yere yığıldı. Seyyar satıcı ise bütün öfkesiyle bağırmaya devam etti. "Yıldım senin gibilerden! Bir daha seni etrafta görürsem canını fena yakarım."

Adam arkasını dönüp söylene söylene geldiği yere geri gitmeye başladığında, Damien düştüğü yerden kalkamadı. Kara saplanan elleri buz keserken doğrulmayı denedi lâkin bacakları hâlâ titriyor, dolan gözleri görüşünü puslandırıyordu. Dirseğinden aldığı güçle kendini geriye ittiğinde

sırtı soğuk yüzeye yaslandı. Karanlık gökyüzüne bakarak derin bir nefes alan çocuk, tenha sokakta bir başına kalmıştı.

Kafasını hafifçe sağa çevirdiğinde karların üstündeki hamurları fark etti. Uzanıp ıslanan ve üstüne kir bulaşan dal kurabiyelerden birini aldı. Dudaklarına yasladığı hamuru ısırdığında bir tat alamadı fakat yine de yedi çünkü güce ihtiyacı vardı. Midesine iyi ya da kötü bir şeyler girmezse yattığı yerden bir daha hiç kalkamayacaktı.

Yanağından süzülen yaşlarla başını geriye atıp gözyaşlarının akmasını engellemeye çalıştı. O an gökyüzünden minik bir kristal düşüp yanağına kondu. Kar yağmaya başlamış, karşı caddeden gelen bir çocuk korosunun sesi sokağın boş duvarlarında yankı bulmuştu. Karın üstüne tamamen yatıp yeni yıl şarkısını dinledi. Sesler zamanla bir uğultu halini aldı ve bedeni uyuştu. Kar yağışı hızını artırıp vücudunu beyaz bir örtüyle kaplarken hiçbir şeyi umursayamadı. Soğuğu sevdiğini söyleyerek kendini bu yalana inandırmaya, alışmaya çalıştı.

O gece küçük bir çocuk, Rusya'nın tenha sokaklarından birinde öldü.

Bedeni karlar altında kalırken, saplandığı o buz kütlesinden yıllarca çıkamayacağını bilmeden karanlığa gömüldü. Kimse anlamadı ama bu birden fazla katile sahip olan kasıtlı bir cinayetti. Bedeni sağ kalan bir çocuğun ruhunun göçtüğü o gece, bir meleğin kanatları kopanlmış ve şeytan cehenneme kabul edilmişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

TANRI VE FANİ

Demir

Ölmediğim halde yaşamadığımı hissettiğim zamanların sayısı çoktu. İnsan nefes alan ama aldığı soluğun ne anlama geldiğini idrak edemeyebilen bir varlıktı. Benim için hayatın anlamı yıllardır cehennemde saklıydı. Yuvamda hissettiğim tek yer; İnferno, bana binlerce duygu aşılardı. Çemberlerimde gezip başka insanların arzu, mutluluk, heyecan ve korku ifadeleriyle karşılaştığım zamanlarda içimdeki boşluk küçülür, hayatımın başka alanlarında deneyimleyemediğim tatmin duygusu kanıma sızardı.

Bana göre insanlar her zaman bir aracıydı. Görmediklerime şahitlik etmeme, duymadıklarımı işitmeme ve tatmadıklarımın lezzetini damağımda hissetmeme yararlardı. Birer yansıma haline gelirler ve bana başka bir dünyanın perdesini aralarlardı. Herkes benim verdiğim rollerde, benim tiyatro salonumda performans sergilerdi. Kontrol daima parmak uçlarımı karıncalandırır, kanımı kaynatırdı.

O kadar uzun zamandır bu denklemin içindeydim ki şu an ne yapacağımı bilemiyordum. Bütün kontrol elimden alınmış gibiydi ve bunun tek nedeni cehennemime adım atan, ardından şeytanla anlaşma imzalayıp onunla danslar eden ve sonunda bana bir şeyler hissettirebilen kadındı.

Ellerine bulaşan kanıma baktım.

Helen araçtaki havluyu yarama bastırarak titreyen parmaklarını umursamadan derdime deva olmaya çalışıyordu. Omzumdan süzülen kana sebebiyet veren yaraya doğru baskıyı uygulayabilmek için kucağımdaydı. Soğuk kış gününe direnmeyi deneyen bir yaprak misali zangırdıyor, aralanan dudaklarından kayan soluklarının sıklığına engel olamıyordu.

Onun solukları bana nefes oluyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi bilmiyordum. Ona dair birçok şey bana büyük bir bilinmezlik gibi gelirken

artık buna alışmıştım fakat yadırgamadan edemiyordum. Çünkü aklımı yitireceğimi düşünüyordum. Şimdi bile vurulmuş olmama rağmen vücudumdaki acıyı gram umursamıyordum.

Asıl sorunum, Helen'in güzel yüzündeki endişe ve korkuydu.

Başkalarında görmekten hoşlandığım, bana haz ve heyecan veren bu iki duygu ona yakışmıyor, beni rahatsız ediyordu. Güzel yüzünde görmek istemediğimi algıladığım hislere karşı tedirgindim çünkü o duyguları ifadesinden silebilmek, daha iyi hissedebilmesini sağlayabilmek için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Bu garip farkındalık karşısında tebessüm ettim. Yılların ardından beni tedirgin edebilmeyi başarabilen tek kişi olma unvanını da elde etmiş, ilklerimden oluşturduğu koleksiyonu bilmeden genişletmişti.

Yaralı olmayan kolumu beline dolayıp onu kendime doğru çektiğimde kedi misali kucağıma kıvrıldı. Yüzüme bakmıyor, sadece yaramdan süzülen kanları engellemeye çalışıyordu. Dolu olan gözleri parıldıyor, titrek solukları dudaklarından dökülerek göğsüme çarpıyordu.

Ben ise gözlerimi ifadesinden alamıyordum. Benim için saf ve temiz bir endişe duyuyordu. Kucağımdaki kadının zarar gördüğüm için üzülmesi, olmadığını düşündüğüm kalbimi paramparça etti.

Otuz iki yıldır, hayatımda beni sevdiğini ve bana değer verdiğini düşündüğüm birkaç kişi olmuştu lâkin onlar öldüğünden beri bana bir şey olup olmadığını umursayan insan sayısı oldukça azdı. Gerçek dostlarım olarak gördüğüm iki adam dışında beni dikkate alan kişiler çalışanlarımdı ki onların vurulduğum için bu denli yıpranacağını hiç sanmıyordum.

Oysa Helen, *benim Persephone'm*, kısa süredir hayatımda olan bu eşsiz kadın, bana değer veriyor olmalıydı ki bedenimden süzülen kanları engellemeye çalışsın ve benim adıma ağlamak istesindi.

Başımı koltuğa yaslayarak onu izlemeye devam ettim. Her daim beyaz olan teninde kanımın izleri vardı. Soluk teni daha da beyazlaşmış, duyduğu korku ve endişe parmaklarının buz kesilmesini sağlamıştı. Bunlar bile güzelliğine zeval getiremiyor, onu gözümde hâlâ dünyanın en yüce kadını olarak gösteriyordu. Sanırım artık onu herkesten ayrı bir köşeye koyuyor olmamın tek nedeni büyüleyici güzelliği değildi. Ruhunun ışıltısı, bana istediği her şeyi yapabilirdi.

Hiçbir zaman başkasının vereceği ilgiye muhtaç olmamıştım.

Daha sadece beş yaşındayken kendime nasıl bakacağımı, yalnız olmanın ne demek olduğunu ve bununla yaşamam gerektiğini anlamıştım. Kalabalıkların arasında bile tenhadaydım. Bunu sorun etmez ve

umursamazdım. Fakat şimdi, kucağımdaki kadın bana ilgisinden bir parça verirken küçük bir çocuk gibi hissediyor, onun ellerinde şefkat görerek şifa bulmak istiyordum.

"Persephone."

Hitap şeklim karşısında titremesi artış gösterdi. Yaralı olmayan kolumu ona daha sıkı doladım. Başını kaldırarak sonunda gözlerimi buldu. Mavilerine işleyen korkuyla göğsüm sızladı. Cidden benim için miydi bütün bu tantana? Benim gibi bir adam için miydi? Onun gibi bir melek, şeytan için nasıl böyle endişelenebilirdi?

"İyi misin?" diye kırık bir sesle sorduğunda boğazım düğümlendi. Sesine işleyen panik şimdi benim endişelenmemi sağlamıştı çünkü atak geçirmesini, onu korkutarak krize girmesine yol açmayı istemiyordum. Bu yüzden inandırıcı bir tebessümle başımı salladım. "İyiyim bebeğim."

"Ama..." diyerek tekrar yarama baktı. "Emin misin?"

Gözlerini gözlerime iliştirdiğinde titreyen sesi ağlamak istediğini anlamama neden oldu. Bunu kabullenmekte zorlandığım o anlarda yanağından bir damla yaş süzüldü ve şaşkınlığım arşa tırmandı.

Helen, *benim için* gözyaşı döküyordu.

Ve bende nasıl bir yarayı iyileştirdiğinden tamamen habersizdi.

Hafifçe eğilip benim için yaş akıtan gözünün kenarına bir buse kondurdum. "Kurşun delip geçti. Ayrıca omzuma denk geldi ve hayati bir önemi yok," dediğimde sırtımda kurşunun çıkış yarası olduğuna emindim ama gerçekten önemli bir durum var mıydı bilmiyordum. Sadece onu rahatlatmaya çalışıyordum. "İyileşeceğim, merak etme."

Aklından geçenleri bilmek isterdim. Bana bakarken ne düşündüğünü duyabilmeyi dilerdim çünkü her zamanki gibi değildi. Helen gördüğüm en güçlü kadınlardan hatta insanlardan biriydi. Kendini bilen, ne istediğini anlayan, kimseye ihtiyaç duymayan ve bir bakışıyla bile karşısındakini tedirgin edebilen bir kadındı. Yine de bazı anlarda, bambaşka bir tarafıyla karşılaşıyordum. Daha yumuşak, kırılgan ve narin olan bu tarafı içimdeki korumacı dürtüyü altüst ediyordu. Böyle zamanlarda onu sarıp sarmalamak ve her şeyden uzak tutarak alıkoymak istiyordum.

"İyileşeceğini biliyorum," dedi emin bir tonlamayla. Kaşlarını hafifçe çatarak diğer ihtimali elediğini belirtti. "Başka bir seçeneğin de yok." Yaramın üstündeki ellerinin baskısını artırdı. "Ama bu endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Benim için endişelenmemelisin."

Sözlerim üzerine kaşlarını daha çok çattı. "Endişeleneceğim çünkü bir başkasının senin adına korkmasını hak ediyorsun ve ben senin için korkuyorum."

"Neden?"

Kendimi tutamadan sorduğum soruyla bir an afalladı. İfadesi yumuşarken endişe tufanından bir nebze bile olsa uzaklaşmış gibiydi. Omuzlarını silkerek gözlerimin içine baktığında bedenimden daha kötü bir kanama yaşayan ruhumda büyük bir yara açtı. *"Çünkü sen de benim kışıma bahar oluyorsun."*

Dün ona söylediğim sözleri bana iade ettiğinde bu kısa ve net cümlenin altında yatan anlamı kavrayabildim. Persephone, tıpkı benim gibi işgal ediliyordu. Daha önce tatmadığı bir duyguyla sarsılıyordu ve ben her ne kadar onun başlı başına bir bahar olduğunu düşünsem de kendisi benimle aynı fikirde değildi. Kendini soğukta kalmış gibi mi hissediyordu?

İçten içe güldüm.

Benim güzel bebeğimin, ruhumda buz tutmamış tek yerde onu sakladığımdan haberi bile yoktu.

Kendi zihnimden geçen sözlerle afalladım. Tahmin ettiğimden daha fazla kan kaybetmiş olmalıydım ki saçmalıyordum. Kucağımdaki kadın için her şeyi yapabileceğimi, onu kendimden bile koruyabileceğimi zannedebiliyorsam, gerçekten şuurumu yitirmiş olmalıydım. Ben kimseyi, *benim güzel bebeğim* diye sevemezdim. Ama Helen kimse değildi, o benim Persephone'mdi.

Hades ile Demir'in tartışmasını bir kenara bırakarak karşımdaki kadına bakmaya devam ettim. Tek kelime sarf etmeden onu izliyor, omzumdaki yakıcı sızıyı umursamıyordum. Aralık kalan dudaklarına göz attığımda onu öpme isteğimi kontrol etmeyi denedim. Dudaklarının tadını merak ediyor oluşumdan öte, onu öpmek istiyor olmamın bir sebebi de buna ihtiyaç duyuyor olmamdı. İnsan daha önce bilmediği, öğrenmediği, tatmadığı bir şeye nasıl muhtaç olurdu emin değildim ama ben genelde tuhaf biriydim.

Sanırım takıntı seviyem arşa çıkmıştı.

Sahi bu hislerim hâlâ takıntı mıydı?

Onlara böyle demeye daha ne kadar devam edecektim?

Arabam İnferno'nun önünde durduğunda güvenlik şefim Nejat öndeki yolcu koltuğundan inerek kapımızı açtı. Helen kucağımdan sıyrılarak aşağı indiğinde, yaramın üstünde baskı yaratan elini çekmedi. Araçtan inmeme yardım etti. Omzuma erişmekte zorlanan kollarıyla elimi havlunun

üstüne yerleştirdim. Parmaklarını geriye çekerek kollarını belime doladığında kendi başıma gayet iyi yürüyebilecek olmamı umursamadım. Bana dokunmaya devam etmesine sebep olacaksa olduğum yere bayılabilirdim bile.

"Lobi boşaltıldı," diyen Nejat'la başımı salladım.

Binadan çıkıp gelen Yalın ile Doğu bana yardım etmek üzere yanaştıklarında kaşlarımı çatarak başımı salladım. İkisi de gayet açık olan mesajımı alarak geriledi ve beni Helen'in elleri arasından alma girişimlerinin ne kadar tehlikeli olabileceğini anlayarak önden ilerlediler.

Lobiye girip asansörün önünde dikildiğimizde, Yalın endişeli bakışlarını omzumda dolaştırarak beni bilgilendirdi. "Doktora haber verdik, on dakikaya burada olacak."

Helen bir şeyi yeni idrak etmiş gibi başım geriye atıp endişeyle parıldayan gözlerini gözlerime iliştirdi. "Doktor yeterli olmaz ki," diyerek nerede olduğumuzu şimdi anlamıyormuşçasına karşı çıktı. "Demir, hastaneye gitmeliydik."

"Gerek yok," diyerek ona yaslandım. "Özel doktorum var, kendisi bir hastanenin verebileceği bütün hizmetleri önüme serebilecek kapasitede."

Şüpheyle baksa da uzatmadı ve açılan asansör kapılarıyla içeriye girmeme yardım etti. Daha doğrusu yardım ettiğini zannetti, oysa ağırlığımın yüzde birini bile ona vermiyordum. Yine de sanki beni taşıyabilirmiş, ne olursa olsun bedenimi bırakmazmış gibi koala misali üzerime yapışmıştı. Bu çok tatlıydı. Açıkçası vurulduğuma değdiğini düşünüyordum.

Doğru ya, vurulmuştum.

Beni vuran şerefsizin aklıma düşmesi bile egomu bir bıçak misali kesiyor, canımı dehşet sıkıyordu. O piçi elime geçirdiğimde üzerinde uygulayacağım işkenceleri hayal ederek rahatlamaya çalıştım.

Dokuzuncu çembere geldiğimizde, Yalın telefonuna gelen aramayla yanımızdan ayrılırken Nejat ile Doğu ona eşlik etti. Helen'le ben ise ofisime, oradan eve geçtik ve yukarı kata çıkmak yerine giriş katındaki oturma alanına ilerledik. Geniş koltuğa oturmamı sağlayan kadın yanıma ilişeceğinde onu kendime doğru çekerek tekrar kucağıma oturmasını sağladım. Tek kelime etmeden topuklu ayakkabılarını çıkardı ve kucağıma kıvrılıp ellerini havlunun üstüne yerleştirdi.

Kanamam çoktan durmuştu fakat uzun sürmesi yüzünden sersemlemiştim. Kan kaybetmemin ötesinde bir uyuşukluğa sahiptim. Omzumu da hissedemiyordum ama bütün bunlara rağmen elimi Helen'in beline yerleştirdim. Havluyu yavaşça kaldırıp kanamanın durduğunu ama geride

ufak bir delik bıraktığını gördüğünde yüzündeki ifadeden bir an kusacağını zannettim. Ekşittiği güzel yüzüyle bana baktığında önüne düşen bir tutam kızıl saçını geriye attım.

Çekici olduğunu bildiğim tebessümümle mırıldandım. "Bundan daha kötü yaralarım oldu, Persephone. İnan bana, canım gram acımıyor."

"Yalan söyleme."

"Sana yalan söylemem. Ayrıca endişeliyken çok çekici görünüyorsun."

Afallayan ifadesiyle yüzüme bakakaldı. Ardından sinirle iç geçirip yarama baskı uyguladı. Acıyla bağırdığımda pişman olduğunu belirten bir hüzünle ifadesini değiştirdi. Yine de geri adım atmadan homurdandı. "Bak, acıyormuş işte."

Göğsümün derinliklerinden feragat eden kahkahamla başımı geriye attım. Tekrar ona baktığımda beni izlediğini görmek buz tutmuş ruhumda bir kibrit çaktı. "Hile yaptın."

Sözlerim üzerine burnunu kırıştırdı ve bir cevap vermek üzere dudaklarını araladı fakat içeriye giren adamlarla tek kelime edemedi. Kaşlarımı çatarak evime giren kişilere baktığımda huysuzluk ettiğimin farkındaydım. Bana yardımcı olmak adına direkt içeriye girmiş, bir nevi kendilerini davet ettirmiş olsalar da sınırlarımın aşılmasından nefret ederdim. Yalın, ifademi fark ederek açıklamada bulundu. "Doktoru direkt getirmek istedim."

Başımla yanımıza gelmelerini işaret ettiğimde, Helen üstümden kalkmaya çalıştı ama onu bırakmadım. Sıkıca belini kavradığım kolumu ittirmeye çalışarak bana dik dik baktığında bile umursamadım. Koltuğun dibine ilişen orta yaşlı adam elindeki çantayı bir kenara bıraktı. "Merhaba, Demir Bey. Uzun zamandır görüşmüyorduk."

"Merhaba."

Helen kıpırdanıp kolumu gevşetmemle üstümden kalkıp yanıma iliştiğinde elimi belinden çekmedim. O da uzaklaşmadı ve yanıma ilişerek yaramın üstündeki havluya bastırmaya devam etti. Doktor, çantasından çıkardığı eldivenlerini geçirip üzerime doğru eğildi. Helen'in tuttuğu havluyu alarak yanımdaki kadının parmaklarını üstümden çekmesine neden oldu. Havlunun tenimden ayrılışıyla, yaraya bakan adam beni hafifçe doğrultup kurşunun çıkış noktasını inceledi. Doktor ne yapılması gerektiğini anlayarak geriye çekildiğinde sesini işittim. "Üzerinizi çıkarın, Demir Bey."

Sözlerini algılama fırsatım olmadan Helen dizlerinin üstünde doğruldu ve titreyen parmaklarıyla düğmelerimi çözmeye başladı. Ceketi arabaya binmeden önce yaramı daha rahat inceleyebilmek için üstümden çıkarttığımdan, Helen sadece gömleğimden kurtulmama yardım etmekle sınırlı

kalmıştı. Kızıl afetimin beni soyduğu zamanları daha farklı hayal etmiştim ama bu da hoştu.

Helen'e doğru bedenimi döndürerek doktorun hem sırtıma hem de göğsüme erişebilmesine izin verdim. "Kurşun omzunuzun üst kısmından girmiş, damara denk gelmemiş ve oldukça temiz çıkmış. Kim ateş ettiyse fazlasıyla profesyonel olduğu belli çünkü hiçbir dokuya zarar vermemiş. Anlaşılan amacı öldürmek değil, durdurmakmış," diyen doktor beni bile afallattı. "Derin bir kesik yarasından daha kötü gözükmüyor. Damara denk gelmediği için kan nakline gerek yok. Temizleyip dikmem yeterli." Geriye çekilerek gözlerime bakan adam yüzümü inceledi. "Yine de kan yapıcı şeyler tüketirseniz iyi olur."

Helen merak ve endişeyle sorguladı. "Gerçekten önemli bir şey yok mu?"

Doktor ona bakıp babacan bir tavırla gülümsedi. "Merak etmeyin, kurşun yaraları bazen sanıldığı kadar tehlikeli olmayabiliyor. Bedenin hangi bölgesine, bir organa ve damara denk gelip gelmemesi dikkat edilmesi gereken noktalar. Demir Bey'in durumunda dediğim gibi kurşun omzun üst kısmından temiz bir girişle çıkış yaratmış. Elbette dokunun yenilenmesi ve eski haline geri dönmesi gerekecek ama aylar süren bir tedaviye ya da hastanede yatmasına, sıkı bir takibe gerek yok. Önümüzdeki birkaç gün dikişlerini yırtmaz, dinlenir ve omzuna yüklenmezse eski sağlığına kısa sürede kavuşur."

İşittiği cümlelerle Helen öyle derin ve rahatlamış bir nefes verdi ki gören üstünden koca bir yük kalktı zannederdi. Yüzü ışıldamaya, az öncesine kadar ifadesini ele geçiren korku yok olmaya başladığında gözlerimi kırpmadan onu izlemeye devam ettim. Aklımla oynadığını düşünüyor, bir yanılsama olup olmadığını saptayamıyordum.

Keskin bir sızıyla kaşlarımı çatarak doktora döndüm. İğneyi tenimden ayırıp bana ne enjekte ettiğini sormama zaman tanımadan yaramı temizlemeye başladığında çenemi kapadım. O yarayla uğraşırken, ben Helen'e bakarak zamanımı daha yararlı bir şeye harcamak istedim. Yanımdaki kadına odaklandığımda saniyeler öncesinden daha farklı bir ifadeyle öylece oturduğunu gördüm. Helen'in rengi tamamen atmış, titremesi şiddetlenmişti. Yarama bakarken yanımda değil, başka bir yerde gibiydi. Zihninde meydana gelen bir kaosun merkezine saplandığını anladığımda dikkatini üzerime çekmeye çalıştım. "Helen, bana bak."

Bakmadı.

Hatta belki de beni duymadı.

Bunun üzerine daha otoriter bir tonlamayla konuştum. "Persephone, gözlerini bana çevir."

Büyüyen gözbebekleriyle bana baktığında kucağımda duran elini tuttum ve tenini yavaşça okşadım. Temasımla soluklandığını fark etmek istemsizce üzerinde yarattığım etkiden gurur duymamı sağladı. Doktor yaramı dikmeye başladığında Helen yanıma biraz daha yanaştı. Tuttuğum elini iki eliyle kavrayıp parmaklarımı sıktığında *yanındayım* demek istiyordu.

Evet, yanımdaydı ve bu aşırı iyi hissettiriyordu.

Aklımı meşgul eden tek şey, benim adıma endişelenip benimle ilgilendiği için içimi nasıl sıcacık ettiğiydi. Kesinlikle hem bir adamı deliye çevirebilecek hem de deliye çevirdiği adamı huzurla sarmalayabilecek bir kadındı. Ve ben onun bana ait olmasını istiyordum. Her şeyiyle, benim olduğunu bilmeyi diliyordum.

Hades kadını gördüğü ilk andan beri biliyordu. Demir ise yeni yeni idrak ediyordu çünkü kimsenin onun için çarpabilecek bir kalbi olmadığına emindi. Belki de Demir yanılıyordu. Belki de sandığı kadar sevilemeyecek bir halde değildi.

Gözlerini üzerimden çeken kadın saniyelik bir dilimde yine transa girmiş gibi boş bir ifadeyle etrafa bakmaya başladı. Beni tedirgin hissettiren görüntüsüyle bu sefer adeta emrettim. "Gözlerini gözlerimden ayırma bebeğim."

Bana kovulduğum cenneti hatırlatan mavi gözleriyle baktı. Endişe ve panik duygusuyla ışıldayan bakışlarına tutunarak tebessüm ettiğimde bile tutumundan vazgeçmedi. Sadece öylece yüzüme bakıp sarmaladığı parmaklarımı okşadı. Kendimi sersem gibi hissetmeye başladığımda bunun nedeninin yanımdaki kadın olup olmadığından şüphe ettim. Gözlerime yerleşen ağırlıkla bana enjekte edilen şeyin ne olduğu yönünde bir tahminde bulundum.

Doktor geriye çekilip işini bitirdiğini belli ettiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Helen konuştuğunda başımı iki yana sallayarak kendime gelmeyi denedim. "Mikrop kapmaması için ne yapılması gerek?"

Eşyalarını toplayan adam sorusunu yanıtladığında onu dinlemedim. Daha önce de başıma geldiği için bütün prosedüre hâkimdim ve ne yapılması gerektiği gram umurumda değildi. Tek istediğim bu saçmalığın bir an önce sonlanmasıydı çünkü evimde bu kadar insanın olmasından sıkılmaya başlamıştım.

Doktor biten işiyle gitmek üzere ayağa kalktı ve bana veda ettikten sonra ödemeyi almak için Yalın'ın yanına ilerledi. Helen'in tenini okşayarak

ona baktığımda kanlı parmaklarını incelediğini gördüm. Yavaşça ellerini geriye çekip önüne gelen saçlarını omzunun ardına attı. Alnında biriken ter damlaları gözüme çarptı. İçerisi sıcak olmamasına rağmen o alev almış gibi kızarıyordu. Helen sertçe yutkunup yanımdan kalktı ve bana bakmadan mırıldandı. "Ben lavaboya gidip geliyorum."

Elini yüzünü yıkayacağını tahmin ederek gidişini izledim. Merdivenleri tırmandığında Nejat'a dönüp yaklaşmasını emrettim. Yanıma gelip az ilerime oturduğunda hissettiğim öfke, uyuşukluğumu köreltti. Dinlediğimi belirtircesine çenemi kaldırdım. "Anlat."

Sadece benim duyabileceğim bir desibelde konuşmaya başladı. "Emrettiğiniz gibi Alin Hanım'ı takip ettirdim. Kendisi ve yanındaki adam, on beş dakika önce Bebek tarafındaki bir siteye giriş yaptılar."

Bu gece için perde arkasında kalan bir planım vardı. Vivian Dwight'ın davetinden sonra bazı şeylerin ters gidebileceğini biliyordum. Bu yüzden bütün çıkışlara adamlarımı yerleştirmiş, mekânı resmen ablukaya aldırmıştım. Alin'in kart için davete gelebileceğine dair şüphelerim vardı. Daha çok gizlice geleceğine inansam da bu noktada beni şaşırtmıştı.

Bahçede onları kovaladığımız sırada durmaları için Alin'i kolundan vurmuştum. Aslında kolundan vurmuş bile sayılmazdım çünkü kurşunun teyit geçmesini sağlayacak kadar iyi bir nişancılığa sahiptim. Amacım onu korkutmaktı fakat yanındaki adamın sırf Alin'i yaraladım diye bana ateş açabileceğini düşünmemiştim. Gerçi omzumdaki yaraya bakılırsa doktorun da söylediği gibi sarışın adamın derdi beni öldürmek değil, uyarmaktı. Açıkça diyordu ki yanındaki kadına zarar verirsem o da bana zarar verirdi. Bu da ikisinin arasındaki bağın çıkar ilişkisinden daha öte bir şey olduğunu düşünmemi sağlamıştı.

Adamlarıma kesinlikle harekete geçmeme emri vermiş ama Alin'i takip etmelerini söylemiştim. Helen istediğini söyleyebilir, inkâr etmeye kalkabilirdi ama kardeşine güvenmiyordum ve amacının art niyet barındırmadığını düşünecek bir pozisyonda değildim. Bu yüzden gözümü minyatür şeytanın üstünde tutmalıydım.

"Adamlarımız sitenin bütün çıkışlarını gözlüyorlar ama şu an için bir hareket yok."

Başımı sallayıp yeni komutları verdim. "Harekete geçmesinler ve sadece izlesinler. O adamın da Alin'in de aldığı her nefesten haberdar olmak istiyorum. Yakın takibe alın, sitenin içindeki tam konumlarını saptayın, ne halt yerseniz yiyin ama onları yedi yirmi dört gözetleyin."

"Tamamdır."

Yerimden kalkıp bir an başımın dönmesiyle sendeleyecek gibi olsam da anında toparladım. Nejat'a bakmadan adımlamaya başladığımda ardımdakilere veda edercesine son noktayı koydum. "Bir gelişme olursa bana haber verin."

Merdivenleri tırmanıp ikinci kata ulaştığımda kaşlarım çatıldı. Helen'in hâlâ lavaboda olduğunu anlamak tedirgin hissettirdi. Ona zaman tanımak istesem de kendine çekidüzen vermesinin bu kadar uzun süreceğine inanamadım. Kanıma sızan endişeyle Helen'in odasına girdim ve giysilerle kaplı alandan geçtiğim sırada tuvalet kapısının önünde nöbet tutan Kerberos'u fark ettim. Köpeğim bana dik dik bakmaya başladığında neler olduğunu anlamadım. Kapıya yaklaşmamla öne atılıp havladı ve beni bir tehdit olarak görmesine karşılık içerlesem mi üzülsem mi yoksa sinirlensem mi bilemedim. Bana bakmayı sonlandırıp yanımdan geçip gittiğinde tripli hali ağzımın açık kalmasını sağladı.

Neler olduğunu çözemeyerek kapalı kapıya ilerledim. Yumruk yaptığım elimi tahta yüzeye vurdum. Cevap gelmemesiyle göğsümde bir sıkışma meydana geldi. Daha çok çatılan kaşlarımla kapısını tekrar tıklattığımda içerden işittiğim ağlama sesiyle donakaldım. Düzensiz nefeslere karışan hıçkırıklar beni harekete geçirdi ve hızla kapıyı açtım.

Helen küvetin yanına çökmüş, hâlâ üstünde olan balo elbisesiyle titreyerek ağlıyordu. Ellerini yüzüne kapatmıştı. Omuzları sarsılıyor, saçları güzel sıfatını örtüyordu. Dudaklarından dökülen iniltiler endişemin yanına öfkenin eklenmesine sebebiyet verdi. Varlığımı idrak etmeyen kadına doğru ilerleyip önünde diz çöktüm. Elimi yavaşça bacağına koyduğumda irkilerek parmaklarını yüzünden çekip bakışlarımızı buluşturdu. Kızaran mavi gözleri ve zangırdayan bedeniyle öylesine kırılgan gözüküyordu ki ona bu acıyı yaşatan kendim dahil her şeyi yok etmek istedim.

Titreyen altdudağını dişleyerek bakışlarını kaçırdı ve yanaklarındaki yaşları sildi.

Titremesine engel olmak istedim. Ona yanaşıp diğer elimi de kalçasına iliştirdiğimde kolumdaki sızıyı umursamadım. Ağzımı açamıyor, tek kelime edemiyordum çünkü ne demem gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Vuruldun," diyerek içindeki zehri akıtmaya başladığında bütün dikkatimi ona verdim. "Kurşun omzuna değil, göğsüne de gelebilirdi." Bedenindeki titreme, sesinin de titremesine neden oluyordu. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam etti. "Ölebilirdin, Demir."

"Ben iyiyim, Helen."

Bir mırıltı halinde dudaklarımdan dökülen sözlerle başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, ben..." Soğuk suya atlamış gibi titremeye başladığında endişeyle kasıldım. "B-ben böyle şeylerle..." Derin bir nefes almaya çabaladı. "Ben kaldıramıyorum ölüm fikrini."

Ağzımı açtım lâkin tekrar ne diyeceğimi bilemeyerek kapattım.

Helen bir şeyi yeni algılamış gibi kaşlarını çatıp gözlerini yumduğunda ağlaması şiddetlendi. Can acısı öyle yoğun ve barizdi ki aklımı kaçıracağımı sandım. Gözlerimin önünde parçalara ayrılıyor, gerçeklerle baş edemiyordu. "Alin'i vurdun, Demir."

Sesindeki kırgınlık, vücudumu delen kurşundan daha çok acıttı.

"Benim..." Hıçkırıklarının arasından konuşmaya çalıştığında yumduğu gözlerini açmadı. "Benim kız kardeşim o. Senin için düşman ama benim canımın bir parçası."

"Helen..."

İsmini yakarmamla başını sallayarak hıçkırıklarının arasından mırıldandı. "Ona bir şey olduysa..." Gözlerinden akan yaşlarıyla kontrolünü yitirmiş gibiydi. "Ya ona bir şey olursa..."

"Olmayacak," dedim emin bir şekilde. "Alin'i vurmadım. Kurşun kolunu sıyırıp geçti. Sadece bir kesik boyutunda. Dikişe bile gerek kalmadan iyileşecektir."

Aslında dikişe ihtiyacı vardı ama bunu karşımdaki kadının bilmesine gerek yoktu.

"Cidden mi?" diye bir çocuğun saflığıyla mırıldandığında kendimden nefret ettim. Ona iyi geleceğini bilmeme rağmen gözlerinin içine bakarken yalanımın arkasında duramadım. Büyük bir zayıflık göstererek günah çıkardım. "Dikişe ihtiyacı olacaktır ama yemin ederim ki yarası bir kesikten farksız değildir. Bilerek nişan aldım, Helen. Kolunu sıyırıp geçeceğinden emin olmasaydım o silahı ateşlemezdim."

Titreyen parmaklarını dudaklarına örterek hiddetlenen gözyaşlarıyla titremeye devam ettiğinde onu bu halde görmek benliğimi zedeledi. Kendini kontrol edemiyor, doğru düzgün nefes dahi alamıyordu. Okşadığım bacakları dengesiz bir titremeyle sarsılmaya devam ederken ellerimi üstünden çekmedim.

"Kız kardeşimi vurdun."

Tekrar eden sözleriyle bunu sindirmeye çalıştığını anladım. Karşımdaki kadının ne kadar arada kaldığını ilk defa bu kadar iyi görüyordum çünkü benim adıma da endişe duyduğunu fark etmiştim. Helen hem kız kardeşi hem de benim için gözyaşı döküyor ve bu durumu kabullenemiyordu.

"Helen," diyerek azar işiten bir çocuk gibi mırıldandım. "Özür dilerim."

Bedeni nöbet geçiriyormuş gibi titreyip dişleri birbirine vurmaya başladığında üzerine eğildim ama o beni umursamadan isyan etmeye devam etti. "Şimdi hem senin hem de onun için korkuyorum. İkiniz için de endişeleniyorum. Bana niye bunu yaşatıyorsunuz?"

"Bebeğim..."

Başını hızla salladı. "Bunu yapamazsınız, yapmamalısınız. İkiniz için de kahrolmamı sağlayamazsınız. Beni iki parçaya bölüp, o parçaların arasında kendimi dahi unutmama neden olmamalısınız." Titreyen parmaklarıyla yanaklarını sildiğinde bacaklarını okşayarak onu sakinliğe ulaştırmayı denedim. "Ben... ben ikiniz için de korkamam."

"Benim için korkmamalısın."

Dudaklarımdan sıyrılan sözlerle gözlerini aralayarak ruhumun en tenha köşelerinde bile yankı bulabilecek bir hiddetle mırıldandı. "Öyle mi?" Bakışlarımı arşınlıyor, yüzümü inceliyor, gözlerimin içinde sanki kayboluyordu. İfadesinde öyle büyük bir yenilgi vardı ki teslim olduğu şeyi merak ettim. Sanki sınırları yıkılmış, o sınırlara diktiği bekçiler pes etmişti. Bir bakış nasıl böyle büyük bir aitlik hissi barındırırdı emin değildim ama içimden bir ses Helen'e her baktığımda aynı ifadenin benim yüzümde de belirdiğini söylüyordu. Akıp giden saniyelerin ardından dolgun dudaklarından duyulması güç bir fısıltı döküldü. "Sen gel bunu kalbime ve aklıma söyle."

Yüreğinde bir yerim olduğunu belirten sözleriyle beynimden vurulmuşa döndüm.

Bedenimin içinde esir kalan ruhumun buz tutmuşluğunda bir ateş yandı. Sıcak bir akım varlığımı sarmalayarak beni başka bir şeye mahkûm etmeye çalışıyordu. Lanetlendiğini bilen yanım karşımdaki kadının sözlerine anlam veremese de içimde yeşeren umut baskındı.

Büyülenmiş gibi ona sürüklendim. Parmaklarım teni için karıncalanırken içimdeki o kıvılcım her an yangın yerine dönebilirdi. Ona doğru uzandığımda geriye çekilerek yanaklarında biriken yaşları sildi. "Beni yalnız bırakır mısın, lütfen?"

Benden sakınması göğsüme yediğim bir yumruktan farksızdı. Afallayarak aptal misali kalakaldığımda ona hayır demek istedim. Kollarımın arasına girmesini, kokusunu bana bahşetmesini ve asla benden uzaklaşamayacağını bilmesini diledim.

Onu yalnız bırakmak istemiyordum.

Peki o ne istiyordu?

Beni istemediği aşikârdı.

Küvete tutunarak ayağa kalktığında dibinde durmuş diz çökmeye devam ediyordum. Başımı geriye atarak onu izledim. Titreyen bedenini kontrol altına almaya çalışıyordu. Kızıl tutamlarını geriye savurduğunda tenindeki kızarıklık bordomsuydu. Güç toplamaya çalışır gibiydi ve benim ona alan tanımama ihtiyaç duyduğu barizdi.

Doğrulduğumda dönen başımla dengemi kaybettim. İki adım geriye savrulup sol elimle lavabonun tezgahını kavradım. Yarama bir sızı saplandı ve Helen adımı yakarıp yanıma ilişti. Kollarını belime dolayarak ayakta durmama yardım etmeye çalıştığında kanıma sızan ilacın beni tamamen etkisi altına almak üzere olduğunu anladım. Ne ara yumduğumu anlamadığım gözlerimi aralayıp beni izleyen kadını inceledim. Ağlaması durmuş, adrenalin dolu korkusu kontrolü eline almasını sağlamıştı. "İlaç," dediğimde sesim bana bile gaipten geldi. "İğne beni fena yaptı."

"Uzanman gerek."

Helen sağlıklı kolumu omzuna atarak beni banyonun dışına ilerletti. Giyinme odasından geçip yatağına yaklaştığımızda başım öne düştü. Fazlasıyla güzel olan kafamla her an yere yığılabileceğimi anladım. Helen iyi bir gözlemci olduğu için ne halde olduğumu kavrayıp acele etti. Beni nazik bir şekilde yatağın üstüne bırakmaya çalışsa da gücümün son demlerinde olduğumu bilerek kendimi örtülerin üzerine attım. Başım yastığa yerleşirken Helen beni azarladı. "Dikişlerini patlatırsan seni mahvederim, Demir!"

Gülümsemeden edemedim.

Bana kızgın olmasını, kırgın olmasına tercih ederdim.

Ayakkabılarımı çıkarmaya başladığım fark ederek doğrulmayı denedim ama başaramadım. Helen ayakkabılarımı bir kenara bırakıp kemerime uzandığında ilaçtan aldığım güç ve sarhoş misali hissetmemin yarattığı cesaretle homurdandım. "Persephone, sanırım bu gece başım ağrıyor." Bana dik dik bakıp her an ölümüme sebebiyet verebileceğini belli ettiğinde savunma mekanizmam olan şakacı yanıma dur diyemedim. "Bütün işi sen üstleneceksen kıpırdamadan durabilirim bebeğim."

Sert bir hamleyle kemerimi çekip çıkardığında kalçamı kıl payı kaldırarak ona yardımcı olabildim. Gerçi bu gece ona hiçbir konuda yardımcı olamadığıma emindim. Aksine daha büyük problemlere zemin hazırlamış gibiydim.

Kemerimi bir kenara bıraktığında bileğini tuttum. Gözlerini benimkilere mühürleyip yüzüme savrulan kızıl tutamlarıyla tepemde dikildi. Bu

Ninova

açıdan da hayran bıraktıracak türden güzeldi. Acaba güzel olmadığı herhangi bir zaman ya da durum var mıydı?

Olmadığına emindim.

Onu kendime doğru çektiğimde bir an üstüme düştü. Elini göğsüme yerleştirip kendini benden ayırmayı denediğinde endişeyle yakarmıştı. "Demir, yarana zarar vermek istemiyorum."

"Yaralarıma ancak şifa olursun, Helen."

Bedeninin kasıldığını hissettim. Derin bir nefes aldığında çıplak göğsümde bir ıslaklık vardı. Sanırım yine ağlıyordu. Onu tekrar ağlatmayı başardığım için dünyanın en berbat herifi seçilmeli, bir meleğin canını yakmaktan idam edilmeliydim. Onun kadar kutsal bir varlığın benim gibi aşağılık bir yaratığa maruz kalması nasıl bir işkenceydi?

Ona dokunmamam gerektiğini fark ederek elimi geri çektim. Avuç içlerini başımın iki yanına yerleştirdi. Üzerime eğilip gözlerimin içine bakmaya devam ettiğinde, yanağından bir damla yaş daha kayıp gitmişti. Kendime bir yemin ederken bir daha ağlamayacağından emin olacağıma dair ant içtim. Ne olursa olsun, bir daha asla benim yüzümden gözyaşı dökmeyecekti. Hatta hiçbir şey için ağlama gereksinimi duymayacak, bunun ne demek olduğunu bile unutacaktı.

"Kapa gözlerini," diye fısıldadığında nefesi nefesime karıştı. "Dinlenmen gerek."

Direnç gösterip kendimle savaşmaya devam ettiğimde Helen sağ elini kaldırdı. İnce parmakları siyah saçlarımın tutamlarında raks etmeye başladı. Dokunuşları zarif ve içtendi. Bana kırılganmışım gibi davranıyor, narin bir parçaymışım gibi özenle yaklaşıyordu. Öylesine şefkatliydi ki beni geri döndürülemez bir şekilde mahvediyordu.

Daha fazla dayanamadım ve kapanan gözlerimle veda ettim. "İyi geceler, Persephone."

Uzun zamandır bir tanrının ismiyle anılıyor, ondan aldığım güçle kibirli bir yaşam sürüyordum ama bu gece ilk kez kendimi acınası bir fani gibi hissediyordum. Bunun nedeni vurulmam değildi. Bunun nedeni ruhumda yanan ateşin sahibi, kızıl afetti.

MELEĞİN DÜŞÜŞÜ

Heler

Azrail'in benimle uğraştığını hissediyordum.

Yıllardır etrafımda dolaşıyor, bana kahkahalarla gülüyor, her daim aslında çok yakınımda olduğunu ve benden sahip olabileceğim her şeyi tek bir hamlede alabileceğini kanıtlamaya çalışıyor, adeta aklımla oynuyordu. Kazanıyor, beni delirtiyor ve korkumun varlığımı tüketmesine sebebiyet veriyordu.

Kaynar suyun altında kış ayının ortasında kalmış gibiydim. Hâlâ titriyor, bazen nefeslerimin kontrolünü yitiriyordum. Giderde yok olan kanlı suya bakarken uyuşmuştum. Duşakabinin siyah fayansına oturmuş, öylece duruyordum. Düşünebildiğim tek şey bu gecenin benim için bir kâbustan farksız olduğuydu. Bütün korkularım aniden canlanıp dört bir yandan saldırmış, beni feci yaralamıştı.

Kız kardeşimi baloda gördüğümde hissettiğim yegâne duygu endişeydi. Alin içimde bir şeyleri paramparça etmişti. Ona dair duyduğum sonsuz sevginin karşısında aklım ve mantığım vardı. Bütün dünya karşıma geçip aksini söylese de kız kardeşimin kötü biri olmadığını biliyordum çünkü onu iyi tanıyordum. Evet, belki hakkında bilmediğim şeylerin listesi kalabalıktı ama onun özü ezberimdeydi. Yine de anlayamıyor, ne yapmaya çalıştığını çözemiyordum.

Yanındaki adam kimdi?

Daha öncesinde motelde bana silah doğrultan sarışın, Alin'in hayatında nasıl bir yere sahipti?

Adamın yüzündeki maskesinden sıfatını görememiştim ama oldukça fit ve uzun boylu olduğunu gözlemleyebilmiştim. Öylesine çevik ve hızlı hareket etmişti ki ne ara silahını kavrayıp ateş açmıştı anlamamıştım.

Gerçi bunu idrak edemememin bir nedeni de o an kız kardeşimin kolundan süzülen kanlara bakıyor olmamdı. Kız kardeşim vurulmuştu ve ona bu zararı veren kişi Demir'di.

Biliyordum, Demir'in kızmakta son derece hakkı vardı. Alin'in ve benim başına açtığımız belalarla uğraşmak zorunda kalmış hatta bu yüzden yaralanmıştı. Kendimi asla affedemeyecektim. Eğer ona benim ya da kardeşim yüzünden bir zarar gelirse ölene dek suçlulukla boğuşacaktım ve bu yüzden Alin'e fazlasıyla kızgındım. Ama diğer yanım, kardeşim için endişeleniyordu. Demir yarasının oldukça sığ olduğunu söylemişti. Buna inanmak istiyor, kendimi bu şekilde rahatlatmayı deniyordum. Ayrıca emindim ki Alin'in yanındaki adam onunla ilgilenecekti. En başında Demir'e ateş açmasının nedeni Alin'e bir zarar gelmiş olmasıydı.

Demir.

Hades.

Hayatıma ve kanıma sızan adam, bu gece vurulmuştu.

Ve ben uzun zamandır ailemden başka tek bir kişi için endişe duymuştum. Hatta bu his endişeden bile kötü ve yoğundu. Aklımdan onu kaybedilecek olma ihtimali çıkmıyordu. Omzundan akan kanlar zihnimde bir şölen yaratmıştı. Fazlasıyla güçlü oluşu ve yarasına rağmen benden daha iyi durmasıysa ona olan hayranlığımı büyütmüştü. Fakat bu, ölümlü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kendini bir tanrıyla özdeşleştirebilirdi ama Demir Karadağ geriye kalan herkes gibi bir faniydi.

Aklım karmakarışıktı. Bu yaşıma dek insanlarla olan bağlarıma ve iletişimime dikkat etmiştim. Kimsenin benim için haddinden fazla önemli ve değerli olmasına izin vermemiştim çünkü kaybettiğimde yasını tutacağım kişilerin sayısı artarsa mahvolacağımı öğrenmiştim. Yitirmekten korktuğum şeylere hiç sahip olmamamın daha doğru olacağına inanmıştım. Peki şimdi neden Demir Karadağ'a bir zarar gelme ihtimaliyle buz kesiyordum? Neden aklımı meşgul eden bu ihtimal karşısında panik, korku ve dehşet duyuyor; bana her baktığında şiddetle ağlamak istiyordum? Niye onun benden çalınabilme ihtimaliyle çıldıracak gibi oluyordum?

Demir, hayatıma girdiğinden beri her daim benim yanımda oluyordu. Desteğini üzerimden esirgemiyor, bana özel davranıyordu. Daha önce kimsenin benim için yapmadığı şeyleri yapıyor ve söylüyor, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Bana olan bakışlarında her daim bir açlık vardı ama o açlığa eşlik eden hayranlığı da sık sık görüyordum. Sanki gözünün

değdiği en güzel şey olduğumu düşünüyordu ki sergilediği her tavır ve davranış da buna yönelikti.

Ben onun için ne hissediyor ve düşünüyordum?

Güçlü ve korumacıydı ki bu yanı beni güvende hissettiriyordu. Kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla huzurlu hissedemeyen ben, onunla aynı binanın içindeyken bile son derece rahattım çünkü biliyordum ki bana bir zarar gelmesine izin vermezdi, vermiyordu da. İçinde beş yaşında mahsur kalan bir çocuk vardı. O çocuğu görmediğimi zannediyordu ama yanılıyordu. Benden saklamaya çalıştığı küçüklüğünü elimle koymuş gibi bulabiliyordum ve o yanına sıkıca sarılmak gibi bir gaye içindeydim.

Benim gözümde ilahi bir güce sahipti.

Onu daha insansı bir hale getiren bu güç, beni yenilmez kılıyordu. Böylesine ağır bir paradoksun tam ortasındayken nasıl aklımı başıma toplayabilirdim? Demir bana aşina olmadığım yeni duygular bahşederken nasıl dayanabilirdim? Bir yanda kız kardeşim, diğer tarafta ise şeytan olması gerekirken kurtarıcım haline gelen adam varken nasıl köprü görevi görebilirdim?

Büyük bir kâbusun göbeğindeydim.

İnsan bir şeyi kaybettiğinde ya da kaybetme eşiğine geldiğinde sahip olduğunun ne anlama geldiğini ve ona dair neler hissettiğini daha iyi anlar derlerdi. Bu gece bana bir şeyi çok iyi kanıtlamıştı ki ne Alin'i ne de Demir'i kaybedebilirdim. Kız kardeşime dair böyle güçlü bir bağlılık hissetmem normaldi. Peki ya Demir? Adamı doğru düzgün tanımıyordum bile ama ona bir şey olabilme ihtimaliyle yüreğim kan revan içinde kalmıştı. Bu mantıklı mıydı? Böyle bir aitlik hissi, bu denli kısa bir sürede nasıl gelişebilirdi?

Kimse böyle bir güce sahip olmamalıydı ama Demir kimse değildi.

O, benim Hades'imdi.

Aklımdan geçen cümleyle dehşete kapıldım. Hızla doğrulup suyu kapattım ve duşakabinden çıkıp bedenimin etrafına bir havlu doladım. Saçmalıyor, kesinlikle deliriyordum. Bu duygular normal değildi. Absürd hatta trajikomiklerdi. Kendime gelmezsem sonum cehennem değil, akıl hastanesi olacaktı.

Islak saçlarımla banyodan çıktım. Sırtımdan süzülüp yere düşen su damlalarını görmezden geldim. Giyinmeye başladığımda gözucuyla yatakta yatan adama baktım. Dakikalar önce kendinden geçmiş, ilacın etkisiyle derin bir uykuya dalmıştı. Siyah yoga taytımı ve dar, uzun kollu bedenime ikinci bir deri gibi yapışan sporcu ceketimi üstüme geçirdim. Çoraplarıma

uzandığım sırada çalan telefonumu işittim. Kalbim sendeleyip göğsüm sıkıştığında, olduğum yerden sıçrayıp doğruca sesin geldiği yöne koştum. Alt kata inip araçta bıraktığımı hatırladığım çantama yöneldim. Yalın'ın ya da diğerlerinden birinin eve getirdiğini düşündüğüm çantamı açıp içinden telefonumu çıkardığımda, ekrandaki *bilinmeyen numara* yazısı umutlanmamı sağladı.

Aramayı yanıtladığım anda duyduğum sesle tekrar ağlamaya başladım. Elimi kalbimin üstüne yerleştirip, deli gibi çarpan yüreğimi dizginlemeye çabaladığımda Alin tekrar bana seslendi. "Abla."

Emin olmak istercesine sorguladım. "Alin?"

"Evet benim," diyerek soluklandı. "Sadece iyi olduğumu haber vermek istedim."

"Çok şükür. Alin, aklım çıktı seni öyle görünce. Sonra Demir vuruldu ve ben o kadar korktum ki sana ulaşmak istedim ama nasıl ulaşacağımı bilemedim. Sen iyi misin? Neredesin?"

Tek nefeste söylediğim cümlelerle Alin müdahale etti. "Abla soluklan," dediğinde durup söylediğini yaptım. Bana birkaç saniye verdikten sonra konuşmaya devam etti. "Özür dilerim. Ne kadar endişelendiğini tahmin edebiliyorum ama gerçekten iyiyim ve güvendeyim."

"Kolun nasıl?"

"Gayet iyi, dikiş atıldı ama izi bile kalmayacakmış. Demir Karadağ benden o kadar da nefret etmiyor olmalı ki kurşun tenimi sıyırıp geçmiş." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Sanırım bu kibarlığının nedeni sensin."

Demir'in kibar biri olup olmadığına emin değildim. Benim için öyle olduğu kesindi lâkin diğer insanlar söz konusu olduğunda hiçbir şeyin garantisi yoktu. Buna rağmen onu yargılayamazdım. Özellikle de Alin konusunda.

Okları kız kardeşime çevirdim. "Yanındaki adam kim?"

Sorumla öylesine derin bir sessizliğe büründü ki bir an telefonu kapattığını zannettim. Üst üste devrilen saniyelerin ardından çekingen bir tonlamayla mırıldandı. "Bana yardım eden biri. Kötü biri değil. Hatta bazı yönlerden Demir Karadağ'a benziyor."

Sözlerinden çıkarabildiğim tek sonuç Demir'in beni koruduğu gibi o adamın da Alin'i koruyor olmasıydı. Her ne kadar beni öldürmeye çalışmış olsa da sarışının kardeşime karşı iyi niyetli olması rahatlamamı sağladı. Bu bile ne kadar saçma bir durumun içinde can çekiştiğimizin kanıtıydı.

"Alin, yolun sonuna geldik," diyerek adeta yalvardım. "Bu gece zarar gördün. Bir adamın vurulmasına sebebiyet verdin. Daha ne kadar bu

çamurun içinde debelenmemize neden olacaksın?" Şimdi de öfkeden titremeye başlamıştım. "Neyin peşindesin anlamıyorum ama bu artık son bulmalı."

"Abla-"

"Abla deme bana!" Bağırışım Dokuzuncu Çember'de yankılanırken iplerim koptu. "Tek dediğin şey bu. Yeter diyorum, yeter! Çocukça saçmalıkların bitmek zorunda, başka çaren yok. Senin ya da benim yüzümden insanlar zarar görüyor, başkalarının hayatları altüst oluyor. Neden? Ya sen beni ciddi ciddi delirtmeye mi uğraşıyorsun?"

"Bu öfkenin nedeni Demir'in bana ateş etmesi mi yoksa bu gece Demir'e ateş edilmesi mi?"

Sorusu dengemi bozdu. Bir yere yaslanma ihtiyacı hissederek tezgâha dayandığımda kalbim deli gibi atıyor, göğüskafesimi zorluyordu. Yanıt barizdi; *ikisi de.* Çünkü artık her şey iki katıydı. Hissettiğim bütün endişe, korku ve hüzün iki kişiye aitti. Ben yoktum. Ben aklımda bile değildim. Zihnimi istila eden her şey Alin ile Demir'den ibaretti.

"Sessizliğin sorumu yanıtlıyor," diyen kız kardeşimin sesinden ne düşünüp hissettiğini anlamak güçtü. "O kadar haklısın ki ne diyecek bir kelimem ne de özrüm var. Sana yaşattığım her şey için kendimden nefret ediyorum." İç geçirdi. "Ama anlamalısın, geriye dönüş yok. En azından ben bazı şeyleri halledene kadar."

"Makineyi sana vermeyeceğim," dedim bir çırpıda. En son görüştüğümüzde benden bunu talep etmişti ve cevabım hayırdı.

Şaşırmamış olmalıydı ki tonlamasını bozmadan konuştu. "Biliyorum. Demir'e makineyi istediğimi söyledin mi?"

Kaşlarım çatıldı çünkü bunun ne önemi olduğunu anlayamamıştım. "Evet, söyledim."

"Güzel," diyerek beni afallattı. "Artık makineyi istemiyorum. Vivian sizinle iletişime geçecek ve eminim ki elindeki kartı size verecektir. Daha doğrusu satacaktır. Artık üç kart da sizde olacak. Bu da hem ikinizi hem de İnferno'yu olduğundan daha büyük bir hedef haline getirecek. Dikkatli olun."

"Alin."

"Dördüncü kartı almam gerek."

"Alin!"

"Bütün bu saçmalığı bitirmek için bir planım var abla."

"Ne planından bahsediyorsun?" Nabzım yükseliyor, kalbim bana ne kadar hızlı atabileceğini kanıtlamak ister gibi çırpınıyordu. "Alin, gün geçtikçe her şeyi daha çok bok ettiğinin farkında mısın?"

Beni duymuyor, sadece kendi söylemesi gerekenlere odaklanıyordu. "Eğer her şey planladığım gibi giderse bu işten zarar görmeden çıkacaksınız. Biliyorum, bunun için sana bir neden vermiyorum ama lütfen bana güven." Bitkin çıkan sesiyle mırıldandı. "Hatalarımı düzeltmeye çalışıyorum."

Gözlerimi yumarak sabır diledim. Çıkan ateşim tenimin yanmasını sağlıyordu. Karanlık oda beni boğarken nefes alamıyordum. "Alin, İnferno'ya gel." Karşımdaki camların ardında kalan şehir manzarasına baktım. "Daha fazla ortalığı karıştırma ve sana yardım etmeme izin ver. Demir'e hiçbir şeyi bile isteye yapmadığını anlatırsan sana bir şans verir. Göründüğünden çok daha anlayışlı biri."

"Sana karşı."

Ağzımı açıp aksini iddia etmek istesem de beni tutan bir şey vardı. Sanırım Demir'den emin olsam da Hades konusunda şüpheliydim.

"Benim için endişelenme ve güvende ol," dedikten sonra tebessüm ettiğini anlamama neden olan imalı bir tonlamayla mırıldandı. "Bu arada yakışıyorsunuz. Seni en son ne zaman bir adama karşı bu kadar pozitif düşünceler içinde gördüğümü hatırlamıyorum."

Hiç görmediğin içindir.

Açık kalan ağzımı kapatıp yakardım. "Benimle cidden dedikodu yapmaya mı çalışıyorsun?" derken saçlarımı çekiştirdim. "Yüzsüzlüğün bambaşka bir seviyeye ulaştı ablacığım. Tebrik ederim, bu senin için bile üstün bir başarı."

"Abla gözümle gördüm." Gülümsemesini işitebiliyor ve buna karşılık daha çok öfkeleniyordum. "Adamın kolları arasında dans ederken başka bir yerde olmayı asla istemeyecek gibiydin. Ayrıca Demir bana ateş etmesine rağmen hâlâ İnferno'dasın. Az önce kendin itiraf ettin. Demir vurulduğu için ne hale geldiğin belli."

Haklıydı ama olmasını istemiyordum.

Alin'e çok ama çok kızgındım. Yine de bütün arsızlığına rağmen benimle gündelik bir konudan bahsediyormuş gibi sohbet etmesi tarifsiz bir şekilde iyi gelmişti. Onunla normal bir konuşma gerçekleştirmeyi ne kadar özlediğimi fark etmem gözlerimin tekrar dolmasını sağladı. Alin ile her zaman saçmalar, erkekleri çekiştirir, başkalarının dedikodusunu yaparak kahkahalarla gülerdik. Ve o anlara karşı duyduğum hasret beni perişan ediyordu.

"Sana olan bakışlarını gördüm," diyen Alin samimiydi. "Duygularının karşılıksız olmadığı bariz." Alayla ekledi. "Belki bütün bu karmaşa sonlandığında Demir senin hatırına beni öldürmez de süründürür."

"Salak salak konuşma." Onu azarlarken bu işin sonunu düşünmek istemedim çünkü ihtimaller denizinde boğulmak şu an ihtiyacım olan son şeydi. "Şu saçmalıkları sonlandırıp yaptıklarının sorumluluğunu üstlensen ve ne haltlar karıştırdığını insan gibi anlatsan sana yardım edebiliriz ama her zamanki gibi yine sözümü dinlemeyip burnunun dikine gidiyorsun."

"Abla, ben kapatıyorum."

Telefonun içine girip diğer hattın ucundan çıkmak ve Alin'in karşısına geçip onu boğmak istedim. Bu arzum o kadar yoğundu ki dizlerimi titretti. Çığlık atma isteğimi ucundan yakalayıp, sıkıca kavradığım paçasını çekiştirdim. "Kaçma hemen."

"Cidden gitmem gerek."

Sağlıklıydı ve yarası zarar teşkil etmiyordu ama Alin kendi başına büyük bir tehlikeydi. Ayrıca sarışın adamın yanındaydı. Bütün bunlara karşılık telefonu nasıl kapatabilirdim? Sesini biraz daha duyarsam, kendime bu geceyi atlatabilecek kadar telkin depolayabilirdim. "Bir saniye," diyerek kafamı kurcalayan soruyu dile döktüm. "Sen sarışın adamlaysan Alper nerede?"

Sorumla iç geçirdi. "O mevzu biraz karışık ve benim vaktim yok. Söylediklerimi unutma, dikkatli ol. Babam ile annemi arayıp her şey yolunda gibi davrandım, çaktırma. Yakında tekrar iletişime geçeceğim. Seni seviyorum."

Her ne kadar görüşmeyi sonlandırmak istemiyor olsam da yüzüme kapatma ihtimaline karşı mırıldandım. "Ben de seni seviyorum."

Çağrı sonlandığında bir süre karşımdaki manzaraya bakakaldım. Hayatım kökünden değişiyordu ve ben artık ne yapmam gerektiğini de ne düşünmem gerektiğini de bilemiyordum. Kız kardeşimin aklından geçenleri anlamam mümkün değildi. Çocukluğundan beri aklı bir garip çalışırdı. Zekâsı karşısında kalakaldığım anların sayısı çoktu. Şimdiyse bambaşka bir boyuttaydı. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama kız kardeşimin masum fikirlere önderlik etmediğine kalıbımı basardım. Bizdeki üç kart olmadan dördüncü kartı elde etmesinin bir amacı yoktu. Bizim elimiz ona kıyasla daha güçlüydü ve içimden bir ses Alin'in bir noktada tıpış tıpış İnferno'ya geleceğini söylüyordu.

Titreyen bacaklarım ayakta durmamı zorlaştırdığında, çöküp zemine oturdum. Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı bacaklarımın etrafına

Ninova

doladım. Kalbim deli gibi atıp, düşüncelerim birbirine girerken duygularım alabora oldu. Her şey üstüme yıkılmış, benliğim büyük bir enkazın altında kalakalmıştı. O kadar yorulmuştum ki tükendiğime emindim.

Dakikalar geçerken duyduğum tek şey aldığım soluklar oldu. Ardından pati seslerini işittim. Kerberos yanıma gelip burnuyla yanağımı dürttü. Dili tenimi ıslattığında gözlerim doldu. Terapi süreçlerinde bazen hayvan sahiplenme önerilirdi. Hayvanların insanların stresini azaltan, dikkatini dağıtan ve mutluluk hormonu salgılatan özellikleri vardı. Şu an bunu birinci elden deneyimliyor, Kerberos'un hüznümü hissederek bana destek olmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Siyah tüylerini okşayarak ona yanaştığımda sıcaklığına bir nevi sığınmıştım. Kendi kendime histerik bir tebessüm ettim. Demir yukarıda baygın bir şekilde uyuyor olsa bile askeri sayesinde yalnız değildim. Belki her şeyde ondan bir iz bulmayı bırakmalıydım ama söz konusu o olduğunda mistik düşüncelerin varlığına inanmamak zorlaşıyordu.

Kerberos'la uzun bir süre sessizliğin içinde oturup birbirimize destek olduk. Tamamen hissizleştiğime karar verdiğimde yerimden kalktım ve merdivene yöneldim. Kerberos arkamdan gelirken basamakları tırmanıp yatak odasına girdim. Bakışlarım anında uyuyan adamı buldu. Öylece olduğum yerde dikilip onu izlemeye başladım. Başı sola düşmüş, siyah tutamlarının bir kısmı alnına doğru kıvrılmıştı. Dudakları düz bir çizgi halindeydi. Kaşları hafifçe çatılmış, çenesi gerginliğini kaybetmemişti.

O kadar güzeldi ki ona bakmak canımı yakıyordu.

Ona kızgın ve kırgındım. Kız kardeşimi incittiği, beni mahvedeceğini bildiği halde böyle bir hamlede bulunduğu için öfkeliydim. Fakat inkâr edemezdim, bütün olumsuz duygularımın asıl sebebi ne yapmış olursa olsun ona dair negatif hisler besleyemiyor olmamdı. Zihnimde ona bahaneler uydurmuş, hareketlerine anlam yüklemiş ve bir noktada onu çoktan affetmiştim. Hayatı bir anda benim ve kız kardeşim yüzünden değişmişken aksi imkânsızdı. Gözbebeği olan bu cehennem *benim ve kız kardeşim* yüzünden tehlikeye düşmüştü. *Benim ve kız kardeşim* yüzünden vurulmuştu. Her şey dönüp dolaşıp *benim ve kız kardeşimin* hatası haline geliyordu.

Bu adil değildi. Bütün bu olanlar Demir için hiç adil değildi.

Ve şimdi Alin, her şeyin daha yeni başladığını, işlerin daha karmaşık ve tehlikeli bir hale geleceğini söylüyordu. Kendimden geçmiştim fakat karşımdaki adamın hayatını daha fazla tehlikeye atamazdım. Benim sorumluluğumda olan birinin hatalarının bedelini o ödeyemezdi. Herkes ona istediği kadar şeytan diyebilirdi ama ben onu bu şekilde göremiyordum.

Demir'i korumak istiyordum. Kız kardeşimden, tehlikeden ve gerekirse kendimden.

Alin'e uyarı olsun diye ateş etmiş, ona kalıcı ve büyük bir zarar vermemişti. Alin'in yanındaki sarışın adam da Demir'i uyarı olsun diye vurmuş olabilirdi çünkü o da aynı şekilde kalıcı ya da büyük bir zarar vermemeye özen göstermişti. Yine de bu, bu gece değer verdiğim iki insanın da zarar gördüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Şu an ikisi de güvende ve iyiydi ama ben... ben hiç olmadığım kadar kötü bir pozisyonda ve düşünceler içindeydim.

Gövdesinde ve kolundaki kurumuş kanlara bakmak beni yaraladığı için banyodan bir havlu alıp ılık suyla ıslattım. Geriye dönüp uyanmayacağını bilsem de sessiz olmaya özen göstererek yanına iliştim. Yatağa oturup dikkatli bir şekilde kanları temizledim. Yarasının etrafına vardığımda ekstra özenli davrandım. İşim bittiğinde üzerine doğru eğildim ve siyah tutamlarını geriye ittirdim. Alnına dudaklarımı yasladığımda gözlerimi yumarak kokusunu içime çektim. Parfümüne karışan kendine has kokusu ciğerlerime dolup içimi yakarken ona bir şey olmadığı için şükrettim.

Kalbimdeki sızı derindi. Hiçbir şeyin olmadığı, erişemediği kadar derindeydi.

Beni korkutan bu yabancı his, acı vericiydi.

Geriye çekilip işaretparmağımı alnından burnunun ucuna doğru kaydırdım. Bir heykel kadar keskin ve orantılı olan yüz hatlarını tavaf ederek, sıcak nefesinin tenimi dövmesine izin verdim. Dudağının kenarından parmağımı kaydırdığımda bütün bedeni kaskatı kesildi. Kaşları daha çok çatılırken çenesi seğirmişti. Onu huzursuz ettiğimi fark etmek beni üzdüğünde, eğilip yanağını öptüm. Tenine ardı ardına minik buseler bıraktığımda bedeni gevşeyip aralanan dudaklarından bir soluk beraat etti.

Ondan uzaklaştım ama onu izlemeyi bırakmadım.

Öylece oturup yüzüne bakarken zihnimdeki sesleri susturmak için çabaladım. Başarılı olamadığımdaysa yerimden kalkıp banyoya girmeden önce Demir'in üstüne örttüğüm yorganla bedenini daha sıkı sardım. Üşümeyeceğinden emin olunca hâlâ sıkı sıkı tutuyor olduğum kanlı havluyu çöpe attım. Giyinme odama girdim ve önce çoraplarımı ardından spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip odadan çıktım. Telefonumu ve arabamın anahtarını aldım. Aşağıya inip ofisten geçtim ve kendimi Dokuzuncu Çember'in holüne attım.

Soldaki koridordan çıkan ve karşıma dikilen Yalın, çatık kaşlarla yanıma doğru gelirken sesinden endişeyi esirgemeden konuşmuştu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diyerek merakını giderdim. "Demir iyi ve uyuyor."

Gözlerini yüzümde dolaştıran adam ellerini pantolonunun ceplerine iliştirdi. Şüpheli bir ifadeyle beni incelerken çekingen gibiydi. Ağzındaki baklayı çıkarması ise uzun sürmedi ama sözleri beni şaşırtmıştı. "Sen iyi misin?" Omuzlarını silkti. "Bana kalırsa bu gece en kötü darbeyi sen aldın."

"Neden?"

Doğru söylüyordu ama niye doğruyu söylediğini bilmek istedim. Yalın'ın benden hazzettiğini sanmıyordum. Evet, son birkaç gündür bana ilk zamanlarda olduğu kadar sert bir tavırla gelmiyordu ama yine de benden hoşlanmadığı ortadaydı.

"Bir yanda kardeşin diğer yanda..." derken cümleyi nasıl devam ettireceğini bilememiş gibi sustu. Sanırım Demir'in benim neyim olduğundan emin değildi. Bu konuda yalnız değildi çünkü benim de bir fikrim yoktu. Demir Karadağ, birçok şeydi ama aynı zamanda benim için tam olarak neydi?

"Ben iyiyim ama biraz hava almam lazım."

Asansöre yöneldiğimde karşıma dikilip beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?" diye sorarken ona dik dik bakmam üzerine aceleyle ekledi. "Demir uyanır ve senin gittiğini öğrenirse delirir. Sonra da savunmasız bir şekilde dışarıya çıkmana mâni olmadığım için beni öldürür. Bu yüzden rica ediyorum beni zor durumda bırakma."

"Bana bir şey olursa rahat etmez misin?"

Sorumla kaşlarını çattı. Kulağa küçük bir çocuk gibi geliyor olabilirdim ama aslında samimi bir merak içindeydim. Karşımdaki adamı anlamaya çalışıyor, fırsatı değerlendiriyordum. İnsanların gözünde bu durumun ve konumumun nasıl göründüğünü öğrenmek istiyordum.

Yalın bir şeyi iyice anlamamı ister gibi kelimelerini vurgulayarak cevap verdi. "Sizinle bir derdim yok, Helen Hanım. Aksine varlığınız Demir Bey'e iyi geldiği sürece benim için en önemli insanlar kategorisindeki ikinci sıraya yerleşirsiniz." Daha yumuşak bir tonlamayla ekledi. "Ben sadece bana dost olan bir adamın güvenliğinden emin olmak istiyorum. Kabul etmeniz gerekir, İnferno'ya geliş nedeniniz de siz geldikten sonra olanlar da temkinli olmam için yeterliydi."

Yalın'ın iyi bir arkadaş olmaya çalıştığını idrak etmem ona olan bakış açımı değiştirdi. Sadece korumacı davranıyordu ve hakkı vardı çünkü

dediği gibi cehenneme ayak bastığımdan beri her şey daha kötü bir hal almıştı. Bakışlarımı kaçırıp homurdandım. "Bu gece olanlardan sonra bana karşı daha da dikkatli olman gerekebilir. Şahit olduğun üzere arkadaşın benim yüzümden vuruldu sayılır."

"Senin yüzünden değildi," diyen Yalın bakışlarımı üzerine çekti. "Bu gece yaşananlar kız kardeşinin ve patronumun eylemlerinin sonuçları. Kendini suçlamamalısın. Ayrıca önemli olan kimsenin bir zarar görmemesi, değil mi?"

Artık önemli olanın ne ve kim olduğunu bilmiyordum.

Yalın'ın sorusunu cevapsız bırakıp asansöre yöneldiğimde, bana karşı çıkmasına zaman yaratmadan konuştum. "İçin rahat edecekse Halit bana eşlik edebilir."

Asansörün önünde dikilip başımı dikleştirdiğimde, iç geçirdiğini işittim. Söylense de itirazlarını kendisine saklayarak yanıma geldi ve cebinden çıkardığı kartla asansörü aktifleştirdi. Ardından tuşa basıp cebine uzandı. Kısa bir süre sonra kapılar iki yana açıldığında içeriye girdim. Yalın manyetik alana kartı okutup otoparkı işaret eden düğmeye bastı. Kapılar kapanmadan önce telefonunu kulağına yasladığını gördüm. Halit'i arıyor olmalıydı.

Otoparka varıp asansörden indiğimde aracıma yöneldim. Halit'in beni beklediğini gördüğümde yedi yirmi dört hizmetimde olup olmadığını sorguladım. Üzerindeki takım elbisesi ve ciddiyetiyle her an her şeye hazır gibi gözükürken sanırım cevabım ortadaydı. Ona başımla selam verdiğimde çenesini eğdi. Elini uzatıp anahtarımı almayı hedeflediğini anlamamı sağladığında arabanın kilidini açıp sürücü koltuğuna yöneldim. "Ben kullanacağım."

Kısa ve net cevabımla uzatmadan yolcu koltuğuna geçti.

Emniyet kemerimi takıp motoru çalıştırdım. İnferno'dan ayrılıp İstanbul sokaklarına karıştığımda arabanın içindeki sessizliğe dayanamayarak radyoyu açtım. Müzik eşliğinde yoluma devam ederken saatin geç olmasından mütevellit yollar boştu. Bu yüzden varmak istediğim yere ulaşmam on beş dakikamı almıştı. Derya'nın yaşadığı rezidansın önüne arabamı park ettiğimde motoru kapatıp emniyet kemerimi çıkardım. "Arkadaşımla konuşmam gerek. Beni arabada bekler misin?"

"Kapının önünde beklesem daha iyi olur."

Halit'e döndüm. "Ayakta dikilip nöbet tuttuğunu bilerek rahat edemem."

"Ben de yakınınızda olmazsam rahat edemem. Üzgünüm ama ulaşabileceğim bir mesafede olmalısınız. Demir Bey'e hesap veremeyeceğim bir durumun içinde kalmak istemiyorum."

Omuzlarımı düşürdüğümde sözlerini kabul etmek zorunda kaldım. Halit'in benim yüzümden azar işitmesini ya da zora girmesini istemezdim. Ayrıca herhangi bir tehlikeye karşı o yakınımdayken daha güvende olurdum. Bu yüzden başımı sallayıp araçtan indim. Binanın lobisine girdiğimde Halit tam arkamdaydı. Resepsiyona ismimi verip Derya'nın onaylı misafir listesinde olmamla hemen içeriye alındık. On ikinci kata vardığımızda Halit kapının birkaç adım ötesinde durdu. Ben ise zile basıp beklemeye başladım.

Dakikalar sonra kapı açıldığında Derya uykudan yeni kalkmış haliyle karşımda belirdi. Yarı açık olan gözleri beni gördüğü an kocaman oldu. Dağılmış sarı saçlarını gelişigüzel bir şekilde toplamaya çalışmış, üzerine geçirdiği sabahlığının kuşağını bağlayamamıştı. Bakışlarını yüzümde dolaştırıp ne halde olduğumu anlasa da hasar değerlendirmesi yapmak istedi. "Kahve mi şarap mı?"

"Viski."

"O derece?" derken kapıyı ittirip içeriyi işaret etti. "Gel hadi."

Eve girip geniş salona ilerledim. Boğaz manzarasına karşı gelen tekli koltuklardan birine oturduğumda telefonumu ve araba anahtarımı sehpanın üstüne bıraktım. Mutfağa giren arkadaşım kısa bir sürenin ardından elindeki kupalarla geriye döndüğünde ona tek kaşımı kaldırarak baktım. Dudağını asarak mırıldandı. "Üzgünüm ama evde alkol kalmamış."

Yalan söylüyordu ama sorun değildi. Derya benim alkol tüketmemi sevmezdi. Bazen elinde olmuyor, beni rahat bırakmak zorunda kalıyordu ama genelde tükettiğim şeyler konusunda bana çaktırmadan karar merci olurdu. Sağlıklı beslenmemi, içkiden uzak durmamı isterdi. Beni seviyor, uzun bir süre hayatta kalmamı ve böbreğimi olması gerekenden daha önce haşat etmememi sağlamaya çabalıyordu. Ara sıra bunu fazla bariz ederek beni sinirlendirse de iyi bir arkadaş olması her daim içimi ısıtıyordu. Uzattığı kupayı aldığımda papatya çayının kokusu burnuma dolarken güldüm. "Önemli değil, çay sinirlerime daha iyi gelecektir."

"Sorun ne?" deyip karşımdaki koltuğa oturdu. "Yoksa Alin bir şey mi yaptı yine?"

Ona o kadar öfkeliydim ki ismini duymak bile dişlerimi sıkmama neden olmuştu. İnsan delicesine sevdiği, uğruna canını dahi verebileceği birine karşı nasıl böyle hiddetli bir sinir duyardı? Bunun cevabı bende yoktu

ama şu dakika küçük cadı yanımda olsa onun kıvırcık saçlarını tek tek yolar, avazım çıktığı kadar bağırırdım.

Derya'ya olanları anlattım.

Bu gece yaşananları dile dökerken arkadaşımın şoka girmesini, renginin solmasını ve en sonunda öfkelenmesini bir geçiş töreni misali en ön sıradan izledim. Cümlelerim tükendiğinde Derya açık kalan ağzını kapatıp hayretle yakardı. "Yok Helen, bu kızı sonunda ben döveceğim. Aptal mı ya bu?"

"Galiba öyle."

Önüne düşen sarı tutamlarını geriye savuran arkadaşım burnundan soludu. "Telefon konuşmanızdaki söylediklerine o kadar öfkelendim ki şu an yaralanmış olmasına bile üzülemiyorum."

Çayımı yudumladım. "Sesi gayet iyi geliyordu. Ayrıca yarasının izi bile kalmayacağına göre cidden de önemli bir şey olmamış olmalı."

"Ya Demir Bey?"

Yutkunmakta zorluk çekerken bakışlarımı kaçırdım. "İlaç aldığı için bayıldı resmen. Bir süre dinlenmesi ve omzuna dikkat etmesi gerekiyor ama doktor iyi olacağını söyledi."

En yakın arkadaşımın gözleri üzerimde dolaşırken avuçlarımı ısıtan kupayı daha sıkı sardım. Derya tekrar ona bakmamı sağlayan soruyu dile getirdi. "Sen nasılsın?" Sesi endişeliydi ve ifadesinde gerçek bir şüphe vardı. Üzüntümü görebiliyor, kendime karşı ne kadar gaddar olduğumu bildiği için tedirginlik duyuyordu. En yakın arkadaşımın görev listesinde belli periyotlarla benim için endişe duymak vardı. Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve sesimin titremesine mâni olamayarak yanıt verdim. "Parçalanmış gibiyim."

"Helen."

Arkadaşımın sesindeki acımayla başımı iki yana salladım. "Yapma," derken şu an bu duyguyu kabul edemezdim. "Bana üzüldüğünü biliyorum çünkü beni seviyorsun ama lütfen yapma. Şu an kendime de öfkeliyim. Bu yüzden o duyguyu kaldıramam."

"Kendine niye öfkelisin?"

Ona bakarken kaşlarımı çattım. "Niye mi?" diye yakardım. "Çünkü bütün bu olanlarda benim de suçum var, Derya. Ablası olarak Alin'e karşı daha dikkatli olmalıydım. Yeni kurguma odaklanıp kendi sorunlarımla uğraşırken onu ihmal ettim. Baksana, nelere bulaşmış da ben hiç fark edememişim. Şimdiyse benim sorumsuzluğumdan da kaynaklanan bütün

bu karmaşanın içinde sevdiklerimle sınanırken aslında hiçbir işe yaramıyorum."

Ellerim titrediği için kendime güvenemedim ve kupayı sehpanın üstüne bıraktım. Bana çatık kaşlarla bakan Derya'ya odaklanıp arkadaş ile terapist arasındaki o çizgiyi aşarak adeta içimdekileri kusmaya başladım. "Yıllardır hep korktum ama korkarken bile aslında hep isyan ettim. Hep bir şeylerle savaştım çünkü iyi değilim. Uzun zamandır ben de iyi değilim. Her şey o kadar hızlı oldu ki bir anda bütün hayatım değişiverdi sanki. Ateşlenen silahların arasında kaldım. Bu gece bedenime bir kurşun isabet etmedi ama ruhumda iki tane delik var. İki tane kurşun yarası."

"Demir ile Alin'in arasında kaldığını mı hissediyorsun?"

"Hissetmiyorum," derken sesim planladığımdan daha yüksek çıktı. "Biliyorum. Çünkü bu gece anladım, ikisinden de vazgeçemem. Alin benim bebeğim gibi. Demir ise..." Göğsüme bir acı saplandı. Kızgın ve yakıcıydı. Gözlerimi kaçırarak soluklandım. "Onun benim için ne olduğundan emin değilim ama ne kadar önemli olduğunu anladım. Bu gece onu öyle kanlar içinde görünce..."

"Aralarında değilsin, Hel."

Hel, hell, cehennem.

Belki de başından beri tam olarak olmam gereken yerdeydim.

Derya bana bakarken gözlerimi ondan ayıramadım. "Merkezlerindesin," diyerek cümlesini devam ettirdi. "Ve ikisini de birbirine bağlayan köprüsün. Zor bir durumun içindesin ama aslında bir yandan avantajlısın çünkü ikisini de kaybetmeyeceksin. Aksine bütün karmaşa sonlandığında Alin de Demir de yanında olacak."

"Bunu bilemezsin."

"Evet bilemem ama tahmin etmesi zor değil. Ayrıca anlattıklarına göre Demir zaten Alin'e gerçekten büyük bir zarar vermek istememiş." Ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Beni yanlış anlama, ne olursa olsun o silahı ateşlememeliydi. O noktada seninle aynı düşünüyorum. Ama lanet olsun, bunun eğitimini almış bir insan olarak empati duygum fazla güçlü. Bu yüzden Demir Karadağ'ı bir nebzede olsa anlayabilirim ki sen de anlıyorsun. O yüzden bu haldesin. Anlamasaydın, kız kardeşinin canını yaktığı için Demir'i çoktan gerçek cehenneme yollamıştın."

Derya iç geçirip bana bakarken ne kadar iyi bir psikolog olduğunu bana hatırlatmaktan kaçınmadı. "Asıl sorun bunlar değil. Seni bu gece tetikleyen başka bir şeydi. Neydi o?"

Gözlerim bininci kez dolduğunda öfkem harlandı. Bu gece yaşananların bende uyandırdığı şeylerin bir kaynak noktası vardı. O nokta, benim en büyük düşmanımdı. Derya'ya bakarken içimi uzun zaman sonra ilk kez açtım. "Beş yıl öncesine gittim."

Derya anlayamadığını belli eden bir ifadeyi yüzüne yerleştirdi.

Kollarımı kendime dolayıp bedenime kalkan olmaya çalıştım. Bacaklarımı kendime doğru çekip olabildiğince küçüldüm. Sehpanın ucuna gözlerimi dikip derin bir nefes aldım. "Hastaneden çıkıp gerçek dünyaya döndüğümde bir eksiklik hissettim. Sanki içimdeki büyük bir parça benden sökülüp alınmıştı. Biliyorsun kaza ve böbrek naklim hakkında konuşmamayı tercih ettim hep. Etrafa gülücükler saçmak, hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak kolayıma geldi. O kazadan sonra kendimi yaşadığıma inandırdım. Sadece günümü geçirmediğime, gerçekten yaşadığıma. Partiler ve doyabildiğine eğlence yaşamak değildi ama ben öyleymiş gibi davrandım. Kendimi bir yalana inandırdım. Kendime yalanlarla süslü bir hikâye yazdım. Ve günün sonunda o hikâyeye o kadar inandım ki gerçeği unuttum."

Her şeyi olabildiğince derine itip üstlerini kapatmıştım ama bu gece net bir şekilde görmüştüm ki hiçbir şeyi yok edememiş, sadece onları görmezden gelmeyi denemiştim.

"İnsanlara panikatağım var diyorum. Sanki bu bir hastalıkmış gibi. Sanki gribe yakalanmışım ya da alerjiye sahipmişim gibi. Oysa sen de ben de biliyoruz ki geçirdiğim panikataklar sadece bir yardım çağrısı. Aklım ve ruhum yardım istediği için bedenim reaksiyon gösteriyor. Ağzımdan sözler çıkmadığı için bedenim benim yerime konuşmaya çalışıyor."

Yanağımdan süzülen yaşı hızla sildim. "Kendimi uyuşturmak için ilaç alıyorum. Kendimi baskılamak, hissetmemek için." Gülmeden edemedim. "Ve bunların hepsi korkağın teki olmamdan kaynaklı."

"Korktuğun şey ne?"

Gözlerimi yumduğumda zihnimde canlanan kaza sahneleriyle kasıldım. O zamandan beri korktuğum tek şey, her şeydi. Benden alınabilecek her şeyden korkuyor, bu yüzden sahip olduklarımı yitirmemeye çalışırken kendime yitirebileceğim yeni şeyler yaratmıyordum. Bütün ilişkilerim sığdı. Kalbim kapalıydı. Arkadaşlarım azdı. Ailem ve Derya ise hassas noktalarımdı. Onlar da olmasa çoktan dayanma gücüm sonlanırdı. Bu yüzden onlardan vazgeçemez, onları kaybedemezdim. Fakat bu küçük topluluğu genişletebilecek yüreğe de sahip değildim. Şimdiyse çoktan genişlediğini fark ediyordum. Gruba yeni biri eklenmişti ve o kişinin etkisi o kadar

büyüktü ki arkama dahi bakmadan kaçmak isterken aynı anda kendimi onun kollarından başka bir yerde düşünemiyordum.

Tekrar Derya'ya baktığımda titrek bir soluk verdim. "Alin'in böbreği kalıcı bir çözüm değil. Evet, şu ana kadar bedenim onu reddetmedi ama doktorun söylediklerini hatırlıyorsun değil mi? Bana bakıp ömrümün sonuna dek ne kadar dikkatli olmam gerektiğini anlatırken üstüne basa basa tekrar etmişti. Böbreğe yüklenebilecek baskı, yorgunluk ya da herhangi bir şeyle vücudum onu reddedebilir."

"İlacını alıyorsun ve sağlıklı beslenip yaşıyor-"

"İlacımı almıyorum ve sürekli sağlıklı beslenmiyorum. Birkaç haftadır ne kadar çok alkol tükettiğimi biliyor musun? Gerçi elbette biliyorsun, bu yüzden bana papatya çayı getirdin. Geçenlerde Görkem'in mekânındayken bana nasıl baktığını gördüm. İçtiğim her kadehi saydığını, Görkem'e kızıp alkolden çok su koyup bana bardakları öyle vermesini söylediğini duydum."

"Helen..."

"Sakinleştirici alıyorum bir tek," diyerek ona baktım. "Stres ve paniğimi yönetmek yerine her şeyde yaptığım gibi onları da bastırıyorum." Omzumu silktim. "Belki de supresyon ilaçları* sanıldığı kadar önemli değildir. Sonuçta onları neredeyse üç haftadır içmiyor olmama rağmen hiçbir şey olmadı."

Derya bütün öfkesiyle karşı geldi. "Bunu yapamazsın, o ilacı içmek zorundasın. Vücudunun ihtiyacı olan şey sakinleştirici değil."

"Sakinleştirici içtiğimde titremem geç-"

"Vücudunun titremesinin başlıca nedeni paniğin değil. Böbrek ilacını içmediğinde de vücudun titremeye başlar, soğuk soğuk terlersin, ellerin uyuşur. Semptomlar panikatakla oldukça benzerdir. Bunları biliyorsun." Bana hayretle baktı. "Helen sana inanamıyorum, o ilacı kendi kafana göre nasıl bırakırsın?"

Yanağımın içini kemirip gözlerimi kaçırdım. "O ilaçların kanser olmayı kolaylaştırdığını biliyorsun," diyerek hatama kılıf uydurmayı denedim. "Ayrıca yıllardır gayet iyiyim."

"Evet iyisin ve bunun bir nedeni de o ilaç."

Sessiz kaldığımda Derya sinirini kontrol altına almayı denedi. Burnundan soluyup bir süre sessiz kalan arkadaşım yargılayıcı bakışlarıyla beni izlerken o kadar haklıydı ki kendimi düşürdüğüm durumdan utandım. Hâlâ nemli olan saçımı çekiştirdiğimde Derya bütün samimiyetiyle sorguladı.

* Bağışıklık sisteminin nakledilen böbreğe saldırmasını engellemek için verilen ilaç çeşidi.

"Helen, ölümden korkuyorsun ama bazen ölüme yürüyorsun. Acaba korktuğun şey ölüm değil de kaybetmek mi? Ama kendini kaybetmekten nasıl korkmazsın?"

Kendimi kaybetmekten korkmuyordum çünkü kendime dair kaybetmemeyi isteyebileceğim hiçbir şeye sahip değildim. İnsan sadece nefes alarak günlerini geçirirse nasıl hayatta olduğunu hisseder ve yaşama sarılırdı? İronik kısmı buydu ya, hiçbir şeye sahip olmamamın bir nedeni de etrafıma ördüğüm duvarlardı. Ve şimdi biri o duvarları yıkmaya kalkmıştı.

Derya'ya bakarak dürüst davrandım. "Alin'in böbreği günün birinde beni yolda bırakabilir. Ölebilirim ve hayatıma bir şeyler katarsam o zaman öldüğümde kaybedeceğim çok fazla şey olur. Bu yüzden belki de yaşayamayacağımı bildiğim için ölmeyi sorun etmiyorumdur. Belki sevdiklerimi kaybettiğimi görmemek için ilk giden olma düşüncesinden korkmuyorumdur."

Tek derdim, sevdiğim insanlardı. Onları kaybedersem geleceğim hali düşünmek beni mahvederdi. Oysa kendime karşı son derece gaddar olabiliyorken onlara dair bu denli hassasiyet barındırmam da normal değildi. Gözleri dolan arkadaşım açık kalan ağzıyla bana bakarken onu üzdüğüm için kendime duyduğum öfkem artış gösterdi. Beni düşünen, seven birine karşı böyle cümleler kurmam yaralayıcıydı ama gerçeği bilmek istemişti ve artık biliyordu.

Korktuğum şey; yaşayamamaktı.

Beş yıldır her günümü son günümmüş gibi *yaşamamın* nedeni, kalıcı ilişki ve bağlardan kaçmamın sebebi, aileme dair duyduğum bu bağlılığım sayesinde onlarla anı biriktirirken hep güzel günler yaratmaya çalışıp bütün tartışmalardan kaçmaya çabalamamdaki niyetim, hepsi dönüp dolaşıp aynı noktaya varıyordu. Üzerinde çalıştığım son kitap bile psikolojik bir derleme değil, romandı. Çünkü ölürsem geride bir izim olsun istiyordum. Adımı taşıyıp, *ben buradaydım* diyecek bir şey.

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır," diyerek beni yanlış anlamasını önlemeye çalıştım. "Hayatta kalmak istiyorum, yaşamak değil. Yani en azından öyle olduğunu sanıyordum ama..." Zihnimde canlanan kehribar gözlerle iç geçirdim. "Bu gece sadece hayatta kalmak değil, yaşamak istediğimi anladım. Demir bana yaşamak istediğimi gösterdi. Kaybedebileceğim birçok şeyi arzulamama neden olduğunu fark ettim." Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. "Ve bu beni dehşete düşürdü."

Derya çöken omuzlarıyla ilk defa beni bu denli net anladığını fark etmemi sağladı. Hem öfkeli hem de hüzünlü olan tonlamasıyla aklımı başıma getirmek ister gibi konuştu. "Helen, ölümün her an gelebileceğini düşünürsen elbette yaşayamazsın. Hiçbirimizin garantisi yok. Sen gittikten sonra ayağım kayıp yere düşerken kafamı bir yerlere çarpabilirim. Evine, işine ya da herhangi bir yere giderken tanıdığı veya tanımadığı bir adam tarafından acımasızca öldürülen kadınların olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Hiçbirimizin yarına sağ çıkabileceğinin garantisi yokken kendine karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?"

"Bunları biliyorum ama..."

"Bildiğini biliyorum," diye diretti. "Her şeyin farkında olduğunu anlayabilecek kadar seni tanıyorum. Bu yüzden kendine karşı nasıl bu kadar acımasız olabilirsin diye soruyorum çünkü kendi canını bilerek yaktığını görebiliyorum. Sen o kazadan beri kendini cezalandırıyorsun. Bazen o cezayı unutup kendine dikkat etmeye, kendini sevmeye ve bir şeylere kendini açmaya başlıyorsun. Sonra ne oluyorsa yine ceza moduna geçiyorsun." Gözlerimin içine bakarken tek kaşını kaldırdı. "Sen başarılı bir psikologsun, Hel. Kendini analiz edebilecek kadar başarılısın. Bütün düşüncelerinin ve hareketlerinin neden kaynaklandığını biliyorsun."

Dişlerimi sıkarak fısıldadım. "O kazada bir adam öldü, Derya."

Bana inanamıyor gibi kalakaldığında bacaklarımı indirip doğruldum ve titreyen ellerimi koltuğa bastırarak en yakın arkadaşımın gözlerinin içine baktım. Beni yıllardır yiyip bitiren suçluluğu ilk defa dile getirirken adeta isyan ettim. "Hız sınırını aştığım o kazada biri öldü. Benim yüzümden!" İçim üşürken dışım yanıyordu. "Ben kurtuldum ama o öldü. Adamı araştırdım. Daha kırk üç yaşındaydı. Onun da bir kızı ve karısı vardı. Onun da bir ailesi vardı. Benim yüzümden artık yok. Söylesene ben bir aileyi dağıtmışken kendim nasıl bir aile kurabilirim? Ben birbirini seven iki insanı ayırmışken nasıl birine âşık olabilirim?"

"Helen, adam alkollüydü ve hatalı dönüş yapmıştı."

Başımı iki yana sallarken sinirden kuduruyordum. "Kazadan sonra adamın mezarına gittim. Karısı ve kızıyla karşılaştım. Ne kadar üzgünlerdi, biliyor musun? Hele o küçük kız." Nefesim kesildi. "O kadar ağlıyordu ki..." Başımı sallamaya devam ettim. "Onları hâlâ kâbuslarımda görüyorum."

Derya kaşlarını çattı. "İlacını bırakmaya karar verdiğin gün gördüğün gibi mi?"

Tahmin yürütüyordu ama arkadaşım benden daha iyi bir psikolog ve analist olduğu için hedefi elbette on ikiden vurmuştu. O gece gördüğüm

kâbus o kadar gerçekçiydi ki onu anımsamak bile titrememi sağladı. Bana katil diye bağıran o küçük kızı hatırlamak göğüskafesimde öyle bir sızı yarattı ki oturmuyor olsam kesinlikle dizlerimin üstüne çökerdim.

Sorusuna yanıt vermesem de Derya cevabını almış oldu. Yerinden kalkıp yanıma geldi ve karşımdaki sehpaya oturup ellerimi tuttu. "Helen, beni iyice dinle. Yıllardır kendi içinde savaşmanı izlemekten yoruldum. Sana kaç kez konuşmanı, anlatmanı ve yardım almanı söyledim ama sen hep kendinden kaçtın. Bu sefer yapamayacaksın. Seni seviyorum ama bunları sana söylemek zorundayım."

Parmaklarımı daha sıkı kavrarken ciddileşti. "Yaşananlarda senin suçun vardı ama o adamın da suçu vardı. Ölen o olduğu için ve sen hayatta kaldın diye ikinizin hatasını da sırtlanamazsın. Yaşarken ölemezsin. Özellikle de ailen seni yaşatmak için her şeyi yapmışken."

Ailem.

Onlar benim her zaman sebeplerimdi. Her şeyi yapmamda ve bazı şeyleri yapmamamdaki nedenlerimdi. Benim için çok çabalamışlardı. Özellikle Alin. İçimde ondan bir parça vardı. Beni hayata bağlayan o parçaya ihanet ettiğimi fark ederek gözyaşlarımın tekrar akmasına izin verdim. Son zamanlarda, bana emanet ettiği o parçaya da ona da gerekli ilgiyi verememiş, bencillik etmiştim.

Özellikle yeni öğrendiğim bilgi...

Alin böbreğini bana verebilmek için sahte kimlik yaratmak zorunda kalmıştı. Babam ameliyat gerçekleşebilsin diye paralar dökmüştü. Ve annem... Sürekli birilerini kaybederek büyüyen o kadın, tekrar bir evladını yitirmekle sınanırken başka bir evladının da bir parçasından vazgeçmesini izlemek zorunda kalmıştı.

"Bu yaptığın bencillik ve haksızlık," diyen en yakın arkadaşım, içimden geçenlere tercüman oldu. "Beş yıl kendine eziyet ettin ama bu gece o eziyet son bulacak. Seni bunları konuşmaya iten, yıllardır içine gömdüğün ve aklının ucundan bile geçmesine müsaade etmediğin her şeyi dile dökmene sebep olan tek şey sonunda birinden hoşlanman. Demir Karadağ, yaşamanı istemene neden oldu ve bu seni ürküttü."

Hıçkırığımı yutmak zorunda kaldım.

Derya uzanıp yanağımı okşayarak yaşlarımı sildikten sonra kendi dolan gözleriyle savaşsa dahi aklımı başıma getirmeye çalışmaktan vazgeçmedi. "Korkmanı anlıyorum ama korkuyorsun diye kaçamazsın. Bu huyunu yenmek zorundasın. Her şeye sahip olmayı hak ediyorsun, Helen. Elde

edemeyeceğini düşündüğün her şeyin önüne serilmesini hak ediyorsun. Hem de çok."

"Yorulduğumu hissediyorum," diye fısıldadım. "Savunmasız kaldım, Derya."

"Kal, Helen. Biraz da savunmasız kal. Her zaman kalkanının ardında durmak, güçlü olmak zorunda değilsin. İnsansın, canın acıyabilir, üzülebilirsin. Kendini boş bir teneke haline çevirmeye çalışma. İçini duygularla ve yaşanabileceklerle dolduramayacağını düşünerek, kendini yaşarken öldürme." Ellerimi daha sıkı kavradı. "Bana bir söz vermeni istiyorum. Sende azıcık hatırım varsa bana yemin et."

Başımı sallayarak ne derse kabulüm olacağını anlamasını istedim.

Titreyen sesinde direnen temenniler vardı. "Bana söz ver, bir daha kendinden kaçmayacaksın. Kendine dikkat edecek, ilacını alacak ve sağlığını her şeyin önüne koyacaksın. Hak ettiğin gibi yaşayacak, sadece nefes almayacaksın. Kendine kaybetmekten endişe edeceğin kadar eşsiz şeyler edineceksin. Ve önceliği de kalbine vereceksin. Yıllardır sesini duymamak için her şeyi yaptığın yüreğine artık karşı gelmeyeceksin, Hel."

"Ama..."

"Aması yok," dediğinde netti. "Sen bir şeyleri istediğinde hayat senden istediklerini almak için aceleyle sana saldırmayacak. Paniğe mi kapıldın? Güvenli alanını düşün. Yetmiyor mu? Bana gel ya da Demir Bey'e git. Kendini güvende hissettiren kişi ya da şeylere odaklan. Korkuyor musun? Kork ama kaçma. Aksine üstüne git. Kendine mi öfkelendin? Acını kendinden çıkarma. O öfkeyi al ve sorunu çözmek için kullan. Sen bir robot değil, insansın. Bunu unutma ve dene, Helen. Lütfen, dene. Çünkü ben seni kaybedemem."

Onu kendime çekip kollarımı boynuna doladım. En yakın arkadaşım diye adlandırırken bile aramızdaki bağı küçümsediğimi düşünmemi sağlayacak kadar bana bir kardeş gibi davranan kadına sıkıca sarıldım. Bana yalvarışı, uyanışım oldu. Sevildiğimi hissetmek, canımı acıtırken beni dağladı. Kendime duyduğum öfke hâlâ oradaydı. Biliyordum ki her zaman da benimle olacaktı çünkü o öfkeye eşlik eden pişmanlık dolu bir vicdan vardı. Yine de Derya haklıydı. Haklı olmasını istiyordum zira yorulmuştum.

İnsanların hayatlarında dönüm noktaları olurdu. Bazı kırılma anları kişilere, bazıları hislere, bazıları kayıplara ve bazıları da sözlere dayanırdı. Benim içimdeki parçalanmışlıkların bir nedeni asıl kırılma anımı beş yıl önce yaşamış olmamdı. Bazı dönüm noktaları kırıldığın yerden toparlandığın anda döngüsünü tamamlardı.

Zamanımın geldiğini anlayabiliyordum.

Yıllardır içimde olanlar sonunda dışarıya taşmış, bir volkan gibi patlamıştı. Kefaretimi istiyor, bu gece günah çıkarıyordum. Sesleri duyulabilir hale geldiği için hem daha anlamlı hem de son derece saçma gelen düşüncelerimin sonunu getirmek istiyordum. Alin'i ve Demir'i kanlar içinde görmek bana sonunda bir şeyi kanıtlamıştı. Bir gün gerçekten ölecektim ve o gün geldiğinde keşke değil, iyi ki demek istiyordum.

"Söz veriyorum," diyerek Derya'nın sarı saçlarını okşadım. "Söz, bu saatten sonra kendime daha iyi bakacağım. Kendimden kaçmayı bırakacağım ve yaşayacağım."

Başka bir seçeneğim olmadığını idrak ettim.

Demir benden bütün olasılıklarımı alırken beni çaresiz bırakmıştı. Belki de döngümü tetikleyen bir diğer şey de buydu. Sonunda biri asla bırakmadığım kontrolümü benden çalmıştı. Dizginlerimi ele geçirmiş ve direksiyonun başına geçmişti. Demir benim için hüküm vermişti ve benim o kararı kabullenmekten başka çarem yoktu.

Zor olacaktı.

Bazen beş yıldır yaptığım gibi kendimi yok etmeye programlı hale gelecek, bilinçdışı bir şekilde kendimi cezalandırmaya çalışacak ve uzaklaşacaktım. İçimden bir ses Demir'in buna izin vermeyeceğini söylese de ona olan güvenimin bir evveliyatının olmaması kalbim adına endişe etmemi sağlıyordu. Sıkıca koruduğum yüreğim, artık açık sahada, ateş hattındaydı.

Kendi düşüncelerimde boğulurken Derya ile bir süre daha birbirimize sarılı halde kaldık. Geriye çekilip yanaklarındaki yaşları sildiğinde ben de ona eşlik ettim. Bana buruk bir tebessümle bakıp homurdandı. "Sana konuşman gerek demiştim. Yıllar önce terapiye başlaman gerekirdi." Sözleriyle gülüp başımı salladım. "Evet ama kimseye sana açıldığım gibi açılamazdım. En yakın arkadaşının psikolog olması mükemmel bir şey." İç geçirdim. "Gerçi sen bunu anlayamazsın."

Omzuma vurup gözlerini devirdi. "Benim bir numaralı idolüm olduğunu biliyorsun."

Evet ve bunun nedenini anlamıyordum. Alanımda iyi ve başarılıydım ama içsel olarak dağılmış durumdaydım. Gerçi Derya'ya verdiğim sözü tutmayı planlıyordum çünkü toparlanmamın vakti gelmiş hatta geçmişti. Sonunda bunu yapabilecek gücü ve umudu kendimde bulmam ise aslında sadece benlik bir durum değildi. Etkenler, sebepler ve basit matematik, bu gece bütün denklemi daha iyi görmemi sağlamıştı.

"Panikatakların çok mu sıklaştı?"

Sorusuyla iç geçirdim. "Özellikle Alin her şeyi başlattığından beri. Birkaç gün önce kötü bir atak geçirdim ama Demir oradaydı." Yapay ormandaki gece aklıma geldi. "Beni kendime getirdi."

"Böbrek ilacını kullanmak zorundasın ama belki de doktoruna danışıp belli dozlar ve aralıklarla sakinleştirici de alabilirsin."

"Hayır, ömrüm boyunca bir ilaca bağlı kalmak istemiyorum." Gözlerimi devirerek güldüm. "Yani iki ilaca bağlı kalmak istemiyorum. Sakinleşmenin başka yollarını bulacağım. Belki de gerçekten terapiye başlamamın zamanı gelmiştir. Ya da bu gece yüzleştiklerimden sonra ataklarımın şiddeti azalabilir. Sonuçta onların bir nedeni de her şeyi içimde tutuyor olmamdı."

Derya başını salladı. "Sana stres yaşatan faktörlerden uzaklaşman gerek."

"Alin'i evlatlıktan reddedebileceğimizi sanmıyorum," diyerek dalga geçtiğimde kahkaha attı. Ona eşlik etsem de bu olasılığın minicik düşüncesi dahi beni üzmüştü. Küçük cadıyı o kadar çok seviyordum ki var olmadığı bir zaman düşünemezdim. "Her şey yoluna girecek." Sesim kendinden emin çıkıyordu ve içimden bir ses bu sefer gerçekten başarabileceğimi söylüyordu. "Girmesi için elimden geleni yapacağım."

"Ve ben de yanında olacağım."

Elimi tuttuğunda parmaklarını sıkıca kavradım. Varlığına ne kadar minnet ettiğimi bilemezdi. Bu geceyi o olmasaydı nasıl atlatacaktım düşünmek dahi istemiyordum. Histerikliğim sonlandığı, gözpınarlarım kuruduğu ve içimdeki o kasvetli ağırlık dağıldığı için kendimi fazlasıyla yorgun hissetmeye başlamıştım.

Sessizliği bölen telefon sesiyle irkildiğimde Derya oturduğu yerden sıçradı. Gecenin bu saatinde kimin aradığını bilemeyerek endişelendim. Oysa Derya endişeden çok heyecanlanmış gibiydi. Köşede kalan koltuğa gidip telefonunu aldığında ekrana baktı. Anında kızaran yanaklarıyla tek kaşımı kaldırdım. "Arayan Gençer mi?"

"Evet."

"Barıştınız mı?" diye bir umutla sorguladım.

Aramayı sessize alıp bana doğru gelmeye başladığında gözlerime bakmamıştı. "Hayır ama birkaç gündür sürekli arıyor. Genelde telefonlarını açmıyorum. Açtığımda ise onu tersliyorum. Yine de vazgeçmiyor." Daha kısık bir sesle ekledi. "Oysa vazgeçmek onun uzmanlık alanıdır."

Kollarımı iki yana açıp Derya'ya yanıma gelmesini işaret ettiğimde iç geçirip omuzlarını düşürdü. Bana sarıldığında onu kendime doğru çekip koltuğa düşmesine neden oldum. Dar alanda birlikte oturmaya başlamamızla ona daha sıkı sarılıp mırıldandım. "Bana diyorsun ama senin de zaman zaman kaçtığın şeyler oluyor işte. Herhalde insan doğası bu." Son cümlemle ikimiz de güldük. "Gençer kalbini kırdığı için kara listemde ilk beşte. Yine de belki de ona bir şans daha vermeli, en azından söyleyeceklerini dinlemelisin."

"Mantıklı şeyler söylemesinden korkuyorum."

"Ya da kabul edebileceğin şeyler söylemesinden."

"O da var."

"Birine dair bir şeyler hissetmek fazla zor ve karmaşıkmış."

Derya kıkırdadığında çıkan ses içime çiçek açtırdı. "Biz ölümlülerin dünyasına hoş geldin, kraliçe." Gülümsemesi arsız bir hal alırken imalı bir tonlamayla ekledi. "Gerçi sen ölüler diyarının kraliçesiydin, değil mi?"

"Öyle olduğumu söyleyen biri var."

Derya koltuktan kalkıp dış kapıyı işaret etti. "O zaman git ve o adama ne kadar haklı olduğunu kanıtla." Kollarını göğsünün önünde birleşti. "Kovuyormuşum gibi olmasın ama güzellik uykumun bu kadar içine ettiğin yeter. Ayrıca gözlerin kan çanağına döndü. Yarın kapatıcıyı bol bol kullanman gerekecek."

"Ah, yani ben gidince hemen uyuyacak ve Gençer'i aramayacaksın, değil mi?"

Koltuktan kalkarken Derya'nın yanaklarındaki kızarıklık daha belirgin bir hal aldı. Ne diyeceğini bilemiyor gibi ağzını açıp kapattıktan sonra sonuna kadar inkâr moduna geçti. "Elbette hayır. Onunla konuşacak bir şeyim yok benim. İstediği kadar arayabilir ama karşısında muhatap olacağı birini bulamayacak. Şu dakika kapıma gelse hoşt der, gider uyurum."

Yüzüne karşı kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. Ona büyük bir yalancı olduğunu söyleyeceğim sırada çalan kapıyla neye uğradığımı şaşırdım. İrileşen gözlerimle şüphe ettiğimde Derya şoka girmiş, kalakalmıştı. Açık kalan ağzını kapatarak hızla etrafında döndü ki niye böyle bir şey yaptığını anlamadım. Sanırım heyecandan kendini kaybetmişti, bana bakıp ellerini amaçsızca havada salladı.

"Halit'tir," diyerek mantıklı olmayı denedim. "Bu saatte Gençer gelmez herhalde."

Derya ağzını açmadan bana kapıyı işaret etti. Gidip bakmamı istediğini anladığımda hızlı oldum. Kapıya yanaşıp delikten baktım ve gerçekten Halit olduğunu gördüm. Gözlerimi devirip Derya'nın heyecanının boş çıkacak olmasına sinirlendiğimde kapıyı açtım. Halit ben bir şey diyemeden asker duruşunu bozmadan konuştu.

"Helen Hanım, Derya Hanım için geldiğini söyleyen biri var lâkin o adam bu eve girerse, siz çıkmak zorundasınız. Demir Bey aksini duyarsa hoş olmaz."

"Demir Bey'ine git, benden selam söyle."

Gençer'in önce sesi ardından görüntüsü manzaraya girdi. Üzerindeki dağılmış gömlek, omzuna attığı ceket ve yorgun ifadesiyle oldukça gergin gözüküyordu. Bana bakıp hafifçe başını eğerek selam verdi. Gözleri omzumun ardındaki bir noktayı bulduğunda yüz hatları gevşedi. Tek kelime etmeden Derya'ya baktı. Sessizliğin fazla uzadığını fark etmiş olmalı ki ceketini koluna atarken doğruca ardımdaki sarışın kadına konuştu. "Aradım ama açmadın."

Anlaşılan Gençer aramayı yaparken çoktan dairenin önündeydi. Ya Derya'nın onu kabul edeceğine güveniyor ya da çaresizliğin dibini yaşıyordu. Sanırım ikinci seçenek, doğru cevaptı.

Adım seslerini işittim. Derya yanıma gelip sabahlığını daha sıkı bağlarken Gençer gözlerini onun üzerinde gezdirmiş, omuzları gerilirken Halit'e kaçamak bir bakış atmıştı. Kıskançlığı dalga halinde yayılıyor, havada bir akım yaratıyordu. Korumalığımı üstlenen Halit ise Gençer'i inceleyip bir tehdit olup olmadığını anlamaya çalışırken bizi umursamıyordu. Gerginliği sonlandırmak istesem de ağzımı açmaya cesaret edemedim çünkü Derya'nın ne istediğinden emin değildim.

"Bu saatte neden aradın?"

Derya'nın sorusuyla Gençer ondan başkasının varlığı önem arz etmiyormuş gibi bakışlarını, sevdiğine emin olduğum arkadaşımın üzerinde tuttu. "Çünkü konuşmamız gerek. Önemli olduğu için rahatsız ettim ama eğer gitmemi istersen giderim."

Derya'ya baktığımda omuzlarını düşürdüğünü gördüm. Gençer'i içeri kabul edeceğini anlamam için bu yeterliydi. Gözlerimi üzerinde hisseden arkadaşım bana bakıp sessiz sorumu işittiğinde başını sallayarak cevap verdi. Gitmemde sorun olmadığını anlayarak yalnız kalmalarını sağlamak adına salona yöneldim. Eşyalarımı alıp tekrar kapıya vardığımda Gençer

evin içine adım atmıştı. Derya'ya sarılıp kulağına fısıldadım. "Her şey için teşekkür ederim. Ve kalmamı istersen kalırım."

"Git," diyerek o da fısıldadı. "Ne diyeceğini öğrenmem gerek."

Anlayışla geri çekilip Gençer'e el sallayarak veda ettim. Daireden çıktığımda Halit ardımdan geldi. Asansöre binip aşağı indiğimiz sırada arabamın anahtarını ona uzattım. "Sen kullanır mısın?"

Anahtarı elimden aldı lâkin sessiz kaldı. İnferno'ya gerçekleştirdiğimiz yolculuk boyunca da sükûnetini korudu. Şikâyetçi değildim. Birkaç saat içinde o kadar çok ağlamış, öylesine iniş çıkışlı duygular hissetmiştim ki baş ağrısından ölüyor, acilen uzanmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden İnferno'nun otoparkına park edip Dokuzuncu Çember'e vardığımızda Halit'e teşekkür edip doğruca ofis kapılarından geçtim. Eve varıp üst kata çıktıktan sonra odama girdim.

Demir hâlâ uyuyor, bıraktığım gibi duruyordu. Bir an fazla hareketsiz yattığını düşündüm. Kalbimdeki gümbürtüyle ona koşup eğildim ve sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken gözlerimi yumdum. Tarifsiz bir rahatlamayla soluklanırken endişem geldiği gibi gitti. Bir gözüm açık uyumam gerektiğini anlayarak giyinme odasına girdim.

Üstümdekileri çıkarıp siyah saten şortumu ve askılımı giydim. Eğilip dolabın arkasında kalan çantamı aldım. İçinden iki kutu hap çıkardım. Biri sakinleştiricim diğeri ise böbrek ilacımdı. Elimde onlarla banyoya girdiğimde yaşananlar -bütün yaşananlar- zihnimde dönüp durdu. Beş yıl öncesi hâlâ canımı yakıyor, varlığımdan nefret etmemi sağlıyordu ama her zamankinden daha farklı bir tutum sergilemek zorunda olduğumu bilmek kendime şefkat gösterebilmeme imkân veriyordu. Uzun bir süre elimdeki ilaçlara baktım. Dışarıdan gören biri karar vermeye çalıştığımı zannedebilirdi ama ben doğru seçeneğin ne olduğunu artık biliyordum.

Sakinleştiricileri çöpe attım. Ardından böbrek ilacımdan bir tane alıp hapı dilimin üzerine yerleştirdim. Çeşmeyi açıp hapı yutmamı kolaylaştıracak kadar su içtim. Musluğu kapatıp banyodan ayrıldığımda ilacımı görebileceğim bir yere koydum.

Giyinme odasından çıkıp, yatağın etrafını dolaşarak örtüyü kaldırdım. Demir'in yanına kıvrıldığımda kokusu anında ciğerlerime dolarak beni sakinleştirdi. Bütün gerginliğiyle uyurken kaşları hâlâ çatıktı. Alnının ortasının erkenden kırışacağına emin oldum. Ona daha yakın olmak isteyerek kolunu kaldırıp siyah kanatlarının altına girdim. Baygın olduğu için uzak durmam gerekebilirdi ama onu hissetmeye ihtiyacım vardı ve Demir'in de

bana ihtiyaç duyabileceğini düşünüyordum. Ona sırnaşıp sıcaklığını kendi tenime çaldığımda bir süre dirseğime yaslanarak yakınında durmakla yetindim. Yüzünü bir sanat eseri gibi dikkatle incelerken saniyeler içinde gevşediğini gözlemledim. Kaşlarının arasındaki çizgi yok olmuş, sıkı dudakları aralanmıştı.

Başımı yaralı olmayan omzuna yerleştirip aldığı nefeslerle inip kalkan göğsüne avucumu yasladım. Kalbinin düzenli ritmi kulağımın altında uğuldarken gözlerimi yumdum ve uykuya yenilmeden önce fısıldadım. "İyi geceler, Hades."

Demir bir melek olduğumu sanıyordu ama ben cennetten düşeli yıllar olmuştu. Belki de bu yüzden beni kolaylıkla tanımış, Persephone'si olduğumu söyleyebilmişti çünkü hissediyordum ki ait olduğum yer başından beri onun cehennemiydi.

MÜHÜRLÜ TAPINAK

Demir

Yanlış gelen bir his tufanıyla gözlerimi açtım.

Nerede ve hangi zamanda olduğumu algılamakta, en son ne yaşandığını hatırlamakta zorlanarak tavana bakmaya başladım. Kısa bir süre sonra anılar zihnimi istila etti. Vurulmam, Helen'in ağlayışı, bana git demesi ve bayılmam. Hızla doğrulup omzumdaki sızıyla lanet ettim. Uzandığım yatağın Helen'e ait olduğunu anlamıştım lâkin içinde o olmadıktan sonra yatağın herhangi bir kıymeti yoktu.

Ağzımdaki kurulukla yutkunup yatağın diğer tarafına baktım. Kırışık çarşaf bana bir süre önce Helen'in yanımda yatıyor olabileceğini söylüyordu. Doğru hissettirmeyen ve beni uyandıran garip şey bu olmalıydı.

Persephone yanımda değildi.

Niye yanımda değildi?

Geniş camlara kayan gözlerim sızlıyordu. Havanın karanlık olduğunu fark etmek beni afallatmıştı. Sandığımdan daha kısa süredir uyuyor olabileceğimi düşünerek bileğimdeki saate baktığımda gördüğüm detayla gözlerim irileşti. Neredeyse bir gündür uyuyor olduğuma inanamadım. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp avuç içlerimle gözlerimi ovuşturduğumda omzumdaki sızı keskin fakat tahammül edilebilirdi.

Yataktan planladığımdan daha hızlı kalkmam bir an başımın dönmesine sebep oldu. Sendeleyip topuklarımı zemine bastırdım. Ağzımdaki çöl hissiyle yavaşça hareket edip odadan çıktım. Dairenin içi karanlıktı. Işık yanmıyor, televizyon çalışmıyor, herhangi bir ses kulağıma gelmiyordu. Kerberos bile ortalıklarda yoktu. Bu sessizlik ve karanlık aniden titrememi sağladı. Asırlar önce buz tutan ruhum ayazda kaldı. Korktuğum şeyin başıma geldiğini anladım zira Helen gitmişti.

Elimi duvarın üstüne yerleştirip ritmi bozulan kalbimle soluklanmayı denedim. Kulaklarım uğuldayıp göğsüm sıkışırken ruhumda çığlık atan birinin sesini işittim. Yıllardır sesini duyamadığım o kişinin küçük bir çocuk olduğunu biliyordum. Hades ile kavgaya tutuşmaya başladıklarında onlarla baş edemedim. Biri diğerini, diğeri de birini suçluyordu. Oysa her şey takım çalışmasıydı.

Yaşananlardan ve Helen'in dün geceki isyanından sonra böyle olacağını bilmem gerekirdi. Kadının kız kardeşine ateş etmiş, endişeyle nefesi kesilene dek ağlamasına neden olmuştum. Elbette benim gibi bir adamın yanında durmak istemez aksine arkasına bile bakmadan kaçardı.

Yine de anlayamıyordum, cehennemimden nasıl çıkabilmişti?

Öfke ve acı, bir bütün haline geldi.

Aklımdan geçen olasılıklarla birlikte boş alanda yürümeye başladım. Karanlık yoğun, sessizlik kulak tırmalayıcıydı. Dünyam aniden o soğuk ve gri haline geri dönmüştü. Hissettiğim eksiklik, derin ve yaralayıcıydı, göğsümde bir boşluk oluşturuyordu. Sadece Persephone'min doldurabileceği dipsiz çukurun beni delirtebileceğimi hissedebiliyordum. Kulağa ürkütücü gelen bu durum beni hazırlıksız yakalamıştı. Ne yapacağımı bilemedim. En son böylesine çaresiz hissettiğimde annemi kaybetmiştim.

Salonun ortasında dikilip boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalıştım.

Alarm moduna geçip ortalığı ayağa kaldırmak, her yeri ateşe vermek tek düşünebildiğimdi. Tam o anda ilerideki teras kapısının aralık olduğunu algıladım. Hafifçe kıpırdayan perde benim için bir uyarı bayrağıydı. Hızla oraya yöneldim ve kendimi terasa attım. Gözlerim etrafı taradığında saliselik bir zaman diliminde onu buldum.

Helen koltuklardan birine oturmuş, bacaklarını önündeki sehpaya uzatmış, elindeki kupadan bir şeyler içerken kucağına başını yaslayarak uyuklayan Kerberos'u seviyor ve dingin gecenin keyfini çıkarıyordu. Kızıl saçları omuzlarından dökülüyor, üzerindeki siyah saten geceliğin bir kısmını örten aynı renk ve kumaştan sabahlığı beyaz tenini gölgeliyordu. Öylesine buraya, cehennemime aitti ki onu başka bir yerde resmedemiyordum.

Göğsümdeki sızı kaybolup ciğerlerimdeki yanma geçti.

Helen'in varlığı bana iyi gelirken korkum kayboldu. Onun kaybolmasıyla yepyeni bir endişe doğdu. Helen'in gittiğini sandığım o kısa dakikalarda hissettiklerim bana başımın sandığımdan çok daha büyük bir belada olduğunu kanıtlıyordu. Ve korkarım, artık her şey için çok geçti.

Isınan havalara rağmen geceyi ılık bir rüzgâr yönlendiriyordu.

Çıplak göğsüme vuran rüzgârın darbeleri içimdeki ateşi yelledi. Helen'e doğru ilerlediğimde gözlerimi bir saniye olsun üstünden çekemedim. Ne kadar güzel göründüğünü tarif edemezdim. Gökyüzünde konumlanan ince hilalin beyaz ışığı porselen tenini parlatıp, kızıl saçları alevleri çağrıştırırken insanı inançlı biri haline getiriyordu. Berrak mavi gözlerini benimle buluşturduğunda ifadesinde bir rahatlama meydana geldi. Dudaklarını kutsayan minik lâkin mutluluk dolu tebessüm beklemediğim bir eylemdi. Bana bağırıp çağırmasına, yüzüme bakmamasına, beni yok saymasına asla şaşırmazdım. Sonuçta dün gece bana gitmemi söylemiş, benim yüzümden panik dolu dakikalar geçirmişti. Şimdiyse yarama bakarken saf bir ilgi ve şefkatle ışıldıyordu.

Neler oluyordu?

Bacaklarını sehpanın üzerinden indirip buharı tüten içeceğini bir kenara bıraktığında sorguladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Birkaç adım ötesinde durdum. Kerberos başını kaldırıp beni fark edince havladı. Helen'in kucağından inip ayağımın dibinde bittiğinde gülümsedim. Eğilip onu severken dün gece bana kızgın olan bir diğer varlığın gönlünü hiçbir şey yapmadan alabildiğimi anladım. Umarım Helen de Kerberos kadar bağışlayıcı olabilirdi çünkü eminim belli etmiyor olsa da bana karşı öfkeliydi.

"İyiyim," diyerek doğruldum ve alayla söylendim. "Yıllardır uyuyor olduğumu hesaba katmazsak tabii."

Helen gülüp omuzlarını silkti. "Güzellik uykusuna ihtiyacın vardı."

Yanına otururken homurdandım. "Doktor bana ne verdiyse bilincimi yitirmişim."

"Vücudun dinlenmeliydi." Zarif bedenini bana doğru döndürüp yaramı kapatan beyaz sargıya göz attı. "Canın çok acıyor mu?" diye sorduğunda parmak uçlarıyla sargımı düzeltti. Elini yakalayıp gözlerimin içine bakmasını sağladım. Sıcak teni soğuk avucumun içinde yanan bir kor gibiydi. Narin parmaklarını öperek gözle görülür bir titreme yaşamasını sağladım. Bana sahip olamayacağım her şeyi hatırlatan gözlerine bakarken boğuk sesimle bütün pişmanlığımı kelimelerime yansıttım.

"Dün oldukça endişeliydin. Sen o haldeyken direnemediğim için üzgünüm."

"Üzgün olmanı gerektiren bir durum yok. İlaçlıydın. Hem o an pek iyi olmasam da sonradan kendime geldim."

Tuttuğum elini okşarken kendini geriye çekmemesi bana umut verdi. Benden sandığım kadar nefret etmiyor olmalıydı. "Yine de seni yalnız bıraktığım için kendime öfkeleniyorum."

"Tam olarak yalnız sayılmazdım. Derya'ya gittim," dediğinde gerildim. Bunu fark ederek açıkladı. "Halit bana eşlik etti. Ona ya da herhangi birine kızma, lütfen. Sadece en iyi arkadaşımla konuşmam gerekiyordu."

O kadar kibar bir şekilde rica etmişti ki onu kıramadım.

"İyi geldi mi bari?"

İç geçirip manzaraya göz attı. "Ufkum açıldı diyebilirim."

"Ne konuda?"

Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde ifadesinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. Samimi ve içten bir bakışla beni inceliyordu. Bir an utanç duygusunun ne demek olduğunu hatırlayacak gibi oldum. Anlaşılan arsız kişiliğim bile onun yanındayken değişim gösterebiliyordu. Üzerimde bu kadar büyük bir etkiye sahip olabilmesi akıl işi değildi. Süper gücü olduğunu düşündüğüm günlerin artık daha da mantıklı bir fikir haline gelmesine engel olamadım.

"Bir şeyler yemen gerek." Elini çektiğinde içimde sadece onun kapatabileceği bir boşluk oluştu. Temas bağımlısı değildim ama Helen yüzünden olabilirdim. Ayağa kalkan kadından ve güzelliğinden gözlerimi alamadım. "Konuşmamıza sonra devam ederiz. Önce karnını doyuralım. Ayrıca içmen gereken ilaçlar var. Doktor aksatmamanı söylemişti."

Eğilip sehpanın üzerindeki kupayı aldığında dibimde beliren uzun bacaklarından ibaret olan manzaranın keyfini çıkardım. Kısa süren keyfim Helen'in doğrulmasıyla sonlandığında kontrolümün de çok yakında biteceğine emindim. Ellerimi onun pürüzsüz teninden ve sıcak uzuvlarından ayırmak istemiyordum. Ve kesinlikle bana ne kadar kızgın olduğunu öğrenmeden duramazdım. Ağzımı açıp yemek değil, onunla konuşmak istediğimi söyleyecektim lâkin bana kaşlarını çatarak bakıp kalkmamı beklediğini açıkça belli ettiğinde sözünü dinlemeden edemedim.

Birlikte içeriye girdik. Karanlık alanı loş bir ışıkla aydınlatacak olan düğmeye bastıktan sonra doğruca mutfağa ilerledi. Arkasından giderken Kerberos'tan daha itaatkâr gözüktüğüme emindim. Ocağın üstünde duran tencerenin altını yaktı. Buzdolabına yönelirken alışık olmadığım ama onun yüzünden yokluğunu aramaya başlayabileceğim değerlilik hissiyle kavrulmamı sağlayan sözleri sarf etti. "Senin için çorba yaptım. Ayrıca ıspanağımız ve yoğurdumuz da var. Sevdiğin şeyler olduğunu sanmıyorum ama sağlıklı beslenmen gerekiyor. Aynı şekilde benim de."

Benim için hazırladığını söylediği şeylere göz atarken kafam daha da karıştı. Neden beni elleriyle besliyor, sağlığımı bu kadar önemsiyor ve kalbimin acıyla kasılmasına neden olurken varlığını bile bilmediği yaralarımı iyileştiriyordu?

Çıkardığı tabak, kâse ve çatal ile kaşıklara bakıp, sofrayı hazırlarken onu izledim. Mutfağım onunmuş gibi davranması beni her seferinde gafil avlayıp mutlu ediyordu. Bu düşünceden de onun yarattığı doğallıktan da o kadar memnundum ki hipnoz olmuşum gibi her hareketini izlemeye devam ettim. Sıcak çorbayla dolu olan kaseleri tezgâha bırakıp bana sandalyelerden birini işaret ettiğinde neden hâlâ ayakta dikildiğimi sorgularcasına bakıyordu. Yerime geçip yanıma oturuşunu izledim.

Kafama dank eden şeyle şüpheyle mırıldandım. "Senin niye sağlıklı beslenmen gerekiyor?"

Lavabonun kenarında duran kupaya baktım. Şarap ya da kahve yerine tuhaf kokan bir çay tükettiğini bile yeni idrak edebilmiştim. Helen bana bakmadan kaşığına uzandı. "Bu ara kendimi ihmal ettim. O yüzden benim de dikkatli olmam gerek."

Kendini ihmal ettiğini söylemesi gerilmemi ve öfkelenmemi sağladı. Ondan daha kıymetli bir şey olmadığını bilmiyorsa bunu ona kanıtlamaktan çekinmezdim. Uzanıp çenesini kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Neden kendini ihmal ettin?"

Anlayamıyor, ifadesinden bir sorun olduğunu çözebilsem de sebebini bilemiyordum. Ayrıca mavi gözlerine bakarken güçlü de kalamıyordum. Ona sarılma arzum beni mahvediyordu. Eliyle bileğimi sarıp tenimi başparmağıyla yavaşça okşadığında boğazımdaki düğüm çözüldü. Narin dokunuşu hak etmediğim lâkin bencilliğimden ötürü asla kaybedemeyeceğim bir nimetti.

"Yemeğini ye," diye emretti. "O zaman cevaplarını veririm."

"Yemeğini yemezsen tatlı yok diyemezsin. Çocuk olmadığımın farkındasın değil mi?"

Alaylı sözlerimle güldü ve imalı bir tonlamayla karşılık verdi. "Yemeğini yemezsen tatlı yok, Demir. Şimdi uslu dur ve sana yaptığım çorbanın tadına bak." Sesindeki bir şey konuştuğumuz konu hakkında şüpheye düşmemi sağlasa da neşeli tavırlarına karşılık vermemem imkânsızdı. Ayrıca tatlı kelimesinin beni tetiklemesine zaman yaratamazdım. Bu yüzden çenesinden dokunuşlarımı sökerek aldım ve çorbadan içtim. Mercimek çorbasının lezzeti karşısında tek kaşım istemsizce havalandığında Helen dikkatle bana bakıyor, tepkimi kaçırmamak adına gözlerini üzerimden

çekmiyordu. Tebessüm ederken kendiyle gururlanmasını amaçladım. "Ellerine sağlık, Persephone. Bu zamana kadar içtiğim en güzel çorba."

"Afiyet olsun," derken yüzü aydınlanmıştı. "Beğenmene sevindim."

Benim için vaktinden kaybedip bir şeyler hazırlamasına karşılık ne zaman böyle hissetmeyi bırakacaktım? Sanırım her zaman minnettar hissetmeye devam edecektim. Hayatıma girip bana o *smoothieyi* yaptığı ilk andan beri, ellerinde hayat bulan her yemekle içecek benim için özeldi ve yaşanan her şeye rağmen hâlâ aç kalmamam için efor sergilemesiyse paha biçilemezdi.

Sessizlik içinde yemeklerimizi yedik. Mideme bir şeylerin girmesiyle enerji bulduğumu söylemek zorundaydım. Sanırım açlığımı karnımı doyurana dek fark edememiştim. Arkama yaslanıp tabağın kenarındaki peçeteyi aldım ve ağzımı sildim. Helen de kendi tabağındakileri bitirdikten sonra ayağa kalktı. Ona eşlik edip etrafı toplamasına yardım etmeye çalıştım lâkin beni durdurdu. Kolumu yormamam gerektiğini söyleyerek geri çekilmemi sağladı. Tezgâha yaslanıp onu izledim. Bulaşıkları makineye koyması kadar basit ama bana anlamlı gelen başka bir eylem var mıydı?

Helen işini bitirip bana doğru döndü. "Kahve ister misin?"

"İğrenç kokan o çay ne?" diyerek lavabonun kenarındaki kupayı işaret ettim.

"İğrenç kokmuyor. Ayrıca adaçayı. Bağışıklık sistemine iyi gelir." Bilmiş bir tavırla bana bakıp sinsi bir gülümsemeyle konuşmaya devam etti. "Hatta sen de bir bardak içsen hiç fena olmaz."

Bir anda bağışıklık sistemine iyi gelecek bir çay içmeye başlaması bütün bedenimin gerilmesine neden olduğunda Helen bendeki değişimi anında gördü çünkü dikkati üzerimdeydi. Gözlerini çıplak gövdemde dolaştırırken bakışlarından ilgisi belli oluyor, yanaklarına tatlı bir pembelik akın ediyordu. Gördüğü manzaranın hoşuna gitmesi bir an için dikkatimi dağıttı ama hislerim bana konuşmamız gereken ciddi konular olduğunu söylüyordu.

"Sen iğrenç kokan çayından bizim için iki kupa doldururken, ben de hızlı bir duş alıp üzerimi değiştirsem olur mu?"

"Olur," derken gözlerimin içine baktı. Daima gözlerimin en içine bakıyor olması hipnotize ediciydi. Persephone'm kaçak dövüşmüyordu. Söz konusu dikkatse karşısındakine bütün ilgisini verebiliyordu. Onun tarafından görülüyor olmak içimde bir şeylerin onarılmasını sağlıyordu. Ve sürekli böyle düşüncelere dalıyor, Helen'de kendimi kaybediyor olmak aklımı daha da bulandırıyor, neler olduğunu anlamamı güçleştiriyordu.

Duşta bana katılmasını talep edemeyecek kadar düşüncelerimde kaybolduğum için kendi odama yönelip Helen'i ardımda bıraktım. Her şey son derece tuhaftı. Paralel bir evrende gibiydim. Dün gece banyonun fayansında ağlama krizleri geçiren kadın gitmiş, yerine daha sakin ve umutlu bir versiyonu gelmişti. Her ne kadar gülümsemesini ağlamasına milyonlarca kez tercih edecek olsam da kafama yatmayan tavırları beni endişelendiriyordu. Bu yüzden sargımı ıslatmadan hızlı bir duş aldım ve vakit kaybetmek istemedim.

Duştan çıkıp siyah eşofman altımı ve aynı renk tişörtümü giydim. Nemli saçlarımı havluyla kurulayıp salona geri döndüğümde Helen'i kanepenin üzerinde buldum. Çayını yudumlarken köşede uyuklayan Kerberos'u izliyordu.

Yanına gidip ayak ucuna oturduğumda bacaklarını kendine doğru çekti. Üzerinde ellerimi dolaştırmak istediğim beyaz tenine göz attığım sırada doğrulup sehpanın üzerindeki kupayı işaret etti. Kupayı alıp tadı kokusu kadar kötü olmayan bitki çayından içtim. Arkama yaslandığımda yanıma ilişip bacaklarını kalçasının altında toplayan kadına baktım. Dilinin altındaki baklayı çıkarmasını bekledim. Bir süre daha sessizliğini korusa da onu zorlamadım.

Sonunda konuşmaya başladığındaysa bütün odağımı ona verdim.

Bana Alin'le olan konuşmalarından bahsetti. Kız kardeşinin iyi olduğunu söylerken omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi ve açıkçası iyi olacağını tahmin etsem bile bunu duymak beni de rahatlatmıştı. Rahatlamamın nedeni Alin'e karşı bir sempati duyuyor olmam değildi. Tek düşüncem Helen'in beni affetmesinin Alin'in sağlığının iyi olmasıyla bir alakası oluşuydu.

"Bu yüzden mi bana olan öfken geçti?" diye sorguladım. "Alin iyi olduğu için mi?"

Gözlerime bakarken son derece dürüsttü. "Ona bir şey olsaydı seni asla affedemezdim, Demir. Tıpkı sana bir şey olsaydı Alin'i affedemeyeceğim gibi." Son cümlesi beni hazırlıksız yakaladı. Bana bir şey olsaydı gerçekten bu derece etkilenir ve üzülür müydü? Evet, vurulduğumda ne kadar korktuğunu ve endişelendiğini görmüştüm ama benim için Alin'i karşısına alabilecek olması... Helen'in sözlüğünde bambaşka bir boyuttu.

"Yine de neyi neden yaptığını anlayabiliyorum fakat bir daha olmamalı." Kararlı duruşuyla sertçe yutkundu. "Geçen gece yaşadıklarımın daha kötüsünü atlatamam."

"Ona gerçekten zarar vermeyecektim."

Savunmama karşılık hafifçe kaşlarını çattı. "Bu bir bahane ya da sebep olamaz. En azından benim için. O gece yaşananlar, senin için de Alin için de her ne olursa olsun tehlike arz ediyordu."

"Haklısın," derken benden nefret etmesini istemedim. "Bir daha olmayacak, Persephone."

Bu işin sonunda ne olacaktı ve Alin'den intikamımı nasıl alacaktım emin değildim ama cimcimenin canını fiziksel olarak yakamayacağım kesinleşmişti. İşin ucunda Helen'i kaybetmek varsa neyi ne kadar yapabilirdim bilemiyordum. Benim için endişelenen, benim iyiliğimi isteyen ve bana gerçek bir insanmışım gibi davranan bu kadını üzebileceğimi sanmıyordum. Aksine o gülmeliydi ki benim içimde bir şeyler ölmesindi.

Kartlardan bahsedişi beni gerdi. Üçüncü kart için Vivian'in bizimle iletişime geçeceğini söylemişti. Telefonum neredeydi bilmiyordum ama bulup Yalın'la konuşmam gerektiğine emin oldum. Bir gelişme varsa uyandığımı öğrendiği an beni güncellerdi. Alin'in dördüncü kartın peşine düşmüş olmasıysa beni öfkelendirdi. Olup biten her şeye rağmen hâlâ aklından geçen neyse onun peşinden gidiyordu ve ortalık daha çok karışacak, bazı canlar daha çok yanacak gibi duruyordu.

Helen gelişmelerin bu kısmını anlatmayı bitirdikten sonra bana Derya'yla olan konuşmasından bahsetti. Dolgun ve öpülesi dudaklarından sıyrılan her bir kelime beni tedirgin ederken aynı zamanda endişelendirmişti. Panikataklarını kontrol etmek için içtiği ilacın aslında bir kaçış ve kısmi bir intihar girişimi olması beni vücuduma giren kurşundan daha kötü yaralamıştı. Böbreği için gerekli olan ilacı tekrar almaya başladığında, bir daha bırakmayacağından ve çok daha dikkatli olacağından bahsederken sözlerinin beni ne kadar yıprattığını görmüyordu.

Helen'in kendine öncelik vermeyen biri olduğunu anlamıştım ama kendini bu kadar yok saymasını kaldıramazdım. Şimdi neden tükettiği besinler, içtiği içecekler konusunda aniden daha farklı bir yol izlediğini anlayabiliyordum. Başına gelen aklıyla çok uzun süredir sapmış olduğu yola tekrar girmişti. O yoldan bir daha çıkamayacaktı çünkü gözüm üzerindeydi. O kendini yok saysa bile ben varlığını daima hatırlatacaktım çünkü ona bir şey olma düşüncesiyle bile öfkeden delirebilirdim.

Bana kaza sırasında ölen adamdan bahsettiğinde sesi titremişti. O adamın ölümünden kendine ağır ve yüklü bir pay çıkardığını fark etmek canımı bir hayli sıkmıştı. Meleğimin kendine aşıladığı bu suçluluk büyük bir haksızlıktı. Özellikle bu suçluluk duygusu yüzünden kendini cezalandırması, kabul edilebilir gibi değildi.

Ama anlaşılırdı.

Bu tutum benim için çok tanıdıktı.

Parmaklarımı saçlarına geçirip hafifçe çektim ve bana bakmasını sağladım. Beni büyüleyen mavi gözlerine kilitlenirken, Persephone'min kendi hakkında bile asla kötü konuşmasına müsaade edemeyeceğimi bilmesini istedim. "Yaşananlar senin suçun değildi ve geçmiş yüzünden geleceğini tehlikeye atamazsın. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun bebeğim. Eğer bir daha kendine dikkat etmez, ilacını aksatır ya da içten içe ölürsen kendini gazabımdan koruyamazsın." Aramızdaki mesafeyi kapattığımda dudaklarından sıyrılan sıcak nefes yüzüme çarptı. Hissettiğim öfkeyi işitmesini umdum. "Benim bir tane Persephone'm var ve ona kendisi bile zarar veremez."

Sözlerimle dudağının kenarı kıvrılırken gözleri doldu. Kupasını bir kenara bırakıp dokunuşuma yaslandı. Aramızdaki mesafeyi daha da azaltmıştı. Kokusu beni istila ediyordu.

Fısıldadığında sözleri şiddetliydi ve ruhumda yankılanan her bir kelime içime işledi. "Sen vurulduğunda hissettiğim endişe sadece zarar görmenden kaynaklı değildi, Demir." Kızıl tutamlarını kavrayan parmaklarımın üzerine elini yerleştirdi. "Korktum çünkü seni kaybedebilirdim. Korktum çünkü seninle yaşamak istediğim şeyler olduğunu ve onları hiç yaşayamayacağımı fark ettim."

Ağzımı açacaktım ama başını iki yana sallayıp, konuşmaya devam etmek istediğini anlamamı sağlayarak beni susturdu. "Kazadan sonra ölebilecek olmak bana hiç yaşamadığımı hissettirmişti. Ben de yaşamaya çalıştım. Sadece nefes almayı değil, aldığım her soluğun bir nedeni olduğunu hissetmeyi denedim. Panikle sarsıldığım anlarda, birilerini kaybetmekten korktuğum zamanlarda Tanrı benden yaşayamadığım, yaşamak isteyip deneyimlemediğim bütün duyguları alacak gibi hissediyor, bu yüzden de kaybetmekten korkmayacağım şeylere tutunmaya çalışıyordum."

Ne kadar uzun süredir, kendiyle ne derece boğuştuğunu gördüm.

Bu mücadeleyi iyi bilirdim.

"Ben yaşamak istiyorum, Demir," dediğinde büyük bir sırrı benimle paylaşıyordu. "Yaşarken ölü olmak istemiyorum." Bakışlarını kucağına indirdi. "Sözlerim saçma geliyor, değil mi?"

"Hayır, aksine oldukça tanıdıklar."

Vurulduğum andan bayıldığım ana kadar kafamdan geçen düşüncelerin onun dilinden dökülüyor olması korkutucuydu. Dokunuşlarımı esirgeyemediğim kadına dair hissettiğim ve düşündüğüm her şey tuhaftı. Asıl

sorun ise her geçen gün bu tuhaflık katlanarak büyüyor, içimde aşılması güç, yıkılması imkânsız bir krallık haline geliyordu. Helen beni kuşatmıştı ve benim onun önünde eğilmemem söz konusu dahi olamazdı.

Saçlarını okşarken ben de itiraf ettim. "Uyandığımda seni yanımda bulamayınca, salondaki karanlık ve sessizlikle karşılaşınca bir an gittiğini sandım. O saniyelerde içimden her şeyi yakıp yıkmak ve seni saklandığın yerde bulmak geldi." Dişlerimi sıkarken öfkemin neye olduğunu bilemiyor, sadece sinirli hissediyordum. "Sana karşı sağlıksız duygular beslediğimi söylemiştim, Helen. Korkarım durum sandığımdan daha kötü."

"Çok mu kötü?" diye fısıldarken bana daha da yaklaştı.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor, ince parmakları tişörtümü yavaşça kavrıyordu. Onu öpme isteğim yoğundu ve bir an bütün korkularımın içinden geçerek amacına ulaşacaktı. İçten içe buna hazır olmadığımı bilmek ise fazla acınasıydı.

"Hem de çok."

"Güzel," diyen kadın bir eliyle tişörtümü tamamen kavrarken, diğeriyle yanağımı okşamaya başladı. Gözlerinde yansımamı gördüm ve o yansımanın ardında yükselen cehennem ateşi bana paylaştığımız gerçekliğin son derece ütopik olduğunu kanıtladı. "Çünkü hâlâ umurumda değil."

Ona bunu ilk söylediğimde umursamadığını dile getirmese de demek ki düşündüğü buydu. Hâlâ aynı şeyin geçerli olmasıysa onun için tehlikeli fakat benim adıma bir armağandı çünkü onu çok istiyordum ve başka bir şey arzulayamaz hale gelmiştim.

Çenesini kavrayıp başını yana yatırdım. Dudağının kenarını, yanağını, çene çizgisini öptüm. Kendimi boynunun pürüzsüz dokusu ve mükemmel kokusunda kaybettim. Dilimle tadına bakıp, hızla atan nabzını teninin üstünden yavaşça emdiğimde kesilen nefesini işittim. Dokunuşlarıma karşılık vererek ellerini boynuma doladı. Ensemi okşayıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Belini kavrayıp onu oturduğu yerden kaldırarak kucağıma yerleştirdim. Üzerime yerleşip tamamen kurulduğunda dişlerimi sıktım. Geceliği kalçalarında toplanmış, mükemmel bir manzarayı gözlerimin önüne sermişti.

Yaralı omzum sızlasa ve ilacımı almam gerekse bile hiçbir şeyi umursamadım. Tüm odağım kızıl afetimdeydi. Gözlerimi güzel yüzünde dolaştırırken düşüncelerim ondan ibaret hale geldi. Bir elim ince belindeyken diğeri yavaşça kızıl tutamlarına tırmandı. Dokunuşlarım karşısında ürperişini izledim. Ellerimin altında dağılıyordu. Ona duyduğum açlıkla

aklımı kaybedecektim. Birine karşı böylesine hiddetli bir şehvet beslemek yorucuydu fakat bundan vazgeçmektense tükenmeyi tercih ederdim.

Saçlarını kavrayıp başını geriye çektiğimde boynuna yumuldum. Tenini öperken sabahlığının kuşağını çözüp bir kenara attım. Tek elimle saten sabahlığı üzerinden çıkardım. Hareketlerimin kibar olmadığına emindim. Elimden geldiğince kontrollü davranmaya çalışsam da çoktan akli melekelerimi yitirmiştim. Burnumu tenine sürterek kokusunu içime çektiğimde gözlerim kapandı. Bana yasak olan bir meyve gibiydi. Kokusu, cennetten bir bahçeydi. O kadar bu dünyaya ait değildi ki kıyaslanamazdı.

Geceliğinin eteklerini kavradım. Kumaşı kaydırıp çıplaklığını hissetmeye başladığımda içimdeki alevin üzerine benzin dökülmüştü. Kulağıma, "Demir," diye fısıldadığında bedenimden bir elektrik akımı geçerek bütün hücrelerime alarm etkisi yarattı.

Sessindeki arzunun ardında gerçek bir gereksinim vardı. Konuştuğumuz ve yaşadığımız onca şeyden sonra benim de en ihtiyaç duyduğum şey, onu tamamen hissedebilmekti. Aklımı karıştıran ve beni insanlıktan çıkaran bu tüketici hissi, onunla daha derin bir kontak kurarak anlamlandırmak tek çaremdi.

Henüz temas etmeden önce bile bedeninin bana nasıl teslim olacağını biliyordum. Onu kuşatmıştım. Onun beni fethettiği gibi ben de onu esir almıştım. Buradan geriye dönüş yoktu. Bir daha ikimiz için de hiçbir şey eskiye benzemeyecekti.

Sağlıklı kolumu beline sarıp aniden kalktığımda kucağımdan düşmemek adına bacaklarını belime doladı. Helen'in odasına girerek, ayağımla kapıyı ittirip ardımızdan kapanmasını sağladım. Yatağa oturup onu kucağımda tutmaya devam ettiğimde ellerim bedenini tavaf ediyor, üzerindeki gecelik sinirlerimi bozuyordu. Onu tamamen hissetme ve görme ihtiyacım dayanılmaz bir hal aldığında saten kumaşı çıkarıp bir kenara attım.

Gözlerimin önündeki kadına bakarken büyülendiğime emindim.

Dağılan saçları omuzlarından dökülüyor, pembeleşen dudakları bütün korkularımı yok saymak istememi sağlıyordu. Kucağımdaki kadını aklıma kazımaya başladım. Yanaklarındaki ufak kızarıklıkları fark ettim. Ona yakışan bir utangaçlıkla bana bakmaya devam ederken başını hafifçe yana eğmişti. Gözlerimi güzel yüzünden boynuna, mükemmel boyuttaki çıplak göğüslerine, ince beline, ardından içinde olmak için tutuştuğum kadınlığını örten kırmızı dantel iç çamaşırına ve uzun bacaklarına çevirdim.

Tanrıça.

Tek kelimeyle, gerçek olamayacak ve insanların uğruna adaklar adamasını sağlayabilecek kadar güzel olan bir tanrıçaydı. Ve benim olmalıydı. Tamamen.

Gözlerimi ondan ayıramayarak her bir santimini ezberledim. Sıcak ve çıplak teninden yayılan akım göğsümde dalgalanıyor, kokusu bütün dünyam haline geliyordu. Ondan başka bir şey göremiyor ve soluyamıyordum.

"Persephone," derken adını kutsadım. "Benim Persephone'm."

O kadar tatlı ve aynı zamanda şehvetli bir gülümsemeyle bana baktı ki bir an onu sarmalayıp göğüskafesimin içine sokmak istedim. Parmaklarını tişörtümün eteklerine geçirip, kumaş parçasını üstümden çıkardığında ellerini gövdemde dolaştırdı. Kırmızıya boyalı olan sivri tırnakları kaslarımın üzerinde raks ederken bakışlarımı yüzünden bir saniye olsun ayıramadım.

Dudaklarını yüzüme yaklaştırdığında kalbimdeki kasılmayla bir an panikledim. Bunu anlamış gibi dudaklarımı pas geçerek yanağıma bir buse iliştirdi. Onu öpmek için kıvranan yanım kendisinden nefret ediyordu. Helen ise bunu sorun etmemiş gibi yanağıma bir öpücük daha kondurdu. Ardından çeneme indi ve saniyeler içinde boynumu öpmeye başladı. Burnunu tenime sürtüyor, kokumu içine çekiyor, dudaklarını boynuma bastırdıktan sonra sıcak diliyle izler bırakıyor ve tamamen şuurumu kaybetmeme yol açıyordu.

Yaralı kolumdaki sızıyı umursamadan onu ellerimin arasına aldım. Avcumun birini kalçasına diğerini ise sırtına yerleştirerek bir koza gibi bedenini sardım. İçimdeki yaratığın, ellerinin arasındaki kadına ihtiyacı vardı. Onu uzun zamandır istiyor ve arzuluyordu. Çıplak tenini bu denli yakınında hissetmesi dahi bütün zincirlerini koparma aşamasına getirmişti. Ona direnemezdim. O kadar güçlü değildim. Helen'in bedeni benim bedenime mükemmel bir uyum göstererek, benim için yaratıldığını bir kere daha anlamamı sağlarken her şeyi bir kenara ittim.

Sağlam kolumla belini sardım ve kendimle bedenini de kaldırdım. Onu yatağa yatırıp geriye çekildiğimde, siyah saten çarşafa dökülen kızıl tutamlarına ve bir ay ışığı misali parıldayan tenine göz attım.

Gördüğüm en güzel canlıydı.

Soyunmaya başladığımda Helen her hareketimi kesik nefesleriyle izledi. Daha önce birçok kişiyle birlikte olmuş olabilirdim ama bu hiçbirine benzemiyor, yakınından bile geçmiyordu. Her şey fazla duygu yüklüydü. Bu alışık olmadığım, tahmin dahi edemediğim bir histi. Helen de ben de keşfe çıkmış, bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken anın büyüsüne kapılmıştık.

Eğilip ince çamaşırına parmağımı geçirdim ve o kalçalarını kaldırırken ufak kumaş parçasını zorlanmadan tek bir harekette bedeninden söküp aldım. Tangasını yere fırlatıp kendi iç çamaşırımı çıkardım. Gördüğü tabloya karşılık hayranlık duyar gibi bakakalan kadın, dudağımın kıvrılmasını sağladı. Arzusu harlanmış, tahammül duygusunun azaldığını belli eden bir ifade yüzünü ele geçirmişti. Sabırsızlıkla beni bekleyen kadının üstüne eğilip ağırlığımı sağlam koluma vererek bacaklarının arasına sızdım.

Dudağının kenarına, yanağına ve çenesine öpücükler iliştirdim. Dilime bulaşan tadıyla iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Boynuna ulaşan dudaklarımla beyaz tenine izimi bırakmak isteyerek dişlerimi geçirdim. Göğüslerine ulaştığımda sırtını yataktan hafifçe kaldırıp bana istediğimi verdi. Dilimi göğüs ucuna değdirdiğimde adımı inledi ve ben kontrolü tamamen yitirdim.

Dudaklarından dökülen iniltiler beni kamçılıyordu. Ağırlığımın bir kısmını ona verdiğimde bedenlerimiz arasında mesafe olmaması tarifsiz bir şekilde keyif almamı sağladı. Karnıma yaslanan kadınlığının ıslaklığını tenimde hissedebiliyordum. Kesinlikle beni tahmin ettiğimden daha çok istiyordu ve bu tatminlikle ilkel bir hiddet duymamam imkânsızdı.

Yavaşça kafamı kaldırdığımda gözlerimiz buluştu. Kıpkırmızı kesilen yanakları ve arzuyla ışıldayan gözleriyle günahın vücut bulmuş haliydi. Diğer göğsüne ilgi göstermeye başladım. Onlarla sabaha kadar oynayabilir, onu sadece bu şekilde bile orgazm edebilirdim. Altımdaki kadın, bana karşı fazla duyarlıydı. Helen ona gösterdiğim en ufak bir temasla daha çok ıslanıyor, dudaklarım tenine değdiğinde sınıra dayanıyordu.

Bu durum benim için de farklı sayılmazdı. Bundan yola çıkarak bedenlerimizin birbiri için tamamlanmaya yemin etmiş iki parça olduğuna kalıbımı basardım. Her şeyiyle o kadar benim için var edilmiş gibi hissettiriyordu ki bütün bunların gerçek olma ihtimali her geçen saniye daha da imkânsızlaşıyordu.

Rüya görüyor olabilir miydim?

Elbette olamazdım çünkü aklım böyle bir güzellik yaratamayacak kadar lanetliydi.

Karnına indiğim sırada titrek iniltisini işittim. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirmiş, siyah tutamları çekiştirirken kıvranıyordu. Ona bakıp neden sessiz olduğunu anlamak istediğimde en az benim kadar karışık bir kafayla anı değerlendirdiğini idrak ettim. Helen için de bütün temaslarımız fazla yabancı ama aynı zamanda çok doğruydu.

Elimi aralanan bacaklarına indirip onu yavaşça okşadım. Kadınım benim için fazlasıyla hazırdı ama benim yasak meyvenin tadına varmam şarttı. Dilimi ıslaklığında kaydırıp tadını aldığımda geriye kalan herkes için etkisiz bir eleman haline geldim. Vardığım lezzet beni doyumsuz biri haline getirirken, Helen'e bütün varlığımı emanet ettim çünkü ondan vazgeçebilme ihtimalimin sıfırlanmasına şahitlik ettiğim bir anın içindeydim.

"Demir," diye inlediğinde adımı ilk defa bu denli sevdim.

Saçımı kavrayan parmakları titrerken kalçalarını kavrayıp hareket etmesini imkânsız bir hale getirdim. Sadece benim vereceğimle yetinmesi gerektiğini anlayıp tırnaklarını kafa derime sapladı ve gülmeme neden oldu. Boğuk kıkırtımla titremesi artış gösterdiğinde klitorisini dudaklarımın arasına alıp emdim. İnlemesinin boyutunu kaçırıp kendinden geçtiğini anlamamı sağladı. Günlerce bu halde durabilir, tadında kaybolabilirdim ama bundan daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu biliyor, şeytanla yaptığı anlaşmasını mühürlemek istiyordum.

Geriye çekildiğimde bana ne yaptığımı sorgulayan bir bakış attı. Parmaklarımı ıslaklığında kaydırdığımda Helen tırnaklarını kollarıma geçirdi. Doğrularak bacağımla bacaklarını tamamen araladım. Kendimi girişine yasladığımda, beni içine almak için kasılan dudaklarına karşı koyabilmem söz konusu dahi değildi. Gözlerimizi buluşturduğu esnada yüzünde daha önce görmediğim bir teslimiyet gördüm. Öyle ki sanki ihtiyaç duyduğu tek şeydim. Bana bütün dünyası benden ibaretmiş gibi bakarken, onu nasıl sonsuza dek cehennemimde tutmak istemezdim?

Bakışlarımızı ayırmadan hareket etmeye başladığımda daha önce duymadığım bir hissiyat yoğunluğuyla çevrelendim. Benim için bir tapınak olan kadının hissettirdiği zevk ve hazzın yanında bir şey daha vardı. Daha önce asla tatmadığım, tanımadığım ve bilmediğim bu şey her neyse beni içine girdiğim kadından bir daha hiç çıkmamaya itiyordu.

Gözlerim birleştiğimiz noktaya kaydı.

Yolu yarıladığımda Helen inleyerek sarsıldı ve tırnaklarını tenime daha sert sapladı. Beni tamamen sarmalayıp sıkıca kucakladığında aldığım keyfi kelimelere dökemezdim. Bütün dünyam ekseninden çıkıp Helen'in yörüngesine girdi. Ağırlığımla onu ezerek tamamen içine yerleştiğimde yakarışını duydum. Hızlı iniltilerine karışan telaşlı soluklarıyla adımı sayıklıyordu. Hareket etmeye başlamamla gözlerini yumarak kendinden geçen kadını izledim.

Eğilip kulağına fısıldadığımda ant içer gibiydim. "*Moya koroleva.*"*

Aklımda tek bir şüphe kırıntısı dahi yoktu. Hades, Persephone'sini tanımıştı.

Helen'in bana verebileceği her şeyi istiyordum. Bedeni, ruhu, gözleri, elleri, dudakları, saçları, gülüşleri, hüzünleri... Özellikle de benim gibi bir adama dahi şefkat duyabilen kalbi. Hepsi benim olmalıydı.

O benim tapınağımdı.

Ve ben onu, her şeyiyle kendime mühürlemeliydim.

Helen

Bedeni, günah kelimesinin vücut bulmuş haliydi.

Bir heykeltıraşın meziyeti gibi duran vücudu parmaklarımın karıncalanmasını sağlıyordu. Bronz tenini damgalayan dövmeleri ve ufak yara izleriyle mükemmel gözüküyordu. Bedenlerimiz o kadar uyumluydu ki birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmemi sağlıyordu. Kimse beni onun gibi fethedememişti ve artık emindim, bunun en büyük nedeni kimsenin olmayışıydı.

Demir Karadağ, benim için yaratıldığını düşünmemi sağlıyordu.

Ve ben bu fikre kapılmadan edemiyordum.

Parmak uçlarımı teninde dolaştırarak onu okşadığımda ağırlığını üstümde hissetmek dahi beni iç içe geçen iki yapboz parçası olduğumuza inandırıyordu. Dudaklarımda hayat bulan her nida ona aitti. Altın harelerine işleyen ateş, bir an kendimi gerçekten cehennemde hissettirdi. Hades'in pençelerine düşen Persephone misali esirdim ve bu tutsaklık karşısında kendimi hiç olmadığım kadar özgür görüyordum.

Gözlerimle buluşan altın harelere bakakaldım. Ruhumu görmek ister gibi bana dikkatle bakıyor, odaklandığı şeyin ben olduğumu dile getirmeden söylüyordu. Alevden bir çember haline gelen gözleri, titreyen içimin zangırdamasını sonlandırdı. Artık sadece tenim değil ruhum da sıcacıktı.

Beni daha önce tatmadığım bir bütünlük hissiyle sarmalıyordu.

Sert ama bir o kadar da yavaş bir şekilde hareket etmeye başladığında inlemekten başka bir şey yapamadım. Tırnaklarımı sapladığım etini okşayarak onu kendime doğru çektim. Bütün ağırlığıyla beni ezmeye

* Kraliçem. (Rus.)

başladığında bacaklarımı beline dolayarak onu daha derinimde hissetmeye başladım. Aralanan dudaklarından, kayıp giden nefeslerine eklenen bakışlarındaki ateşe kendimi kaptırdım. Ensesine parmaklarımı dolayarak saç tutamlarını çekiştirdiğimde onu deli gibi öpmek istiyordum.

Hızlandığında inlemelerimin boyutunu kaçırır oldum.

Başını boynuma gömerek tenimi öpmeye başladı. Sıcak nefesine eklenen boğuk sesiyle kulağıma mırıldandığında kalbim tekledi. "Benim güzel bebeğim, bağımlın haline geleceğim."

Gelmesini istedim. Bana bağımlı olmasını diledim ve akıl sağlığımın ne kadar denge kaybı yaşadığını anladım ama umursayamadım. Demir bağımlım haline gelecekse ben de ona bağımlı hale gelecek gibi duruyordum.

Tırnaklarımı sırtında kaydırarak onu kendime daha çok bastırdım. Beni içten dışa mahvediyordu ama daha fazlasını istiyordum. Söz konusu o olunca hep daha fazlasını diliyordum. Odanın içinde vücutlarımızın birleşiminden geriye kalan sesler yankılandı. O seslere baskın çıkan inlemelerimle mahvolmaya devam ettim. Demir'in her darbesinde bacaklarım kuvvetini kaybediyor, şuurumu yitirecek kadar sersemliyordum.

"Hades," diye fısıldadım. "Lütfen."

Ne için yalvardığımı ben de bilmiyordum ama o anlamıştı. Demir kendini kaldırarak bir bacağımı omzuna yerleştirdiğinde, değişen açıyla aldığım haz gözlerimin kararmasını sağladı. Omzuna yerleştirdiği bacağımı okşadığında yüzündeki ifadeyle ürperdim. Hiddetli ve kontrolsüz tavrını geri planda tutmaya çalışsa da gözleri onu eleveriyordu. Kavradığı göğsüme canımı tatlı bir sızıyla yakacak şekilde vurdu. Sert lâkin sınırdaki hali ihtiyacım olan şeydi. Aniden boynumu kavradığında nefesimi kesmedi fakat hazzımı ikiye katlayan bir baskı uyguladı. Bacağımdaki elini ise belime kaydırmıştı.

Sert ve ritmik hareketlerle beni ele geçiriyordu. İçimdeki doluluk hissi bana fazla gelerek, infilak etmenin kıyısına ulaşmamı sağlıyor ve bedenim raydan çıkıyordu. Üzerime doğru eğildiğinde uyuşan bacağımı indirerek dizimi kırmamı sağladı. Bacağımı yatağa, kendini ise mümkünmüş gibi daha derinime doğru ittirdi. Attığım çığlığın lobiden bile duyulduğuna emindim. Boynumu sarmalayan parmakları biraz daha sıkılaştığında dudağının kenarındaki kıvrımla beni izledi. Bileğini kavrayıp boynuma sarılı olan parmaklarını okşadığımda titredi.

İkimiz de birbirimize farkında dahi olmadığımız ancak içten içe talep ettiğimiz şekillerde dokunuyorduk. Bu ilk birlikteliğimiz değil gibi hisseden tek kişi olmadığıma emindim. Kehribar gözlerde gerçeği görebiliyordum.

Diğer elini başımın üstüne yaslayıp bedenimi kıstırdığında hissettiğim zevkle gözlerimi yumdum. "Bana bak," diye emrettiğinde titredim. "Bana cenneti göster, Persephone."

Gözlerimi aralayarak bakışlarını yakaladığımda cennetten kastının ne olduğunu düşünemeyecek kadar kendimden geçmiş durumdaydım. Dudağının kenarındaki tebessümle mırıldanmaya başladığında Rusça konuştuğunu algılayabilmiştim. *"Eto telo moye ubezhishche."**

Sarsılarak orgazm olmaya başladım ve bağırma sayılabilecek bir desibelde inledim. Yataktan doğrulan sırtıma eşlik eden bacaklarım titriyordu. Demir hareket etmeye devam ettiği için bu durum benim daha şiddetli gelmemi sağlıyordu. Kasılarak onu daha iyi sardığımda gülümsemesi ürkütücü bir hal aldı.

Gözlerimi kapatıp soluklandım ve kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatarak tekrar üzerimdeki adama baktım. Durup eğildiğinde hızla inip kalkan göğsüm onun çıplak tenine vurdu. Alnıma bir buse kondurup boynuma doğru kıvrıldı. Gürültülü bir şekilde nefes aldıktan sonra boğuk ve kesik sesiyle sorguladı. "Sana ne kadar doyumsuz olduğumdan bahsetmiş miydim?"

"Sanırım hayır."

"Öğrenmek üzeresin."

Geriye çekildiğinde hissettiğim boşlukla suratım asıldı. Kabullenemediğim bu eksiklik karşısında sızlanacağım sırada, Demir sağlam kolunu belime dolayarak beni çevik bir hareketle kaldırdı ve aniden beni ters çevirdi. Kalçamı havaya kaldırıp başımı yatağa gömmeme neden oldu. Eksiklik hissi geldiği gibi giderken afalladım. Onu öylesine yoğun ve derinde hissediyordum ki gözlerimi yumarak bu leziz anın kıymetini bilmeye çalıştım. Avuçlarımı saten kumaşın yüzeyine yaslayarak dizlerimi yatağa bastırdım. Ağzımı kapalı tutamıyor, sadece onun yarattığı hazda kayboluyordum.

Kalçama vurup avuçladı. Rusça mırıldandığında konuştuğu dili biliyor olsam bile onu anlayamazdım. Bir elini sırtımda kaydırıp kızıl tutamlarımı kavradı. Sertçe saçlarımı çekip başımı doğrultmak zorunda kalmama neden olduğunda beni cezalandırır gibiydi ve her saniyesi beni kendine hayran etti. Titreyen bacaklarımın beni yarı yolda bırakmamasını umarak avuçlarımı yatağa daha sert bastırdım.

Kavradığı saçlarımla beni kendine doğru çektiğinde sırtım göğsüne çarptı. Kızıl tutamlarımın arasındaki elini belime indirerek, üzerime eğilip kulağıma fısıldadı. "Aynaya bak, Helen."

* Bu beden benim sığınağım. (Rus.)

Ninova

Ne zaman kapattığımı fark etmediğim gözlerimi aralayarak, uyuşuk bakışlarımı odanın köşesinde kalan ve yansımamızı rahatça görebildiğim aynaya çevirdim. Ardımda bir dağ misali dikili duran adamın kaslı kolu ince belimi sarmalamıştı. Diğer eliyse kalçamın üstünde duruyor ve etimi sıkıştırarak tatlı bir acı duymamı sağlıyordu. Dağılmış saçları, bana altın külçesini anımsatan kısık gözleri ve aralık duran kırmızı dudaklarıyla bir tabloya baktığımı hissettim. Kendi saçlarım da iç içe geçmiş, yanaklarım al al olmuş, dudaklarım ise dişlemekten kızarmıştı.

Mahvolmuş gözüküyordum.

Evet, Demir beni mahvediyordu ve ben bundan son derece memnundum.

"Mükemmelsin," diyen adamın tonlamasıyla titredim. "O kadar güzelsin ki canım acıyor."

Kulağıma çarpan sıcak nefesinin haricinde odayı dolduran sesler de algılarımı köreltiyordu. Ona dair her şey zamanın durduğunu düşünmemi sağlıyordu. Belimi daha sıkı sarıp beni kendine adeta yapıştırdığında terleyen vücutlarımızı umursamayacak kadar birbirimizde kaybolmuştuk.

Başımı sağlam omzuna yaslayıp aynaya bakmaya devam ettim. Yansımalarımız üzerinden bakışlarımızı buluşturduğumda dudağımın kenarını kıvırarak onunki kadar alaycı bir tebessüm takındım. "Sen de mükemmelsin."

Yüzüne yayılan gülümsemeyle göz kırptı. *"Moya koroleva."*

Bunun ne demek olduğunu sonra soracaktım çünkü vurduğu hassas noktayla, dünyayla olan iletişimimi tamamen kaybetmiştim. Tek yaptığım şey yansımamıza bakmak ve kendimden geçmekti.

"İzlemeyi sevdin mi?" dediğinde bayılacağımı düşünmeme neden olan noktayı ele geçirdi. "Ortaya çıkan görüntümüzü sevdin mi?"

Ağzımı açamıyor, sesimi ve kelimelerimi bulamıyordum. Bu yüzden sadece başımı sallamakla yetinerek kontrolden çıkan iniltilerim arasında can verdim. Kulakmememi dişleyip fısıldadı. "İyi bak, Helen. Yansımamıza bak ve bizi gör." Sözleriyle dediğini yaptığımda gözlerimizi buluşturdu. "Benim için yaratılmadığını söyleyebilir misin?"

Söyleyemezdim.

Kahretsin ki söyleyemezdim çünkü bu bir yalan olurdu.

"Söyle bana, Persephone," dedi ve tenimi okşadı. "Aklını kurcalayan, zihnine düşen adam kim?"

"Sensin."

"Kimin adını haykırıyorsun?"

"Senin."

"Kimin için kendini kaybediyorsun?"

"Senin için."

"Benim için bebeğim," diyerek başını salladı. "Sadece benim için."

Kesik nefeslerimiz birbirine karışıyor, dudaklarımızdan birbirimizin adı dökülüyordu. Bedenlerimiz bir bütün gibiydi. Uyum içinde hareket ediyorlar, bizden bağımsız bir ahenkle savruluyorlardı. Yıldızları görmeme neden olan bir hazla sarsılarak yakardığımda saniyeler içinde Demir de bana eşlik etmeye başladı. İçime yayılan sıcaklık ile gözlerimi kapatarak bedenimi bir mengene misali sarmalayan adama dayandım. Hızla inip kalkan göğsüme eklenen soluklarımla titriyordum.

Demir yavaşlasa da durmadı. Her bir saniyeyi sonsuz kılmaya çalışırcasına beni bırakamıyordu. Yumduğum gözlerimi aralayamadım. Bedenimin kontrolü bende değildi. Şu an yığılmamamın tek nedeni Demir'in kolunun beni sarmış olmasıydı. Başımı omzuna yaslayarak nefes almaya devam ettiğimde şakağıma bir buse konduruldu. Kafamı hafifçe ona doğru çevirdim. Sadece mayışmıştım ve boynuna kendimi gömerek kokusunda uyumak istiyordum.

Bu, çok farklıydı.

Onunlayken her şey kıyaslanamayacak, karşılaştırılamayacak kadar eşsiz ve apayrıydı.

Demir bedenlerimizi ayırmadan yatağa uzandığında beni de beraberinde götürdü. Hassas olan bedenim titrediğinde, kasılan vajina duvarlarım ardımdaki adamın boğuk bir inilti çıkarmasını sağladı. Kalçamı sertçe kavrayıp beni olduğum yerde tutmak ister gibi hareket edişimi sonlandırmayı denedi.

Sağlam kolunu belime sarıp beni kendine çektiğinde iç içeydik. Sargılı diğer kolundan kendimi uzak tuttum. Demir ise aramızda tek bir boşluk dahi bırakmak istemiyormuşçasına beni kendine bastırmaya ve hâlâ içimde kalmaya devam etti. Aksini talep edecek ne gücüm ne de arzum vardı.

Omzumu, boynumu ve yanağımı öpen adamda kaybolmak dışında bir şey yapmadım. Çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladığında gördüğüm şey yanan kalbimi küle çevirdi. Demir'in tatminlikle dolu ifadesi o kadar güzeldi ki sadece bana ait olmasını şiddetle talep etmemi sağlıyordu. Kehribarları parlıyor, dudaklarından sıyrılan kesik soluklar içimi dağlıyordu.

Alnıma uzun bir öpücük bırakıp kokumu içine çekerek göğsünün inip kalmasını sağladığında yüreğim kasıldı.

Kaybettiğim tek kontrol bedenime ait değildi. Kalbim de raydan çıkmıştı.

Demir Karadağ, benim için sığındığım bir tapınak haline gelmişti.

Ve ben her şeyimle bu adama mühürleniyordum.

İNSANLARIN GALİBİ TANRILARIN YENİLGİSİ

Helen

Bakışlarımı gökyüzünde dolaştırarak çayımdan büyük bir yudum aldım. Mutfaktaki ada tezgâhın üstüne oturmuş, etrafımda adımlayan Kerberos'u izliyordum. Saat neredeyse on bir olmuştu ve uzun zamandır bu kadar iyi uyuduğumu sanmıyordum. Gerçi Demir'le uyumaya başladığımdan beri neredeyse her gece bebek gibi bir uyku çekiyordum. Kimseyle uyuyamayan geçmişteki Helen bu halim karşısında şoklara girse de onu umursamadım. Yatağımdaki adamı görüyor olmalıydı, beni suçlayamazdı.

Demir hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmak istemediğim için yataktan sıyrılıp üstüme yeni bir gecelik geçirerek mutfağa gelmiş, kendime papatya çayı yaparak İnferno'nun eşsiz manzarasını izlemeye başlamıştım.

Dün geceyi düşünmeden duramıyordum.

Demir'le paylaştığımız şey sadece cinsel bir birliktelik değildi. Aramızdakileri böylesine kalıp bir yargıya sokup azımsayamazdım. Dün gece yaşananlar benim daha önce hiç deneyimleyemediğim, fazlasıyla yabancı lâkin bir o kadar da yerinde hissettiren şeylerdi. Abartmıyordum, Demir gerçekten bu zamana dek bedenimi benden bile iyi tanıyabilen yegâne insandı. Vücudumun her bir noktası onun vücudunun her bir zerresiyle uyum içindeydi.

Tek sıkıntı doyumsuz olmasının yanı sıra orgazm olmasının fazla uzun sürüyor olmasıydı. Cinsel terapist yanımın uyanışa geçip her şeyi analiz etmesiyle kendi kendime gözlerimi devirdim. Adamı hâlâ içimde hissedebiliyor olabilirdim ama biliyordum ki bu aramızdaki akışa bırakılması gereken bir durumdu. Fazla detaylı düşünmek beni çıkmaza sokardı. Ondan bir beklentim yoktu. En azından şimdilik. Ortalık bu haldeyken

bunu yapamazdım. Sular durulduktan sonra ise... işte o zaman tekliflere açıktım.

Elimdeki kupayı tezgâhın üstüne bırakıp kendimi aşağıya attım ve yatak odasına dönüp içeriye girdim. Demir sırtüstü uzanmış, dağılmış saçlarıyla uyurken çok güzel gözüküyordu. Kafası sağa doğru düşmüş, dudakları bir miktar şişmişti. Çıplak bedeninin bir kısmı çarşafla örtülüydü ve bütün oda onun parfümüyle süslüydü.

Yatağa tırmanıp dizlerimin üstünde durdum. Omzundaki bandaj kanlanmıştı ve bu dün gece sınırları zorladığımızın kanıtıydı. Vicdanımı rahatlatmak adına bugün onunla ekstra ilgilenmeliydim. Bu yüzden sağlam omzunu dürtüp mırıldandım. "Demir, uyan."

Homurdanarak başını yastığa gömdüğünde yüzüme yayılan gülümsemeye hâkim olamadım. Kendine şeytan diyen birine göre fazla meleksi bir görünüme sahipti. Gerçi şeytan da bir zamanlar melekti, tıpkı Demir gibi.

Onu biraz daha sert dürttüm. "Uyanman gerek, hadi."

Yavaşça gözlerini aralayıp mahmur bakışlarıyla bana baktığında kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çatık kaşları ve uyku için yalvaran gözleriyle küçük bir çocuğu anımsatıyordu. Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra boğuk sesiyle homurdandı. "Uyanmamı istiyorsan beni öpmen gerek, dürtmen değil."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. "Tamam, şimdi uyan."

Dudağının kenarında o şahsına münhasır kıvrılma meydan geldi. Elini uzattı ve parmaklarını boynumun kenarına iliştirerek beni kendine çekti. Kullandığı kuvvet karşısında adeta üstüne düştüm. Göğsüne çarparak başımı geriye attığımda altın hareleri ve yüzünü kaplayan gülümsemesiyle bana baktı. "Günaydın bebeğim."

"Günaydın."

Başparmağıyla yanağımı okşadı. "Saat kaç?"

"Neredeyse öğlen oldu."

Cevabımla homurdanarak doğrulduğunda onunla kalktım. "İki gündür bütün gelişmelerden uzaktayım," derken kendine öfkelenmiş gibiydi. Etrafa göz atıp bir şeyi aradı. "Telefonumu bulmalı ya da gidip Yalın'la konuşmalı ve neler olduğunu öğrenmeliyim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sözlerimle bana baktığında bir an afalladığını gördüm. Hafifçe kaşlarını çatarak tavrımı sorguladığındaysa geri adım atmayacağımı anlamasını umdum. Yaralıydı ve dinlenmesi gerekiyordu.

"Duş alacak, yemek yiyecek, ilacını içecek ve dinlenecceksin. Dün gece yeterince sınırları zorladık. Daha fazlasına kesinlikle müsaadem yok." Emir niteliğindeki sözlerimle gözleri irileştiğinde ekledim. "Yalın'la konuşmak istiyorsan buraya gelsin. Böylece ben de gelişmeleri öğrenebilirim. Telefonun sanırım alt katta kaldı. Senin için getirebilirim."

"Sonra alırım." Demir yatağın başlığına yaslanıp alaycı tebessümüyle göz kırptı. "Emir verdiğinde ne kadar çekici olduğunu biliyor musun?"

"Ben hep çekiciyim." Yanağından makas alıp doğruldum. "Şimdi kalk ve seni yıkayıp pansumanını yapmama izin ver."

Bir nevi üzerinden atlayıp yataktan indim. Ellerimi belime yerleştirerek onu beklediğimi belirttiğimde yüzündeki tuhaf ifadeyle bana baktı. Dudaklarını esir alan sırıtış kanımı kaynatıyordu. Neden bilmiyordum ama sanki tavrıma minnettar olmuştu. Bir an kalbim sızladı. Demir uzun zamandır yalnız yaşıyordu ve ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Annesi ve üvey ailesi de vefat ettiğine göre bunca yıldır her durumda kendiyle kendisi ilgileniyordu. Belki de şimdi benim onunla ilgileniyor olmamdan memnundu. Eğer öyleyse bilmeliydi ki sadece karşılığını veriyordum çünkü o da benimle ilgileniyordu. Özellikle de en kötü anlarımda.

Aklından geçenler her neyse düşüncelerine tutuklu kalmış gibi yüzüme bakmaya devam ettiğinde, ona elimi uzattım ve gerçekliğe dönmesini bekledim. Parmaklarımı kavrayarak yataktan kalktığı sırada, doğrulurken omzundan güç almak canını acıtmış gibi bir miktar yüzünü ekşitti.

Onu peşimden sürükleyerek banyoya girdim ve üstümdeki geceliği çıkartıp bir kenara bıraktım. Karşısında çırılçıplak kalmak benim için sorun değildi. Bedeniyle fazlasıyla barışık bir kadındım ama çekinmiyor oluşumun tek nedeni vücudum değildi. Demir'in yanındayken onu kendimden sakınma ihtiyacı hissetmiyordum. Her halimi görebilirdi. Bilhassa dün geceki birlikteliğimizden sonra.

Kendisi çıplak olduğu için lavabonun önünde dikilerek bandajlarını sökmekle uğraşıyordu. Yanına yanaşıp kontrolü ele aldım ve beyaz bezi vücudundan sökerek yarasına göz attım. Dikişleri atmamıştı lâkin kenarları kurumuş kan ile kaplıydı. Sırtına geçip oradaki bandajları da söktüğümde durumun aynı olduğunu gördüm. "Sırtüstü yatmak canını yakmadı mı?"

"Biraz ama öndeki yaram daha çok sızlıyor."

İç geçirip hüzünle ona baktığımda çenemi okşadı. Kanlı bandajları daha sonra atmak için lavabonun kenarına bıraktım. Geniş duşakabinin içine girdiğimde Demir ardımdan geldi. Sıcak suyu açıp ikimizin de

ıslanmasına sebep oldum. Kollarını belime dolayan adam boynumu öpmeye başladı. Her ne kadar duş fantezisi kulağa hoş gelse de dün gece yeterince pervasızlık etmiştik. Ona doğru dönüp parmak uçlarımda yükseldim. Islanan siyah saçlarına parmaklarımı geçirip bir süre güzel yüzünü inceledim. Gerileyip kenarda duran şampuanı aldım ve bir miktarını avucumun içine sıkıp emirler yağdırmaya devam ettim.

"Başını eğ, sinir bozucu derecede uzunsun."

Tok kahkahası banyoda yankı buldu. Lafımı ikiletmeden kafasını eğdiğinde siyah tutamlarına şampuanı bulaştırıp parmaklarımla kafatasına masaj yapmaya başladım. Ellerini sırtıma yerleştirerek beni kendine çektiğinde belimi büküp hafifçe geriye doğru eğildim. Gözlerini yumarak şampuandan sakındığını fark ettiğimde kahkahamı zar zor yuttum.

Saçının her tutamını şampuanladıktan sonra onu tekrar suyun altına çektim. Şampuan boynundan göğsüne akarken güzelce tutamlarını duruladım. Ellerimi çektiğimde başını doğrultarak yaralı olmayan kolunu kaldırdı ve bu sefer kendi saçlarını parmaklarının arasından geçirip bütün şampuanın gittiğinden emin oldu.

Duş jelini alıp lifin üstüne biraz sıktım ve suyla köpürtüp göğsünü yıkamaya başladım. Yarasının olduğu kısımda parmaklarımı kullanarak canını yakmamaya dikkat ettim. Vücudunu dolaşan parmaklarımla ereksiyon olduğunu fark ettiğim sırada, dudağının kenarındaki o sinsi ve ona özel kıvrımla vücudumu, ellerimi ve yüzümü incelediğini gördüm.

İç geçirerek homurdandı. "Helen, işkence ediyorsun."

"Seni yıkıyorum," diyerek gözlerimi irileştirdim. "Bunun neresi işkence?"

"İşkence olan vücudun." Kaşlarını çatarak omuzlarını düşürdü. "Hayatımın hiçbir evresinde bu denli zorlandığımı hatırlamıyorum ki inan çok zorlayıcı dönemlerden geçtiğim oldu."

Alaylı sözleri boğazımı düğümledi. Aklıma düşen beş yaşıyla yüzümdeki tebessüm bir balon gibi söndü. Bunu fark ederek belimi okşamaya başladığında saniyeler içinde konuyu değiştirme gereği duyarak mırıldandım. "Tatmin edilmesi zor bir adamsın."

"Söz konusu sen olduğunda o kadar da zor değilim."

Sözleriyle tek kaşımı kaldırdım. "Emin misin?" diyerek mesleğimin verdiği bilgiyle çıkarımlarda bulundum. "Çok geç boşalıyorsun ve sen ya da erkek popülasyonunun yüzde doksan dokuzu bunu bir problem olarak görmese de bu pek normal değil."

"Dürüst olmamı ister misin?"

Sorusu göğsümün kasılmasını sağladı. Elimdeki lifi boynundan göğsüne indirerek gözlerine bakakaldım. Kasılan kalbim ciddiyetinden dolayı söyleyeceği şeyden endişe duyuyordu. Bir sorun olduğunu düşünmemi sağlayan ifadesi canımı sıktı.

"Cinsellik konusunda bazı problemlerim var. Benim için seks daha çok kendimi cezalandırmak gibidir çünkü cinsel isteksizliğim o kadar büyük ki boşalmamın verdiği hazzı bile hissedemiyorum." Sertçe yutkundu. "Beş yıldır ilaç almadan ereksiyon olamıyordum." Bir an susup gözlerimin içine baktı. "Ama ne hikmetse hayatıma girdiğinden beri sürekli arzu duyuyor ve seni istiyorum."

İşittiklerim karşısında afalladım. Ondan duymayı en son beklediğim şeyleri dile döküyor olması beni şaşırtmıştı. Aralanan dudaklarımı kapatarak sertçe yutkundum. Seks dışarıdan edinilen bilgilerin ötesinde, bilmeceler ile süslü olabilen bir eylemdi. Herkesin seksi yaşayışı ve bu konudan çıkardığı sonuçlar farklıydı çünkü insan vücudunun anatomisi her ne kadar aynı olsa da işin içine psikoloji girdiğinde durum karmaşık bir hal alabiliyordu.

Demir açısından baktığımda emin olamıyordum. İsteksizlik duymasına rağmen ilaçla ereksiyon olup, cinsel ilişkiye girerek kendini cezalandırma ihtiyacı duyması, asıl ele alınması gereken durumdu. Aslında doğal yollardan ereksiyon olmasını engelleyebilecek fizyolojik bir rahatsızlığı yoktu. Aksi takdirde benimle de ilaçsız ilişkiye giremezdi. Öyleyse geriye psikolojik etken kalıyordu. Zihninde onu seks sırasında haz duymaktan alıkoyan, isteksizliğe iten bir durum veya neden olmalıydı. Ve o sebep neyse, bana işlemiyordu.

Karşımdaki adam tebessüm etti. "Evet, bu psikolojik bir durum. Fiziksel olarak bir sorunum yok ama zihnimdeki bir şey beni kontrol ediyor."

Yanaklarımın kızardığını hissettim çünkü Demir onu analiz ettiğimi hemen anlamıştı. Yine de bu elimde olan bir şey değildi. Mesleğim gereği zihnim bir makine gibi durmadan çalışabiliyordu.

"Bu konuyla ilgili bir uzmanla görüşüyor musun?" dediğimde başını salladı. "Evet, psikoloğa gidiyorum. Aslında uzun zamandır farklı farklı psikologlara gidip, hepsinden bir noktada sıkılarak seans sürecini sonlandırıyordum ama bu seferki henüz o aşamaya gelmedi."

Terapiyi bırakmamalı, devam etmeliydi. Bu kendi kendine aşabileceği bir sorun değildi çünkü büyük ihtimal asıl kaynak geçmişte kalan bir travmaydı.

Bedenini suyun altına çekerek köpüklerin vücudundan akmasını izlerken, kendimi tutamayıp merakla mırıldandım. "Benimle seviştiğinde ne hissettin?"

Uzanıp kızıl tutamlarıma parmaklarını geçirerek bedenimi bedenine yasladı. "Daha önce asla tatmadığım bir madde gibisin ve benim denemediğim bir şey kalmamıştır," diyerek dudaklarıma baktı. "Bağımlın haline geliyorum çünkü bana yaşadığımı hissettiriyorsun." Bir şey fark etmiş gibi kaşlarını çatarak beni daha sıkı kavradı. "Sen bana sürekli bir şeyler hissettiriyorsun, Helen."

"Bu durum hoşuna gidiyor mu?"

Tebessümü genişledi. "Fazlasıyla."

Demir'in beni cinsel açıdan saplantı haline getirebileceğini düşündüm. Belki de yıllardır ya da kendini bildi bileli hissetmediği hazzı ona verdiğim için bana takıntılı olmuş olabilirdi. Daha önce de takıntılı davranışları olduğunu gözlemlemiştim. Mantıklı olsa da bu söylediklerimden emin olamıyordum çünkü bakışlarında bir şey vardı. Bana samimi olduğunu düşündürten bu gözlere karşı şüpheci kalamıyordum. Ayrıca daha önce hiçbir obsesif danışanımın onun kadar rutin dışına çıkabildiğini gözlemlememiştim. Belki de Demir sadece benden hoşlanıyor ve ilk defa birine karşı duygusal yakınlık hissettiği için cinsel birleşmeden zevk alıyordu.

Parmak uçlarımda yükseldim. Yanağına bir buse kondurup geriye çekildim ve şampuanıma uzandım. Düşüncelerimi bir kenara bırakarak anın tadını çıkarmalıydım. Onu analiz etmek değil, zamanla tanımak, şimdiye kadar kimseye sağlamadığım bu imkânı ona armağan etmek istiyordum.

Demir benden önce davrandığında ona bakakaldım. "Sıra bende," diyerek dönmemi işaret ettiğinde hızla karşı çıktım. "Kolunu yormamalısın, ben kendim yıkanırım."

Kalçama şaplak attığında ağzım açık kaldı. "Dön, Persephone."

Gözlerimi devirerek ona sırtımı döndüğümde parmakları anında saçlarıma ilişti. Kızıl tutamlarımı okşayarak narin olmaya gayret etti. Yüzümü ele geçiren gülümsemeye mâni olamadım. Bana karşı her daim kibar davranmaya çalışıyordu ve bazen bunu gerçekten denediğini anlamam beni fazlasıyla mutlu ediyordu.

"Bu arada dün gece anın büyüsüyle bu konuyu konuşmak aklımıza gelmedi ama yine de söyleyeyim. Korunuyorum ve temizim." Ardından Demir'e baktım. "Umarım sen de temizsindir çünkü prezervatif kullanmadık."

Bedenimi sızlatan bir gülümsemeyle göz kırptı. "İki ay önce test yaptırmıştım ve temizim, merak etme. Daha önce hiç kimseyle korunmadan sevişmedim."

Ona inanıyordum çünkü bu benim için de altın kuraldı. Buna rağmen dün gece korunmak aklımın ucuna bile gelmemişti.

"Prezervatif kullanmamızı ister misin?" diye sorduğunda başımı iki yana sallayarak *hayır* dedim. Fazla pervasızlık ediyor olabilirdim ama onu tamamen hissetmek bende daha önce hiç hissetmediğim bir sahiplenme duygusu yaratmıştı ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Avucunu karnıma yerleştirip alayla mırıldandığında sesindeki bir şey bana aynı zamanda ciddiyet barındırdığını düşündürttü. "Seni hamile bırakmamdan korkmuyor musun, Persephone?"

Omzumun ardından bakıp gözlerimizi buluşturdum. "Beni hamile bırakmaktan korkuyor musun, Hades?"

Şeytanla dans ettiğimi hatırlatan kurnaz bir tebessümle göz kırptığında, kanımın fokurdayıp bir lav misali yakıcı hale döndüğüne yemin edebilirdim. Büyüyen gülümsememle tavrına karşılık onu körükledim. "Kesinlikle bir daha korunmadan birlikte olmayacağız. Önlem almalarına rağmen hamile kalabilen insanlar var ve ben şeytanın tohumunun bunu sağlayabilecek kadar sinsi olduğuna eminim."

Demir gözlerini devirerek beni sıcak suyun altına soktu ve alay etti. "Bunu *Rus ruleti gibi* düşün. *Farz et ki* kumar oynuyoruz. Biraz risk al, Helen. Hayat sıkıcılar için cehennem yeridir."

"Zaten cehennemdeyiz."

Sözlerimle bana bilmiş bir bakış atıp kafamı göğsüne gömdü. "Şşş, çok konuşma."

Kahkaha atmadan edemedim.

Dalga geçiyor, alay ediyorduk. Yoksa elbette daha tanışalı bu kadar kısa bir süre olmuşken çocuk fikirlerine kapılamazdık. Her şey hızlı ilerliyor olabilirdi ama o kadar hızlı da gidemezdi. Ortada kopan bir kıyamet vardı. Şu an kendi fanusumuzun içinde gerçeklerden kaçabiliyor, hayal âlemine dalabiliyorduk ama duştan çıktığımız anda hayat kaldığı yerden devam edecek, bizi de beraberinde sürükleyecekti. Yine de dünden beri yarattığımız bu ufak lâkin şiddeti büyük olan anlar bana umut vermişti. Belki de her şey gerçekten yoluna girebilirdi.

Duştan çıkıp bedenlerimizi havluyla örttük. Önce Demir'in saçlarını kuruttum ki bu süreç boyunca sessizce söylediklerimi yapması içimdeki

sıcak hissiyatı genişletmişti. Saçlarımı taramak istemesine karşı çıktım çünkü kolunu daha fazla yormasını istemiyordum. Kendi işimi kendim halledip, nemli tutamlarımı kuruladıktan sonra o yatağıma otururken ben de üstüme bir şeyler geçirdim.

Siyah iç çamaşırlarımı giyişimi aklımı başımdan alan bir ifadeyle izledi. Bana her baktığında alev almam mantık dışıydı ama elimden bir şey gelmiyordu. İnce askılı yazlık elbiselerimden birini giydim. Yarasına pansuman yapıp bandajlarını değiştirdikten sonra geriye çekilip işçiliğim karşısında kendimi tebrik ettim. Demir gururlu bakışımı yakalayarak beni kucağına çektiğinde dizine oturarak kollarımı boynuna doladım.

Eylemlerimiz fazla doğal ve yerinde hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim," diyerek yanağımı okşadı. "Benimle sağlıklı olduğum zamanlarda da böyle ilgilenmen gerekecek, Helen. Çünkü buna alışmaya başladım ve vazgeçebileceğimi sanmıyorum."

"Gayet sağlıklısın ve öyle kalacaksın." Üstünden kalkarak başımla kapıyı işaret ettim. "Üstünü giyinip mutfağa gel. Kahvaltı edip ilacını içmen lazım."

Yatağımdan kalkarak başını salladı. O kendi odasına giderken ben mutfağa girdim. Kerberos ayağımın altında dolaşmaya başladığında, başını severek bir süre onunla ilgilendim. Su ve mama kabını doldurdum. Kerberos, Demir'den arta kalan her zamanı değerlendirmeye çalışıyordu ve bu yüzden ona kıyamıyordum. Onu sevmeyi bırakıp aşağı indim ve Demir'in telefonunu alıp tekrar yukarı çıktım. Mutfağa girip telefonu tezgâhın üzerine koydum. Hazırladığım kahvaltı tabağını ada tezgâha yerleştirip yanına çatal ve bıçak koydum. Ardından taze meyve suyu hazırladım.

Demir, odasından çıkıp görüş açıma girdiğinde kendime çay koydum. Uzun bacaklı tabureye oturduğundaysa yanına iliştim. Önce tabağına ardından bana bakıp sorguladı. "Ellerine sağlık ama sen niye yemiyorsun?"

"Ben sen uyanmadan önce atıştırdım," diyerek tabağını işaret ettim. "Sana afiyet olsun."

Yaralı kolunu bana uzatıp elini bacağıma yasladı. Parmakları etimi sardığında diğer eliyle çatalını alıp kahvaltı etmeye başladı. Yemeğini yerken bile bana dokunmaktan geri kalmaması üzerine güldüm. "Temas bağımlısı olduğunun farkında mısın?"

"Temas değil," dediğinde bana çekici bir gülüş bahşetti. "Senin bağımlımm."

Yanaklarımı acıtan sırıtışımla bacağımdaki elini tuttum. Parmaklarımı sıkıca kavradığında o kahvaltısını ederken tabletimi açıp e-postalarıma bakmaya başladım. Gözucuyla meyve suyuna dokunmadığını gördüğümde mırıldandım. "Meyve suyunu içmelisin."

Bunu dememi bekliyormuş gibi bardağa uzanıp bir dikişte yarısını içti.

Yanıtlamam gereken e-postalara geri dönüşte bulunduğum sırada Demir hindi fümesini Kerberos'a yedirmeye başladı. Çaktırmadan bana bakıp onu izlediğimi fark ettiğindeyse ağzına bir zeytin alarak tebessüm etti. Çalan telefonuyla tabağın yanında duran cihaza uzandı. Aramayı yanıtlayıp bir süre karşı hattaki kişiyi dinledi. Saniyeler içinde ise asla benimle konuşurken kullanmadığı o sert tonlamasıyla emretti. "Yukarıdayım, gel."

Ciddileşmesi üzerine sorguladım. "Bir sorun mu var?"

Bacağımı okşayarak gözlerimin içine baktı. "Geçen gece yedek bir planım vardı," diyerek söze girdiğinde dikkatle onu dinledim. "Adamlarımı her ihtimale karşı mekânın çıkış kapılarına ve kör noktalarına yerleştirmiştim. Alin kaçarken peşine takıldılar ve Bebek'te bir eve kadar izini sürdüler. Bir süre onu ve yanındaki adamı izleyip bana rapor verecekler."

Bahçeye giden merdivenlerden indiğimiz sırada telefonda biriyle konuştuğunu anımsıyordum. Yaşananlardan sonra o hatırayı unutmuş olmalıydım ki üzerine kafa patlatmamıştım. Demir'in bana karşı dürüst olup bunu söylemesi içime su serpmişti çünkü ona güvenip inanmakla hata yapmadığıma emin olmamı sağlıyordu. Ayrıca sergilediği hareket oldukça mantıklı ve akıllıcaydı. Kız kardeşimin üstünde gözümüzün olması iyi bir şeydi. Her ne kadar olduğu konuma gidip onunla yüzleşmek istesem de bir süre uzakta kalıp neler yapacağını, kimlerle iletişime gireceğini gözlemlemek daha doğru olurdu.

Kuruyan boğazımı ferahlatmak isteyerek çayımdan büyük bir yudum aldım. "İyi yapmışsın. Lütfen, bir şey öğrenirsen bana da söyle." Demir eğilerek dudaklarını alnıma yasladı. Alanımı işgal eden kokusuyla soluklandığımda busesini hissettim. Burnunu tenime sürterek geriye çekildi. "Tabii ki *moya koroleva*."

Hitap şekli göğsümü sıkıştırdı. Dün gece de bana böyle seslenmişti ve ben ne anlama geldiğini deli gibi merak ediyordum. Tam ona soracaktım ki tıklatılan kapının ardından içeriye giren adama bakmak zorunda kaldım. Yalın'ın geldiğini gördüm. Bakışlarını üzerimizde dolaştırdığında kahkaha atmak ister gibi bir hali vardı. Sanırım bunun nedeni yeni evli çift misali dip dibe duruyor olmamızdı.

Ada tezgâhın kenarına ilişti. "Günaydın diyeceğim ama size bayağı aymış gibi."

Sözleriyle gülümsediğimde Demir ona çatık kaşlarla baktı. Bunu fark eden Yalın sırıtışını saklayarak boğazını gürültüyle temizledi. "Günaydın, Yalın," dediğimde sarışın adam da aynı nezaketi göstererek başını eğdi. "Tünaydın, Helen."

"Gelişmeler ne?"

Demir'in sözleriyle Yalın elindeki tableti ona uzattı. "Vivian Dwight dün iletişime geçmişti ama uyuyor olduğun için söyleyemedim."

"Beni uyandırman gerekirdi."

Azarlayıcı cümlesiyle Yalın gerildiğinde araya girdim. "Odaya girmesine bile izin vermezdim, Demir. Dinlenmen gerekiyordu." Sözlerimle bana bakan adamın altın harelerindeki hiddet geldiği gibi gitti.

Yalın tebessümünü saklamaya çalışarak bizi izlemeye devam ederken, Demir tableti alıp ekrana baktı. Ben de ona yanaşıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Tabletteki metni okuyarak kaşlarımı çattım.

Sevgili Demir Bey,

Sizinle görüşmek isterim. İyi niyetimin göstergesi olarak istediğiniz bir zaman diliminde İnferno'ya gelmeyi teklif ediyorum. Gizlilik kurallarına uyacak ve misafiriniz adı altında sizinle ufak bir toplantı gerçekleştireceğim.

İstediğiniz şey hâlâ bende...

xoxo, Vivian Dwight.

Bakışlarım *sevgili* kelimesiyle öpücük anlamına gelen *xoxo* kısaltması arasında gidip geldi. Bu samimiyetin kaynağını merak ettim. Vivian Dwight'ın sınır tanımayan bir mizahı olmalıydı. Demir'e baktığımda okuduğu metni değerlendirdiğini anladım. Açıkçası kadının isteği kabul edilebilir fakat şüphe uyandırıcıydı. Gizlilik anlaşmasını imzalayıp eşyalarını teslim ettiği sürece içeriye girmesinde bir sıkıntı oluşmazdı. Hatta tam tersi bütün güç ve koz Demir'de olurdu zira kendi mekânıydı. Fakat niye Demir'e böyle bir güç vermekten çekinmiyordu?

"Alin, Vivian'in kartı bize satmak isteyeceğini söylemişti."

Kelimelerim üzerine Demir başını salladı. "Ve vakit kaybetmedi. E-postaya yanıt verip onu ağırlamaktan şeref duyacağımızı söyle," diyerek elindeki tableti Yalın'a uzattı. Zihninde dönen tilkileri görebiliyor ve

aklından neler geçtiğini merak ediyordum. "Onu lobide, Helen'le birlikte karşılayacağız ve Üçüncü Çember'e gideceğiz. Bu akşam diğer katlar daha yoğun olacak. Bu yüzden o çemberde kuş uçurmayın. Tek bir terslik bile istemiyorum."

"Tamamdır."

Bana döndüğünde gözlerini yüzümde gezdirdi. "İkimiz adına konuşabilirim değil mi, Persephone?"

"Elbette," dedim tereddütsüz. "Bu işte birlikteyiz."

Demir bana dudağının kenarında beliren gururlu kıvrımla bakarken tenim ısındı. Bazen bana böyle baktığı anlarda aklından geçenleri duyabilmeyi diliyordum. Onun karmaşık zihninde, labirenti andıran aklında ben nasıl bir yer ediniyordum?

"Alin Hanım'ın Bebek'te bulunan sitenin içindeki tam konumunu saptayamadık. Ayrıca sitenin içinden yapılan aramalarda da ona yönelik kayda değer bir gelişme yok."

"İzi takip edilemez bir telefon kullanıyor olabilir mi?"

"Yine de bir şekilde ardında iz bırakırdı. Bu kadar görünmez olması tuhaf. Doğu internet üzerinden arama yaptığını düşünüyor. Bu şekilde takip edilip yeri saptanamazmış." Sorumu cevaplayan Yalın alaylı bir tonlamayla ekledi. "İzini bulamadığı için sinir olduğundan varsayım üretiyor da olabilir."

"Muhtemel," diyen Demir sinirini yansıtmamaya çabalasa da gün gibi ortadaydı. "Doğu'nun şimdiye dek bize elle tutulur bir geri dönüşte bulunması gerekirdi ama bu gidişle onu kovup yerine Alin'i alacağım."

Dalga geçtiğini biliyordum. Yine de çaresizce umutlanmıştım. Demir'in kız kardeşimi ortadan kaldırılması gereken bir hedef olarak görmemesi için her şeyi yapabileceğimi bir kez daha idrak ettiğimde halime acıdım.

Yalın konuyu değiştirdi. "Bu arada imzalaman gereken birkaç belge ve kontrol etmek zorunda olduğun bir anlaşma var. Her ne kadar dinlenmeni istesem de on dakikanı ayırırsan iyi olur."

Demir elimi son kez sıkıp ayağa kalktı. "Ofise geçelim."

Hareket etmek üzere olan ikili karşısında gözüme çarpan detayla önüme dönmeden önce homurdandım. "Demir, meyve suyun."

Yanıma gelerek yarısı nar suyuyla dolu olan bardağı aldı. Uzaklaşmadan önce Yalın'ın bir mırıltı halinde dudaklarından kayıp giden sözlerini işittim. "Sana bebeği gibi bakıyor," demesiyle Demir karşılık verdi. "Bebeğiyim çünkü."

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım.

E-postalarımı kontrol etmeye ara vererek arama motoruna girdim ve Demir'in bana hitap şeklinin ne demek olduğunu öğrenmek üzere parmaklarımı kıpırdattım. Kulak aşinası olduğum kelimeyi yazıp anlamına baktığımda kalbime saplanan hançer oluk oluk kanamama neden oldu.

Bana *kraliçem* diye hitap ediyor olmasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Hayır, bu yüreğimin taşıyamayacağı kadar güzeldi.

Ortalığı toplayıp bir süre Kerberos'la oynadım çünkü Yalın ile Demir'in sözde on dakika olan görüşmeleri tamı tamına iki saat sürmüştü. Demir yanıma geldiğinde ona yeni sıktığım taze meyve suyundan bir bardak daha içirip ilacım almasını sağladım ve kendi ilacımı da içtim. Ağrı kesici yüzünden uykusu geldiğinde televizyonun karşısında *Netflix* izlediğim sırada dizime yatıp şekerleme yapmasına izin verdim. Bir yandan Demir'in saçlarını okşuyor ve uyumasını izliyor, diğer yandan Kerberos'un parlak siyah tüylerinde parmaklarımı gezdirerek onun da uyuklamasına sebebiyet veriyordum.

İlgimi çeken dizilerden birini açtım. İlk dört bölümünü bitirip saatin neredeyse yedi olduğunu gördüğümde bakışlarımı kucağımda yatan adama çevirdim. Başını dizlerime yerleştirmiş, sağlam kolunun üstüne yatarak burnunu adeta karnıma gömmüştü. Saçlarıyla oynamayı bıraktığımda istemsizce kaşlarını çattı. Kıkırtımı yutarak tekrar tutamlarını sevmeye başladığımdaysa ifadesi rahatladı.

Kerberos ile Demir arasında sandviç haline geldiğim için mutlu olsam da acıktığımı hissederek aralarından sıyrıldım ve Demir'in başını yavaşça yastığın üstüne bırakıp mutfağa yöneldim.

Kremalı mantarlı makarna yapıp Dokuzuncu Çember'i leziz bir kokuyla mükâfatlandırdıktan sonra uyuyan adama yanaşıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Geriye çekilip öpücüğümün onu uyandırdığını gördüğümde dürtmekten daha çabuk işe yaramasına hayret ettim. Bana mahmur bakışlarıyla bakması üzerineyse geriye çekilip mutfağı işaret ettim. "Yemek hazırladım."

Bedenini döndürerek sırtüstü uzandı ve gerindikten sonra elini uzattı. Onu kaldırmamı istemesine gülümseyerek parmaklarını kavradım. Doğrulmasına yardım edip mutfağa doğru peşimden sürükledim. Uzun bacaklı taburelerde yan yana oturup makarnayı yemeğe başladığımızda Demir sersemlemiş ifadesiyle homurdandı. "Ağrı kesici resmen kafamı güzel yapıyor."

"İyi geldi mi peki?" diyerek yarasını işaret ettiğimde başını salladı.

Makarnamdan bir çatal daha alıp bacağımı kavramış olan eline baktım. Engel olamadığım gülümsememi fark ederek bakışlarını eline indirdi ve beklemediğim bir itirafta bulundu. "Genelde insanlara dokunmaktan hoşlanmam ama sana dokunmak doğal geliyor. Elim hep üstünde olmalıymış gibi hissediyorum." Kaşlarını çatıp bana baktı. "Anormallikte yeni bir seviyeye ulaştım."

Kalbimi kuşatan sözleriyle kızardığımı hissettim. "Hoşlandığın şeyler neler?" diyerek saf bir merakla mırıldandım. "Hiç tuhaf fantezilerin falan var mı?"

Göğsünün derinliklerinden kopan kahkahasıyla yüreğim sızladı. Gülümsediği zamanlarda güzelliği bambaşka bir seviyeye ulaşıyordu. "İnferno gibi bir yer kurmuş adama cidden bu soruyu sordun mu?" Gözlerimi devirsem de fazlasıyla haklıydı. Yanıma yanaşarak aramızdaki mesafeyi azalttı. Altın harelerindeki arzuyla konuşurken kalbimin ritminin hızlanmasına neden oldu. "Bebeğim, benim aldığım nefes bile bir fantezi."

"Egona sahip çıkman gerek," diyerek dalga geçtim. "Fantezilerinle yarışıyor."

Bacağımı okşayarak gülümsedi fakat cevap vermedi. Sanırım sessizliğinin nedeni sözlerimin doğru olmasıydı. Makarnasını yemeye devam ettiğinde onun hakkında daha fazlasını bilmek isteyerek kendime engel olamadım. "İnsanlara dokunmaktan hoşlanmıyor musun cidden?"

"Belli başlı takıntılarım var. Özellikle de cinsellikte. Gerçi günlük rutinim konusunda da hassasım." Bir an doğrularak kaşlarını çattı. "Daha doğrusu hassastım. Şimdi fark ediyorum da sen hayatıma girdiğinden beri daha umarsız ve spontane biri haline gelmişim."

Obsesif danışanlarımda gözlemlediğim bir şeydi. Takıntı yön değiştirebilen bir durumdu. Demir ben hayatına girmeden önce bu yanını başka şeylere yansıtıyordu. Şimdiyse bütün odağını bana vermişti. Kalbimdeki sızıyla bir anlığına gerçekten onun için sadece bir saplantı olup olmadığımı düşündüm.

"Sence neden seni bu şekilde etkiliyorum?"

Arkasına yaslanarak gözlerini üzerimde gezdirdi. İfadesinde bir ciddiyet yeşermişti ve az önceki alaycı tavrını aniden özler olmuştum. Demir resmileşip Hades moduna geçtiğinde fazla ürkütücüydü.

"Bilmiyorum," diyerek dürüst davrandı. "Ama senin yanındayken kendimi kontrolü kaybedebilecek gibi hissediyorum. Kendimi dizginlememe

gerek yok. İstediğim gibi davranabilir, Hades'ten çok Demir olabilirim gibi. Yanındayken maskelerimi çıkarabiliyorum."

Sözleri karşısında bir nebze rahatladım çünkü bu saplantıdan çok bana karşı duvarsız olduğunu belli ediyordu. Açıkçası Demir'e karşı ben de aynıydım. Onun yanındayken herkesin yanında olmam gereken Helen'den uzaklaşıyor ve daha rahat hatta özgür hissediyordum.

"Duygularımız karşılıklı."

"Umarım öyledir."

Verdiği yanıtta gizli başka duygular da var gibiydi. Yine de şimdilik bu konunun üzerinde durmaya cesaret edemezdim. Yemeğimizi yedikten sonra Demir ile ortalığı topladık. Hazırlanmak üzere odama geçtim ve elbiselerime bakarak dudağımı kemirmeye başladım. Üçüncü Çember'e daha önce gitmemiştim. Dante'nin orijinal hikâyesinden yola çıktığımda o katın açgözlü insanları cezalandırmak üzere yaratıldığını biliyordum fakat Demir cezalandırmaya değil ödüllendirmeye odaklanan biriydi. Bu yüzden karşılaşacağım şey her ne olacaksa kesinlikle görkemli ve şaşaalıydı.

Gerçekten bazen beyninin nasıl çalıştığını merak ediyordum.

Elbiselerime göz atmaya devam ettiğimde içeriye giren adamı fark ederek başımı kaldırdım. Yanıma ilişip bir elini cebine yerleştirdi. "Bu sefer ne giyeceğini bana sormayacak mısın?"

"Tam yanına gelmek üzereydim."

Sözlerimle gülümsedi ve askıdaki kıyafetlerime göz attı. "Üçüncü Çember diğer katlara göre daha farklıdır. Tema olarak bolluğa odaklanır." Demir uzanıp siyah, mini elbisemi işaret etti. "Bu gayet iyi."

Elbiseyi alarak tebessüm ettim. "Mekân sahibi olarak sözüne güveniyorum ama umarım beni katın en sönük kadını haline getirmiyorsundur."

"Pijamayla gitsen bile yine de bütün gözler üzerinde olur."

Kalbimi tekleten iltifatıyla gülümsediğimde bir süre beni izledi. Ardından duvara yaslanarak gözlerini üzerimde dolaştırdı. İçimdeki ateşi harlayan ve bana fazlasıyla çekici gelen altın hareleriyle sırıttı. "Soyun, Helen."

Büyüyen gözbebeklerinden dolayı kararan gözleriyle beni izliyordu. İfadesindeki arzu ve ilgi zehirli bir sarmaşık gibiydi. Beni çevrelemiş, dediğini yapmak istememe neden olmuştu. Yaratacağım etkiyi görmek istiyordum. Bu yüzden tuttuğum askıyı bir kenara bırakarak üstümdeki elbisenin eteklerini kavradım ve kumaş parçasını tek seferde çıkardım.

Demir'in çenesi seğirmeye başlamıştı. Ellerini yumruk yaptığını fark etmiştim. Bana dokunmamak için kendiyle savaşıyordu. Altın harelerini

esir alan alevler benim eserimdi. Zihnine düşen görüntüler bana aitti. Onu sızlatan ve kalbinin ritmini değiştiren bu arzu silsilesi benim izimdi. Ve onu böyle etkilediğimi bilmek tarifsizdi.

Seçtiği elbisemi aldım ve sırtındaki fermuarı indirerek içine girdim. Elbisem korse gibi ve straplezdi. Tek işiltisi belli aralıklarla elbisenin kumaşına tutturulmuş olan minik pırlantalardı. Demir'e adımlayarak kızıl tutamlarımı sağ omzuma aldım. Ona ardımı dönerek bedeniyle aramda bir karış mesafe bıraktım. "Rica etsem fermuarı çeker misin?"

Bedenini üzerime eğerek nefesini açıkta kalan boynuma verdiğinde titrememe engel olamadım. Bunu fark ederek sırıttığındaysa, bakışlarımı kaçırıp tavrını yok saydım. Kuyruk sokumumda duran fermuarı kavrayarak bana işkence gibi gelen bir yavaşlıkla harekete geçti. İşaretparmağının ardı tenime sürtüyor, dün gecenin anıları zihnime düşüyordu. Aklımdan geçen tek şey Demir'in ne kadar muhteşem hissettirdiğiydi. Dudaklarının tenimi dağlaması, dişlerinin bedenimde izler bırakması, büyük ve kudretli ellerinin üzerimde gezmesi, boğuk sesinden dökülen iniltilerinin kulaklarımda yankılanması, sahiplenici tutumu, dilinden dökülen kelimeleri...

Başımın döndüğünü hissederek Demir'den uzaklaştım ve fermuarımın çekildiğini yeni idrak ettiğim için kendime şaşırdım. Kızaran tenime inat buz kesen parmaklarımla elbiseyi çekiştirdiğimde Demir bana bilmiş bir sırıtışla bakıyordu. Üzerimde yarattığı etkinin farkında olmasından rahatsızlık duyamadım çünkü şu an tek istediğim o etkinin vereceği bütün hazzı sömürmekti.

"Hazırlanman gerek yoksa geç kalacağız," dediğimde Demir bana doğru bir adım attı.

Kendimi gözüne kestirdiği bir hedef gibi hissettim. Bana bir keresinde söylediği o cümle aklımda yankı buldu. *Seni biri avlayacaksa o benim, minik ceylan.* Demir ormanın kralıydı ve pençelerini bana geçirirse hayatta kalmam imkânsızdı. Yine de beni kovalamasını istedim. Yakalanıp ellerinin arasında dağılma düşüncesi itiraf edemeyeceğim kadar hastalıklı bir zevk almamı sağladı. Yine de aklımı tamamen devre dışı bırakamamış olmalıydım ki gerileyerek banyoya ilerledim. Hayır, bu kaçmak değildi. Bu bir felaketi önlemekti. Çünkü birbirimize dokunursak bütün planlar iptal olacaktı ve bizim odaklanmamız gereken şeyler vardı.

Kendimi banyonun içine attığımda yavaş adımlarla bana geliyor olması kendimi av gibi hissettirdi. Gibisi fazla kalıyordu. Yırtıcı ve hesapçı bir tavır takınarak üzerime gelmesi adeta bir kanıttı.

"Makyajımı yapacağım," deyip ona öpücük attım ve hızla banyonun kapısını kapatıp kilitledim.

O boğuk ve şeytani kıkırtısını işitsem de soluklanmakla meşgul olduğum için bir tepki gösteremedim. Kalbimin ritmi Demir Karadağ yüzünden sürekli değişim gösteriyor, onun her bir sözü ve eylemiyle hep daha hızlı ve şiddetli atmaya başlıyordu. Mahvolmuş, ele geçirilmiştim. İşin en tuhaf yanlarından biriyse bunun beni daha önce hiçbir şeyin ve kimsenin hissettiremediği kadar yenilmez hissettirmesiydi.

Aynadaki yansımama bakıp kızıl tutamlarımı şekillendirdim ve makyaj yapmaya başladım. Yanaklarıma allığımı, dudaklarımaysa kırmızı rujumu sürdükten sonra kirpiklerimi maskaraya buladım. Parfümümü sıkıp banyodan çıktığımda topuklu ayakkabılarımın durduğu köşeye gittim. Kırmızı tabanlı siyah ayakkabılarımı giyip doğruldum ve elbisemi düzelttim. Banyodan çıkıp odada adımladım. Çembere eşya sokmak yasak olduğu için telefonumu yanıma almayacaktım. Bu yüzden son kez aramalarımı ve mesajlarımı kontrol ettim.

Salona girdiğimde, Demir odasından çıkıp gömleğinin yakasını çekiştirerek bana doğru adımladı. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Siyah takım elbisesi ve aynı renk gömleğiyle içimde yine o yoğun sıcaklık meydana geldi. Bileğindeki saatini düzeltip bana baktığında eğildi. "Saçlarım düzgün duruyor mu?"

Dün gece parmaklarımın arasında raks eden saçlarına uzanarak düzgün olmasına rağmen siyah tutamlarını elledim. "Gayet iyisin," diyerek geriye çekildim ve çıkışa doğru ilerlerken alaycı bir tınıyla mırıldandım. "Hayırdır, Vivian Dwight seni beğenmeyecek diye mi endişeleniyorsun?"

Ardımdan gelip merdivenlerden inmeye başladı. "Bu soruyu hiç duymadım sayıyorum." Yüzüne yerleşen sırıtışla belimi kavradı. "Biliyoruz ki gözü olan her canlı beni beğenir."

Küstahtı ama haklıydı.

Evden çıkıp ofisinin içinden geçtik. "Bu kadar emin olma. Kadının yönelimini bilmiyoruz, belki de asıl beğeneceği kişi ben olurum." Asansöre ulaştığımız sırada sözlerimle üzerime doğru eğilip fısıldadı. "Seni bir kadınla da paylaşamam, Persephone. Beni yine çemberlerimden birini yakmak zorunda bırakma."

Yine.

Bazen yaşadıklarımızın aslında ne kadar kısa sürede gerçekleştiğini unutarak sanki yıllardır yan yanaymışız gibi hissediyordum. Ve Demir

Karadağ'm bu kadar kısıtlı bir zamanda kendi gözbebeğini ikinci kez yakmasına sebebiyet verirsem pek hoş olmazdı.

Kata ulaşan asansöre bindik.

"Ateşle arası iyi olan sadece sen değilsin," dediğimde gözlerimizi buluşturdum. Mesajımı alarak gülümsediğinde belimi daha sıkı kavrayıp beni kendine basturdı. "Biliyorum bebeğim. Bu yüzden sana *Persephone* diyorum."

"Öyle mi?" İç geçirerek önüme döndüm. "Ben kızıl saçlarımdan dolayı bana öyle sesleniyorsun sanıyordum."

"Saçların hangi renk olursa olsun, benim için Persephone'sin."

Kelimeleri kalbimde tuhaf bir tekleme oluşturdu. Ne olduğunu anlamadığım bu ani sızıyla ona yaslandım çünkü bedenim aniden gücünün bir kısmını yitirmişti. "Güzel çünkü bu ara saçımı sarıya boyatasım var," diyerek alay ettim. Demir işittiği sözlerle kasılıp bana endişeli bakışlar attığında kıkırdadım. "Sakin ol, sadece dalga geçiyorum."

Bakışlarını kaçırdığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Aralanan kapılarla bütün atmosfer dağıldı. Onun yerini bedenimi esir alan bir heyecan kapladı. Üçüncü Çember'e karşı duyduğum merak üzerine hızla asansörden çıktım. Demir kolunu uzattı. Parmaklarımı koluna dolayarak onunla birlikte yürümeye başladım. Kırmızı ışıklarla aydınlatılmış koridordan geçtiğimiz sırada işittiğim müzik sesi merakımı kamçıladı. Tam karşımda kalan perdenin önünde bekleyen kadın, yüzündeki tebessümle selam verip perdeyi araladığında içeriye adım attım.

Karşıma serilen manzarayla nutkum tutuldu.

Öyle ki bir an küçük dilimi yuttuğumu sandım zira nefes alamıyor, hiçbir fonksiyonumu hissedemiyor, sadece gördüğüm tabloyu sindirmeye çalışıyordum. Devasa diyebileceğim kadar geniş olan alanın içinde Demir'in önderliğinde ilerlerken nereye bakacağımı şaşırmıştım. Bütün mekân kırmızı ışıklarla aydınlatılıyordu. Odanın ortasında en az beş, altı metrelik bir çeşme vardı. Siyah mermerden oluşan yapıdan akan şey su değil, sanırım...

Evet, viskiydi.

Çeşmenin kenarlarına melek motifleri kazınmıştı. En ortasında, viskinin içindeyse kocaman bir şeytan heykeli vardı. İki yana açtığı ellerinden kehribar rengindeki sıvı süzülüyor, çeşmenin içine doluyordu. Yapısal açıdan bana Floransa'daki Neptün Çeşmesi'ni anımsatmıştı. Onun şeytani versiyonu gibiydi.

Son derece şık bir elbise giymiş olan orta yaşlı kadın, çeşmenin dibine ilişip elindeki bardakla eğildi ve içine viski doldurduğu kadehiyle saniyeler sonra doğruldu. Onu bekleyen bir başka kadının yanına döndüğünde açık kalan ağzımı kapatamadım.

Çeşmenin çevresindeki masalara göz attım. Sohbet ederek vakit geçiren insanların oturduğu geniş masalardaki mekanizmanın hareket ettiğini gördüm. Biten tabakları saniyeler içinde masanın altındaki bir bölüme gömen mekanizma, ben ne olduğunu anlayamadan eskilerinin yerine yeni ve ağzına kadar dolu tabakları görüş açısına sunmuştu. Odanın sol tarafında kocaman bir sahne vardı ve yanıp sönen tabelada sarı ışıklarla İngilizce *Hades'in Evi* yazıyordu. Sahnede performans sergileyen şık giyinmiş bir grup insan vardı. Caz müziğin melodileri duvarlara vuruyor, her köşede yankılanıyordu.

Mekân doğal bir sirkülasyonda hareket edip kendini yeniliyordu. Viski için bir çeşme olsa da geriye kalan içkileri almak istediğinde yapman gereken tek şey, masaların ortalarındaki musluğu andıran altın kaplamalı çeşmeleri kullanmaktı. İçimden bir ses direkt altın olabileceğini söylüyordu. Her içki için ayrı bir musluk vardı ve bunlar sırt sırta vermiş, ortaya estetik bir görüntünün çıkmasını sağlamıştı.

Yakınımdan gelen bir grup insanın attığı kahkahayla başımı çevirdim. Yan yana sıralanmış makinelerden birinde oyun oynayan bir grup adamı gördüm. Alışveriş merkezlerindeki oyuncak yakalama cihazının bir replikasının önündeydiler. Tek fark; ödül oyuncak değil altındı. Daha doğrusu yan yana dizilmiş makinelerin iki tanesi altın, diğer üçü küçük renkli kristaller, geri kalan ikisi ise dolar veriyordu.

Demir bizi sahnenin yakınında kalan bir masaya götürdüğünde açık kalan ağzımı kapatmam gerektiğini fark ederek dudaklarımı birbirine bastırdım. Masaya ulaştığımızda şamdanlar ve mumlar ile süslenmiş olduğunu gördüm. Demir sandalyemi çekerek kibar bir tavırla oturmamı beklediğinde centilmenliğinin keyfini süremeyecek kadar afallamıştım. Sandalyeye oturduğumda yanıma ilişti. Masanın kenarlarını çevreleyen mekanizma aniden aşağı inip saniyeler içinde leziz kokan yemekleri görüş alanıma soktu. Sol tarafımdan çıkagelen garson elindeki tepsinin içinde olan çeşit çeşit içki kadehiyle başımda dikildi. "Hoş geldiniz efendim. İçecek olarak ne arzu ederdiniz?"

Hâlâ şaşkınlığımdan sıyrılamadığım için ona bakmakla yetinirken Demir'in sesini işittim. "Bana viski, hanımefendiyeyse kırmızı şarap." Elini

belime yerleştirip bana doğru döndüğünde garson bardakları alıp çeşmelerden akan sıvılarla siparişlerimizi hazır hale getirdi. Kadehleri tabaklarımızın kenarlarına bırakıp başka bir isteğimiz olup olmadığını sorduktan ve hayır cevabını aldıktan sonra gözden kayboldu. Demir şarap kadehimi işaret etti. "Önün boş durmasın diye söyledim, Persephone. Sanırım bitki çayı çeşmesi de ilave ettirmem gerek."

Sözlerini boş verip yitirdiğim sesimi arayarak Demir'e döndüm ve şaşkınlığımdan keyif alan adama adeta yakardım. "Ciddiyim, kafanın içinde neler dönüyor?"

Detayları zihnime kazımak istesem de hepsine yetişemiyordum. Başımı geriye atarak soluklanmaya çalıştığımda tavandaki kaplamayı görerek gözlerimi irileştirdim. Bana bir gece yarısını anımsatan yıldızlara eşlik eden hilal, gerçek gibi duruyordu fakat bu imkânsızdı. Çatı katında değildik ve bunun yapay bir gökyüzü olduğu barizdi.

Sorumla gülen adam tekrar ona bakmamı sağladı. "Sana söylemiştim." İki parmağını şakağına bastırdı. "İçeride büyük bir cümbüş var, Helen." Kolunu sandalyemin ardına yasladı. "Beğendin mi?"

Beğenmek mi?

Beğenmek tabiri çok hafif kalırdı. Ciddi manada gördüklerimi idrak edemiyordum. Böyle bir yeri hayal etmiş olması bana Demir'in aklının nasıl çalıştığını sorgulatıyor, onun normal bir insan olmadığını düşünmemi sağlıyordu. Ayrıca zengin olduğunu biliyordum lâkin böyle bir yer yaratmak için gerekli olan paraya nasıl sahip olabilirdi?

Gerçi ufak bir matematikle bu cevap barizdi. İnferno'da bir gece geçirmek isteyen sadece bir kişinin yapacağı harcamayı düşünmek dahi denklemin çözümünü kolaylaştırıyordu. Kapasitemi aşan soruları göz ardı ederek kaşlarımı çattım ve aklıma gelen detayla tekrar Demir'e baktım. "Vivian Dwight'ı biz karşılamayacak mıydık?"

"Vazgeçtim," diyerek kadehine uzandı. "Önemli olduğunu hissettirip eline daha fazla koz vermemize gerek yok."

Pekâlâ, manipülatif bir hamleydi ve hoşuma gitmişti. Arkama yaslanarak kadehimi yok saydım. Bana fantastik bir evrende olduğumu düşündürten mekânı incelemeye devam ederken gördüğüm her şeyin kıymetini bilmeyi denedim.

"Küçükken de hayal gücün bu kadar yüksek miydi?"

Dudaklarımdan kayıp giden soruyla Demir'e döndüğümde altın harelerinin sahnedeki gruba odaklı olduğunu gördüm. Gerçi bakışları o yönde

sabitlense de aklı başka bir yerde gibiydi. Ciddileşen ifadesi bir an yanlış bir şey sorduğumu düşündürttü. Cevabıysa emin olmamı sağladı.

"Gerçeklikten ancak zihnime sığındığımda kaçabiliyordum," dedikten sonra bana baktı. Gözlerine mesken edinen acı verici bir duygu vardı. "Kendime hep bir dünya hayal ederdim. İçinde bulunduğum cehennemden daha güzel bir cehennem. Hiçbir zaman cenneti hayal etmedim. Nereye ait olduğumu başından beri biliyordum. Yine de cehennemde yaşayacaksam en azından oranın kralı olmalıyım diye düşündüm."

İfadesindeki karanlıkta büyük bir keder saklıydı.

Demir'in geçmişine duymaya başladığım merakın boyutu beni korkutuyordu. Kapalı bir kutu oluşunun beni keşfetmeye itmesini engelleyemiyordum. Ona dair duyduğum şefkat bana kırılan kanatlarını onarması gerektiğini düşündürtüyor, ona yardım etmek istememe sebebiyet veriyordu. Bir zamanlar melek olduğunu ona hatırlatırsam belki kendine bu kadar yüklenmezdi.

Dudaklarımı aralayacağım sırada işittiğim aksanlı kadın sesiyle başımı çevirdim.

"Demir Karadağ," dedi masanın önünde dikilen kadın. Otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu anlayabildiğim kadının güzelliği karşısında bir an duraksadım. Kahverengi saçlarına eşlik eden aynı renkteki gözleriyle çekiciydi. Kıvrımlı bedenini sarmalayan zümrüt yeşili mini elbise ona yakışıyordu. Bakışlarını benimle buluşturduğunda parlatıcıya buladığı dudaklarını araladı. "Ve Helen Saral."

Yanımdaki adam az önceki resmiyetinden sıyrılarak haylaz bir tonlamayla karşılık verdi. "Vivian Dwight, İnferno'ya hoş geldiniz." Tam karşımızda kalan sandalyeyi işaret etti. "Buyurun, oturun lütfen."

Kadın büyük bir zarafetle karşımıza oturup arkasına yaslandığında, garsonlardan biri hızla yanımıza gelip ona hangi kadehi tercih edeceğini sordu. Vivian Dwight, cilveli bir tebessümle boş şarap kadehini aldıktan sonra tekrar bize baktı. Gözlerini yüzümde dolaştıran kadın kadehi bir kenara bıraktı. "Söylemeliyim ki Lina ile çok benziyorsunuz." Kendi kendine kıkırdadı. "Daha doğrusu, Alin."

Kibar tebessümü yüzüme bir maske misali taksam da cevap vermedim çünkü kadının olaylara ne kadar hâkim olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden gözlemlemekle yetinecektim. En azından şimdilik.

"Sizde bizim istediğimiz bir şey var," diyen Demir ile kadın bakışlarını ona çevirdi. Kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurup arkasına

yaslandığında etrafı incelerken sessiz kaldı. Saniyeler sonra bize bakmadan mırıldandı. "Kısa keselim, konuya gelelim diyorsunuz, öyle mi?"

İkimiz de tebessüm etmeye devam ettik lâkin cevabımız ortadaydı.

Vivian Dwight başını salladı. "Elimde Alin'in tasarladığı kartlardan biri var. Normalde bir süre onun için saklamam hatta o kartı korumam gerekiyordu fakat sizin de anlayabileceğiniz üzere ortalık çok karıştı." Saçlarını savurdu. "Ve ben karışıklıktan hoşlanmam."

"Kartın içinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

Demir'in sorusuyla kadın ona hiç hoşuma gitmeyen bir bakış attı. Cilveli bir tavırla öne doğru eğildiğinde yöneliminin ne olduğunu anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

"Hayır ama bilseydim de söylemezdim."

"Sizin sayenizde fikir olmaktan çıkan bir cihazın cidden ne işe yaradığını bilmiyor musunuz?"

"Sonuçta onu ben tasarlamadım. Sadece ilk örneğini ürettim. Bakın, Alin'le biri aracılığıyla tanışmıştık. Eskiden benimle çalışan bir adam bize vesile olmuştu. Bu yüzden ona yardım ettim. Ayrıca gerekli olan parayı verdikten sonra onu reddedecek halim yoktu."

"Hangi adam?"

Sonunda varlığımı hatırlayan kadın bana baktı. "İsmi Bülent Karca. Kendisi aynı zamanda Alin'in üniversiteden öğretmeni. Bir gün onu görmeye gittiğimde Alin'le tanışmış, ayaküstü sohbet etmiştik. Çok zeki bir genç kadın olduğunu düşünmüştüm. Benimle iletişime geçtiğinde onu geri çevirmedim. Prototip tamamlandıktan sonra Alin kartlardan birini bana gönderdi ve mutlaka korumam gerektiğini söyledi. Bir hafta öncesine kadar dediğini yapıyordum fakat son birkaç gündür tehlikedeyim."

"Tehlike?"

Demir'e çevirdiği gözlerinde bariz bir endişe vardı. "İngiltere'deki evime birileri girdi. Ortalığı darmaduman etmişler. Kartı aradıklarına eminim çünkü geri kalan eşyalarıma dokunmamış, hiçbir şey çalmamışlar. Bu olaydan kısa bir süre sonra bilinmeyen numaradan bir çağrı aldım. Kartı ona satmamı isteyen bir adam benimle iletişime geçti."

"Neden satmadınız?" dediğimde araya girmekten kendimi alıkoyamamıştım.

"Beni arayan adamın kullandığı üslup hoşuma gitmedi. Tehdit edilmeyi sevmem. Kendini bir şey sanan adamlarıysa hiç sevmem." Arkasına yaslanan kadın şarabını yudumlarken oldukça zarif lâkin sinsi gözüküyordu.

"Alin'le iletişime geçtik. Ona birinin kartı benden satın almak istediğini söyledim. Oldukça telaşlandı. Baloma gelip kartı alacağını söyledi." Gözleri benimle Demir'in arasında gidip geldi. "Ve bana sizi de davet etmemi söyledi."

Üçüncü Çember'i gördüğümde hissettiğim şaşkınlıkla şu an duyduğum sözlerin bünyemde yarattığı şok ölümüne yarışırdı. Benden bağımsız bir şekilde aralanan dudaklarımla nefes dahi alamadım. Bu doğru olamazdı. Alin bizi davette gördüğünde şaşırmış, arkasına bakmadan bizden kaçmıştı. Oraya geleceğimizi bilse böyle bir tutum sergilemezdi. Yoksa o geceki tavırları da mı bir yalandı?

"Bizi çağırmanızı Alin söyledi, öyle mi?"

Demir'in sorusuyla ağzımı kapattım. Yanımdaki adam bile artık karışan kafasını toparlayamıyor, işin içinden çıkamıyordu. Sesindeki öfke ve şaşkınlıkla karşımızdaki kadını sorguladığında Vivian Dwight başını salladı. "Evet, bana sizi de çağırmamı söyleyen bir e-posta attı."

Kasılan Demir'le oturduğum yerde küçüldüğümü hissettim. Alin'e dair tutunduğum bütün dalların birer birer kırılışına şahitlik ediyor, yere sert bir şekilde çakılacağımı hissedebiliyordum.

"Onunla tam olarak nasıl iletişime geçtiniz?"

Vivian niyetimi anladı. "Bana bir web sitesi söylemişti. Oradan ona e-posta atıp iletişime geçebiliyordum fakat son haberleşmemizden sonra site erişime kapatılmış." İmalı lâkin öfkeli bir şekilde ekledi. "Sanırım Alin benimle olan işinin bittiğini bu şekilde söyledi." Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Benim için hava hoş, bu durumdan yeterince sıkılmıştım."

"O kadar acele etme."

Demir'in sözleri ve bakışlarıyla karşımızdaki kadın gerildi. Arkasına yaslanmaya devam etmesinin bir nedeni de aramıza mesafe koymaktı. Beden dili, açık bir şekilde dilindeki işveli tınıya rağmen çekindiğini belli ediyordu.

"Maskeli balomdan sonra ortalık karıştığı için buradayım," diyen Vivian asıl konuya gelmek istedi. "Karışıklığın sebebini iyi bilirsiniz. Ne de olsa bahçemdeki kan izlerinin nedenisiniz." Şarap bardağını bir kenara bırakan kadın dirseklerini masaya yasladı. "Balonun olduğu gecenin fazlasıyla geç bir saatinde Alin'le, az önce bahsettiğim son haberleşmeyi gerçekleştirdik. Bana attığı e-postada neler olduğunu anlattı ve kartı sizin satın alacağınızı söyledi."

Alin'in sistematik hareketleri, bana yansıttıklarından çok daha derin ve işkillendiriciydi.

"Ve siz de Alin'in size söylediği her şeyi sorgusuz sualsiz yapıyorsunuz, öyle mi? Bizi baloya davet etmenizi söyledi, ettiniz. Bize kartı satmanızı söyledi ve şimdi satıyorsunuz," diyen Demir kadınla dalga geçiyor gibi alayla gülüyordu. "Yirmi yaşındaki bir çocuğun kuklası mı oldunuz?"

Ona acı gerçeği söylemek istemezdim ama asıl kuklalar bizmişiz gibi hissetmeye başlamıştım.

Vivian Dwight, gözlerindeki anlamlandıramadığım bir duyguyla Demir'e bakarken bir şeyin altında eziliyormuş gibi omuzlarını düşürmüştü. Son derece ciddi duran ifadesi onu daha da dikkatli incelememi sağlamıştı. Karşımdaki kadında görünenin altında birçok şey olduğu barizdi.

"Hayır, sadece Alin'e olan borcumu ödüyorum."

Çatılan kaşlarımla sordum. "Ne borcu?"

"Bu ikinizi de ilgilendirmez," diyen Vivian sıkılmış gibi iç geçirdi. "Kartı istiyor musunuz istemiyor musunuz?"

"Ya istemiyorsak?"

Demir'in restiyle kadın umarsız tavrını bozmadı. "İstemiyorsanız kartı Alin'e olan borcuma rağmen bir başkasına satmak zorunda kalırım. Sonuçta ben de bir işkadınıyım. Bir çıkar edinmezsem girdiğim riske değmez. Kendimi sağlama almalıyım." Demir'e bakan kadın küstah bir tavırla ekledi. "Ama buna gerek kalmayacak çünkü kartı istiyorsunuz."

"Kendinize çok güveniyorsunuz."

Sözlerimle bana dönüp mırıldandı. "Öyle derler."

Egosuna rağmen maskesinin ardındaki çatlağı görebiliyordum. Vivian Dwight'ın tek derdi para değildi. O karttan kurtulmak istiyor gibiydi. Dirseklerimi masaya yaslayıp kadının gözlerinin içine bakarken şüphemi dile getirdim. "İnferno'da buluşmak istemenizin nedeni iyi niyet göstergesi miydi yoksa İnferno'da güvende olacağınızı mı düşündünüz?"

Vivian, saliselik bir zaman diliminde maskesini düşürdü. Titreyen tebessümü ve gözlerinden geçen anlık telaşın ardından kahkahayla güldü. Bakışlarını kaçırıp zaman kazanmıyormuş da beni önemsemiyormuş gibi şarap bardağına uzandığında gözlerini devirdi. İçkisinden aldığı yudumun ardından beni yok sayarak Demir'e baktı. "Bu gece gidiyorum," dediğinde noktayı koyuyordu. "Kart için son şansınız."

Demir kadına bakarken alaycı tavrından ödün vermedi. "Kartı aldığımda onu isteyen diğer adamı arayıp hedef olarak beni göstereceksin ve bu işten yırttığını zannedeceksin. Peki ya sonra?" Gözlerindeki bir şey alaycı tavrının neşeyle alakası olmadığını kanıtlıyordu. Demir tam tersi bir

Ninova

hissin içindeydi. Karşısındaki kadına bakarken saf bir merakla konuşmuştu. "Seni benden kim koruyacak, Vivian?"

Havada asılı kalan soruyla geriye çekilip Demir'e yaslandım. Elini kalçamın üstüne yerleştiren adamla karşımızdaki kadına bakmaya devam ettiğimizde Vivian Dwight sertçe yutkundu.

"Las Vegas'ta yaşayan bir kardeşim var," dedi kadın sanki bir gizemi açığa çıkarıyor gibi ummalı bir tavır takınarak. "Belki tanırsınız, ismi Adrian Dwight."

Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdiğimde benim için hiçbir şey ifade etmeyen ismin onun için bir anlamı olduğunu gördüm. Çatılan kaşlarıyla dikleşerek kadını inceledi. Konuştuğunda sesinde şaşkınlık yoktu ama onu tanıyordum, kesinlikle afallamıştı. "Bu doğru olsaydı mutlaka bilirdim."

Vivian kahkaha attı. "Yanlış anlamayın ama erkek kardeşim de en az sizin kadar paranoyak ve eli kolu uzun bir adamdır. Beni bir sır gibi sakladığını da belirtmeliyim. Öyle ki hâlâ aynı soyadını taşıyor olmamıza rağmen kimse aramızdaki bağlantıyı kuramıyor."

Demir'in seğiren çenesiyle egosunda bir çatlağın meydana geldiğini fark ettim. Demek karşımdaki kadın doğruyu söylüyordu. Yine de kafama yatmayan şeyler vardı. "Bu yüzden mi teslimat adresi olarak İnferno belirlendi?" diyerek kadının dikkatini üzerime çektim. "Erkek kardeşinizden bulduğunuz cesaretle mi böyle cüretkâr bir adım atabildiniz?"

Kendini savunmak ister gibi elini kaldırdı. "Alin teslimatın İnferno'ya yapılması konusunda ısrarcıydı ve dediğim gibi paramı verdiği sürece gerisi beni ilgilendirmez." Demir'e döndüğünde itiraf etti. "Ama evet, bir yanım Adrian'dan güç almadı değil."

"Adrian'ın burada bir yetkisi yok."

Demir'in hamlesiyle Vivian tek kaşını kaldırdı. "Ama Araz'ın kıymeti vardır," diyen kadınla yeni duyduğum bir başka ismin yine ne anlama geldiğini ve kim olduğunu bilemedim.

Bakışlarımı Demir'e çevirdim. Adrian ismi bir şey ifade etmese de Araz adının bir manaya geldiği barizdi. Zihninde dönen çarklar o ismi işitmesiyle hızlanmaya başlamıştı. Yalnız kaldığımızda ona neler olduğunu sormak ve cevabımı almak için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Demir ceketinin cebinden çek defterini çıkardı. "İnferno mevzusunu Adrian ile görüşeceğim. Kardeşini zor durumda bıraktığına emin ol çünkü ben merhametli bir adam değilimdir. Kimseye karşılıksız bir iyilikte bulunmam." *Benim haricimdeki kimseye.* Gerçi benden de talep ettiği şeyler vardı. Mesela ruhum, bedenim ve kalbim. Bunları dile dökmemişti ama ben onu

okuyabiliyordum. Tıpkı onun beni okuyabildiği gibi. "İstediğin meblağı söyle ve kartı teslim et, daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum."

"Beni arayan adam dört milyon dolar teklif etmişti," diyen kadın karşısında Demir oyalanmadan kalemini çıkarıp kapağını açtı. "Sekiz milyon dolar veriyorum. Kart nerede?"

Vivian dekolteli elbisesinin göğüs kısmından siyah kartı çıkarıp gülümsediğinde Demir'e baktım. Kadının içeriye soktuğu karttan elbette haberdardı. Vivian cilveli bir tonlamayla konuştu ve ben dikkatimi yine ona verdim. "Adamlarınız sayesinde burada."

Demir çek defterinden yırttığı kâğıdı masanın ortasına bıraktığında kadının uzattığı kartı almadan arkasına yaslandı. Kadın tek kaşını kaldırarak kartı uzatmaya devam ettiğinde, Demir'in kalçamdaki parmakları hareket etti. Sözsüz mesajıyla doğrulup Vivian'in uzattığı kartı alırken göz kırptım. Hayretle bakıp ardından kahkahayla gülen kadın başını iki yana salladı. Demirle olan sözsüz iletişimimiz karşısında şaşırmıştı.

Kartı parmaklarımın arasında çevirirken Vivian'e bakmadan sorguladım. "Alin daha yirmi yaşında. Ona nasıl güvenip o prototipi üretebildin?" dedim ve kartı daha sıkı kavradım. "Bunların başına bela olabileceğini gerçekten fark etmedin mi?"

"Para bütün kapıları açar. Ayrıca kız kardeşin tanıştığım en zeki insanlardan biri ve benim erkek kardeşim bir dâhidir. Standart yüksekliğini siz anlayın. Hem tehlike her daim vardır, Helen. Korkarsan hiçbir şeyi başaramazsın. Alin'in vizyonu vardı, parası vardı, referansı vardı. Onunla çalışmam için gerekli olan her şeye sahipti."

"Alin'i bu kadar zeki görüyorsan onu kaçırmak istememiş olmalısın."

Demir'in sözleriyle Vivian itiraf etti. "İşime kesinlikle çok yarardı ama onun..." Anlam veremediğim bir ifadeyle bana bakarken sözünü tamamladı. "Paradan daha önemli öncelikleri vardı."

"Para demişken," dedi Demir. "Alin sana ödemeyi nasıl yaptı?"

Vivian keyifle güldü. "İnternet üzerinden şifreli havaleyle. İşlemi takip ederseniz dört farklı ülkeden aynı anda gönderildiğini öğreneceksiniz. Merak edip inceledim ama asıl kaynağı bulamadım." Bana bakan kadın işaretparmağını yüzüme doğrulttu. "O kızla gurur duyman gerek, ciddiyim."

Ah, emin olabilirdi ki duyuyordum.

İçten içe.

O kadar içteydi ki yerini bile bulamıyordum.

Demir sinirle soluyup başka bir soru yönlendirdi. "Bülent Karca, o da bu işin içinde mi?"

"Sanmıyorum ama Bülent garip bir adamdır. Sağı solu belli olmaz." Vivian tabağın kenarındaki peçeteyi alıp hafifçe dudağının kenarını sildi. "Ve merak etmeyin, diğer adamı arayıp kartın sizde olduğunu söylemek gibi bir amacım yok. Benim rolüm burada bitiyor. Sizinle iş yapmak bir zevkti lâkin artık gitmem gerek." Tatlı bir tebessümle oturduğu yerden kalkan kadın son kez gözlerini bir benim bir Demir'in üstünde gezdirdi. "Bonkörlüğünüz ve anlayışınız için size hiçbir ücret talep etmeden bir sır vereceğim."

Ne kadar da kibardı.

Kahverengi gözler aniden beni buldu. Bir sır fısıldar gibi dudaklarını hareket ettirerek aksanlı ince sesini işitmemi sağladığında dünyam başıma yıkıldı ve ben altında kaldım. "Dördüncü kart, Nikolaos isimli bir adamda."

İşittiğim sözlerle nabzım hızlandı. Akıl ve mantık beni terk ederken sırtımdan aşağı soğuk bir ter boşaldı. Kucağıma bırakılan bomba sanki aniden patlamıştı. Nikolaos'u tanıyordum çünkü onunla aynı kanı paylaşıyordum.

İLK TOHUM

Demir

Karanlık yanımın uyanışa geçtiğini hissediyordum.

Buz tutan ruhumun keskin salkımları yüreğime batıyor, içten içe beni bir öfke kemiriyordu. Bunun en büyük nedeninin yanımdaki kadının yüz ifadesi olduğuna emindim. Asık dudakları ve düşüncelerine dalmış bakışlarıyla zihninde kaybolmuştu. Ve ben bütün gülüşlerini kendime saklamak istediğim kadının üzgün olması karşısında öfkemi dizginleyemiyordum.

Nikolaos.

Bu ismi duyduğundan beri iyi gözükmüyordu. O adam her kimse, Helen onu tanıyor olmalıydı. En acı verici kısmıysa tanıdığı o adamın üzerinde böyle bir etki bırakabilecek gücü barındırmasıydı. Bu beni delirtiyordu. Yumruk yaptığım ellerimdeki kasılmayla derin bir nefes aldım. Bir şeyleri parçalama ya da aleve verme isteğimi bastırmayı deneyerek soluklanmaya devam ettim.

Vivian Dwight kucağımıza bir bomba bırakmıştı.

Artık elimizde üç kart vardı ve dördüncü kartı nasıl bulabileceğimize dair fikir sahibiydik. Kadının sözleri zihnimde yankı buldu. Adrian Dwight'ı tanıyordum. Bir defa onu cehennemimde ağırlamıştım. Aynı soy isme sahip olmalarına rağmen kardeş olduklarını anlamamıştım çünkü herkes Adrian'ı tek çocuk olarak bilirdi. Kendisi böyle söylerdi. Aile dramları umurumda değildi. Normalde Adrian da umurumda olmazdı ama Vivian haklıydı, Araz'ın bende büyük bir kıymeti vardı. Kendisi en eski dostlarımdan biriydi. Ona ölümüne güvenirdim. Hektor, Araz ve ben, birbirimizin arkasını daima kollayacak kadar yakındık. Lâkin Araz hem

*Bratva'nın** en önemli parçalarından biri hem de F.A.L.A.K. isimli bir kuruluşun üyesiydi.

F.A.L.A.K., uluslararası ve acımasız bir örgüttü. Bizim dünyamızdaki insanların adlarını duyduğunda korktuğu, çekindiği bir oluşumdu. Yeraltı dünyasında belli bir yer edinmiş, çoğu mafya olan beş adamın bir araya gelerek oluşturduğu bu kuruluşa Araz yıllar önce beni de davet etmişti fakat benim stilim olmayan bir toplulukla vakit kaybetmek istemediğim için onu *kibarca* reddetmiştim.

Adrian da F.A.L.A.K.'ın bir üyesiydi. Aynı zamanda Las Vegas'ta büyük bir imparatorluğa sahipti. Ablasının yaptıklarını bildiğini sanmıyordum. Böyle şeylerle uğraşacak biri değildi. Ayrıca belliydi ki ablasıyla iletişimi de iyi değildi. Araz'ı bilgilendirip, Adrian'a olanları anlatarak benim ters tarafıma denk gelmekten kaçınması gerektiğini iletme işini ona bırakacaktım çünkü F.A.L.A.K. üyelerinden biriyle karşı karşıya gelmem, hepsiyle karşı karşıya gelmem demekken şu an uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım vardı. Adrian ve Araz haricindeki üyelerle tanışmak hiçbir zaman *önceliğim* olamazdı.

Asansörün kapıları açıldığında Helen hole doğru adımladı ve ben kendimi onu takip ederken buldum. Ofisime geçip adımlarını yavaşlattığında, kanımın kaynamasına neden olan öfkem bedenimi aleve vermiş olmalıydı ki sıcaklayarak ceketimi çıkardım. Helen şöminenin önünde kalan siyah kanepenin kol kısmına kalçasını yaslayarak bana baktığında, güzel yüzünün aldığı halle daha fazla baş edemeyip isyan ettim. "Nikolaos kim?"

"Abim."

Kırmızıya boyadığı dudaklarından dökülen kelimeleri yanlış duyduğumu düşündüm. "Abin mi?"

"Bir abim varmış," diyerek ellerini kızıl tutamlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü. Bana cenneti anımsatan mavi gözlerinde gördüğüm hüzün içimdeki öfkeyi harlıyordu. "Ben doğmadan iki yıl önce daha üç yaşındayken ölmüş."

"Nasıl?" diye sorarken buldum kendimi.

Helen bakışlarını kaçırarak titreyen sesiyle mırıldandı. "Hasta bir bebekmiş. Detayları bilmiyorum. Anneme bu konu fazla acı verirdi. Bu yüzden yarasını deşmedim hiç."

"Ya baban?"

* Rus Mafyası.

"O bu hiç yaşanmamış gibi davranırdı. Sadece bir kere sordum. Onda da bana, bu konuyu konuşmak istemediğini söyledi. Ben de bir daha ağzımı açmadım. İnsan kaybettiği evladı hakkında sorguya çekilmemeli diye düşünmüştüm. Empatim merakımdan üstün gelmişti."

Kendimi ona ilerlerken buldum. Helen'e yanaşıp bacaklarını bacaklarımın arasına aldım ve kollarımı ince bedenine dolayarak onu gövdeme bastırdım. Ellerinden birini göğsüme, tam kalbimin üstüne, diğerini ise sırtıma yerleştirerek bana yaslandı. İçimdeki hiddetin şiddetini azaltan kokusuyla saçlarının arasına bir buse bıraktım ve boğuk çıkan sesimle mırıldandım. "Başın sağ olsun bebeğim."

Bana sığınarak kendini bedenime daha sert bastırdığında, onu sarmalayan kollarımın sıkılığını artırdım. Göğsümü yarıp içime girmesini istediğim kadına karşı hissettiğim koruma dürtüsüyle, hüznünü paramparça edebilmeyi diledim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra geri çekildi. Gözlerine bakarak yanağını okşadım. Porselen tenindeki yumuşaklık parmak uçlarımın elektriklenmesini sağladı. "Vivian Dwight, Nikolaos deyince aklıma direkt abim geldi. Bahsettiği Nikolaos'un abim olması imkânsız ama yaşayan bir başka Nikolaos tanıyorum."

"Kim?"

"Abimin adını aldığı kişi, annemin babası," dedi Helen. "Dedeme herkes Niko der ama asıl ismi Nikolaos."

"Sence dördüncü kart dedende mi?"

Sorumla derin bir nefes alıp omuzlarını silkti. "Dedemle annem ben on yaşındayken bir nedenden ötürü kavga edip birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Aslında bence tek bir sebep yok. Baba kız anlaşamıyorlardı. Dedem de Yunanistan'da yaşıyor olmasına rağmen hiç görüşmüyorlar. Biz büyürken hayatımızda yer edinmedi. Ben de dedemi en son çocukken gördüm ama Alin'le ara sıra iletişime geçtiğini biliyorum. Alin'e her zaman çok düşkün olmuştur."

Son cümlede desibelini alçaltması göğsümü sızlattı. Onu daha sıkı sarıp eğildim ve alnını öptüm. Merak etmesine gerek yoktu. Ben varken kimse ona daha düşkün olamazdı ve ben herkes adına ona binlerce kez düşebilirdim.

"Bu yüzden dördüncü kartı ona göndermiş olma ihtimali yüksek geldi," diyen Helen göğsüme yaslanarak mırıldanmıştı. Ona hak verdiğimi belli ettim. "Mantıklı. Dedenin tam adı ne?"

"Nikolaos Vasilakis."

Yüzüne düşen bir tutam kızıl saçı kulağının ardına sıkıştırdım. "Doğu'ya üçüncü kartı da vereceğim. Belki yedisinden üçü makineyi aktif hale getirmemize ya da içeriğini çözmemize yardımcı olabilir. Ayrıca ona Nikolaos Vasilakis'i de araştırtacağım. Deden hakkında bir şeyler bulmamız gerek ki bir plan kurabilelim."

Başını salladığında kapım çaldı. Helen'e yakın dursam da elimi yanağından çekip beline indirdim. "Gel."

Komutumla içeriye giren Yalın doğruca bana bakarak konuştuğunda hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Alin Hanım cephesinde hareketlenme oldu. Kendisi ve yanındaki adam, on beş dakika önce Bebek'teki evden ayrıldılar. Mete peşlerinde. Nereye gittiklerini bize haber edecek."

"Nereye gittikleri belli."

Sözlerimle Helen eklemede bulundu. "Dedemin yanına, Yunanistan'a."

Yalın kaşlarını çatarak bize baktı. Vivian'ın söyledikleri aklıma düştüğünde emin olmak istedim. "Alin tarafından yapılan herhangi bir arama hâlâ ağımıza takılamadı mı?"

"Hayır."

"İnterneti kullanması çok mantıklı," dedi Helen. "Her şey için onu kullanıyor, ne de olsa uzmanlık alanı." Geriye çekilip kollarını göğsünde bağladı ve mırıldanırken kaşlarını çattı. "Bekledi," dediğinde ona döndüm. Bana bakarken bir bulmacanın cevabını bulmaya çalışıyor gibiydi. "Alin beni iki gün önce arayıp dördüncü kartın peşinde olduğunu söylemişti ama harekete geçmek için bugünü, Vivian'le görüşmemizi bekledi." Doğrulurken bir elini beline koydu. "Vivian bize iyi niyetinden dedemin adını verip okları ona çevirmedi. Hayır, Nikolaos ismini söylemesini isteyen kişi Alin'di."

Sözleriyle bir çıkarımda bulundum. "Çünkü ona yetişmemizi istedi," dediğimde Helen beni onaylarcasına konuştu. "Her ihtimale karşı bekledi çünkü bizden bir adım önde olmak istemedi."

"Ama neden?" diyen Yalın'ın sesinde hem merak hem de şaşkınlık vardı.

Mantığı kavrayamayan tek kişi değildi ama Helen'e katılıyordum. Kesinlikle, planlı hareket eden Alin'in sandığımızdan daha büyük bir şeyin peşinde olduğu ortadaydı. Helen bir süre bana baktı. Dudaklarını çekiştiriyor, benim dikkatimi dağıtırken kendi odaklanıyordu.

"Dedemin kilit bir rolü var." İrileşen gözleriyle ekledi. "Dedemin rolü o kadar büyük ve önemli ki Alin'in bize ihtiyacı var. O yüzden peşinden gideceğimizden emin olana kadar bekledi." Helen saçlarını çekiştirip sinirle

söylendi. "Bulmacanın tamamını göremiyorum ama parçaların sandığımızdan daha fazla olduğuna eminim."

Son cümlesi tam olarak düşündüğüm şeydi.

"Kız kardeşin tam bir *enigma**," diye homurdandığımda öfkeliydim. Helen mahcup bir ifadeyle bana baktığında isyanımdan pişmanlık duydum. Kız kardeşine sinirli olsam da isteyeceğim son şey Persephone'mi üzmekti ve ben ağzımı açmadan da yeterince hüzünlendiğine emindim.

"Hiçbir şeyden emin olamıyorum çünkü Alin artık yalanlarının dozunu fazla abarttı." Tek kaşını kaldırıp inanamıyor gibi mırıldandığında sesinde büyük bir hayal kırıklığı vardı. "Bizi Vivian'ın davetine kendi çağırmış ama bizi gördüğü an kaçtı. Bunun gibi hiçbir amacı olmayan, sonuç ve sebep ilişkisi kapsamında mantık içermeyen bir sürü hareketi var."

Alin'in bizi oraya çağırtıp ardından kaçmasında içime sinmeyen noktalar vardı fakat şu an her şeyin ardını görmeye çabalamaktan ziyade önümüzdeki netliklere odaklanmalıydık. Buzdağının görünen kısmının altında kalan o devasa gizem yüzünden her an batabilirdik.

Helen'in yanına gidip karşısına dikildim. "Eve gidip kendine küçük bir bavul hazırla." Tek kaşımı kaldırarak altını çizdim. "Tekrarlıyorum, Helen. Küçük bavul, dolabının yarısı değil." İşittiği sözler karşısında gözlerini devirdi. "Birkaç saate Yunanistan'a gitmek üzere buradan ayrılacağız."

Yalın'a döndüm. "Mete'ye haber ver. Hiçbir şey yapmadan takip etsin. Gözünü Alin'in üstünden ayırır, izini kaybederse sakın geri gelmesin."

"Tamamdır."

Başımla kapıyı işaret ettim. "Beni holde bekle."

Emirlerimi yerine getirmek adına harekete geçtiğinde tekrar Helen'e baktım. Hâlâ endişeli bir ifadeyle güzel yüzünü meşgul ediyor olmasına dayanamayarak onu kendime doğru çektim. Açıkta kalan boynuna bir öpücük kondurup arzudan titremesini sağladığımda gecemi onun içinde geçirmek yerine kardeşinin peşinde geçireceğime inanamayarak öfkelendim.

Bakışlarımızı buluşturdum ve yanaklarını avuç içlerime aldım. "Daha fazla düşünme. Hiçbir şey için geç kalmadık ve kalmayacağız. Kardeşinin peşinde bir adamım var, gözünü üstünden ayırırsa başına gelecekleri bildiğinden izlerini asla kaybetmeyecek. Sadece hazırlan ve gerisini bana bırak, ben her şeyle ilgileneceğim."

Gözlerine ilişen yumuşamayla göğsüm sıkıştı.

---

* Enigmanın kelime anlamı bilmece, gizem, muamma ya da anlaşılmaz kimse demektir.

Dudağının kenarını kıvırarak bir süre yüzüme baktı ve yanağını sol elime yaslayıp adeta yüzümü izledi. Ellerini göğsüme yerleştirdi ve kalbim dokunuşuyla ritmini hızlandırdı. Bana biraz daha böyle bakmaya devam ederse eidden onu kalbime gömebileceğimi düşündüm.

"Teşekkür ederim, Demir. Varlığına minnettarım."

"Olmaya devam et," diyerek eğildim ve alnımı alnına yasladım. "Çünkü seni bırakmayacağım, Persephone."

"Bir yere gideceğimi söylemedim. Eğer öyle bir düşüncen varsa asıl sen o fikri kafandan çıkar." Bilmiş bir tavırla gözlerini kıstı. "Nar tanelerini yiyen tek kişi ben değilim, Hades."

Daha çok ayvayı yemişim gibi hissediyordum.

Onu kendime çekip başını göğsüme bastırdım ve bedenine sıkıca sarıldım. Hatta haddinden fazla sıkı sarıldım. Kokusunu ciğerlerime depolayıp onsuz kalacağım dakikalar için kendime dayanma gücü yaratırken sıcaklığını kendime çaldım. Geriye çekilip evin kapısını işaret ettim. "Hadi gidip hazırlan."

"Sen gelmiyor musun?"

"Benim halletmem gereken birkaç iş var."

Parmak uçlarında yükselip yanağımı öptü. Geriye çekildiğinde öptüğü noktayı ovuşturarak kırmızı rujunun bıraktığı izi yok etti. Veda hediyem olarak bana tebessüm ettiğinde saatlerdir içinde cebelleştiğim bütün kasveti bir bıçak gibi bölerek yok etti. Bu kadına gülmek öylesine yakışıyordu ki bütün gülüşlerini sahiplenmek istiyordum. Bana her daim gülümseyerek bakması için ne yapmam gerektiğini öğrenmeli ve işimi garantiye almalıydım.

Ofisimden çıktığımda Demir'i Helen'in yanında bırakarak Hades'i öne sürdüm. Telefonuyla ilgilenen Yalın'a ilerlerken bir yandan yeni komutları dile getirdim. "Yarım saat içinde Bülent Karca ve Nikolaos Vasilakis ile ilgili bulabildiğin en ufak şeyi dahi önüme getirmeni istiyorum."

Alin ve Vivian arasındaki köprü görevini gören adam işkillenmemi sağlamıştı. Bütün hücrelerim alarm veriyor, içinde bulunduğum hikâyenin çok farklı bir yönü olduğunu idrak etmemi sağlıyordu. Alin Saral'ın yaptığı ve yapmak üzere olduğu hamleler rastgele değildi. Ve bu ona öfkelenirken aynı zamanda saçma bir şekilde gururlanmamı sağlıyordu. Son kısmı itiraf etmekten ya da dile getirmektense kendimi boğazlamayı tercih ederdim lâkin zihnimdeki tuhaf dürtüyü görmezden gelemezdim.

Cebimden çıkardığım siyah kartı Yalın'a uzattım. "Bunu da Doğu'ya ulaştır."

"Hallediyorum."

Ellerimi ceplerime iliştirerek içimdeki azalmayan hiddetle soluklandım. "İnferno ile ilgili bir sorun var mı?" Yalın gözlerime baktığında bir an söyleyeceği şey konusunda kararsız kalmış gibi beni sinirlendiren bir ifadeyle duraksadı. Bakışlarımda gördüğü şey her neyse pes ederek dilinin altındaki baklayı çıkardı. "Sekizinci Çember'de hile yapmaya çalışan bir adam oldu. İnferno'ya ikinci gelişi, tanınan bir markanın sanat yönetmeni olarak çalışıyor, sabıkası yok ama Nejat yine de uyarmadan geçmeyelim diyerek adamı zindana indirdi."

Dudağımın kenarındaki kıvrımla karşımdaki adama baktığımda Yalın'ın ürperdiğini gözlemlesem de umursamadım. Asansöre doğru ilerlemeye başlayarak homurdandım. "Sana dediklerimi hallet."

"Nereye gidiyorsun?"

Asansörün içine girip düğmeye bastım ve dile getirmekten asla sıkılmadığım trajikomik mizah anlayışımla sorusunu yanıtladım. "Cehennemin dibine."

Saatlerdir içimi kemiren öfkenin zehrini akıtmam gerekiyordu. Aklımın denge kaybından ortaya çıkan bu şiddet arzusunu bastırmalıydım. Ayrıca acilen psikoloğumla görüşmeliydim. Helen'le bazı şeyler daha farklıydı. Onunla birlikte olduktan sonra karar vermiştim. Persephone benim görüp görebileceğim tek cennetti. Onu hissedebilmiş, bedeninin sıcaklığında kavrulmuş, ruhani boşluğumu onunla doldurmuştum. Başkalarıyla bir işkence haline gelen eylem, onunlayken bambaşka bir boyuttaydı.

Helen'le sevişmek benim için kutsal bir ibadet gibiydi.

Yine de beni asıl alaşağı eden şey, ertesi sabah uyandığımda bana davranış şekliydi. Yaralı olduğum için benimle bir bebek gibi ilgilenmiş, bana şifa olmaya çalışmıştı. Ve ben otuz iki yıllık hayatımda kimseden görmediğim şefkatle özveriyi onda bulmuştum.

Helen güzel seven bir kadındı. Kız kardeşine gösterdiği korumacı tavırlar, koşulsuz ve şartsız sevgiyle birinin beni de böyle sevmesini istememe neden olmuştu. Bu o kadar keskin bir arzu haline gelmişti ki sanırım öfkemin bir nedeni de buydu. Sahip olduğumdan emin dahi olamadığım bir şeyi kaybetmekten korkuyordum.

Ve ben *hiçbir şeyden* korkmazdım.

Bunlar normal değildi.

Ona her baktığımda göğsümün sıkışması, bana dokunduğunda ellerine doğru sürüklenmem, üzüldüğünde ortalığı yakıp yıkmak istemem, gülüşlerini kendime saklamak isteyecek kadar zehirli biri haline gelmem;

bunlar sağlıklı değildi. Hiçbir zaman önceliğim sağlıklı olmak, doğru olanı yapmak olmamıştı ama Helen bundan daha fazlasını ve iyisini hak ediyordu. Ona acı vermek, canını yakmak ya da onu üzmektense kendimi öldürmeyi daha mantıklı bir seçenek olarak görürdüm ve bu bile ne denli şuurumu yitirdiğimin bir kanıtıydı.

Tıbbi açıdan ele alınırsa durumumun ne olduğunu ise psikoloğuma sorarak öğrenmeliydim çünkü Helen ile kaldığım her dakika onu kaybedersem beni deli gömleğinin bile zapt edemeyeceğine emin oluyordum.

Asansörün kapıları açıldığında zindanımda adımladım. Meşalelerin arasından geçerek acı dolu bir isyan sesi işittiğimde dudağımdaki tebessümün genişlemesine izin verdim. Güvenlik şefim Nejat, tavana bağlanmış olan adamı kum torbası misali kullanarak bedenine yumruklarını geçiriyordu. Beni fark ettiği an bırakarak geriye çekildi. Derin nefesler alarak hazır ola geçercesine ellerini birbirine kavuşturup başını eğdi. "Geleceğinizi bilmiyordum."

Bakışlarımı kafasını dik tutmakta zorlanan adamda dolaştırdım. Kaşından süzülen kan beyaz teninin yarısını kırmızıya boyamıştı ve krem takımı da bundan nasibini almıştı. Otuzlu yaşlarının ortalarında gibi duruyordu. Kancalı bir burnu ve kahverengi saçları vardı.

"Benim cehennemimde hile yapmayı düşünebilecek kadar aptal olman gecemi güzelleştirdi," diyerek gömleğimin kollarını kıvırmaya başladım. "Bahanesi neymiş?"

"Kumar bağımlısı olduğunu ve hile yapma potansiyelini sezdiğinde zaafına yenik düştüğünü söyledi. İnferno'ya ikinci, Sekizinci Çember'e ilk gelişi. Bu yüzden imzaladığı anlaşmanın ne kadar kapsamlı olduğunu bilmemesinin yanı sıra, sizin kurallarınıza da pek aşina değil."

Nejat'ın sözleriyle adama bakarak yanına yanaştım ve gözlerimizi buluşturup tebessüm ettim. "Namımı duymadığına inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Ben..." diye söze girdi ama kesilen nefesi konuşmasını zorlaştırdı. "Yemin ederim bir daha yapmayacağım." Titreyen sesiyle gözlerini yumdu. "Affet beni, Hades. Nefsime yenildim, söz bir daha İnferno'ya adım dahi atmayacağım."

Nefsine yenilmek.

İnsanların en sevdiği bahanesiydi. Yaptıkları her hata ve yanlışta zayıf yanlarına geçirdikleri kılıftı. Bu şekilde anlaşılabileceklerini sanıyorlardı çünkü yaratıcılarının onları sınama şekillerinden sınıfta kalmalarının

affedileceğine inanıyorlardı. İlahi kudret, affedici ve bağışlayıcı olabilirdi ama ben değildim çünkü ben de insandım, nefsime yenilebiliyordum.

İşittiğim sözler beni güldürdüğünde tavanımda asılı olan adamın titremesi arttı. "Bayılıyorum her defasında başka bir seçeneğiniz varmış gibi konuşmanıza." Elimi gırtlağına geçirerek nefesini tamamen kestiğimde korkuyla irileşen gözlerini, gözlerime çevirdi. Sinirden kasılan çenemle ona bakarak mırıldandım. "Elbette bir daha mekânıma ayak basmayacaksın. İmzaladığın anlaşmayla da oturup hayatını karartmamı izleyeceksin."

"Lütfen..." diyerek elimde çırpındı. "Lütfen, beni öldürme."

"Öldürmek mi?" Yüzümü buruşturdum. "Benim olayım öldürmek değil, süründürmektir. Görüyorum ki Nejat üstünde iyi çalışmış ama bana yeterli gelmedi." Parmaklarımı teninden söküp odanın köşesinde kalan tezgâha adımlamaya başladığımda adamın yakarışlarını işittim. "Yalvarırım, Hades. Ben... Ben sadece... Bana dediler ki..."

Adımlarım durdu. "Kim, ne dedi?"

Omzumun ardından baktığımda sorumla başını eğerek susan adam içimdeki ateşi harladı. Öfkem boyut atlarken ona doğru adımlayıp gırtlağını bu sefer onu saniyeler içinde mosmor edebilecek kadar sert sıktım. Dehşetle süslenen bakışlarını gözlerimle buluşturdu. "Kim. Sana. Ne dedi?"

"Bana..." diyerek konuşmaya çalıştığında boğazındaki elimin baskısını azalttım. "Bana İnferno'nun güvenliğinin eskisi kadar iyi olmadığını..." Seri bir şekilde öksürerek başını geriye atmaya, benden kurtulmaya çalıştığında onu serbest bıraktım. "Senin eskisi kadar kontrolcü olmadığını söylemişlerdi."

"Kim?" diye bağırdığımda Dokuzuncu Çember'in dahi beni duyduğuna emindim.

"İnsanlar." Korkuyla bana bakan adam hızla konuştu. "İnsanlar söyledi. Kulaktan dolma bilgiler, özellikle bir isim veremem. Bu sadece işittiğim bir dedikodu gibi." Ağlamaya başladığında kanına karışan gözyaşlarıyla süslenen yüzü buruşmuştu. "Lütfen, Hades."

Nejat'a bakarak ilerideki tezgâhı işaret ettiğimde hızla o yöne adımladı.

Demek insanlar cehennemimin daha az korkutucu olduğunu düşünüyor, benim eskisi kadar kontrolcü biri olmadığımı söylüyordu. Gözbebeğim hakkında nasıl böyle iftiralarda bulunabilirlerdi?

Benim bebeğimi kimse kötüleyemezdi.

Bu dedikoduların çıkış noktasını kestiremesem de bazı tahminlerim vardı. Uzun zamandır bütün ilgimi ve zamanımı Saral kardeşlere vermem, diğer insanlara onların hatalarını göz ardı edebileceğimi düşündürtmüştü.

Yanılıyorlardı ve bunun aksini söylemeye devam edenler ne kadar yanıldıklarını öğreneceklerdi.

Nejat elime pürmüzü bıraktığında parmaklarım aleti sıkıca kavradı. Bana korkuyla bakan adamdan gözlerimi ayırmadan içimdeki şeytanın dile gelmesine izin verdim. "Bu dedikoduyu yayan insanlara söyle, cehennemim eskisinden daha azap dolu bir yer ve aksini iddia eden her canlı için acı verici lâkin ikna edici yollarım var."

Pürmüzü ateşleyip adamın tavana sabitli olan sol eline doğru uzattım. Avuç içini yakarak derisini eritmeye başladım. İşittiğim acı dolu çığlıklar kulağıma müzik oldu. Göğsümü sıkıştıran hiddetin baskısı azalsa da sinirlerim fazla yıpranmıştı. Cehennemim hakkında çıkan asılsız söylemler karşısında canımın sıkılmaması imkânsızdı. İnferno benim dünyamdı. Her şeyden kaçarak yarattığım cehennemimde kral bendim. Benim kurallarıma uymayan insanlar için de yargıç haline gelirdim.

Pürmüzü kapatıp ağlama krizine giren adama son kez baktım. "Şimdi bu haberi yaymayı ve bir daha cehennemimin beş metre yakınından dahi geçmemeyi sakın unutma. Ayrıca sözleşmenin beşinci maddesinde yazan para cezasını da iki gün içinde öde." Aldığım keyifle gülümsedim. "Yoksa yanan tek şey avuç için olmayacak."

Makineyi Nejat'a doğru attım. Havada yakalamasıyla zindanımın çıkışına doğru adımladım.

Kafamın içindeki düşüncelerle asansöre binip dokuzuncu kata giden düğmeye bastığımda hâlâ bir şeyleri aleve vermek istiyordum. İnferno için güvenlik öncelikti. Müşteri kitleme vaat ettiğim en önemli şey, buranın gizemiydi. İnsanların etrafta bununla ilgili aksi şeyler söylemesi işimi baltalamak ile kalmaz, namımı zedeler ve beni delirtirdi.

Kimse benim gözbebeğim hakkında böyle konuşamazdı.

Kimse benim gözbebeğimi tehlikeye atamazdı.

Ve *kimse* bundan cezasız kurtulamazdı.

Açılan asansör kapılarından dokuzuncu kata adımladım. Yalın Piramit'ten çıkarak elindeki tabletle bana doğru geldiğinde, elime sıçrayan kanları fark ederek homurdandım. Karşıma dikilen adamın ceketinin cebindeki mendili aldım ve beyaz mendili kırmızıya boyayarak parmaklarımdaki kanı silmeye başladım.

"Eğlendin mi bari?"

Yalın'ın sorusuyla ona dik dik baktım. "İnferno'nun eskisi kadar güvenli olmadığına dair insanların konuştuğunu duydum." Sözlerim karşısında

tepki vermemesi öfkemi ikiye katladı. "Bu tarz bilgileri benden saklamaya devam edersen yemin ederim bir dahakine zindanın tavanına seni asarım."

"Sadece asılsız bir dedikodu."

Aldığım cevapla kanlı bezi ona fırlattım. "Asılsız ya da değil. Tek bir kişinin dahi İnferno hakkında bu tarz konuşmalar sergilediğini bir daha duymayacağım."

"Emredersin," dedikten sonra elindeki tableti bana uzattı. "Konuyla hemen ilgileneceğim. Kartı Doğu'ya verdim ve Nikolaos Vasilakis ile Bülent Karca hakkında bulduğumuz bütün verileri düzenledim. Ayrıca pilotunla konuştum. Bir saat içinde kalkışa hazır olacaklarını söyledi."

Tableti elinden alıp tek kelime etmeden ofisime geçtim. Ardımdan kapıyı kapatıp kendime bir kadeh viski doldurdum. Koltuğuma oturarak ayaklarımı uzatıp topuklarımı masama yasladım.

Telefonumu çıkarıp rehberime girdim ve en üst sıralardaki adamın ismine tıkladım. Saniyeler içinde gür sesini işittim. "Başın belada değilse müsait değilim."

"Ben de seni özledim."

Cevabımla homurdanan kişi, Araz Vladimirov'dan başkası değildi.

"Ciddiyim," derken her zamanki gibi huysuzluğu üzerindeydi. "Şu an cinnetin kıyısındayım. Ellerim kan içinde olmasına rağmen telefonunu açtım ve bana iyi bir neden vermezsen-"

"Adrian'ın bir ablası mı var?"

Sorumla Araz sessizleşti. Cevabımı aldığım için sinirle dişlerimi sıktım. Bir yanım içten içe Vivian Dwight'ın yalan söylüyor olmasını istemişti. Böylelikle onu zora sokabilirdim lâkin şimdi bu doğrulanan bilgi işleri yokuşa sürecekti.

"Nereden çıktı bu?"

"Cehennemimde karışıklığa sebep oldu."

"Benim için bu seferlik görmezden gel," demesiyle gözlerimi devirdim. Araz telefonun diğer ucunda değil de yanı başımdaymış gibi karşılık verdi. "Senden kırk yılın başı bir şey istiyorum, bana gözlerini devirme."

"Beni fazla iyi tanıyorsun."

"Maalesef."

Bütün alaycılığımla onu sinir etmenin verdiği keyfe sarılarak pimini çektim. "Cidden beni özlemedin mi?"

Telefonu yüzüme kapattı.

Neşemi bularak güldüm. Araz her zaman aramızdaki en öfkeli ve kontrolsüz kişiydi. Onu delirtmek benim hobimdi. Bana beni her an öldürebilir

gibi baktığı zamanlar kontrolsüz ve sınırsız bir kahkaha tufanıyla sarsılırdım çünkü onu ne kadar çıldırtırsam çıldırtayım bana tepki vermezdi. İtiraf etmesi imkânsızdı ama beni çok severdi. Elimdeki tabletin ekranını açıp içindeki bilgilere göz atmaya başladığımda odaklanmam gereken asıl meseleye geri dönmüştüm.

Bülent Karca, üniversitede hocalık yapan, kayda değer tek bir bilgiye bile sahip olmayan sıradan bir akademisyendi. Özgeçmişinde pek bir şey yazmıyordu. Özellikle Vivian Dwight'ın şirketinde çalıştığına dair hiçbir bilgi yoktu. Kayda değer mi yoksa zaman kaybı mıydı, karar veremedim. Yıllık iznini kullandığını gördüğümdeyse ilk seçenekte olabilme ihtimalinin daha yüksek olduğunu anladım.

Asıl odaklanmam gereken kişiye dikkatimi verdim.

Şimdilik ana hedefim, Helen ile Alin'in dedesiydi.

Nikolaos Vasilakis, yetmiş altı yaşında ve son derece varlıklı bir işadamıydı. Aynı zamanda yazılım mühendisiydi. İlgimi çeken asıl şeye bakarak küfrettim. Bundan on altı yıl önce sahip olduğu yazılım şirketinde çıkan bir yangınla ilgili basına sızan haber içeriklerine göz atmak dahi başıma ağrı saplanmasına neden oluyordu.

Helen bana annesi ve dedesinin o on yaşındayken yani tam on altı yıl önce küstüklerini söylemişti. Yazılım şirketinde çıkan yangının bununla bir ilgisi olduğuna emindim çünkü tesadüflere inanmıyordum. Haberin içeriğine bakarak kaşlarımı çattım. Gece yarısı şirket binasında çıkan yangın sonucu bir kişinin öldüğü söyleniyordu. Haberler eski olduğu için işe yarar pek bir şey yoktu lâkin çalışanlardan birinin ölmesi yüzünden Nikolaos Vasilakis'in güvenlik önlemlerini tam almadığı öne sürülmüştü. Bu konuyla ilgili sadece para cezasına çarptırıldığı söyleniyordu. Yazılım şirketi o günden sonra tarihe karışmıştı.

Belgelere göz atmaya devam ettim.

Çoğu şey sansürlenmişti. Yazılım şirketinin adı, geçmişi ya da o şirkette neler döndüğü hakkında hiçbir şey yoktu ki bu bana Nikolaos Vasilakis'in pisliğinin üzerini iyice kapattığını düşündürttü. O adamı tanımıyor, hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama içimden bir ses kendisini sevmeyeceğimi söylüyordu.

Bana kalırsa Alin'in akıl hocası dedesiydi. Yaşına rağmen bu denli deneyimli ve yetenekli olması, ona yol gösteren biri olduğunu düşünmeme sebep oluyordu. Ayrıca Helen de ikisi arasındaki bağın daha kuvvetli olduğunu söylemişti. Bu durum tezimi güçlendiriyordu. Helen'in aile bireylerinden sinirimi bozanların sayısı gün geçtikçe artıyordu. Soyadını

değiştirerek onu da kendimi de bu beladan kurtarabilirdim. Lâkin Helen bunu istemezdi. Sevdiği insanlara karşı fazla düşkün ve özveriliydi.

Şimdiye dek içinde bulunduğumuz kaosun şiddetini ve boyutunu hayal ederken hiç bu denli büyük bir bataklık olabileceğini hesaba katmamıştım. Artık daha farklı düşünüyordum. Bütün bu olanlar büyük bir resmin parçasıydı ve biz daha sadece bir kısmını görebiliyorduk.

Tamamını görmeliydim.

Neler olduğunu anlamalıydım.

Ve cehennemim ile Persephone'mi bütün bunlardan korumalıydım.

NADİDE MÜCEVHER

Heler

Uzaktan gelen dalga sesleri zihnime sızdı.

Denizin berrak görüntüsüne eşlik eden gün ışıklarıyla gülümsedim. Tepemde uçuşan martıların çıkardığı seslere kendimi kaptırdım. Elbisemin etekleri ılık meltemle uçuştuğunda bileklerime değen soğuk suyu hissettim. Bacaklarıma vuran dalgaların beyaz köpüklerine, ardından ıslandığı için tabanımın altında ezilen kumlara baktım. Sağıma döndüğümde küçük kız kardeşimle kumdan kale yapan adamı gördüm. Alin elindeki pembe küreği kuma saplayıp kıkırdadı. Benimkine benzer beyaz bir gecelik giyiyordu. Annem kızıl tutamlarını iki kuyruk olarak toplamıştı.

Onlara doğru koştum ve kendimi yanlarına atıp, kovasını kumla doldurmaya çalışan kız kardeşime yardım etmek istedim ama yapamadım. Ayağa kalkan adam beni durdurmak istercesine elini bana uzattı. "Gel benimle, Eleni."

Asılan yüzümle ayağa kalkıp parmaklarını kavradım.

Birlikte Alin'den uzaklaşıp iskeleye yöneldik. Annem uyandığımızı fark ettiğinde bizi eve geri çağıracaktı ve ben kumdan kale yapacak zamanı bulamayacaktım. Şikâyet etmek ve kız kardeşimin yanına geri gitmek istesem de kendimi susturdum. İskelenin üzerine çıktığımızda dedem durup diz çöktü ve gözlerimizi buluşturdu.

Hiçbir şey demeden bana bakmaya başladığında onu izledim. Uzanıp kızıl tutamlarımı geriye itti. "Aileni seviyorsun değil mi?" diye sorduğunda başımı salladım. "Sevgi çok önemlidir. Sevgi insana her şeyi yaptırır." Burnumun ucuna dokunup tebessüm etti. "Benim için bir şey yapmalısın, Eleni. Çok önemli bir şey."

"Nedir o?"

Mırıldanışımla dedemin gülümsemesi büyüdü. Başıyla denizi işaret etti. "Ufka bak," derken sesindeki bir şey dediğini yapmak istemediğimi anlamama neden oldu. Bunu fark etmiş gibi daha sert bir şekilde kendini tekrarladı. "Ufka bak, Eleni." Öfkesi o kadar yoğundu ki küçük bedenime dalga halinde bir titreme yayıldı. "Hatalarınızı telafi etmelisiniz." Burnundan soludu. "Bu yüzden ufka bak çünkü bunu senden başkası yapamaz."

Korkuyla yerimden sıçrayıp gözlerimi aralayarak rüyama sızan anıdan sıyrıldım. Kaşlarımı çatıp hatırladığım bu hatıranın ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım lâkin başarılı olamadım. Her şey silikleşip saniyeler önce gördüğüm rüyanın detayları zihnimden silinirken sol kolumdaki uyuşmayla doğruldum.

En son çantamı hazırladıktan sonra Kerberos ile kanepeye uzandığımı hatırlıyordum. Üstüme örtülen gri örtüye ardından içinde bulunduğum alana baktım. Son derece lüks bir jetin koltuğuna gömülmüş bir halde olduğumu idrak etmem saniyelerimi aldı. Tamamen kalkıp solumda kalan küçük pencereden şehir ışıklarını seçebildiğimde ne kadar süredir havada olduğumuzu anlamaya çalıştım.

Vücudumu esnettiğim sırada görüş açıma giren adamla tebessüm ettim. Demir jetin kuyruk kısmındaki ufak bir alandan çıkıp bana doğru gelmeye başladığında bakışlarımı üzerinde dolaştırdım.

Siyah pantolonun üzerine aynı renk bir gömlek geçirmiş, spor ayakkabı giymişti. Onu takım elbiseyle görmemek beni bir an şaşırtsa da her haliyle fazla güzeldi. Gömleğinin kollarını kıvırmış, lüks saatini görüş açıma sunmuştu. Siyah saçları dağınıktı ve altın hareleri beni bulduğu an ışıldadı.

"Neden beni uyandırmadın?" diye sorduğumda üzerime doğru eğilip saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. Ardından karşımdaki deri koltuğa otururak arkasına yaslandı. "Yorgun olduğunu düşündüm."

"Beni uçağa kadar taşıdın mı?"

Sorumla güzel dudaklarını süsleyen tebessümü genişledi. "Tabii ki bebeğim."

Bakışlarım yaralı koluna kaydı. "İyi misin peki?"

"Helen cidden sandığın kadar ağır değilsin," derken gülüyordu. "Ve gayet iyiyim."

Gülümsememe engel olamayarak arkama yaslandım. Kendini beğenmiş hallerinin bu kadar hoşuma gitmesi normal değildi ama elimde de

değildi. Demir Karadağ'la ilgili her şey son derece ilgimi çekiyordu. Tekrar pencereden dışarıya baktım. "Ne zamandır yoldayız?"

"Kırk dakikaya iniş yapacağız."

Manzarada bakışlarımı dolaştırırken uzun zaman sonra Yunanistan'a gidiyor olduğuma inanamadım. İş yoğunluğumdan dolayı ailemi ziyaret edemiyordum ve bu gidişimde de onları göremezdim çünkü Yunanistan'a gidiyor olmamızdaki sebep bu değildi. İç geçirmeden edemedim. Hâlâ saatler öncesinin etkisinden çıkamıyordum. İçine düştüğüm kaosa dedemin de giriş yapmasıyla her şey bambaşka bir boyutta karmakarışık hale gelmişti. Neler olduğunu anlayamamak canımı sıkıyor ve tahammül seviyemi zorluyordu. Kendimi tanıyordum. Eğer biraz daha üstüme gelinmeye devam edilirse fena patlayacaktım. Sevdiklerime karşı anlayışlı ve özverili olabilirdim lâkin benim de bir sınırım vardı. Alin o sınırı yıkmak üzereydi ve ben ciddi ciddi duvarlarımın altında kalmasından kaygılanıyordum.

Bakışlarımı tekrar Demir'e çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. Ona bakmak göğsümü sızlattı. Ona da dediğim gibi varlığına minnettardım ama bazen keşke karşısına hiç çıkmasaydım da hayatı bu hale gelmeseydi diyordum.

Kendi sözlerim canımı yaktığında yerimden kalkarak Demir'e yakın olma ihtiyacı hissettim. Bacaklarının arasına sızıp üzerimdeki örtüyle kucağına oturdum. Üşümeme ihtimalini düşünmeden örtünün bir kısmını bedeninin üstüne çekerek vücudunu sardım. Kucağına yerleşip başımı yaralı olmayan omzuna yasladığımda kollarını belime dolayarak beni kendine bastırdı.

Kokusu anında ciğerlerime dolmuş ve rahatlamamı sağlamıştı. Bakışlarım gömleğinin yakasından hafifçe belli olan bandajına kaydığında mırıldandım. "Yaran acıyor mu?"

"Arada sızlıyor."

Bandaja yakın olan ve açıkta kalan göğsünü öptüğümde bedeni kasıldı. Başımı omzuna yaslayarak kokusunu içime çekmeye devam ettim. Küçük pencereden bakarak bulutları izledim. Karanlık yüzünden pek bir şey göremesem de umursamadım. Uzun zamandır kendimi hiç bu denli hayattan soyutlanmış hissetmiyordum. Birkaç saatliğine de olsa farklı bir dünyaya ışınlanmak, bana iyi gelmişti. Yine de asıl içinde olduğum dünyanın gerçeklerini unutamazdım. "Alin'den bir haber var mı?"

"Biz yola çıkmadan kısa bir süre önce onlar da uçağa bindiler. Doğu'nun öğrenebildiğine göre yolcu listesinde isimleri yok. Bu yüzden sahte pasaportları ve kimlikleri olmalı. Alin bu sefer Lina Seler ismini bile

kullanmamış. Sahte belgeleri o değil yanındaki adam ayarlamış olabilir diye düşündüm. Mete aynı uçakta ve onları izliyor. Gelişmeleri haber edecek," diyerek saçlarımı okşadı.

"Mükemmel."

İmalı tonlamamdan duyulabilen öfkeyle Demir başımın üstünü öptü. "Merak etme, her şeyi öğrenmemize az kaldı. Hissediyorum, yaklaştık."

Yakın mıydık yoksa uzak mı bilmiyordum ama artık yorulmuştum. Bir sonraki hamleyi kestirememek, kiminle karşı karşıya geldiğimizi ya da gelebileceğimizi tahmin edememek beni fazla yıpratmıştı. Kız kardeşim dışında başka bir şey konuşmak istedim.

"Araz kim?" diye sordum.

Demir'in hayatından kesitler öğrenmek istiyordum. Onun için önem arz eden herkesi bilmek, nedenlerini duymak ve niye bu kadar kıymetli olduklarını keşfetmek bana onun hakkında daha fazla şey gösterecekmiş gibi geliyordu.

"Güvendiğim bir dostum." Bakışlarını kaçırdığında tebessüm etti. "Zor güvenen bir adamımdır ama hayatımı gözüm kapalı emanet edebileceğim iki arkadaşa sahibim. Hektor ve Araz. Tanışmamız olaylı olsa da yıllar içinde bir bağ geliştirdik. O ikisi için yapamayacağım bir şey yoktur."

Onlardan bahsediş şekli hoşuma gitmişti. Demir'in sandığım kadar yalnız ve kimsesiz olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı. İnsanın arayabileceği ve güvenebileceği kişilere sahip olması önemliydi. Şahsen ben, Derya olmasaydı ne yapardım bilmek istemezdim.

"Nasıl tanıştınız ki?"

Sorumla Demir imalı bir sırıtışla bana baktı. "İnan bilmek istemezsin bebeğim," derken saçlarımı okşuyordu. "Hektor ve Araz'a güvenirim ama ikisi de bela kelimesinin hayat bulmuş halidir. Hektor aramızdaki en aklı başındaki kişi. Yine de can alan bir gölgeden farksız. Araz ise manyağın tekidir. Bazı durumlarda ben bile onun yanında olgun kalıyorum."

Tek kaşım havalandığında hayretle sorguladım. "O derece?"

"O derece," diyen Demir'in sırıtışı genişledi. "Sen düşün."

Gülümseyerek ona biraz daha sırnaştım. "Yine de senin için kıymetliler ve bu yüzden bile benden artı puan aldılar." Gözlerimi kaçırarak kendime engel olamadan, gelecek vaadinde bulunmayı umursamadan konuştum. "Belki bir gün onlarla tanışırım."

"Araz, Moskova'da yaşıyor. Hektor ise dünyanın herhangi bir yerinde olabilir. Ama onlarla tanışmanı isterim. Büyük ihtimalle hakkımda yalan yanlış şeyler anlatarak seni sinir edeceklerdir. Baştan uyarmadı deme."

"Yalan yanlış şeyler mi?" diyerek ona baktım. "Bence maceralarınızı olabildiğince doğru bir şekilde bana aktaracaklardır. Eminim rezil edici birkaç detay eklemeyi de unutmazlar. Sonuçta gerçek dostları buradan anlarsın."

Demir gözlerini devirse de güldü. "O ikisinin anlatacağı herhangi bir şeyden hayır gelmez," dedikten sonra alayla süslediği ama son derece endişeli gözüken kelimeleri zikretti. "Benim ne kadar umutsuz vaka olduğumu öğrenmeni istemem."

"Bu kaçıncı yalanın?"

Sorumla gözlerimin içine baktı ve gücenmiş gibi sert bir tonlamayla karşılık verdi. "Sana yalan söylemem."

"O zaman bir daha umutsuz vaka olduğunu da dile getirme çünkü bu doğru değil." Yanağına avucumu yaslayıp kirli sakalım okşadım. "Sen benim tanıdığım en eşsiz insanlardan birisin, Hades. Ve sen bile kendin hakkında böyle konuşamazsın. İzin vermem."

Büyüyen gözbebekleri kehribar rengini köreltti. Bakışlarıyla bana tapıyor gibiydi, hülyalı bir edayla beni izlerken aynı anda gözleriyle çırılçıplak kalmışım gibi hissetmemi sağlıyordu. Saçlarımı okşamaya devam edip kalçamdaki elini belime doğru yavaşça ilerlettiğinde bedenimden bir akım geçti. Her bir teması beni çarpıyor, alevler içinde bırakıyordu.

*"Ty budesh' moim kontsom, moya koroleva."**

Demir Rusça konuştuğunda kanım kaynıyordu. Ana diliyle kurduğu her cümle anlamını bilmediğim halde kulağıma fazla eşsiz geliyordu. Sesi aniden daha boğuk ve paslı bir hal alıyordu. Böyle zamanlarda bana ne söylerse söylesin onu hipnotize olmuş gibi dinlerdim.

*"Moya zhenshchina,"*** diye fısıldadığında adeta emrediyordu. *"Moya zhenshchina, kotoraya dlya menya vso."****

"Rusça konuşman beni büyülese de söylediklerini anlayabilmeyi tercih ederim."

Yarım ağız gülümsemesine uyum gösteren bir alaycılıkla karşılık verdi. "Öyleyse Rusça öğrenmen gerekecek."

"Direkt Türkçe konuşsan?"

Önerim üzerine bana olan bakışlarında bir yumuşama meydana geldi. "Söylediklerimi anlayabildiğini bilerek aynı cümleleri kurabileceğimi sanmıyorum, Persephone."

---

* Sen benim sonum olacaksın, kraliçem. (Rus.)

** Benim kadınım. (Rus.)

*** Benim her şeyim olan kadınım. (Rus.)

Ninova

Merak duygumu kamçılayan sözleriyle kaşlarım havalandı. Saniyeler öncesinde kalan cümleleri aklımdan geçirerek hatırlamayı denedim. Onları internette aratıp ne anlama geldiklerini bilmek istesem de fazla uzun ve vurgulu oldukları için kelimeleri asla çıkartamıyordum. Dudağımı dişleyip Demir'in bakışlarını indirmesine neden oldum. Bakışlarından geçen karanlık bir his tufanıyla konuşup dikkatini tekrar gözlerime çekmeye çalıştım. "Söylediklerine dair bir ipucu verebilir misin?"

"Sadece doğruları dile getiriyordum."

"Bu pek açıklayıcı olmadı."

Homurdanışım karşısında aklımı başımdan alabilecek kadar ihtişamlı bir gülümsemeyle göz kırptı. "Kolay olsaydı eğlencesi kaçardı bebeğim."

Bana böyle hitap etmesi de fazla eğlenceliydi. Ne zaman aramızdaki ilişkinin zorunlu yakınlık ya da başına bela olmamdan daha öte olduğunu anlamamı sağlayan bir yaklaşımda bulunsa, kalbimin ritmini bozarak beni alaşağı ediyordu. Ona yenilmek zafer doluydu.

"O zaman bana bir gerçek söyle."

Emir niteliğindeki sözlerimle başını koltuğa yasladı. "Nasıl bir gerçek?"

Yanağını okşayıp parmaklarımı boynuna kaydırdım. Belirginleşen damarını parmağımın ucuyla okşayıp yavaşça göğsüne kaydım. İlk iki düğmesinin açık olmasıyla ortaya çıkan gövdesine elimi yaslayarak dalga halinde kalbinden yayılan ritmik atış seslerini hissetim. Bana cehennemi anımsatan kehribar gözlerine baktım. "Kalbinden geçen bir gerçek."

Uzun bir süre bana bakıp sessiz kaldı.

Sanki düşünüyor, derin düşüncelerinin arasından bir seçim yapmaya çalışıyordu. Onu cesaretlendirmek isteyerek minik bir tebessümle mırıldandım. "Lütfen, Demir."

"Adımı her söylediğinde sana soyadımı vermek istiyorum."

Kesilen nefesimle göğsüm sıkıştı. İşittiğim sözlerine karşılık ağzım açık, kalbim savunmasız kalmıştı. Yanaklarımın kızarıp ellerimin buz kesmesiyle ne yapacağımı bilemez halde ona bakmaya devam ettim. Ağzından çıkan cümlenin kısmi bir evlilik teklifi olduğunun farkında mıydı?

Peki bu benim niye korkup arkama bile bakmadan kaçmak istememi sağlamıyordu?

O derece mi aklımı yitirmiştim?

Belki de yüreğimin kontrolünü çoktan kaybetmiştim.

Dudaklarımı birbirine bastırıp sertçe yutkunduğumda boğazım kurumuştu. Demir'in beni inceleyen bakışlarına tutunarak bariz gerçeği dile getirdim. "Rusça konuşmadın."

"Farkındayım."

"Niye Rusça konuşmadın?"

"Çünkü bunu bilmen gerekiyor," derken net ve ciddiydi. "Senin hakkındaki düşüncelerimin ne kadar ciddi olduğunu bilmelisin ki gafil avlanma, Helen. Bil ve hazırlıklı ol. Çünkü ben senin için savaşacağım. Gerekirse seninle bile."

Burnumun direği sızladığında dişlerimi sıkarak kendime hâkim olmaya çalıştım.

Kelimelerinin benim için ne kadar anlamlı olduğunu tahmin dahi edemezdi. Birinin benim için savaşacağını söylemesi, gerekirse benim için, benim ördüğüm duvarları bile yıkabileceğini ima etmesi... bu benim aradığımı bile bilmediğim her şeyin önüme serilmesiydi. Sanki cennet, cehennem, araf ve dünya. Hepsi, tamamen ayaklarımın altındaydı. Ve bu hissiyat bana yanlış ya da doğru, hızlı veya yavaş, hiçbir şeyin bir önemi olmadığını kanıtladı. Kayda değer tek bir şey vardı. O da Demir Karadağ'ın ta kendisiydi.

İtiraf ederken gülümsedim. *"Kérdises ton pólemo."*

Çocuksu saf bir merakla gözlerimin içine bakarken ne söylediğimi tahmin etmeye çalışıyor, aklına gelen olasılıklardan emin olamadığı için endişeye düşüyordu. Tek kaşını kaldırıp sessizce sorguladı.

Ona kendi zehrini tattırdım. "Sanırım senin de Yunanca öğrenmen gerekecek."

"Beni her defasında kendi silahımla vurman adil değil, Persephone. Benimle bu kadar uyumlu olursan başımız daha da belaya girer." Kalçamdaki parmaklarını sıkarak beni bir nevi avuçladı. "Söyle, ne dedin?"

"Olmaz."

"Helen."

Uyarıcı tınısıyla kıkırdadım. "Demir."

Adını zikrediş şeklim karşısında bakışları yumuşadı. Uzatmasını, diretip bir cevap almaya çalışmasını bekledim ama o sessiz kaldı. Belki de ne dediğimi gerçekten bilmeye henüz hazır değildi. İkimizin de korkuları vardı ve işin ironik tarafı bütün korkularımız birbirimizle alakalı hale gelmeye başlamıştı. Kısır bir döngünün içinde sıkışabilirdik ama onunla esaret bile özgürlük hissi verir gibiydi.

Başımı göğsüne yaslayarak camdan bakmaya başladım. Saçlarımı okşayan adam birkaç dakika daha sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda az önceki itiraflarımızın bizi tuhaflaştırmasına izin vermemişti. Ve bu beni rahatlattı.

---

* Savaşı kazandın. (Yun.)

"Yunanistan'ı seviyor musun?"

İşittiğim soru karşısında Demir'in kalbinin üstüne yerleştirdiğim avucumu hareket ettirerek gömleğinin üstünden onu okşadım. "Hem de çok," dediğimde tebessüm ettim. "Egzotik bir havaya sahiptir." Merakla ona baktım. "Sen daha önce Yunanistan'a gitmiş miydin?"

"Evet, bazı yerlerini gezdim. Atina'daysa bir dairem var. Pek kullandığım bir ev değil ama yatırım amaçlı çoğu ülkeden ev ve arsa alırım."

"Seni İnferno'dan başka bir yerde yaşarken düşünemiyorum."

Dudaklarımdan dökülen sözlere öylesine içten inanıyordum ki bilinçsizce kendimi onları söylerken bulmuştum. Ama bu bir gerçekti. Demir Karadağ, *Hades*, İnferno'ya aitti. Onu başka bir yerde hayal edemiyor, mutlu olabileceğini sanmıyordum.

"İnferno benim sahip olduğum tek ev," dediğinde canım yandı.

Onun için böylesine önem taşıyan bir yere kardeşim yüzünden bir zarar gelirse kendimi asla affetmezdim. Konuyu değiştirmek istercesine mırıldandım. "Ben de İstanbul'u seviyorum."

"Hiç başka bir yerde yaşamayı düşündün mü?"

Sorusunu dile getirirken bedeninin bir nebze kasıldığını fark ettim. Vereceğim cevabın onun için önemli olduğunu anladım ama neden önemli olduğundan emin değildim. Kuruyan dudaklarımı dilimle hafifçe ıslattığımda yıllardır aklımda olan planı dile döktüm. "İşimi seviyorum ama yazarlığı daha çok seviyorum. Bu yüzden otuz beşime kadar İstanbul'da yaşayıp psikolog olarak çalışmaya devam etsem de bir süre sonra Yunanistan'a dönüp kendime deniz kenarında bir ev alarak bütün vaktimi yazarak geçirmeyi düşünüyorum." Eklemeden edemedim. "Ailem Mikonos'ta yaşıyor. Ada hayatı güzeldir. İnsana kendini cennette hissettirir. Büyük şehir, bazen yorucu ve kaotik olabiliyor."

Sözlerim üzerine avucumun altındaki yüreği hızla atmaya başladı. Nefes alış verişindeki denge kaybını fark ederek kaşlarımı çattım. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde afalladım. Demir'in çenesi kasılmış, kaşları çatılmış ve altın harelerinde bir karanlık yeşermeye başlamıştı. Bana bakmıyor, bir yöne odaklanmış öylece düşünüyordu.

Neler olduğunu anlayamayarak mırıldandım. "Bir sorun mu var?"

"Hayır."

İnkârına rağmen olduğunu anlayabilmiştim. Sanırım sebebini çözebiliyordum. Gelecekteki planım yollarımızın ayrılmasına neden olurdu. Böyle düşününce hayalim eskisi kadar cazip gelmiyor, tat vermiyordu.

"Uyandığımda seni görmeye ve uyumadan önce seni kollarımın arasına almaya çok alıştım," dediğinde sesini zar zor duydum. Daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Parmakları saçlarıma karıştı. Başımı okşarken kızıl tutamlarımı seviyordu. Diğer elini kalçama yerleştirdi. Kulağıma fısıldadı ve ürperdim. "Yanımda olmadığın bir an aklıma geldiğinde her şeyi yakıp yıkmak istiyorum, Persephone."

Kalbim acıyla kasıldı. Gözlerine mühürlenerek ona bakakaldım lâkin tek kelime etmedim. Daha önce hiç böylesine kuvvetli bir bağ deneyimlememiştim. Demir her şeyiyle bana iyi gelirken onsuz kalabilir miydim?

Sanırım bu sorunun cevabından korkuyordum.

Açıkçası Demir bana aşina geliyor, yıllardır hayatımdaymış gibi hissettiriyordu. Beni görüyor, duyuyor ve anlıyordu. Diğer insanların aksine bana sadece bakmıyor, beni her şeyimle açık bir kitap gibi okuyordu. Böyle bir şeyden vazgeçebilecek kadar aptal değildim.

"Yanında olmak istiyorum, Hades."

Altın harelerindeki ateşe benzin olan sözlerimle Demir'in parmakları seğirdi. Saçımı saniyeler öncesinden biraz daha sert kavradı. Bakışlarını dudaklarıma indirdiğinde kalbim tekledi. Boğuk sesinde yeşeren kelimeler karşısında ne yapacağımı bilemedim. "Seni öpmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sorgularken buldum kendimi.

Demir'in öpüşmek konusundaki fobisinin kaynağını bilmiyordum ama köklü olduğu barizdi. Bir anda üstesinden gelemeyeceği kadar derindi. Ama o engeli aşmak istiyordum. Bakışlarındaki arzu payını gördükten sonra beni ne kadar öpmek istediğini anlayabiliyor ve bunu yapamaması karşısında üzülüyordum.

Altın harelerini yüzümde gezdirerek parmağını altdudağıma sürttü. "Elimden gelseydi, seni durmadan öperdim."

İçtenlikle dile getirdiğini anlayabildiğim kelimeleri karşısında ne yapacağımı bilemedim. Onu ne kadar öpmek istediğimi söyleyerek üzülmesine yol açamazdım lâkin bunu gerçekten istiyorsa belki bir adım atabilirdik. "Seni zorlamak istemem ama bir psikolog olarak önerebileceğim bir şey var." Onu sıkıştırdığımı düşünmemesi adına hızla belirttim. "Tabii sen de istersen."

"Seni öpmemi sağlayacaksa her şeyi denerim."

Bir an bile tereddüt etmeden söylediği sözlerle beni duygusallaştırdı çünkü böyle bir teslimiyet güven isterdi. Demir için güvenmek kolay olmamalıydı. Bana sağladığı bu imkân özel hissettiriyordu. Göğsümde bir sızıya yol açtığını belli etmeden hafifçe doğruldum. "Biz buna maruz

bırakma tekniği diyoruz. Genelde fobilerde kullandığımız bir tekniktir. Bu durumda da işe yarayabilir."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Korkunla yüzleşmen gerekiyor. Sadece derin bir nefes alıp rahatlamaya çalış ve gerisini bana bırak. Bir şey düşünmemeyi dene."

Başını sallayarak derin bir nefes aldı ve bedenini rahatlatmak için çabaladı. Omzumdaki elini yanağının üstüne yerleştirerek bronz tenini okşadım. Beni içine çekmek isteyen gözlerine bakarak ona doğru yanaştığımda yavaşça aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudaklarımızın arasında bir karış mesafe kala durdum ve yüzünü inceledim. Bakışlarına yerleşen heyecanla beni izliyor, dudağının kenarında oluşan kıvrım ile adeta bekliyordu. İfadesinin altında yatan gerginliği görmediğimi sandı ama bazen kendini sandığı kadar iyi maskeleyemiyordu.

Biraz daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi dört parmağa indirdim. Sıcak nefesi dudaklarımı yalıyor, kokusu aklımı başımdan alıyordu. Teninin yakıcılığını hissedebiliyor, ona yakın durarak bile tahrik olabiliyordum.

Üç parmak mesafe ile elimin altında hızlanan kalbi raydan çıkmış bir tren misali kontrolü kaybetti. Dişlerini sıkarak çenesini kastığını gördüğümde yanağını okşayıp onu rahatlatmaya çalıştım.

Gözlerinde canımı yakan bir şeyler vardı.

Sanki hem burada hem de başka bir yerdeydi.

Artık aramızda sadece iki parmaklık bir mesafe vardı ve ben kendimi son derece mayışmış hissediyor, küreksiz kalmış bir kayıkmışım gibi ona doğru sürükleniyordum. Sıcak teni, avucumun altındaki kalbi ve kokusuyla beni sarhoş ediyordu.

Biraz daha yaklaştım ve dudaklarımızın arasında can veren mesafelerden sadece birini bıraktım. Tek bir hamlemle onu öpebilecek olmamı idrak etmek bana daha önce deneyimlemediğim bir tatminlik aşıladı. Yine de Demir'in nefes almayı bıraktığını anlayabilecek kadar kendimdeydim. Altımdaki bedeni bir heykelden farksızdı. Altın harelerinde karmaşık duyguların izleri vardı. Kendini kontrol etmeye çalışsa da bu yakınlıkla baş edemiyor olduğu barizdi. Onunla gurur duyuyor, bu kadar bile yakınlaşmama izin verdiği için kendimi özel hissediyordum. Böyle bir adım atmak oldukça zordu. Travmasının üstüne oynuyor, onu kendini kötü hissettiren duygulara itiyor ve resmen benliğini sınıyordum. O ise yine de bana izin veriyor, beni öpmek adına kendini zorluyordu. Biliyordum ki bunu aşabilirdi lâkin şu an hazır değildi.

Bu yüzden sağ elimi kaldırıp işaret ve ortaparmağımı birleştirdim. Parmaklarımı öpüp dudaklarımın sıcaklığıyla ısınan tenimi Demir'in dudaklarına yasladım. Yumuşak dudaklarına değen parmaklarım karıncalandığında soluklanan adamın ateş gibi yakıcı olan nefesi içimi dağladı. Demir saliseler önce benim dudaklarımın bulunduğu parmaklarımı öptü.

Altın harelerine yerleşen duygular, göğsümü yarıp geçti. Minnet, nefret, sevgi ve öfke, birbirine tezat fakat birbiriyle uyum içinde olan hisler gözlerinde bir ışık gibi çakıyordu.

Kemerlerimizi bağlamamız anons edildiğinde zamanlamanın mükemmel olduğunu düşündüm. Demir'in üzerinden kalkıp yanındaki koltuğa oturduğumda sessiz kalmaya devam etti. Gözleriyle her bir hareketimi takip ediyordu. Bacak bacak üstüne atıp arkama yaslandım ve kemeri taktım. Arkama yaslanıp tekrar ona döndüğümde belli belirsiz bir tebessümle göz kırptı. Gülüşümü esirgemeyip ben de ona göz kırptığımda düşen modunun yükselmeye başladığını fark ettim.

Aramızda geçen sessiz diyalogda anlayış ve kabulleniş vardı. Bazı şeyler için zaman gerekiyordu. Hades ile Persephone'nin sonsuzluğundan kendimize pay çıkarabilirsek Demir'le vaktimiz boldu.

On beş dakikanın ardından Yunanistan'a iniş yaptık. Uçaktan inip bizi bekleyen arabaya ilerlediğimizde Demir telefonunu kontrol etti. "Mete mesaj atmış. Uçakları inmiş ve Alin'i takip ediyormuş."

Başımı sallayıp araca bindim. Uçağa binmeden önce üzerime geçirdiğim askılı beyaz elbisemi düzeltip arkama yaslandım. Yol aldıkça manzaramda belirmeye başlayan insanlara, binalara ve objelere göz attım. Her şey öylesine güzel gözüküyordu ki burayı ne kadar özlediğimi bir kez daha anladım.

Atina'nın kalabalık sokaklarında ilerlemeye başladığımızda tanıdık mekânları görmek tebessümümü genişletti. Plaka Mahallesi'nden geçtiğimiz sırada kalbimin ritmi hızlandı. Bu zamanlarda Plaka'da ünlü bir festival olduğunu hatırladım. Sadece girişini görebildiğim sokakta karnaval havası vardı ve aniden kendimi orada olmak isterken buldum. Demir'e dönüp yüzümdeki tatlı tebessümle mırıldandım. "Biraz Plaka'da gezebilir miyiz?"

Sorumla arabayı yavaşlattı ve etrafa göz attı. "Olur bebeğim, hem bir şeyler atıştırırız."

"Alinler büyük ihtimal bir otele yerleşeceklerdir," diyerek ona döndüm. "Onların kaldığı otelde mi kalacağız biz de?"

"Benim evime gideriz. Mete zaten onları izliyor. Bir de biz yaklaşırsak tekrar kaçabilirler."

Herhangi bir adım atabilmemiz için önce Alin'in bir adım atmasını beklememiz gerektiğini anlamak huzursuzluğumun artış göstermesini sağlasa da beklemekten başka bir çarem yoktu. Ve bu süreçte karalar bağlamak istemiyordum çünkü çok sıkılmış, her saniyemi endişe içinde geçirmekten yorulmuştum.

Demir arabayı açık otoparka sokup park etti. Araçtan indiğimizde işittiğim müzik sesleri ve kalabalığın gürültüsüyle derin bir nefes aldım. Tanrılar Mahallesi olarak bilinen Plaka Sokağı'na doğru ilerlemeye başladığımızda Demir elimi kavradı. Parmaklarımızı kenetleyerek yanımda adımladığında elimi tutuşunun verdiği güç karşısında afalladım. Doğal bir eylem gibi gerçekleştirdiği bu hamle o kadar doğru hissettiriyordu ki sanki yüzlerce kez elimi tutmuştu.

Plaka'nın Arnavut kaldırımlarında adımlayarak etrafa göz attım.

Her yer canlı renklere boyanmıştı. Sağımda ve solumda butik dükkânlar vardı. Yerlilerin yıllardır sahip olduğu bu mağazalarda hediyelik eşyalar ve tasarım ürünler satılırdı. Taverna ve restoranlar her yerdeydi. Hepsinden Yunan müzikleri yükseliyor, insanların kahkahaları gecenin içinde yankı buluyordu. Yanından geçtiğimiz restoranın önünde tabak kıran bir grup insanla kocaman gülümsedim. Neşeleri bulaşıcıydı. Kendimi aniden firari olan kız kardeşimin peşinde değil de tatildeymiş gibi hissettim.

En son ne zaman gerçek bir tatile çıkıp eğlenmiştim hatırlamıyordum. Uzun süredir tek derdim işim, kitaplarım ve kız kardeşimdi. Gerçi kız kardeşime daha çok dikkatimi verseydim şu an burada olmazdım ama belki de her şey olacağına varırdı çünkü Demir'le Plaka'da gezip onun etrafa keyifli bir ifadeyle baktığını görmek, bazı şeylere karşı pişmanlık duymamamı sağlıyordu.

Aklımdan geçen düşüncenin ne kadar yanlış olduğunu fark ettiğimde iç sesimin desibelini kıstım. Onu görmezden gelerek sadece içinde bulunduğum anın güzelliğine odaklandım. "Küçükken babam bizi hep buraya getirirdi," diyerek Demir'e yanaştım. "Özellikle bu zamanlarda." Yüzümdeki gülümseme genişlediğinde hissettiğim mutluluk karşısında küçük bir çocuk gibi keyiflendim. "Plaka benim en sevdiğim yerlerden biridir. Sen daha önce gelmiş miydin?"

"Hayır." Kolunu omzuma atsa da elimi bırakmadı ve bir nevi kendime sarılmamı sağladı. "Ama gerçekten çok güzel bir yere benziyor." Yarım ağız bir gülümsemeyle bana baktığında içtenlikle mırıldandı. "En güzeli de seni bu kadar mutlu etmesi."

"Bunda senin de payın olduğunu biliyorsun."

Genişleyen gülümsemesiyle beni kendine doğru çekti. Omzumdan salınan ve sıkıca kavradığım parmaklarını ovuşturarak kalabalığın içinde adımlamaya devam ettim. Demirle butiklere göz atıp birbirimize anı olsun diye birer bileklik aldık. Bileklikler oldukça sıradan ve sadeydi. İkisi de iptendi ve üzerlerinde altın renginde minik bir hilal sembolü vardı. Benimkinin ipi kırmızı renginde, Demir'inki siyahtı. Bilekliğimin parasını o verse de ona aldığımınkini ben ödedim ve aksini istediğini dile getirse de onu umursamadım. Sağ ellerimize taktığımız bileklikle tekrar sokakta gezmeye başladık.

Önünden geçmek üzere olduğumuz dondurmacıyı fark ederek durdum ve dükkânı işaret ettim. "Buranın dondurmasını yemeden gidemeyiz." Elini sıkıca kavrayıp onu ardımdan çekiştirdim. "Babam bazen sadece buradan dondurma alabilmek için Mikonas'tan kalkıp Atina'ya gelir. Annem bunun saçmalık olduğunu söylüyor ama ben babama katılıyorum. Yediğim en iyi ve değişik tatlar buradan."

Demir dondurma standının önünde durup tekrar kolunu omzuma attı ve beni kendine çekip gülümsedi. "Dondurma hakkında bu kadar heyecanlanmanı kıskanmam normal mi?"

"Hayır," deyip kıkırdadım ve başımı koluna yasladım. "Hangisinden istiyorsun?"

Rengarenk dondurmalara bakarak bir süre düşündüğünde ona eşlik ettim. Hepsi o kadar güzeldi ki ve evet, hepsini denemiştim, buna rağmen hangisini seçmem gerektiğine karar veremiyordum. Belki hepsinden birer top alıp koca bir kâse sipariş etmeliydik.

"Helen."

İşittiğim sesle doğruldum. İrileşen gözlerim ve bedenimi esir alan panikle yanlış duyduğumu düşündüm. Demir kaşlarını çatarak omzunun ardındaki bir noktaya baktığında açık kalan ağzımı kapatamadım. Aceleyle arkamı dönüp elindeki dondurmalarla bize bakakalan çifti gördüm. Mavi gözlerle buluştuğumda şaşkınlıkla yakardım. "Baba."

Şansıma inanamadım ve kesinlikle kaderin kara mizahına gülemedim.

EFSUNLU KALPLER

Demir

Kendimi en son ne zaman bu kadar endişeli hissettiğimi hatırlamıyordum lâkin Helen'in babası gözünü üstüme dikmiş beni dikkatle incelerken gerilmeden edememiştim. Kızına emanet bıraktığı mavi gözlerini üzerimde gezdirdi. Saniyeler içinde bakışları Helen'in omzunda asılı duran koluma kaydı. Parmaklarını kavradığım kadınla tutuşan ellerimize bakakaldığında ne yapacağımı bilemedim.

Çareyi onun beni incelediği gibi kendisini incelemekte buldum.

Helen'in babası altmışlı yaşlarının başlarında olmalıydı lâkin itiraf etmeliydim, bu sadece kızının yaşından dolayı ortaya sürdüğüm bir tahmindi çünkü karşımdaki adam taş çatlasın kırklı yaşlarının ortalarında gibi duruyordu. Benden on santim kısa olmalıydı. Yaşına rağmen fit bir vücudu vardı ve bu bana eskiden sporcu olabileceğini düşündürttü. Siyah saçlarında griler olmasa kesinlikle daha genç gösterirdi.

Bakışlarımı yanındaki kadına yani Helen'in annesine çevirdim. Kadın Helen ile Alin'in sentezlenmiş hali gibiydi. Gür ve kızıl saçları bukle bukleydi. Mavi gözleri ve belirgin çene hatları Alin'e benzemesine sebep olurken, dolgun dudakları ve çıkık elmacıkkemikleri Helen'i anımsatıyordu.

"Baba," diyerek sessizliği bölen Helen'in sesindeki panik beni daha da gerdi. "Anne, siz..." Gözlerini karşısındaki çiftte dolaştırarak kulağımı tırmalayan bir tınıda adeta yakardı. "Sizin ne işiniz var burada?"

İçimden bir ses fena yakalandığımızı söylüyordu.

"Bunu bizim sana sormamız gerekir," dedi Helen'in babası ve gözlerini kısarak bir bana bir kızına bakmaya devam etti. "Ne işin var burada?"

Helen güzel ağzını kapatıp açtı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Her ne kadar ona yardımcı olmak istesem de asıl ben ne söyleyeceğimi kestiremiyordum. Karşımdaki adamın gözlerinde bariz bir uyarı vardı. Kızının omzundaki koluma bakışlar atıp beni incelemeye devam ediyordu. Sanırım ellerimi Helen'in üstünden çekmemi istiyordu. İçten içe kahkaha attım. İsteği buysa daha çok beklerdi.

Helen'in annesi gülmemek için kendini zor tutuyor gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Bu durumdan keyif aldığını gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyordum ve o ışıltı bana, kollarımın arasındaki kadının feci bir şekilde annesine çekmiş olabileceğini söylüyordu.

Helen yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle gerginliğini kamufle etmeye çalıştı ve duymayı beklemediğim kelimeyi sarf ederek beni adeta etkisiz eleman kıldı. "Sürpriz!" Havalanan tek kaşıma engel olamadım. Helen kollarımın arasından sıyrılıp babasına yanaştı ve kıkırdayarak kollarını adama doladı. Babasına sıkıca sarılırken yalanına devam etti. "Sürpriz yaptım aşkım."

Yüzüme maskemi geçirip tebessüm ettim. Karşımdaki çiftin, bana huzur veren kadının ailesi olduğunu kendime hatırlattım. Onların onayına ihtiyacım yoktu lâkin Helen'i kendime mühürlemek istiyorsam babasının gözüne girmem işime yarayabilirdi.

"Sürpriz mi?"

Babasının sorusuyla Helen geriye çekilip annesine uzandı ve bu sefer de şaşkın bakışlar atan kadına sarılarak başını salladı. "Evet, birkaç günlüğüne boşluk yarattım kendime. Seanslarımı erteledim. Bu süreçte de gelip sizi bir göreyim istedim."

Mantıklı bir yalan olduğunu söyleyebilirdim tabii varlığım karşımdaki ikilinin hâlâ olan biteni algılayamamasına yok açmasaydı.

"Alin de geldi mi?" diye soran annesiyle işittiğim isim canımı sıktı.

Helen yüzündeki tebessümü kaybetmemeye çalıştı. "Yok onun sınavları var, o yüzden gelemedi. Biz de uçaktan bir saat önce indik," diyerek beni işaret etti. "Biraz Plaka'yı gezelim istedik. Sizi yarın sabah arayacaktım. Tesadüfe bak, karşılaştık."

Tesadüflere inanmadığımı zannederdim lâkin şu an deneyimlediğim olay bana aksini düşündürtmeye başlamıştı.

"Beyefendi kim?"

Babasının sorusuyla Helen yanıma ilişti ve dudaklarını diliyle hafifçe ıslatırken elini koluma yerleştirdi. Kızaran tenine baktım. Ne diyeceğini bilemiyor, ne yalan üreteceğini kestiremiyor gibiydi. Onu bu dertten

kurtarmak isteyerek, beni inceleyen adama elimi uzattım ve kendimi tanıttım. "Demir Karadağ, tanıştığıma memnun oldum efendim. Kızınızın erkek arkadaşıyım."

Helen sendeleyerek düşecek gibi olduğunda kolumu beline doladım. Kendime vurduğum etiket karşısında ne düşündüğünü bilemiyordum. Bu zamana dek kimsenin erkek arkadaşı olmamış, sevgili kavramını benimsememiştim. Yaşadığım ilişkiler fazla sığ ve bedene odaklıydı. Şimdiye kadar bundan rahatsızlık duymamış, daha fazlasını aramamıştım lâkin söz konusu Helen olduğunda açgözlüydüm. Kollarımın arasındaki kadının bana verebileceği her şeyi istiyordum. Ruhu, kalbi ve bedeni... Bunlara sahip olmak için kendimi bir kalıba sokmam gerekiyorsa dünden razıydım.

"Erkek arkadaş mı?" dedi Helen'in annesi. İrileşen gözleri ve genişleyen gülümsemesiyle beni süzerken durumdan oldukça memnun gibi gözüküyordu.

Helen'in babası elimi tutup sertçe sıktığında ona karşılık verdim. İfadesinde hâlâ şüpheci bir bakış vardı lâkin beklediğim kadar katı bir tepki vermemiş aksine tebessüm etmişti. Sahteydi lâkin hiç yoktan iyiydi. "Memnun oldum, Demir. Ben de Ziya Saral," diyen adam yanındaki kadına baktığında ifadesi yumuşadı. "Eşim, Demet."

Bana sıcak bir gülümsemeyle bakan kadın elini uzattığında parmaklarını kavrayarak eğildim ve elinin üstüne bir buse kondurup çekici bir tebessümle nazik olmaya çalıştım. "Helen ile Alin'in güzelliğini kimden aldığı belli oluyor. Memnun oldum, Demet Hanım."

Elini bırakmamla kıkırdayarak parmaklarını havada salladı. "Ben de memnun oldum ve çok kibarsın." Bakışlarını kızına çevirerek memnuniyet dolu bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Helen bize bir erkek arkadaşın olduğundan bahsetmemiştin."

Ziya Bey'in yüzündeki tebessüm genişledi ve kızına bakarak göz kırptı. "Bana biraz çıtlatmıştı."

İşittiğim sözler göğüskafesimin sıkışmasına neden oldu. Kanımı kaynatan kelimeleri nereye çekeceğimi bilemedim. Helen babasına bir adamdan bahsetmişti, öyle mi?

O kişi ben değilsem sinir krizi geçireceğime adım kadar emindim.

Eğer bensem...

Demek Persephone'm ailesine benden bahsediyordu. Saklama gereği duymadığım sırıtışımla yanımdaki kadına baktığımda kıpkırmızı kesildiğini fark ettim. Bana doğru kaçamak bir bakış attı ve kalbimde bir şey

patladı. Mideme yayılan sıcaklık, buz tutmuş ruhumdaki katmanlardan birini daha eritti.

Helen konuyu değiştirmek istercesine konuşmaya başladığında, yalnız kaldığımızda onu kıstıracağıma emin olmasını sağlamak isteyerek belini okşadım. "Ben de Demir'e Plaka sokaklarını göstermek istemiştim. Dondurma alalım dedik," diyerek ailesinin elindeki kaplara baktı. "Siz de sanırım dondurma için geldiniz buraya kadar?"

"Ay evet," dedi Demet Hanım. "Baban aşerdi resmen."

Karısının sözleriyle gözlerini deviren Ziya Bey dondurmasına sıkıca sarıldı. "Tatlı sevmek suç mu?" Alayla ekleyip yanındaki kadının kızarmasını sağladı. "Ayrıca senden sonraki tek zayıf noktam, bana biraz müsamaha gösterebilirsin."

"Evet, annemle babamın romantizm dolu dakikalarına şahitlik etmeye hazır ol."

Helen'in homurdanışıyla güldüm. Belindeki elimin baskısını artırarak gözlerini üzerime çektim. "Birbirlerine hâlâ âşık olmaları onların suçu değil, *moya koroleva*."

Helen'in ifadesi yumuşadığında bir an nerede olduğumuzu unutmuş gibi gözlerimin içine bakakaldı. Bizi izleyen ikiliyi tamamen aklımdan silerek şu dakika onu öpmek istedim. Uçaktaki gibi değil, onu *gerçekten* öpmek istiyordum. Helen'in dudakları bir mıknatıstı. Beni kendine çekiyor, doğal bir akımla titrememe neden oluyordu. Ve onu öpememek, kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

"Rusça mıydı o?"

İşittiğim soruyla başımı kaldırdığımda Ziya Bey'in bana baktığını gördüm. Hitap şeklimden dolayı böyle bir soru yönelttiğini anladığımdaysa tebessüm ettim. "Evet, yarı Rus yarı Türk'üm."

Helen'in annesi kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Anlaşılan senin hakkında bilmemiz gereken şeylerin listesi kalabalık, Demir." Gözlerini kızına çevirdi. "İsterseniz dondurmalarınızı alın da eve geçelim. Bir şeyler içer, sohbet ederiz."

"Ev mi?"

Helen'in sorusuyla babası kaşlarını çattı. "Herhalde koca kızım. Buraya kadar gelmiş, sürpriz yapmışsınız. Arkadaşını ağırlamak isteriz. Hem sonuçta bizim için buradasınız değil mi?" Son cümlesini vurgularken fazla ciddiydi. "Başka bir yerde kalacak haliniz yok."

Daha önce kimsenin ailesiyle tanışmamış, ebeveynleriyle vakit geçirmemiştim. Bir yanım karşımdaki çiftin benden hoşlanmama ihtimali

karşısında endişe duyuyordu çünkü biliyordum ki Helen için ailesi çok önemliydi. Diğer yanımsa uzun zamandır aile kavramına denk düşen bir toplulukla iç içe olmamamdan dolayı heyecanlıydı.

Helen itiraz etmek ister gibi dudaklarını araladığında onu kurtardım. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama rahatsızlık vermek istemem."

"Ne rahatsızlığı?" dedi Demet Hanım. "Memnuniyet duyarız. Lütfen, itiraz etmeyin."

Ziya Bey başını salladı. "Madem birkaç günlüğüne geldiniz, güzel vakit geçirelim."

Bakışlarımı Helen'e çevirdim. Gözlerindeki kararsızlık kalbimi ikiye böldü. Emin olamıyor, karar veremiyordu. Oysa görebiliyordum, ailesine duyduğu özlem barizdi. Alin'in peşindeki adamım sayesinde cimcimenin attığı her adımdan haberdar olabilecektik. Bu yüzden ailesiyle biraz vakit geçirmemiz sorun olmazdı. Herhangi bir durumda olaya el atabilir, Helen ailesinin yanında kalmak isterse devreye girebilirdim. Ayrıca fena yakalanmıştık. Ailesine hayır deyip ortadan kaybolamazdık.

"Peki öyleyse."

Cevabımla Demet Hanım bize biraz alan tanımak istercesine eşinin elini tutarak yürümeye başladı ve bir yandan da konuştu. "Dondurmalarınızı alın da gidelim o zaman."

Yavaş adımlarla kalabalık sokakta ilerlemeye başladıklarında Helen parmaklarıyla yüzünü kapayıp iç geçirdi. Omuzlarını düşürüp tekrar bana baktığında hüzünlü gözüküyordu. "Demir, özür dilerim. Ben karşılaşma ihtimalimizi hiç düşünmemiştim. Seni zor durumda bırakmak istemezdim."

Afallayarak güzel yüzüne bakakaldım. Gerçekten beni zor durumda bıraktığını düşünüyor, bu yüzden üzülüyor muydu?

"Helen, gerekirse tüm sülalenle tanışırım," diyerek gülümsedim. "Beni zor durumda bırakmadın. Hatta babana bahsettiğin adam olduğumu öğrenmemi sağlayarak gecemi güzelleştirdin."

Gözlerini devirerek kızaran yanaklarını saklamaya çalıştı. "Senden bahsettiğimi de nereden çıkardın?"

İşittiğim sözler kalbimi tekletti. Gözümün önünde beliren karartıyla dişlerimi sıktığımda başka birinden bahsediyor olabilme ihtimalinden nefret ettim. Helen'in yanında kendim haricinde düşünebileceğim bir insan evladı olamazdı ve olmayacaktı.

Bakışlarını yüzümde gezdirip sinirlendiğimi fark ettiğinde gülerek başını iki yana salladı. Alayla homurdandığında keyfi yerine gelmişti. "Sana da şaka yapılmıyor."

"Komik değildi."

"Tamam, babama biraz senden bahsetmiş olabilirim ama hemen şımarma."

Küçük bir çocuk gibi sırıtıp belini kavradım. "Ne anlattın babana?"

"Demir..."

"Söyle," diyerek direttim. "Ne anlattın?"

"Beni sinir ettiğini."

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. İçimden bir ses doğru söylediğini fısıldıyordu lâkin eminim bundan daha fazlasından da bahsetmiş olmalıydı. Ağzımı açıp onu biraz daha zorlayacağım sırada az ilerimizde duran dondurma standını işaret etti. "Hadi, sipariş ver," dedikten sonra ileride bizi bekleyen çifte doğru başını salladı. "Sorgu seansımıza geç kalmayalım."

"Sana bırakıyorum, sen karar ver."

Dondurma siparişimizi vermek üzere standın ardındaki adama baktı ve nazik bir tebessümle konuşmaya başladı. Düzgün ve akıcı Yunancasıyla beni afallatmıştı. Şimdi ben Rusça konuşurken ne hissettiğini anlayabiliyordum. Güzel dudaklarından dökülen kelimelerin ne anlama geldiğini bilmemek sinir bozucuydu.

Bana bakıp iç geçirdi. "Birkaç günlüğüne geldiğimizi söyledim ama ya hemen dönmemiz gerekirse?"

"Bir şeyler uydururuz."

Omzumun ardından bize kaçamak bakışlar atan ikiliye göz attım. Ziya Bey beni incelerken Helen'in yanında sergilediğinden daha uyarı dolu bir tavır içindeydi. Dondurmasını yerken ne denli tehlike sarf eden bir profile sahip olabilirdi bilmiyordum ama içimden bir ses adamı hafife almamam gerektiğini söylüyordu.

Önüme döndüğümde siparişin hazırlanmasını bekleyen kadınıma yanaştım. "Baban eski sporculardan mı?"

"Evet," derken şok olmuştu. "Nereden anladın?"

"His diyebiliriz."

Adamın kendini taşıyış şekline eklenen duruşuyla tahmin etmek cidden de zor olmamıştı. Ziya Bey'e baktım. "Hangi sporla uğraşıyordu?"

"Boksördü."

Başımı hızla Helen'e çevirdiğimde güldüğünü gördüm. Babasına baktıktan sonra gözlerini benimle buluşturdu. "Yerinde olsaydım, mükemmel bir erkek arkadaş olurdum."

"Şüphen olmasın bebeğim."

Kendime duyduğum güvenle yanakları biraz daha pembeleştiğinde, babasına istemsizce saygı duysam da ondan çekinmedim. "Ailene ne diyeceğiz?" derken hazırlıklı olmak istedim. "Mutlaka nasıl tanıştığımızı, ne zamandır birlikte olduğumuzu soracaklardır."

Helen omuzlarını silkti. "Bir şeyler uydururuz. Alin'den söz etmemeyi unutmayalım yeter."

"Onlara erkek arkadaşın olduğumu söylemem seni rahatsız etti mi?" diye sorduğumda bir yanım cevabı bilmek istemedi. Helen, bana her daim gökyüzünü anımsatan mavi gözleriyle yüzümü incelediğinde ne demesi gerektiğine karar veremiyor gibiydi. Göğsümde bir sıkışma meydana geldi ve ben bir an onun bu fikirden nefret ettiğini düşündüm.

"Hayır etmedi," dediğinde gülümsemesi bir yaz günü misali sıcacıktı. "Yatağımda yatıyor, fikirlerime saygı duyuyor ve beni koruyorsun. Bu zamana kadar erkek arkadaşım dediğim bütün adamlardan daha çok o sıfatı hak ediyorsun. Hatta daha fazlasını hak ediyorsun."

Neye uğradığımı şaşırdım. Kalbimdeki kasılmanın şiddetiyle bir an ciddi anlamda kalp krizi geçirdiğimi düşündüm. Helen halimi görmüş ve beni dumura uğrattığını anlamış gibi mırıldandı. "Sakin ol, Demir. Ailemin önünde rol yapmamız gerekiyor o kadar, senden bir beklentim yok."

Ağzımı açıp benden istediğini bekleyebileceğini söylemek istedim ama hazırlanan siparişlerimizle dikkatini benden ayıran kadına karşı tek kelime sarf edemedim. Sanırım sözlerinin bende yarattığı şok yüzünden bir an zihnimin şalteri inmişti.

Oysa söylemek isterdim: Kızıl tutamları, porselen teni, beyaz mini yazlık elbisesi, yüzündeki gülümsemesi, kısacası her şeyi benim için özel olarak tasarlanmıştı. Açıkçası uçakta niyetimi gayet iyi belli ettiğimi sanıyordum ama Helen hâlâ anlamamıştı. Benden bekleyebileceği hiçbir şey yoktu çünkü ona verebileceğim her şeyi çoktan kendine almıştı.

Donmuş kara kalbim, ellerinin arasındaydı.

Yürümeye başladığımızda kaplardan birini bana uzattı. Dondurmadan bir kaşık alıp gerçekten lezzetli olduğunu fark ettim. Helen bir adım ilerimdeydi. Onu kendime çekip bedenini bedenime yaslama ihtiyacı hissetsem de babasının bakışları altındayken kendimi kontrol ettim. Biri benim gözümün önünde kızıma ağaca yapışan bir koala misali sarılsa yapabileceklerimi düşünmek dahi istemezdim.

Ziya ve Demet Saral, el ele tutuşup az önümüzde yürürken ikisinin üzerinde bakışlarımı gezdirdim. Tahminime göre en az yirmi yedi yıldır

Ninova

evli olmalıydılar. Fakat sanki dün sevgili olmuşlar gibi birbirlerine heyecan ve aşkla bakıyorlardı.

Öz annem ve babama dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordum ama aralarındaki her neyse aşk ile yakından uzaktan alakası olmadığına emindim. Beni evlat edinen ailemi anımsadım. Şimdiye dek hiç onların arasındaki ilişkiyi düşünmemiş, birbirlerine nasıl baktıklarını umursamamıştım. Söz konusu ilişkiler ve duygular olduğunda yeni doğmuş bir bebekten farksızdım.

"Dondurmanı beğendin mi?" diye soran kadına baktığımda gözlerini üzerimde gezdirdiğini gördüm. Sanki kafamın içindeki düşüncelerde kaybolduğumu anlamıştı. Elbette anlardı, Helen'in her daim beni görmek gibi bir huyu vardı. Aramızdaki mesafeye dayanamayıp kolumu omzuna attım ve onu kendime çekip tebessüm ederken başımı salladım.

Plaka sokaklarında bir süre daha yürüdük. Mete'den mesaj geldiğinde telefonumun ekranını Helen'e gösterdim. Alin ve yanındaki sarışın adam otele yerleşmişti ve Mete yan odalarında pusuya yatmıştı. Şimdilik bir hareketlilik yoktu lâkin en ufak bir gelişmede bizi haberdar edecekti. Saati hesaba katarsam yarına dek bir güncelleme olacağını sanmıyordum.

"Gençler, biz diyoruz ki yavaştan eve geçelim." Helen'in annesinin sesiyle adımlarımızı yavaşlattık. Telefonumu cebime attığımda Demet Hanım konuşmaya devam etti. "Terasta oturur, sohbet ederiz. Tabii siz Plaka'yı biraz daha gezmek isterseniz sorun değil."

"Siz nasıl derseniz," dediğimde Helen başını salladı. "Aynen, eve gidebiliriz."

Ziya Bey bana baktı. "Plaka'ya arabayla mı geldiniz yoksa taksiyle mi?"

"Arabayla."

"Mikonos'a nasıl gideceğiz?"

"Öncelikle marinaya gitmemiz gerek."

Uçağımla yarım saatte adaya iniş yapabilirdik lâkin Ziya Bey'in bir bildiği var gibi duruyordu. Ayrıca insanlara bir anda özel jetimle evlerine gidebileceğimizi söylemek ayıp gelmişti. Küstah olabilirdim ama Helen'in ailesinin bunu fark edip bana gıcık olmalarını istemezdim.

"Marinadan taksiyle gelmiştik," dedi Ziya Bey. "Siz arabayı nereye bıraktınız?"

"Otoparkta."

Sözlerimle Ziya Bey başını sallayıp otoparka doğru yürüdü ve biz de onu takip ettik.

Arabama binip yola çıktığımızda Ziya Bey yanımda oturuyordu. Alimos Marina'ya varmamız on yedi dakikayı bulmuştu. Bu süreçte Demet Hanım, Helen'e genel sorular yöneltmiş, Ziya Bey bir şeyleri sorgulamış lâkin sohbet derinleşmemişti ve ben sessiz kalmıştım.

Marina'nın otoparkına arabayı park ettiğimde gergindim. Araçtan inerken bagajı açacak düğmeye bastım. Ziya Bey bana yardım etmek için bekliyordu. Bagajdan iki bavul çıkardığımda yanımdaki adam kahkaha attı. Neden güldüğünü anlamayarak ona baktığımda beni de gülümseten sözleri sarf etti. "Kızımın bir bavulla tatile çıkmasını nasıl sağladın bilmiyorum ama şu an sana büyük saygı duydum."

"Bana acımış olmalı yoksa mümkün değildi."

"Bir de üç kadınla tatile çıkmaya çalış. Karım ve kızlarım yüzünden spor araç sevdamdan vazgeçmek zorunda kaldım çünkü asla bagaja bavullarını sığdıramıyorlardı."

Bagajı kapattığım sırada işittiklerim karşısında gülümsemem genişledi. "Hayal edebiliyorum. Helen bir artı bir evi sadece giyinme odası olarak bile kullanabilir."

"Annesine çekmiş."

Ziya Bey'in sözleriyle kahkaha attım. Yanımdaki adamın bana olan tavrı uzun zamandır hissetmediğim bir kabullenilme duygusunun kanıma sızmasını sağladı. Elimdeki bavullardan birini almayı teklif etse de gerek olmadığını söyleyerek onu reddettim. Gerçekten de ağır değillerdi ve nedense benden yaşça büyük bir adama çanta taşıtmak bana doğru bir hareket gibi gelmemişti.

Helen ile annesi önden ilerlemeye başladıklarında Demet Hanım'ın ona benimle ilgili sorular yönelttiğine emindim çünkü fısıldayarak bir şeyler mırıldanırken gülümsemesini saklayamıyordu. Ziya Bey'e bakıp fark ettiğim detayla kendime şaşırdım. Helen'in anne ve babasını detaylıca araştırmadığımı idrak ettim. Bu asla atlamayacağım bir şeyken neden gözden kaçırmıştım ki?

Belki de asla onlarla tanışmayacağımı ve bu yüzden onlarla ilgili şeyleri bilmemin gereksiz olacağını düşünmüştüm fakat büyük yanılmıştım. "Helen bana eskiden boksör olduğunuzu söyledi," diyerek yanımdaki adam hakkında bir şeyler öğrenebilmeyi diledim. "İş miydi yoksa hobi mi?"

"İkisinden de biraz. Uzun süre, özellikle gençken boksla uğraştım ama sakatlanmamdan sonra bırakmak zorunda kaldım. Ardından bir arkadaşımla birikimlerimizi kullanarak ortak bir iş kurduk."

"Zorunluluktan bırakmanız kötü olmuş."

"Öyle," derken gülümsedi. "Ama o sakatlanma olmasaydı Demet'le tanışamazdım. Her şeyin zincirleme bir etkisi vardır ve o zorunluluk beni hayatımın aşkıyla tanıştırdı." Bana bakan adam ne kadar mutlu olduğunu görmemi sağladı. "Bana kalırsa başıma gelen en güzel şeyin nedeni asla kötü olamaz."

Neden sözlerinin beni ürperttiğini bilmiyordum. Sadece duyduklarım boğazımda bir düğüm oluşmasını sağlamıştı. O düğüm o kadar büyüktü ki bana eksik kaldığım bütün yanlarımın, sandığımdan daha fazla yarım olduğunu kanıtladı.

Düşüncelerime dalmıştım ve nereye gittiğimize bile dikkat etmedim. Limana ulaştığımızda feribota bineceğimizi düşündüm ama Ziya Bey az ilerimizde duran sürat teknesinin halatını çözmeye başladığında yanıldığımı anladım. Gözlerimizi buluşturduğunda gülümsedi ve arabanın yanındaki konuşmamıza atıfta bulundu. "Bir süre sonra arabadan tamamen vazgeçtim."

"Sürat teknelerini severim."

Sözlerimle halatı çözüp doğrulan adam göz kırptı. "Öyleyse seninle iyi anlaşacağız, evlat."

Hitap şekli zihnime bir balyoz gibi indi. Yüzüme nasıl bir ifade yerleşmişti bilmiyordum ama Helen elini koluma yerleştirip bana sorgulayıcı bakışlar atmak zorunda kalmıştı. En son ne zaman birinin bana böyle seslendiğini hatırlamıyordum. Kendime gelmeye çalışarak bu anlamsız duyguyu derinime gömdüm. Göğsümde oluşan saçma kasılmayı umursamadan karşımdaki tekneye bindim ve valizleri bir kenara bıraktıktan sonra Helen'le annesine de binebilmeleri için yardım ettim.

Ziya Bey beni yanına çağırarak motoru çalıştırdı ve direksiyonu işaret etti. "Kullanmak ister misin?" Helen'in alaycı tebessümünü kimden aldığı belli olmuştu çünkü Ziya Bey'in yüzünde aynı ifade vardı. "Marifetlerini görmek isterim."

Anlaşılan kızına ne kadar layık olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Emin olabilirdi, Helen için en doğru seçenektim çünkü kızına bir başkasının yaklaşmasına asla müsaade etmeyecektim.

Tek kelime etmeden isteğini gerçekleştirmek üzere işe koyuldum ve tekneyi çalıştırdım. Yola çıkmamız üzerine Ziya Bey gözlerini üzerimde dolaştırarak her hareketimi dikkatle inceledi. Nereye gideceğimi söylüyor, konum bilgisi veriyor, pusulaya bakmamı hatırlatıyor, hız sınırını ölçüyor; kısacası aldığım nefesten tutun da oynattığım parmak ucuma dek beni izliyordu. Onu suçlayamıyordu. Yerinde olsaydım daha fenasını yapardım.

Bu yüzden istediği kadar beni test edebilirdi. Hepsinden geçeceğimi biliyordum çünkü kendime başka bir olasılık bırakmazdım.

"Bu Yunanistan'a ilk gelişin mi?"

Ziya Bey'in sorusuyla gözlerimi yoldan ayırmadan yanıt verdim. "Hayır, aslında burada bir evim var. Yatırım amaçlı almıştım ama ara sıra iş için gelip gittiğim oluyordu."

"Ne işle uğraşıyorsun?"

Bir an bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğini bilemedim. Ardından güvenli yanıtı dile döktüm. "İşadamıyım. Yatırım, borsa, emlak, inşaat gibi her alanda çalışıyorum."

"Karadağ," derken aydınlanmıştı. "Karadağ Holding'in sahibi olan Demir Karadağ'sın."

Bakışlarımı yüzüne çevirip ifadesini görmek istedim. Genelde insanlar kim olduğumu anladığında bana daha farklı bakarlardı. Her daim yüzlerinde uysal bir ifade olur, saygıyla adeta önümde eğilirlerdi. O ise bunu azıcık bile umursamamış gibi saniyeler önceki haliyle yanımda dikilmeye devam ediyordu. Adamı kesinlikle servetimle etkileyemezdim. Öyleyse bana sıcak bakmasını nasıl sağlayacaktım?

"Geçen gün bir haber sitesinde görmüştüm. Bu yılın en kâr getiren şirketi seçildiğinize dair bir yazı vardı," dedikten sonra tebessüm etti. "Ailen seninle gurur duyuyor olmalı."

Biri mideme yumruk atmış gibi hissettim.

Bakışlarımı sürat teknesiyle ikiye ayırdığım denizin dalgalarında dolaştırarak dürüst davrandım. "Ailemi kaybedeli uzun zaman oluyor."

Omzumda hissettiğim elle yanımdaki adama baktım. Yüzündeki tebessümle konuşmaya başladığında kendimi küçük bir çocuk gibi hissettim. "Ben de babamı genç yaşta kaybettim ama biliyorum ki yaptığım her hareketle burada olmasa bile benimle gurur duyuyor. Eminim senin ailen de hayatta olsaydı başarılarınla onurlanırdı."

Sözlerinin doğruluğuna inanmıyordum. Yine de bunu belli etmek istemeyerek tebessüm ettim ve minnetle başımı salladım. Ziya Bey elini üstümden çektiğindeyse gözucuyla bizi izleyen kadına baktım. Helen anlayamadığım bir ifadeyle bizi izlerken nedense hüzünlü gibi duruyordu. Gözlerimiz buluştuğundaysa kendini hızla toparlayıp gülümsedi.

Sessizlik içinde geçen uzun dakikaların ardından kara gözüktü. Kıyıya yanaşmamla Ziya Bey iskeleye çıkıp halatı bağladı. Çantaları alıp tekneden indim ve tekrar Helen'le annesine yardım ettim.

Mikanos'a daha önce gelmiştim. Özellikle yirmili yaşlarımda bu adada sarhoş olup, madde kullanıp sabaha kadar eğlendiğim çok zaman olmuştu. O zamanlar Helen ile nasıl karşılaşmamıştık bilemiyordum. Gerçi benden altı yaş küçük olduğunu hesaba katarsak o zamanlarda benim girdiğim mekânlara girememiş olması muhtemeldi. Ruhumu kendine mühürleyen kadının burada olduğunu bilseydim, Mikanos'taki vaktimin her saniyesini onu arayarak geçirirdim.

Kısa bir yürüyüşün ardından Helen'in ailesinin evine geldiğimizde bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Lüks bir yerdi ama aynı zamanda yuva gibi hissettiriyordu. Beyaza boyanmış büyük evin kapı ve pencereleri mavi renkteydi. Evin önünde rengarenk saksılara yerleştirilmiş çiçekler vardı. Taşlı yolda ilerledik. Evin içine girdiğimizde istemsiz bir huzurla doldum. Geniş alanda beyaz, mavi ve kahverengi renklerine eşlik eden yeşil tonları vardı. Büyük camlardan denizin her metrekaresi gözüküyordu. Tül perdeler içeriye sızan havayla hafifçe dans ediyor, Helen'in annesinin yaktığı ışıklardan yayılan sarı ton eve sıcak bir atmosferin yayılmasına sebep oluyordu.

"Kızım ben içecek bir şeyler hazırlarken sen de Demir'e etrafı göster ki yabancılık çekmesin," diyen kadına döndüm. Salonun yanında kalan mutfağa ilerliyor, kocasını da peşinden çekiştiriyordu.

İkili gözden kaybolduğunda valizleri bir kenara bıraktım. Helen yüzündeki tebessümle elimi tuttu ve beni sağımızda kalan merdivenlere doğru ilerletti. Alt katta geniş bir salonla mutfak, üst katta beş tane oda ve iki banyo vardı. Helen, ailesinin ve Alin'in odasını üstünkörü işaret edip köşede kalan odanın babasının çalışma odası olduğunu söyledikten sonra beni koridorun sonunda kalan alana yönlendirdi.

Kapıyı açıp içeriyi görüş alanıma sunduğunda bakışlarımızı buluşturdu. "Burası da benim odam."

Geniş oda beyaza boyanmıştı. Mobilyalar, duvar; her yer kar beyazıydı. Büyük camlardan Mikanos'un eşsiz manzarası gözüküyordu. Beyaza eşlik eden mavi ve turuncu renklerindeki objelerle süslü alana göz atarak odanın içinde adımladım. İki kişilik yatak, çalışma masası, devasa diyebileceğim kadar büyük bir dolap ve kitaplık odayı dolduruyordu. Köşedeki kapalı kapı tahminimce banyoydu. Dikkatimi çeken kitap kapaklarıyla, yatağına oturmuş beni izleyen kadına döndüm. "Porno mu okuyorsun?"

Yarı çıplak erkek fotoğraflarıyla süslenmiş olan kitaplardan birini elime aldığımda Helen kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Elbette. Her genç kızın yetişkin içerikli kitapları vardır. Tabii benim ufak çaplı bir koleksiyonum var, orası ayrı."

Elimdeki kitabın sayfalarını karıştırırken bazı yerlerin altının çizilmiş olduğunu gördüm. Helen'e bakıp kitabı işaret ettim. "Canlandırmamızı istediğin bir sahne var mı?"

Cilveli bir tavırla başını yana eğdi. "Belki de."

Kitabı yatağa fırlatıp üzerine eğildim ve kollarımı iki yanına yaslayıp geriye doğru yatmasını sağladım. "İstediğini söyle ve gerçekleşmesini izle."

"İstanbul'a dönene kadar bu mümkün değil çünkü Mikonas'ta olduğumuz sürece ayrı odalarda kalacağız."

"Ne?" derken isyan etmiştim. "Niye?"

"Babam moderndir ama o kadar da değil."

Şekeri elinden alınmış bir çocuk gibi hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Bu yaşıma dek yalnız uyuyan ben, şimdi kendimi Helen kollarımın arasında olmadığında uyuyabilecek biri olarak göremiyordum. Kokusunu almalı, teninin sıcaklığını hissetmeliydim. Uyandığımda gördüğüm ilk kişi olmazsa öfkeleneceğime emindim.

"Sensiz uyumak istemiyorum," dedim ve ne kadar çaresiz gözüktüğümü umursamadım.

Gözlerindeki sıcaklıkla bana baktı. Yüz ifadesi öylesine yumuşamıştı ki bir an şefkat kelimesinin görseli haline gelmişti. Elini yanağıma yaslayarak kirli sakalımı okşadı. Dokunuşundaki nahiflik bana oldukça yabancıydı. "Ben de sensiz uyumak istemiyorum ama empati kur ve kızının eve bir adam getirdiğini düşün. Sen olsan aynı odada uyumalarına izin verir miydin?"

Sorusuyla bir an hayal ettim.

Helen'e benzeyen kızıl saçlı bir kız düşledim. Benim minik prensesim olacak, dünyaları önüne sereceğim güzel kızım zihnimde canlandı. Annesi kadar güzel ve akıllı olur, bir tık teyzesine çekerek beni zaman zaman sinirlendirirdi. Bana benzerse iyi bir mizah anlayışı ve muazzam bir kibri olurdu. Bütün paramı annesiyle harcar ve ciddi ciddi İnferno'ya onuncu katı çıkmama sebebiyet verirdi. Ayrıca beni çok sever, ilk aşkı olmama izin verirdi. Sonra büyür ve beni kendine hayran bırakan bir kadın olurdu. Zaman geçtikçe hayatına piçin teki girer, kızımı benden alırdı. Prensesimi üzebilir ve ağlatabilirdi. Böyle bir durumda katil olurdum. Hatta direkt kızıma yanaşırsa da katil olabilirdim. Sonra hapse gireceğim için Helen yalnız kalırdı.

Bu hikâyenin gidişatını hiç sevmemiştim.

"Demir."

Helen'in sesini duysam da aklımdaki düşünceden soyutlanamadım. Bir kız çocuğu babası olduğumu hayal etmeden duramıyordum. Bembeyaz

teni, kızıl saçları, muzip tebessümüyle beni seven bir kız çocuğu için dünyayı yakabilirdim. Hem de mecazen değil. Sonuçta annesi içinde dünyamı yakmışken onun bana vereceği armağan için de aynısını yapardım. Özellikle de biri bebeğimin kalbini kırarsa...

"Demir şalterleri indirme," dedi Helen ve beni hafifçe sarstı. "Varsayım yap dedim niye hemen kalp krizi geçirecek kıvama geliyorsun?"

"Bir an hayal ettim."

"Ne hayal ettin?"

"Kızımız olduğunu."

Helen'in ifadesi saf bir şokla sarsıldı. Kızaran yanaklarıyla bana bakarken bir an kendisi de söylediğim şeyi hayal etmiş gibi tebessüm etti. Ardından canımı yakan bir gerçeklikle mırıldandı. "Demir biz daha doğru düzgün birbirimizi tanımıyoruz bile."

Sessiz kaldım.

Onun hakkında bilmediğim şeyler umurumda değildi. Hiçbir şey Helen'in bendeki yerini değiştiremezdi. Neden böyle olduğunu bilmiyordum ama o, ruhumda kimsenin keşfetmediği bir noktayı eliyle koymuş gibi bulmuştu. Cehennemime adım attığı ilk gün, gözümün ona değdiği ilk an uzun zamandır durduğunu zannettiğim kalbim hayata dönmüştü. Beni bu hale düşüren neydi, hissettiklerim mantıklı ve sağlıklı mıydı, artık hiçbiri umurumda değildi. Çünkü belki de ilk defa biri bana gerçekten değer veriyordu.

Helen tekrar yanağımı okşadı ve bakışlarımı onunla buluşturmama neden oldu. Belki de bazı şeyleri yanlış değerlendiriyordum. Helen'e hızlı ve sert düşmüştüm ama onun benim için bu şekilde hissetmeme ihtimali vardı.

Konuyu değiştirme ihtiyacı hissederek geriye çekildim ve yatağın üstüne oturdum. "Ailen birbirine aşkla bakıyor."

Aşk.

Kelime ağzımda acı bir tat bırakıyor, resmen bana yakışmıyordu.

"Öyleler," diyen kadın doğrulup omzunu koluma sürttü. "Eskiden bu hallerinden rahatsız olurdum. Yapış yapış olduklarını düşünürdüm çünkü ellerini birbirlerinin üstlerinden çekemezlerdi. Şimdiyse anlıyorum ki fazlasıyla şanslılarmış." Helen gözlerini yüzümde gezdirip aklından geçen şeyi çekinmeden dile döktü. "Senin ailen nasıldı?"

Ailemi gözümün önüne getirdim. "Böyle değillerdi," diyerek düşüncelere daldım. "Üvey anne ve babam birbirine saygılıydı. Birlikte vakit geçirirler, kavga etmezlerdi fakat birbirlerine hiç annenle baban gibi

baktıklarını hatırlamıyorum." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Siz gerçekten aile gibisiniz. Biz daha çok aynı hayatı paylaşan insanlardık."

Helen karışan kafasıyla bana baktığında hangi noktaya takıldığını anlayabiliyordum. Üvey ailem birbirini sevmese, beni niye istesinler diye düşünüyor olabilirdi çünkü onun için çocuk sahibi olmak üremekten çok daha fazlasıydı. Ancak herkes onunla aynı bakış açısına sahip değildi. Çoğu ilişkide bebek bir tampondu. Kısırlaşan bir şeyi dönüştürme aracıydı. Benim senaryomdaysa ben bir objeydim.

"Beni istemelerinin nedeni üvey babamın kısır olması ve vârise ihtiyaç duyması."

Acı gerçeği ilk kez biriyle paylaştım.

Helen bedenini bedenime yasladı. Sessiz bir destek içindeydi. Belki de üvey ailem hakkında konuşmanın benim için ne kadar zor olduğunu anlamıştı. Evet, genelde kimselere onlardan bahsetmez, kendi içimde bile düşünmezdim ama yine Helen Saral farkıyla her şeyi dile dökmeye başlamıştım.

"Seni sen olduğun için de istemiş olmalı," dediğinde sesinde bir umut vardı. O umudu yıkmak istemesem de kendimi tutamadım.

"Beni şans eseri bulmuştu."

"Ne?"

"Üvey babam, beni şans eseri bulmuştu."

Yavaşça uzanıp tavana baktığımda Helen'i kendime doğru çektim. Bir kolumu beline dolayıp parmaklarımla saçlarını okşamaya başladığımda elini kalbimin üstüne yerleştirdi. Tavana bakarken bir an geçmişim gözümün önünde belirdi ve zihnimde canlananlar ben anlamadan dudaklarımdan dökülmeye başladı. "O zamanlar sokakta yaşıyordum. Doğru düzgün beslenemiyor, oradan buradan bulduğum şeyleri yiyordum." Boğazımdaki düğümü yok etmek istercesine sertçe yutkundum. "Bir gün önünden geçtiğim pastanenin tezgâhında gözüme çikolatalı bir pasta ilişti. Öyle canım çekti ki ve öylesine açtım ki nefsime yenildim."

Nefsine yenilmek.

Yine o aptal bahane.

Sürekli yemek çalar, genelde yakalanır, dayak yer, kovalanır ya da bir köşeye fırlatılırdım. Dener, denemekten vazgeçmez, bir şekilde savaşırdım. Her geçen gün içten içe ölsem bile, hayata tutunmaya çalışırdım.

O açlığı hâlâ hissedebiliyordum.

Asla tatmin olamadığım, midemin dolduğunu hissetmediğim zamanlardı. Besin alamadığım için hastalanmaya başlamış, daha çok üşür

olmuştum. Bir süre sonra karnım bile guruldamaz hale gelmiş, bedenim açlığı adeta kabullenmişti.

"Pastanenin sahibi yaşlı bir adamdı. Ondan hızlı olduğumu biliyordum. Bu yüzden zamanını kolladım ve arka tarafta kalan mutfağa gittiği gibi içeri girip tezgâhın üstünde duran dilimlerden birini aldım." Komik bir şey söylemişim gibi tebessüm ettim. "Pasta avucumun içinde dağıldı ama şekli umurumda bile değildi. Sadece lezzetli bir şey yemek istemiştim."

Helen'in göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı. Bütün dikkatini bana verdiğini biliyor ama ona bakamıyordum çünkü bana acıdığını görmek istemiyordum.

"Adam beni fark etti ama daha atak yapamadan ben koşmaya başladım. Kendimi sokağa attığımda gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yirmi yedi yıl geçti hâlâ hatırlıyorum." İç geçirerek kızıl tutamlarıyla oynamaya başladım. "Ben pastayla kendimi sokağa atıp koşmaya başlayınca izimi kaybettireyim diye caddenin karşısına geçmeye çalıştım. O sırada bana araba çarptı. Gözümü hastanede açtım. Başımda üvey babam vardı. Bana çarpan araba kaçmış, insanlar da sokak çocuğuyum diye herhalde umursamamışlar beni. Üvey babamsa hastaneye getirmiş."

Şimdi bakınca her şey daha garip geliyordu.

Eğer üvey babam ertelenmesi gereken bir toplantıya son dakikada gerçekleştirilme kararı verildiği için Rusya'ya gelmeseydi, iki saat önce geldiği için zamanını Rusya sokaklarını gezerek harcamasaydı ve yolu benimle kesişmeseydi, büyük ihtimal ölmüş olacaktım.

"Hastanedeyken bana *canın her istediğinde pasta yiyebileceğini bilerek yaşamak ister misin,* diye sordu." Ölen babamın sesi kulaklarımda çınladı. "Ben de *evet* dedim."

Yüzü gözümün önüne geldi.

Kahverengi saçları, temiz takım elbisesi ve parlak ayakkabılarıyla başımda dikilen adamın ifadesindeki ciddiyeti hatırladım. Takım elbiseli güçlü bir adam. Ondan korkmamamın tek nedeni dudağının kenarındaki ufak kıvrımdan anlayabildiğim tebessümüydü.

"Nasıl biriydi?"

Boğuk sesten işittiğim soruyla hatıralarımı kurcaladım. "İyiydi. Bana istediğim her şeyi alırdı. Beni evine götürdüğü ilk gün yemek masasında her çeşit pasta vardı. Çikolatalı, çilekli, muzlu..." Hepsini yediğim için bütün gece kustuğumu hatırladım. "Bana bağırmaz, el kaldırmazdı. Beni iyi okullarda okuttu. Eğitimime önem verdi. Cebimden harçlığımı eksik etmedi. Yani iyi bir babaydı."

Helen'in dudaklarından dökülen nidayla kaşlarımı çatıp ona baktığımda yanağından süzülen yaşları görerek alarma geçtim. Bedenimi ona döndürüp hızla gözyaşlarını sildiğimde neden ağladığını anlayamadım. "Seni üzdüm mü?"

Sorumla bana sıkıca sarılıp başını boynumun arasına gömdü. "Sadece..." diyerek derin bir nefes aldığında içim titredi. "Sadece fark ettim ki üvey baban olmasaydı seni hiç tanımayacaktım."

Saçlarına buseler iliştirdiğimde sessiz kaldım çünkü doğru söylüyordu.

"Baban bana dakikalar önce *her şeyin zincirleme bir etkisi vardır* dedi. Sanırım benim hayatımın kilit noktası her şeyin bir domino taşı gibi birbirinin üstüne devrilmesi. Annem ölmeseydi, sokaklara düşmeyecektim. Sokaklara düşmeseydim, açlığımı geçirmek için hırsızlık yapmayacaktım. Hırsızlık yapmasaydım, hastanelik olmayacaktım. Hastanelik olmasaydım, üvey ailemle tanışamayacaktım. Ne İnferno olacaktı ne de sen."

"Her şeye değer mi diyorsun?"

Aklımı kaçırmışım gibi bana bakan kadının çenesini kavrayıp gözlerimizi buluştururken geri adım atmadım. "Sana değer diyorum, Helen." Alt dudağını okşarken delirdiğimi kanıtladım. "Sana değer gibi hissediyorum."

"Demir," dediğinde nefessiz kalmıştı. "Bunlar, biz..."

"Her şey fazla hızlı."

Sözünü tamamladığımda sertçe yutkunduğunu gördüm. Korkuyor, çekiniyordu. Haklıydı, benim kadar deli olamıyor, mantıklı düşünmek zorunda hissediyordu. İsterse kaçabilir, kendine zaman tanıyabilirdi ama ben emindim. Bütün hücrelerim uyarı veriyor, içimdeki ses kesin bir dille konuşuyordu. Bu hikâyenin sonunda Helen Saral benim olacaktı. Hem de sonsuza dek.

"Hadi aşağı inelim," dedim onu yeterince korkuttuğumu fark ederek. "Biraz daha ortalıklarda gözükmezsek, baban eski boksör günlerini yâd etmek için harekete geçecek."

Sözlerimle güldü ama bu buruk bir gülüştü.

Başını sallayarak yavaşça yanımdan kalktığında ona eşlik ettim. Ani hareketim omzumdaki kurşun yarasını sızlatsa da umursamadım. Helen saçlarını düzeltip masasının üstündeki küçük aynadan kendine baktı. Bana döndüğünde ona elimi uzattım. Bir saniye düşünmeden parmaklarımı kavradığında odadan çıkıp aşağı indik.

Geniş salonda adımlayıp dışarıya çıkmak üzere harekete geçtiğimizde fark ettiğim görsellerle olduğum yerde durdum. İki küçük kız çocuğunun

fotoğrafını sarmalayan beyaz çerçeveye uzandım. Helen yanıma yanaşıp fotoğrafa baktığında kıkırdadı. "Burada ben sekiz, Alin iki yaşındaydı."

Kızıl saçları ve yüzündeki koca gülümsemesiyle ekrana bakan Helen, minik kardeşine sıkıca sarılmıştı. Fazlasıyla tatlı görünüyor, zihnimdeki kız çocuğuna bir sima eklememi sağlıyordu. Bakışlarım Alin'e kaydığında istemsizce yüzümü ekşittim. Böylesine şeker bir kız çocuğunun başıma açtığı işleri düşünerek sinirle homurdandım.

Çerçeveyi yerine bıraktım ve Helen'le dışarıya çıktım. Deniz manzarasıyla süslenmiş terasın ortasında büyük bir masa vardı. Köşede kalan merdivenlerden inilmesiyle havuza ulaşabiliyordun. Küçük havuzun kenarında bir oturma köşesi bulunuyordu. Bahçenin büyük bir alanını kaplayan tenis sahasına göz attıktan sonra bizi bekleyen ikiliye döndüm.

Helen'in anne ve babası yan yana oturmuş, açtıkları şişenin içindeki şarabı kadehlere döküyordu. Masanın üstündeki meyveler ve çerezlere eşlik eden mumlarla fazlasıyla dingin bir ortam vardı. Helen'in sandalyesini çekip yerine geçmesini bekledim. Ardından yanındaki sandalyeye oturup arkama yaslandım. "Zahmet etmişsiniz, hazırlığa gerek yoktu."

Demet Hanım karşı çıktı. "Olur mu öyle şey?"

"Şarap sever misin, Demir?" diye sordu Ziya Bey. "İstersen viski de var."

"Şarap severim."

Viski seviyor olsam da diğerlerine eşlik etmek daha cazip gelmişti. Önüme bırakılan kadehle doğruldum ve çaktırmadan Helen'in sandalyesinin bacağını kavrayıp onu kendime doğru çektim. Aramızdaki mesafeyi azaltmam üzerine dudaklarını birbirine bastırarak gülmemeye çalıştı.

Karşımdaki ikiliye bakarak konuştum. "Beni evinizde ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz," dedi Demet Hanım. "Helen seni bizimle karşı karşıya getirecek kadar önemsiyorsa seni tanımak isteriz." Karısının sözleriyle Ziya Bey homurdandı. "Karşı karşıya getirmedi, biz onları suçüstü yakaladık."

"Baba..." Helen'in çekingen uyarısıyla Ziya Bey gözlerini devirdi. Yanımdaki kadın iç geçirip diğerlerinin de duyabileceği bir şekilde mırıldandı. "Sorgu seansı başlıyor."

İçkimden büyük bir yudum aldım ve anne ile babasına dönerek gülümsedim. "Hazırım, istediğinizi sorabilirsiniz."

"Sorgu değil, tanıma diyelim." Demet Hanım yüzündeki gülümsemeyle bir kızına bir bana baktı. "Ayrıca gerilmene gerek yok. İlk defa mı bir kız arkadaşının ailesiyle tanışıyorsun?"

"İlk defa bir kız arkadaşım oluyor."

Ağzımdan çıkan sözleri düşünmeden dile getirmiştim. Ziya Bey kaşlarını kaldırarak bana bakakaldığında bir an yanlış bir şey söylediğime emin oldum. Kurduğu cümleyle ise derin bir nefes aldım. "Benim de ilk kız arkadaşım Demet'ti."

Demet Hanım yüzündeki gülümsemeyle kocasının elini tuttuktan sonra bana döndü. "Demir, sen kaç yaşındaydın?"

"Otuz iki."

Bir an kızları için fazla yaşlı olduğumu düşünebileceklerini fark ederek gerildim. Helen'e hiç sormamıştım ama o yaşımı hiç umursamamış gibi duruyordu. Yine de ailesine tanıttığı insanın ondan bu kadar büyük olmasını istemiyor olabilirdi.

"Aranızda altı yaş var," diyen kadın kıkırdadı. "Bizim de aramızda altı yaş var."

Hissettiğim rahatlamayla soluklandım ve okları bir tık kendimden uzaklaştırmak istedim. "Siz nasıl tanışmıştınız?"

"Bir akşam arkadaşlarımla bir davete gitmiştim. Atina'da Zeus Tapınağı var, gittin mi bilmiyorum ama mutlaka görmelisin. Büyüleyici bir yerdir." Helen'in annesi yüzündeki neşeli tebessümle konuşmaya devam etti. "Parti oradaydı. Ben de böyle hazırlandım, süslendim, güya kız kıza eğlenecektik."

Ziya Bey sırıtarak bana göz kırptığında gülümsedim. Helen bana yanaşarak ellerini koluma doladığında bakışlarımı ona çevirdim. Bu hikâyeyi dinlemeyi seviyor gibi annesine odaklanmış, yüzünde tatlı bir ifade yeşermişti.

"Sonra bir baktım," diyerek kıkırdayan kadına döndüm. Gözlerini kocasının üstünde dolaştırarak kızıl saçlarını savurdu. "Tapınağın köşesinde bir adam var. Gözünü dikmiş beni izliyor, nasıl da yakışıklı, bir an dedim hayal mi görüyorum?"

Kahkaha atan adam karısının omzuna kolunu yerleştirdi. "Aynı şeyi düşünmemiz ne güzel." Bakışlarını bana çevirdi. "Ben Demet'i ilk gördüğümde bir an alkolü fazla kaçırıp sarhoş oldum sandım. Beyaz elbisesi ve kızıl saçlarıyla tapınağın içinde bir tanrıçadan farksızdı."

Ah, o hissi iyi bilirdim.

Bakışlarımı kendi tanrıçama çevirdiğimde yüzündeki bilmiş sırıtışla beni izlediğini gördüm.

"İlk görüşte aşk bana aşırı klişe gelirdi," diyen Demet Hanım insanı imrendirecek kadar güzel bir ifadeyle kocasına bakıyordu. "Ama bizimki

öyleydi. Bütün gece dans etmiş sonra da sabaha kadar Plaka sokaklarında gezmiştik."

"Sirtaki oynamış, tabak kırmıştık. Ben tabii o zaman Yunanistan'a ilk kez gelmişim. Ne tabak kırmayı biliyorum ne de sirtaki oynamayı, Demet tutturmuştu burada adet böyle diye."

"Şimdi herkesten güzel oynuyorsun ama." Helen'in sözleriyle Demet Hanım başını salladı. "Ah hem de ne güzel, her cuma tavernaya gider olduk onun yüzünden."

"Helen Yunan olduğunuzu söylemişti ama isminiz Demet olunca bir an yanlış mı hatırlıyorum diye sorguladım." Helen'in annesi cümlelerimi onaylarcasına başını salladı. "Babam Yunan, annem Türk. Burada bana Demeter derler ama Demet ismini de kullanıyorum. Yöresine göre ismim var diyebilirim."

Demeter.

Bakışlarımı Helen'e çevirdim.

Persephone.

Annesiyle aramı kesinlikle iyi tutmam gerekiyordu çünkü tanrıların gerçekten tuhaf bir mizah anlayışı vardı.

"Sen hiç gittin mi tavernaya?"

Helen'in sorusuyla gülümsedim. "Evet ama tabak kırmadım."

Ziya Bey sözü devraldı. "Yarın akşam tavernaya gidelim. Demir'e asıl eğlence nasıl olurmuş göstermek gerek." Helen kahkahasına hâkim olamadı. "Aynen babacığım. Demir eğlence ne demek hiç bilmez. O kadar tekdüze bir adam ki sirtakiye gitmek onun için büyük bir değişiklik olacaktır."

Sözlerinin altındaki imayı anlayan tek kişi olarak arkama yaslanarak gülümsememi saklamaya çalıştım. Hades kişiliğimin üstünü örterek işadamı kimliğimle karşılarında durduğum ikiliye baktığımda, eğlence anlayışımı bilseler kızlarını yanımda oturturlar mı merak ettim.

"Asıl siz nasıl tanıştınız?"

Ziya Bey'in sorusuyla derin bir nefes aldım ve Helen'e baktım. Ağzını açıp kapattıktan sonra yardım istercesine bana bakmasıyla masanın altından elini tuttum. Parmaklarını okşayarak bizi izleyen ailesine döndüm. "Sizinkinden pek bir farkı yok. Biz de bir parti sırasında tanıştık. Ben de uzaktan Helen'i izlerken büyüsüne kapıldım ve yanına gidip onunla tanışmak istedim. Kızıl saçları ve kendinden emin tavırlarıyla saniyesinde beni ele geçirdi."

Helen'in gözleri dudaklarıma kaydığında içimden bir ses beni öpmemek için kendini zor tuttuğunu söyledi.

"Ne kadar da tatlı."

Demet Hanım hülyalı bir tavırla kirpiklerini kırpıştırırken Ziya Bey şüphelerini gidermeye, her şeyi daha iyi anlamaya çalışmaya devam etti. "Ne zamandır birliktesiniz?"

"Çok olmadı ama biraz hızlı gidiyoruz. Sanırım bunun en büyük nedeni birbirimizi uzun zamandır tanıyormuş gibi hissetmemiz."

Helen'in son cümlesi iliklerime dahi işlemişti.

"O duyguyu bilirim."

Demet Hanım imalı bir gülüşle kocasına baktı. Helen annesinin de bir zamanlar böyle hissetmiş olduğunu fark ettiğinde tuhaf bir ifadeyle gözlerini kaçırmıştı. Zihninden geçenleri bilmek istedim lâkin bu mümkün değildi. En azından ikimiz yalnız kalana dek.

Yaklaşık bir saat daha sohbet ettik.

Helen kendi içkisinden sadece iki yudum almışken ben iki kadehi devirmiştim. Sandığım kadar derin sorular sormamışlar, sanırım beni çabucak korkutmak istememişlerdi. Yarın beni neyin beklediğini bilmesem de her şeye hazırlıklıydım. Ayrıca bu gece keyifli vakit geçireceğimi sanmasam da gerçekten eğlenmiştim. Geç olduğu ve yoldan geldiğimiz için bizi azat eden ikiliyle ortalığı topladığımızda kadehleri lavabonun içine bıraktım çünkü Demet Hanım öyle istemişti.

"Yarın kahvaltıda görüşürüz," diyerek merdivenlere yönelen Demet Hanım kızına bakarak ekledi. "Demir'e odasını gösterirsin kızım."

"Tamam anne, iyi geceler."

Ziya Bey terastaki son tabağı getirip mutfak tezgâhına bıraktı. Helen'i öpüp ona merdivenleri işaret etti. "Sen yat, ben Demir'e odasını gösteririm."

Helen bir an ne yapacağını bilemez gibi bana baktığında onu rahatlatmasını umduğum bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdim. Başka bir seçenek göremiyor gibi yavaş adımlarla uzaklaşırken bize iyi geceler diledi. Basamakları çıkıp görüş açımızdan kaybolduğunda Ziya Bey başıyla onu takip etmemi işaret etti. Valizimi aldım. Üst kata çıkıp Helen'in odasından en uzakta kalan odanın kapısının önünde dikildik. Ziya Bey kapıyı açıp içeriyi işaret etti. "Umarım rahat edersin."

Sanmıyordum çünkü kızı yanımda olmayacaktı.

"Teşekkürler," diyerek valizi kapının kenarındaki boşluğa bıraktım. "Bu gece ve misafirperverliğiniz için de tekrar teşekkür ederim."

Ziya Bey derin bir nefes alıp ellerini ceplerine yerleştirdiğinde, bütün ciddiyetiyle kısık bir tonlamayla konuştu. "Helen ilk defa birini sevgilisi olarak tanıtıp onu eve getirdi. Bu yüzden elimden geldiğince anlayışlı baba rolümü oynayıp açık fikirli olmaya çalışıyorum. Sonuçta Helen yirmi altı yaşında, aklı başında bir genç kadın. Fakat bilmeni isterim, Demir..." Sertleşen ifadesinde bariz bir tehdit vardı. "Kızlarım ve karım, benim bütün dünyam. Onlar için yapamayacağım *hiçbir şey* yok."

Kendime hâkim olamayıp dudağımın kenarının kıvrılmasını engelleyemediğimde Ziya Bey kaşlarını çatarak bana doğru bir adım attı. "Sözlerim sana komik mi geldi?"

"Hayır," dediğimde dürüsttüm. "Aksine uyaracak kadar beni dikkate aldığınız için sevindim. Demek siz de kolay kolay bir yere gitmeyeceğimi anladınız."

"Kendini beğenmiş ifadeni fark etmemek imkânsız, evlat."

Hitap şeklinin beni alaşağı etmesine zaman yaratmadım. "Yoksa bende kendinizi mi gördünüz efendim?"

"Kızlar babaları gibi adamlara âşık olurmuş."

Helen'in bana âşık olduğunu düşünmesi gururumu okşasa da beyanı hoşuma gitmemişti. Çünkü eğer bu doğruysa gelecekteki potansiyel damadımdan kesinlikle nefret edecektim.

Ziya Bey bilmiş bir ifadeyle bana baktı. Bıyık altından gülerek koridorda ilerlediğinde odaya girdim. Kapıyı kapatıp soluklanma ihtiyacı hissettim. Beyaz odada iki kişilik yatak ve küçük bir dolap vardı. Deniz manzarasının evin her noktasından göründüğüne emin oldum. Bir süre boş bakışlarımı odada dolaştırdım ve evin diğer ucunda kalan kadını düşleyerek iç geçirdim.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkartıp iç çamaşırımla örtünün altına girdim. Camın ardındaki manzaraya bakarak yastığa başımı gömdüm. Saniyeler geçiyor, dakikaları oluşturuyordu. Mete'ye mesaj atıp bir gelişme olup olmadığını sordum. Bana hızlı bir cevapla Alin ve sarışının hâlâ odada olduklarını söyledi. Telefonumu bir kenara bıraktım. Deli gibi uykum vardı ve gözlerim adeta yanıyordu. Ağrı kesicimi içmem gerektiğini hatırlasam da kıpırdamaya mecalim yoktu. Yine de uykuya dalamıyor, Helen'i arayıp duruyordum.

Bir çocuk gibi yatakta debelenip örtüyü itekledim.

Helen kollarımın arasında olmalıydı. Başını göğsüme yaslamalı, kollarını belime dolamalı, sıcak nefesini boynuma vermeli ve o şekilde uykuya dalmalıydı. Böyleyken bedenim işlevsiz geliyor, uyku beni bulmuyordu.

Gözlerimi kapatıp sessizliği dinledim. Bu gece uyuyamayacağıma karar vererek telefonumdan bir şeyler izlemek için gözlerimi açacağım sırada bir ses işittim. Kapının hafifçe aralanmasının ardından adım sesleri kulaklarımda yankı buldu. Belden aşağımı örten battaniyenin altına giren kadın beni uyandırmak istemiyor gibi usulca yatağa sızdı. Bedenlerimiz arasında boşluk bırakarak bir köşeye kıvrıldığında derin bir nefes aldı.

Burnuma dolan kokusu ve kalbimi harekete geçiren varlığıyla gözlerimi aralayıp ona baktım. Kedi gibi iki büklüm ilerimde yatmış, gözlerini kapatmıştı. Beline elimi atıp onu hızla kendime doğru çektiğimde dudaklarından ufak bir nida döküldü. Beklemediği anda gerçekleştirdiğim hamlemle gözlerini irileştirerek bana baktı. Sırıtışıma hâkim olamayarak bedenimle bedenini örtüp adeta üzerine çıktım. "Bensiz uyuyamadın mı bebeğim?"

"Uyuyamadım," dedi Helen başını boynuma gömüp bana sıkıca sarılırken. "İki saattir yatakta dönüp duruyorum ve sen olmayınca ne kadar yorgun olursam olayım uykuya dalamadım."

Sözlerinin beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezdi.

Alnını öpüp onu içime gömecekmişim gibi sıkıca sarmaladım. "Ait olduğun yerde olduğuna göre artık uyuyabilirsin." Tamamlanmışlık hissi beni ele geçirdi. "İyi geceler, Persephone."

"İyi geceler, Hades."

Kollarımın arasındaki kadın, saniyeler içinde uykuya teslim olduğunda ona eşlik ettim. O yokken gözüme girmeyen uyku, varlığıyla bana bir tsunami misali çarpmıştı. Bir kez daha anlamış, şüpheye yer olmadığını görmüştüm.

Persephone olmadan Hades'in yaşaması mümkün değildi.

Ve Hades olmadan Persephone de yaşayamıyor gibiydi.

LERNA BATAKLIĞI

Helen

Kendime yeni bir hobi edinmiştim.

Eskiden güne yoga ve müzikle başlardım. Şimdiyse kollarında uyuduğum adamı izleyerek güneşi selamlıyor, uyandıktan sonraki ilk yirmi dakikamı onu incelemeye ayırıyordum.

Demir, gördüğüm en güzel adamdı.

Keskin yüz hatları, düzgün burnu, ne çok dolgun ne de ince tam aradaki mükemmel dudakları, uğruna cinayet işleyebileceğim kadar gür ve uzun olan kirpikleri, fiziksel güzelliği büyüleyiciydi. Ama benim gözüme bu kadar güzel geliyor olmasının asıl nedeni kişiliğiydi.

Demir Karadağ, çoğu insan için Hades'ti. Ondan çekinir, korkarlardı. Benim için ise yatak odası haricinde her zaman sadece Demir'di. Çocuksu yanı, karanlık tarafı ve aydınlığa çıkmaktan çekinen yanı, her şeyiyle bana hitap ediyordu.

Yunanistan'da, ailemin evinde onunla uyuyor olduğuma inanamıyordum. Yüzyıllar geçse böyle bir anın gerçekleşebileceğini aklımın ucuna getiremezdim. Demir kendini erkek arkadaşım olarak tanıttığında bir an dizlerim titremişti. Daha önce de erkek arkadaşlarım olmuştu ama hiçbiri bana gerçekten o sıfatın hakkını veriyor gibi hissettirmemişti. Benim için sadece erkek bir arkadaştılar. Demir ise yepyeni bir deneyim ve seviyeydi. Ona erkek arkadaşım diye hitap etmek bile az geliyor, aramızdaki bağı ve iletişimi azımsadığımı hissettiriyordu.

Biz bundan çok daha öteydik.

Yeni ağarmaya başlayan güneşin turuncu ışıkları, beni kollarının arasında tutan adamın geniş bedenine vurduğunda onu izlemeye devam ettim ve uyanmaması için kıpırdamadım. Saniyeler geçip giderken daha fazla

dayanamadım. İşaretparmağımı kaldırıp varla yok arası bir dokunuşla alt dudak çizgisinde gezdirdim. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim. Ona her baktığımda dudaklarına yapışmak, tadını almak ve nefessiz kalana dek öpüşmek istiyordum. Ama o hazır olmadan asla bunu yapmazdım. Ve dün söylediklerinden sonra uzun bir süre hazır olamayacağına emindim.

Bana anlattığı hikâyeyi anımsamak dahi kalbimi kırıyordu. Küçükken yaşadığı zorlukları aklım ve hayalim algılamaya yetmezdi. Ne kadar aç kaldıysa hırsızlık yapmak zorunda kalmış olan o küçük çocuk için yüreğim sızlıyordu. Demir'in şimdi neden tatmin olmakta zorlandığını daha iyi anlıyordum. Küçükken aç kalmış, doyma hissini yaşamamış bireyler yetişkinliğe eriştiğinde cinsel yönden tatmin olmakta zorluk çekebilirdi. Bu onlar için temel ihtiyaçların giderilmemesiyle ortaya çıkan bir komplikasyondu.

Öpüşme fobisini ortaya çıkaran travmasına tacizin dahil olduğuna emindim. Her ne kadar aksini dilesem de Demir'in sandığımdan çok daha yaralı bir çocukluğu vardı. Ruhundaki o yaralı oğlanın -özellikle benim yanımdayken- neden ara sıra dışarı çıktığını şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Öylesine terk edilmiş ve ilgisizdi ki en ufak bir şefkatle uykusundan uyanıyordu.

Ona istediği her şeyi vermek istiyordum.

Söz konusu yanımdaki adam olduğunda kalbim ve bedenim doğru ile yanlışı ayırt edemiyor, zaman kavramını yitiriyordu. Demir her zaman onu ele geçirmişim gibi davranıyor ama onun bende yarattığı ihtilali görmüyordu.

Demir'in bir kızı olduğunu hayal ettiği anı hatırladım. Gözlerindeki karanlık, kasılan bedeni ve ürkütücü ifadesiyle aklından geçenleri bilemesem de hayra alamet olmadığını sezebilmiştim. Beni en çok yaralayan kısım ise kızı olduğunu hayal etmesi değil, *kızımız* olduğunu hayal etmesiydi. Sanki emindi, bir gün evlat sahibi olacaksa o çocuğun annesi ben olacaktım. Kendimi hiçbir zaman anne olarak düşünmemiştim. Bu karşı olduğum bir şey değildi ama hayatıma dünyaya bir insan getirmeme neden olacak kadar güvenip sevebileceğim bir adamın gireceğine inanmamıştım. Şimdiyse bu konuda daha pozitif ve umutluydum. Bu çok korkutucuydu. Dehşet içinde kalmamı sağlayan bir farkındalıktı ama alışmaya başlıyordum.

Demir'in çocuk istemesinin en büyük nedeninin aile kavramına duyduğu özlem olduğunu düşünüyordum. Dün gece annemle babamı yeni keşfettiği bir kıta gibi arşınlamış, meraklı bakışlarla onları izlemiş ve her

hareketlerini gözucuyla da olsa takip etmişti. Ona yabancı olan bu bağ karşısında etkilenmiş hatta hayran kalmıştı.

Onu ilk defa bu kadar rahat ve gevşemiş görmüştüm. Sanki ailemle vakit geçirmek ona huzur vermişti. Aynı zamanda onun için zorlayıcıydı da çünkü babamın ona *evlat* diye hitap etmesiyle ne kadar sarsıldığını fark etmiştim.

Demir, açlık duyuyordu; sevgiye, aileye, şefkate...

İnsanı değerli kılan her duyguya açtı ve doyum noktası olarak beni görüyor, ona hepsini vermemi istiyordu. Bir yanım kalbindeki yerimden emin olmak istese de diğer tarafım bu arzusunun altındaki yoksunluğu sezerek kendine duvar örüyordu. Demir'e aile olacaksam bunu bana âşık olduğu için yapmak isterdim. Sadece makul bir seçenek olduğum için değil. Şimdi insanların neden ilişkilerde güvensizlik yaşadığını daha iyi anlıyordum. İnsan kaybetmek istemediği birine sahip olduğunda ve yitirebileceklerini gördüğünde her şeyden emin olmak istiyordu. Benim kafamı en çok kurcalayansa zamanlamaydı.

Demir'e âşık olacağımı biliyordum. Onu çok sevebileceğimi düşünüyordum. Ve bunları sadece çok kısa bir sürede fark etmiş olmak, ona böylesine kapılmak, aklımın alamadığı mantıklı bir yere oturtamadığı asıl şeydi.

Tanrım, adam çocuk fikrine bile *neden olmasın ki* diyebilmemi sağlamıştı.

Panikle kasıldığımda kalbimin ritmi hızlandı. Korkum, kafa karışıklığım ve sahip olabileceğim şeyleri yitirebilme ihtimalime duyduğum endişe beni zehirli bir sarmaşık gibi çevreledi. Tenime batan dikenler canımı değil, ruhumu acıtıyordu. O kadar derine saplanabilme potansiyeline sahiptiler ki arkama bakmadan kaçmak istememi sağlıyorlardı.

Kollarının arasından sıyrılıp Demir'i uyandırmamaya dikkat ettim. Babam bu odadan çıktığımı görürse kalp krizi geçirirdi. Bu yüzden onlar uyanmadan kendi odama dönmeliydim. Demir'in üstünü örtüp misafir odasından çıktım.

Odama dönüp duşa girerek kendime gelmeye çalıştım. Havluyla bedenimi kuruladıktan sonra iç çamaşırlarımı giyip gözlerimin rengindeki askılı elbisemi üzerime geçirdim. Kahvaltı hazırlamaya karar vererek aşağıya indim.

Annemi mutfakta bulduğumda kaşlarımı kaldırarak şaşkınlıkla mırıldandım. "Günaydın, erkencisin." Annem elindeki kupayı kaldırıp çay olduğunu düşündüğüm koyu kahverengi sıvıdan büyük bir yudum aldıktan sonra konuştu. "Günaydın bebeğim, yaklaşık dört aydır erken kalkıp sabahları yoga yapıyorum. Bel ağrılarıma iyi gelir diye doktor önermişti."

"Ben bir süredir yapamıyorum," diyerek suratımı astım. "Ağrılarına iyi geliyor mu peki?"

Sesimdeki endişeyi sezmiş gibi gülümsemesini genişletti. "Hem de çok." Bardağını dudağına yaslarken imalı bir ifadeyle kıkırdadı. "Sen niye erken kalktın, yoksa Demir'le ayrı yatınca uyku mu tutmadı?"

Gözlerimi devirsem de tebessümüme engel olamadım.

Kendime de bir kupa çay doldurduğum sırada işittiğim sözleriyle kupam havada kalıp dudaklarımı bulamadı. "Gerçi bu mümkün değil," demişti annem. "Çünkü dün gece seni misafir odasına bir gölge misali sızarken görmüştüm."

Bu ara yakalanmalara doyamadığımı fark ettim.

Çayımı yudumlayıp anneme tatlı bir ifadeyle baktığımda gülümsemesi mümkünmüş gibi biraz daha büyüdü. "Umarım babama söylememişsindir."

"Teşekkürler ama kocamın sağlığıyla oynamak alışkanlığım değil, senin ve Alin'in aksine."

Küçük kız kardeşimin adı boğazımda bir düğüm yarattı. Annem gerçekleri bilse ne düşünür, hissederdi tahmin etmek bile istemiyordum. Yukarıda yatan adamın hayatıma girmiş olmasındaki tek neden Alin'in babamın sağlığıyla oynayabilecek kadar büyük bir belaya bulaşmasıydı.

"Demir iyi birine benziyor." Annem kalçasını tezgâha yaslayıp tamamen bana döndü. "Adamı sevdim, sana bakışları bile onayımı almasına yeter."

"Gerçekten iyi bir adam."

Öyleydi de. Bazen insanların neden onu şeytan ile bağdaştırdığını unutuyor, bana karşı olan tutumunun herkes için geçerli olduğunu sanıyordum. Ama bu doğru değildi. Demir'i diğer insanların yanında gözlemleme fırsatı bulmuştum. Benim dışımda kibar davrandığı, karanlık tarafını sakladığı insanlar annemle babamdı. Tabii müşterilerine de saygıda kusur etmiyordu ama Hades tarafı uyandığında, işte o zaman niye herkesin ondan çekindiğini anlayabiliyordum.

"Anlat."

Annemin dudaklarından dökülen komutla afallayarak yüzüne bakakaldım. "Neyi?"

"Kafanı kurcalayan şeyi."

Annem her zaman içimi görmekte bir numara olmuştu. Canımı sıkan şeyleri somut bir delil gibi gözlemlerdi. Yine de sorgulamazdı çünkü her

şeyle mücadele edebileceğimi bilirdi. Bu sefer çenesini tutamamış olması ise yüz ifademin ne derece acı verici olduğunun bir kanıtıydı.

"Babam ile tanıştığında," diye başladım ve kafamı kurcalayan şeyi dile döktüm. "Her şeyin o kadar hızlı ilerlemesine nasıl uyum sağlayabildin?"

Annem sorumu düşünerek bir süre sessiz kaldı. "Ben babana âşık olmuştum. Biliyorum, sen aşka inanmıyorsun. Aslında aşkın çok da inanılacak bir yanı yok çünkü aşk dediğin şey bir sihirdir. İnsana tokat gibi çarpar, bir büyü misali etkisine alır ama kalıcı değildir. Temelinde büyük bir arzu ve istek yattığı için zamanla kaybolur. Önemli olan aşkı sevgiye çevirebilmek."

Onu dikkatle dinledim çünkü sözleri nedensizce anlamlı geldi.

"Sevgi zaman içinde oluşur, yanına güven eklenir sonra saygı eşlik eder, bir kar topu gibi yuvarlana yuvarlana büyüyerek gelişir. Biz babanla o aşkı alıp sevgiye çevirdik. Bunu herkes yapamaz." Annem omuzlarını silkti. "Daha doğrusu herkesle yapamaz. İnsan defalarca kez âşık olabilir ama o aşkı sevgiye çevirmek nadir ve kişisine bağlıdır."

Annem uzandı ve ondan emanet aldığım kızıl saçlarımı omzumun ardına atarak tutamlarımı yavaşça okşadı. "Duyguların bir kullanma kılavuzu yoktur bebeğim," diyerek tebessüm etti. "Herkes kendine özgü yaşar aşkını, sevgisini. Her şeyi kitabına uydurmaya çalışırsan büyüsünü kaçırırsın. Bir yıldır hayatında olan birinin kazanamadığı güveni bir haftalık insan sana verebilir. Başkasının sağlayamadığı huzuru biri kolaylıkla başarabilir. Akıl ve mantık gereklidir ama insan kalbini de dinlemelidir. Sakın gidişattan memnun olmana rağmen hızını alamıyorsun diye güzel giden bir şeyi baltalama."

Bakışlarımı kaçırdım. "Baltalamıyorum sadece emin olmaya çalışıyorum ki kalbim kırılmasın."

Annem çenemi tutup ona bakmamı sağladığında bakışlarında hem endişe hem de neşe saklıydı. Beni anladığını düşünmeme neden olan bir ifadeyle yüzüme bakarken ona sarılmak istememi sağlıyordu. "Helen, baban ve ben sana fazla sorumluluk yükledik. Zeki oluşunu öne sürerek duygularını kontrol edebileceğini düşündük çünkü içte içe bunu istediğine inandık. Şimdi görüyorum, sen hep kendini tutuyormuşsun. Derine gömdüklerinin yüzeye çıkmasından mı korkuyorsun?"

Geriye çekilerek içimdeki kasveti örtmeye çalıştım. "Anne, psikolog olan benim ama okuduğun kişisel gelişim kitapları sayesinde işime göz dikecek kadar bilgilenmişsin."

Annem ortamı yumuşatmak için söylediğim sözlere gülümsemedi. Bana bütün ciddiyetiyle bakarken hüzünlü gibiydi. Kupasını bir kenara bırakıp derin bir nefes aldı. "Aslında uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum ama cesur davranmadım. Kendimi suçladığım için olabilir. Her ne kadar sabahın köründe böyle bir konuşmaya hazır olmasan da sanırım daha fazla geç kalmamalıyım."

Kafamı karıştıran sözlerine anlam veremediğimde annem gözlerimin içine bakıp bir günahı dile getirircesine acıyla konuştu. "Kazadan sonra çok değiştin," demesi bütün bedenimin gerilmesine yol açmıştı. "Kendini kapattın ve etrafına duvarlar ördün. Sanki üzerine bir zırh geçirdin kızım. Bütün odağını işine, bana, babana ve kardeşine verdin. Hayatına giren adamlar hiçbir zaman gerçek değildi. Hepsi sanki mutlak hedeften kaçman için bir araçtı."

Burnumun direği sızladığında gözlerim yandı çünkü kendimi iyi kamufle edebildiğimi düşünmüştüm ama annem başından beri *biliyordu*.

"Bunda babanla benim de büyük suçumuz var." Sesi titriyor, çenesi seğiriyordu. "O kaza hepimize o kadar acı verdi ki ailecek yaşanan her şeyi aşmak değil, saklamak istedik. Senin hayatta olman büyük bir nimetti ve gerçekten yaşayabilmen için gerekli olanları unuttuk. Konuşmana izin vermeden, yaşadığın o kötü günleri atlatmana yardımcı olmadan sadece..."

"Anne," diyerek ona yanaştığımda yanağından bir damla yaş süzülmüştü.

Hızla sildiği gözlerinin ardından konuşmaya devam etti ve ben onu susturmadım çünkü anlıyordum ki uzun zamandır saklı tuttuğu kelimelerin zehrini akıtmazsa içten içe mahvolmayı sürdürecekti.

"Sen o hastane yatağında yatarken tek istediğim iyileşmendi. Tekrar gözlerini açman, gülmen, hayata dönmen." Titreyen ellerini birbirine kenetledi. "Ve bunlar gerçekleştiğinde o kadar yorgun, o kadar bitkindim ki sadece unutmak istedim." Parmaklarını dudaklarına yasladığında inanamıyor gibi fısıldadı. "Unutmak istedik ama senin asla unutamayacağını unuttuk."

Annemin ağzından çıkan her cümle canımı yakıyordu çünkü doğruydu.

O kadar doğruydu ki acı bir tat bırakıyordu. İçimde bir şey bozulmuş, yoldan çıkmıştı ve kaybolduğum o zamandan beri kimse bana geri dönüş yolunu gösterme zahmetine girmemişti. Ben de kayboluşumdan memnuniyet duymuş çünkü bunu hak ettiğime inanmıştım.

"Kazadan sonra bir kez bile olanları konuşmadın. Yaşamına kaldığın yerden devam ettin. Seninle gurur duydum. Çok güçlü olduğunu düşündüm ama sonra anladım, sen ne kadar güçlüysen ben o kadar güçsüzüm."

İnkâr ettim. "Kendine fazla yükleniyorsun anne."

"Hayır," dediğinde öfkeliydi. "Seni yüzüstü bıraktım."

"Bırakmadın. Sadece ben," derken bile zorlanıyor, kısa süre önce kabullendiğim bu gerçeği dile getirmekten utanç duyuyordum. "Ben kaçtım. Uzun bir süre kaçtım. Gerçekten unutmaya çalıştım ama haklısın asla unutamam. Aldığım o ilaç, bedenime baktığımda gördüğüm iz, kâbuslarım, bunlar ömrümün sonuna dek hatırlatıcılarım olacak. Sadece kazayı değil, bana her şeyi hatırlatacaklar. Kaybetmeyi, ölümü, korkuyu." Ağlayan anneme bakarken uzanıp elini tuttum. "Ama bana aynı zamanda yaşamam gerektiğini hatırlatacaklar. Ne olursa olsun, üstesinden gelebileceğimi anımsatacaklar."

Parmaklarına sarılı olan elimi sıkıca kavradı.

"Bunları da unutmuştum," diye itiraf ettim. "Uzun bir süredir kendimi cezalandırıyor, içten içe hak ettiğimi düşündüğüm bir yalnızlıkta, gelecek hayali kurmadan, sadece sevdiklerime olan minnetimi göstermek için yaşıyordum." Altın hareler zihnimde canlandı ve ben kendimi tebessüm ederken buldum. "Demir bana hatırlattı."

"Hatırlatan biz olmalıydık," diyen annemin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Ailen olmalıydı."

"Siz de çok şey yaşadınız."

"Hiç kimse, hiçbir anne, evladıyla sınanmamalı." Nefesi kesiliyor, iç çekişleri endişelenmeme neden oluyordu. "Sen o yatakta yatarken ben öldüm. Doktor bana seni kaybedebileceğimizi söylediğinde, dünyam öyle bir başıma yıkıldı ki bir anne evladının ölebileceğini duyup nasıl yaşayabilir, küçük bebeği her an son nefesini verebilecekken bir anne nasıl hayatta kalabilir?"

"Anne ben iyiyim, her şey geçti."

"İyisin ve iyi olacaksın." Beni kendine çekti ve bana öylesine sıkı sarıldı ki canım yandı. Yine de belli etmedim çünkü bana tutunmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Sen ve Alin için her şeyi yapar, iyi olmanız için canımı dahi veririm bebeğim. Siz iyi olun yeter."

Sırtını sıvazlarken içimi kemiren kederle mırıldandım. "Alin de çok şey yaptı," dediğimde kız kardeşime ödemeyeceğim borç yine omuzlarımda yük oldu. "Yaşayabilmem için, her şeyi yaptı."

Annem hıçkırarak bana mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldı. "İki bebeğim de ameliyattayken neler yaşadığımı, hissettiğimi hatırlamak bile..." Acısını anlatamadı çünkü yeterli kelimeler henüz keşfedilmemişti. "Siz kendinize gelip bana bakana dek, ben bir cesetten farksızdım. Baban

yanımda olmasaydı, dualarım ve umudum olmasaydı, tek bir saniye bile dayanamazdım."

Kollarımın arasındaki kadının çoktan bir evlat kaybettiğini, bir diğerini kaybetmek üzere olduğunu ve bir diğerini de kendi elleriyle bıçağın altına yatırdığını idrak ettiğimde kanım dondu. Annem kendine nasıl güçsüz diyebilirdi? Onun yaşadıklarını hayal etmek dahi benim kahrolmamı sağlarken o her şeyi deneyimlemiş ve yine de sağ çıkabilmişti.

"Her şey yoluna girdi," derken annemin kızıl saçlarını okşadım. "Her şey geçmişte kaldı. Lina Seler sayesinde yaşıyorum anne." Son cümlem dudaklarımın arasından kayıp gittiği an kaskatı kesilip kendime inanamadım. Annem hızla geriye çekilip endişeli ve şaşkın gözlerini benimle buluşturdu. O kadar çaresiz ve suçlu gözüküyordu ki çenemi kapatamadığım için kendime öfkelendim. "Sen," diyen kadınının sesi fısıltıdan ibaretti. "Sen biliyor musun?"

"Öğrendim."

"Nasıl?"

"Bir önemi yok." Yanaklarındaki yaşları sildim. "Önemli olan tek şey, ailemin beni yaşatabilmek için her şeyi yapması. İmkânsız gibi gözüken, doğru değil gibi duran şeyleri bile benim yaşayabilmem için başarması." Hâlâ boğazımda mesken edinmiş olan düğümü yok etmek istercesine yutkundum. "Hiç söylemiş miydim emin değilim ama hepinize teşekkür ederim."

Annem yanağımı okşayıp yüzümü incelerken histerik bir tavırla başını iki yana sallıyor, altdudağını dişlerken bir nevi derisini parçalara ayırıyordu. "Alin'e olmaz dedim." Suçluluk duygusu ifadesini ele geçirdi. "On beş yaşındasın, seni ameliyata almazlar dedim. O da bana senin ölümünü izlemeyeceğini, bir yolunu bulacağını söyledi." Dudağının kenarı titredi. "Buldu da."

"Daha on beş yaşındaydı."

Dudaklarını birbirine bastıran annem burnundan derin bir nefes alıp sakince ağzından verdi. Titreyen parmaklarıyla yanaklarımı okşayıp kendini toparlamaya çalıştı. "Yapılması gereken her şey yapıldı, Helen. *O seferlik*, her şey yapılmaması gerekse de yapıldı." Bakışlarını kaçırdı. "Ve yine olsa, yine yapılır."

Annem geriye çekilip kendine çekidüzen verdi. Yaşlarını silip yüzüne maskesini geçirdiğinde ağzımı açamadım. Ona daha fazlasını sormak, Lina Seler ile ilgili ne bildiğini öğrenmek istedim ama tek seferlik demişti. Annem Alin'in sahte kimliğini hâlâ kullandığını biliyor olamazdı. Hayır, annem unutmak istiyordu ve Alin ona hatırlatmazdı. Kız kardeşim birçok

belanın sebebi olabilirdi ama ailesine karşı her zaman bir kalkandı. *Zamanında benim için olduğu gibi.* Annemle babam adına da daima korumacı davranırdı. Bilmelerine izin vermez, üstünü örterdi. *Aynı on beş yaşındayken yaptığı gibi.*

"Kısacası artık unutmaya çalışmamalı, aşmalıyız." Annem konuşurken bir yandan buzdolabını açıp kahvaltılıkları çıkarmaya başlamıştı. "Sen, ben, hepimiz. Bu yüzden kendine köstek olmayı bırak, tamam mı bebeğim?"

Endişesini ve hüznünü gölgeleyen kadına baktığımda ihtiyacı olan şeyin hâlâ bir noktada aşmak değil, görmezden gelmek olduğunu anladım. İnsan oluşu onu buna mecbur kılıyordu. Bu yüzden ona istediğini verdim.

"Tamam anne."

"Demir ile olan ilişkinden de korkma," dediğinde tebessüm ediyordu. "Bazı şeyler olacağına varır ve kader bazen kendin için planladıklarının asıl yaşayacakların olmasına izin vermez. Demir sana iyi geliyorsa geriye kalan hiçbir ayrıntı önem teşkil etmiyor."

Anladığımı ve ona katıldığımı belli ederek başımı salladım ama ağzımı açmadım.

Birlikte kahvaltıyı hazırlayıp tabakları bahçeye taşıdık. Konuşmamızın geride bıraktığı negatif enerji her geçen saniyede yok oluyordu. Sıcak ve güneşli havanın keyfini çıkarmayı dilesem de Alin'in ne yaptığını merak ediyordum. Ayrıca annemle konuşmam gereken tek konu Lina Seler değildi. Ona sormam gereken daha önemli biri vardı.

Buraya tatile gelmemiştik. Yunanistan ziyaretiminizin altında imzasını bulunduran adam hakkında bilgi edinme ihtiyacı hissederek salatalıkları dilimleyen anneme yanaştım ve gündelik bir mevzudan bahsediyormuşçasına rahat bir edayla konuştum. "Geçen gün rüyamda dedemi gördüm. İlk kim olduğunu çıkaramadım ama sonradan fark ettim."

Sözlerimle annem işlevini yitirdi. Elindeki bıçağı daha sıkı kavramasına neden olan kasılmasıyla irkildim. Bana bakmasa da ifadesindeki değişimi görebilmiştim. Sessizliğini kuşanması oltamı tekrar atmama neden oldu. Bir şeyler yakalamak zorundaydım.

"Dedemi çok hatırlayamıyorum ama hâlâ Yunanistan'da yaşıyor değil mi?" Ağırlığımı sağ bacağıma verdim. "Hiç gördün mü onu etrafta?" Dilimlediği salatalıklardan birini alıp ağzıma attım. "Gerçi Mikanos'ta yaşamıyordu galiba ama belki karşılaşmışsınızdır."

Annem salatalıkları doğramaya devam ederken yüzüme bakmadı. "Dedenle yıllardır konuşmuyorum. Bu yüzden nerede yaşadığını da bilmiyorum ve çok şükür hiç karşılaşmadık."

"Neden küsmüştünüz?"

Sorumla annem tekrar duraksadı. Başını kaldırıp gözlerimizi buluşturduğunda öfkelenmiş olmasına şaşıramadım. Annem dedemin konusunun açılmasından hoşlanmazdı. Ona göre babası hiç var olmamıştı.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diyen annem iç geçirdi. "Sabah sabah yeterince üzülmedik mi?"

Kendimi kötü hissettiren sorusuyla yavaşça omuzlarımı silktim. "Sadece aklıma geldi ve sormak istedim." Lokmamı zar zor yuttum. "Haklısın, dedemi konuşmamıza gerek yok."

Annem hızla konuyu değiştirdi. "Zeytinleri masaya götür, ben de omleti hazırlayayım."

Dediğini yaparak balkona çıktım. Yirmi dakikanın ardından kahvaltı sofrası hazırlanmış, babam uyanıp bahçeye inerek çiçekleri sulamaya başlamıştı. Korkuluklara yaslanıp manzaraya bakarken zihnimdeki olasılık ve düşünceleri sıraladım. Kendi içimde kayboldum. Demir'in sesini işitene kadar da saplandığım zihinsel sorgudan çıkamadım.

Omzumun ardından salona baktım. Anneme günaydın deyip yardım edebilecek bir şey olup olmadığını sorması tebessüm etmemi sağladı. Üzerine geçirdiği krem salaş gömleği, bej rengindeki şortu ve spor ayakkabılarıyla milyon dolarlık bir şıklık içindeydi. Balkona çıktığında ona doğru döndüm. Altın misali parıldayan gözlerini üzerimde gezdirirken yanıma adımladı ve sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla mırıldandı. "Beni uyandırmadan yataktan sıvışıp gitmen hiç hoş değildi, Persephone."

Elini belime atıp elbisemin üstünden tenimi okşadı. Ona sarılma isteğimi bastırdım ve sağ elimi gövdesine yerleştirdim. "Annemle konuşup dedem hakkında bir şeyler öğrenmek için onu yalnız yakalamak istedim ama tek kelime etmedi."

Ciddiyeti sözlerimle ifadesinde egemenlik kurdu. "Mete'yle konuştum. Sabah kahvaltıya inmişler, gözleri üstünde ve en ufak bir değişiklikte bize haber verecek." Cebinden telefonunu çıkarıp ekranı bana çevirdiğinde Alin'in fotoğrafını gördüm. Karşısında oturan, arkası dönük sarı saçlı adama bakarak elindeki ekmeğe bir şeyler sürüyordu. Demir, alaycı öfkesiyle homurdandı. "Bak, sanki balayındalar."

"Alin ile şu yabancının arasındaki ilişkiyi anlamıyorum."

Sözlerimle Demir telefonunu cebine atıp çenemi kavradı. "Biz daha çok balayındaymışız gibi davranmalıyız," dediğinde beni güldürdü. "Kız kardeşinin ne haltlar karıştırdığını düşünmeyi kısa bir süreliğine bırakıp sabahımızın keyfini çıkaralım bebeğim."

"Şu an Alin ve sarışın motorcuyla rekabet içinde miyiz?"

Demir yüzünü ekşitti. "Biz ikimiz, kimseyle rekabet içinde olamayız çünkü daima birinci geliriz, *moya koroleva.* Ama kısasa kısas severim. Ve dişe diş." Şeytani bir tebessümle göz kırptı. "Özellikle de kana kan."

Bana her böyle hitap ettiğinde içimde bir şeyler eriyordu. O kadar ki ürkütücü beyanları bile umurumda olmuyordu. Belimdeki elini tutarak boğumlarını okşadığım sırada dalga geçtim. "Bazen beni endişelendiriyorsun."

"Bazen mi?" derken tek kaşını kaldırdı. "Her zaman değilse, bir şeyi yanlış yapıyorum demektir."

"İflah olmazsın."

Karşılık vermem üzerine sırıttı. İşittiğimiz adım sesleriyle Demir ellerini üstümden çekti ve ben de ona eşlik ettim. Babam merdivenleri tırmanıp balkona adım attığında yüzündeki tebessümle gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Günaydın gençler."

"Günaydın, Ziya Bey."

Demir'in sözleriyle babam kaşlarını çattı. "Bana amca ya da abi demeni tercih ederim."

Bakışlarımı afallayarak babamı dinleyen adama çevirdim. Gözlerindeki ışıltı ve dudağının kenarında asılı kalan tebessümüyle babamın samimiyetinden memnuniyet duymuştu. Belki de kabul görmek ona kendini iyi hissettiriyor, aitlik duygusunu güçlendiriyordu.

Demir bu yaşına dek hiçbir yere ait olmamış, herhangi bir noktayı evi olarak görememişti çünkü ona sunulan her şey başkalarının verdiklerinden ibaretti. İnferno'ya, evim diyebileceği bir yere ihtiyaç duymuştu. Ve ben bu yanını keşfederek kalbimde ona büyük bir yer açmış, istemsizce onu ruhuma işlemiştim. Kabul gördüğünü fark ettiğim her an kalbimin sızlaması da bundandı.

"Peki, Ziya amca."

Babamla göz göze geldiğimizde sessiz teşekkürümü duymuş gibi bana göz kırptı. Kendimi şanslı hissetmemi sağlayan adama bakarken bir diğerinin de yanımda dikiliyor olduğunu anladım ve istemsizce şükrettim.

Annem balkona çıkıp omlet tabağını masaya bıraktı. "Hadi sofraya, soğutmadan yiyelim, vallahi çok acıktım."

Dün geceki gibi oturduğumuzda Demir'le yan yanaydık. Bacak bacak üstüne atıp sofradakilere göz gezdirdiğimde annem Demir'in tabağını doldurup her şeyden yediğine emin olmaya çalışmakla meşguldü. Böldüğü omletin bir parçasını Demir'in tabağına koyduğunda bakışlarımı yanımdaki adamın üzerinde gezdirdim. Annemi merakla izliyor, çocuksu bir

ifadeyle her hareketini inceliyordu. Daha önce yaşamadığı bir şeyi deneyimliyor gibi gözükmesi kalbimi parçaladı. Aklıma gelen hikâyesi bir kez daha yüreğimi sızlatmıştı.

"Çok teşekkür ederim, zahmet etmişsiniz."

Annem geriye çekilip omletin diğer parçalarını da bölüştürdüğünde yanımdaki sepette duran ekmeklerden alıp birini Demir'e uzattım. Ekmeği elimden aldığında onu bu kadar sık gülümserken görmediğimi fark ettim. Yunanistan'daki Demir, İstanbul'dakine göre daha neşeliydi.

Omlet tabağını bir kenara bırakan annem dün gece de giymiş olduğu uzun kimonosunu çıkarıp bir kenara bıraktı. Kendini yelleyip sıcakladığını belli ederken yerine oturdu. Demir'in kasıldığını hissettim ve merakla ona döndüm. Annemin koluna, yarasına bakan adam ağzındaki lokmayı artık çiğnemiyordu.

Ne olduğunu anlamadım fakat zaman da bulamadım çünkü Demir başını eğip tabağına bakmaya başladı. Onu dürtüp gözlerini benimle buluşturmasını sağladığımda *her şey yolunda* diyen bir ifade yüzünde belirdi. Öyle gelmese bile bunu sonra konuşmak üzere öteledim.

Kahvaltı etmeye başladığımızda annem bir süre beni kaçırdığım dedikodular hakkında bilgilendirdi. Bu sırada babamla Demir ise bizi sessizlik içinde dinledi. Her ne kadar insanların ne yaptıklarını umursamıyor olsam da annemin benimle birilerini çekiştirmeye ihtiyaç duyduğunu bildiğimden onu engellemedim. Ara ara başımı sallayarak kahvaltımı etmeye devam ettim.

Çayımı yudumladığım sırada babamın sorusu bir an içeceğin boğazımda kalmasını sağladı. "Alin neler yapıyor kızım? Seni zorlamıyordur umarım."

Ensemden bir ürperti geçti. Zorla yutkunarak kuruyan dudaklarımı ıslattım. Aileme yalan söylemekten nefret ediyordum. Bu zamana dek ikisinden de bir şey saklama gereği duymamıştım çünkü son derece açık fikirli insanlardı ve ne olursa olsun yanımda oluyorlardı. Şimdiyse küçük kardeşim sayesinde onlara dürüst olamıyordum.

"Zorlamıyor," diyerek bakışlarımı tabağımda dolaştırdım çünkü babamın gözlerinin içine bakmak benim için şu an imkânsızdı. "Sınavları var diye aşırı yoğun. Arkadaşında kalıyor genelde. Birlikte çalışıp hazırlanıyorlar. Gayet iyi yani merak edilecek bir şey yok."

Başımı kaldırıp babama baktığımda bir an şüphelendiğini zannettim. Yavaşça başını sallayıp gülümsediğindeyse bana inandığını anladım ve bu canımı daha çok yaktı.

"Demir, sen Alin'le tanıştın mı?"

"Evet," diyen Demir'in sahte gülümsemesi gerçeğine kıyasla fazla donuktu.

"İyi anlaşabildiniz mi?" diye sordu babam ve güldü. "Gerçi anlaşamasanız şu an burada olamazdın. Alin ile Helen birbirine çok düşkündür."

"Doğru, Helen'in kalbine giden yol Alin'den geçiyor."

Annemin sözleri üzerine Demir gözucuyla bana baktı. Kasılan bedenine ve irite oluşuna rağmen tebessümünü yüzünden silmeden konuştu. "Bence Alin'le iyi anlaştık. Çok tatlı bir kız, insan nasıl anlaşamaz ki onunla?"

Histerik bir gülümseme dudaklarıma yayıldığında Demir'in kız kardeşime duyduğu nefreti sadece benim görebiliyor olduğuma emindim. Açıkçası buna hakkı vardı ve aksini talep etmem ütopik olurdu. Yine de ikisinin gerçekten iyi anlaşmasını isterdim. Belki başka bir evrende, bu hayalim gerçek hale gelirdi.

"Alin biraz farklıdır."

Babamın cümlesi Demir'in ona bakmasını sağladı. "Helen daha kontrollüdür. Sonunu tahmin etmediği işe başlamaz, hep aklıyla hareket eder, stratejiktir. Alin ise daha fevridir. Onun için kendi doğrularına uyan bir durum varsa diğer yanlışları umursamaz. Zor bir karakterdir ama sevecendir de."

"Biraz şımarttık onu."

Annemi onaylayan babam iç geçirdi. "Evin küçüğü olunca hepimiz çok üstüne düştük. Onun sorumluluklarını da aldık. Özellikle Helen. Alin'in ikinci annesi gibi oldu. Ne zaman bir hata yapsa bizden önce Helen oradaydı."

"Bir çocuk büyüttü sayılır," diyen annem gülse de gözlerindeki bir şey bana bu durumdan memnun olmadığını, adıma üzüldüğünü belirtti.

Demir'in gözlerini üzerimde hissederek başımı ona çevirdim. Altın harelerinde bir anlayış saklıydı. Beni görür gibi bakması her zaman kendimi hem savunmasız hem de güçlü hissettiriyordu.

"Helen'in kız kardeşine ne kadar düşkün olduğunu biliyorum," diyen Demir memnuniyetsizliğini saklama gereği duymadı. "Kendinden önce Alin'i düşünüyor."

"Senin kardeşin var mı, Demir?"

"Hayır, tek çocuğum." Demir, annemin sorusunu yanıtlayıp arkasına yaslanarak masanın altından bacağımı okşamaya başladı. "Bu yüzden kardeş sevgisini pek anlayamıyorum."

Annem ona bunun farklı bir bağ olduğunu anlatırken, ben içten içe Demir'in bir kardeşi olsaydı belki tek başına büyümek zorunda kalmaz, daima yanında olacak ve onu koşulsuz şartsız sevecek biriyle kalırdı düşüncesini aşamadım. Bacağımı okşamaya devam ederek içimdeki kelebeklerin dört bir yana savrulmasına sebebiyet veren adamın elini tutum.

"Tenis oynamayı çok mu seviyorsunuz?" diye sordu Demir, bahçedeki tenis kortuna bakıyor ve konuyu değiştirmekten memnuniyet duyuyordu.

"Evet, Helen çok iyi oynar. Biz de ona eşlik etmeye çalışıyoruz."

Annemin sözleri yüzümü gülümsetti. Her ne kadar uzun zamandır yoğun iş durumumdan dolayı ancak iki üç ayda bir oynayabiliyor olsam da özellikle lise çağlarımda her günümü tenisle geçirirdim. Benim için zihnimi arındırabildiğim nadir anlardan biriydi.

Demir bacağımı sıkıca kavradı ve yaslandığı yerden doğrulup meydan okurcasına aileme döndü. "Öyleyse bir maç yapalım. Helen ve ben size karşı."

"Bahis," diyen babam sırıttı. "Anlaştık evlat. Üç set oynayalım. Kaybeden akşamki taverna hesabını öder."

"Baba, kaybedeceğini bilerek böyle bir teklifte bulunamazsın."

Sözlerimle tek kaşını kaldırdı. "Bak sen şuna, kendinden ne de emin. Söylemeliyim kızım, senin yokluğunda pratik yaptığım çok zaman oldu. Bu sefer kolay kolay kazanamayacaksın."

Hırsım devreye girdi. "Tamam, hodri meydan."

Hareketlendiğimizde aklıma gelen şeyle Demir'i durdurdum. "Sahi oynayamayız," diyerek herkesin bana bakmasını sağladığımda tekrar yalan söylemek zorunda kaldım. "Demir geçen gün omzunu sakatladı. Bu yüzden oynamasak daha iyi olur."

"Sağlam olan kolum yeter de artar bebeğim."

Babam elindeki çay bardağını gereğinden daha sert masaya bıraktığında Demir'in hitap şeklinin bünyesinde yarattığı gerginliği yansıtmış oldu. "Merak etme kızım," dediğinde gözleri Demir'i buldu. Bakışlarındaki bir şey sözlerinin aksini düşünmemi sağlıyordu. "Onu zorlamam." Dalga geçiyor gibi dursa da ciddiydi. "Hem Demir gayet iyi gözüküyor."

Yanımdaki adam alayla sırıtıp babamın sinsi gülümsemesini saklamak zorunda kalmasına neden olan cevabı verdi. "Öyle derler."

Haylaz bir çocuk gibi bana baktığında gözlerimi devirmeden edemedim. Kibrinin ona ne kadar yakıştığını da söylemek isterdim ama emindim

ki bunu da daha önce söylemişlerdi. Fakat o gruptaki herhangi biri olamayacak kadar kendim de kibirliydim.

Kahvaltı bittiğinde ortalığı topladık. Türk kahvesi eşliğinde biraz daha sohbet ettikten sonra öğlen güneşinin kaybolmasıyla tenis maçını başlatmaya karar verdik. Babam ile Demir kort sahasına inip raket ve topları ayarlamaya başladığında ben odama dönüp üstümü değiştirdim. Beyaz tenis eteğimi, sporcu sutyenimi ve spor ayakkabılarımı giyip kızıl saçlarımı atkuyruğu yaptım. Bahçeye geri döndüğümdeyse merdivenlerden inişimle beni izlemeye başlayan adama baktım.

Demir altın harelerini bana işkence gibi gelen bir yavaşlıkla üzerimde gezdirirken tenim alev aldı. Midemdeki kasılmaya eklenen bacaklarımın arasındaki sızı çarpıcıydı. Gözlerindeki açlığı fark etmek beni kontrolden çıkmaya itiyordu. Adamın tek bakışıyla bile kıvama gelebiliyor olmam gerçekdışıydı. Yanındaki yerimi alıp kortun karşısında sohbet eden çifte göz attığımda Demir elini belime yerleştirdi ve bedenimi sertçe kendine doğru çekerek vücuduna yaslanmamı sağladı. Gözlerine baktığımda cehennemin alevlerinin ne kadar sıcak olabileceğini anımsadım. Bedenindeki her hücre bir mıknatıs gibi beni kendine çekerken direnmem mümkün değildi.

Eğilerek kulağıma fısıldadığında bütün tüylerim diken diken oldu. "Sınırlarımı ölçmek istiyorsan bunu ailenin yanında yapmanı tavsiye etmem çünkü sandığın kadar centilmen değilimdir."

"Sakin ol, şampiyon. Alt tarafı tenis kıyafetlerimi giydim."

"Tenis kıyafetinden çok kostüm gibi," diyerek belimi sıktı. "Kesinlikle illegal sayılmalı."

Gözlerine bakarak altdudağımı dişlediğimde çenesi kasıldı. Gerçekten de kendini zor tutuyor gibiydi ve onu bu kadar kolay tahrik edebiliyor olmam özgüvenimi arşa tırmandırdı. Onu etkilemenin bağımlılık yapan etkisini sahiplendim.

"Raketini kuşan, Demir. Kazanacağın tek maç bu olacak." Yanına yanaşarak elimi göğsüne tam kalbinin üstüne yerleştirdim. "Çünkü benimle yarıştığın diğer her parkurda kaybedeceksin. Özellikle de bahislerimiz bedenin ve kalbin üzerineyse."

Güzel yüzüne yayılan tebessümdeki teslimiyet kalbimi sarstı. Sadece onun girebileceği bir fanusun içine alınan yüreğimde daha önce tatmadığım bir sıcaklık vardı. Eğilip alnımı öptü ve kokumu içine çektikten sonra mırıldandı. "Sana yenilmek benim için bir onurdur, Persephone."

Geriye çekilip elindeki raketlerden birini bana uzattığında onun yarattığı etkiden dolayı titreyen bedenimi umursamadım. Raketi alıp maça odaklanmaya çalıştım. Annemle babam kortun diğer tarafındaki yerlerini aldıklarında oyunu başlatmak üzere geriledim. Yeşil topu havaya fırlatıp servis attığımda maç başladı.

Annem servisimi karşılayıp topu bize yönlendirdi. Demir mükemmel bir çeviklikle raketini savurdu ve saniyeler içinde sayı yapmamızı sağladı. Yeşil toplar havada uçuştu ve raket sesleri yankı buldu. Maç boyunca ilk kez konsantrasyonumun bu denli dağınık olduğunu fark ettim. Her ne kadar sayı olarak önde olsak ve ilk seti kazanmış olsak da gözlerimi Demir'den alamıyor, bu kadar atik olmasına karşı bedeninin her hareketini aklıma kazımak ister gibi onu izlemeden duramıyordum. Rüzgârla savrulan salaş gömleğiyle, beliren bronz teni ve kaslarıyla büyüleyici bir manzarası vardı. Alnına düşen siyah tutamlarını parmaklarıyla daha çok dağıtıyor, ara sıra bana bakıp göz kırparak içimi kıpır kıpır ediyordu.

Öne atılıp gelen topu karşıladım ve ikinci setin yarısına dek sadece oyuna odaklanmayı denedim. Demir gömleğinin uçlarını kaldırıp yüzündeki teri kumaşla sildiğinde, kaslarını görmemle bütün dikkatim buhar olup uçtu. Bana sınırlarını zorladığımı söylüyordu ama asıl beni sınayan oydu. Güneş ışığının altında parıldayan bedeniyle bir Yunan heykelini anımsatıyordu. Dilimi gezdirmek istediğim teni, leziz görünüyordu.

İkinci seti kaybetmemize neden olduğunda annemle babam sevinçle birbirlerini kutladılar. Ben ise partnerime yanaşıp bir elimi belime yaslayarak onu uyardım. "Gömleğini kaldırmaya devam edersen yenileceğiz."

Kahkahası melodik ve kutsaldı.

Üzerime eğilerek atkuyruğumu çekti. "Ne oldu, yoksa dikkatini mi dağıttım?"

"Evet."

"Güzel, artık beni anlıyorsun."

Tatlı bir tebessümle ona bakıp üçüncü seti başlatmak için topu almak üzere harekete geçtiğimde, Demir bir şeylerin peşinde olduğumu anlayarak gözlerini kıstı. Az ilerimde yerde duran topa ulaşabilmek için eğildiğimde mini eteğim sayesinde Demir'e beğeneceğini bildiğim bir tablo sundum. Topu alıp doğruldum ve arkamı dönüp kortun ucuna doğru yürümeye başladım. Buluşan gözlerimizle, ilkel bir yırtıcıyı anımsatan ifadesini fark ettiğimde içten içe kahkaha atıyordum.

Servis atıp oyunu başlattım.

Demir'e bakmamayı kendime görev edindiğimde hırsım ataşa geçti. Raketimi savurup gelen topu karşıladım. Dakikalar içinde son darbeyi indirerek oyunu kazanmamıza neden olduğumda sevinçle zıplayıp raketimi salladım. Demir'e dönüp bir an boş bulunarak üstüne atladığımda beni tek koluyla havada yakaladı. Ayaklarımı yerden kesen adam beni taşımaya devam ettiğinde kortun ortasındaki fileye doğru adımladı.

Babamla annemin varlığını hatırladığımda hızla üzerinden indim.

"Tebrik ederim," dedi annem yüzündeki koca gülümsemeyle. "İyi bir takım olduğunuz bariz ama itiraf edin biz de iyi savaştık."

"Kendinizi geliştirmişsiniz."

"Sana söylemiştim kızım, pratik yapıyorum." Babam raketini omzuna yasladı. "Öyleyse yemekler bizden. Beş gibi çıkarız, ona göre hazırlanın." Saatine bakıp kaşlarının kaldırdı. "Ben sahile inip Yorgos'la görüşeceğim. Teknesiyle ilgili bir sorun vardı, bir bakayım ona."

Annem babamın koluna girdi. "Ben de geliyorum, çiçekler için gübre almam gerek."

Babam gözlerini Demir ile benim üzerimde dolaştırdı. "Siz de gelmek ister misiniz?" dediğinde ikimizi yalnız bırakmak istemediği belliydi. Terlediğimi ima ederek kendimi yelledim. "Ben duş alıp hazırlanacağım."

"Hadi hayatım," diyen annem babamı çekiştirdi. "Onlar hazırlanırken biz de işlerimizi halledelim."

Arkalarını dönüp bahçede yürümeye başladıklarında Demir'e döndüm ve açık renkli gömleğinde bir leke gibi kolaylıkla göze çarpan kan izine baktım. Yaralı omzundaki bandajdan sızan minik kırmızı renkli lekeler krem rengindeki kumaşı mahvetmişti. Panikle parmak uçlarımda yükselip gömlek düğmelerini açmaya başladığımda Demir sinsi bir gülümsemeyle dalga geçti. "Bebeğim annenler görüş açımızdan bile çıkmadılar. Sabırsızlığın çok tatlı ama en azından eve girseydik."

"Kapa çeneni," diyerek gömleğini üzerinden çıkardım. "Yaran kanıyor." Demir başını eğip omzuna baktı. Bense panikle yakardım. "Oynamayalım demiştim. Ya dikişin attıysa?" Hissettiğim suçlulukla ekledim. "Üstüne atlamamam gerekiyordu."

"Üzerime atlamanı seviyorum."

"Demir," derken uyarı dolu ifademe ve ses tonuma aldırmadı. Çenemi kavrayıp eğildi ve burnumun ucunu öpüp başıyla evi işaret etti. "Odana gidelim mi? Yaralıyım ve benimle ilgilenmen gerekiyor."

Sinsi ifadesi ve kurnazlıkla parıldayan gözlerine karşı kendime hâkim olamayıp canını yakmayacağından emin olduğum bir sertlikle karnına vurdum. Arkamı dönüp eve yürürken içinde olduğum hayretle söylendim. "İnanılmaz birisin, gerçekten inanılmaz."

"Öyle derler."

Omzumun ardından ona öfkeli bir bakış attığımda dudaklarını birbirine bastırdı. Elimde olan gömleğini sıkıca tutup ona inanılmaz olduğunu söyleyen kişilerden istemsizce nefret ettim.

Odama girdiğimizde banyoya yöneldim.

Demir peşimden geldiğinde gömleği bir kenara bırakıp alt çekmeceyi açtım. İçinde ihtiyaç duyabileceğim her şeyi barındıran küçük çantayı alıp doğrulduğumda, beni izleyen adama yanıma gelmesini işaret ettim. Önümde dikildiğinde yaralı olmayan kolunu belime dolayıp beni kaldırdı ve lavabo tezgâhına oturmamı sağlayıp bacaklarımın arasına sızdı. Gözlerimin içine bakarken dudağının kenarında asılı kalan minicik kıvrım gözüme fazla çekici geldi.

Kalçalarımı kavrayarak beni kendine çekerken, ben de kanlanan bandajına uzanıp yarasıyla ilgilenmeye çalıştım. Bandajı çıkardığımda dikişlerinin atmadığını gördüm. Oldukça küçük bir sızıntıydı lâkin beni yine de endişelendirmişti. Yarasının etrafını temizleyip abartmış olsam da pişmanlık duymadım. Tetiklenmiş, korkmuştum. Demir'i bir daha azıcık bile olsa yaralı ya da kan içinde görmek istemiyordum.

"Ağrı kesicini içiyor musun?"

"Unuttum."

Ona dik dik baktım. Gözlerini kaçırdığında sabır dileyip bandajını yeniledim.

"Sen ilacını içiyor musun?" derken sesini normal bir tonlamada tutmaya gayret etmişti fakat ben kelimelerinin altındaki endişeyi seçebilmiştim. Tanıdık duygular, aşina hisler yaratıyordu. Başımı sallayıp evet cevabını verdiğimde doğru söylüyordum. Derya'yla gerçekleştirdiğimiz konuşmadan sonra ilacımı tekrar almaya başlamıştım ve bir daha bırakmayacaktım.

Bandajıyla işim bittiğinde Demir beni kaldırıp yere indirdi. Belime yasladığı eliyle beni döndürüp, sırtımın göğsüne yaslanmasını sağladı. Musluğu açıp ellerimi ılık suyun altına soktu ve köşede duran katı sabunu alıp parmaklarımı yıkamaya başladı. Bense aynadaki yansımamızı izledim. Bedenime yaslanmış olan adamla ilgili hiçbir şey narin gözükmese de dokunuşları daima zarifti. Sert olduğu zamanlarda bile incinmemem birinci

önceliğiydi. O kadar özenliydi ki kendimi nadide bir mücevher gibi hissetmemi sağlıyordu.

Ellerimi yıkamayı bitirdiğinde suyu kapattı. Benim onunla ilgilendiğim gibi o da benimle ilgilenmeyi seviyordu. Köşedeki havluyu alıp tenimi kuruladığında yüzümü ele geçiren gülümsemeyle dalga geçtim. "Cehennemin kralı olarak bu kadar kibarlık etmen namına gölge düşürecek."

"Gerçek bir kral, kraliçesine her zaman böyle davranmalı. Seni diğer herkesle aynı keseye koyup ona göre muamele gösteremem bebeğim. Sen bir yana, geriye kalan her şey bir yana."

"Bu da kısmi bir evlenme teklifiydi."

Bana imalı bir tebessümle baktı. Havluyu bir kenara bırakıp, kollarını belime dolayarak bedenlerimiz arasında mesafe bırakmadı. "Teklif etmemi istiyor gibisin, Helen," dediğinde kalbimdeki teklemeyi saklamaya çalışarak alaylı bir tutumla karşılık verdim. "Teklif etmeni istememi istiyor gibisin, Demir."

Gururlu bir gülümseme yüzünü kapladı. "*Moya koroleva*, bana bu kadar benzeme."

Bilmiş bir tavırla çenemi kaldırdığımda meydan okuyuşumdan aldığı zevkle gözbebekleri büyüdü. Bir süre sessizliğin içinde yüzüme bakarak düşüncelerinde sıkışıp kalmışçasına durdu. Eğilip kulağıma fısıldamaya başladığında gözlerimi kapatarak gür sesinin bende yarattığı yenilgiye kapıldım. "Sayende artık daha fazlasını istiyorum, Helen." Öfkesine karışan ve ona çok tezat olan bir diğer hisle ekledi. "Dünden beri geçirdiğimiz her dakika bana cehennemimin yanı sıra küçük de olsa bir cennete sahip olabileceğimi düşündürttü. Senin yarattığın bir cennet."

"Nasıl bir cennet hayal ediyorsun?"

"Aklımda bir şey var ama anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim."

"Nasıl göstereceksin?"

"Zamanla," dedi ve alnımı öptü. "Ama asıl önemlisi bana izin verecek misin?" Eli boynumu sardığında başparmağı tenimi okşadı. "Sana her şeyi vermeme müsaade edecek misin?"

İstesem bile onu reddedemezdim çünkü o aşamayı çoktan geçmiştim. "Evet, edeceğim."

Kabullenişimle kendi de zafer kazanmıştı. Bu, artık yenilginin kabul görmeyeceği bir savaş alanıydı. Ne olursa olsun kazandığımız bir galibiyetti.

Boynumdaki parmağını çene çizgime sürttü. Yavaşça alanıma sızıp aramızdaki bütün mesafeleri yıktı. Kokusu ve sıcaklığı beni çevreleyen güvenli bir kozaydı. Boğuk bir tonlamayla konuştuğunda sesi tüylerimi diken diken etti. "Baş başayız."

Yutkunma dürtüme engel olamadım.

Bunu fark ederek sinsi bir gülüşle boynumdaki parmaklarının baskısını artırdı. İçimdeki heyecanı bastırmaya çalıştım. Kadınlığımdaki sızı şiddetliydi ve bacaklarımı birbirine bastırarak beni ele geçiren bu şehveti kontrol altına almak istedim. Yine de kendimden ödün veremedim. Başımı dik tutarak oyunbaz bir tavırla mırıldandım. "Aklından ne geçiyor, Hades?"

Demir'in tebessümü öyle bir hal aldı ki arkama bakmadan kaçmak istedim. Sarf ettiği sözleri işittiğimdeyse kaçacak bir yerim olmadığını anladım. "Dizlerinin üstüne çök, Helen."

Açık kalan ağzımla ona baktığımda tenim kıpkırmızı kesildi. Ne istediğini biliyor olmak midemdeki kelebeklerin kontrolden çıkmasını sağladı. Demir'in bütün kontrolü ele alıp emirler yağdırması benim için doğal bir afrodizyaktı.

Geniş banyonun yerleri mermerdi. Soğuk yüzeye diz çöktüğümde Demir parmağına doladığı kızıl tutamı okşadı. "Daha önce hiç denemediğim bir şey var," derken gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Tiksindiğim, yapmadığım bir şey." Altdudağımı okşadı. "Seninle deneyimlemek istiyorum."

Neden bahsettiğini anladığımda bana bu kadar güveniyor olmasına karşılık kalbim kasıldı. Onu rahatsız eden şeylerin üstesinden benimle gelmeye çalışıyordu. Birlikte travmalarının etrafında dolaşıyorduk. Demir'in sadece arzusu değildi bana ait olan, karanlık yanını da bana açıyordu. En çok sakladığı yanını.

Parmağının ucuna minik bir buse bıraktığımda bedeni kasıldı. Ufak temasım koca bedeninde şiddetli bir reaksiyon oluşturmuştu. Onun gibi bir adamı böyle minik dokunuşlarla sarsabiliyor olmak küçük şeylerin bile sert gözüken kalplerde büyük yankılar bırakabileceğini gösteriyordu. Bedeninin bana karşı bu kadar duyarlı olması bende güç zehirlenmesi yaratıyordu.

Demir'in bakışlarında açık bir sahiplenme vardı. Beni ve bedenimi değil, yaşadığımız ve her hücremizde hissedebildiğimiz bu bağı sahipleniyor, bunu dile getirmeden, tereddütsüz bir şekilde söylüyordu. Kelimelere gerek yoktu çünkü o an her şey gözlerinde, gözlerimdeydi.

Tenine henüz değmemişken bile benim için ne halde olduğunu görebiliyor, onun da beni kolaylıkla okuyabildiğini anlayabiliyordum. İçinde teslimiyet bulunduran bu arzu aynı zamanda güçlerimizin birleşmesiydi.

Onu istiyordum; şüpheye, oyuna, zamana yer bırakmadan.

Ve o da beni istiyordu; yarını, dünü ve bugünü umursamadan.

Ezberimi bozuyor, sınırlarımı unutturuyor ve beni kendimle yeniden tanıştırıyordu.

Kendimi cezalandırma aracım olarak gördüğüm, bana daima bir işkence ve zaman kaybı gibi gelen cinsel birliktelik kavramı artık bambaşka bir sözlük anlamına eşdeğerdi. Helen'e dokunmak, onun bana dokunması, birbirimizde kaybolabilmek ve bu kayboluşun ardından hiç olmadığımız kadar net bir şekilde kendimizle birlikte *bizi* bulabilmek... Bu herkesin deneyimleyebildiği bir şey miydi?

Bana eşsiz geliyordu. Dünya üzerinde sadece bize özel gibiydi. Ne ben ne de Helen bir başkasıyla bunu deneyimleyebilirdik. Diğer faniler bizim ruhani temasımızdan nasiplenemezdi.

Dizlerinin üzerinde gökteki tahtında gibi gözüken kadınıma baktım. Kızıl tutamları atkuyruğuydu. Beyaz teni kızarmıştı. Üzerindeki minik kumaş parçaları fazlalıktı. Pembeleşen dudakları aklımı bulandırıyor, içimdeki yaratığın pençelerini çıkarmasını sağlıyordu. Onu saatlerce, günlerce hatta yıllarca izleyebilir, bir saniyesinden bile sıkılmazdım. Sık solukları ve seçilebilen vücudundaki titreyişle sınırda olduğunu anladım. "Üstünü çıkar," dediğimde sesimdeki kudretin bedenindeki tatlı sızıyı harladığını görebiliyordum. Vakit kaybetmeden dediğimi yaptığında göğüslerine göz attım. O kadar güzeldi ki her seferinde bana gerçeklik algımı sorgulatıyordu.

Onu dokunuşlarımla şekillendirmek istiyordum.

Bastırarak, iz bırakarak, unutulmayacak yerlerine karanlık bir hatıra gibi kazınarak.

Tamamen benden ibaret hale gelmesini, sadece beni düşünmesini ve hatırlamasını, her günün her anında benimle nefes alıp vermesini arzuluyordum. Bütün bu düşüncelerimin ne kadar manyakça olduğunu biliyor ama umursamıyordum çünkü Helen ile benim aramdaki şey, *delilikti.*

Özümünde bile bu varken aklı devreye sokmaya çalışmak çaresizliğin getirdiği bir zaman kaybından öte değildi. Ve Helen söz konusu olduğunda benim kaybedecek bir dakikam bile yoktu.

Bir dizimin üstüne çöktüm ve Helen'in bedenine doğru eğilerek onu kıstırdım. Gözlerinin içine bakarken sıcak soluklarının boynuma çarpmasını sağladım. Kokusunu içime çekerken işaret ve ortaparmağımı dudaklarıma yaslayıp ardından parmaklarımı dudaklarına yerleştirdim. Tebessümü görüş alanımdaydı lâkin uzun sürmemişti çünkü dudaklarını parmaklarıma bastırıp tenimi öperek gülüşünü gölgelemişti.

Çenesini kavrayıp ona bakarken itiraf ettim. "Bir daha kimsenin silemeyeceği yerlerine izimi bırakmak istiyorum, Persephone."

Kraliçem cehennemin ateşiyle fısıldadı. "Seni durduran ne, Hades?"

Dudağımın kenarında filizlenen kıvrımla doğrularak, kemerimi çözüp çıkardım ve bir kenara bıraktım. Heyecanını sezerek adeta emrettim. "Kendine dokun."

Parmaklarını kızaran tenine bastırıp boynundan başlayarak yavaşça aşağılara indi. Göğüs uçlarının kenarlarında parmaklarını gezdirerek titrek bir soluk verdiğinde ifademin aldığı hali tahmin etmek bile istemedim çünkü transa girdiğime emindim. Altdudağını dişleyerek beni etkisi altına alan kadının, göğüs uçlarını çekiştirip kısık bir inilti çıkarmasını izledim. Sıktığımı fark etmediğim dişlerim çeneme bir ağrı saplanmasını sağlarken boğuk bir tonlamayla homurdandım. "Fazla güzelsin, *moya koroleva*."

İltifatımla gülümseyip ellerini ince beline indirmeye başladı. Eteğine ulaştığı sırada başımı yavaşça iki yana salladım ve genelde asla ona karşı kullanmadığım sert tonlamamla, "Dur," dedim. Gözleriyle yalvarsa da dudaklarıyla sustu. Bana bakıp ne yapacağımı görmek istedi. Ona yanaşıp göz kırptığımda titredi. Şortumun düğmesini çözüp fermuarımı indirdim. Kendimi elime alıp okşadığım sırada Helen'in gözlerinde sıradan bir istek yoktu. Bakışları bir davet değil, emirdi. İhtiyacı aşikârdı çünkü saklamaya gerek duymuyordu. İstediğini alacak kadar cesur, hükmedecek kadar kendinden emindi. Beni bakışlarıyla çağırmıyor, çoktan içine çekildiğimi anlamamı istiyordu.

Yanağını okşayıp kızıl tutamlarını kavradım. Başını geriye çektiğimde sadece ona bakarak bile orgazm olabilirdim ve bu benim için mucize ötesiydi. Yine de onu tamamen hissetmeliydim. Daha önce deneyimlemediğim bu yeni keşfi onunla arşınlamalı ve beni ne derece mahvettiğini kanıtlamalı, anlamalıydım. "Dudaklarını arala bebeğim."

Bilinçli bir yavaşlıkla hareket etti. Gözlerindeki şeytani ışıltı, hareketlerinin zarafetiyle örtülmüştü. Parmaklarımı saçlarına gömdüğümde, ona yön vermek istemedim. O yönünü biliyor, beni benden daha iyi tanıyordu. Özellikle vücudum konusunda bir profesyoneldi. Ne ara bu hale geldiğimizi anlamayı bırakmıştım. Şu an istediğim tek şey onun sıcaklığıyla sarmalanmaktı. Helen benim aksime aceleci değildi.

Dilini etime değdirdiğinde dişlerimi o kadar sert sıktım ki bir an çenem uyuştu. Nefesim, ilk temasta boğazıma düğümlenmişti. Sıcak ve ıslak dili bütün maharetiyle beni tavaf ederken, elimi üzerimden çekip kendimi tamamen ona bıraktım. Gözlerimi kapatmak istedim ama yapamadım zira onu izlemek, hissetmek kadar baştan çıkarıcıydı. Bu bir eylem değil, adeta sanattı. Dudakları şaheser, dili bir başyapıttı.

Dilinin ucunu baş kısımdaki yarıkta dolaştırdığında tadını aldığını biliyordum. İniltisiyle gözlerini yumduğunda kızıl tutamlarını daha sert kavradım. Duyduğu zevkle kendinden geçişini izledim ve aldığım haz ikiye katlandı. Beni yarıya kadar aldığında diğer elim boğazına sarıldı. Hızla kendimi sıcaklığının içine ittim ve boğazındaki kasılmayı hissederek boğuk bir homurtu çıkardım. Çıkan seslere eklenen gözlerindeki yaşlarla bütün iplerimi kopardım. "Aferin bebeğim," diyerek onu teşvik ettim ve tamamını almasını isteyerek kendimi biraz daha sıcaklığına ittirip boğazındaki kasılmaları parmaklarımda hissettim. "Biraz daha."

Boğazını rahatlatarak doğru açıyı bulduğunda neredeyse tamamımı alabilmişti. Göğsüme yayılan gururla sırıttığımda Helen yaşlı gözleriyle bana baktı. Dilini etrafımda gezdirip en az benim kadar halimizden memnun olduğunu anlamamı sağladı.

Helen daha fazlasını istediğini belli ederek parmaklarını bacaklarının arasına götürdüğünde, hareket etmeyi bırakıp kavradığım saçlarıyla onun hareket edebilmesine de engel oldum. "Kendine tekrar dokunmaya başlayabileceğini söylediğimi hatırlamıyorum," dediğimde omuzları düştü.

Ellerini üzerinden çektiğinde hareket etmeye devam ettim. Kendimi ittirebildiğim kadar ittirdiğimde Helen'in dudakları beni sararken oral seksi favorilerim arasına ekledim. Kraliçem bana yine kaidemi bozdurmuş, düşüncesinden dahi iğrendiğim şey onunlayken bedenimin alabildiği en büyük hazlardan birine dönmüştü.

Tempomu hızlandırdığımda Helen'in yanaklarından yaşlar süzüldü. Dilini oynatıp beni emdiğinde lanet ettim. Ağzımdan dökülen küfürlerin hepsinin Rusça olduğunu çok geç idrak ettim. "Eteğini kaldır bebeğim."

Sözlerimle Helen dediğimi yaptı. Islanan beyaz ince tangasına baktığımda tek düşünebildiğim içinde olmaktı. "Bana kendini göster."

İnce çizgiyi kenara çekerek ıslanmış kadınlığını görüş alanıma soktu. Parmaklarını hareket ettirmek istediğini biliyordum. Kendine dokunmak ve rahatlamak için yanıp tutuşuyordu. Bedeni bu ihtiyaçla zangırdıyor, bacaklarını birbirine bastırmamak adına büyük bir direniş sergiliyordu. Bebeğim bana bütün kontrolü verirken paylaştığımız ve benim için bir ilk olan bu deneyimi adıma özel kılmaya çalışıyordu. Uçurumun kenarında olmasına ve beni derinlerinde hissetmeyi arzuladığını gözlerinden anlamamı sağlamasına rağmen önceliği bana veriyordu.

Onun tüm sınırlarında hüküm sürmek istiyordum.

Boynundaki parmaklarımın baskısı arttı. Aldığım zevk sayesinde tadıma varan kadınımın inlemeleri banyoda yankılandığında geriye çekildim ve Helen öksürüp nefes almaya çalışırken, ben zaman kaybetmeden bir kolumu beline dolayarak onu çöktüğü yerden kaldırıp kucağıma aldım. Ne olduğunu anlayamadı. Fazla hızlı hareket ettiğim için yetişemeyerek, şaşkın bir nida çıkardı. Belime dolanan bacaklarıyla iki adım ötemizdeki kapıyı kapatıp onu ahşap yüzeye yasladım. Helen kendine gelmeye çalışarak soluklanırken ona vakit tanımadan içine girdim.

Duvarları beni sıkıca kavradığında alnımı alnına yaslayarak boğuk bir inilti çıkardım. Bana eşlik eden vücudu titrerken tek elimle kalçasını kavrayıp düşmesine engel oldum. Diğer elim boynunu sardığında nabzını hissettim. Kalbi şu an sadece benim için çarpıyordu. Göğsüne darbe indiren her ritimde benim adım vardı. Onun için neler yapabileceğim hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Bu yüreği muhafaza edebilmek adına ne derece ileri gidebileceğimi tahmin dahi edemezdi.

Helen bir elini omzuma diğerini koluma yerleştirdi. Gözlerimiz buluştuğunda sessiz yalvarışı benden talep ettiği şeye ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Hızımı düşürüp onu istediği hazdan uzaklaştırdım çünkü bu bağı koparmak, ondan uzaklaşmak istemiyordum. Her hareketimiz bir itiraf gibiydi. Sessiz lâkin derindi. Kelimelere yer bırakmayan bir arzuyla birbirimize karışırken bu şehvetten vazgeçemezdim.

"Persephone," dediğimde tırnaklarını tenime sapladı. "İnsana günahı sevdirir, sevap işlediğini zannettirirsin."

Bir elini enseme yerleştirip beni kendine doğru çekti ve çenemi öperken kısık sesiyle talepte bulundu. "Lütfen," derken daha şiddetli titredi. Elini kalbimin üstüne yerleştirdi. "Lütfen, Demir."

Kadınım ne isterse, onu alırdı.

Ninova

Tempomu hızlandırıp kapıya çarpmasını sağlayacak lâkin başını boynuma gömüp canının yanmasına engel olacak bir şekilde hareket ettim. "Bana gel, Persephone," dememle adımı yakararak orgazm oldu.

Dakikaların ardından ikinci kez kendinden geçtiğinde bu sefer ona eşlik ettim. Birlikte tükenerek nefes nefese kaldık. Çıplak göğüslerimiz birbirine yaslıydı. Başını omzuma koymuş, sık solukları boynuma çarparken Helen gözlerini yummuştu. Kıpırdayacak hali olmadığını belime zar zor sarılı duran, titreyen bacaklarından anlıyordum.

İçinden çıkmadım çünkü ortalığı kirletirdik. Bu yüzden onu kucağımda tutmaya devam ederek banyonun içindeki duşakabine ilerledim. İçeriye girdiğimizde Helen yavaşça kucağımdan indi lâkin titreyen dizleriyle ayakta duramadı. Kıkırdayarak beline doladığım koluma tutundu. Bana hayret ve hayranlıkla bakarken sahte bir yakarmada bulundu. "Bedenimi işlevsiz hale getirebiliyor olman çok kırıcı."

"Buna bayılıyorsun," dediğimde sırıttı.

Üzerimizdekileri çıkarıp duşakabinin dışına attık. Suyu açıp ılık hale getirdim. Helen ile hızlı bir duş aldık. Bandajlarımı yeni değiştirdiği için o bölgeyi ıslatmamaya dikkat etmiştim. Kendimize çekidüzen vermeye çalışırken ailesinin her an gelebileceğini hesaba katarak acele ettik. Duştan çıkıp kurulandığımızda ben kendi odama gidip giyindim. Helen'in yanına geri gelmem kısa sürmüştü. Onu hâlâ havlusuyla, saçlarını yaparken bulmam üzerine ilk defa aramızdaki hızlı hazırlanan kişi olduğumu fark ettim.

"Bugün benim için ilklerle dolu."

Sözlerimle varlığımı fark edip bana dönen kadın güldü. Elindeki aletle kızıl tutamlarını şekillendirmeye devam ederken bir yandan bana bakıyordu. "Sadece senin için değil," dediğinde havalanan kaşım ve sorgulayıcı ifademle omuzlarını silkti. "Tek taraflı zevk hiçbir zaman umurumda olan bir şey değildi. Gerçi seninleyken hiçbir şey tek taraflı hissettirmiyor ama bunun nedeninin *sen* olduğuna eminim."

Yanına gidip ardına dikildim ve aynadan bakışlarımızı buluşturdum. Paylaştığımız şey çok daha özel hale gelirken bütün ilklerimi ona verebilmeyi istedim. Bazı şeyleri yaşanmamış sayamazdık ama bundan sonrası için geriye kalan her şeyi ikimiz yaşayacaktık. Buna öylesine emindim ki artık içimde en ufak bir endişe ya da korku barındıramıyordum.

Çalan telefonun melodisiyle geriye çekildim. Helen banyodan çıkıp odasına girdiğinde peşinden gittim. Masanın üstünde duran telefonu alıp ekrana baktığında kaşları çatılmıştı. Yanma yanaşıp ekrandaki bilinmeyen

numaraya göz attım. Derin bir nefes alan kadınım, aramayı yanıtlayıp hoparlöre alırken gözlerini benden ayırmadı. "Efendim."

"Eleni,"* dedi aksanlı bir sese sahip olan adam. "Evine hoş geldin."

Helen girdiği şokla nefes bile alamıyor gibi kaskatı kesildi. Dudakları şaşkınlıkla aralanırken kimin aradığına dair kuvvetli bir tahminim vardı. Adam konuşmaya devam ederken Helen'den bir tepki alamamış olmasını umursamadı. "Bu akşam Atina'da bir davet var. Zeus Tapınağı'nda, saat dokuzda. İlk seni aramak istedim. Birazdan Alin'e de haber vereceğim. İkinizi de bekliyorum."

Ağzı açık kalan Helen tek kelime edemeden, dedesi olduğunu anlayabildiğim adam son noktayı koydu. "Demir Bey, siz de davetlisiniz. Eminim gözünüzü torunumun üstünden ayırmak istemezsiniz." Gülüşüyle kasıldım ve hattın diğer ucunda belirip konuşmaya devam eden adamı boğazlamak istedim. "Duyduğuma göre bu ara ayrılmaz bir ikilisiniz."

Çağrı sonlandığında öfkeyle soluyup kendi telefonuma uzandım. Helen şaşkınlıkla kararan telefon ekranına bakmaya devam ederken ben alarm moduna geçtim. Neler olduğunu bilmiyordum ama istikametimiz belliydi. Zeus Tapınağı, bu gece bizim günahlarımıza ev sahipliği edecekti.

Düzenleme
Ny.ozlem

* Helen isminin bir varyantıdır. Daha yerel ve samimi versiyonudur.

Ninova

EFSANEVİ YARATIK

Heler

Hissettiğim gerginliği bastırmaya çalışsam da başarılı olamıyordum. Bacağımı sallamaya devam ederek içinde bulunduğum alanda bakışlarımı dolaştırdım. Saat yediye geliyor, güneş denizle arasındaki mesafeyi kapatmaya başlıyordu. Sahil kenarındaki masalardan birine oturmuş, arka planda çalan Yunan müziğini dinliyor, masayı donatan mezelere göz atsam da kaybolan iştahımı bulamıyordum.

Dedemden gelen arama sonucunda içime büyük bir kasvet yerleşmişti. Yıllardır görmediğim adamın numaramı nereden bulup benimle iletişime geçtiğini bilmiyordum. Demir'in yanımdaki varlığını nasıl bilebilmişti, emin değildim. Bana gözünün üstümde olduğunu düşündürtüyordu ama akla yatkın değildi. Dedemle çok uzun zamandır konuşmuyorduk. Yıllardır görmediğim, sesini duymadığım, öyle ki varlığını bile unuttuğum adam benden ve kız kardeşimden ne istiyordu?

Amacına dair en ufak bir fikrim yoktu.

Her şey son derece belirsizken davetine icabet etmek saçma geliyordu fakat başka bir seçenek bulamıyordum. Yüzleşmek istediğim şeyler vardı. Cevabını bilmek istediğim soruların sayısı fazlaydı ve ben bu gece en azından bazı şeyleri aydınlatabileceğime emindim çünkü Alin de orada olacaktı. Bu sefer kaçmasına izin vermeyecektim.

Sallanan bacağıma yerleşen el, beni düşüncelerimden çekip aldı. Tenime yayılan sıcaklığın sahibine baktım. Demir beni izliyor, her şeyin yolunda olup olmadığını sorguluyordu. Ona temenni vermek isteyerek tebessüm ettiğimde bacağımı okşadı. Minik jesti kalbimin ritmini altüst etti. İçimde yıllardır kilitli olan bir pencereyi aralamış, ruhuma ılık meltemin dolmasını sağlamıştı. O rüzgâr beni her sardığında umutla doluyor,

ürpersem dahi kalbimde yaktığı ateşle üşümüyordum. İlk defa birine elle-rimi korkmadan uzatıyor, parmaklarımı sıkıca kavrayıp düşmeme izin ver-meyeceğini hissedebiliyor ve bunun için sonsuz bir minnet duyuyordum.

Üzerine geçirdiği siyah pantolonu ve gömleğiyle her zamanki gibi fazlasıyla şıktı. Ona eşlik etmek için ben de mini siyah yazlık bir elbise giymiştim. Davette giyeceklerimizi ise Demir'in kiraladığı sürat teknesine bırakmıştık. Ailemle yemek yedikten sonra Atina'ya dönecek, hazırlanıp davete gidecektik.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi annem söze girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim. "Bu kadar erken gitmeniz kötü oldu. Daha yeni gelmiştiniz, doğru düzgün ağırlayamadık sizi."

"Çok güzel ağırladınız," dedi Demir kibar bir tebessümle. "Her şey için tekrardan çok teşekkür ederim. Uzun zamandır bu kadar iyi vakit geçirme-miştim ama hazır buradayken Atina'daki davete katılmam gerek." Kolunu ardıma atıp sandalyemin başına yasladı. "Helen'in de işi çıkınca davetten sonra direkt Türkiye'ye dönmemiz daha mantıklı olur diye düşündük."

Babam başını salladı. "Haklısınız tabii. Siz işinize bakın evladım. Biz emekli hayatı yaşayınca yoğun tempoda çalışmak nasıl bir şey unutur ol-duk. İstediğiniz zaman gelin, kapımız hep açık. Şöyle yaza doğru hep bir-likte uzun bir tatil yaparız."

Annem babama katılarak gülümsedi. "Evet, Alin'i de alın bir daha ge-lirken. Hep birlikte eğleniriz. Yazın ada kalabalık oluyor ama asıl tadı da o zaman çıkıyor."

"Geliriz anneciğim," diyerek tebessüm ettim.

Yaza kadar daha hayatımda ne gibi değişiklikler olacak, başıma neler gelecekti bilmiyordum lâkin umudum her şeyin yoluna girmesiydi. Belki o zaman gerçekten Demir ve Alin'le yine evime dönebilir, bu sefer keyifle zamanımı sevdiklerime ayırabilirdim. Nedense bu imkânsız bir hayal gibi geliyordu. Sanırım umutsuzluğum gün geçtikçe artıyordu.

Bakışlarımı Demir'e çevirdim.

İçkisini yudumlarken yüzüne taktığı maskenin ardında saklanıyordu. Alin'in adını duymak bile onu etkiliyor, öfkelendiriyordu çünkü elbette kardeşimden nefret ediyordu. Bu gerçek o kadar ağırdı ki altında kaldığım her an boğuluyordum. En zor tarafıysa her geçen gün Demir'i daha faz-la istiyordum. Aklımdan geçenleri duyuyormuşçasına bana döndüğünde kehribar gözlerinin esaretine düştüm. Kendimi onun gözlerinde, tamam-lanmış bir resim gibi net ve anlamlı görebiliyordum.

Gözleri tenimi yakmaya başladığında önüme döndüm. Babam masaya bırakılan Yunan rakısına uzandı. Şişenin kapağını açarken gözlerini bir Demir'in bir benim üzerimde gezdirdi. "Neyse ki giderayak tavernaya gelecek vakti bulabildik."

Babamın alkol masasında insan tanımak gibi bir huyu vardı. Sarhoşken herkesin doğruları söyleyeceğine inanırdı. Bu yüzden eminim Demir'i buraya getirmek istemesinin asıl nedeni buydu. Gerçi babam gerçekten yanımdaki adamdan hoşlanmış gibiydi. Onayını verdiğini düşünmeme neden olan bazı ufak hareketler sergiliyor ve bana böyle düşündürtüyordu. Ne acıydı, ortada onay vermesi gereken bir durum yoktu zira Demir bana cenneti vermek ve ben de ona müsaade etmek istesem de eğer her şey yoluna girmezse bu mümkün olamayacaktı.

Yadsınamaz gerçek kalbimi paramparça etti.

Babam bardaklarımıza rakıyı bölüştürdükten sonra üstlerine su ekledi. Hepimiz kadehlerimizi elimize alıp birbirine çarptıktan sonra alkolü yudumladık. Sarhoş olma isteğim çok yoğundu çünkü gün geçtikçe Alin'e daha öfkeli hale geliyordum. Sonunda kardeşlik bağımızın zedelenmesinden korkuyor, bundan cidden çekiniyordum. Beni salak yerine koymaya devam ettiği her an ona olan saygımı yitiriyordum. Ve bu gece, bazı iplerin kopacağına emindim. Ayık kafayla kaldıramayacağım kadar kalın ipler ya kopacak ya da boğazıma dolanacaktı. Yine de bardağımı bir kenara bıraktım çünkü kendime verdiğim sözü tutmalıydım.

"Derya nasıl kızım?"

Annemin sorusuyla arkama yaslandım. "İyi anne, bu ara bayağı yoğun. Klinikte işler iyi gidiyor. Danışanlarla ilgilendiği için benden daha çok çalışıyor diyebilirim. Ben bu ara daha çok PR kısmıyla uğraşıyorum."

"O adamla birlikte mi hâlâ?"

Annem ile Derya iyi anlaşırlardı. Karşımdaki kadının onu bir nevi üçüncü kızı olarak gördüğünü ve kabullendiğini biliyordum. Bu yüzden Gençer'le olan ilişkisini de bilirdi. Onu dün gece Demir'in odasına sızmadan önce aramıştım. Gençer'le olan konuşmalarının nasıl gittiğini sormuş, her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmeye çalışmıştım. Bana üstünkörü cevaplar vermiş, kafasının çok karışık olduğundan bahsetmişti. Konuşmak istemediğini anladığım için üstelememiştim ama özetle Gençer'le barışmamışlardı.

"Hayır ayrıldılar," diyerek doğruyu söyledim.

"Kötü olmuş." Annem yüzünü ekşitti. "O adamdan bayağı hoşlanıyordu."

Bir şey demeden hafifçe başımı salladım ve gözucuyla Demir'e baktım. Derya'yla Gençer'in ilişkisini onun yanında konuşmak tuhaf gelmişti. Özellikle Gençer'le arasının neden bozulduğunu bildiğim için.

"Kalispera."

İşittiğim sesle sağıma baktım. Yüzümü kaplayan gülümsemeyle yerimden hızla kalktığımda bana yaklaşan adam kollarını iki yana açtı. Kendimi adeta üzerine atıp ona sıkıca sarıldım. Kahkahası gecenin içinde yankılandı. "Eleni, özlettin kendini."

Türkçe konuşuyordu ama Yunan aksanı o kadar baskındı ki konuşması kulağa fazla tatlı geliyordu. Geriye çekilip babamın en yakın arkadaşı, benim için ise manevi bir baba olan adama baktım. "Ben de seni özledim, Yorgos."

Bakışlarını masadaki insanlarda dolaştırdı. "Küçük olan nerede?"

"Alin gelemedi."

Yorgos, Demir'e imalı bir bakış attıktan sonra gülümsemesini genişletti. Altmış küsür yaşında olması önemli değildi. Kendisi on beş yaşında gibi davranmadan edemezdi. Bu yüzden sözlerini dile dökmeden ne diyeceğini anlamıştım. "Damat mı getirdin?"

Demir'in sırıttığını fark ettim.

Babamsa kızaran yüzüyle sinirli bir şekilde en yakın arkadaşına baktı. "Erkek arkadaşım," diyerek yerime oturdum ve elimi Demir'in koluna yerleştirdim. "Demir, Yorgos." Ona elini uzatan adamı işaret ettim. "Yorgos, Demir'e kibar davran."

Yorgos diğer masadan bir sandalye çekip masanın başına oturdu. Bakışlarını Demir'in üstünde dolaştırıp kahkaha attı ve her zamanki açık sözlülüğüyle konuştu. "Sana benzeyen bir Hades büstü gördüğüme yemin edebilirim."

Demir'in gülümsemesi büyüdü. "Huyu benzemesin."

"Kesinlikle huyun benzemiyor, *kardia mou*."

Dudaklarımdan sıyrılan kelimelere eşlik eden hitap şeklimi algılamak *kalbimin* durmasını sağladı. Demir hariç masadaki diğer üç kişi sözlerimin anlamını bildikleri için kaşlarını kaldırarak hafif bir şaşkınlıkla bana bakmışlardı. Annemle Yorgos gülerken babamın ifadesinde bir farklılık vardı. İşin ciddiyetini anlamış gibi kasılmış, Demir'le bana daha dikkatli bakmaya başlamıştı. Hades'im ise merakla beni süzüyordu ve ben de onu görmezden geliyordum. Tenimi yakan ateşiyle bakışlarımı kaçırıp konuyu değiştirme gereği duydum. "Agata nerede?"

* İyi akşamlar. (Yun.)

Yorgos etrafa baktı. "Az önce buradaydı."

Eşinin nerede olduğunu bilmemesiyle annem ona laf ettiğinde istediğime ulaşmış oldum. Babamla Yorgos bir süre Yorgos'un yeni aldığı tekne ile ilgili bir tartışma içine girdi. Bu sırada Demir'e kaçamak bakışlar atarak ruh halini anlamaya çalıştım. Ailemle vakit geçirmekten sıkılmadığını bilmek istedim ve tek bakışımla sözlerimin ne kadar absürd kaçtığını anladım. Demir, geldiğimizden beri yüzünden eksik etmediği gülümsemeyle babamı ve arkadaşını izlerken gayet keyifli görünüyordu. Ciddiyim, sanırım tanıştığımızdan beri ilk defa bu kadar neşeliydi.

Yorgos, babamı geçiştirerek elini havada salladı. "Yeter canim, böyle giderse bu gece tabakları senin için kıracağım."

Hepimiz güldüğümüzde Demir anlamadığı için sorguladı. "Nasıl yani?"

"Bu bir deyim," diyerek açıkladı Yorgos. "Sirtaki yaparken tabaklar kırılır ya ona ithafen. Kavga eden, anlaşmazlık yaşayan insanlara denir; kalpler kırılacağına kadehler kırılsın." Yorgos rakı bardağına uzandı. "Türkler der ya *tatlı yiyelim tatlı konuşalım*, onun gibi bir şey. Sirtakide tabaklar kırılır ki o gece eğlenen kimsenin kalbi kırılmasın, her şey tatlı tatlı akıp gitsin."

"Kültür şoku yaşıyor," diyerek Demir'e yaslandım. "Zamanla alışacak diye umuyoruz."

Kolu belimi sardı. Vücutlarımız birbirine adeta yapıştığında kokusu ciğerlerime akın etti. Denizden gelen melteme karışan parfümü bana huzur veriyordu. Başımı geriye atarak gözlerine baktığımda altın harelerindeki ışıltıyı gördüm. Bakışlarını benden ayırmadan cevap verdi. "Helen beni kalıcı hale getirmeye çalışıyor. Anlaşılan bu kesinlikle ilk ve son ziyaretim olmayacak."

Yanaklarımın kızardığına yemin edebilirdim. Tuhaf, Demir hayatıma girmeden önce utanç duygusuyla tanışmıyordum. Şimdiyse ayrılmaz bir parçam haline gelmeye başlamıştı.

Annemin kahkahasıyla doğruldum. Babam tek kelime etmeden bardağını Demir'e uzattı. Bu sessiz onayıyla Demir kendi bardağını aldı ve alt kısmını babamın bardağına vurarak sessiz bir şekilde *şerefe* dedi.

Yorgos ellerini birbirine sürterek sandalyesinden kalktı. "O zaman kabul töreni için sizi sirtakiye davet ediyoruz, Demir Bey." Yüzündeki tebessümden alay akıyordu. "Kızımıza uygun musun emin olalım."

"Ama Demir sirtaki bilmiyor."

Sözlerimle yanımdaki adam kızıl tutamlarımı okşadı. "Şaşırmaya hazır ol, *moya koroleva*."

Masadaki üç adam da sandalyelerinden kalkıp mekânın ortasında kalan dans pistine ilerledi. Yorgos çalgıcılara bir şeyler söyleyip restoranın içindeki herkesi sirtakiye davet ettiğinde karşımdaki manzaradan gözlerimi ayıramadım. Yorgos'la babam, Demir'i ortalarına aldı ve onlara üç kişi daha eşlik etti. Müziğin başlamasıyla hepsi senkronize bir şekilde kollarını iki yana açtı ve birbirlerinin omuzlarını tuttu. Babamın, Demir'in incinmiş olarak belirttiğim omzuna değil de koluna elini yaslaması, dünya üzerindeki en şanslı kız çocuklarından biri olduğumu tekrar anlamamı sağladı.

İlk sol bacaklarını dizden kırıp geriye ve öne, ardından sağ bacaklarını dizden kırıp geriye ve öne attılar. Önceleri yavaş hareket etseler de müziğin ilerlemesiyle hızlarını artırdılar. Dizlerinin üstüne çöküp tekrar kalktıklarında temaslarını sonlandırmadılar. Yunan halayı olarak da bilinen sirtakiye birkaç kişinin daha katılmasıyla halka genişledi.

Demir'in bedenini dikkatle izledim. Geniş kütlesiyle öylesine güzel hareket ediyordu ki istemsizce gülümsedim. Onun yüzünde de bir sırıtış vardı. Sanırım benden daha çok zevk alıyordu.

Yorgos bağırıp hızını artırdığında herkes ona eşlik etti.

Dakikalar süren dans sonlandığında ellerimi birbirine çarparak onları alkışladım. Demir babama yanaşıp bir şeyler söylediğinde kaşlarım çatıldı. Babam işittiği şeyden memnuniyet duymuş gibi tebessüm edip, elini Demir'in yaralı olmayan omzuna yerleştirerek yavaşça sıktı. Başını sallayıp bir cevapla karşılık verdiğinde aralarındaki diyaloğu merak ettim. Babam ve Demir haricindeki herkes masalarına geri dönerken, onlar pistte durmaya devam ettiklerinde neler olduğunu bilmemek canımı sıktı.

Demir müzisyenlere adımlayıp bir şey söyledi. Çalgıcılar başlarını sallayarak onay verdiklerinde tekrar babamın yanına döndü. Altın harelerini bana bahşedip göz kırptığında beni cazibesiyle öldürmeye çalışıyordu.

Aniden duyulan müzikle ağzım açık kaldı.

Demirle babam karşılıklı zeybek oynamaya başladıklarında tüylerim diken diken oldu. Ağır müziğe eşlik ederek kollarını kaldırdılar ve yavaşça adımlamaya başladılar. Tekrar karşı karşıya geldiklerinde Demir parmağını şıklatıp yavaşça kollarını indirdi ve babam ona eşlik etti. Bir elleri önlerine diğeri ise arkalarına gitti. Ardından daha yavaş bir şekilde tekrar kollarını kaldırdılar.

Yükselen melodiler mekânın içinde yankılanıyor, herkes onları izliyordu. Demir bedenini hafifçe sola döndürüp dizinin üstüne çökerken aklımı başımdan alan bir kudretle hareket ediyordu.

Zeybek oynayan bir Hades.

Daha neler görecektim?

Danslarını sonlandırdıklarında herkes onları alkışlamaya başladı. Babamla Demir'in dansı yüreğimdeki bir noktaya dokunmuş, her diz çöktüğünde bana bakması kalbimi yaralamıştı. Masaya doğru adımladıklarında Demir gözlerini yüzümde gezdirdi. Yanıma oturacağı sırada eğilip kulağıma fısıldadı. "Baban vekil olarak karşımda bulunsa da diz çökebileceğim tek insan olduğunu unutma."

Kalbimle zoru vardı.

Bende yarattığı tahribatı görmeden yanıma oturup kolunu tekrar sandalyemin arkasına yerleştirdiğinde ona doğru dönüp bacaklarımı bacağına yasladım. "Senin hakkında bilmediğim bir sürü şey olduğunu bir kez daha anladım, Hades."

"Zamanla öğreneceksin bebeğim."

Sunduğu gelecek vaadi benliğimi kuşattı. Bazı şeylerin değiştiğini ve evrildiğini hissetmek ilk kez beni korkutmuyor, aksine heyecanlandırıyordu. Özellikle Demir'in sarf ettiği her cümlenin bana boş bir umut değil de bozulmayacak bir yemin gibi gelmesi çok benzersizdi. *O*, çok benzersizdi.

Tamamen batan güneşle gökyüzü kararadı.

Davete gitme vakti yaklaştıkça içimdeki huzursuzluk bir kara delik misali genişliyordu. Beni yutan bu olumsuzluk anın tadını çıkarmamı zorlaştırdı. Ne zaman bir şeylerin keyfine varacak olsam hayat bana acele etmememi söylüyordu.

Demir'in telefonu çaldığında irkildim. Ekrana bakıp arayanın Mete olduğunu gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bir sorun olduğunu düşünmek beni panik duygusuna itti. Avuç içlerim saniyeler içinde terlemiş, parmaklarım buz kesmişti. Demir, masanın altından bacağımı okşadığı sırada sakinleşmem adına ufak bir teşvikte bulunarak, müsaade isteyip yanımızdan kalktı. Babamla Yorgos kendi kendilerine şarkı söylemeye başladıklarında alkolün etkisine girmişlerdi.

Masadaki herkes keyifliydi ama ben stres içindeydim. Belli bir mesafede durmuş telefonla konuşan adama baktım. Demir'in ciddiyetle kuşatılmış sert yüz ifadesi günlerdir unuttuğum bir yanının nişanesiydi. Hatun diğer ucundaki kişiye bir şeyler söyleyip yanımıza gelmeye başladığında onu izlediğimi fark ederek ifadesini hemen yumuşattı.

Babam, Demir'e yanına gelmesini işaret etti. Oturduğu yerden kalkıp rakı bardağını eline alan babam, Demir onun yanına gelip telefonunu cebine yerleştirdiğinde elini omzuna koydu. Alkolden aldığı güçle şarkıyı bağırarak söylemeye başlayan babam, Demir'i kendiyle birlikte bir sağa bir sola sallamaya çalışıyordu. Demir onu küçük bir çocuk gibi hayranlık ve şaşkınlıkla izlemeye başladığında az önceki ciddiyetinden eser kalmadı. Aidiyet duygusu onun için bir lükstü. Güven duygusu bilmediği bir dilden ibaretti. İçinde bulunduğu aile sıcaklığına yabancıydı ve her eylemde şaşırarak bir nevi ne kadar köksüz olduğunu kanıtlıyordu.

Demir ile babama bakmak içimdeki kız çocuğunu neşelendirirken olduğum kadını yaralıyordu çünkü Demir'e verebileceğim her şeyin aslında onun için ne kadar kıymetli ve kaybedebilme ihtimaliyle derin bir yara olabileceğini anlamamı sağlıyordu.

Bu hikâyenin sonunda işler rayından çıkıp bir enkaz haline gelirse, sadece ikimizi değil, potansiyelimizde saklı olan her şeyi yitirecektik. Benim umutlarım başıma yıkılacak, Demir saplandığı cehennemde gerçek bir şeytan olacaktı.

Buna izin vermeyecek, sonumuzun varabileceği kötü olasılıklara var gücümle engel olacaktım çünkü bunu kendime, karşımdaki adama, o adamın içinde kalan ve görmezden gelinen çocuk ile yitirdiğim beş yıla borçluydum.

Babam annemin gözlerinin içine bakarak şarkıyı söylemeye devam ettiğinde tebessüm ettim. Demir ise beni şaşırtarak gözlerini gözlerime dikti. İfadesinde anlayamadığım bir şey vardı. Aşırı içten ve berrak bir şefkatle bakıyordu.

Babam annemin önünde diz çöküp şarkıyı söylemeye devam ettiğinde Demir elini bana uzattı. Parmaklarını kavradığımda beni hızla ayağa kaldırdı. Bedenlerimizi birbirine yaslayıp kolunu belime doladı. Birlikte anneme serenat yapan babamı izledik. Saniyeler akıp gittiğinde ve annem babama eşlik etmek için ayağa kalktığında Demir'e baktım. "Bir gelişme mi var?"

Ellerimin altındaki vücudu kasıldı. Belimdeki kollarını sıkılaştırarak derin bir nefes aldığında burnunu kızıl tutamlarıma sürtmüştü. "Evet," diye yanıtladı sorumu. "Otelden ayrılmışlar. Giydikleri kıyafetlere ve dedenin sözlerine dayanarak söyleyebilirim ki davete gidiyor olmalılar. Mete hâlâ onları izliyor ama bizim de gitmemiz gerek."

Geriye çekilip eğlenen aileme baktım. Onlarla kısa da olsa vakit geçirebilmiş olmak, ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim bir gereksinimi

karşılamamı sağlamıştı. Babamın gururlu bakışları, annemin sıcak dokunuşları, ikisinin âşık halleri bana ailemin ne kadar kıymetli ve bir kale misali dayanaklı olduğunu hatırlatmıştı. Her zaman olduğu gibi bu sefer de onları korumalıydım. Alin'in yarattığı dağınıklığı toparlamalıydım çünkü annemle babam, aksi halde yaşanacak şeylerin hiçbirini hak etmiyordu.

Yavaşça eğilip parmaklarımı şıklatarak onları durduğumda buruk bir tebessümle mırıldandım. "Bizim artık gitmemiz gerek."

Annem dudaklarını büktü. "Bebeğim, seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni," diyerek Demir'in yanından ayrıldım ve anneme sıkıca sarıldım. Ardından babama döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Kulağıma fısıldadığında işittiğim sözler yüreğimi sızlattı. "Kendine ve kardeşine iyi bak, koca kızım. En ufak bir sorunda bir telefon uzağındayım. Ne için olursa olsun, yanında olduğumu sakın unutma."

Gözlerimi doldurmuş, yüreğime kızgın ve kırıcı bir sızının akın etmesini sağlamıştı. İkisini de bırakmak istemiyordum. Onların küçük kızı olduğumu hissetmek, yıllar içinde var ettiğim kadını güçlendiriyordu. Yine de ayrılma vaktiydi çünkü kendimi kahraman ilan etmeyi bırakıp herkesi kurtaracağımı sanmaktan vazgeçsem de sorumluluklarımdan kaçamayacağımı da biliyordum.

"Seni seviyorum baba."

Titreyen sesimi işiterek bana daha sıkı sarılan adam kokumu içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı. "Ben seni daha çok seviyorum, güzel kızım. Senin için dünyayı yakabileceğimi aklından çıkarma ve Demir'e belli aralıklarla ayağını denk alması gerektiğini yoksa *onun dünyasını* da başına yıkabileceğimi hatırlatmayı unutma."

Gülümsediğimde Demir'in sesini işittim. "Mesaj alındı efendim."

Geriye çekildiğimde babam onun duyabileceği bir desibelde konuşmuş olmasını umursamadığını belli eden bir ifadeyle Demir'e baktı. Herkesle vedalaştıktan sonra mekândan ayrılmamız kısa sürdü. Marinaya doğru yürümeye başladık. Mikonos'un berrak gökyüzüne bakarak yıldızları inceledim. Bir yanım buruk hissetse de gerçek bir hüzün içinde değildim. Benim evim İnferno değildi. Bomonti'deki daire ise artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Yuvamda hissetmem gereken tek yer burasıydı. Öyleyse neden evimden ayrılıyor gibi değil de tatilden dönüyor gibi hissediyordum?

Demir'in kiraladığı sürat teknesinin yanına geldiğimizde sandaletlerim sayesinde yardıma ihtiyaç duymadan tekneye binebilmiştim. Ardımda kalan adam eğilip halatı çözerken ben bir kenarda duran eşyalarımıza

baktım. Davette giymek için seçtiğim elbiseyi alarak sürat teknesinin deri koltuğuna oturdum.

Halatı çözüp tekneye binen Demir tam karşıma dikilip ellerini ceplerine yerleştirirken, aklının bir köşesinde yer edinen ve öğrenmek için daha fazla bekleyemeyeceğini belli eden bir sabırsızlıkla sordu. "*Kardia mou* ne demek?

Hitap şeklimin ağzımdan kaçmadığını biliyordum. Bilinçdışı olarak Demir'in bendeki yerinden emin olmalıydım ki ona böyle bir şey söylemiştim. Bir yanım bunu kendime saklamak istedi. Lâkin sonra buna gerek olmadığını fark ettim. Demir her zaman bana kendimi iyi hissettiren şeyler söylerken bende aynısını yapabilirdim.

"Kalbim demek."

"Kalbin mi?"

Gözlerimizi buluşturdum. "Antik Yunan döneminden kalma eski bir hitap şeklidir."

Alaşağı olmuş bir ifadeyle bana bakarken nefesi kesilmiş olmalıydı çünkü asla hareket etmedi. Öyle ki geniş gövdesi bile bir duvardan farksızdı. Yavaşça dudakları kıvrıldığında gökyüzündeki hilalin ışığı bronz teninde dans etti. "Kalbin olduğumu mu düşünüyorsun, Persephone?"

Cilveli bir tavır takınırken okları kendimden uzaklaştırdım. "Sana böyle seslenmemden hoşlanmadın mı?"

"Bayıldım."

O kadar net ve direktti ki insan takdir etmek istiyordu. Üzerime eğilip ellerini kalçalarıma yerleştirdi. Gözlerine bakabilmek adına geriye yaslandım. Dalga sesleri, hafifçe sallanan tekne, ılık bir esintiyle mükâfatlandırılan gecenin bir vakti; her şey kulağa fazla romantik geliyordu ama üzerimdeki adamın tek bir zerresinde dahi romantiklik yoktu. Hayır, o bana bakarken her an saldırmaya hazır bir şahin gibiydi. Tepemde dolaşıyor, zayıf anımı kolluyordu ama aynı zamanda varlığı zayıf diyebileceğim hiçbir nokta ve anın kalmamasını sağlıyordu.

Tam bir paradokstu ve beni de kendiyle birlikte ironik hale getiriyordu.

"Bundan sonra bana hep böyle sesleneceksin," diye emrederken sesi alçak ve buğuluydu.

Tenim karıncalanıp midemin altında bir sıcaklık belirdi. Kehribar gözlerindeki ateşler, beni ısıttığı kadar yakıyordu da. Çenemi kaldırıp dudaklarımız arasındaki mesafeyi azalttım. Gözlerinin içine bakarken ince bir tonlamayla bam teline basacağımı bilerek karşılık verdim. "Bana emir mi veriyorsun?"

"Evet."

"Emir vermenden hoşlanmıyorum," diye yalan söylediğimde kurnaz bir ifadeyle bana bakıp gözlerini hafifçe kıstı. "Bu kaçıncı yalanın?"

"Sayısını unuttum."

Aldığı cevapla güldüğünde ona uyum sağladım. Geriye çekilip iç geçirdiğinde gözlerini üzerimden çekmeden sürat teknesini çalıştırmak üzere harekete geçti. Tekneyi yola koyduğunda hazırlanmam gerekiyordu. Saçım ve makyajım iyi gözüktüğü için yapmam gereken tek şey kıyafetimi değiştirmekti. Oturduğum yerden kalktığımda karadan uzaklaştığımız için etraf bir hayli karanlıktı. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp iç çamaşırlarımla kaldım, teknenin hızla ilerliyor olmasıyla soğuk rüzgâr tenime tokat gibi çarptı. Koltuğun üstündeki elbisemi alıp fermuarını indirdiğim sırada bir çift gözün üstümde olduğunu hissedip ürperdim. Demir'e doğru döndüm. Altın harelerini bedenimde gezdiren adamın bakışlarındaki açlık beni mutlu etti. Acaba bana böyle bakmayı bıraktığı bir zaman dilimi gelecek miydi?

Hayır, bu düşünce kabul edilemezdi.

Manzarasını güzelleştirmeye çalışarak yavaş hareket ettim. Elbisenin içine girip kumaşı kalçalarımdan geçirdiğimde bütün dikkatini bana vermiş olan adamı uyarmak zorunda hissettim.

"Gözlerin yolda olsun kaptan."

Sinirle bir şeyler homurdandı. Rusça olan ve kulağa kaba gelen kelimeler içsel savaşının dile gelişinden ibaret olmalıydı. Dudaklarımı kahkaha atmamak adına birbirine bastırdım. Onu sınamam niye bu kadar hoşuma gidiyordu bilmiyordum ama bana olan ilgisinin kaynağını kurutmamak için fazla hevesliydim.

Bej rengindeki boyundan bağlamalı saten elbisemi üstüme geçirdim. İpleri dolamadan önce sutyenimi çıkardım. İç çamaşırımı çantanın içine koyup ipleri boynumda bağladım. Saten elbisem uzundu lâkin sağ bacağımdaki yırtmaç sayesinde rahatlıkla hareket edebiliyordum. Çantamın içinden altın rengindeki topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Koltuğa oturup ayakkabılarımı giydim. Bilek kısmıma doladığım ipleri sıkıca bağladım. Siyah bir kesenin içine koyduğum takılarımı çıkardım. Altın küpelerimi ve bilekliğimi taktıktan sonra tamamen hazırdım.

Demir'in yanına gittim. Ayakta duruyor oluşuyla beline kollarımı dolayıp sırtına yanağımı yaslayabildim. Bir elini gövdesinde birleşen parmaklarımın üstüne bıraktı. Tenimi okşamaya başladığında gözlerim kapandı. Huzurlu birkaç saniye, beni bu gece yaşanacaklara hazırladı.

Yolculuğumuz sonlandığında Demir tekneyi yanaştırdı. Gömleğinin eteklerini kumaş pantolonunun içine sokup kıvırdığı kollarını düzeltti. Siyah ceketi üstüne geçirdiğinde sürat teknesinden inip iskeleye çıktık ve Demir'in aracını park ettiği otoparka döndük. Çantalarımızı bagaja yerleştiren adamı izleyerek yolcu kapısını açtım ve onu bekledim. İşi bittiğinde arabaya binip emniyet kemerimi bağladım.

Zeus Tapınağı'na doğru yola koyulduğumuzda gerginlikten bacağımı sallamaya başladım.

Karanlık bir yolda el yordamıyla ilerliyor gibi hissetmeden edemiyordum. Zihnimde takılı kalmış, durmadan çalan bir plak vardı. Hep aynı şeyleri söylüyor, ezberlememi sağladığı cümlelerin altında boğulmamı sağlıyordu. Düşünmekten ve kaybolmaktan yorulmuştum. Yolun sonuna gelmeyi beklerken bu gece neyle karşılaşacağımı bilememek tedirginliğimin paniğe dönüşmesine neden oldu.

Gerginliğimi sezen Demir'in sesini işittim. "İyi misin?"

"Neyle karşılaşacağımızı bilmemek canımı sıkıyor."

Demir sol eliyle direksiyonu tutarken diğerini bacağımın üstüne yerleştirdi. Açıkta kalan tenimi okşayarak beni rahatlatmayı denediğinde başarılı olmuştu. Gözlerini yoldan ayırmasa da asıl dikkati bendeydi. "Mete'yi yakın tutuyorum. Görüş açısı olan bir yerde pusuya yatacak. Keskin nişancılığı iyidir, bir sorun olursa seni oradan çıkarmam için gerekli olacak zamanı yaratır."

Görünmez ellerin biri boğazıma diğeri kalbime yapıştı. Kesilen nefesime eşlik eden yüreğimdeki sıkışma, alışık olduğum ama alışmak istemediğim bir durumdu. Cevabını almaktan korktuğum soruyu dile getirmem için beni zorluyorlardı. "Alin'e zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Sessiz kalması beni katletti. Başına açılan her belada başrol ben ve Alin'di. Bu hikâyenin kurbanı oluvermişti. Ona hak verdiğim çok fazla yan vardı fakat hiçbiri Alin'in canıyla boy ölçüşemezdi. Daha birkaç gün önce yaşananları ve o yaşananların beni ne hale getirdiğini unutmuş muydu?

Belki de hikâyenin bencili bendim çünkü her şeyi, iki tarafı da istiyordum.

Demir bana bir ömür gibi gelen saniyelerin ardından konuştuğunda tok sesinden dökülen her kelimenin balyoz kadar sert ve parçalayıcı bir vuruş etkisi vardı. "Eğer Alin'e fiziksel olmasa da ciddi bir zarar verirsem," diyerek gözlerimin içine baktığında göğüskafesimde bir sızı yeşerdi. "Beni bırakır mısın?"

İşittiğim soru canımı öyle yaktı ki soyut bir şeyin bu denli zarar verebileceğini bilmezdim. Cehennem çukuru kadar dipsiz ve belirsiz olan gözlerinde merak ve endişe vardı. Cevabımın onun için önemli oluşuna şahitlik etmek beni zor durumda bıraktı. Demir'in bu ihtimalden korktuğunu anlayabiliyordum ve ben de yanıtımdan korkuyordum. Bana verdiği şeyleri bu zamana dek kimsede bulamamıştım. O bana kendimi özel hissettiren en nadir insandı. Geçirdiğimiz günler, kalbime ve ruhuma iyi geliyordu. Varlığı bana armağan edilen bir mükâfat gibiydi. Bu yüzden sorusunun içinde saklı kalan niyet gerçekleşirse canım çok yanacaktı. Ruhum kırılacak ve bir daha onarılamayacaktı.

Kelimeler bir fısıltı olarak dudaklarımdan döküldü. "Evet çünkü bana da zarar vermiş olursun." Sertçe yutkunduğumda gözlerinden bir karartı geçti. "Kız kardeşimin canını yaktığını bilerek seninle yaşayamam."

Demir'i bırakabileceğimi sanmıyordum ama onunla kalamayacağımı da biliyordum.

Çenesi kasıldı ve gözlerindeki yangın harmanlandı. Yüzeye çıkan Hades'in belirtileri bir başkasını ürkütebilirdi ama benim için durum farklıydı. Demir bakışlarını kaçırarak önüne döndü. Direksiyonu da sıkı tutup bacağımdaki eliyle tenimi sarmaladı. Başparmağıyla beni okşarken aynı zamanda temasımızı kalıcı kılmaya çalışıyordu. Sanki elini benden asla çekemez, bu bağı sonlandıramazdı. "Kardeşin başıma belalar açtı ve seni tehlikeye attı."

Dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, çıkmaz sokağa varıyorduk.

Demir, Alin'e öfkeliydi. Hades, cehennemine sızan yılandan intikam almak istiyordu. İstisna kabul etmiyor, kendine hâkim olamıyordu. Alin'in yaptıklarını doğru bulmuyordum ama sunabildiğim tek teklif buydu. Demir ve Alin iyi olmadıkları sürece, ben yoktum.

Sadece Alin veya sadece Demir değildi.

Benim tek şıkkımda iki seçenek vardı.

"Biliyorum ve bu yüzden asla ona karşı eskisi gibi olamayacağım." Üzerine basa basa kelimelerimi telaffuz ederken anlamamak için direnmemesini umdum. "Ama o benim ailem, Demir."

"Aile," diye mırıldandıktan sonra başını sallayarak elini üstümden çekti ve gömleğinin yakasını çekiştirdi. Nefes almaya çalışıyor gibiydi. Arabanın hızını artırmıştı. "Aile dediğin iki kişi bu gece bizi tuzağa düşürebilir, deden ve Alin sandığından daha tehlikeli olabilir."

"Sen de tehlikelisin," diyerek kaşlarımı çattım. "Ama bu bana zarar vereceğin anlamına gelmiyor. Yaptığın yanlışlarda seni bırakmam gerektiği anlamına gelmiyor-"

Sözümü kesti. "Ben senin ailen değilim."

"Ama ben olmanı isteyebilirim."

İtirafım karşısında hızla bana baktı. Ne diyeceğimi bilemeyerek önüme döndüm. Korno sesi Demir'in dikkatini tekrar yola vermesini sağladığında bu sefer kısmi bir evlilik teklifi edenin ben olduğumu fark ettim. Kafamı bir yerlere geçirme isteğim artış gösterse de bariz olan bir şeyi yok sayamayacak kadar inatçı olduğumuzu kendime hatırlatarak umursamamaya çalıştım. Sadece değer verdiğim insanların mutlu ve iyi olmasını istiyor, yanımda olmalarını diliyordum. Yine de bunun gerçekleşmeyeceğine artık emindim.

Demir, Hades'ti.

Karanlık tarafını benim için zincirlemeyecekti.

Ve benim ondan böyle bir şey talep etmeye hakkım yoktu.

Çünkü bana o hakkı veremeyecek kadar intikam doluydu.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyor ama ona bakamıyordum. Aklım ve kalbim savaş içindeyken ne diyeceğimi kestiremiyordum. Canımdaki acıyı ve fikirlerimi susturarak sadece bu geceyi atlatmaya odaklanmak istedim.

"O ne demekti?"

Sorusuyla iç geçirdim. "Daha fazla konuşmak istemiyorum, Demir. Senin kendi doğruların, benim kendi doğrularım var ve bu gidişle ortak bir noktada buluşamayacağız."

"Helen."

"Ciddiyim," diyerek sert bir ifadeyle ona baktım. "Konuşmak istemiyorum."

Demir üstelemedi ve önüne döndü fakat isteğimden memnun olmadığı barizdi. Daha fazla söyleyebilecek bir şeyim yoktu. Ne dersem diyeyim, Demir için Alin bir tehditti. Çalışanlarını, evini ve işini tehlikeye atan, bunun için de cezalandırılması gereken bir düşmandı. Dediğim gibi onu anlayabiliyor, hak verebiliyordum ama bu, kız kardeşime zarar vermesini kabullenebileceğim anlamına gelmiyordu. O da bunu idrak etmeli, fikrimi değiştirebileceğini zannederek kendini kandırmamalıydı.

Dakikalar sonra Zeus Tapınağı'na vardık.

Tapınağın çevresi bu geceki davet için özel olarak dekore edilmişti. Yüksek sütunların etrafını çevreleyen alan ışıklandırılmış, yola kırmızı bir halı serilmişti. Araçtan çıkıp yürümeye başladığımızda Demir'in uzattığı koluna girip etrafı dikkatle inceledim.

Titus Livy, gözlerimin önündeki bu muhteşem yapının Zeus'un kendisine layık tek tapınak olduğunu söylemişti. Açıkçası haklıydı da. Eskisi kadar ihtişamlı olmasa da hâlâ büyüleyiciydi.

Tapınağın içi sarı ışıklarla aydınlatılmıştı. Etrafı ise kokteyl masalarıyla süslenmişti. Smokinli garsonlar ellerindeki gümüş tepsilerle servis yapıyorlar, davetliler ise sohbet ederek eğleniyorlardı. Dedemin aramasından sonra biraz araştırma yapmıştık. Demir bu gecenin aslında bir gala olduğunu söylemişti. Yeni açılan bir şirketle ilgili organize edilen bir davetti. Hakkında pek bir şey bulamamıştık ki bu, yanımdaki adam için oldukça sarsıcı bir durum olmuştu. Egosu bazen çok kırılganlaşabiliyordu.

Şık giyinmiş insanlara göz gezdirerek asıl görmek istediğim kişileri bulmaya çalıştım lâkin başarılı olamadım. Aralarından geçtiğim insanların çoğunun İngilizce konuştuğunu fark etmek beni şaşırtsa da asıl dikkatimi vermem gereken şeye odaklanmaya çalıştım. Tapınağın etrafında tur atmaya başladığımızda bakışlarımı Demir'e çevirdim. "Alinlerin bizden önce gelmesi gerekmez miydi?"

Sorumla altın harelerini bir noktaya odaklayarak dişlerini sıktığında boynundaki damar belirginleşti. Bakışlarındaki yangın kalbimi sıkıştırmıştı. Baktığı noktaya döndüğümde görüş alanıma giren ikili, onur konuklarıydı.

"İti an çomağı hazırla diye boşuna dememişler," diye homurdandı Demir.

Gözlerimi kız kardeşimin üzerinde dolaştırdım. Kızıl rengindeki kıvırcık saçları omuzlarından dökülüyor, üzerindeki lacivert elbise vücudunun kıvrımlarını gösteriyordu. Son derece şık oluşuna eklenen bir farklılık vardı. Eskisinden daha olgun duruyordu. Sanki o çocuksu yüz hatlarında ve sevimliliğinde bir şeyler değişmişti.

Bakışlarımı yanındaki adama çevirdim. İlk kez yüzünü görebiliyordum.

Sarı saçları, uzun boyu ve geniş bedeniyle son derece yakışıklı bir adamdı. Benim yaşlarımda gibi duruyordu. Siyah takım elbisesinin içine beyaz bir gömlek giymişti. Demir'in boylarında olmalıydı lâkin aramızdaki mesafeden dolayı emin olamıyordum. Yine de yüzünün hatlarını seçebiliyordum. Dolgun dudakları, yeşil gözleri ve belirgin elmacıkkemikleri vardı. Asıl odaklandığım ise sağ gözünün altından başlayarak boynuna

kadar inen izdi. Gömleğinin altında kayboluyor, asıl bitiş noktasını belli etmiyordu. Eski bir yara olduğu barizdi lâkin birinin onu kestiğini anlamak mümkündü.

Alin'le gözlerimiz buluştu.

Bakışlarında şaşkınlık yoktu. Burada olacağımı biliyordu ama yine de rahatsızlık duymuş gibi bedenini huzursuzca kıpırdattı. Gözlerini birkaç saniyeliğine Demir'e çevirdi. İfadesine yerleşen korku şiddetlendi.

Ona doğru ilerleyeceğim sırada bahçedeki ışıkların kararmasıyla adım atamadım.

Tapınağın kenarındaki orkestra müziği sonlandırmış, tapınağın içindeki sarı ışıklar kırmızıya dönmüştü. Neler olduğunu anlayamayarak kaşlarımı çattım. Herkes tapınağa bakıyor, benim gibi neler olduğunu idrak etmeye çalışıyordu.

Bir spot ışığı yandı.

Ve dedem yüzündeki gülümsemeyle tapınağın merdivenlerinin en tepesinde dikildi.

Nikolaos Vasilakis, kısacası Niko yıllar sonra tam karşımdaydı.

Üzerine geçirdiği siyah smokin ve elinde tuttuğu baş kısmında altın renginde bir yaratık kafası olan siyah bastonuyla tapınağın önünde dikilmiş davetlilere bakıyordu. Eskiden kestane rengi olan saçları artık bembeyazdı. Mavi gözlerinin kenarları kırışmıştı. Yine de uzun boyundan ve yapılı bedeninden bir şey kaybetmemişti. Ellerini iki yana açıp İngilizce konuşmaya başladı. "Hoş geldiniz, dostlarım."

Gözlerimi, karşılarındaki adama hayranlık dolu bakışlar atan insanlarda gezdirdim.

"Bu akşam bir efsanenin doğuşuna şahitlik edeceğiz," diyen dedemle tekrar ona baktım. "Tam on altı yıl önce tarihe karışan yazılım şirketim, bir Anka misali küllerinden doğuyor. Yarım kalan işlerimi tamamlamak ve size verdiğim sözleri tutmak adına geri döndüm." Yüzündeki ifade tüylerimi diken diken etti. "Ve bu sefer, eskisinden daha güçlüyüm." Bakışlarını kalabalıkta gezdirdi ve ellerini indirerek bastonunu yere vurdu. "Çünkü bu sefer yalnız değilim. Ailem benimle. Bana güç veren, verdiğim sözleri tutabilmem için bana destek olan iki kadın var." Gülümsemesi genişlediğinde gözlerini üzerimde hissettim. "Lütfen, güzeller güzeli torunlarım Helen ve Alin için alkışlayın."

Yüzüme vuran spot ışığıyla gözlerimi kıstım.

Alkış sesleri kulaklarımda çınlarken içinde bulunduğumuz alandaki herkesin bana baktığını fark ettim. Gözlerimi Alin'e çevirdiğimde onun

üstünde de bir spot ışığı olduğunu gördüm. Boğazımda oluşan yumru ve buz kesen tenimle ruhumda yeşeren panik duygusuna sarıldım.

Demir'in gözleri doğruca dedemin üstündeydi ve biliyordum ki şu an yanımda olan kişi o değil, Hades'ti. Elimi kolunun üstünden çekmemle bana baktığında bariz bir hayır cevabını gözlerine iliştirmişti. Öfkesinden mantıklı düşünemiyordu lâkin şu an yapabileceğim tek şey dedemin önüme serdiği oyunu oynamak ve bizi izleyen insanlara karşı bir olay çıkarmamaktı.

Anlamak için resmin bütününü görmeliydim.

Demir'in yanından ayrılıp kalabalığın arasında adımladım. Saniyeler içinde Alin yanımda belirdi. Buluşan gözlerimizde bir işbirliği saklıydı. Kız kardeşim en az benim kadar şaşkın ve endişeli gözüküyordu. Sadece onda bende olmayan bir duygu daha vardı; öfke.

Alin çok öfkeliydi.

Birlikte tapınağın merdivenlerini tırmanmaya başladık. Attığım her adımda gözlerini üzerimde gezdiren adama biraz daha yaklaşıyordum. Ona bakarken içimde oluşan nefret duygusuna mâni olamamıştım. Sol kolumda bir sızı hissettiğimde dişlerimi sıktım. Dedemin muziplik dolu gözleri, yıpranan sinirlerimi tamamen harap etti. Son basamağa geldiğimizde dedem dudağının kenarını kıvırarak kurnaz bir tebessümle önce beni ardından Alin'i inceledi. Başıyla iki yanını işaret etti. Soluna geçtiğimde Alin de sağ tarafına ilişti. Kalabalığın alkışları, kalbimin ritminde bir sendeleme yaratıyordu lâkin beni etkisi altına alan asıl şey Demir'in her an saldırmaya hazır gibi gözüken bir ifadeyle doğruca bana bakmasıydı.

"Biz yetişkinler her şeyi evlatlarımız için yaparız," dedi dedem. "Ben torunlarım için yapmayı tercih ettim. Böylesine zeki ve güzel iki kadın için iyi bir gelecek yaratmak istedim. On altı yıl önce bu isteğim bazı talihsizlikler sonucu yarım kaldı ama artık bıraktığım yerden devam edeceğim. Ve torunlarımın da yardımıyla daha parlak bir geleceğin temellerini atacağım."

Neden her sözünde geleceğin parlak değil de karanlık olacağına inanmaya başlıyordum? Yanımdaki adamın derdi torunları değildi. Öyleyse bu şov da neyin nesiydi?

"Ve karşınızda," diyerek güldü. "Geleceğin efsanesi, Hidra!"

Sözleriyle bahçenin belli noktalarına yerleştiren monitörler aydınlandı. Herkes alkışlayarak tezahüratta bulunurken ben ekrandan gözlerimi alamadım. Monitördeki görsel kanımı dondurmuş, algılarım uyuşmaya başlamıştı. Alin'in kartlarının üstündeki logo tam karşımdaydı. H harfinin

iki yanına yerleştirilmiş meşaleler, harfin arkasındaki yedi başlı canavar, tasarım birebirdi. Kartlarda olmayıp ekranda olan tek fark logonun altında yazan Hidra Yazılım'dı.

Hidra.

Bakışlarım dedemin elindeki bastona kaydı. Som altından yapıldığını düşünmeme neden olan bastonun başındaki yaratık, Hidra'ydı. Yeraltı dünyasının girişlerinden birisi olarak kabul edilen Lerna Bataklıklarında yaşayan çok başlı bir canavar olan Hidra'nın kafaları kesilebilir ancak kesilen bir kafanın yerine iki tane çıkardı. Bu yüzden öldürülmesi ve yok edilmesi neredeyse imkânsızdı. Her zaman yeniden doğar, eskisinden daha tehlikeli bir hal alırdı.

Niko, sadece Alin'in kartlarından birini emanet ettiği kişi değildi.

Dedem, kartların asıl sahibi olmalıydı.

Belimde hissettiğim elle irkildim. Dedem beni ve Alin'i kendine doğru çekip kameralara poz vermeye başladığında zihnim olanları sindirmekle meşguldü. Yüzündeki sırıtışla etrafa göz atan adam, ifadesini kaybetmeden sadece Alin'le benim duyabileceğim bir tonlamada mırıldandı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim kızlar. Sizsiz olmazdı."

"Seni geberteceğim," diyen Alin burnundan soluyordu.

Dedem kız kardeşim çok komik bir şey söylemiş gibi kahkahayla güldü. "Seni tatlı küçük kız, benden daha büyük sorunların ve önceliklerin var. Mesela dördüncü kart." Bir bana bir Alin'e baktı ve gözlerinde bir şey gördüm. Anlamlandıramadığım bir kinle bakıyordu. "Kartı bulmak için sadece bir saatiniz var. Kaybettiğinizi hatırlayın ve derine inin. Çok yakında tekrar buluşacağız."

"Derdin ne senin?"

Titreyen dişlerim yüzünden zar zor sorabildiğim soru karşısında dedem gözlerini benimle buluşturdu. Yüzümü incelerken az önce gördüğüm kin ve öfke boyut atladı. Bana olan bakışlarında iyiliğin kırıntısı dahi yoktu. "Senin annene benzediğini unutmuşum," diyerek beni dumura uğrattı. "Derdim benden alınanları geri kazanmak, Helen. Şimdi kardeşine yardım et ve kartı bul. Dediğim gibi yakında buluşup daha ayrıntılı konuşacağız."

Geriye çekilip merdivenlerden inmeye başladı ve onunla el sıkışıp bir şeyler konuşmak için sıraya giren insanlara doğru ilerledi. Kolumda hissettiğim baskıyla girdiğim transtan çıkıp bana dokunan kadına döndüm. Alin elimi kavrayarak beni ardından çekiştirmeye başladığında tapınağın içinde adımladık. Sütunların arasından sıyrılarak tapınağın ardındaki

merdivenlerden bahçeye inmeye başladığımızda kız kardeşim sinirle kendi kendine söylendi.

Elimi onun parmaklarından çekip duraksadım. Bahçenin bu tarafında kimse yoktu ve berrak gökyüzünün altında birkaç saniye durup nefes almam gerekiyordu. Sükûnet gerekenden daha kısa sürede son buldu. Yaklaşan adım seslerini işittiğimde etrafıma baktım. Tapınağın sol tarafından gelen Demir öfkeden boyut değiştirmiş bir ifade ve tavır içindeydi. Tapınağın diğer tarafından çıkıp bize doğru adımlayan sarışın adam da en az Demir kadar öfkeli gözüküyordu. İkisi de Alin'le bana doğru gelirken, bu gecenin sandığımdan daha şiddetli geçeceğine emindim.

Sarışın önce varıp Alin'in arkasında bir dağ gibi dikildiğinde, ellerini ceplerine yerleştirip huysuz bir tonlamayla homurdandı. "Deden kalabalığı kendine kalkan etti." Adamı duymazlıktan gelen Alin bir noktaya odaklanmış, düşünürken huzursuzca yerinde kıpırdanıyordu. "Bence birlikte çalışmalıyız."

Demir yanıma iliştiğinde bedenimi önüne geçirip Alin'le arasına mesafe koydum. "Çalışmak mı?" diyerek histerik bir gülümsemeyle kardeşime bakan adam cinnetin kıyısından düşmek üzereydi. "Seni buraya gömmeyi düşünüyorum."

Elimi göğsüne yerleştirip onu sakinleştirmeye çalıştım. Sarışın diye zihnime kodladığım adam, Alin'i ardına alarak Demir'e karşı geldi. "Nah gömersin." Demir gözlerini bir kez bile olsun bana çevirmeden yüzündeki sırıtışla sarışına baktı. "Eğer bu kadar meraklıysan seni de Alin'le birlikte gömebilirim. Ama haberin olsun, sana ona davrandığım kadar nazik davranmam."

Alin yaraya tuz bastı. "Bana ihtiyacınız var, dedemi sizden daha iyi tanıyorum."

"Sorun şu ki biz seni tanımıyoruz."

"Demir!"

"Ne?" diyerek bana ateş saçan gözleriyle baktı. "Tanıyor musun cidden kardeşini?"

Artık bu soruya evet diyebileceğimi hiç sanmıyordum. Yine de içinde bulunduğumuz durumda yapmamız gereken şey birbirimize saldırmak değil, neler olduğunu anlamak ve bir plan kurmaktı.

"Abla-"

"Kapa çeneni, Alin."

"Ablanı vurmaya çalışan şerefsizin yanındasın." Demir isyan edercesine bağırdığında sabrının sonuna gelmek üzere olduğunu anladım. "Bu bile ne kadar kafadan kontak olduğunun bir işareti."

"Ablasını değil, seni vurmaya çalışmıştım."

"Vivian Dwight'ın davetinden bahsetmiyorum aptal herif. Orada beni vurmaya çalıştığının farkındayım ki ıskaladın. Söz ettiğim Doom Tapınağı adlı motelin otoparkındaki olay. Helen'e ateş etmiştin."

"Iskalamadım," diyen yabancı, günlük bir sohbetin içindeymişçesine rahattı. "Tam istediğim yerden vurdum." Alin yanındaki adama ters bir bakış attığında bunu fark eden sarışın gözlerini bana çevirdi. Yeşil gözleri korkutucu derecede donuk ve ruhsuzdu. "Otelin otoparkında da seni vurmaya çalışmadım. Demir'e ateş ettim, sense tam önündeydin."

"Niye ateş ettin ki?"

"Uyarmak için," dediğinde sorumu saçma bulmuş gibiydi. "Alin'den uzak durması için. Maskeli baloda da o yüzden omzundan vurdum." Gözlerini sinirden kırmızı bir renge çalmaya başlamış olan Demir'e çevirdi. "Seni öldürmediğime göre mesajı almış olman gerekirdi."

Demir histerik bir kahkaha attı. Kontrolünü yitirmiş, kana susamıştı. Yüzündeki ifadeyi daha önce hiç görmemiştim ve bir daha kesinlikle görmek istemiyordum çünkü korkutucuydu. Alev almış altın harelerini sarışına odakladı. Onu kışkırtmak istercesine keyifle konuştu. "Onun için geç kaldın. Alin'in elimdeki sözleşmesiyle ona istediğim zararı verebilirim. Dürüst olmak gerekirse aklımda daha acı verici ilaveler de yok değil."

"Demir!"

İsyanımı umursamayan adam konuşmaya başlayan kardeşime baktı. "Bana istediğini yapabilirsin ama şimdi değil. Bu saçmalık bittikten sonra seninle oturup anlaşacağız."

Demir tek kaşını kaldırdığında hayret içindeydi. "Sen bana emir mi verdin?"

Alin beni bile tahrik edip ona saldırmak istememe neden olan bir tebessümle kollarını göğsünde bağladı ve omuzlarını silkti. "Sadece olacakları söyledim, Hades."

"Bana bak minyatür şeytan-"

"Demir!" diyerek araya girdim ve tahammülümün bittiğini görmelerini istedim. "Alin bu saatten sonra ağzını açtığın an söyleyeceğin ilk şey burada ne haltlar döndüğü olacak. Şu dakika her şeyi anlatmazsan seni Demir'den önce buraya gömerim ve inan yanındaki sarışın bile seni elimden alamaz."

Sessizlik, bulunduğumuz alanı adeta kutsadı.

Demir'i ardıma alarak Alin'e döndüğümde bakışlarımızı buluşturdum. Arkasında bekleyen sarışın bile ağzını açmıyor, kimse bir şey demiyordu. Bir an gerçekten kız kardeşime zarar vermek zorunda kalacağımı ve onun ağzından bu şekilde laf alacağımı düşündüm. Minnettardım ki Alin iç geçirip kızıl tutamlarının çekiştirdikten sonra dudaklarını aralamıştı.

"Senin kazandan sonra dedem benimle iletişime geçti. Olanları duymuş, nasıl olduğunu, nasıl olduğumuzu öğrenmek istemişti. O günden sonra iletişimimizi koparmadık. Sık sık konuşuyor, bir ilişki geliştiriyorduk." Benimle aynı renk olan gözleri hüzünlüydü. "Yaşananlardan sonra içime kapandığımı biliyorsun," dediğinde canım yandı. "Kendimi bilgisayarlara, yazılıma, teknolojiye vermiş ve bir nevi asosyalleşmiştim."

Haklıydı. Yanıma gelip üniversiteye burada devam etmek istediğinde zorlanacağını düşünmüştüm çünkü arkadaşlık kurma becerileri zayıftı. Yine de beni şaşırtmış, sosyal biri haline gelmişti. Her gecesini dışarıda arkadaşlarıyla geçirmeye başlamıştı. Şüphe içime düştüğünde ne kadar kör olduğumu bir kez daha idrak ettim. Bu da bir yalandı, değil mi?

"On sekiz yaşıma geldiğimde dedem bana bir bilgisayar hediye etti. Beni eğitiyor, bana akıl hocalığı yapıyor, bildiği her şeyi öğretmeye çalışıyordu." Hayranlığı bakışlarına yansıdı. "Mükemmel bir sosyal mühendis ve hackerdır." Dişlerini sıktığında kızgınlığı kendine aitti. "Bana gösterdiği her şeyde, daha fazlasını bilmek istememi sağlayacak kadar başarılıydı."

Anlattıklarının gittiği yönü hiç sevmemiştim.

"Üzerinde çalıştığı bir proje vardı ama işin içinden çıkamıyordu. Birlikte çalışmaya başlamıştık." Yutkunduğunda ifadesi sertleşti. "Beni işin içine katmış, bana bir şeyler öğretirken aynı zamanda benim ona bir şeyler öğretebileceğimi hissetmemi sağlamıştı. Yıllar öncesinde kalan şirketini geri getirmek, bunu yaparken piyasaya bomba gibi düşmek istiyordu."

Alin'in sözleri ağırdı, gecenin bile üstüne bir sis çökmüştü. "Bana projeyi farklı bir gözden görmesinin iyi olacağını söyledi. Yeni ve genç bir beyin her şeyi değiştirebilir diye düşünüyor, bana bir amaç sunuyordu. Her şeyi kucağıma bıraktı. Verileri, yazılımı, projenin bütün detaylarını. Yüzde sekseni biten bir işin, çözemediği yüzde yirmilik kısmını benim zekâma emanet etti."

Zekâ derken öyle alaylı bir ifade kuşanmıştı ki kendini aptal gibi hissettiğini anladım.

"Yapmam gereken tek şey, projeyi geliştirmek ve kendimden bir şeyler eklemekti. Yaptım da. En iyisini yaptım. O projeye her şeyimi verdim."

Gözlerini benimle buluşturduğunda boğazını yakan kelimeler gözlerinin içinde bir ateş şöleni oluşturdu. "Beni manipüle etmesine izin verdim. Zayıflığımı kullanmasına, beni aptal konumuna düşürmesine izin verdim çünkü çok zeki olduğumu düşünüyor, bir şeyleri değiştirebileceğime inanıyordum."

Kollarını gövdesine dolayan kız kardeşim kendini korumak istiyordu. "Üzerinde çalıştığı programın ana fikri, insanların kimlik bilgileriyle izlerini takip edebilecekleri bir ağ oluşturmaktı. Bunu taşınabilir bir aygıt haline getirmeyi planlıyordu. İnsanların günlük hayatta kullanabilecekleri, kendi dijital kırıntılarını denetleyebilecekleri bir ürün halini alacaktı." Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Fark etmediğim şey ise dedemin bana verdiği verilerin ara yüzünde saklanan bir başka yazılımdı. O yazılım, insanların kimlik ve sanal bilgilerini onayları olmadan çalabilen bir paravandı."

Açılan ağzımı kapatamıyor, uyuşan bedenimi hareket ettiremiyordum.

"Programa bir isim girmen yeterli. Saniyeler içinde o isme ait her bilgiye ulaşabilmek için devlet sistemlerini, kurum ve kuruluşları hackleyebiliyor. Herkesin kimlik numarasından banka hesaplarına, kişisel bilgilerinden sanal verilerine kadar her detaya ulaşılabilir. Onun sayesinde dünya üzerindeki herhangi biri hakkında edinebileceğin her bilgiyi edinebilir; kimliğine, konumuna veya sahip olduklarına ulaşarak tek bir tuşla hayatını mahvedebilirsin."

"Buna dünya liderleri de dahil."

Demir'in sözleriyle Alin başını salladı. "Aklına gelebilecek herkes. Dünya üzerinde nefes alan her insan, bir tuşla bütün kişisel gizlilik haklarını kaybedebilir."

Panik seviyem tavana vurdu.

Alin'in geliştirdiği cihaz sayesinde siber güvenlik namına bir şey kalmazdı. O cihazı eline geçiren kişi edineceği bilgilerle bir hükümdar haline gelirdi. Yanlış insanların o verilere ulaşmasıyla üçüncü dünya savaşının çıkmaması için geriye hiçbir neden kalmazdı.

"Bunu fark ettiğimde dedemi aradım. Bana böyle bir şeyden haberi olmadığını söyledi. Casus yazılım gerçekten de fazla derindeydi. Benim onu bulabilmemin nedeni geliştirdiğim log sisteminin anahtar kelimelerini yapay zekâ üzerinden dakikada bir değişecek şekilde kapsamlı bir taramayla kullanmamdı. Hata verdiğinde bile, kamufle olmuş yazılımı saptayabilmem iki ayımı aldı. Dedem o kadar endişelenmiş ve korkmuştu ki yazılımı yok etmemiz gerektiğini tekrarlayıp durdu. Çok ama çok inandırıcıydı." Sinirle soluyup tekrar konuştuğunda sesi titremeye başladı.

"Bana programın son halini ona atmamı söyledi ama yapmadım. İkiye bölünmüştüm. Bir yanım dedeme inanmak istiyor, bana akıl hocalığı yapan adama şüpheyle yaklaşamıyordu ama diğer yanım..." dediğinde iç geçirdi. "O yanım annemin kızıydı ve Niko'ya güvenmedi. Yazılımı kendim yok etmeliydim. Her şeyi yok etmeliydim."

Başını eğen kız kardeşim ruhumu talan edecek son noktayı koydu. "Yazılımı gömmem gerekiyordu ama aynı zamanda saklamalıydım da çünkü veri tabanından başka bir hacker yazılıma erişim gerçekleştirebilirdi. Bir mesajı iletmek gibi düşünün. Benim sana yolladığım ileti sana gelmeden havada bir yol izler, başka biri o mesajı sana ulaşmadan kapabilir. Yazılımlar da aynıdır. Frekanslarını izleyip portları kullanarak erişim sağlayabilirsin."

Umurumda değildi ve Alin bunu anladı.

"Algoritması fazla karmaşıktı ve geliştirilmesi yıllar alan bir programı kolaylıkla silemezsin, aşamalı bir şekilde yok etmen ya da imha prosedürü eklemen gerek ama zamanım yoktu. Yazılımı somut hale getirmem gerekiyordu. Bu şekilde daha rahat yönetilebilirdi ve bir haznede toplanacağı için başkalarının erişimi de engellenirdi. Fiziksel cihaz olmadan program kullanılamaz hale gelirdi." Alin bakışlarını kaçırdı. "Ben de tam olarak bunu yaptım."

Ellerimle yüzümü kapatıp şakaklarıma parmaklarımı bastırarak derin bir nefes aldım. Kız kardeşimin anlattıkları içimdeki kasvetle boğulmamı sağlarken korkuma eşlik eden öfkem tarifi olmayan bir boyuttaydı.

"Vivian Dwight'la, üniversitedeki profesörüm aracılığıyla tanışmıştık. Onunla bir görüşme ayarladım. Vivian cihazı üretecekti ama sonra düşündüm. Cihazın tamamlanmasıyla ortaya gerçek bir şey çıkacaktı. Daha rahat yok edilebileceği gibi daha rahat kullanılabilecek bir şey. Ve ne olursa olsun, kim olursa olsun, o yazılıma erişilememesi gerekiliyordu." Kız kardeşim tekrar bana baktığında onu bu sefer gerçekten tanıyamadım. "Bu yüzden kartları tasarladım. O kartlar birer anahtar, elinizdeki cihazın korunma önlemlerinden biri. Onlar olmadan cihaza erişemezsin. Cihaza erişemezsen programı kullanamazsın." Alin'in gözleri birkaç saniyeliğine Demir'e kaydı. "*Yedi büyük günah*, yedi kart."

İmasını sezsem de nedenini bilemedim.

"Yani o kartların içinde bir şey yok mu?" diyen adama karşılık kız kardeşim iç geçirdi. "Sadece aktivasyon kodları var. Asıl veriler kartların içinde değil. Dediğim gibi onlar sadece bir araç." Alin altdudağını hafifçe dişleyip bıraktı. "Ama kartları inceleyen biri içinde karmaşık bir veri ağı

olduğunu düşünür çünkü onları böyle anlaşılması üzerine hayalet bir yazılımla gölgeledim."

"İyi halt ettin," diye fısıldamaktan kendimi alıkoyamadım.

Bana bakan kız kardeşim pişmanlıkla yakardı. "Sana söyleyecek, anlatacaktım," derken bunu içten içe biliyordum çünkü bana gerçekten de üzerinde çalıştığı bir şey olduğunu söylemişti ama ben üzerinde durmamış, deşmemiştim.

Demir, Alin'in kendini acındırmasına izin vermedi.

"Kartların üzerindeki H logosu-"

Alin de onun sözünü kesmeden edemedi. "Projenin adı, Hidra'ydı ve H harfi kısaltması olarak geçiyordu ama bu gece öğrendim ki aslında dedemin şirketinin de adıymış. Canavarlı ve H harfli o logo, dedemin bana gönderdiği dosyalarda vardı ve ben o tasarımla kartların barkodlarını kapattım."

"Ne barkodu?"

"Her kartın bir çipi ya da barkodu vardır. Çip, kartın çalışması için gerekli olan enerjiyi sağlar fakat çiplerin manyetiği kolay bozulabilir. Barkod sistemi ise kodlamayla alakalıdır. Çok daha güvenli ve okutması kolaydır. Kartları eline alan biri o barkodları hissedemez çünkü dediğim gibi logoyla onları kapattım."

Nutkum tutulmuştu. Gerçekten, beynim durmuştu.

Demir dahi tepki veremiyordu. İkimiz de şaşkınlık tufanının içindeydik.

Kız kardeşim kendi istediği kadarını bilmemizi sağlamaya devam ederek konuştu. "Programı stabilize edecek cihazın üretilmesi zaman alacaktı ama benim zamanım yoktu çünkü..." dediğinde ufak bir titremeyle sarsılmıştı. Arkasındaki adam da kasıldı. "Peşime düşen biri vardı."

Göğsüm öyle acı verici bir kasılma yaşadı ki bir an dizlerim tutmadı. Alin gözlerimin içine bakarak beni mahvetmeye devam ederken güçlü kalmak için zorlandım ve bu zorlanış ruhumda bir şeyleri öldürdü.

"Kaçmam gerekiyordu ama kartları beraberimde götüremezdim. Tek başlarınayken bir zararları olmasa da bir aradayken tehlike arz ediyorlar. Cihaz olmadan bir hiçler ama yine de önemliler."

"Ve sen o önemli kartlardan birini dedene gönderdin." Demir'in sesinden artık ne hissettiği, nasıl bir duygunun içinde olduğu anlaşılmıyordu. Alin karşı geldi.

"Tabii ki ben göndermedim," diye cevap verdiğinde bunu beklemiyordum. "Kartlardan birini saklamıştım çünkü diğer kartlar bir kişide toplansa bile hep bir eksik kalacak, sonuncu kart bende duracaktı ama dedem onu çalmış. Yerini nasıl bulduğu hakkında en ufak fikrim yok ama benimle

iletişime geçip Yunanistan'a gelmemi, kartın onda olduğunu söyleyene kadar haberdar değildim. Niye böyle yaptı, niye o kartı çalıp sakladı ve şimdi niye o kartı yine bana verip bulmamızı istiyor ben de bilmiyorum."

"Kendi kartını nereye saklamıştın?"

"Güvenli bir yerdeydi," diyen Alin açık vermedi. "Korunuyor, izleniyordu. Çalınma durumunda anlayabileceğim bir noktadaydı yani ben öyle sanıyordum."

"Dedemi küçümsedin."

Çıkarımımla Alin inkâr etti. "Dedemin casus yazılımdan haberdar olduğundan bile yüzde yüz emin değildim. Onun düşman mı dost mu olduğunu kestiremiyordum ama içten içe..." dediğinde kız kardeşimin kalbindeki hassasiyet gün yüzüne çıktı. "Sonuçta o da ailemiz değil mi?"

Aile.

İnsanı dik tutan ve tamamen yıkan bir kavramdı.

"Seninle nasıl iletişime geçti?" diye sormadan edemedim.

"İnternet üzerinden."

Kesinleşen başka bir gerçek... Bu gece oldukça bereketliydi. Histerik bir tebessüm ettiğimde dudaklarımı birbirine bastırıp titreyen ellerimi yumruk haline getirdim. Dolan gözleriyle bana bakan Alin'in yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Beni başından beri kullanmış. Şimdi anlıyorum ki dedemin uzun süredir bütün planı buymuş."

"Ama niye sen?" diye sorguladı Demir. "Bunu yapabilecek senden daha deneyimli insanlar vardır. Deden niye her şeyi senin üstüne atmış olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dediğimde bütün gözler beni buldu ama ben sadece kız kardeşime bakıyor, anlamasını sağlamaya çalışıyordum. "Her şeyi senin üstüne yıktı ve cihazı aslında senin tasarlamanı istedi çünkü o yazılımın en başında yok olmasının nedeni bizlerdik. On altı yıl önce, dedemin o zamanlarda da üstünde çalıştığı Hidra projesi bizim yüzümüzden tarihe karışmıştı."

Kız kardeşim üstüne attığım yükle ezildiğinde neredeyse emindim. "Dedem ben küçükken bir keresinde bana her şeyin bizim suçumuz olduğunu söylemişti. Ne kastettiğini anlamamıştım ama o kadar öfkeliydi ki yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ hatırlıyorum. Nedenini ve nasılını bilmiyorum ama o zamanlar bahsettiği şey bu olmalı. Hidra projesi. Bu yüzden seni kandırdı ve bu yüzden bizi buraya getirdi."

"Bu yüzden sizi sahneye çıkardı."

Demir'in sözleriyle başımı salladım. "Bizi dünyaya anons etti."

Kız kardeşim o kadar şaşkındı ki birkaç saniye tek kelime edemeden ağzını açıp kapattı. Sonunda konuştuğundaysa daha çok isyan ediyor gibiydi. "Ama niye? Biz ona ya da projesine bir şey yapmadık ki."

"Siz yapmadınız," dedi Demir. "Anneniz yaptı."

Yanımdaki adama dönüp gözlerinin içine baktığımda dilinin sürçtüğünü ya da yanlış bir çıkarımda bulunduğunu düşündüm. Kendinden emin bir şekilde kurduğu o son cümlesi benim tahammül seviyemin üzerindeydi.

"Dedeni araştırırken yazılım şirketinin on altı yıl önce yandığını öğrendim. Haberlere kundaklama olarak geçmiş ve şüpheli bulunamamış," dediğinde kurnaz tebessümü dudaklarına yayıldı. "Annenin sol kolunun iç kısmında büyük bir yanık izi var. Kahvaltıda gördüm. Oldukça eski ve ufak bir yangından daha fazlasının bırakabileceği bir hasar. Her iddiasına girerim, Demeter Vasilakis babasının biricik şirketini yakan kişiydi."

Zihnimdeki taşlar yerine oturdu.

Annemin yarası, ben on yaşındayken bir gecede oluşmuştu. Sözde mutfakta çıkardığı ufak yangında edindiği bir yaraydı lâkin şimdi düşününce Demir'in sözleri bin kat daha mantıklı geliyordu çünkü mutfağımızda hiçbir zaman yangının izi olmamıştı ve zamanlama kusursuz derecede uyumluydu.

"Dedem intikam alıyor," dedi Alin aydınlanarak. "Annemden intikam alıyor ve bunun için beni kullandı. Bizi kullanmak istiyor ama neden sen?" Yüzümü inceledi. "Hadi beni cihazı üretmem için kullandı. Sen ne alaka?"

Ensemden bir ürperti geçti. Uçakta gördüğüm rüya aklıma düştü. *Bu yüzden ufka bak, Eleni. Çünkü bunu senden başkası yapamaz.* Neyi benden başka biri yapamazdı? Dedem bana yıllar önce ne demek istemişti?

"H harfinin Helen olduğunu sanmıştım ama anlaşılan Hidra'ymış," diyen Demir'in de tam bu noktada kafası karışmıştı. "Gerçekten bebeğim, seni niye karıştırmak istiyor olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

Gerçekten de yoktu. Dedemin yıllar önce sarf ettiği o sözler, her anlama geliyor olabilirdi. Kotam dolmuştu ve artık fikir dahi üretemeyecek bir aşamadaydım. Kimsenin neyi neden yaptığını anlayamıyordum ama emin olduğum bir şey vardı. Ailemin her bireyi oldukça yalancı ve işgüzardı. Özellikle anne tarafım, belanın tekiydi.

Demir kız kardeşime doğru bir adım atıp ellerini ceplerine yerleştirdi. "Benimle cehennemimin bu denklemdeki yeri ne?"

Alin sertçe yutkundu. Demir ile yüz yüze geldiğinde bir kırgınlık ifadesinde filizlenmişti. Ona neden böyle baktığını anlayamadığım o kısa

sürede maskesini hızla yüzüne geçirip duygularını gizledi. Duruşunu dikleştirerek tekrar konuşmaya başladı. "Bu anlattıklarım gerçeklerin sadece bir kısmı. Daha söylemediğim bir sürü şey var ve yemin ederim, hepsini anlatacağım. Amacım hiçbir zaman zarar vermek değildi ama yapmak zorunda kaldığım şeyler için özür dileyemem. Şu an asıl odaklanmamız gereken, o kartı bulmak. Eğer o kart bir başkasının eline geçerse işte o zaman hiçbir şeyin önemi kalmaz."

"Kartlar cihaz olmadan kesinlikle bir işe yaramıyor mu?"

Alin, Demir'e bakıp sorusuna yanıt verdiğinde ona öfkeli gibiydi. Sanki yanımdaki adama bakmak bile sinirlenmesine neden oluyor, bakışlarına tuhaf anlamlandıramadığım bir şey yerleşiyor, beni afallatıyordu. "Hayır, cihaz gerekli. Ve kartların hepsi tamamlanıp cihaz olsa bile program aktif hale getirilemez. Kartları emanet ettiğim diğer insanlara hiçbir zaman tam olarak güvenmedim. Ben kimseye tam olarak güvenmem. Onlara kartları verirken tek amacım erişimi zorlaştırmaktı. Yakalanır, ele geçirilirsem en azından cihazın ve kartların bulunup tamamlanması kolay olmayacaktı. Ayrıca o kartları öylece veremezdim, değil mi?" derken bunu düşünmemize içerlemiş gibiydi. "Ekstra bir güvenlik önlemim var."

Alin sadece kasanın anahtarlarını dağıtmıştı ama o anahtarlar Alin ve cihaz olmadan bir hiçti. Dedem de bunu bildiği için kartı almamızı sorun etmiyordu çünkü aslında dördüncü kart bir işe yaramıyordu.

"Ve o güvenlik önlemi aşılamaz çünkü?"

Sorumla Alin bana baktığında o küçük kafasındaki çarkların dönüş yönünü biliyor, hissedebiliyordum. "Kartlar ve İnferno'daki o kutu görevi gören cihaz, onlar sadece bir güvenlik önlemi. Herhangi biri o kartlarla cihazı aktifleştirip kasayı açsa bile içindekini çalıştıramaz. Çünkü şifrenin girilmesi gerek. Ve şifre, benim."

Demir'in dudağının kenarı kıvrıldı. "Minyatür şeytan, bana o cihazı kullanabilecek yegâne kişi olduğunu mu söylüyorsun?"

Kız kardeşimin verdiği açıkla beti benzi attı. Alin herkes için büyük bir hedefti. Sadece projeyi geliştirip cihazı yarattığı için değil, onu kullanabilecek tek kişi olduğu için de eşsiz ve başlı başına bir kaynaktı. Biri cihazı ve kartları ele geçirse bile asıl vurgun Alin'i eline aldığında gerçekleşirdi. Bu yüzden kız kardeşim asıl hedefti.

Yere daha sert basmaya çalıştım çünkü bedenime yayılan endişe akımı beni zemine yığmaya çalışıyordu. Göğsümü pençeleyerek kalbimi avuçlarının arasına almayı deneyen panik bu sefer bana bütün gücüyle saldırıyordu.

"Yani bizdeki kartları yok etsek-"

Alin cümlemi bitirmeme izin vermedi. "Onları yok etmek kasanın içindekileri yok etmez. Aksine yok etmeyi zorlaştırır."

"Kasanın içindekini yok etmesek bile ona erişilmesine engel olmak da yeterli değil mi?"

"Hayır çünkü program gerçekten bir kasanın içinde değil. Daha çok bir boşlukta gibi düşün. Veri tabanının içinde bir böcek gibi. Onu yakalayıp saklandığı yerden çıkarabilirler. Evet, bunun olmaması için önlemlerim var ama sonsuza kadar sürebilecek önlemler değiller. Yeni bir yazılım, değişen bir veri ya da geliştirilen bir şifre kırıcıyla zamanla o programa ulaşılabilir. Tabii belki bu yakın gelecekte olmaz ama asıl kalıcı çözüm, direkt programın yok edilmesi."

"Kartları tamamladık ve cihazı açtık. İçindeki programı nasıl yok edeceksin?"

"İmha prosedürü ekleyip kendini yok etmesi için yeni bir kodlama yapacağım. Aslında bir süredir zaten bunun üzerinde çalışıyorum. Yazılım bitmek üzere ve onu programa aktardığımda kısa sürede her şey sonlanacak."

Soruma verdiği yanıtla ortama yine sessizlik çöktü. Herkes aklına bir şeyleri oturtmaya çalışıyor, açık kapı bırakmamayı deniyordu. Alin'in anlattıklarını anlamıştım fakat aklımı kurcalayıp beni rahatsız eden bir şey vardı. Ne olduğunu çıkaramıyor, parmağımı tam üstüne koyamıyordum.

Bu yüzden emin olduklarıma odaklandım. "Dedem kartları topladığını biliyor, bunu bu gece kesinleştirdi. Ve onun da istediği bu; kartların da cihazın da sende olması. Tam hâkimiyete kavuşmak için." Derin bir nefes aldığımda ciğerlerim yandı. "Cihaz ve kartlar bir arada olursa seni benimle tehdit edip cihazı aktif hale getirmeni sağlayabilir. Belki de benim bu hikâyedeki amaç ve görevim budur."

Sözlerim mantıklı gelmiş gibi kasılan kız kardeşim bana öyle bir bakış attı ki bir an her şeyi boş verip onu kollarımın arasına almak, işlerin yoluna gireceğini söyleyerek onu teselli etmek istedim. Yaptıklarının bedelini ödemesini istemeyen, onu kurtarmaya alışan tarafım, yine kendini öne atıp hedef haline gelmek istedi.

"Mantıklı," diyen sarışınla bir gizemi daha aydınlatmanın vaktinin geldiğini düşündüm. Gözlerimi üzerine diktiğim adama karşı kibar olma gereği duymadan sorguladım. "Cidden, sen kimsin?"

Elini kaldıran adam bir nevi selam verdi. "Adım Ensar."

Demir homurdandı. "Alper'i şutlayıp yerine yenisini bulman ne hoş."

"Alper'i şutlamadım."

Alayla gülen şeytanım, sarışın adamı incelerken dalga geçmeden duramadı. "Yeni sevgiline de bak Alin, başka bir adamın ismi bile onu germeye yetti."

"Ensar benim sevgilim değil ve kendisiyle hiç iyi şartlar altında tanışmadık."

Demir güldü. "Evet, seni nasıl koruduğuna bakılırsa-"

"Beni koruması değil," diyerek lafını böldü kız kardeşim. "*Öldürmesi* gerekiyordu."

Ölüm kelimesi içimin buz kesmesini sağlarken duyduğum şeyi anlamakta zorlandım. Bir yanlışlık olduğunu düşünerek kendini açıklaması için Alin'e baktım ama cümlesinin ardında durdu. Bütün öfkemle sarışına dönüp bağırdım. "Ne?"

"Öyleyse iyi anlaşabiliriz," dedi Demir ve ben dirseğimle onu dürttüm.

"Geçmiş zaman kullandı, duymadın mı?" Ensar'ın sorusuyla Demir'in laf sokmasına vakit tanımadan söze girdim. "Neden kız kardeşimi öldürmek istiyordun ve Alin, sen geri zekâlı mısın da böyle bir adama güvendin?"

Alin bana şok olmuş bir ifadeyle baktı. "Bunu bana sen mi söylüyorsun abla? Hades'le aynı çatı altında yaşayan da benim, değil mi? Cehennemin kralı yaralandığında ona bebek gibi bakıyor, kraliçesi gibi davranıyorsun ama benim ne yaşadığımı bilmeden Ensar'a nasıl güvendiğimi sorguluyorsun. Öyle mi?"

"Senin nedenini ve motiflerini anlamak çok güç."

"Evet ve daha fazla vakit kaybedersek bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Yüzleşmeyi bir kenara bırakıp içinde bulunduğumuz ana odaklanmamız gerek."

"Hayır," dedi Demir. "Bana bütün planını anlatacaksın."

"Anlatacağım ama şimdi değil."

Ensar'a bakıp bütün öfkemle ona doğru bir adım attım. "Kardeşimi neden öldürmeye çalıştın?" dediğimde gözlerimin içine bakma cüretini gösterdi. İfadesi o kadar donuktu ki bir robottan farkı yoktu. Konuştuğunda sesi de aynı soğukluktaydı. "Öyle emir almıştım."

"Kimden?"

"Vivian Dwight'a para teklif eden ve peşimizde olan adamdan," diyen Alin, Ensar'la arama girdi ve ona bakmama neden oldu. "Cihazdan hâlâ kimsenin haberi yok ama yazılım deşifre oldu. Erişilemiyor ama varlığı biliniyor. Dark Web'te hakkında dönen bilgi akışı, altın günündeki dedikodu akışından daha kötü bir durumda. Başka hackerlar benim izimi takip ederek bulabildikleri ufak tefek bilgilerle çıkarımlarda bulunuyorlar.

Şu an biz ve dedem haricinde cihazdan gerçekten haberdar olan tek kişi, Ensar'ın patronu olabilir."

"Kim o adam?"

Sorumu yanıtsız bırakarak yüzüme dik dik bakan sarışına saldırmak istedim. Kız kardeşime zarar vermek istemesini öğrenmem benim adıma her şeye düşen son damlaydı. Sessizliği de beni teşvik ediyordu.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip ağrıyan şakaklarıma baskı uyguladım. Belirginleşen resmin bütününü görmek kaygımın kontrolden çıkmasını sağladı. "Siber güvenlikte açık yaratmışsın, Alin. Peşinde kimlerin olabileceği hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"MİT baskını yersek şaşırmam," diyen Demir o kadar haklıydı ki kalbim bir an duruverdi.

"Program henüz kullanılmadı yani izim sürülemez. Bu yüzden de devletin radarına girdiğimi sanmıyorum ama kullanılırsa evet, büyük ihtimal gözümü açıp kapayana dek beni yok edebilirler."

Ensar, rengi hayalet derecesinde solan kız kardeşime baktı. "Bana sadece kartları ve cihazı çalmamı, seni ise öldürmemi söylemişti," dediğinde doğal bir tonlamayla konuşan sarışına yumruk atma isteğimi bastırmayı denerken oldukça zorlandım. "O bile senin yazılımda ne kadar kilit bir nokta olduğunu bilmiyorsa, kimse bilmiyordur."

Alin'in önemi bilinmediğine göre bu kız kardeşimi güvende mi yoksa daha tehlikeli bir durumda mı bırakırdı?

Titreyen ellerimi belime yerleştirip Ensar'a odaklandım. "Patronun kim?" diyerek kendimi tekrarladığımda o da davranışını yenileyip bana baksa da sessizliğini korudu. Üzerine atlamama çok az kalmıştı. Alin bunu hissetmiş gibi odağımı dağıtmak isteyerek kendini öne sürdü. "Abla şu an önemli olan bu değil. Dördüncü kartı bulmalıyız, zamanımız azalıyor. Dedem bir saat dedi. Bunu demesinin bir nedeni olmalı. Ve biz nereden başlamamız gerektiğini bile bilmiyoruz."

Haklı olduğunu biliyordum. Şu an hiçbir şeyin önemi yoktu. Tek derdimiz o kart olmalıydı.

Belimde hissettiğim elin sahibine baktım. Karşımızdaki ikiliyi incelerken zihnindeki çarkların dönüş şiddetini hissedebiliyordum. Aynı şey benim, Alin ve Ensar için de geçerliydi. Sadece Demir, hepimizden daha kaotik bir tutuma sahipti. Gözlerini bana çevirdi. Birbirimize bakarken sessiz bir anlaşma ve gürültülü olabilecek bir kargaşa vaat ediyorduk.

Gözlerini kız kardeşime çevirdi. "Ateşkes ilan ediyoruz, minyatür şeytan," diyen Demir'in sesindeki tını bana tam aksini söylüyordu. Karanlık

bir kuyuyu anımsatan, dibinde ne olduğunu göremediğim tonlamasıyla karşımızdaki ikilinin de kasılmasını sağlamıştı. "Kartı bulana dek bir takımız. Ondan sonraysa sana tavsiyem, kaçabildiğin kadar uzağa kaçman çünkü seni avlayacağım."

Alin başını dik tutarak yaklaştı ve elini uzattı. "Anlaştık."

Demir kız kardeşimin parmaklarını kavrayıp tebessüm ettiğinde midem kasıldı. "Anlaştık."

İçimdeki ses haykırıyordu. Alin'in anlattıkları ve anlatmadıkları bize büyük zarar verebilirdi lâkin asıl zararın el sıkışan ikili arasında çıkacağını düşünüyordum.

Bu ateşkes, cehennemin alevleriyle kutsanmıştı ve hepimizin yanacağı kesindi.

NEKROMANTEİON*

Heler

Kırk yıl düşünsem kız kardeşim, kız kardeşimi öldürmesi gerekirken koruyan yabancı ve kız kardeşimi boğmak isterken beni öpmeyi dileyen şeytan ile melek kırması bir adamla aynı arabanın içinde olacağımı aklıma getiremezdim.

Gerçi genel olarak son bir aydır yaşadığım hiçbir şeyi hayal dahi edemezdim.

Hikâyem tahmin edemediğim bir şekilde başlamış, her sayfada daha karmaşık bir hal almıştı. Şimdi içinden çıkılamaz bir haldeydik. Yıllardır görmediğim ve art niyetiyle bizi zor durumda bırakan dedem sayesinde ihtiyacımız olan kartlardan birini bulabilmek için sadece kırk beş dakikamız vardı. Elimizde tek bir ipucu dahi yoktu.

Dedem ortadan kaybolmuş, davetlilerin arasına kaynayıp kısa bir süre sonra sırra kadem basmıştı. Demir oldukça öfkeliydi. Alin ise gergindi. Ensar'ın yüzünden ya da duruşundan bir çıkarımda bulunamıyordum. Adam gerçek bir *poker face* olabilirdi. Zeus Tapınağı'ndan ayrılalı daha sadece iki dakika olmuştu. Oradan ayrılarak, düzgün düşünüp bir plan yapmak istemiştik lâkin arabaya bindiğimizden beri kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Gerçi bu oldukça normaldi, öylesine absürd bir durumdaydık ki henüz idrak dahi edememiştik.

Benimle arka koltukta oturan kız kardeşime baktım. Onun yanına oturmayı tercih etmiştim çünkü Ensar'ı daha iyi gözlemlemek istiyordum. Onun kardeşimin yanındaki varlığından nefret edip duyduklarım karşısında kendisine devasa bir önyargı beslemiştim. Son derece haklı olduğumun altını çizmeliydim.

* Antik Yunan'da ölülerin ruhlarının çağrıldığı mekânlara verilen isimdir.

Alin, endişe ve gerginlik karışımı bir ifadeyle boşluğa dalmış şekilde başparmağının kenarını dişliyordu. Aklından geçenleri bilmek isterdim lâkin söyleyeceklerini anlayabilir miydim emin değildim. Hâlâ dakikalar öncesinde kalan itirafını sindirmeye çalışıyordum. Özellikle Nikolaos Vasilakis ile ilgili olan kısımları. Dedemin amacını anlayamıyordum ama sağlıklı bir zihniyete sahip olmadığı barizdi. Annemin yok ettiklerini tekrar inşa etmek istiyordu ve bunu yaparken ona sırtını dönen kızının evlatlarını işin içine karıştırarak bir nevi intikam alıyordu. Bir piyonduk ve bu canımı sıkıyordu.

Yanımdaki kızın daima taktığı akıllı saate bir bildirim düştü. Ekrana bakıp parmaklarını üzerinde gezdirmeye başladığında kaşlarımı çattım. O saati asla çıkarmayıp sürekli onun üzerinde bir şeyler yaptığını hatırladım. Midemdeki bulantıyla homurdandığımda ona hediye ettiğim saatten gözlerimi alamadım. "Akıllı saatin sadece bir akıllı saat değil."

Gözlerini benimle buluşturan küçük cadının dudağının kenarında minik bir kıvrım peydahlandı. Bu sırıtış bana Demir'i anımsatmıştı. "Aslında bir akıllı saat ama kendi yazılımımı ekledim. Her şeye erişebilmemi, internet aracılığıyla iletişim kurabilmemi sağlıyor." Alin bileğini kaldırıp saati görüş açıma sokarken kıkırdadı. "Ayrıca kopya çekmeyi muazzam kolaylaştırıyor. Senin hediyen olduğu için de ekstra seviyorum."

Ona bakışlarım üzerine yüzündeki gülümsemeyi silerek önüne döndü. Alin doğrularak arabayı kullanan Demir'e odaklandı. "Şurada durur musun?" diye sorduğunda Demir ona bakmadan işaret ettiği alanda duran motora göz attı. "Niye?"

"Kiraladığımız motor o." Alin iç geçirdi. "Çantam orada. İçinde tabletim var ve onu almam gerek." Bakışlarını bana çevirdi. "Annemle babam bugün çekilen fotoğrafları sadece internetten görebilir çünkü çağrılan bütün muhabirler dijital platformlarda çalışıyordu. Onlar görmeden fotoğrafları kaldırabilirim."

Demir alaylı ve oldukça kinayeli bir tavırla konuştuğunda şeytani sırıtışı yüzündeydi. "Ne kadar da hayırlı bir evlatsın. Senin gibi çocuğu düşmanımın başına bile vermesinler."

Alin sinirle homurdandı. "Yerinde olsam bu kadar büyük konuşmazdım."

Arabayı durduran Demir omzunun ardından Alin'e baktığında aralarında sadece iki karış vardı ve ikisi de birbirine nefretle bakıyordu. Demir'in öfkesinin nedenini anlamak güç değildi ama Alin'in verdiği karşılıkta içimi

huzursuz eden bir şey vardı. Demir sinirle dişlerini sıktığında bağırmamak için zor duruyordu. "Konuşursam ne olur, minyatür şeytan?"

"Bilmem belki başına gelir."

Başımdaki ağrı şiddetlenirken Ensar'ın söze girmesi hiç iyi olmadı. "Alin'le laf dalaşına girmek için fazla yaşlı değil misin?"

Daha çok hararetlenen Demir arabayı kullanmaya devam ederken boşta kalan elini Ensar'ın boğazına sarıp onu koltuğa yapıştırdı. Alin endişeyle doğruldu. Ensar ise teninde iz bırakmakla meşgul olan parmakların sahibine bakarken tebessüm ediyordu.

"Çeneni kapalı tut. Sana fikrini sormadığım sürece, yani hiçbir zaman da ağzını açma." Demir'in uyarışıyla Ensar'ın tebessümü genişledi. Sürücü koltuğunda oturan adamın gözlerinden anlayabiliyordum, Ensar kendi mezarını kazıyordu. Alin'in korktuğunu fark ederek kalçamı öne doğru ittim. İki koltuk arasından uzanarak hafifçe Demir'in elini ittirdiğimde geri çekildi. Altın harelerine tutunarak onu kendine getirmeye çalıştım. "Sakin ol, *kardia mou*."

Hitap şeklim karşısında saniyeler içinde vücudundaki gerginlik yok oldu. Üzerinde yarattığım etkiden mutluluk duyarak Ensar'a döndüğümde kaşlarımı çattım. "Sen de Demir'i kışkırtma. Ayrıca haklı, kız kardeşim hakkında fikir belirtme. Aranızdaki tuhaf şer birliğini tam olarak anlayamasam da hoşuma gitmediğine eminim. Yerinde olsaydım daha fazla göze batmazdım." Tek kelime etmeden önüne döndüğünde sıra Alin'e gelmişti. Kız kardeşime başımla ilerideki motoru işaret ettim. "Çantanı al ve gel."

"Belki de biz motorla sizi takip etmeliyiz," dedi Alin ve gözlerini Demir'e çevirdi. "Buradaki alfa erkek kapışması birilerinin yaralanmasına sebep olabilir." Demir karşı çıkacağı sırada ona zaman tanımadan kız kardeşime döndüm ve kıkırdadım. "Ne kadar zekisin sen böyle?" diyerek dişlerimi sıktım. "Şansını zorlama, Alin. Beni silahının kabzasıyla bayıltıp ortadan kaybolduğun günden sonra bütün iltimaslarını tamamen yitirdin. Sana güvenmiyorum. Git, eşyalarını al ve gel. Gözümü senden ayırmayacağım. Bundan sonra ben ne dersem onu yapacaksın."

Omuzlarını düşürerek sinirle homurdandı lâkin karşılık vermedi. Araçtan inip elbisesini çekiştirerek motora doğru adımladığında Ensar etrafa göz attı. Demir de bir saniye olsun gözlerini Alin'in üstünden ayırmadı. Ortamdaki gerginliğe eklenen sinir harbiyle emindim ki bu gece uzun sürecekti.

Alin sırt çantasıyla geri döndüğünde Demir yola koyuldu. Çantasından tabletini çıkaran kız kardeşim parmaklarını hızla ekranda oynattı.

Ninova

Tam olarak ne yaptığı ya da nasıl yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu lâkin yaklaşık iki dakikanın ardından büyük bir zafer elde etmiş gibi yüzüne yayılan gülümsemeyle kafasını kaldırmıştı. "Tamamdır, hallettim."

Tek kaşım havalandı. "Bu kadar çabuk mu?"

"Bana hakaret etme," diyerek kızıl saçlarını savurdu. "Uzun bile sürdü. Fotoğrafları yayınlamış olsalar daha kısa sürerdi ama arşivde beklettikleri için sitelerin güvenlik duvarlarını kırmam gerekti."

"Fotoğraflar tarih oldu, öyle mi?"

Sorum üzerine iç geçirdi. "İnternet üzerindekiler evet ama fotoğraf makinelerinin belleklerindekiler hâlâ duruyordur. Yine de alarm kurdum. Bu geceye ait paylaşılan en ufak bir görsel ya da haberle bildirim alacağım. Ne paylaşırlarsa hemen kaldırabileceğim."

"Güzel, annem o fotoğrafları görseydi evlatlıktan reddedilirdik."

Demir bu sözleri sarf etmemi bekliyormuş gibi dikiz aynasından bakarken sinirle homurdandı. "Birinizin edilmesi gerek."

Alin'i iğnelemesiyle kız kardeşim sahte bir sırıtışı yüzüne yerleştirdi. O sırıtış oldum olası sinirlerimi bozardı. "Umarım bir gün kız babası olursun, Hades." Kız kardeşimin gözleri birkaç saniyeliğine beni buldu. "Kim bilir, belki de bana benzer. Bunun için dualar edeceğimden şüphen olmasın."

Demir vücudunun kasılmasına neden olan siniriyle karşı geleceği sırada onu nasıl etkisiz kılabileceğimi, aynı şekilde Alin'in de bu muhabbeti sonlandırmasını sağlayabileceğini bildiğim, durumumuza mükemmel bir uyum sağlayan sözleri sarf ettim. "Benim günahım ne?" derken ciddiydim. "Ya çocuğun annesi de ben olursam? Benim günahım ne ki böyle dua ediyorsun?"

Sürücü koltuğunda oturan adamın yüzüne geniş bir sırıtış yayıldığında, Ensar tek kaşını kaldırarak bana sorgulayıcı bakışlar attı. Alin ise gözlerini devirdi. Kendinden emin durmaya çalışan kız kardeşim başarılı değildi, ifadesinin altındaki kaygıyı saklayamıyordu. "Niye abla, ben kötü biri miyim?"

"Hayır ama baş belasısın."

Gözucuyla arabayı kullanan adama baktı. "Demir Karadağ'la bir gelecek düşünüyorsan asıl başı belada olan sensin."

"Belki de," diyerek omuzlarımı silktim. "Yine de sen adamı zora sokmayı bırakabilirsen biz de önümüze bakabiliriz."

Ensar diğer kaşını da kaldırıp Demir'e döndüğünde dikiz aynasından Hades'le bakışlarımı buluşturdum. Altın harelerinde beliren gurura yerleşmiş bir arzu vardı. Beni kollarının arasına alıp tenimi öpücüklere boğmak

istiyor gibiydi. Oysa sadece doğruyu söylüyordum. Demir bana kimsenin hissettiremediği şeyler aşılarken onunla bir gelecek kurmak istemem, bir ilişki beklentisi içine girmem son derece normaldi.

Normaldi, değil mi?

Alin bakışlarını üzerimden çekip bilmiş bir edayla tebessüm etti. "Duydun mu, Hades? Gelecek diyor. Bir nevi aile diyor. Ayrıca sana *kalbim* diye de seslendi ki bunu duymamazlıktan geleceğim çünkü *yok artık*. Kısacası Helen'e giden yol Alin'den geçiyor. Baldızın olacaksam beni öldürme planlarını iptal etmelisin."

"Seni öldürmeyi planlamıyorum," diyen Demir'in bir sonraki cümlesini duymadan işitebilmiştim çünkü onu bu derece tanıyabilir hale gelmiştim. "Benim stilim daha çok süründürmektir."

"Abla."

Alin bana bakarak *ciddi misin* der gibi Demir'i işaret ettiğinde gözlerimi devirdim. Fakat Alin az önce doğru bir şey söylemişti. Bana giden yolda Alin de vardı ve Demir cidden bana hissettirdiği şeylerin yarısını bile benim için hissediyorsa, Alin'i süründürme planlarından vazgeçmeliydi. Demir'e bakarak hüzünlü bir ifade takındım. Saniyesinde önüne döndü ve Alin'le uğraşmayı bıraktı. Bıyık altından tebessüm ederek, Demir ile Alin'i susturmayı başarabilmenin verdiği mutlulukla ardıma yaslandığımda Ensar'ın gözlerini kısarak beni izlediğini gördüm. Ona dik dik bakarak adeta önüne dönmesini ima ettiğimde tebessüm edip yola baktı.

O an arabanın içine yerleşen sessizlikte tekrar Ensar'ı inceledim. Duyularımın alarm vermesine neden olan bir havaya sahipti. Yüzündeki yara sayesinde ürkütücü görünüyordu lâkin aramızdaki en sessiz ve net insan gibiydi. Gözlemliyor, konuşmaktansa dinlemeyi tercih ediyordu.

Demir ani bir hamleyle sağa dönüp asfaltta lastiği yaktığında Alin üstüme savruldu. Ensar, Demir'in fark ettiği şeyi anladığını belirtircesine açıklamada bulundu. "Takip ediliyoruz."

"Ne?"

"Hay ben böyle işin..." diyerek sinirle doğruldu Alin ve saçlarını geriye atarak arka camdan bizi takip eden araca baktı. "Dedem peşimize takmış olmalı. Ama niye? Bu adamın derdi ne?"

"Cevabı sen bilmiyorsan biz nasıl bilebiliriz?"

Sorum üzerine Alin iç geçirdi. "Asıl bilmediğimiz ve beni oldukça rahatsız eden başka bir sorunun cevabı var." Sözleri üzerine herkes ona baktığında kaşlarını çattı. "Neden kartı bulmak için sadece bir saatimiz..."

Bileğindeki saate baktı. "Daha doğrusu otuz yedi dakikamız var? Süre sonlandığında ne olacak da o zamana kadar kartı bulmamızı istedi?"

Hepimiz birbirimize baktık. Bu soruya verebileceğimiz bir cevap yoktu ve bu oldukça kötüydü. Elimizde doğru düzgün tek bir şey bile yoktu. Buna nereden başlayacağımız da dahildi. Ek olarak Alin haklıydı. Dedem neden sadece bir saat vermişti?

"Adamları peşimize o takmamış olabilir mi?"

Kız kardeşimin sözleriyle ardıma baktım. Hemen arkamızda olan araba siyah renkliydi ve camları filmli olmalıydı ki sürücüye dair tek bir ipucu bile seçemiyordum. "Başka kim, niye peşimize takılır?"

"Bilmiyorum," dedi Alin. "Belki de kartı bulmamız için bir saatimizin olmasının nedeni budur. Belki bizim gibi bir başkası da o kartı bulmaya çalışıyordur." Sinirle soluklandığında üzerindeki elbiseyi çekiştirdi ve saatine uzandı. "Otuz altı dakika sonrasına geri sayım kuruyorum ki birbirimizi sinir etmekle uğraşmaya dalıp zaman algımızı yitirmeyelim."

"Plaka Sokağı'na sürüyorum." Demir hızını artırdı. "Kalabalığa karışıp düzgün bir plan yapalım." Gözucuyla dikiz aynasından baktı. "Yayan devam edersek peşimizdekileri daha kolay atlatırız."

Başımı sallayarak arkaya uzandım ve bagaj kısmına yerleştirdiğim çantayı aldım. Alin'e bakmadan konuşurken bir yandan çantamın fermuarını açtım. "Bu kıyafetlerle aşırı dikkat çekeriz." Çantanın içinden birkaç parça bir şey çıkardığımda Alin kıkırdayarak kumaş parçalarına baktı. "Abla bakıyorum da sen de bu hayata bayağı bir uyum sağlamışsın."

Alin'in kafasını ittirdim. "Kimin yüzünden acaba?"

"Acaba?" diyerek Demir'i işaret ettiğinde bu anı bekliyormuş gibi Demir omzunun üstünden baktı ve sinirle homurdandı. "Minyatür şeytan, bana laf atıp durma. Ablanın başına ne geldiyse senin yüzünden geldi."

"Senin başına da ablam benim yüzümden geldi," diyen Alin'in doğruyu söylediğini bir kez daha idrak ettiğimde içinde bulunduğumuz andan olması gerektiği kadar nefret edemedim. "*Ben olmasam* onunla asla tanışamazdın."

"Ben Helen'i yine de bulurdum."

İddialı sözleriyle gülümsedim lâkin Alin'e katılmıyor değildim. O olmasaydı böyle bir tanışıklığa sahip olamazdık. Demir'e karşı önyargılarım olurdu. Ona asla kendimi bu şekilde açamaz, bu kadar çabuk etkisine kapılamazdım. Alin ne kadar haksız olursa olsun bunca yaşanmışlıktaki tek doğrusu Demir'i hayatıma getirmesiydi zira o olmasaydı Hades, Persephone'sini bulamazdı.

"Bulurdun," dedi Alin imalı bir şekilde. "Kesin bulurdun eminim."

Kız kardeşim yüzümde beliren soru işaretini fark etmiş gibi başını öne eğdi. Demir bir şey söylemek üzere arabaya bindiğimizden beri binince kez yaptığı gibi ardına döndüğünde, Ensar sıkılıp iç geçirdi. "Önüne bakmaya ne dersin?" diyerek yolu işaret etti. "Az kalsın bir arabaya çarpıyordun."

Yanında oturan adama duyduğu öfkeyle bakan Demir, bana bir kez daha sabrının kırılmak üzere olan cılız bir dal olduğunu hatırlattı. Volkan misali patlayacaktı ve ben o anı görmek, arada kalmak istemiyordum. Ensar onu umursamayarak koltuğa yayılıp dışarıyı izledi. Aslında dışarıyı değil, daha çok ardımızdaki aracı izliyordu.

Kız kardeşim elbisesinin fermuarına uzandı. Ben de aynısını yaptığımda Demir dikiz aynasını kaldırıp bizi göremeyeceği bir açıya getirdi. Ardından boğuk ve tehlikeli bir tınıyla Ensar'a adeta emretti. "Gözlerini yoldan ayırır, kızlara bakmaya kalkarsan seni kör bırakırım."

Ensar en az onun kadar sert bir tonlamayla karşılık verdi. "Aynı şey senin için de geçerli."

"Teşekkürler," dedi Demir ciddiyetle. "Alin'e bakacağıma vazektomi yaptırmayı tercih ederim."

Sözleriyle kendimi tutamayıp kahkaha attığımda kız kardeşim gözlerini devirdi. Ensar ise çaktırmadan gülerek önüne döndü. Demir'in Alin'e bakmak yerine kendini kısırlaştırmayı tercih etmesi üzerine kahkahama engel olamamıştım. Ayrıca her ne kadar inkâr etmek istesem de kedi köpek misali birbirleriyle uğraşmaları bir yerde eğlenceliydi. Çünkü bu umut vaat ediyordu. Belki de bana minicik bile olsa bir ihtimal sunuyor, kendimi kandırabilmeme olanak sağlıyordu.

"Ay ben sana bayılıyorum," diye homurdandı Alin.

Üstümdeki elbiseyi zar zor çıkarıp aynı işlemi uygulayan Alinle arka koltukta bir nevi cebelleştik. Dakikaların ardından kız kardeşim siyah dar elbisemi üstüne geçirmiş, beyaz spor ayakkabılarımı giymek üzere eğilmişti. Ben ise kot şortumla beyaz tişörtümün altına diğer spor ayakkabılarımı giymiştim. Ve evet, ayakkabı konusunda kendimi kısıtlamamıştım. Yazlık kıyafetlerimin üçte birini getirmiştim. Görüyordum ki akıllık etmiştim ve pişman değildim.

Demir arabayı Plaka Sokağı'nın giriş kısmında kalan otoparka bıraktığında peşimizdeki aracı göremedim lâkin uzakta olmadığına emindim. Aceleyle arabayı terk edip insan içine karışmak üzere otoparkta adımlamaya başladık. Birbirimizi kaybetmemek, daha doğrusu Alin ile Ensar üzerindeki bakış açımızı yitirmemek için Demir'le onların arkasından yürüdük.

Ninova

Az ilerimdeki çifte baktım. Maalesef onları çift olarak kabul ediyordum çünkü birbirlerine bakışları, sürekli birbirlerine çekilerek yakın durmaları, inkâr etmek istesem dahi aralarında bir şeyler olduğunun kanıtıydı.

Kalabalık bir erkek grubu Ensar'la Alin'in yanından geçtiğinde, sarışın adam kolunu Alin'in beline dolayarak onu kendine çekti. Koruyucu tavrı bir an negatif düşüncelerimi unutturdu. Yok saymak istediğim tebessümü engellemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdığımda Demir'e döndüm. Yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyle kardeşimle sarışına bakıyordu. Uzun parmaklarım kavrayarak elini tuttuğumda anında bütün dikkatini bana verdi. Kehribar gözleri alev alevdi. Altın hareleriyle buluştuğumda saatler sonra derin bir nefes alabilmiş gibi hissettim. Varlığı birdenbire bana güç vermişti.

Elimi sıkıca kavradı. "İyi misin bebeğim?"

"İyiyim," diyerek parmaklarım okşadım. "Sadece hâlâ öğrendiklerimi sindirmeye çalışıyorum. Ayrıca Alin'in sorusuna katılıyorum. Dedem neden bize bir saat verdi bilmemek, daha doğrusu hiçbir şeyi doğru düzgün bilmemek canımı sıkıyor."

Demir'in gözlerindeki kıvılcımların şiddeti arttı. Az ilerimizdeki ikiliye bakarak dişlerini sıktığında öfkesini iliklerimde hissettim. "Merak etme, çok yakında her şeyi bütün ayrıntılarıyla öğreneceğiz."

Aklında bir plan olduğunu sezebiliyordum ve bu planın hoşuma gitmeyeceğini de fark etmiştim. Demir de bunu anlamış olmalıydı ki ifadesini gölgelemeye çalışarak elimi daha sıkı tuttu.

Kalabalığa karışarak hızlı adımlarla ara sokaklara girip çıkmaya başladık. Rüzgâr Kulesi'nin ilerisinde kalan merdivenlerdeki basamakları tırmanıp kilisenin arkasındaki sokağa girdik. Plaka'nın işlek meydanına çıktığımızda kafamızı toparlayıp düzgün bir plan yapabileceğimiz yerin neresi olduğunu bulmuştum. Dükkânların arasında kalan çıkmaz sokak maksimum beş kişinin sığabileceği kadar dardı. Her yer saksı dolu olduğu için gizlenebilmek kolaydı. Oraya girip diğerlerini de peşimden sürükledim.

Sokağın ortasında durup Demir'in elini bıraktığımda az ilerimizde yürüyen insanları rahatlıkla görebiliyorduk lâkin onlar dönüp bize bakmıyorlardı bile. Kalabalığın gürültüsüne eklenen müzik sesleriyle güvende olduğumuza inanıyordum.

Alin iç geçirerek bu saçmalıktan bir an önce kurtulmak istiyormuş gibi konuşmaya başladı. "Dedem hakkında çok bir şey bilmiyorum. Sizin de gördüğünüz üzere bu akşamdan sonra öncesinde bildiklerimin de doğru

olduğuna inanmıyorum. Yine de Atina'da bir evi var diye hatırlıyorum. Belki kartı orada saklıyordur."

"Mantıksız," dedi Demir direkt. "Kartı orada tutması için bir neden yok. Dedeniz bizimle oyun oynamak istiyor, bu yüzden aklınıza gelebilecek ilk yere kartı saklamaz."

Ensar ilk Alin'e ardından bana baktı. "İpucu vermediğine emin misiniz?"

Sorusuyla iyice düşündüm. Dedemin tapınakta söylediği her cümleyi analiz ederek bir sonuca varmaya çalıştım. Ben sessizliğimin içinde debelenirken Demir'in sesini işittim. "Dedenin kartını da alırsak elimizde dört tane olacak." Gözlerini kısarak kız kardeşimin ifadesine odaklandı. "Geriye kalan üç tanesini kimlere gönderdin?"

"Şu an derdimiz bu mu?"

Alin'in sorusuyla Demir dişlerini sıktı. "Evet bu," dediğinde bağırmamak için kendini zor tutuyordu. "Çünkü minyatür şeytan, sen o kartların bizde toplanmasını istiyorsun. İnferno'da bıraktığın iki kart, kaçarken unuttuğun ganimetlerin değildi. Onları bilerek benim cehennemimde bıraktın. Vivian Dwight'ın parayı ne kadar sevdiğini biliyordun. Sen istemesen bile bir noktada benimle anlaşma yapabileceğinin gayet iyi farkındaydın. Las Vegas'taki erkek kardeşiyle tanıştığımı bildiğine de eminim. Onunla görüşeceğimi ve ona zarar vermeyeceğimi düşündün. Bunlardan dolayı diğer kartı da ona verdin." Desibeli gittikçe arttı. "O minik kafanın içinden neler geçiyor, söyle."

Alin, Demir'e bakarken ifadesinde teslim olma yoktu. Duvarları yüksek, başı dikti. Yine de Demir'e istediğini vermeyi seçti. Bunu kendi istedi ve o an benim için bir gizem daha aydınlandı. Alin nedenini bilmediğim bir sebepten ötürü Demir'e güveniyordu. Kimseye güvenmediğini söyleyen kız kardeşim, ailesi dışında birine daha inanıyordu ve bana kalırsa bu dünyanın en saçma şeyiydi. Alin, nasıl Demir'e güvenebilirdi?

Onu tanımıyordu.

Tanısaydı, bunların hiçbirini yapmazdı.

"Çünkü şu an en güvenli yer İnferno," dedi Alin. "Ensar'la ben hareket halindeyiz. Dünyalara bedel olan o üç kartı çantamda taşıyamam."

Herkesin bakışlarının beni bulmasını sağlayan kelimeler dudaklarımdan döküldü. "İnferno'ya bu yüzden gittin. Başından beri amacın o kartları orada bırakmaktı. Aylar öncesinden defalarca kez mekâna gidip güvenliğinden emin olmaya çalıştın."

Alin'in dudağının kenarı kıvrıldı ve gözüme ilk defa bu kadar yabancı geldi.

İfadesindeki gurur benim bir şeyleri çözmüş olmamdan kaynaklanıyordu.

Ona bakarken kafamı kurcalayan bir diğer sırrı öne sürdüm. "Vivian'ın davetine gelmemizi sen istedin ama bizi gördüğünde şaşırdın. Ayrıca kartların bizde toplanmasını istiyorsan niye o davete gittin ki? Aynı şekilde Vivian'ın dördüncü kart için bizi dedeme yönlendireceğini de biliyordun, bunu da ona sen emrettin. Buradaki mantığı kavrayamıyorum."

Daha çok kendi kendime sesli düşünüyordum.

Alin karışan kafasıyla bana bakarken sözlerimi tam olarak anlayamamışçasına beni tekrarladı. "Vivian'ın davetine sizi ben mi çağırdım?" dediğinde başımı salladım. Kaşlarını çatıp inkâr etti. "Sizi ben çağırmadım. Maskeli baloya geleceğinizden haberim yoktu. Vivian'ı daha fazla bu işe karıştırmak istemiyordum ve kartlardan birini elimde tutmayalı uzun zaman oldu. Barkod okutmasıyla her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istediğim için o kartı ben alacaktım. Silahlar patlayıp kurşunlar havada uçuşunca Vivian'a kartı size satmasını söyledim."

"Yalan atma."

Demir'in suçlamasıyla Alin karşı çıktı. "Cidden ben çağırmadım."

"Vivian ona e-posta gönderip, bizi de davete çağırmasını istediğini söyledi."

Cümlem Ensar'ın itiraf etmesini sağladı. "O e-postayı Vivian'a ben yollamıştım. Baloya gelmenizi istedim ki Demir'i uyarabileyim." Sözleri Alin'in dikbaşlılığını yerle bir etti. Düşen omuzlarıyla yanındaki adama baktığında, yüzüne yerleşen kırgın ifade Ensar'a vurmak istememi sağladı. Kız kardeşimin kalbini zedelemesi benim canımı sıkarken Demir güldü. "Anlaşılan cennette sorun var." Ensar'a dönüp sırıtmayı sonlandırdı. "Ayrıca beni biraz daha sinirlendirirsen uyarı nasıl olurmuş görürsün. Hatta göremeyebilirsin çünkü daha ne olduğunu anlamadan seni gebertirim."

"Hani stilin öldürmek değil süründürmekti?"

Ensar'ın sorusuyla Demir ona göz kırptı. "Senin için bir istisna yapabilirim."

Sarışın umarsız ifadesini bozmasa da bedenindeki gerginliği sezmiştim. Belki de bu yüzden Demir'i gafil avlamak istemişti çünkü adil bir dövüşte üstünlüğü elde edemeyebileceğinin farkındaydı.

Alin kollarını göğsünde birleştirip Ensar'a baktı. "Arkamdan iş çevirdin yani?" dediğinde Ensar savunmaya geçti. "Seni avlayan birini elemek istediğim için beni suçlayamazsın, *kokina*."

* Özellikle yeni yılda şans getirdiğine inanılan kırmızı bir çiçektir.

Kokina mı?

Ensar, Alin'e böyle mi hitap ediyordu?

Kız kardeşim sinirle burnundan soluyup bana baktığında sarışın onu izlemeye devam etti lâkin Alin bütün odağını benim üzerime çevirip çıkaracağı kavgayı ötelemişti. "Vivian'a dedemin adını size söylemesini isteyen bendim, evet. Dördüncü kartı çaldığını anladığımda ve beni Yunanistan'a gelmek zorunda bıraktığında niyetinin iyi olmadığına emin olmuştum. Sizin de gelmenizi, bir sorun çıkarsa kartı alabilmeniz için burada olmanızı istedim, iyi ki istemişim."

"Sen istemesen bile dedem her türlü beni davet edecekti. Akşamüstü arayıp Demir'le beni bu geceki partinin onur konuklarından ilan etti."

Kız kardeşimin gözleri Demir'le benim aramda gidip geldi. Sessizliğini korusa da aklında bir şeyler oturmuş gibi garip bir ifade takınmıştı. Onu daha da sorgulamak, bütün ince detayları bilmek istiyordum çünkü iplerin ucunu birbirine bağlayamazsam, oluşacak kopukluğun bütün düzeni bozup döngünün tamamlanmamasına neden olacağına inanıyordum.

"Alper'in alakası neydi?" diye sordu Demir. O da benim gibi kendi aklındaki boşlukları doldurmayı deniyordu. "Koruması neden o odada öldü?"

Kız kardeşim iç geçirerek bileğindeki saate baktı. "Sadece yirmi altı dakikamız kaldı. Soruları sonraya saklasanız olmaz mı? Hayır, aksi halde vereceğim hiçbir cevabın önemi kalmayacak."

Demir, kız kardeşimin sözlerini umursamadı. İfadesine kanımı donduran tehlikeli bir görsel iliştirdi. Altın harelerindeki yangınlar bana yanımdaki adamın kim olduğunu hatırlatıyor ve bunu asla unutmamamı söylüyordu. Konuştuğunda sesi bile bir lav kadar can yakıcıydı.

"Kartlarını teslim edecek kadar bana güveniyor musun?"

Alin bakışlarını Demir'in üstünde gezdirdi. "Hayır ama başka bir seçeneğim yok," dediğinde yalan söylediğini hissettim. "Ayrıca ablama güveniyorum," dedikten sonra sırıttı. "Ve seçimlerine."

"Ya cihazı kullanırsam?"

Demir'in sorusuyla Alin'in gülümsemesi genişledi. "Benden başka kimse kullanamaz."

"Ya seni kullanmak zorunda bırakırsam?"

İşittiğim sözler midemin düğümlenmesine neden oldu. Alin ise bir gram etkilenmemiş gibi omuzlarını silkti. "Beni zorlamanın tek yolu ablama ya da aileme zarar vermen." Sırıtışı ağzına vurmak istememi sağlıyordu.

"Ve anlayabildiğim üzere, bu iki seçeneği de faaliyete dökemeyecek kadar benimle kan bağı olan insanları *sevmişsin.*"

Sevgi kelimesi canımı yaktı. Kasılan yüreğimle Demir'e baktığımda inkâr etmesini ya da Alin'i korkutmak üzere bunun bir yalan olduğunu söylemesini bekledim ama o, beklentilerimi geçersiz kıldı.

Aniden zihnimde bir soru işareti belirdi.

Alin, Demir'in ailemizi sevdiğini nereden biliyordu?

Benim için onlara bir zarar veremeyeceğini söylememişti. Direkt kan bağımız olan insanları sevdiğinden bahsetmişti. Bu gece, buraya gelmeden önce, annemle babamın yanında olduğumuzu biliyordu. Demir'in onlarla iyi anlaştığını öğrenmişti. Ama nasıl? Kim ona bunu söylemiş olabilirdi? Nerede ve kimle olduğumuzu bilen tek kişi Yalın'dı. Boğazım kururken aklıma gelen ihtimal Demir'e bakmamı sağladı. En güvendiği insanlardan biri olan kişi, Alin'e bilgi sızdırıyor olabilir miydi? Ama Yalın ve Alin nereden tanışıyor olabilirdi?

İnferno.

İnferno'da tanışmış olma ihtimalleri yüksekti.

Yanağımın içini kemirip kafamda dönüp dolaşan olasılığın ne kadar yüksek bir doğruluk payı taşıdığını idrak ettim fakat tam olarak oturtamadığım, mantık çerçevesine yerleştiremediğim noktalar olduğunun da farkındaydım. Sıkıntıyla ağırlığımı sağ bacağıma verdiğimde bir başka şeyi daha algıladım. Alin onu takip ettirdiğimizi bilmiyordu. Eğer bilseydi, Vivian'a dedemin adını söylettirmezdi. Onu zaten nerede olsa bulacağımızı bilirdi. Sanırım durum bire birdi. Bize onun hakkında haber uçuran biri olduğu gibi bizden de ona haber ileten biri vardı.

Demir'in ifadesini gördüğümde daha konuşmadan ne söyleyeceğini anlamıştım. "Sadece ailen ve ablan olduğuna emin misin?" Bakışlarını Alin'le buluşturdu. "Bence başka bir seçenek daha var." Başıyla sarışın adamı işaret etti. "Onun canını yakarak sana istediğimi yaptırabilirim ve belirtmeliyim ki can yakmak için mükemmel yöntemler biliyorum. Hepsi de son derece azap vericidir."

Ürpererek kollarımı kendime daha sıkı doladım. Hades'le her yüzleştiğimde, kalbimi esir alan adamın karanlık tarafının ne kadar tehlikeli olduğunu anlayarak kendime hayret ediyordum. Hiçbir zaman ahlaki değer yargılarına sahip olan bir adamla olmak istediğimi düşünmemiştim. Kriterlerim arasında bu yoktu zira olmama ihtimalini ele almamıştım. Bu bir zorunluluk diye düşünmüştüm. Ve Demir'in diğer insanlara acı vermekten

hoşlanması beni rahatsız ediyordu lâkin bu ona olan his ve düşüncelerimi değiştirir miydi?

Asla.

Tabii acı vermekten hoşlanacağı kişi kız kardeşim olursa, işte o zaman dengeler değişebilirdi. Alin'in cezasını çekmesini istiyordum. Yaptıklarının sorumluluğunu almasını, bencillik etmeyerek artık çocuk olmadığını anlamasını ve bir yetişkin gibi davranmasını diliyordum fakat bunun için onu mahvedemezdim. Her şeye rağmen bahsettiğimiz kişi, benim küçük kız kardeşimdi. Kanımdan, canımdan bir parçaydı. Ve verilecek bir ders varsa bunu uygulamak bana düşerdi, başka kimseye değil.

Alin uzun zamandır onda görmediğim bir endişe ve korkuyla Demir'e baktı. Kendi canını umursamayan kız kardeşim, söz konusu Ensar'ın sağlığı olduğunda o kadar da dikbaşlı duramıyor, inatçılık edemiyordu. Demir bunu öğrendiğine göre Ensar artık güvende değildi.

"Deneyebilirsin ama başarılı olamazsın," diyen Ensar'ın buruk tebessümündeki bir şey canımı yaktı. Tam olarak anlam veremedim ama içimden aniden onu telkin etmek gelmişti. Demir, büyüyen gülümsemesiyle konuştuğunda kelimeleri ruhumun ne kadar çürüdüğünü gösterdi çünkü ağzından çıkan kelimelere rağmen ondan uzaklaşmadan, yanında durmaya devam ettim. "Emin olma, işkence benim uzmanlık alanımdır."

"İşkenceye uğramak da benim."

Ensar'ın cevabıyla midem kasıldı. İstifra edeceğimi düşünerek yüzümü ekşittiğimde Demir bile aldığı yanıt karşısında bir an afallayarak kaşlarını çatmıştı. Gözlerim Ensar'ın yanağındaki ize değdi. Yüzünün bir kısmını süsleyen yarasına rağmen yakışıklıydı. İlk gördüğüm an birinin onu keserek bedeninde kalıcı bir iz bıraktığını anlamıştım lâkin bunun işkence kaynaklı olduğunu düşünmek beni mahvetmişti.

Alin ağlamak ister gibi sarışına göz atıp başını eğdiğinde çığlık atmak istedim. Daha fazla bu saçmalığı kaldıramayacağımı düşünerek uzandım ve Alin'in bileğini kavrayıp kalan süreye baktım. "Yirmi dakika," dediğimde sesim titredi. "Gerçekten artık birbirimizle uğraşmayı bırakmamız gerek."

Demir başını hafifçe eğip sözlerimi kabullendiğinde, Alin yanında dikilen sarışına kaçamak bakışlar atarak elleriyle oynamaya başladı. Endişeli olduğu zamanlarda yaptığı bu hareketini görmek bir an kız kardeşimin hâlâ eskisi gibi olduğunu düşünmemi sağladı. Gördüğüm tanıdık eylemle istemsiz bir şekilde rahatladım.

Odağımı toplamaya çalışarak Nikolaos Vasilakis'le geçirdiğim kısa anı hatırlamaya çalıştım. Ağzından çıkan kelimeleri tek tek zihnimde tekrarladım. Bir ipucu vermiş olmalıydı. Körü körüne koca Atina'yı aramamızı bekliyor olamazdı.

Aklımdaki kırılmayla bir küfür savurdum. Bütün gözler beni bulduğunda daha önce nasıl anlamadığımı bilemedim. Dedem bize ipucu bırakmıştı. Sadece onu diğer cümlelerinin arasına iliştirerek işimizi zorlaştırmıştı.

Bana bakan üçlüye döndüm. "Kaybettiğinizi hatırlayın ve derine inin," diyerek anımsadığım kelimeleri dile döktüm. "Böyle demişti."

Alin kaşlarını çattı. "Kaybettiğimizi mi?"

"Öyle dediğine eminim."

Ensar ellerini ceplerine iliştirerek bir bana bir Alin'e baktı. "Ne kaybettiniz?"

Bu imanın kaynağını arayarak zihnimi arşınladım. Alin'e bakıp bir cevabı var mı diye sorguladığımda Demir'in sesini işittim. "Ne değil." Gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Kimi kaybettiniz?"

Sorusu kalbimin sıkışmasını sağladı. Göğüs kafesimdeki sızıyla omuzlarımı düşürdüğümde sinirlenmek ve hüzünlenmek arasındaydım. Bu soruya verebileceğim yegâne makul cevap aklıma geldiği an her şeyden lanet ettim. Dudaklarımdan bir mırıltı halinde, kazanmadan yitirdiğim kişinin ismi döküldü. "Nikolaos, abimiz."

Alin sinirle bağırdı. "Ruh hastası moruk!" derken bedeni hissettiği öfkeden titremişti. "Derine inin derken Nikolaos'un mezarını kastediyorsa onu kendi ellerimle parçalayacağım."

"Abinizin mezarı nerede?" diye soran Ensar'la düşündüm.

Annemle babam Nikolaos'u Mikonos yerine Atina'ya defnetmişti. Alin'le beni hiç oraya götürmemişlerdi. Açıkçası Mikonos yerine Atina'ya defnetmelerinden onların da sık sık gelmemek, her şeyi unutup önlerine bakmak istediklerini düşünmüştüm. Mezarlığı bilmiyordum ama Atina'da zaten bir tane Müslüman mezarlığı vardı. Fakat gömüldüğü nokta tam bir muammaydı.

"Mezarlığı biliyorum, çok uzakta değil. Acele edersek on beş dakikaya orada oluruz."

Demir başıyla sokağı işaret etti. "Hadi öyleyse."

Yürümeye başladığımızda Demir'in telefonunu çıkarıp ekranda parmaklarını gezdirdiğini fark ettim. İçinde bulunduğumuz durumda kime mesaj yazdığını sorgulamadan edemedim. Bütün dikkatimi ona verdiğim

için sokağa adım attığım an bana çarpacak olan sarhoş adamı göremedim. Adam omzuma geçirip dengemi sarsarak yoluna devam ettiğinde beni düşmekten kurtaran kişi Ensar oldu. Kaslı kollarını belime dolayarak beni ayakta tuttuğunda gözlerini yüzümde gezdirdi. "İyi misin?"

Sorusunun bitişiyle kafasına inen darbe bir oldu. Ensar ona vuran adama hızla dönerek yumruğunu kaldırdığında aralarına girdim. Alin de benim gibi doğabilecek kavgayı önlemek adına sarışının yanına geçerek bileğini tuttu. Demir uyarı dolu bir tonlamayla her kelimesini vurguladı. "Bir daha ona dokunursan senin derini yüzerim."

Tavrına inanamadım. "Demir, saçmalama."

"Obsesif herif," diyen Alin şaşkınlıkla. Elimi göğsüne yasladığım adama bakıyor, diğer yandan Ensar'ı çekiştirerek aralarına bir mesafe yerleştirmeye çalışıyordu. Ensar saniyelerin ardından bana bakıp ardından Alin'e döndü ve sorun çıkarmamaya karar vererek yürümeye başladı. Alin peşinden gittiğinde Demir'e döndüm. "Delirdin mi sen?" diye sorduğumda cevabı biliyordum. "Ensar bana yardım etti sadece."

"Biliyorum bebeğim," diyen adam elini kaldırdığında parmaklarının arasındaki sarı saç telini gördüm. Kurnaz ifadesine eşlik eden tebessümüyle beni aydınlattı. "Ama fırsatı kaçıramazdım. O herifin gerçek niyetini öğrenmek istiyorsak DNA'sı bize lazımdı."

Onu öpmek istedim.

Onu nefesi kesilene kadar öpüp, ne kadar şanslı olduğumu düşündüğümü hissettirmek istedim. Zekâsına olan hayranlığım kendine bir imparatorluk kurarken, içimdeki bütün çiçekler yeşerip kelebekler dört bir yana kanatlarını çırptı. Demir'in yanımdaki varlığının sağladığı güç sadece manevi değildi. Aklı beni o kadar etkiliyordu ki bu bile ona yalpalanarak düşmeme yeter de artardı.

Demir ceketinin cebindeki siyah mendili alıp saç telini dikkatle kumaşın içine yerleştirdi. Kendime hâkim olamayarak parmak uçlarımda yükseldim ve dudağının kenarını öptüm. Bana tek kaşını kaldırarak *bunu hak edecek ne yaptım* dercesine baktığında gülümsedim. "İçimden geldi," dememle tebessümünü genişleten adam, mendili pantolonunun cebine yerleştirdi.

Yolumuza devam ettiğimizde Alin'le Ensar'a yetişip onları geçtik. Telefonumu çıkarıp navigasyonu açtım. Atina'daki tek Müslüman mezarlığının konumunu bulduğumda rotayı oluşturdum. Sürünün başı olarak diğerlerinin beni takip etmesini sağladım. Sola dönüp Plaka'dan ayrılmamızı

Ninova

sağlayacak merdivenleri çıkmaya başladık. Stavros Kültür Merkezi'ne giden yola saptım.

"Taksiye binmemiz gerek."

"Arabayı niye almıyoruz?"

Ensar'ın sorusuyla karşı geldim. "Aracı takip eden adamları atlattık gibi çünkü ortada görünmüyorlar ama arabanın orada bizi bekliyor olabilirler. Ayrıca otopark çok ters bir yerde kaldı. Taksiyle izimizi kaybettirmemiz daha kolay olur."

Caddeye çıktığımızda Demir bir ıslık çaldı. Kulağımın sızlamasını sağlayan tiz notayla yüzümü ekşittiğimde yoldan geçmek üzere olan taksi durdu. Hızlı davranıp taksiye bindiğimizde Demir bilerek arka koltuğa oturmuştu. Ben ortada kalırken o sağ cam kenarına binip Ensar'ın arkasındaki koltuğu tercih etmişti.

Taksiciye konumu söyleyip acele ederse yüklü bir bahşiş alacağını belirttim. Gaza azılıp bedenimin savrulmasını sağladığında onu haddinden fazla teşvik ettiğimi düşündüm. Demir bütün çevikliğiyle hızla belimi sararak beni kendine çekti. Ona yaslanıp, deli gibi arabayı sürmeye başlayan şoför yüzünden kaybolan dengemi geri kazandım. Neyse ki muazzam bir emniyet kemerine, yani Demir'e sahiptim.

On dakikalık yolu altı dakikada tamamladık.

Ensar ödemeyi yaptığında taksiden inmiştik. Flisvos Marina'nın ilerisinde bulunan mezarlık hemen deniz kenarındaydı. Küçük alana giriş yaptığımız an tüylerim diken diken oldu. En fazla elli mezarlık bir alandı burası. Oldukça eski ve bakımsızdı. Mezar taşlarının bazıları yan devrilmiş, toprakların üzerindeki otlar kocaman olmuştu. Girişte ne bir bekçi ne de biri vardı. Mezarlıkta adımladığımız sırada Demir cebinden telefonunu çıkarıp flaşı açtı. Mantıklı bir hareketti, öylesine karanlıktı ki önümü zar zor görüyordum.

"Mezar taşlarına tek tek bakacak mıyız?"

Alin isyan edercesine sorduğunda içinde bütün huysuzluğumla adeta bağırdım. "Başka çaremiz var mı?" dememle kız kardeşim iç geçirip homurdandı. "Vaktimiz yok. Bari ayrılıp öyle arayalım."

Demir'le aynı anda karşı çıktık. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Sakin olun," diyen kız kardeşim adımlarını hızlandırdı. "Sadece bir teklifti."

Mezar taşlarının üzerlerindeki isimlere bakmaya başladığımızda fazla dağılmadık ama herkes mezarlığın belli bölgelerindeydi. Bakış açımdan çıkarmadığım kız kardeşim parmak ucunda adımlayıp taşları incelerken

olmak istediği son yerde gibi gözüküyordu ama şansına küsmeliydi, burada olmak zorunda kalmıştı çünkü dünyanın en zeki aptalıydı. Evet, bu tabiri yaklaşık üç kere daha kullanmıştım ama o kadar yerindeydi ki binlerce kez tekrarlayabilirdim.

Bastığım her adımda yüreğim ağzıma geliyor, anksiyetem kontrolden çıkıyor, kalbim göğsümün altında kanat çırpan bir kuş misali pır pır ediyordu. Karanlığın içinde, mezarların arasında adımlamak uzun bir süre kâbuslarımı avlayacaktı. Kaç dakikamız kaldığını bilmesem de zamanımızın tükenmek üzere olduğuna emindim. Mezarlığın içinde ilerlemeye devam ederek deniz kenarında kalan bölüme vardık. Yazan isimlere bakıp tanımadığım kişilerin doğum ve ölüm tarihleriyle kasvete bulandığımda mide bulantım dayanılması güç bir hal aldı.

"Helen."

Demir'in seslenişiyle doğruldum. Birkaç adım ötemdeki mezarın dibindeki adamın Nikolaos'u bulduğunu fark ederek hızla oraya yöneldim. Eski mezara vardığımda tüylerim diken diken oldu. Hiç görmediğim lâkin kanımdan ve etimden bir parça olan bebeğin huzuruna bu şekilde, böyle bir amaç için geldiğime inanamıyordum. İsmine göz atıp doğum ve ölüm tarihini gördüğümde parmaklarım uyuştu. Telefonu elimden düşürecek gibi oldum.

Alin ve Ensar da yanımıza geldiğinde tek bir hamle kalmıştı.

Demir bana cesaret vermek istiyor gibi parmaklarımı okşadığında, yüzündeki öfkenin canımın yandığını görmesinden kaynaklı olduğunu bilmek kendimi güvende hissettirdi çünkü biliyordum ki yanımdaki adam acıma engel olmak için elinden geleni yapardı. İnsanın ailesi veya ailesi gibi gördüğü yakın arkadaşı dışında birine bu şekilde güven duyması benim için yeni bir duyguydu. Daha önce tatmadığım, şimdi lezzetine vardığım için bir daha mahrum kalmak istemediğim bir nimetti.

Hades'in Persephone'ye saplantılı olduğu söylenirdi. Emindim ki Hades azıcık bile Demir gibiyse asıl saplantılı olabilecek olan Persephone de olabilirdi çünkü her kadın böyle birini isterdi.

Küçük mezara bakmak ciğerlerimin yanmasına neden oldu. Yutkunamadığımı hissederek bir an öksürdüm. Bir bebeğe ait olduğu belli olan minik mezar, çığlık atarak ardıma bakmadan kaçmak istememi sağlıyordu. Mezara ilerleyip Demir'in elini bıraktım. Denizin dalgalarının sesini işitebiliyor, gökyüzündeki yıldızların berraklığıyla önümü daha net görüyordum. Abimin adının kazılı olduğu taşa doğru eğilip üzerindeki pislikleri silkeledim.

Alin, solan teni ve kaskatı kesilen bedeniyle öylece dikilirken Ensar hemen yanındaydı. Demir eğilip mezarın üstünde parmaklarını gezdirip bir avuç dolusu toprak aldı. Gözlerimizi buluşturup toprağı bıraktığında emin bir şekilde konuştu. "Fazla yumuşak. Yakın zamanda yenilenmiş olmalı."

Başımı salladım. "Doğru yerdeyiz."

"Kusacağım," diyerek yüzünü ekşitti Alin. "Gerçekten buraya saklamış."

Sözlerini geçiştirmek istedim. "Kaç dakika kaldı?"

Kız kardeşim bileğindeki saate baktı ve gerilmeme neden olan cevabı verdi. "İki dakika."

Ensar üzerindeki ceketi çıkartıp mezarın başına bıraktı. Ardından gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Demir ona kaşlarını çatarak baktığında Ensar alaylı bir ifadeyle homurdandı. "Takımın kirlenmesin diye öylece duracak mısın?"

Demir gözlerini kısarak karşısındaki adamın kafasını mezar taşına geçirmek istediğini belli etmekten kaçınmadı. "Ellerimi kirletmekten korkmam ama modayı katletmek de hoşuma gitmez." Hakaret işitmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Ayrıca bu takım özel dikim."

Ensar tek kaşım kaldırdığında Demir ceketini çıkarıp bana uzattı. "Tutar mısın bebeğim?"

Ceketini alıp buram buram o kokan kumaş parçasına sıkıca sarıldım. Ensar ile Demir mezarı elleriyle kazmaya başladıklarında Demir'in telefonunu bıraktığı taşın kenarından aldım ve ışığı direkt onlara doğru tutmaya başladım. Aydınlanan önümle bakışlarım Ensar'ın sağ kolunun içindeki yaraları buldu. Bıçak kesikleri iki kolunda da vardı. Eski görünüyorlardı. Sağ kolunda iki, sol kolunda üç taneydi. Biri gerçekten onu parçalara ayırmaya çalışmış olmalıydı ve bu beni üzdü. Sağ kolunun iç kısmında, kıvrılmış gömleğinin altında kalan bir damga vardı lâkin ne olduğunu tam olarak göremiyordum. Bir sembole benziyordu.

Kendimi tutamayarak merakla mırıldandım. "Ensar sen kaç yaşındasın?" Bana bakmadan cevap verdi. "Yirmi altı."

"Kardeşimden altı yaş büyüksün."

Başını salladı. "Ve seninle aynı yaştayım."

Alin bana bakarken kastettiğim şeyi anladığını belli etti. "Demir de senden altı yaş büyük." Sözleriyle Demir doğrulup ona kaşlarını çatarak baktı. "Askerlik arkadaşından mı bahsediyorsun? Bey ekine ne oldu? Hayırdır, nereden geliyor bu samimiyet?"

"Ablamdan," diyerek bilmiş bir tavır takındı Alin.

Kız kardeşime bakarken onun saçını başını yolmamak için kendimi ne kadar zor tuttuğumu ifademe yansıtmaya çalıştım. Sandığımdan daha başarılı olmuş olmalıydım ki Alin bakışlarını kaçırıp omuzlarını düşürdü ve çenesini kapattı. Tekrar Ensar'a odaklanarak cevabını bir an önce bilmek istediğim soruyu bu gece zikrettim. "Neden Alin'i öldürmen gerekiyordu ve neden öldürmeyip korumayı tercih ettin?"

Sorum üzerine tebessüm etti. "Öldürmemi mi isterdin?"

Ağzımı açacaktım ki Demir sinirle homurdandı. "Evet."

Alin yüzünü ekşiterek Demir'e dik dik baktığında sinirden bağırmak istedim. Kendimi kreşte gibi hissetmeye başlamıştım. Demir toprağı daha hızlı kazmaya başladığında Ensar ona ithafen konuştu. "Merhamet kötü bir şey değildir. Belki arada denemek istersin."

"Merhamet isteyen Tanrı'ya dua etsin," diyen şeytanım oldukça ciddi gözüküyordu. "Çünkü ben o kelimenin anlamını bile bilmiyorum."

Bu doğru değildi. Demir bana karşı merhametliydi. Aksini iddia edecek olsa bile Alin'e de tahammül ediyordu. Kendini gerçekten zorluyor gibi gözüküyordu ama biliyordum ki bundan çok daha iyi biriydi. İsterse gayet merhametli biri olabilirdi.

Ya da belki ben de zeki bir aptaldım.

Umutsuz bir çaresiz de olabilirdim.

Okları Ensar'a çevirmek istedim. "Merhamet ettiğin için mi kardeşimi öldürmedin ve şu an onu koruyorsun?"

"Nedenlerimden sadece biri."

Aldığım cevap ile kaşlarımı çatıp Alin'e baktığımda gördüğüm tabloyla afalladım. Tatlı ve uysal bir ifadeyle tebessüm ediyor, Ensar'ı izleyerek hayallere dalıyor gibi hülyalı hülyalı bakıyordu.

"Diğer nedenlerin ne?" diye sorduğumda gözlerimi Alin'den ayırmadım. Kız kardeşim bu sorunun cevabını kendi de merak ediyor gibi dikleşerek kulak kabarttı. "Onlar da bana kalsın," diyen Ensar fazla kaçak dövüşüyordu. "Endişeli bir abla olman hoş ama beni sorgulaman gereksiz. Sonuçta kardeşini güvende tutuyorum ve bilmen gereken tek şey bu."

Demir, Ensar'ı kazdığı mezara sokmak ister gibi doğrulduğunda hemen dikkatleri başka bir şeye vermek isteyerek aceleyle konuştum. "Peki kız kardeşimi öldürmeni emreden kimdi?"

Ensar bu gece bu soruma üçüncü kez sessiz kalarak toprağı kazmaya devam etti. Demir gözlerini Alin'e çevirdiğinde bir an kız kardeşime olan bakışlarındaki endişeyi anlamadım. Bir illüzyon misali saniyeler süren bu duygu anında kayboldu. Yerine geri gelen öfkeyle Alin'i süzen adam

önüne döndü ve ben yeşertmeye cesaret ettiğim o umudu saliseler içinde katlettim.

Alin bileğindeki saate baktı. "Saniyelerimiz kaldı."

Demir doğrulduğunda Ensar ona eşlik etti. Bir şey bulmuş olduklarını fark ederek yanlarına yanaştım ve elimdeki cihazdan yayılan ışığı doğruca toprağa tuttum. Kart, Demir'in parmaklarının arasındaydı. Şeffaf bir poşetin içine yerleştirilmişti. Fazla derine gömülmediği için bulmamız uzun sürmemişti. Açıkçası daha derine inip abimin kemikleriyle yüzleşmek bu gece yapılacaklar listemin son maddesi bile olamazdı. Şu an adrenalinin etkisinde olsam da her şey bittiğinde bu gece yaşananlar üzerime lanet gibi çöküp feleğimi şaşırtacaktı.

Elimdeki telefon titredi. Aydınlanan ekrana kayan bakışlarım gelen bildirimi okuduğunda kalbim sıkıştı. Demir'in Alin ve Ensar'ın peşine taktığı adamı olan Mete *on saniye* yazılı bir mesaj göndermişti.

Neler olduğunu anlayamayarak Demir'e baktığımda altın harelerini yüzümde gezdirdiğini fark ettim. Tek kelime etmeden bana göz kırptığında kaşlarım çatıldı. Elindeki kartı bana uzatmasıyla ona yanaştım ve kartı alıp inceledim. Diğerleriyle birebir duruyordu.

Ensar aniden gerilen ortamı körüklemek istercesine konuştu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Biz gidiyoruz," dedi Alin ve hepimizin ona bakmasını sağladı. Sözleriyle kaynayan kanım dişlerimi sıkmamın nedeniydi. Kız kardeşim ise halimi görmezden geldi. "Beşinci kartı sadece ben alabilirim. Teslim ettiğim kişi paranoyağın tekidir. Kartı benim dışımda birine ölse vermez. Onu ürkütmemek gerek. Kartı alınca sizinle iletişime geçerim."

Demir ile aynı anda karşı çıktık. "Hayır."

"Tamam bana güvenmiyorsunuz, anlıyorum." Alin yalvaran gözlerle bakıyordu. "Ama daha büyük sorunlarımız var. Dediğim gibi beşinci kartı sadece ben alabilirim. Kartların sizde kalmasını isteyen benim. Bu yüzden kartı alır almaz sizinle iletişime geçmemem için hiçbir neden yok."

İşittiğim gürültüyle afallayarak başımı geriye attım. Berrak gökyüzünde yankı bulan sesin nereden geldiğini anlayamadım. Saniyeler içindeyse ağaçların arasından çıkarak görüş açıma giren helikopteri gördüm. Şaşkınlıkla bakakaldığımda helikopterin kapısı açıldı ve bir siluet belirdi.

Alin'in mırıldandığını duyduğumda önüme döndüm ve tam kalbinin üstünde duran kırmızı lazerin yarattığı noktayı fark ettim. Başımdan aşağı dökülen kaynar suyla olduğum noktada donakaldım. Kız kardeşimin göğsü hızla inip kalkıyor, yüzündeki ifade canımı yakıyordu.

Demir, beni korkudan işlevsiz kılan sözleri sarf etti. "Bizimle geliyorsun, Alin. Seninle sohbet edeceğiz ve bana cehennemimin planlarınla ne ilgisi olduğunu anlatacaksın. Aksi takdirde kalbine açacağım delikle o şeytani fikirlerin tarihe karışacak."

Kırıldığımı hissettim.

Demir'in planı yüzünden değil, bunu benimle paylaşmadığı için.

Bunun Alin'e kurduğu bir tuzak olduğuna inanmak istiyordum. Gerçekten kardeşimi gözümün önünde öldürmeye kalkacağına inanmak istemiyordum. Bu onu korkutmak adına hayata geçirilen bir oyun olmalıydı. Diğer türlü bir daha Demir'e güvenemez, onun yanında huzurlu hissedemezdim.

Bana bakmıyordu.

Doğruca Alin'e odaklanmıştı.

Belki de kırıldığımı biliyor ve bakışlarıma katlanamayacağını düşünüyordu. Doğru tahmindi çünkü şu an ona bakarken bile parçalanıyordum.

"Beni gerçekten ablamın önünde vuracak mısın?" diye sordu Alin. Sesindeki titreme kalbimi dağladı. Yanında duran adam öylesine saldırgan bir ifadeyle Demir'e bakıyordu ki sanki namlunun ucunda Alin değil de o vardı.

Demir bir saniye bile tereddüt etmeden, varlığımı yok sayarak net ve kararlı bir tonlamayla cevabını verdi. "Gerekirse evet."

Blöf yapıyordu.

Blöf yapıyor olmalıydı aksi takdirde aklımı yitirirdim.

Bedenim felç olmuştu lâkin asıl körelen hislerimdi. Bütün gücümü sömüren panik, korku ve kırgınlık, paralize olmamı sağlamıştı. Nefes alıyor muydum onu bile fark edemiyordum. Yapabildiğim tek şey kız kardeşimin gözlerine sıkıca tutunmaktı. İnatçılığına eşlik eden korkusuyla bana bakarken zihnim durmuştu. Kalbinin üstündeki noktaya baktığım an aklıma sızan ihtimaller bir tsunami gibi benliğime çarptı. Helikopterdeki siluet -ki onun Mete olduğuna emindim- şimdi parmağını kaydırsa, isteyerek ya da yanlışlıkla o tetiği çekse Alin'in kalbi parçalara ayrılırdı.

Kız kardeşim ölebilirdi.

Bedenimden bir titreme geçti. Gözlerimin kararmakta olduğunu hissederek nefes alamadığımda uyuşan parmaklarım elimdekileri tutmamı zorlaştırdı.

Alin ölebilirdi.

Şimdi, şu dakika, gözümün önünde.

"Abla," dediğinde işittiğim sesine rağmen kalbinin üzerindeki o minik kırmızı noktaya bakmaya devam ettim. Sıkıştığım kapan beni boğuyordu.

Alin bunu anlayıp pes etti. "Abla, sizinle geleceğim. Korkacak bir şey yok. Bana bakar mısın?"

Bakamadım.

O kırmızı noktaya takılıp kalmıştım.

"Persephone," diyen Demir kırılan kalbimi sesiyle un ufak etti. "Bebeğim, bana bak."

Ona bakmak istemedim. Bana *bebeğim* ya da *Persephone* demesini istemedim. Şu dakika o kırmızı noktanın kaybolmasından başka bir şey istemiyordum ama o nokta hâlâ oradaydı. Küçük kız kardeşimin göğsünde bir nişane gibi duruyor, benimle alay ediyordu.

Aniden çalan alarm sesiyle irkildim.

Kendi içimde sıkışıp kalmıştım ve o sesi işitmek yerimden sıçrayıp panik dolu bir nida savurmamı sağlamıştı. O alarm sesi bana başka bir şeyi çağrıştırmıştı. Oysa Alin'in saati zamanın dolduğunu haber veriyordu. Kız kardeşim bileğindeki saate uzanıp alarmı kapattı ve Ensar'ın koluna dokunarak sarışının ona bakmasını sağladı. Veda eder gibi bir hali vardı. Dudağının kenarını kıvırıp bir şey söylemek üzere ağzını açtığında, işittiğim silah sesiyle dizlerimin bağı çözüldü.

Çığlığım geceyi yarıp geçti.

Üzerime çöken ağırlıkla yeri boyladığımda neler olduğunu anlayamadım. Korkuyla başımı kaldırdığımda Demir'in bedenini bir kalkan misali vücuduma örttüğünü gördüm. Etrafa göz atarak sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Bakışlarım az ilerimizde uzanan ikiliyi buldu. Ensar da kendi vücudunu Alin'e siper etmiş, etrafa bakıyordu.

Alin'le gözlerimiz buluştuğunda durduğunu sandığım kalbim atmaya devam etti. Kız kardeşim iyiydi. O kurşunun hedefi göğsünün üzerindeki kırmızı nokta değildi.

Öyleyse kim ateş etmişti?

Ormanın içindeki koşuşturma seslerini işitebiliyordum. Az ilerimizdeki sık ağaçların arasında hareket eden gölgelerin sayısı en az bir düzineydi. Ensar ile Alin mezarın diğer tarafında bizden daha çok ateş hattındaydı.

"Kahretsin," diyen Demir beline uzanıp bir silah çıkardı ve dişlerini sıkarak haykırdı. "Ensar!"

Ona dönen sarışın Demir'in elindeki silahı fark edip Alin'i tamamen kamufle etti. Demir ise onu da beni de şaşırtan bir şey yaparak silahı ona doğru fırlattı ve bir yeri işaret etti. Ensar az ilerisine düşen silaha ardından gösterdiği noktaya baktı. Ardımdaki bir şeye bakmışlardı lâkin neler olduğunu anlayamıyordum. Mezarların arasından çıkmaya başlayan siyah

kıyafetli ve maskeli adamlar ateş açtı. Ensar onlara karşılık vererek tetiği çektiğinde tepemizdeki helikopterden de ardı ardına ateş sesleri yükseldi.

Demir'in sesini işiterek altın harelerine tutundum. "Benimle kal, Persephone. Ne olursa olsun yanımdan ayrılma ve bana canın pahasına sarıl."

Sözlerini mantıklı bir yere oturtamamıştım. Demir belimi sıkıca kavradı ve beni yattığımız yerden doğrulttu. Helikopterden ateş açan Mete bize saldıranların çoğunu indirirken çatışma sesleri yankı buldu. Alin ile Ensar da yattıkları yerden doğrulmuştu çünkü Mete onları da koruyordu. Adeta bize kaçmak için zaman yaratıyordu.

Demir kollarını belime sıkıca sardığında nefesim kesildi. Beni bir mengene gibi kıstıran adama baktım. Gözlerindeki öfkeye eşlik eden korkuyu gördüm. Sanki ellerinin arasından kayıp düşecektim de buna mâni olmak için beni bu denli sıkı sarıyordu. Tepemizden geçen kurşunun geride bıraktığı uğultuyla başımı boynuna gömdüm. Hızlı adımlarla ilerleyip beni de peşinden sürükledi. Sıkıca kavradığım boynuna kilitlendiğim adamın omzunun ardından Ensar ve Alin'in az ilerimizde, tam uçurumun kenarında olduğunu gördüm. Altın harelere baktığımda neler olduğunu anladım. Demir eğilip dudağımın kenarını öptü ve kulağıma fısıldadı. "Sakın beni bırakma, *moya koroleva.*"

Bedenimi esir almaya devam ederek uçurumun kenarından atladığında bana bırakmadığı seçenekle izinden gittim. Saniyelik bir zaman diliminde attığım çığlık kesildi ve ben kendimi soğuk suyun içinde buldum. Vücudumu esir alan akıntıya rağmen Demir beni bırakmamak konusunda kararlıydı. Kesilen nefesim ciğerlerimi yaktı. Demir suyun altında kalmakta zorlandığımı anlamış gibi ayaklarını çırptı. Saniyelerin ardından yüzeye çıkmamız ile derin bir nefes alarak sarsıldım. Öksürerek ciğerlerimdeki baskıyı azaltmaya çalıştım. Demir ise önüme gelen saçlarımı iterek yüzümün belli noktalarına buseler iliştirdi. Geriye çekilip gözlerimizi buluşturduğunda hâlâ tepemizde yankılanan silah seslerini ve helikopterin pervane gürültüsünü işitebiliyordum.

Ciğerlerim yanarken bedenim şiddetle titremeye devam etti. Adrenalin, paniğimi alıp götürmüştü. Şoka girdiğim için endişemi hissedemiyor da olabilirdim. Beni yakından izleyen adamın gözlerinde bir korku vardı. Daha önce onda görmediğim büyük bir tedirginlikle bana sıkıca tutunup kendini bana çapalamıştı. Belki de beni bırakırsa bir daha sarılamayacak olmaktan çekiniyordu. En azından gözleri bana bunu söylüyordu.

Bakışlarımı etrafta dolaştırarak Alin'le Ensar'ı aradım.

Gecenin karanlığına rağmen kızıl kafayı görebildim. Alin bakışlarımın üzerinde yarattığı ağırlığı hissetmiş gibi arkasına döndüğünde göz göze geldik. İyi olduğunu anlamamı ister gibi bana el salladı. Ensar tam dibinde yüzüyordu. Bana bir sıkıntı olmadığını hissettirdikten sonra kız kardeşim denize daldı ve görüş açımdan kayboldu.

Gittiğini biliyordum.

Ve ilk defa gitmesini sorun etmiyordum.

Altın harelere baktığımda aynı yere odaklandığını gördüm. Yüzünde öfke yoktu aksine rahatlamış gibiydi. Alin ve Ensar'ın ortadan kaybolmasını dert etmemiş miydi?

Boynuna doladığım ellerimi geriye çektiğimde kalbim tekledi. "Demir, kart elimden düştü."

Beni sarmalayan kollardan birini çözdü. Sağ elini kaldırıp sıkıca kavradığı kartı görüş açıma sundu. Plastik poşetin içindeki kart güvendeydi. Silah sesleri sonlandığında üstümüzdeki helikopter ufak bir daire çizdi. Bize tutulan ani spot ışığıyla gözlerimi kıstım. Helikopterden sarkan siyah ipten merdiven az ilerimize düştüğünde sonunda rahat bir nefes alabilmiştim.

Demir beni tekrar sıkıca sardığında bakışlarımızı buluşturdum. Beni her daim güvende hissettiren gözlerindeki sıcaklık içimi yaktı. Ateş sesini duyduğu an vücudunu üstüme atışı aklıma geldi. Ne olursa olsun bana bir zarar gelmeyeceğini kanıtlaması kalbimi fethetse de aynı zamanda o kalbi bu gece kırmıştı.

"Eve gitme vakti, Persephone."

Ev dediği yer cehennemdi ama o cehennem bana yuva olmuştu. Dönmek isteyeceğim bir liman haline gelip beni kuşatma altına almıştı. Bana bütün yollarımın bir noktada oraya çıkacağını hissettirmeye başlamıştı. Fakat bu hislerim, aslında İnferno'ya ait değildi. Sebebi Demir'di. Bu yüzden suya dalıp sarkıtılan ipe doğru yüzmeye başladığımda göğsümde bir boşluk vardı.

Yuvam Demir'di ama o, bu gece evimi başıma yıkmıştı.

RİVAYETLER ZİNCİRİ

Demir

Zihnimde bir savaş vardı.

Üç gündür aklımda dönüp dolaşan düşünceler karşısında bir şeyleri parçalamak, her yeri yakıp yıkmak istiyordum. İçimdeki karanlık sadece Helen'in yanındayken yok oluyor, ondan uzaklaştığım an bir sis bulutu gibi beni çevreleyerek içine alıyordu.

Fikirlerim birbiriyle düellodaydı.

Üç gün önce Atina'da yaşananlar bende birçok şeyin belirginleşmesini sağlamıştı. Gün yüzüne çıkan bazı gerçeklerle ruhumun derinlerinde hüküm süren o canavar kana susamıştı. Şimdi dişlerini birine geçirmek istiyor, doyuma ulaşmayı arzuluyordu. Birine zarar vermek tek dileğimdi. Gittikçe beni etkisi altına alan bu hissiyat karşısında parmaklarımı birinin boynuna sararak onun nefesini kesmeyi düşlüyordum.

Kim olduğu önemli değildi.

Tek isteğim acı dolu çığlıkları işitmekti.

Sonra *o* karşıma geliyordu. Beyaz tenini çevreleyen kızıl saçları ve bana cenneti bahşeden mavi gözleriyle yüzüme bakıyordu. Kokusu etrafımı sarıyor, kıvrak bedeni gözümün önünde raks ediyordu. Ve ben her şeyi unutuyor, sadece onun büyüsüne kapılarak bütün olumsuz düşüncelerle hissettiklerimden uzaklaşıyordum.

Üç gündür aramızda bir duvar vardı.

Kardeşini hedef almamla bana kırıldığını belli eden davranışlar sergilemeye başlamıştı. Zar zor yüzüme bakıyor, genelde eve geldiğim an odasına çekiliyordu. Odasına sızıp yanına yattığımda beni kovmuyordu ama onu kollarımın arasına almam için gerekli olan yakınlığı da göstermiyordu.

Uykuya dalana kadar bekliyor sonra onu sıkıca sarıp göğsümün içindeki o kafese saklamak istiyordum.

Bedenini, içindeyken hissettiğim o büyüleyici aitliği, ona istediğim gibi dokunabilmeyi ve sohbetlerimizi özlemiştim. Ama en çok özlediğim şey, bana güvenle bakan gözleri ve yaşadığımı hissettiren gülüşleriydi. Üç gündür bana bunların hiçbirini vermemişti. Beni cezalandırıyordu ve işe yarıyordu çünkü Helen, Persephone'm böyleyken yaşamdan zevk alamıyordum. Varlığına karışan yokluğu benim için bir işkenceden farksızdı.

Fizyolojik ve psikolojik olarak bütün acıları deneyimlediğimi düşünürdüm. Kaldıramayacağım bir şey olmadığına emindim. Her şeyin üstesinden gelebilir ve hayatta kalabilirdim. Ne kadar da yanılmıştım. Helen'in evimde, kollarımda olmasına rağmen aramızdaki mesafede deliren ben, onun benden nefret edişiyle asıl o zaman cehennemin içinde yaşamaya başlar ve herkese, özellikle de kendime şeytan nasıl olurmuş kanıtlardım.

Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Soluklanıp beni inceleyen kadına baktığımda dakikalardır düşüncelerimin içinde boğulduğumu fark ettim. Psikoloğuma karşı yüzüme varla yok arası bir tebessüm yerleştirdiğimde konuşmaya hazır olduğumu zannederek gülümsedi ve söze girdi.

"Görüşmeyeli nasılsınız?"

Sahte bir cevap vermeyi düşündüm. Ardından karşımdaki kadının buna inanmayacağını fark ettim. Ayrıca konuşmaya ihtiyacım olmadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. "Karmaşık."

Psikoloğum arkasına yaslanıp bütün dikkatini bana verdi. "Karmaşıktan kastınız nedir?"

"Kafam çok dolu," diyerek doğruldum ve dirseklerimi dizlerime yasladım. "Zihnimden bin tane şey geçiyor ve ben hepsiyle baş edemiyorum. Özellikle de Helen'le başa çıkamıyorum. Günlerdir benden uzak duruyor ve ben..." Dişlerimi sıkarak öfkeme ket vurmaya çalıştım. "Ben bir şeyleri parçalamak istiyorum."

"Sizden uzak durmasının bir nedeni var mı?"

Sorusuyla parmaklarımı saçlarımın arasına iliştirip tutamları çekiştirdim. "Var, ona sebebi kendi ellerimle verdim. Asıl öfkemin kaynağı da bu." Boğazımda bir düğüm oluştu. "Onu hayal kırıklığına uğrattım ve bu yüzden kendimden tiksiniyorum."

"Neden hayal kırıklığına uğrattınız?"

Arkama yaslanarak sessizleştim. Karşımdaki kadına, Persephone'min kardeşini öldürmekle tehdit ettiğimi ve Helen'in dahi beni durduramayacağını söyleyerek kalbini kırdığımı anlatamazdım ama bunu yapmak

zorundaydım. Alin'e silah doğrultup Helen'i tetiklemek istememiştim lâkin görmem gerekiyordu. Ablasının iyiliği için kendinden vazgeçebilir miydi anlamalıydım. Onun için kendini feda eden ablasına karşı nasıl bir karar vereceğini bilmek istemiştim. Helen'e bakarak onu nasıl bir paniğin içine düşürdüğünü göstermesini ve bir nebze de olsa pişman olmasını sağlamıştım. Bu süreçte ise bir kez bile Helen'e bakamamıştım çünkü kalbim dayanmazdı. Eğer uğruna insanlığın sonunu dahi getirebileceğim o gözleriyle bana bakar, endişesini güzel yüzüne yansıtırsa bir saniye bile güçlü kalamazdım.

Şimdiyse bu yüzden cezalandırılıyordum.

Psikoloğum soruyu yanıtlamayacağımı anlayarak farklı bir rota çizdi. "Genel olarak Helen Hanım'la ilişkiniz nasıl?"

Helen kısa süredir hayatımdaydı ama ben ondan önceki yaşamımı hatırlamakta zorlanıyordum, üstelik unutması kolay şeyler deneyimlememiştim. O varken her şey maziydi. Gelip geçmiş, yaşanmış ve bitmişti. Helen ise temiz bir sayfaydı. İhtiyaç duyduğum, aç olduğum ve istediğim her şeyin vücut bulmuş haliydi. Düşünceli, ince ruhlu, anlayışlıydı. Bana kendimi bazen bir çocuk bazen iyi bir adam gibi hissettiriyordu. Kimsenin vermediği şefkati veriyor, kimsenin dokunmadığı bir noktamı ele geçiriyordu. Aynı zamanda ateş gibiydi. Asla boyun eğmiyor ve karşımda dimdik durabiliyordu.

Ona hayrandım. Sadece ona karşı hisler beslediğim için değil, kendini var ettiği kadına duyduğum saygıdan dolayı ona gerçekten hayrandım.

"Üç gün öncesine kadar rüya gibiydi," diyerek kendimi aciz kıldığımda, karşımdaki kadının bu yüzümü görmesinden rahatsızlık duydum ama birine anlatmazsam volkan misali patlayacak, kendimle birlikte etrafımdaki herkesi yakacaktım.

"Otuz iki yıllık bir azaptan beraat etmiş gibi hissediyordum."

"Geçen seans, Helen Hanım sizi istemezse bunu sorun etmeyeceğinizi söylemiştiniz. Kışınız bahara dönmeyebilirdi çünkü siz soğuğa alışıktınız. Hâlâ aynı şekilde mi düşünüyorsunuz?"

Soğuk benim hak ettiğimdi.

Saplandığım buz kütlesinden çıkmamalıydım. Ölene dek orada cezamı çekmeliydim.

Helen ise ateşti. Sıcacık ve yakıcıydı. Bana dokunduğu an içimde bir alev yeşeriyor, bana bakıp gülümsediğinde o ateş harlanarak büyüyordu. Beni içten dışa eritiyor, buz tutmuş topraklarımın çiçekler açmasını sağlıyordu. Onsuzluğa geri dönebilir miydim?

"Hayır," dediğimde kendime bir söz verdim. "Beni istemezse cezamı çekerim ama beni istemesini istiyorum."

Psikoloğum kucağında duran deftere bir şeyler yazdı. "Bazı takıntılarınız olduğundan bahsetmiştiniz."

Takıntılarım.

Takıntım.

"Helen hayatıma girmeden önce bir düzenim vardı. Her gün aynı saatte kalkar, sporumu yapar, bir saat yüzer ve bütün günümle gecemi işimde geçirirdim. Seks hayatım da rutinlerden oluşurdu. Tek bir kadınla sevişiyorsam kurallarımın dışına çıkmaz ve olabildiğince az dokunmaya çalışırdım. Oral seks yapmazdım çünkü düşüncesi bile tiksinmeme neden olurdu. Aynı zamanda temizlik takıntım da vardı. Bir kadınla birlikte olmadan önce mutlaka duş almasını sağlardım. Parfüm kokuları beni fazlasıyla rahatsız ederdi." Sözlerim üzerine tarif ettiğim adamla şu anki versiyonum arasındaki farkları bütün şeffaflığıyla gördüm. "Ama Helen'leyken sürekli ona dokunmak istiyorum, sevişirken yüzünden geçen duyguları izlemek beni aşırı tatmin ediyor. Ve kokusu... uzun zamandır muhtaç kaldığım bir şey gibi geliyor."

Gözucuyla kadının tekrar not aldığını gördüğümde öfkelendim.

"Biliyorum, takıntılarım evrildi. Artık duyduğum saplantı Helen'e ait. Durum sadece ona takıntılı olmam değil, açıkçası sadece takıntılı olmayı tercih ederdim." Dişlerimi sıkarak bakışlarımı kaçırdım. İçimdeki bağırma isteğini kontrol etmeye çabaladım. "Çünkü o zaman bilmediğim bu duyguları adlandırmaya çalışmaz, bu kadar yorulmazdım."

"Bana adlandıramadığınız bu duyguları tarif eder misiniz?"

Sorusuyla arkama yaslanarak karşımda kalan İstanbul manzarasında gözlerimi gezdirdim. Karanlığın çöküşüyle açığa çıkan şehir ışıklarına bakarak mırıldandım. "Daha önce aşk, evlilik ve çocuk gibi kavramları hiç düşünmemiş aklımın ucundan bile geçirmemiştim."

Aile kavramı bana yabancıydı. Ailem varken bile öksüz olduğumu hissettiğim yıllar geçirmişken bir yuva hasretiyle yanmam beklenilemezdi. Her daim aitlik duymak istediğim yerin cehennemim olduğunu düşünür ve hissederdim. Bildiğim tek ev oydu ve hep öyle kalacaktı.

Üç gecedir, bu konuda da hata ettiğimi anlamıştım.

İnferno'dayken bile yuvamda değildim çünkü yuvam haline gelen kadına dokunamıyor, onun temaslarını çalarak benliğini kundaklamaya çalışıyordum. Bana bakmadığında karanlıktaydım. Işığı ancak gözleri beni bulduğunda üzerime çekebiliyordum.

Aşk, benim için sadece bir kelimeydi.

Daha önce kimse duygularımı harekete geçirememiş, bana bir kalbim olduğunu hissettirmemişti. İlişkilerim hep sığ ve yüzeysel olmuştu. Helen, benim bilmediğim bütün hisleri gün yüzüne çıkararak tokat gibi suratıma çarpıyordu. Takıntı diyemeyeceğim kadar masumane şeyleri bana aşılıyordu. Kararmış kalbimin renginin griye çalmasını sağlıyordu ve ben bu duyguların kaynağının sevgi olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Evlilik, benim için bir şakadan ibaretti.

Bunca yıl bir kez bile böyle bir şey düşünmemiştim. Kendimi başka bir insana bağlamak, hukuki açılardan boynuma bir zincir vurmak; hepsi kulağıma komik gelen şeylerdi. Şimdiyse Helen'e soyadımı vermek istiyordum. Kısa bir süredir tanışıyor olmamız umurumda değildi. Onu ilk gördüğüm an büyüsüne kapılmış, zaman geçtikçe o büyüden çıkamayacağımı anlamıştım ve son nefesime dek üzerimde yarattığı efsunla yaşayabilirdim.

"Şimdiyse hepsini istiyorum," diyerek şehir ışıklarına göz attım. "Helen'in verebileceği her şeyi istiyorum. Bu durum beni hem mutlu hem sinir ediyor. Bir yanım Helen'i kendime bağlamak, mecbur bırakmak istiyor. Çocukla, evlilikle, aşkla..." Sinirle homurdandım. "Çünkü biliyorum ki herkes gidebilir. Herkes gidiyor. Gitti ve gidecek."

Helen'in gitme ihtimali ayarlarımla oynuyordu.

Ona dokunamadığım her saniye göğsümün üstündeki karanlık giderek büyüyordu. Dolgun dudaklarında oluşan o güzel gülümsemeyi göremediğim her an içimdeki canavar öfkeleniyordu. Beni aklımı yitirmekten alıkoyan tek şey yanımda olmasıydı. Uzağımda dursa bile evimde kalmasıydı. Gözümün önünde oluşu beni dizginliyordu. Eğer Helen bir gün cehennemimden çıkar ve fani dünyaya karışırsa, giderken götüreceği tek şey kendi olmayacaktı. Demir de onunla gidecek geriye bir tek Hades kalacaktı. O an benim içimde bir kıyamet kopup, geriye kalan her şeyi benliğimle birlikte yok edecekti.

"Sizce terk edilmekten korkuyor olabilir misiniz?" diye soran kadına dönerek kendimden emin bir şekilde karşılık verdim. "Terk edilmeye alışığım."

Beni dikkatle izleyen kadına bakarak saniyelerimi devirdim. Dürüst davranıyor, ona gerçeği söylüyordum. Hayatım boyunca terk edilmiş, geride bırakılmıştım. Kimsenin giderken yanında götürdüğü olmamıştım. Bu durum benim ayrılmaz bir parçam haline gelmişti. Zaman zaman canımı yaksa da içimde bir yerlerde öylesine köklüydü ki olmama haline alışamazdım.

"Helen Hanım'ın sizi terk edeceğini düşünüyor musunuz?"

İşittiğim soru kalbimin ritmini bozdu. İfademe yerleşen her neyse karşımdaki kadının ürkmesini sağlamıştı. Kendime hâkim olamayarak öfkeyle kütsandığımda asıl sinirlenmemin nedeni bendim zira öyle bir kadını kaybedecek kadar aptalsam hiçbir şeyi hak etmezdim.

Başımı öne eğdiğimde bileğimdeki detay gözümü aldı. Yunanistan'dayken Helen ile aldığımız bileklikleri ikimiz de hâlâ takıyorduk. Siyah ipli bilekliğin altın rengindeki ince hilaline baktım. Uzun zamandır sahip olduğum en ucuz lâkin paha biçilemeyecek kadar değerli nesne bu bileklikti.

Sessizliğimi ve gerginliğimi baz alarak yön değiştiren psikoloğum başka bir soruya geçip ikimizi de sükûnet azabından kurtardığında, gözlerimi hafifçe okşamaya başladığım bilekliğimden ayırdım. "Sizinle ilk seanslarımızı hatırlıyorum. Bana beş yıl öncesine kadar cinsel birliktelikten zevk alabildiğinizi, isteksizlik duymadığınızı söylemiştiniz ama o zaman da böyle takıntılarınız vardı, değil mi?"

"Evet," diyerek o zamanları hatırladım. "Oldum olası takıntılıydım. Bunun en büyük nedeni de öpüşme fobimi ortaya çıkaran travmam. Bu yüzden cinsel birlikteliklerim sırasında hep belli rutinleri takip ederdim ama zevk alır, istek duyar, erekte olurdum." Kucağımda duran elime baktım. Parmağıma kazıdığım roma rakamı bana sırıtıyordu. "Ta ki beş yıl öncesine kadar."

"Beş yıl önce ne oldu?"

Sorusu bedenimin gerilmesine yol açtı. Yıllar öncesine giden zihnim yaşadıklarımı derleyip toparlayamıyor, anılarımın dağınıklığı başımı ağrıtıyordu.

"Beş yıl önce," dedim ve karşımdaki kadınla gözlerimizi buluşturdum. "Maddeye bağlı psikoz yaşadım. Bu yüzden yaklaşık dokuz gün hastanede yatıp kanımı temizlettirerek tedavi oldum. Halüsinasyonlar görüyor ve yoksunluk yaşıyordum. Ağır ilaçlarla beni kısa programda tedavi altına aldılar." Bakışlarımı kaçırıp kararan havayla gölgelenen şehre baktım. "O günden sonra bende bir şeyler değişti. Sanki içimdeki bir nokta kırıldı. Belki bana verdikleri ilaçların etkisidir bilemiyorum ama..." Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. "O dokuz günden sonra bende bir şeyler eksik kaldı ve bir daha asla tamamlanamadı."

Defterine not alan kadın, bir yandan durumu deşmeye devam etti. "Madde geçmişinizden bahseder misiniz?"

Geçmişte kaldığını söyleyebilirdim.

Gençlik yıllarımda parti yaptığım anlarda kullandığım kimyasallar olmuştu ama bunların hiçbiri düzenli periyotlarda değildi. Kontrolü yitirmekten hoşlanmazdım ve maddenin buna engel olduğunu fark ettikten sonra içmeyi bırakmıştım. Tolerans eşiğimin yüksek oluşu paçayı yırtmamı kolaylaştırmıştı çünkü takıntılı kişiliğimden dolayı bağımlı hale gelmem muhtemeldi.

Beş yıl önce ise bir gecede bütün dünyam başıma yıkılmıştı. Bunun nedeniyse özel olarak üretilen ve o zamanlar piyasaya yeni yeni giren bir uyuşturucuydu. Altın Vuruş olarak bilinen o küçük şişenin içindeki sıvı yüzünden bir gecede zihnimde bir bağlantı kopmuştu. Önceden de madde geçmişimin olmasına eklenen bu durum iplerimin kolayca aşınmasını sağlamıştı.

Altın Vuruş yüzünden kendimi kaybetmiştim. Sanrılar görmeye başlamış, gerçeği ve hayali ayırt edemez hale gelmiştim. Araz beni yaka paça hastaneye götürüp rehabilitasyon için kapalı servise yatırttığında öfkeden delirmek üzereydi ama asıl aklını yitirme aşamasında olan bendim. En eski dostlarımdan biri olan adam, böyle bir salaklık yaptığıma inanamamıştı. Açıkçası şu an ben de inanamıyordum lâkin o zamanlar cahil cesaretiyle *bana bir şey olmaz* diye düşünerek böyle bir halt yerken önünü ardını düşünmemiştim.

"Hayatımın hiçbir döneminde düzenli olarak kullanmadım. Beş yıl önce kullandığım o son sefer içtiğim madde piyasadaki diğer uyuşturucu çeşitlerine göre on kat daha etkiliydi. Ayrıca içeriğiyle oynanmıştı. Bu yüzden bünyem kaldıramamış olmalı ki şalterlerim indi. Tedavi gördükten sonra da alkol ve sigara dışında hiçbir şey kullanmadım."

Araz'ın beni hadım etmekle tehdit etmesi de işimi kolaylaştırmıştı ama bunu karşımdaki kadının bilmesine gerek yoktu.

"Öyleyse o dokuz günden sonra cinsel isteksizlik yaşamaya başladığınızı ve seks sırasında tatmin olmakta zorlandığınızı söyleyebilir miyiz?"

"Evet, aslında doktorum kanımı temizlemek için kullandıkları ilaçların yan etkisi olarak bir süre sorun yaşayabileceğimi söylemişti ama uzun süreli bir problemden bahsetmemişti."

"Ve bu problem Helen Hamm'ın hayatınıza girmesiyle ortadan kayboldu."

"Helen için eski alışkanlıklarımın ve sorunlarımın hiçbiri geçerli değil ama başka kadınlar için de bu durum aynı mı bilmiyorum."

Persephone hayatıma girdiğinden beri benim için diğer bütün kadınlar görünmez hale gelmişti. Bakışlarım bir tek ona değiyor, aklım sadece onu

Ninova

algılıyordu. Diğer kimse umurumda değildi. İstediğim tek kişi Helen'di. Bu yüzden bu durum ona özel miydi emin olamasam da bir yandan garanti verebilirdim. Persephone'm dışında kimse böyle bir güce sahip olamazdı. Kızıl saçlarının büyülü bir yanı vardı ve bu onu ekstra eşsiz kılıyordu.

Psikoloğum mimiklerini kontrol etmeye çalışsa da kafasını karıştıran bir şeyler varmış gibi bana dikkatle bakıyordu. Dudağının kenarını kıvırarak defterine bir şeyler yazdığında sorguladı. "O dokuz güne dair neler hatırlıyorsunuz?"

"Çok bir şey hatırlamıyorum," diyerek zihnimi yokladım. "Dört saatte bir serum yiyordum ve bir sürü hap içiyordum. Bu yüzden genelde uyuyordum. Uyanık olduğum zamanlarda ise bilincim kapalı gibiydi."

"Gördüğünüz sanrı ve halüsinasyonları hatırlıyor musunuz?"

"Doktorum biraz bahsetmişti ve o günlere dair birkaç kesit hatırlıyorum ama hepsi oldukça silik."

"Ne gibi şeyler görüyormuşsunuz?"

Sorusuyla bakışlarımı kaçırdım. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunda göğsümde bir sızı belirdi. İçimin kanadığını hissetmemi sağlayan bu sızının yakan bir etkisi vardı. Altın Vuruş yüzünden sanrılara kapıldığımda yapay cehennemimin gerçek bir cehennem olduğunu düşünmeye başlamıştım.

İşte bu derece ruh hastasıydım.

Yalan söylemeyi tercih ederek mırıldandım. "Şu an hatırlayamadım."

Kaçındığımın ve konuşmak istemediğimin farkındaydı. Üstüme geleceğini, bu konuyu arşınlayacağını düşündüm ama beni yanıltarak başka bir konuya geçiş yaptı. Belki de beni zorlamaması gerektiğini düşünmüştü çünkü her an ardıma bakmadan gidebilirdim.

"Cinsel takıntılarınızın kaynağı olarak öpüşmekte yaşadığınız problemi ortaya çıkaran travmanızın etkili olduğunu düşündüğünüzü söylediniz," diyerek gözlerini yüzümde gezdirdi. "Seanslarımızın başından beri bu travmanızdan açıkça bahsetmiyorsunuz. Eğer fobinizi yenmek istiyorsanız, travmanız üzerinde çalışmaya başlamalıyız."

Helen'i öpmek uzun zamandır istediğim tek şeydi.

Dudaklarına baktığım an bile içimde bir burukluk oluşuyordu. Tadını almak, gözlerimi yumup lezzetinde kaybolmak istiyordum. En acısı ise onun da beni öpmek istediğini görüp arzusunu gerçekleştirememekti. Dilediği her şeyin onun olmasını istiyor yine de isteğini yerine getiremiyordum. Bu kendimi aciz ve eksik hissetmemi sağlıyordu. Ona layık olmadığıma emin olduğum anlar, böyle zamanlardı. Özellikle parmaklarını

dudaklarına sonra benim dudaklarıma yasladığında gördüğüm o şefkat, içimde büyük bir yara açıp sonra o yaraya tampon uygulamıştı. Zıtlıklarla dolu olan ilişkimiz, bu kadar zorlayıcı olmamalıydı.

"Geçen hafta Helen'le öpüşmeyi denedik."

Bana yaklaşımını, kokusunu, dudaklarının yakınlığıyla hissettiğim sıcaklığı ve bütün olumlu duygulara eklenen o negatif hissiyat; hepsi üzerime devrilen bir dalga gibi beni içine alıp oradan oraya savurdu.

"Nasıl hissettiniz?"

İşittiğim soru boğazımı düğümledi. "Sorun hissettiğim değil. Sorun gördüklerim. Gözlerimi yumduğum an zihnimde canlananlar." Midemin bulandığını hissederek yüzümü ekşittim. "O görüntüler aklıma düştüğü an, kendimden tiksiniyorum."

"Duyduğunuz tiksinti kendinize mi ait oluyor?"

"Kirli hissediyorum."

Defterine not alan kadın gözlerini üzerimde dolaştırırken dönüp ona bakmadım. Midemdeki bulantıyı kontrol etmeye çalışarak şehir manzarasını izledim. Gördüğüm şey yüksek binalar ya da gökyüzü değildi, ben geçmişimin yansımasına bakıyordum. Gözümün önünde beliren sahnelerin yarattığı o ezilme ve küçülme hisleriyle boğuşuyordum. Bütün uzuvlarımın pislik içinde olduğunu düşünmeye başlıyor, aniden duş almak istediğim için odayı terk etme vaktimin geldiğine inanıyor, kaçacak yer arıyordum.

"Size kendinizi kirli hissettiren şey nedir?"

Her şey gözümün önündeydi. Midemde ekşi bir tat uyandıran, kalbimin ritmini bozan ve parmaklarımın kasılarak soğuk bir terin sırtımdan kayıp gitmesini sağlayan her şey zihnimde canlanıp bana karşı savaş açmıştı. "Çocukluğumda yaşadıklarım. İstemediğim dokunuşlar. Kendime duyduğum tiksinti. Başkalarına da kirimi bulaştırmama isteği. Helen'i öpmek istiyorum ama o çok temiz, çok güzel. Kirimi ona bulaştırmak istemiyorum."

İçimde beliren bu anlamsız hisle yıkanmak, derimi sökene dek bedenimi keselemek istedim. Ona bu ellerle dokunmuş, bu bedenle tapmıştım. Bana nasıl izin verebilmişti? İlahi bir güzellikle ışıldayan kadın benim karanlığımın üzerine bulaşmasına nasıl müsaade etmişti? Bana acımış, benim adıma üzülmüş olmalıydı. Ben de unutmuştum. Ona dokunurken ne kadar kirli olduğum aklımdan çıkmıştı.

"Helen Hanım'ı öperseniz kirinizi ona da bulaştıracağınızı mı düşünüyorsunuz?"

"Ben onu her türlü kirletiyorum. O melek, ben ise şeytan. Ona dokunduğum her an günah işliyorum çünkü onun kadar güzel bir kalbi hak etmiyorum ama onu öpemiyor oluşum sadece onu kirleteceğimi düşünmemden kaynaklı değil. Gözümü kapadığımda maruz kaldığım ama istemediğim o dokunuşları hatırlıyorum." Ellerimi yumruk haline getirdim. Çenem uyuşmuş, dişlerim gıcırdamış, kelimeler ağzımdan çıkmakta zorlanmıştı. "Özellikle bende ağır bir iz bırakan *o* kişiyi hatırlamak, kalp krizi geçirecekmişim gibi hissetmemi sağlıyor."

"Bana o kişiden bahseder misiniz?"

Gözlerimi psikoloğumla buluşturduğumda istediğimden daha sert çıkan bir tonlamayla karşılık verdim. "Hayır."

"Demir Bey," dediğinde yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Üstünden gelmek istiyorsak derine inmeliyiz."

Başımda beliren ağrıyla ellerimi şakaklarıma yasladım ve birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. Tekrarlamak, hatırlamak ve dile getirmek istemediğim anıların somutlaşıp karşıma geçmelerini, hepsini aleve vermeyi istiyordum ama emindim ki karşıma geçseler arkama bile bakmadan onlardan kaçardım. Tam olarak bu yüzden yüzleşmeli ve aşmalıydım. Eskiden bu gücü kendimde bulamazdım. hâlâ da bulabildiğimi sanmıyordum ama beni motive eden biri vardı. Helen maruz kalacağım her acı ve korkuya değebilecek tek kadındı.

Gözlerimi aralayıp karşımdaki kadına baktım. "Başka bir yolu yok mu?"

Sorum üzerine kalemini defterinin arasına yerleştirerek doğruldu. "Duyarsızlaştırmayı deneyebiliriz. EMDR tekniğini kullanarak, çocukluğunuzda yaşadığınız ve sizde travma oluşturan anı ve kişilerle yüzleşmenizi sağlayıp o an hissettiğiniz duygu ve düşüncelerin etkisini azaltabiliriz."

"Tamam, bunu yapalım o zaman."

"Ama bu teknik için kabullenmeye hazır olmanız gerek," diyerek yanan umut ışığımı söndürdü. "Bu tekniği kullanırsak o anları tekrar yaşayacaksınız. Şu an hatıralarınızdan, onların üzerinizdeki etkisinden kaçıyorsunuz. Bazı şeyleri kabullenmezseniz bu teknik işe yaramaz hatta aksine sizi daha kötü etkileyebilir."

Çocukluğum bakmak istemediğim bir tabloydu.

İçinde bin bir renk acı vardı. Bazen rüyama giren hatıralar bile canımı yakardı. Hepsini zihnimde tekrar yaşayabilecek olma ihtimali beni rahatsız etmişti. Kaçtıklarımın yüzüme vurulmasını istemiyordum ama işin ucunda Helen varken pes edemezdim. Onu öpmemi sağlayabilecekse her şeyi

yapardım. Persephone'min bir kez bile olsun tadına varabilmek için geçmişimdeki bütün hayaletleri avlardım.

"Baş edebilirim," diyerek arkama yaslandım. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Psikoloğum bana ardından bileğindeki saate baktı. "Seansımızın sonuna geldik. EMDR için gelecek haftaki seansımızı kullanalım. O zamana kadar size bir ödevim var. Helen Hanım'a kendinizi kirli hissettiğiniz anlardan birini anlatmanızı istiyorum."

Hızla karşı çıktım. "Hayır." Göğsümdeki sıkışmayla doğrulduğumda paniklemiştim. "Helen günlerdir yüzüme bakmıyor. Bir de ona böyle iğrenç şeyler anlatırsam tamamen soğur benden."

Bana büyük kahverengi gözleriyle bakıyordu. "Demir Bey, gerçekten Helen Hanım'ın anlatacağınız şeylerden dolayı sizden soğuyacağına inanıyor musunuz?"

Helen'in yüreği genişti. Oldukça anlayışlıydı. Ama midesiz de değildi.

"Elbette soğuyabilir!" diye bağırdığımda kendime hâkim olamadım. "Üç gündür yüzüme bakmıyor diyorum. Ona dokunamamak, bana gülümsediğini görememek, ona sarılmak için uyumasını beklemek bana nasıl acı veriyor bilmiyorsun. Onu kaybetmeyeceğim." Öfkeme mâni olamayarak isyan ettim. "Özellikle de kahrolası travmalarım yüzünden."

Hızla ayağa kalktığımda psikoloğum bana eşlik etti ama yüzüne dahi bakmadım. Odadan çıkıp kliniğin içinde hızla yürüdüm ve boğulduğumu hissederek kendimi dışarıya attım. Karanlık şehir üstüme çöktüğünde derin bir nefes aldım. Gömleğimin yakasını çekiştirerek arabama ilerlediğimde tek isteğim cehennemime, güvenli alanıma dönmekti. Helen'in yüzünü görürsem bir nebze de olsa sakinleşebilirdim.

Bu yüzden aracıma binip yola koyuldum.

Helen'e bir pasta uğruna küçücük yaşta hırsızlık yaptığımı anlattığımda benden soğumamıştı. Yani soğuduysa bile bunu bana belli etmemişti. Aksine beni daha sıkı sarmalamıştı. Bu yüzden bir yanım ona anlatacağım hiçbir şeyin gözündeki değerimi yok edemeyeceğini söylüyordu. Diğer yanım ise aklımdan geçen düşüncelere bile hayret ediyordu. Elbette benden soğuyacak ve tiksinecekti. Kim benimki gibi bir çocukluk yaşamış olan adamı sevebilirdi?

Sevmek.

Evet, Helen'in beni sevmesini istiyordum.

Ve bunu sağlayabilmemin tek yolu, onun gibi bir kadının isteyebileceği bir adam olmamdı. Küçükken gördüğüm, imrendiğim o adamlar gibi olmak. Güçlü, yıkılmaz ve saygın durmalıydım. Helen'in hak ettiği buydu.

İnferno'nun bana özel olan otoparkına girip aracımı park ettim. Arabadan inip merdivenlere yöneldim ve düğmeye bastım. Helen bugün İnferno'dan ayrılmamıştı. Özel koruması haline getirdiğim Halit sayesinde attığı her adımdan haberdardım. Yine de kendisinin arayıp bana gününü anlatmasını tercih ederdim. Öylesi her zaman beni onun gözünde önemliymişim gibi hissettirirdi.

Asansöre binip Piramit'e giden tuşa bastım. Dakikalar içinde kontrol odasındaydım. Beni görerek ayağa kalkan çalışanlarıma selam verdiğimde, herkes karşılık verip ardından işlerine döndü. Güvenlik şefim olan Nejat, geldiğimi fark ederek yanıma adımladı. "Patron hoş geldin," diyerek elindeki zarfı uzattı. "Hektor'dan geldi. İstediğin araştırmanın sonucuymuş."

Zarfı elinden alıp yırttım ve içindeki dosyayı çıkarıp belgelere göz atmaya başladım.

Üç gün önce, Ensar ve Alin'le geçirdiğim vaktin sonucunda zihnimdeki birçok soruya cevap bulabilmiştim. Özellikle Ensar'ı yakından inceleme imkânı bulabilmek benim için büyük bir artı olmuştu. Mezarı kazdığımız sırada tenindeki damgayı görmüştüm. K harfinin içinden geçen hançer sembolü bana tanıdık gelmişti lâkin tam olarak nereden aşinalık duyduğumu hatırlayamamıştım. Bu yüzden Hektor'dan araştırma yapmasını rica etmiştim.

Elimdeki belgeleri incelerken kaşlarım çatıldı. Şimdi o sembolün ve Ensar'ın hareketlerinin neyin sonucunda oluştuğunu anlıyordum. Yeraltı dünyasında, gölgelerin fısıldadığı efsanevi bir hikâye vardı. Rivayete göre, öz kardeşini öldüren ve bu yüzden Kabil lakabıyla anılmaya başlayan adam çoğu kişinin korkulu rüyasıydı. Bu adam acımasız bir deli olarak görülürdü. Bunun en büyük nedenlerinden biriyse küçük erkek çocuklarını kaçırıp onları kiralık katil haline getirmesiydi. Çocukluklarından başlayarak onları birer makine misali inşa eder, bir nevi kendi ordusunu kurardı. Adam hakkında hiç kimse bir şey bilmezdi. Emin olunan yegâne bilgiyse, Kabil'in askerlerinin tenine kazıdığı mühürdü. Onları Kabil'in K'si ve öz kardeşini öldürürken kullandığı düşünülen hançer kombinasyonundan oluşan bu sembolle nişanelerdi. Ve bu mührün Ensar'ın kolunda olmasının tek yolu onun da Kabil'in askerlerinden biri olmasıydı.

Ensar işkenceye uğradığını ima etmişti. Kabil'in askerlerini yetiştirme yollarından birinin de onlara işkence etmek olduğu kulağıma çalınmıştı. Adam onları yıkılmaz hale getirebilmek için çocukları kendi elleriyle yıkmayı mantıklı buluyor olmalıydı.

Bana kalırsa bu sadistliğin daniskasıydı.

Ayrıca Alin, Ensar'ın onu normalde koruması değil öldürmesi gerektiğini söylemişti. Duyduğum kadarıyla Kabil'in askerleri para karşılığında herkesi öldürebilirlerdi. Bir robottan farksızlardı. İşlerini asla yarım bırakmazlar ve taraf değiştirmezlerdi. Ensar ona verilen görevi gerçekleştirmeyerek Kabil'e karşı geldiyse başı Alin'den daha büyük bir belada demekti.

Bu ihtimal bana mantıklı geliyordu çünkü Alin'e nasıl baktığını görmüştüm. Ensar, cimcimeye gözünü her değdirdiğinde ruhunu teslim ediyor gibi hem acı hem de huzurlu bir ifade yüzünü esir alıyordu. Alin için Kabil'e karşı gelmiş olması yüksek ihtimaldi. Bu yüzden canından olacak olması ise talihsizlikti çünkü kötü birine benzemiyordu. Evet, beni sinirlendirmişti ama beni sinirlendirmesi bile esaslı biri olduğu anlamına gelirdi. Aksi takdirde öfkemi hak etmezdi.

Belgelere göz attığımda işe yarar tek bir şey bulamadım. Hektor'un araştırmasının dahi yetersiz kalması bana Ensar'ın Kabil'in adamı olduğunu yüzde yüz kanıtladı. Ayrıca bu gerçek ismi değildi. Elimdeki belgelere göre Ensar Kurt isimli adam, elli yedi yıl önce ölmüş biriydi.

Dosyayı karıştırıp işime yarayabilecek başka bir şey bulmaya çalıştım lâkin kalan bilgiler oldukça önemsiz gözüküyordu. Dosyayı kapatıp zarfın içine geri koydum. Beni izleyen Nejat'a döndüm. "Alin'le Ensar'dan yeni bir haber var mı?"

O olaydan sonra Alin, Plaka yakınındaki otoparkta park edilmiş olan aracımın arka camını patlatıp içinde tabletini bulunduran çantayı almıştı. Elbette Ensar da ona yardım etmiş olmalıydı. Yunanistan'dayken gözden kaybolmuş, radarımdan çıkmayı başarabilmişlerdi. Türkiye'ye geri döndüklerine emindim. Alin'in beşinci kartı almak için bizzat kendisinin harekete geçmesi gerektiğini söylemesi beni düşündürtüyordu. Kartı, paranoyak diye lanse ettiği birine teslim etmişti. Bu kişinin kim olduğunu merak ediyor, niye böyle nitelendirdiği birine kartı emanet ettiğini bilmek istiyordum.

"Şu anlık bir gelişme yok," diyen güvenlik şefim hemen ekledi. "Ama merak etmeyin, radarımıza tekrar gireceklerdir."

Belki de kendi ayaklarıyla geri gelirlerdi.

Çünkü Yunanistan'dan sonra emindim ki Alin bu işin içinde olmamı istiyordu. Aklındaki planda ben önemli bir aşamaydım ve dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına döneceğini hissedebiliyordum.

Piramit'in etrafı çevreleyen geniş ekranlarından birine baktım. Alin'in fotoğrafı daima orada duruyor, hedef niyetiyle göz dolduruyordu. Kıvırcık kızıl tutamları, minik burnu, dolgun dudakları ve mavi gözleriyle hem güzel hem de çok genç gözüküyordu. Helen'i o kadar çok anımsatıyordu ki kardeş olduklarını bilmesem bile onları gördüğüm an aralarındaki bağı anlardım. Bu ona kızgın kalmamı zorlaştırıyordu. Yunanistan'da da ona ne kadar laf söylersem söyleyeyim, bir noktada ciddi olamamıştım ve bu sinir bozucuydu.

Piramit'ten çıkmak üzere arkama döndüğümde bana doğru adımlayan Yalın'ı gördüm. Başıyla selam verip elinde duran tableti uzattı. "Sonuçlar geldi."

Tableti alıp ekrana baktığımda gördüğüm şeyle kan beynime akın etti. Öfkemin nedeni beklenmedik bir durumla karşılaşmam değildi aksine tahminlerimin doğru çıkması sinirlenmemi sağlamıştı. Yunanistan'da Ensar, Helen'i düşmekten kurtardığında aldığım saç telini, Helen'in evinde bulduğumuz saç teliyle karşılaştırtmıştım. Ve saniyeler öncesinde ulaştığım sonuçla rahatlıkla söyleyebiliyordum, Helen'in evine girip ortalığı dağıtan kişi Ensar'ın ta kendisiydi.

Ekranı kapatıp tableti Yalın'a uzattım ve etrafımdaki insanlara göz attım. Ensar'ın Helen'in evine girip ortalığı dağıtması aklıma yatmıyordu. Belki de Ensar en başlarda sadece Alin'i değil Helen'i de öldürmek istemişti ama bunun için bir sebebi yoktu. O zaman o evde bulunmasının başka bir nedeni olabilir miydi?

Ensar hakkında şüpheliydim, Alin için ise emindim.

Minyatür şeytanın aklından bin bir türlü tilki geçiyordu. Alin, Ensar'a kıskandığım için vurduğumu düşündüğünde bana obsesif demişti. Bunu sadece ablasına olan korumacı tavrımdan ötürü dile getirmemişti. Ses tonu ve ifadesi bir gerçeği belirtir gibiydi. Alin takıntılı kişiliğimi biliyordu. Helen'in bana bebek gibi baktığını, ona kraliçe gibi davrandığımı, ablasıyla aramdaki özel anları *biliyordu*. Hatta bazı hareketleri ve ifadeleri daha fazlasını bildiğini anlatır cinsten imalıydı.

Her şeyi başlatan olaylı gece aklıma düştü.

Alin'le Alper'in bir sokak arasında terk ettiği o araç otoparka rahatlıkla giriş yapıp aynı rahatlıkla çıktığından beri *içeride* bir köstebek olduğunu biliyordum. Doğu *sticker* sayesinde otoparka giriş çıkış yapabildiklerini ve

Ninova

hemen saptanamadıklarını söylemişti ama o *sticker* görevi gören çipler özel ve sınırlı sayıdaydı. Birinin kendi çipini Alin ve Ensar'a verdiğini düşünmüştüm. Çok fazla çalışanım olduğu için köstebeğin herhangi bir yerde olabileceğini sanmıştım ama benim evimde, Helen'le aramda yaşananları bilecek kadar derinde saklı olabileceğini düşünmemiştim. *Oysa yanı başımdaydı.*

Cehennemimde, Alin'e haber uçuran bir güvercin vardı ve benim onun boynunu kırmam gerekiyordu.

Yalın yanıma yanaşarak merakla mırıldandığında desibelini sadece benim duyabileceğim bir düzeyde tutmuştu. "Verdiğin o saç teli kime aitti?" Sorusuyla gözlerimi yüzünde gezdirdim. Yıllardır yanımdaydı. Sadece bir çalışan değil, benim için bir arkadaştı ama şu an aynı zamanda potansiyel bir şüpheliydi.

"Hektor, Alin'in geliştirdiği programla ilgili bir şey dedi mi?"

Yalın sorusunu yanıtsız bırakmama karşılık afallasa da üstelemedi. "Evet, araştırmasına göre şu an için devletin radarında böyle bir konu yok. Veritabanını inceleyip derine daldığında bazı kırıntılar bulsa da iz sürülemiyormuş. Dark Web'te bazı şeyler varmış ama direkt Alin'i hedef gösterecek bir şey bulamadı ki olsaydı bulurdu. Doğu'ya araştırması için bazı bilgiler verip yönlendirmelerde bulundu ama pek anlamadım."

Hektor, tehlike yok diyorsa yoktu çünkü gerçekten olsaydı ilk o bilirdi.

"Ben Helen'e gidiyorum," diyerek bütün yorgunluğumla Piramit'ten ayrılıp ofisime doğru adımladım. Eve girip yukarıdaki kata çıktığımda sabah o uyurken yanından ayrıldığım kadını görecek olmanın heyecanına kapıldım. Yüzüme birkaç saniyeden daha uzun bir süre bakmayacak olması kalbimi kırsa da en azından onu görebilecek, varlığını hissedebilecektim.

İkinci kata adım attığım an gözüme çarpan manzarayla rahatça soluklandım. Bütün günün yorgunluğu, kaosu ve kahrı yok olmuştu. Helen televizyonun karşısındaki geniş koltuğa oturmuş film izlerken Kerberos dizlerine yatmıştı. İnce parmaklarıyla Kerberos'un tüylerini okşuyor olmasını kıskandım. Üç gündür bana dokunmuyordu ve ben şu dakika bir dilek hakkım olsa köpeğimin yerine geçmek isterdim.

Salona doğru yavaşça adımladım ve üstümden ceketimi çıkardım. Koltuğun kenarına ceketimi bıraktığım sırada Helen bakışlarını benimle buluşturdu. Güzel yüzü, göğsümün ortasına sert bir yumruk misali inip beni nefessiz bıraktı. Bana cenneti anımsatan mavi gözleriyle mırıldandığında sesine duyduğum hasret midemi düğümledi. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," derken kastettiğim oydu.

Onu her daim hoş buluyor, bulabildiğim için mutlu oluyordum.

Koltuğun en uç kısmına oturdum çünkü Helen'in yakınlığımdan rahatsızlık duyup odasına gitmesini istemedim. Uzağımda kalsa bile onu görmeye ihtiyacım vardı. Benden bakışlarını esirgeyen kadın önüne dönüp dikkatini televizyona verdi. Kerberos'u sevmeye devam ederek ekrandaki filmi izlediğinde gözlerimi ondan ayırmadım. Bunu hissetmiş gibi saniyeler sonra tekrar bana baktı ve günlerdir bana bahşetmediği o şefkatli tonlamasıyla mırıldandı. "Aç mısın?" Mutfağı işaret etti. "Sana da yemek ayırdım."

Beni düşünmüş olması içimi sızlatsa da umutlanmak istemedim. "Aç değilim ama teşekkür ederim, ellerine sağlık."

Bir şey demeden önüne döndü. Koltuğun bir ucunda o, bir ucunda bendim. Aramızdaki mesafeden, onu hissedememekten o kadar çok nefret ediyordum ki başka bir duyguya içimde yer kalmıyordu.

Cayır cayır yanan ruhum adına soğuk bir duş alarak kendime gelmek istedim. Koltuktan kalkıp odama girdim ve banyoya adımlarken üstümdekileri çıkardım. Kendimi buz gibi suyun altına atıp titreyene dek içeride kaldım. Soğuk; ceza. Evet, bu ihtiyacım olan hatırlatıcıydı. İşim bitip bütün bedenim donacak raddeye geldiğinde duştan çıkıp kurulandım. Altıma siyah eşofmanımı üstüme ise aynı renk tişörtümü geçirdim. Saçlarımın nemini havluyla aldığım sırada Helen'in adımı seslendiğini işiterek kaşlarımı çattım.

Kalbim teklerken kahretsin ki umutlanmıştım.

Odamdan çıktığımda bana dönük olan sırtını gördüm. Koltuğun önünde dikilmiş öylece duruyordu. Bir sorun olduğunu düşünerek aceleyle yanına gittim. Ona yaklaşmamla bana doğru döndü. Birkaç adım ilerisinde kalakalırken neler olduğunu anlamadım. Özlemiyle yanıp tutuştuğum tebessümüyle gözlerimizi buluşturdu. "Senin için yaptım," diyerek elindeki tabağı kaldırdı.

Şoka girmemin nedeni, Helen'in elleriyle benim için hazırladığını söylediği *çikolatalı pastaydı.*

Leziz görünen pastaya bakarken hislerimin yoğunluğundan fikirlerim lal olmuştu. İçimdeki küçük çocuk, açlık duyarak leziz pastaya hayranlıkla baktı çünkü bu onun için hazırlanan ilk pastaydı. İlk defa işi bu olmayan ya da yapması için emir almayan biri, ona pasta hazırlamıştı.

Hades, Persephone'sinin yüreğinin güzelliğine bir kez daha hayran kalmıştı. Demir'in ise tek istediği bilmekti. Ona anlattıklarımdan sonra karşımdaki kadın benim için böyle bir şey yapmıştı, öyle mi?

"Neden?" dediğimde sesim kısık çıkmıştı ve ben bile kendimi zar zor duymuştum. Helen'in gözlerine tutunarak beni duyabileceği bir desibelde konuştum. "Neden bana pasta yaptın?"

Helen afallayarak önce elindeki pastaya ardından bana baktı. "Sevmedin mi?" diye kırgın bir sesle sorduğunda ona doğru adımladım. Üstüne atlamamak için bir an durarak mesafemizi korudum. Gözlerimi yüzünde gezdirirken güzelliğinin beni oyalamasına izin vermedim. Günlerdir bana doğru düzgün bakmıyorken şimdi gözlerini gözlerimden ayırmıyordu ve bu o kadar iyi hissettirmişti ki tarif dahi edemez, ifade edebilmemi sağlayabilecek kelimeleri bulamazdım.

Ümidimi geri getiren bakışlarıyla sorguladım. "Beni affettin mi?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. Minik tebessümü omuzlarımı düşürmemi sağladı. Küçük gülümsemesi, kocaman parlak bir güneşti. Yine etrafımdaki kara bulutların kaçmasını sağlamıştı.

"Evet," diyerek bana doğru yanaştı. "Aklın başına gelmiştir diye umuyorum."

"Alin'in sana olan sadakatini ölçmeliydim."

Sözlerim üzerine Helen başını iki yana salladı. "Sorun bu değil, Demir. Alin'i test etmek de onu sınamak da sonuna dek hakkın. Daha fazlasını yapmak istemene rağmen benim için kendini tutman bile büyük bir fedakârlık."

Çocuk gibi suratımı asmadan edemedim. "O zaman neden günlerdir benden nefret ediyor, uzağımda duruyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum," diye hızla karşı çıktı. Pastayı kahve sehpasının üstüne bırakıp bana döndüğünde kendini açıkladı. "Aramızdaki iletişimi seviyorum. Birbirimize açık olmamızı, rahatlıkla konuşabilmemizi ve sana güvenmeyi seviyorum. Bunu kaybetmek istemiyorum. Hiçbir şey ve hiç kimse için." Hüzünlü ifadesi onu ne kadar kırdığımın habercisiydi. "Beni planına dahil etmeliydin. Kendimi dışarıda kalmış, zihninden uzaklaşmış gibi hissetmek beni üzüyor. Senden başka yaslanabileceğim bir duvar yok ve sen üç gün önce bana o duvarın sağlamlığını sorgulattın. Birkaç saniyelik bir şüpheydi ama hoşuma gitmedi."

Uzanıp ellerimi beline yerleştirdim. Parmak uçlarım nihayet tenine değdiğinde, bastırdığım karanlık uğuldamaya başladı. Tenindeki ısı, bedenimin donmuş katmanlarını çatırdatarak eritti. Günlerin ardından ona dokunabiliyor olmak mükâfatlandırıldığımı hissettirdi. Gecenin en dip karanlığında, gölgelerin dahi görülemediği o kuytuda saklanan sokak çocuğunun kesik soluğu içimde yankı buldu. Ona yanaşıp aramızdaki

mesafeyi kapattım. Kokusunda küllenmiş arzularım yeniden yanmaya başladı ve içimde bir şey geri dönülmez biçimde kırıldı çünkü benden şüphe etmesi kabul edilebilir değildi. Bana her daim güvenmesi yegâne gayemdi. Bana istediği kadar yaslanabilirdi. Söz konusu o olduğunda asla yıkılmayacak bir duvara dönebilirdim.

"Özür dilerim," dediğimde bana inanmasını istedim. "Güvenini zedelemek niyetim değildi. Alin'in gözü üstümüzdeydi ve risk alamadım. Seni panikletip korkutmak istemedim. Yine de Alin'i gerçekten zor durumda bırakmalıydım ki sana olan sadakatinin boyutunu görebileyim."

"Beni kullanmış oldun."

İşittiğim cümle saf bir acıyla yanmamı sağladı. Kalbimdeki kasılma ölümcüldü ve bir an ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Bana bakan gözlerde ne bir kırgınlık ne de öfke vardı. Dile döktüğü şeyin gerçekliğine inanıyor, yine de bunu kabul ediyordu. O an kendimden öyle büyük bir tiksinti duydum ki ne çocukluğum ne de başka bir günüm şu anımla yarışabilirdi.

"Persephone," derken sesim bana bile yabancıydı. "Amacım bu değildi."

Helen tebessüm ettiğinde başının üstünde beliren haleyi gördüm. Cehennemin kraliçesi olması, özünde bir meleğin saklı kaldığını unutmamam gerektiğini bir kez daha hatırlatmıştı. Benim kadınımın altından kalbi, nadide bir özdü.

Emin bir şekilde konuştu. "Biliyorum, *kardia mou*. Farkında olmadığını anladım çünkü buna alışıksın. Bazı davranışlar senin normalin olmuş, bu yüzden ayrımını yapamayabiliyorsun. Bunun için sana kızgın ya da kırgın değilim ama bir daha atacağın adımları daha kapsamlı düşünmeni ve beni de dahil etmeni talep etmek zorundayım. Dediğim gibi aramıza hiçbir şeyin, hiç kimsenin girmesini istemiyorum ve buna *sen de* dahilsin."

Onu hak etmiyordum. Benim gibi karanlıktan şekillendirilmiş duygulara sahip olan bir günahkâr, onun kadar ilahi bir ışıkla çevrilmiş lâkin cehennem ateşiyle örülmüş bir kadını nasıl hak edebilirdi? Sorumun içindeki tezatlığı idrak ettim. Persephone'm, hem göz alıcı bir ışık hem de yakıcı bir ateşti. Benim için yaratıldığının altını çizerken zihnimdeki şüpheleri öldürmekle görevliydi. Onu hak etmiyor olabilirdim ama onu hak etmek zorundaydım.

Yanağını okşayıp gözlerinin içine bakarken ifadesindeki teslimiyeti gördüm. Başparmağımı altdudağına sürtüp yumuşak dokuyu adeta sevdim. "Ruhumun en karanlık köşelerini eliyle koymuş gibi bulan, tehlikeli

yollarımda yürürken asla kaybolmayan ve beni benden bile daha iyi tanıyabilen tek kişisin, Persephone. Bunun nedeni ne biliyor musun?"

"Nedir?"

"Çünkü ruhum, senin tahtın."

Aralanan dudaklarından sıyrılan sıcak soluk tenimi dağladı. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıldım ve kokusunu içime çektim. "Söz veriyorum, bir daha seni plan dışı bırakmayacağım ve sen de beni kendinden mahrum bırakmayacaksın."

"Senden uzakta kalmak istemiyorum." Avuç içlerini göğsüme yaslayarak başını geriye attı ve gözlerimin içine baktı. "Üç gündür yüzüne bile bakamıyorum ki yelkenleri suya indirmeyeyim."

"Ben de bu yüzden üç gün önce yüzüne bakamamıştım. O güzel yüzüne yerleşen endişeyi görürsem, söz konusu ne olursa olsun devam edemez ve yelkenleri suya indirirdim."

Helen kıkırdadı.

Melodik gülüşü, ruhumdaki kasveti yok etti.

"Anlaşılan birbirimize çok benziyoruz," dediğinde eğildim ve önce alnını, ardından şakağını ve son olarak yanağını öptüm. Emin olmak isteyerek sordum. "Benden soğumadın mı?"

"Tabii ki soğumadım," dedi bir an bile düşünmeden bütün samimiyetiyle. "Sadece kırılmıştım." Tek kaşını kaldırdı. "Ve sen de benimle konuşmak yerine kaçtın. Uyuduğumu sandığın anlarda dile getirdiğin özürleri ve bana olan hislerini, ayık olduğumu düşündüğün anlarda da söylemen gerekirdi. O zaman üç günümüz boşa gitmezdi."

"Özür dilememi değil, yok olmamı istediğini düşünmüştüm."

"Asla böyle düşünmem, Demir." Narin parmaklarının arkasını yanağıma sürttüğünde dokunuşuna yaslandım. Bakışları yumuşamış, ifadesi şefkat ve anlayışla dolmuştu. "Bana zaman vermek istediğin için teşekkür ederim ama sorunlarımızı konuşarak halletmeyi tercih ederim. Başka bir sefer için aklında bulunsun."

"Bir daha olmayacak." Olmaması için her şeyi yapacaktım. "Bir daha seni kırmayacağım bebeğim. Seni üzdüğümü bilmek nasıl bir kabir azabıydı en ufak bir fikrin yok. Kendimden o kadar çok nefret ettim ki hâlâ da ediyorum."

Helen'e hissettirmek istediğim duygular bunlar değildi. Ben ona mutluluk, huzur, güven ve haz vermeyi diliyordum. Güvenini sorgulatarak bendeki yeri hakkında şüphe etmesi ve kırılması gururumu parçalamıştı.

"Etme çünkü ben asla edemem ve senin de etmeni istemem," dediğinde ona sıkıca sarıldım. Başımı boynuna gömüp kokusunu içime çektiğimde göğsümde varlığını koruyan o boşluk hissi yok oldu ve yerini bir tamamlanmışlık aldı.

Günlerdir her şeyi kaybediyor gibi hissediyordum. Cehennemimi, güvendiğim insanları ve en önemlisi kadınımı. Şimdiyse biliyordum ki her şeyi kontrol altına alabilirdim. Hiçbir şey bitmemişti, hâlâ bir şansım vardı.

Helen geri çekilmeye çalıştığında onu bırakmadım ve kulağına fısıldadım. "Biraz daha."

Gülüşünü hissettim. Kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca sardığında canını yakıyor olabilirdim ama onu olabildiğince yakınımda hissetmem bir zorunluluktu. Ne kadar süre bu şekilde birbirimize sarılarak ayakta durduğumuzu bilmiyordum ama bıraksalar günlerce hatta aylarca bu şekilde kalabileceğime emindim.

Benim için hazırladığı pastayı hatırladığımda geriye çekildim. Mayışan gözleri ve uykulu ifadesiyle bana bakan kadına gülümsedim. Onu yakınımda tutarak bir elimi yanağına iliştirdim ve yumuşacık olan tenini okşadım. "Benim için pasta hazırladın demek."

Helen başını salladı. "Üç gündür fazla uzağındaydım ve tavırlarından anlayabildiğim kadarıyla bu durumdan hiç memnun değildin. Ben de sevdiğin bir şey yapıp moralini düzeltmek istedim."

"Sevdiğim *şey*," dedim imalı bir şekilde.

Tek kaşını kaldırırken meydan okuyup açık oynamamı istiyordu. O aşamayı geçmiş, çoktan yenildiğimi kabul etmiştim ve nasıl şerefli bir mağlubiyet içinde olduğumu bilmesini istedim. "Sana dokunamamak, öpememek, bana gülümsediğini görememek." Burnumu yanağına ardından boynuna sürterek kokusunu içime çekerken onu ürpertip kulağına fısıldadım. "Bir daha uzağımda kalma, Persephone. En yakınımda, kollarımın arasında ve kaburgalarımdan oluşan o kafesin içinde dur yoksa deliririm."

Yüzüne baktığımda ışıldayan mavi gözlerini ve güzel gülümsemesini gördüm. O an anladım, üç gündür en az benim kadar hüzünlüydü çünkü bir kez bile gülmemiş, gözlerinin böyle ışıldamasını sağlamamıştı. Kabullenişiyle emin oldum, ikimiz de lanetlenmiştik.

"Anlaştık, Hades."

Yanağını öpüp pastaya bakarak tebessüm ettim. "Yiyelim mi?"

Başını sallayarak kollarımın arasından sıyrıldığında, koltuğa otururak onu kalçasından kavradım. Kucağıma oturmasını sağlayıp belini sardım. Ardından doğrulup tabakla çatalları aldım. Tabağı Helen'in kucağına

yerleştirdim. Çatallardan birini ona uzattığımda kahkaha attı. "Cidden böyle mi yiyeceğiz?"

"Kibarlığa gerek yok," dedikten sonra gülümsedim. "Bulaşığa da."

Helen uzattığım çatalı aldı ve kumandaya uzandı. "Nasıl bir şey izlemek istersin?"

"Seni izlemeyi tercih ederim."

Kıkırdadı ve yanakları al al oldu. Tanrım, bu görüntüyü o kadar özlemiştim ki gülüşünü bir kutunun içine koyup kötü günler için depolamak istiyordum. Belki de onu kameraya almalı ve bana trip atacağı başka zamanlar için kendime görsel bir hatırlatıcı yaratmalıydım. Gerçi direkt bir daha o üç günün yinelenmemesini sağlamayı tercih ederdim.

Çikolatalı pastadan bir çatal alıp ağzıma attım. Lezzeti karşısında kaşlarımı kaldırdım. Tadı damağıma yayılırken Helen'in benim için böyle bir şey yaptığına tekrar inanamadım. Hem de ona anlattığım hikâyeden sonra.

"Mükemmel olmuş," dediğimde beni izlediğini gördüm. İfadem onu tatmin etmiş gibiydi. Kendiyle gurur duyuyor olmalıydı çünkü gözleri bana hislerini anlatıyordu. Alnına dudaklarımı yasladım. "Teşekkür ederim bebeğim." Sadece pastadan bahsetmiyordum. "Hepsini bitirmeyelim ki sonra yine yiyebileyim."

Buruk bir gülümsemeyle yanaştı ve yanağıma gürültülü, uzun bir öpücük bıraktı. Beni öperken aynı zamanda kokumu içine çekiyordu. Kucağıma tamamen yerleşti. "Sana sık sık pasta yapacağım, o yüzden keyfine bak. Hatta başka istediğin bir şey varsa onu da yapabilirim."

"Bu gece sevişirsek süper olur."

Helen Dokuzuncu Çember'i inleten bir kahkaha attı. Neşesine eşlik ederek gülsem de gayet ciddiydim. *"Kardia mou,"* dediğinde kalbim sıkışı çünkü bana kalbi olduğumu söylemesi her zaman büyülenmemi sağlıyordu. "Gerçekten iflah olmaz bir insansın."

"Başka istediğim bir şey var mı diye sordun ve ben de doğruyu söyledim."

Helen başını omzuma yaslayıp kucağıma tamamen yerleşti. Pastadan bir çatal alıp ekrandaki film listesine baktı. "Tamam, uslu durup pastanı yer ve seçtiğim filmi izlersen gecenin sonunda şirinleri görebilirsin."

"Şirinlerden kastın-"

Lafımı bölüp ne söyleyeceğimi anlayarak karşılık verdi. "Evet."

"Uslu duracağıma emin olabilirsin," diyerek pastamdan bir çatal daha aldım. Gözleri omzuma kaydığında aklından geçeni biliyordum. Üç gündür sargılarımı kendim değiştiriyordum. Yaram gayet iyi olmasına rağmen

birkaç kez Helen adım atsın diye hareket ettikçe yüzümü ekşitmiştim ama yine de geri adım atmamıştı. Unutmamalıydım ki Persephone'm inatçıydı.

Üzerimdeki tişörtün yakasını çekiştirdi. "Sana dokunmaya başlarsam duramayacağımdan korktum," diye itiraf ettiğinde güldüm. Helen ise bana üzüntü içinde olduğunu belli eden bir ifadeyle baktı. "İyi misin?"

"Hem de çok."

Ve bunun, yaramın artık beni ara sıra varla yok arası bir sızı eşliğinde rahatsız ediyor olmasıyla bir ilgisi yoktu. İyiydim çünkü o kollarımın arasında, ait olduğu yerdeydi.

Helen filmlere göz gezdirdi. "Yunanistan'da öğrendiklerimizi konuşacak mıyız?"

Lokmamı yutarken zorlansam da Helen'in ses tonu iştahıma ket vuran asıl şeydi. Bana bakmasını sağlayarak kalçasını okşadığımda berrak mavi gözlerinin üzerimde olmasını ne kadar sevdiğimi fark ettim. "Kız kardeşin belanın teki ve hâlâ her şeyi tam olarak bilmiyoruz. Teoriler üretmemize gerek yok bebeğim. En azından bu gece için, birbirimizin tadını çıkaralım."

"Haklısın," diyerek iç geçirdi.

Helen komedi filmi açtığında onu izlemeye başladık. Pastanın neredeyse yarısını yedikten sonra tabağı kahve sehpasının üstüne bıraktım ve koltuğa uzanıp Helen'i de üzerime yatırdım. Bir bütündük. Yanağımı başına yaslayarak ekrana baktım ve bir elimi sırtında gezdirip onu yavaşça okşadım.

Sakin ve huzurlu bir gece yaşıyor olmamız beni dinginleştirdi. Onunla geçirdiğim bu anları seviyordum. Bana ne kadar yorgun ve bitkin olursam olayım onun yanındayken rahatlayabileceğimi düşündürtüyor, hatta bunu düşündürtmekle kalmıyor, gösteriyordu.

"Alin ve Ensar'dan bir haber var mı?"

Kafası durmuyor, düşünceleri dönüp dolaşıp kız kardeşine varıyordu. Güzel zihninde bir leke gibiydi ve ben bundan nefret ettim.

"Henüz yok ama Alin kartı aldığında bizimle iletişime geçecektir. Maalesef ki beklemek zorundayız bebeğim." Saçlarını okşarken Ensar hakkında öğrendiklerimi şu an için ona söylemek istemedim. Onu daha fazla endişelendirmek ya da anı bozmak istemiyordum. Yarın anlatacak ve ne hissederse hissetsin bununla baş edebilmesi için yanında olacaktım.

"İnferno'da, Alin'e haber uçuran biri var."

Zekâsını seviyordum. Her seferinde bir kraliçe olduğunu kanıtlıyor, *benim kraliçem* olduğu için kendimi dünyanın en şanslı adamı ilan etmemi

sağlıyordu. "Biliyorum." Saçlarını okşayıp başka şeyleri düşünmek istemedim. "Filmi izle güzelim, bunları yarın konuşuruz."

Dediğimi yaptı. Birlikte filmi izleyip komik sahnelerde güldük. Filmin bitmesine on beş dakika kala bakışlarımı güzel yüzüne çevirdim. Uyuduğunu fark ederek tebessüm ettiğimde şirinlere elveda dedim. Yavaşça doğrulup filmi durdurdum ve onu uyandırmamaya dikkat ettim.

Helen'i odasına taşıyıp yatağına yerleştirdim. Sandaletlerini çıkarıp üzerindeki elbisesine göz attım. Onu soymaya kalkarsam uyanabilirdi ve huzurlu ifadesini bozabilecek kadar bencil değildim.

Üzerini örtüp odadan çıktım.

Aklımda bir fikir vardı. Bir süredir benimle olan bu fikir, şekillenip zihnimi ele geçirmeye başlamıştı. Karıncalanan parmaklarım çizmek, yaratmak ve sunmak istiyordu. Atölyeme gidip içeri girdim ve ardımdan kapı görevi gören tabloyu örttüm. Masamın başına kurulup yeni bir çizim kâğıdı çıkardım. Köşede duran kalemlerimden birini alıp ucunu sivriltim. Teknolojinin yardımıyla daha çabuk yaratabileceğim görselleri eski yöntemlerle kâğıda döktüm. Aklımın içinde, potansiyel anılar vardı. Gerçekleşmemiş ama bir gün gerçekleşebilecek; gerçekleşmesi için her şeyi yapabileceğim anılar.

Onlar için çizdim.

Helen için çizdim.

Cehennemimi seviyordum ama Helen'in her şeye sahip olmasını istiyordum. Hiçbir şeyden mahrum kalmamalı, bütün nimetlerden faydalanmalıydı. Bu arzum sadece onun için değildi. Ben de istiyordum. Persephone bana cenneti göstermiş, hayal kurmamı sağlamıştı. Bana verdiği ilhamla yeni bir dünya yaratıyordum.

İkimize ait bir cennet.

Çünkü hayatımda ilk defa, onun sayesinde, ödüllendirilebileceğimi hissediyordum.

Yakınımızdan gelen alarm sesiyle gözlerimi araladığımda odaya dolan güneş gözlerimi aldı.

Helen yanımda kıpırdanırken doğrulup sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Saniyeler süren çabamla telefonumu yerde buldum. Alarmı kapatıp uyanmış ve mahmur bir ifadeyle bana bakan kadına döndüm. "Günaydın bebeğim."

"Günaydın."

Saate bakıp, kırk dakika içinde toplantım olduğunu hatırlayarak oturur pozisyona geldim. Helen bana eşlik etti. Başını omzuma yaslayarak homurdandı. "Bugün klinikte seanslarım var."

"Halit de seninle gelecek."

"Biliyorum, bana emredercesine konuşma."

Eğilip kızıl tutamlarını öptüm. "Emir vermemden hoşlanıyorsun."

"Sadece yatak odasında hoşlanıyorum."

"Neyse ki şu an zaten yatak odasındayız."

Hafifçe koluma vurdu. "Kastettiğim şeyi biliyorsun." Cevabıyla sırıtarak ayağa kalktığımda Helen peşimden geldi. Gözlerini ovuşturup karışan saçlarının arasından parmaklarım geçirdi. Sabahları ayrı bir güzel oluyordu. Onu izlediğimi fark edip halime güldü.

"Kaçta çıkacaksın?"

Bileğindeki saate göz attı. "Yirmi dakikaya gitmem gerek."

Saatinin yanında takılı olan bilekliğe baktım. Hâlâ takıyor olduğu bilekliği her gördüğümde kendimi iyi hissediyordum. Benimle konuşmadığı üç gün boyunca o bilekliği çıkarıp bir kenara atmasını beklemiş, bir gözümü daima üzerinde tutmuştum. Sanırım yeni takıntım olmuştu ki aramız düzelmesine rağmen hâlâ gözüm bilekliğe kayıp duruyordu.

"Benim de toplantım var."

Helen giyinme odasına ilerledi. "Mutfakta buluşuruz."

Hazırlanmak için kendi odama gittim ve niye kendi odam olduğunu sorguladım. Odaları birleştirmemiz gerektiğini düşündüm. Zaten birlikte uyuyorduk. İki yatak odası mantıksız bir hal almaya başlamıştı. Odamı biriyle paylaşmaya hazır mıydım?

Öncelikle Helen biri değildi.

İkincisi de paylaşmaya hazır olduğum tek şey odam da değildi.

Siyah takımlarımdan birini giyip hazırlandım. Salona geri döndüğümde Helen aceleyle odasından çıktı. Üzerine geçirdiği krem rengi takımıyla mükemmel görünüyordu. Gerçek bir işkadınıydı ve ağzımın suyunun aktığına emindim.

"Geç kaldım."

"Öyleyse akşam görüşürüz," dedikten sonra yolunu kesip alnını öptüm. "Gün içinde beni aramayı unutma." Parmak uçlarında yükselip yanağımı öptükten sonra koşarcasına dairenin içinde ilerledi. "Tamamdır, akşam görüşürüz."

Telefonumu çıkarıp Halit'e mesaj attım. En son yaşananlardan sonra Helen'in güvenliğini artırmıştım. Her dakikasından haberdar olmak istiyordum. Mezarlığa akın eden o adamlar, zarar vermek niyetindeydi. Amaçları ya da hedefleri her neyse umurumda değildi. Tek derdim Helen'in güvende olmasıydı.

Ofisime gidip akşamüstüne dek toplantılarım ve işlerimle ilgilendim. Tahmin ettiğimden daha erken paydos ettiğimdeyse Helen'in dünkü jestine karşılık ona yemek hazırlamak istedim.

Eve dönüp buzlukta neler olduğuna bakmaya başladım. Bana böbrek ilacıyla ilgili durumu anlattığından beri yediklerine ve içtiklerine dikkat ettiğini gözlemlemiştim. Bir daha asla kendini ihmal etmeyeceğinden emin olmalıydım. İçsel dünyasındaki karmaşalar, sağlığı, mutluluğu artık her şeyiyle ilgilenmek benim sorumluluğumdaydı.

Ne hazırlayacağıma karar verdim. Pirzola ve salata iyi bir seçenek gibi duruyordu. Üzerimden ceketimi çıkarıp gömleğimin kollarını kıvırdığımda adım sesleri kulağıma erişti. Kapının tıklanmasıyla gelen kişinin Yalın olduğunu anladım.

"Kolay gelsin."

"Teşekkürler," diyerek ona doğru döndüm.

Tezgâhın diğer tarafında durup elindeki tableti açtı. "Atina'daki mezarlıkta gerçekleşen olayla ilgili bazı gelişmeler var. Sizi takip eden aracın kim tarafından kiralandığını bulduk. Aynı araba siz mezarlıktayken de etrafta görünmüş, ona eşlik eden başka araçlar da varmış."

"Bunu bulmak üç gününüzü aldı."

"Yabancı bir ülke sonuçta."

"Bu bir bahane olmamalı," derken dolaptan salata malzemelerini çıkardım. "Alin saniyeler içinde bütün haber sitelerine sızıp arşivdeki fotoğrafları sildi. Çıtayı yükseltiyor, biraz ayak uydurun."

"Doğu'yu kovup onu işe almak ister gibisin."

Kesme tahtasını tezgâhın üzerine yerleştirip köşedeki bıçaklardan en keskin ve büyük olanını aldım. Sıkıca kavradığım bıçakla Yalın'a baktığımda tedirgin değildi. Sadece kafası karışmış gibiydi. Yıkanmış marullardan biraz alıp kesme tahtasının üzerine koydum.

"Sana bir kez soracağım ve bana karşı dürüst olsan iyi edersin." Marulu kesmeye başlarken, bıçakla kesme tahtası birbirine her çarptığında büyük bir gürültü kopuyordu. "Bana ihanet ettin mi, Yalın?"

"Ne?" diye şaşkınlıkla bağırdı. Yüzündeki şoka saniyeler içinde bir kızgınlık eklendi. "Ne ihanetinden bahsediyorsun?" Ellerini tezgâha yerleştirip eğildiğinde, gözlerimin içine bakıyor kaçmıyordu. "Yıllardır yanındayım, Demir."

"Bu yüzden güzelce soruyorum," derken bıçağa takılan marul parçalarını alabilmek için iki parmağımın arasına sıkıştırdığım metal kısmı yukarı çektim. Düşen marullar da kesilenlerin yanında yer edindiğinde onları bir kenara ittirdim. "İnferno'da bir köstebek var. En başından beri içimizde bir hain var. Biliyordum ama emin olana kadar tek kelime etmedim. O köstebek o kadar içeride ki..." Bıçağın ucunu kesme tahtasına geçirdiğimde Yalın hafifçe geriye çekildi. "Sadece cehennemim değil, Helen ve benim hakkımda da bir şeyler görüp duyarak haber uçuruyor."

Karşımdaki adama baktım. Yıllardır yanımda duran, her zaman arkadaş olan, bu zamana kadar tek bir hatasını dahi görmediğim adama bakarken içten içe onun bir seçenek olmadığını biliyordum. Yalın'ı tanıyordum. O beni karşısına almayacak kadar akıllıydı ama aynı zamanda içi dışı fazla birdi. Hislerini yansıtır, düşüncelerini ve endişelerini kendine saklayamazdı ve bu huyu işime yarayacaktı.

"Köstebek ben değilim."

Kendinden emin bir şekilde konuştuğunda çenemi eğdim. Bıçağı sapladığım tahtadan çıkarıp yıkanmış marullardan biraz daha aldım. Kesmeye başladığım marullara bakarken emrettim. "O zaman yeni görevin hayırlı olsun."

"Haini bulacağım."

Marulları daha hızlı doğradım. "Biliyorum." Bıçağı kaldırıp ucunu havada döndürdüm. "Şimdi bana ne bulduğunuzu anlat."

Yalın tableti eline aldığında sertçe yutkunmuştu. "Adamlar kiralık. Doğu izlerini takip ettiğinde paralı asker olduklarını öğrendi. Onları kiralayan kişi de Adnan Azur isimli bir adam. Nikalaos Vasilakis'in arkadaşı olduğunu öğrendik. Yıllar önce birlikte çekilmiş olan fotoğraflarını bulduk. Ayrıca adam OS isimli bir yazılım şirketinin sahibi."

Duraksadım çünkü anlayamadım. Adnan Azur'un neden bize saldırdığını düşündüm. Büyük ihtimal kartı bizden önce almak içindi. Cihazdan haberi vardı. Nikolaos sağ olsun, her şeyi biliyor olmalıydı. Belki de eski arkadaşına ihanet edip arkasından bir iş çevirmeye kalkmıştı ama Nikolaos bilmese Alin ve Helen'e sadece bir saatleri olduğunu söylemezdi. Kartlar umurunda değil miydi?

Hayır, bu doğru gelmiyordu. Adam cihaz tasarlanabilsin diye bunca yalanın mimarı olmuştu. O cihazı istiyordu. Kartları da. Belki de Nikolaos, Adnan'ın kartların peşine düşeceğini öğrenmiş ama olaya kendi karışmak yerine torunlarını öne sürmüştü. Ama neden? Kızları niye tehlikeye atmıştı?

Gerçi tehlikede olmayacaklarım biliyor olmalıydı. Ben varken Helen'e bir şey olmazdı ve Ensar varken de Alin güvendeydi. Nikolaos, kızları koruyacağımız gibi gerekirse o adamları öldüreceğimizi de biliyordu. Belki de Adnan Azur'un da orada olacağını düşünmüş ve eski dostunu bizim ortadan kaldırmamızı sağlamaya çalışırken kızları da korkutmaya çabalamıştı.

Yalın anlatmaya devam etti. "Adnan Azur'un izini sürdük-" Sözünü kestim. "Tahmin ediyorum, nerede olduğunu bulamadınız." Ona bakmamı sağlayan kelimeleri dile döktü. "Aksine bulduk." Tabletin ekranını bana çevirdiğinde son dakika haberini gördüm. Yalın tabletin sesini açıp spikerin sözlerini işitmemi sağladı. "OS yazılımın CEO'su Adnan Azur, bir saat önce Polonezköy'deki evinde ölü bulundu. Yapılan ilk incelemeler sonucunda ünlü işadamının kalp krizi geçirdiği..."

"Öldürüldü."

Yalın tableti kaparken başını salladı. "Büyük ihtimal."

Helen'in dedesi, bizi zorda bırakmak istemiş olsa da sonunda eski dostunun işini bitirip onu kendi elemişti. Arka plandaki senaryoları bilmiyor, sadece tahmin yürütüp bir mantığa oturtmaya çalışıyor, belki kendimi kandırıyor belki de isabetli tahminlerde bulunuyordum. Nikolaos'la konuşacağım zaman sohbetimiz uzun sürecekti çünkü onun canını yaktığım her saniyede bütün bilgileri ağzından alacak sonra da o ağzını kıracaktım.

Alin, kimsenin tam olarak cihaz ve kartlardan haberi olmadığını söylemişti ama anlaşılan birileri biliyordu. Nikolaos, Adnan Azur'a söylediyse o da başka birilerine söylemiş olabilirdi. Ya da Ensar'ın patronu birilerine söylemişti. Acaba Ensar'ın patronunun, yani Kabil diye anılan o adamın da Nikolaos ile bir bağlantısı olabilir miydi?

"Bülent Karca?"

O adamın kayda değer olduğunu hissedebiliyordum.

Henüz ne olduğunu bilemesem de sadece bir aracı görevi gördüğüne inanmıyordum.

"Sana daha önce verdiğim belgelerde yazdığı gibi adam yıllık izne çıkmış ve kendisini hiçbir yerde bulamadık," diyen Yalın'la parçaladığım marulları bıçağın keskin tarafıyla tahtanın köşesine ittim. "Ama bulacağım."

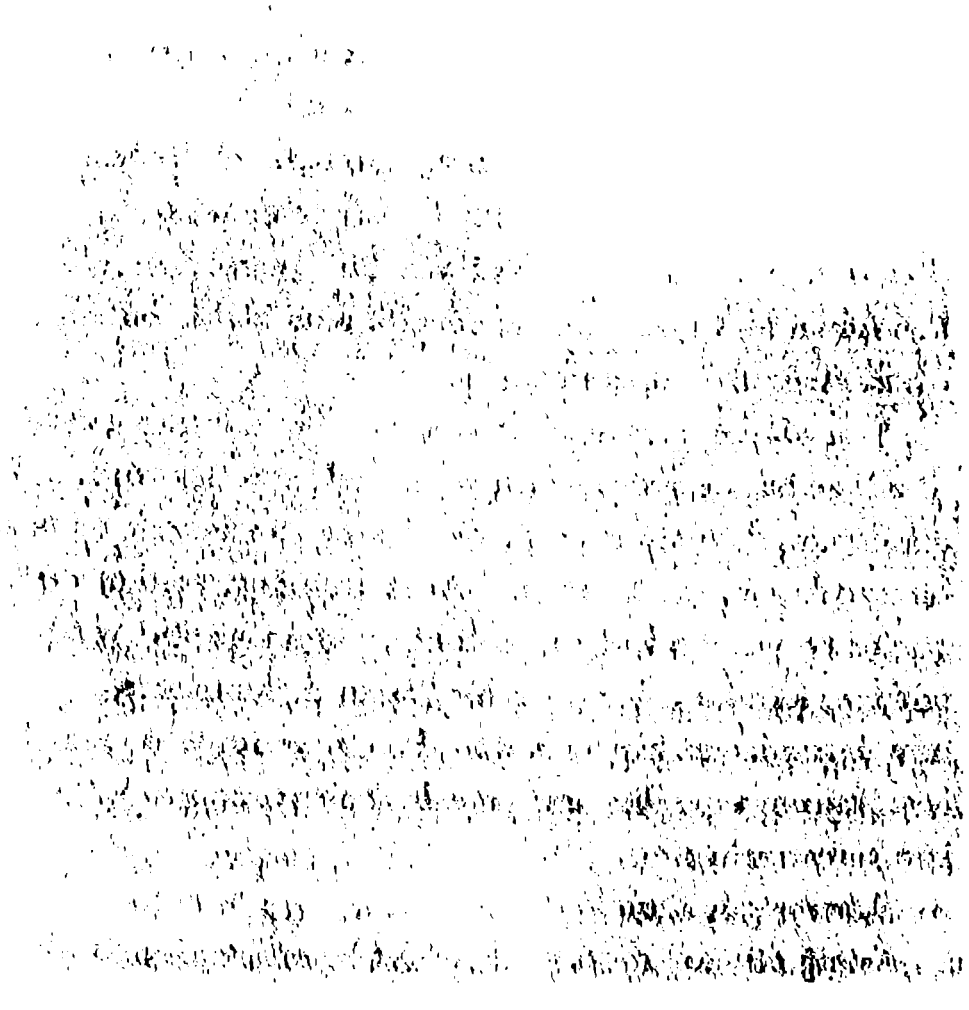
"Yapılacaklar listen kalabalık, Yalın."

Çalan telefonumla cebime uzandım. Cihazı çıkarıp kimin aradığına bakmadan görüşmeyi onayladım ve Halit'in boğuk sesini işittim. "Patron," dedi can çekişircesine. "Kaza yaptık, Helen Hanım'la hastanedeyiz."

Yüreğime saplanan amansız acı zihnimin şalterini indirdi. Gözümün önünden geçen karartıya cinnet kırmızısı eşlik etti. Boğazıma oturan korkuda saklı kalan bir feryat vardı. Elimdeki bıçağı kesme tahtasına o kadar sert sapladım ki giriş noktasının kenarları çatırdadı.

Zincirlerimin kopuş sesini işittim.

Hades kontrolü ele geçiriyordu.

HADES'İN GAZABI

Heler

Seanstan çıkıp danışanımı yolcu ettim.

Ardı ardına girdiğim altı seansın ardından bayılacak gibi hissediyordum. Başımdaki ağrıyı hafifletmesini umarak kahve içmek üzere mutfağa ilerledim. Suyu ısıtmaya başlayıp kalçamı tezgâha yasladığımda büyük camların ardında kalan manzaraya baktım.

Deryayla kendi kliniğimizi açtığımızda tek hedefimiz *bizim* diyebileceğimiz bir yere sahip olmaktı. Sabah gelip akşam gidebileceğimiz, kendimizi üretken hissedebileceğimiz bir işyerimizin olmasını hayal eder, kendimizi bu hayalle motive ederdik ama hiçbir zaman bu kadar başarılı olabileceğimizi zannetmemiştik.

Kısa sürede piyasada hatırı sayılır bir danışan portföyü edinmiştik. Şimdiyse bunun getirdiği artı ve eksilerle cebelleşiyorduk. Uzun zamandır gündemim Alin'den ibaretti. Bu yüzden işin büyük bir kısmını Derya'ya bırakmak zorunda kalmıştım. Artık kaldığım yerden devam etmeliydim çünkü en yakın arkadaşım oldukça yorgun gözüküyordu. Beni idare etmekten, klinikteki her şeyle bir başına ilgilenmekten tükenmişti. Ve benim de vicdanım kan ağlıyordu. Benim yerimde o olsaydı, ben de onun için aynısını yapardım ama yine de abartmamalı, iş yüküyle boğulmasına izin vermemeliydim.

Bahçeye göz attım.

Kliniğimiz iki katlı bir evdi. İşlek bir yerde bulunuyordu lâkin kendine ait ufak bir bahçesi vardı. Yaz aylarında ve seans aralarında Derya'yla bahçede kahve içip deşarj olmak, bu yeri istememizin asıl sebebiydi. Anında bizi tavlamış, ikna etmişti.

Tezgâhın üstüne çıkardığım kupayı yerleştirdikten sonra mutfaktan ayrılıp kliniğin bekleme salonunda oturan Halit'e ilerledim. Takım elbisesiyle tekli koltuğa oturmuş, televizyon izlerken can sıkıntısından ruhunu teslim edecek gibi gözüküyordu. Demir attığım her adımda Halit'in ardımda hazır olda beklemesini istiyordu. Normalde buna asla müsaade etmezdim ama olanların ardından şikâyetçi değildim. Halit'in bana eşlik etmesi hoşuma gidiyor, daha güvende hissetmemi sağlıyordu. Sessiz biriydi fakat iyiydi. Ayrıca salonun köşesinde duran resepsiyonun ardında oturan asistanımız İrem halinden son derece memnundu. Halit'i izlerken göz banyosu yapmakla kalmıyor, aptal âşık misali sırıtıyordu.

Halit'e yaklaşıp gülümsedim. "Kahve içer misin?"

Sorumun ardından sersemlemiş ifadesiyle bana baktı. Sanırım gözü açık uyuyordu ve ben onunla muhatap olarak bir nevi kendisini rahatsız etmiştim. Saniyeler sonra doğrulup kendine çekidüzen verdi. "Zahmet etmeyin."

"Kendime de yapacağım," diyerek ellerimi takım elbisemin ceplerine iliştirdim. "Ayrıca bir kahve iyi gelir gibi resmen ayakta uyuyorsun."

Halit oturduğu yerden kalkıp bir asker gibi hazır ola geçti. "Ben iyiyim, Helen Hanım."

"Tamam asker." Dalga geçmekten kendimi alıkoyamamıştım. "Gel hadi, bir kahve içelim. Sürekli tetikte olman beni geriyor."

İrem'e bakıp buharı tüten kahvesiyle hâlâ Halit'i izlediğini fark ettim. Önüme dönerek mutfağa girdim ve kaynayan suyu kahve parçacıklarıyla doldurduğum bardaklara ekledim. Siyah kupayı Halit'e uzattıktan sonra cam kenarında kalan ufak bistroya ilerledim. Halit peşimden geldiğinde birlikte pencere dibindeki uzun bacaklı taburelere oturduk. Güneşli ve temiz havayı hissederek kahvemi yudumladığımda, zihnimdeki doluluk hissini yavaşça yitirmeye başlayıp gevşedim.

Bakışlarımı yanımdaki adamın üstünde gezdirdim. Genç ve yakışıklıydı. Oldukça sessiz bir tipti. Genelde benimle pek muhatap olmaz sadece işini yapmaya çalışırdı. Gerçi bunun bir nedeninin de Demir olduğuna emindim. Ondan çekindiği için benimle pek konuşmuyor da olabilirdi ki bu bana kalırsa büyük saçmalıktı.

"Kız arkadaşın var mı?" diye sorduğumda Halit bir an kahvesini yutamadı. Telaşa kapılmış gibi bana baktığında kahkahamı içime gömerek tek kaşımı kaldırdım. Cilveli bir tavır takınıp onunla alay etmek istedim. "Fazlasıyla yakışıklısın." İç geçirdim. "Bu yüzden yalnız değilsindir diye düşündüm."

Halit yakasını çekiştirerek gerçekten paniklediğini belli etti. İfadesine yerleşen ne yapacağını bilememezlikle kıkırtımı zar zor bastırdım. Evet, yakışıklı adamdı lâkin bir sorun vardı. Aklım, ruhum ve bedenim tamamen Demir Karadağ'a rezerveydi. Hatta rezerveden bile öteydi. Demir kendi adını benliğimin dört bir yanına altın harflerle yazmış ve beni mühürlemişti.

Ondan uzak durduğum üç gün benim için bir işkenceden farksızdı. Kolları arasında olamamak, bana gülümsediğini görememek, gözlerinin içine bakamamak, sırf bana sarılabilsin diye kendimi uyumaya zorlamak son derece acı vericiydi.

Sadece bir daha benden bir şey saklamamasını istemiştim. Ona güvenmeyi seviyordum. Oldukça absürd ve mantıksızdı ama Demir benim bu hayatta gerçekten güvendiğim nadir insanlardandı. Öyle ki ona canımı dahi bir saniye düşünmeden emanet edebilirdim. Bendeki yeri böylesine eşsiz ve büyük bir hal almaya başlamıştı. Bu beni korkutsa da umurumda değildi. Onsuzluğun tadını aldığım o üç günden sonra hislerimin akıl kârı olmamasını sorun etmiyordum. Tek derdim Demir'in hayatımdaki yerini kalıcılaştırmaktı çünkü onsuzken mutlu değil, adeta eksiktim.

Gözüm ondan başkasını görmüyordu ve yalnızca bir ay öncesinde çapkınlığımla nam salmış bir kadındım. Şimdiyse dünya üzerinde geriye kalan hiçbir adamın, bana Demir'in yaşatıp hissettirdiklerinin çeyreğini dahi veremeyeceğine emindim. Buna nasıl emin olabilmiştim bilmiyordum ama hissediyordum.

Herkes için doğru bir kişinin olduğu söylenirdi. Benim için o kişi Demir Karadağ, namı diğer Hades'ti. Ve ben bundan dolayı kendimi şanslı sayıyordum.

Tek sorun Hades tarafının bazen tahminimden daha karanlık bir hal almasıydı. Alin'e karşı tutumlarında beni düşünerek kendini dizginlediğini görebiliyordum ama bir gün kontrolünü yitirirse neler kaybedebileceğimi de anlayabiliyordum. Mezarlıktaki o sahne aklımdan asla çıkmayacaktı. Peşi sıra gelen adrenalin yüzünden panikatak geçirmemiştim fakat hâlâ o anı hatırladıkça titriyordum. O gün yaşananların sebebi umurumda değildi. O sahnenin gerçekleşmesi demek, benim ölmem demekti. Ve katilimin *kalbim* diye hitap ettiğim adam olması fazla trajik olurdu.

"Helen Hanım," dedi Halit beni düşüncelerimden alıkoyarak. "Lütfen benimle dalga geçtiğinizi söyleyin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne konuda?"

"Flörtöz tavrınız konusunda."

Aldığım cevapla kendimi tutamayıp kahkaha attım. Halit ona sarf ettiğim iki iltifat karşısında hemen onunla flört ettiğimi mi düşünmüştü? Erkekler... Gözlerimi devirerek bana şaşkınlıkla bakan adama döndüm. "Çok şekersin, Halit. Ama üzgünüm, patronun daha çok ilgimi çekiyor."

Omuzları çöktüğünde derin bir nefes aldı. "Çok güzel, lütfen çeksin."

"Niye bu kadar endişelendin ki?" diyerek tekrar kıkırdadım. "Demir'in sana kızmasından mı korktun?"

Halit kahkaha attığında kalakaldım. Kahkaha atabilecek biri gibi durmuyordu ama anlaşılan sorum fazla komikti. Histerik bir ifadeyle gözlerini irileştirerek bana baktığında, az önceki sözlerimin ne kadar saçma olduğunu belirtircesine mırıldandı. "Kızmak mı?" Başını iki yana salladı. "O kadarıyla yırtacağımı gerçekten düşünmüş olamazsınız."

Afalladım.

Doğru, Demir fazlasıyla kıskanç ve korumacıydı.

"Sence nasıl bir tepki verirdi?" diyerek karşımdaki adamın ağzından laf almaya çalıştım. Benim gördüğüm Demir'le çalışanlarının gördüğü Demir arasındaki farkı anlamayı denedim. Halit arkasına yaslanarak tebessüm etti. "Derimi yüzer sonra da etimi aleve verirdi. Tabii o da şanslıysam ve söz konusu siz olduğunuzda kimsenin şanslı olabileceğini sanmıyorum."

Aniden Demir'i özledim.

Kıskançlığı yüzünden birine böyle zarar verebilecek potansiyelde oluşuna rağmen ona hasret kalmam kesinlikle sağlıklı değildi. Bir psikolog olarak akli dengemin bozukluğuna odaklanırsam moralim de bozulurdu. Bu yüzden insani tarafıma tutunarak mantığımı devre dışı bıraktım. Annem haklıydı. Bir insanın kalbine girmesi ve ruhunu ele geçirmesi, rasyonelize edilemeyecek kadar ütopikti. Elimden gelen tek şey bunu sindirerek kabul etmeye çalışmaktı.

"Abartma," diyerek kahvemi yudumladığımda Halit sadece kıkırdamakla yetindi. Konuyu değiştirerek dakikalar önce sorduğum soruyu yanıtladı.

"Sevgilim yok."

"İrem'in de sevgilisi yok."

Kinayeli sözlerimle yanaklarının kızardığını fark etmeme neden olup hızla gözlerini kaçırdığında gerildiğini fark ettim. Yüzüme yayılan gülümsemeyle doğrulduğumda, Halit'e yanaşıp mırıldandım. "İstersen sizi ayarlayabilirim." Sözlerimle beni hızla reddetti. "Helen Hanım, ben işkolik

Ninova

biriyimdir. Ayrıca bu yaptığınız profesyonelliğe aykırı. Benim önceliğim sizsiniz."

"Halit çok sıkıcısın," diye homurdandım. "Ayrıca bana hanım deme diye sana kaç kez söyledim. Senin yüzünden kendimi yaşlı hissediyorum."

"Böyle emir aldım."

Sinirle bakışlarımı kaçırıp kahvemi yudumladım. Az ilerimizdeki odanın kapısı açıldığında içeriden çıkan en yakın arkadaşıma danışanı eşlik etti. Kadınla konuşan Derya tebessümünü eksik etmedi. Danışanıyla beraber İrem'in yanına ilerleyip yedi gün sonrası için yeni bir randevu oluşturdular. Kadının klinikten ayrılmasıyla Derya bize doğru adımlamaya başladı. Üzerine geçirdiği siyah takım elbisesiyle oldukça şık gözüküyordu. Sarı saçlarını toplamış, hafif bir makyaj yapmıştı. Tek sorun bitkin duruyor olmasıydı.

Ardıma geçip kollarını bana doladığında ona yaslandım. Başımı geriye atarak kupamı kaldırdım ve mırıldandım. "Kahve ister misin?"

"Kupa değil, damacana lazım bana," dedi Derya. "Seninle şu konferans işini planlamamız gerek." Yerimden kalkarak kolumu omzuna attım. "Senin odan mı benim odam mı?" Sorum üzerine Derya elini belime atıp kıkırdadı. "Şaşırt beni."

Halit'e veda ettik. Odama girip ardımızdan kapıyı örttük. Derya masanın karşısında kalan koltuğa kendini atıp bacaklarını uzattığında bilgisayarımı alıp ayaklarının ucundaki boşluğa oturdum. Ekranı açıp şifremi girdiğim sırada en yakın arkadaşım huysuzluğunu sesine yansıtarak konuştu. "Uzun zamandır görüşemiyoruz."

"Özür dilerim," diyerek ona döndüm. "Bütün olanlardan sonra ne sana ne de kliniğe doğru düzgün vakit ayırabildim. Bütün yük senin omuzlarına bindi."

Derya kaşlarını çatarak doğruldu. "Saçmalama, kendi seanslarını online hallediyorsun zaten, geri kalanıyla da ben baş ederim. Sorun bile değil." Dudağını astı. "Sadece seni özledim."

"Ben de seni özledim." Bilgisayarı kenara bırakarak bedenimi ona doğru döndürdüm. "Tamamen sendeyim. Güncelle beni, hayatında neler oluyor?"

"İş dışında pek bir şey olduğunu söyleyemem. Tabii bir de Gençer var."

"Görüşüyor musunuz?"

"Ara sıra." Yüzünü elleriyle kapayıp bacaklarıyla havayı tekmeledi. "Yemin ederim delireceğim, Hel," diyerek doğruldu ve bana baktı. "Yok, ne yaparsam yapayım atamıyorum içimden. O da sağ olsun fırsat vermiyor."

Tek kaşımı kaldırarak sorguladım. "Atmak istiyor musun ki?"

"Doğru olan atmam," dedi ve ekledi. "Ama doğru olanı yapmak istiyor muyum emin değilim." Sinirle homurdandı. "Güya psikolog ve ilişki danışmanıyım. Kendime bile hayrım yok."

Evet, bu büyük bir yanılgıydı. İnsanlar psikologların mesleğinin ötesinde hayatlara sahip olduğunu pek idrak edemezdi. Kendimizdeki sorunları görebilir ve bunları çözmeye çalışabilirdik ama makine değildik. Bazen biz de zihnimizdeki dengeyi yitirebilir, işin içinden çıkamayabilirdik. Hatta bazen başka insanların sorunlarını art arda dinlemek, onların acılarını sindirmek bile bizi yıpratabilirdi.

"Ne alaka?" diyerek Derya'yı kendine getirmeye çalıştım. "Sen de insansın ve elbette işin içinden çıkamadığın anlar olabilir. Gençer senin için zayıf bir nokta haline geldi. Adamı seviyorsun ama onu sevmenin doğru olmadığını düşünüyorsun. İşin içinden çıkamaman çok normal."

Derya iç geçirerek bir süre sessiz kaldı ve tavana baktı. Gözlerini tekrar benimle buluşturduğunda dudağının kenarı kıvrılmıştı. "Siz ne aşamadasınız?" Ufak bir kıkırtı dudaklarının arasından döküldü. "Sevmek kelimesini ilk defa yüzünü ekşitmeden söylediğine göre iyi bir aşamada olmalısınız."

En yakın arkadaşım gözleminde haklıydı ve bu beni afallattı. Gerçekten sevgiden bu derece korkmuş muydum?

"Bizimki biraz karışık," diyerek arkama yaslandım. "Demir'le aramdaki bağın ne olduğunu ve nasıl sonuçlanacağını bilemiyorum ama emin olduğum bir şey var. O bağı yitirirsem bir daha kimseyle aynısını kuramam ve kurmak istemem."

Derya sırıttı. "Bana âşık olmuşsun gibi geldi."

Gülümsedim ve inkâr etmedim. Yine de aşk kelimesinin Demir'in bana yaşattıklarına kıyasla oldukça sığ ve basit kaçtığını düşünüyordum. "Bana diyene de bak," diyerek Derya'nın bacağını dürttüm. "Sen Gençer'den başkasıyla olabileceğini düşünüyor musun?"

"Düşünmem gerek."

İnkârına karşılık sessiz kaldığımda omuzlarını düşürdü. "Ama düşünemiyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor. İlişkimiz fazla toksikleşti. Ve bunun nedeni bizden ziyade üçüncü tekil kişiler. Özellikle babası." Derya'nın bütün modu düşmüştü. "Beni onun yüzünden terk etmişti, Hel. Beni seçmemişti. Nasıl olur da o beni seçmemişken ben onu seçebilirim?"

"Eğer seçim yapman gereken bir aşamadaysan, Gençer çoktan kararını vermiş demektir. Babasının sözünü dinleyip senden uzak kalmadığına göre fikri değişmiş olmalı. Kapına geldiği gece berbat bir haldeydi."

"Onun tek nedeni biz değildik." Derya doğrulup bacaklarını kendine doğru çekti. "Ayrıca beni ilkinde seçmedi. İkinci şansı hak ettiğini kim söyledi?" Sinir ve inatla çenesini kaldırdı. "Benim söylemediğim kesin."

Gençer'i daha çok süründürecekti. Bunu anlayabiliyordum ama aynı zamanda arkadaşımı tanıyordum. Bu hikâyenin sonunda Gençer'le olacaktı çünkü hâlâ onu deliler gibi seviyordu.

"Neyse biz işimize bakalım," diyen Derya dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Şu konferansı aradan çıkaralım, çok az kaldı. Beni strese sokuyor."

Bilgisayarı açıp zamanı algıladım. "Saat neredeyse beş olmuş. Biraz acele edelim, eve gitmem gerek." Derya imalı bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Eve?"

Ev; İnferno.

Sahi orası benim evim değildi, en azından teoride. Günah üzerine kurulmuş bir mekânın bana nasıl huzurlu hissettirebildiğini düşünmek bile kahkaha atmak istememe neden oldu. Gerçi böyle hissetmemin nedeni başımda bir çatı görevi gören bina değil, o binayı yaratan ellerin sahibiydi.

Konuyu değiştirerek daha fazla zaman kaybetmek istemedim. "Şimdi sen sunumu hazırlamışsın zaten," diyerek ekrandan dosyayı açtım. "İstanbul Üniversitesinin öğrencilerine vereceğimiz kısa çaplı bir eğitim olacak değil mi?"

"Evet, cinsellik hakkında bilgilendireceğiz. Daha doğrusu içimizden biri bilgilendirecek. Tek kişilik bir iş bu."

"Tamam ben hallederim."

Sözlerim üzerine Derya bacaklarını koltuktan indirip oturur pozisyona geldi. "Emin misin? Nereden baksan dört beş saat sürer." Slaytlara göz atıp konu başlıklarını incelerken başımı salladım. "Eminim, sen yeterince yoruldun. Bu iş bende."

"Teşekkür ederim, Hel," diyen arkadaşım tekrar koltuğa uzandı ve sivri topuklularını bacaklarıma yaslayarak mırıldandı. "Yarın kuzenim geliyor, ben de onunla ilgileneyim. Kız ilk defa gelecek İstanbul'a."

"Bu konferans ne zamandı?"

"Dört gün sonra."

Ajandamı açıp etkinliği not ettim. "Hangi kuzenin?"

"Dokuz ay önce doğum yapan," diyen Derya gülüyordu. "Bebeği görmen lazım aşırı tatlı. İsmini Mine koydular. İlk kez canlı göreceğim için heyecanlıyım. Gerçi şu an hormonlarım tatlı bir bebekle baş edebilir mi emin değilim."

Hormon demişken en son ne zaman regl olduğuma takvimimden baktım. "Halledersin, ayrıca sen her zaman bebek gördüğünde bir tuhaf oluyorsun. Bunu hormonlarına bağlamana gerek yok. İçten gelen bir anaçlık duygun var."

"Baba olacak adamı bulamadıktan sonra neye yaradı benim anaçlık duygum?"

Homurdanışıyla beni güldüren arkadaşıma baktım. "Neyse ki henüz gayet gençsin."

Derya gözlerini devirse de dalga geçtiği her halinden belliydi. Dizüstü bilgisayarımı kapadım ve başka seansımın olmamasının verdiği yetkiyle ayağa kalkarak İnferno'ya dönme planımı aktif hale getirdim. Fazlasıyla yorulmuştum. Ayrıca Demir eve gelmeden önce ona yemek hazırlamak istiyordum. Dün onun için yaptığım çikolatalı pastayı gördüğünde yüzüne yerleşen ifadeyi ömrüm boyunca unutamayacaktım. Bana küçük bir çocuk gibi bakmış, yüreğimi binlerce parçaya bölmüştü. Onun için yemek hazırlamak ve belli aralıklarla bütün tatlı çeşitlerini önüne sermek yeni misyonumdu çünkü bir daha asla açlık duymasını istemiyordum.

"Ben kaçıyorum," dediğimde Derya ayağa kalkıp bana sarıldı. "Haberleşiriz."

Eşyalarımı toplayıp çantamı aldım. Derya odamdan çıkarken ben masamın üzerindeki çerçevelere baktım. Alin'le çekilmiş fotoğrafımız beni bir an hazırlıksız yakaladı. Güzel yüzünü incelediğimde yine göğsüm sızlamıştı. Günlerdir ondan haber almamıştık ama iyi olduğunu biliyordum. Artık kendime başka bir seçeneği düşünme fırsatı vermiyordum çünkü iyice anlamış, emin olmuştum. Ben ne hissedersem hissedeyim ne kadar endişelenirsem endişeleneyim, Alin aklına koyduğunu yapmaya devam edecekti. Onu hiçbir zaman durduramayacaktım. Engel olamayacak, bu işin sonunu bu şekilde getiremeyecektim.

Belki de ona inanmak ve güvenmek zorundaydım. Bunu yapamıyor oluşum ise adil değildi. Ne bana ne de ona. Yunanistan'daki geceden sonra kontrolün hiçbir zaman benim elimde olamayıp hayatın akışının beni yönlendireceğini kavramıştım. Bu yüzden bazı şeyleri zamana bırakmak zorunda bu konu da sabırla beklemeye alışmak mecburiyetindeydim.

Ensar'ın varlığı yine de beni bir nebze sakinleştiriyordu. Ona kesinlikle güvenmiyordum. En başta Alin'i öldürmek asıl amacı olduğu için de asla güvenmeyecektim ama kardeşime nasıl baktığın görmüş, kurşunlar havada

uçuşmaya başladığında, bir saniye düşünmeden kendini ona siper ettiğine şahit olmuştum.

Demir'e, ondan aldığı DNA'yla ne yaptığını sormalıydım. Belki cevap beni bir nebze de olsa kendisi hakkında daha olumlu düşünmeye teşvik ederdi.

Odamdan çıkıp televizyonun önündeki kanepeye oturmuş, evlilik programı izleyen Halit'in yanına gittim. Dikkatle ekrana bakıyor olmasına gülerek onu bilgilendirdim. "Halit Bey, müsaitseniz gidebiliriz." Alaylı kelimelerimle hızla yerinden kalkıp başını salladı. "Tabii, Helen Hanım."

Klinikten çıkıp binanın hemen önünde duran aracıma bindiğimizde sürücü koltuğuna geçtim. Eşyalarımı arka koltuğa bırakıp emniyet kemerimi taktığımda Halit de yolcu koltuğuna kurulup aynı işlemi gerçekleştirdi. Yola koyulup sahil güzergâhından gitmeye başladım. Radyodan yayılan şarkının sesini açıp mırıldandım ve hızımı düşürerek kırmızı ışıkta durdum. Hava öylesine güzeldi ki her yer insan kaynıyordu.

Yeşile dönen ışıkla gaza bastım.

Dikiz aynasından bakıp yolda benim haricimde üç araba ve iki motor olduğunu gördüm. Ardından motorların aslında dört olduğunu fark ederek kaşlarımı çattım. Büyük bir ustalık ve çevik hareketlerle zeminde kayarak arabaları geçip bana doğru yaklaşıyorlardı. Bu durum huzursuzlanmama neden oldu. Önüme dönerek gaza bastığımda hücrelerim alarm vermeye başladı. Merakla tekrar dikiz aynasından baktım. *Harley* motorları ve deri ceketleriyle ardımdan gelen kişilerin sayısı dörtten altıya çıkmıştı. Hepsinin başında kaskları vardı. Süratlerini artırıp bana yetişerek aracın etrafını sarmaya başladıklarında kalbim korkuyla kasıldı.

"Halit," dedim endişeyle. "Bir sorun var."

Yanımdaki adam dikiz aynasına, ardından aracın etrafındaki motorlara bakarak lanet etti. Elini beline atıp silahını çıkardığında boğazım kurudu. Şarjörünü kontrol ettiği sırada motorlulardan birinin arka kapıma altındaki aracı geçirmesiyle direksiyonunun hâkimiyetini kaybeder gibi oldum. Attığım küçük çığlıkla parmaklarımı direksiyona daha sıkı sardım ve gaza bastım. Önümdeki aracı geçerek kendimi sağ şeride attığımda, peşimdeki altı motor bana saniyesinde yetişerek arabamı ablukaya aldı.

"Ne oluyor?" diye sorduğumda sesim titremişti. Halit sinirle sağında kalan pencereyi açarken soruma cevap verdi. "Helen Hanım, peşimizdekileri atlatmamız gerek. Hızınızı düşürmeyin ve ben onları oyalamaya çalışırken sahil yolundan çıkıp şehrin içine karışın."

Başımı sallayarak sertçe yutkundum. Hızımı artıracağım sırada hemen dibimde beliren motoru fark ettim. Başındaki kaskı yüzünden sıfatını göremediğim lâkin vücut yapısından bir erkek olduğunu anladığım kişi, sürdüğü motoru bu sefer benim kapıma çarptığında araba sağa savruldu. Bana kaza yaptırmak niyetinde olduklarını açıkça belli etmeleri üzerine sinirle dişlerimi sıktım. Direksiyona yapışıp gazı köklediğimde önümdeki iki araca makas atarak motorluları ekmeye çalıştım. Halit kendini camdan çıkarıp ardımızdaki motorlulardan birinin lastiğine ateş etti. Hedefini tutturarak sürücünün kaza yapmasına neden olduğunda peşimizdeki motorlu sayısı beşe düştü.

Sahil yolunun bitmesine dakikalar kaldığını fark ederek hızımı artırdım ve o an aracımın arka camları büyük bir gürültüyle patladı. Dudaklarımdan sıyrılan feryada, yaşadığım şokla irileşen gözlerim eşlik etti. Aracın içine dağılan cam parçalarına bakan Halit küfrederek doğruldu ve ardına baktı. Dikiz aynasından motorlulardan birinin bize silah doğrulttuğunu gördüm.

"Demir'i ara!" diye bağırdım Halit'e.

Sözler dudaklarımı terk ettiği an saçmaladığımı fark ettim. Onu aramak şu an bize bir şey kazandırmaz aksine zaman kaybettirirdi çünkü burada olmayan biri bize yardım edemezdi. Ben arabayı kullanırken Halit'in ateş açması gerekiyordu, telefon görüşmesi yapması değil. Yine de bir yanım beni bu cenderenin içinden çekip alabilecek tek kişinin Hades olduğuna emindi.

"Gaza bas," dedi Halit ve koltukta ters dönüp kırılan camın oluşturduğu açıklıktan ateş açmaya başladı.

Derin bir nefes alıp kendime geldim ve odaklanmaya çalıştım. Panik yapmanın sırası değildi. Araba kullanmak benim uzmanlık alanlarımdandı. Üniversite yıllarında katıldığım okul yarışlarını hesaba katarsak bu saçmalıktan kaçabilirdim. Cadde Bostan Sahili'nde yediğim cezaların bir işe yaradığını ispatlamamın zamanı gelmişti. Sadece sakin kalmalıydım. Sakin kalmalı ve daha fazla saçmalamamalıydım.

Gaza basıp arkama yaslandığımda, Halit iki motorluya ateş açarak onları bizden uzak tutmaya devam etti. Diğer ikisiyse aracın yakınında lâkin ateş hattında değildi. Bir diğeri gökten düşer gibi beklemediğim bir anda yanımda bittiğinde ona baktım. Motorunu tekrar bana çarpacağı sırada dişlerimi sıkarak direksiyonu kırdım ve ondan önce davrandım. Arabamı

motoruna geçirmemle sendeleyerek kontrolünü yitiren motorcu yoldan çıkıp bariyerlere çarptı.

Biri daha gitti ve dördü kaldı.

Halit şaşkınlıkla birkaç saniyeliğine bana baktığında gazı kökledim. İstediğim zaman tehlike arz edebilirdim. Sadece motive edilmeliydim ve peşimizdeki piç kuruları beni yeterince şevke getirmişti.

Az ilerimde seyir alan geniş aracın önüne geçtim. Araç yanından hızla geçen motorlularla hızını düşürdü. Ben ise gazdan ayağımı bir milim bile çekmemiştim. Bize yaklaşmaya devam eden motorlara karşı Halit tekrar ateş açtığında kurşunlarının azaldığım biliyordum. Elindeki silahla en fazla on üç kez ateş edebilirdi ve yanlış saymadıysam dokuz kere tetiği çekmişti.

Çıkış yolu arayarak dikkatle önüme baktığımda, sahil yoluna girdiğime pişman oldum. Kilometrelerce dümdüz gitmem gereken bir yolun yarısındaydım. Solumda deniz, sağımda ise rezidanslar vardı ve kaçabileceğim bir yer yoktu. Tek yapabileceğim daha hızlı gitmeye çalışarak, ilk çıkıştan kendimi şehrin içindeki kalabalığın arasına atmaktı. İbrenin yüz sekseni geçmesini sağladığımda direksiyonu daha sıkı tuttum.

Motorlulardan ikisi sağ ve sol olmak üzere arabanın iki yanına geçtiklerinde, Halit onlara döndü lâkin hemen ardımızda kalan ikilinin ateş açmaya başlamasıyla koltuğa gömülmekten başka bir şey yapamadı. Başımı eğerek gözlerimi yolun üstünde tutmaya çalıştım ama arabaya saplanan kurşunların geride bıraktıkları gürültüden hiçbir şeye odaklanamaz hale geliyordum.

Bebeğim, benim güzel arabam süzgece dönmek üzereydi. Arabanın dengesini yitirmeye başladığım an lastiklerden birine zarar geldiğini fark ettim. Çift katmanlı olmaları bir yere kadar dayanabileceklerini hatırlamamı sağladı. Doğrularak önüme bakmaya çalıştığımda başımı sıyırarak ön cama saplanan kurşun, bütün adrenalimi kurutup yerine başka bir duygunun geçmesine sebep oldu. Birkaç santim sola denk gelse beynimi patlatacak olan kurşun bedenimi titretti.

Ölüm.

Ölebilirdim.

Panik duygusu kanıma sızarak algılarımı yerle bir ettiğinde nefes alamadım. Saniyeler önce son nefesimi vermiş olabileceğimi anlamak benliğimi parçalara böldü. Çığlık atan zihnimde bir kaos baş gösterdi.

Ölebilirdim.

Dişlerim titreyişimle birbirine çarptığında odaklanabildiğim tek şey cama saplanan kurşundu. Öyle ki yolu bile göremiyor, başka bir şeye

Ninova

dikkat edemiyordum. Amansız bir sızı göğsüm boyunca yayılıp kollarımı uyuşturdu. Zangırdayarak direksiyonun kontrolünü yitirip adeta kilitlendim ve nefes alamadım. Ayağımın altındaki gaz pedalı sıvıymış gibi kayganlaşmıştı. Gaipten gelircesine uzaklardan işittiğim Halit'in sesiyle gerçeğe dönmeye çalıştım ama içine düştüğüm sis bulutundan çıkamadım.

Ölebilirdim.

Azrail ininden çıkıp yine yamacıma ilişmişti. Beni niye bu kadar seviyor, kendini unutturmamak için elinden geleni yapıyordu? Ben onun varlığım yok saymak, önüme bakmak istediğim her anda niye bana fani dünyanın acı gerçeğini hatırlatıyordu?

Ölebilirdim.

Yine.

Bedenim savrulduğunda aracın dengesini tamamen kaybettim. Halit bana doğru atılıp direksiyonu kavradı ama bütün bedenim öyle yoğun bir titremeyle çevrilmişti ki ayak parmaklarım dahi zangırdıyordu. Gaza basmaya çalıştım. Araba durmadığına göre başarılı olmuş olmalıydım. Ama anlayamıyordum. Her şey fazla silikti. Baskın olana yegâne şey, korkuydu. Beni tüketen, soluğumu kesen ölüm korkusuyla baş edemiyordum.

Demir'in yüzü gözümün önüne geldi. Dün gece ne kadar mutlu olduğunu, onun yanında ne kadar güvende hissettiğimi hatırladım. Şu an güvende hissetmiyordum ve değildim de işittiğim silah sesleri durmayan bir hatırlatıcıydı.

Ölebilirdim.

Ama ölmek istemiyordum.

Aklıma yerleşen fikir bir anda gerçekliğim haline döndü. *Yaşamak istiyordum* çünkü hâlâ tatmak istediğim, deneyimlemeye açık olduğum şeyler vardı. Demir'i öpmeden ölmek istemiyordum. Onunla daha fazla vakit geçirmeden, günlerimi ve gecelerimi onunla harcamadan, yıllar boyu birlikte kalıp hâlâ nasıl ondan sıkılmadığımı sorgulamadan, kalbimi çalabilen tek erkek olduğu için ona istediği her şeyi vermeden; bunların hiçbirini yapamadan ölmek istemiyordum.

Annemle babamın tekrar acı çekmesini istemiyordum. Alin'in kendinden verdiği parçasının boşa bir kayıp olmasını istemiyordum. Kısa bir süre önce, vicdanının altında ezilerek hayatta kalmak ve kalmamak arasındaki ince çizgide bocalayan o kadın olmak istemiyordum.

Yaşamak istiyordum.

Gerçekten yaşamak.

Bu yüzden frene asıldım.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp Halit'in ellerini çektim. Kolumu ona doğru uzatıp ani frenle savrulmamasına engel olmaya çalıştım. Takılı olan emniyet kemerim göğsümü sıkarak beni aracın içinde tutmaya çabaladı. Yüksek hızımın ardından ani frenimle asfaltta lastiklerimin acı dolu çığlıkları yankılandı. Bir duvar haline gelen araca çarpan ikili, motorlarından fırlayarak savrulduklarında attıkları çığlıkları işittim.

Arabamın arkasına çarparak aracın yarısının içe göçmesini sağlayan motorların üstündeki iki adam bir kuş misali uçarak yere çakıldıklarında yarı ölü olduklarına emindim. Ani hareketimle bana ayak uyduramayan diğer iki motorlu yanımızdan geçip gitmiş lâkin neler olduğunu anladıkları an yön değiştirerek üstümüze doğru sürmeye başlamışlardı.

Koluma çarparak kendini camdan dışarı uçmaktan durduran Halit'in gözlerini üzerimde hissettim. Omzumdaki ağrıyı umursamadan elimi geri çektim ve direksiyonu kavrayıp tekrar gaza bastım. Bedenim hâlâ titriyordu ve parmaklarım uyuşmuş haldeydi ama bunu başarabilirdim. Arkama yaslanarak derin nefesler aldığımda *savaş ya da kaç* içgüdüsünden ibarettim.

Üzerime doğru gelen ikili motorlarının üstüne eğilip artlarından iki silah çıkardıklarında hemen arkalarında kalan çıkışı fark ettim. Kulağıma çalınmaya başlayan siren sesleri uzaktan geliyordu. Halit bedenini hafifçe camdan çıkardı ve bize doğru gelen motorlulara ateş etmeye başladı. Sağdakini vurarak düşürdüğünde diğeri üzerime gelmeyi bırakarak sol şeride geçti ama bunu yapmasının tek nedeni Halit'in vuruş açısından çıkmaktı.

Silahını bana doğrultan adamı fark eden Halit yine de kendi silahını ateşledi lâkin kurşunu kalmamıştı. Bir küfür savurduğunda her şey saniyeler içinde oldu. Kaputa ateş eden adamla aracın kontrolünü yitirdim. Direksiyon ellerimin arasından kaydığında araba sağa çekmeye başladı. Saniyeler içinde dengeyi tamamen kaybetti ve savrularak takla attı. Bir çark gibi dönen aracın içinde yankı bulan tek şey bağırışlarıma eşlik eden Halit'in sesiydi.

Bana bir asır gibi gelen saniyelerin ardından araç ters bir halde zemine çakıldı. Uyuşan bedenim acıyor, gözlerimin önünden bir karartı geçiyordu. Alnımda bir ıslaklık vardı. Yitirmeye başladığım aklıma eşlik eden kontrolsüz kalp ritmimle geçmişe gittim.

Beş yıl öncesi. Tarih kendini tekerrür etmişti.

Yine bir aracın içinde, baş aşağıydım.

Çığlık atmak, o zaman yaptığım gibi yardım için bağırmak istedim ama yapamadım. Gözkapaklarım ağırlaşmış, bedenimin bütün enerjisi tükenmişti. Bayılmadan önce gördüğüm son şey alev alan kaput oldu.

Ninova

Hastaneden içeriye girdiğimde zihnimdeki çınlama şiddetlendi.

Attığım her adımda cinnet geçirme ihtimalim yükseliyordu. Bedenim cinayete meyilli haliyle kasılmalar yaşarken kalbim deli gibi atıyordu. Bağırma isteğim hiç olmadığı kadar kuvvetliydi. Tek arzum ise Helen'i görmekti. Onu hemen görmeli ve iyi olduğunu bilmeliydim. Akıl sağlığım şu an kızıl saçlı bir afetin çarpan kalbine emanetti.

Hastane koridorunda hızla adımladığımda karşıma çıkan herkes benden kaçtı. Zehrimi saçmamdan korkarak Kızıldeniz misali iki yana çekilen insanları umursamadım. Bakışlarımı koridorun sonunda duran ve beni bekleyen doktora sabitledim. Yalın yanımdan sıyrılıp önümden gitti ve doktora işaret verdi. Beni bekleyen adam ona yaklaşmama fırsat vermeden olup biteni anlatmaya başladığında sadece Persephone'min yanına gitmek istiyordum.

"Hoş geldiniz, Demir Bey." Hızla sağında kalan odayı işaret etti. "Helen Hanım'ın hayati tehlikesi yok lâkin kas zedelenmesiyle birinci dereceden yanıkları var. Şu an kendisini uyutuyoruz ama merak etmeyin, iyi olacak."

Adamın yanından sıyrılıp geçtim ve doğruca işaret ettiği odaya ilerledim. Kapıyı açıp görüş alanıma giren kadınla donakaldığımda kendimi haykırmamak için zor tuttum. Yatağa uzanan bedeni zarifti. Bacaklarında, özellikle bilek kısımlarında bandajlar vardı. Kızıl tutamları yastığa saçılmıştı. Alnında ufak bir yarık vardı ve dikiş atılmıştı. Huzurlu bir uykuda gibiydi oysa huzurlu olamayacak kadar acı içinde gözüküyordu.

Çakıldığım yerden kımıldayamadım. Persephone, yaralıydı. Benim kadınımın, her santimini öpmek istediğim teninde yaralar ve yanıklar vardı.

Benim Persephone'm.

Moya koroleva.

Helen'i kaybedebilirdim. Bu gerçek bütün kanımı dondurdu. Geçirdiği kazada yanarak can verebilirdi ve ben bir daha ona elimi bile süremezdim. Sesini duyamaz, gülüşünü göremez, kokusunu işitemezdim. Helen'in kokusu benim için oksijendi. O koku olmadan boğulurdum. Bana bakarken gözlerinde beliren o sıcaklık olmadan üşürdüm ve kararmış kalbimi harekete geçiren yüreği atmazsa ölümden beter bir hale gelirdim. Onsuz bir gün, yıllardır içinde olduğum cehennemi bile cennet kılardı. O olmadan

aldığım hiçbir nefesin anlamı olmazdı ve yemin edebilirdim ki o olursa güzel bedeni kefenlenemeden kendi kafama sıkardım.

Bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Yaşadığı onca şeye rağmen hâlâ çok güzeldi. Bir melek misali öylece uzanıyor; kırılan kanatlarını etrafına sarmış, iyileşmeyi bekliyordu. İlahi bir güç etrafını sarmış, ona kalkan olmuştu.

Meleğim.

Sağ şakağıma saplanan ağrıyla dişlerimi sıktım. Biri meleğime zarar vermişti. Biri benim sevdiğim kadının canını yakmıştı. Zihnimin içindeki kelimeler bir hançer haline gelip göğsüme saplandı. Dudağımın kenarını kıvırarak Helen'e bakmaya devam ettiğimde boğazımdaki düğüm gözlerimin ardını yaktı. Sızlayan bedenime inat yumruklarımı sıktım. Helen'e zarar veren kişi her kim ise onunla çok eğlenecektim. Öyle çok eğlenecektim ki bir meleğe zarar vermenin günahının ne demek olduğunu öğrendiğine bin pişman olacaktı. Benim meleğime dokunabildiği için de cehennemin dibinde çürüyecekti.

"Patron," diyen kişinin sesiyle girdiğim transtan çıktım.

Bakışlarımı yeni fark ettiğim, odanın kenarında dikilen Halit'e çevirdim. Başını eğmiş bana bakamazken ayakta zor duruyordu. Bir kolu alçıya alınmıştı. Hastane elbisesinin içindeydi ve dinlenmesi gerekirken Helen'in başında nöbet tutuyordu.

"Her şeyi," dediğimde titredi. "Anlat."

Halit konuşmaya başladığında gözlerimi Helen'den ayırmadım. Görüş alanımdan çıkarsa yok olur diye korkuyordum. Sanki o gitmişti de ben şu an bir hayale sığınarak delirmemeye çalışıyordum. Ona dokunmak istedim. Kollarımın arasına bedenini alıp, kafamı boynuna gömmek şu an için en büyük arzum ve sınavımdı. Bunu yapamazdım. Teniyle bedeni hassastı ve onun canını yakamazdım.

Yakmak.

Yanmak.

Zihnimdeki çınlama şiddetlendi. Aklımın bir köşesinde beliren alevler, gözlerimin önünden kırmızı bir sisin geçmesini sağladı. O sis bana kötü şeyler fısıldıyor, caniliğimi dile döküyordu. Ve ben o sese kulak vermekten son derece memnundum.

Yakmak.

Yanmak.

Ateş meleğime uğramamalıydı. Ateş şeytanları avlardı, melekleri değil. Yanmak kötüler içindi. Helen gibi saf bir güçle çevrelenmiş biri için

değil. Geçmişte kalan acı dolu bir kadın çığlığı işittim. O kadının attığı feryadın, Helen'in dolgun dudaklarından da dökülmüş olabilme ihtimali bende doğru bir yere oturmadı. Biri şeytandı. Diğeri melek. Nasıl aynı ateşte yanabilirlerdi?

Halit'in anlattıklarına odaklanmaya çalıştım. Bana yaşananları söylemeyi sonlandırdığında sadece Helen'i görmeye devam ettim. "Git ve dinlen," dedim Halit'e.

Elinden geleni yaptığını ve bu yaşananların onun suçu olmadığını biliyordum ama şu an öylesine öfkeliydim ki sırf biraz bile olsun rahatlayabilmek için bütün hıncımı ondan çıkarabilirdim. Eğer az ilerimde dikilip Helen'i korumakta başarısız olduğunu biraz daha söylerse, bu doğru olmasa bile sarf ettiği kelimelerin son sözleri olmasını sağlayabilirdim ve bunu istemiyordum çünkü içimde kalan son mantık kırıntıları Halit'in elinden geleni yaptığını biliyordu.

Ardımda dikilen Yalın'a bakmadan konuştum. "Sadece on dakikan var. Kimleri aradığın, ne bok yediğin umurumda değil. Bana o piçleri bul." İki adam da yerinden kımıldamadan endişeyle bana bakmaya devam ettiğinde, bütün hastaneyi inletebilecek bir hiddetle haykırdım. "Hemen!"

Yerlerinden sıçrayarak odadan çıkan ikiliyle kapı ardımdan kapandı. Helen'le baş başa kaldığımda bağırışımdan dolayı gözümün önünden kararlar geçti. Kırmızı noktalar ise haberi aldığımdan beri görüş açımdaydı. Boğazımdaki acıyı umursamadan Helen'e yanaştım. Dibine ilişip önünde diz çöktüğümde ilk kez birini kaybetme korkusu yaşadığımı fark etmemi sağlayan, titreyen ellerimi kaldırdım.

Her an kırılabilecek gibi gözüken porselen bir bebeğe dokunuyormuşçasına narin olmaya gayret ederek Helen'in yanağına parmaklarımı yasladım. Elimin tersiyle pürüzsüz tenini hissettiğimde onun haricinde kimseye kullanmadığım tonlamamla mırıldandım. "Ben geldim bebeğim," diyerek kızıl tutamlarını yanağından çektim. "Buradayım, yanındayım."

Bu an, bana fazla *aşina* geliyordu. İçine kısıldığım kederli fanusta *tanıdık* gelen bir şeyler vardı. Korkumu kırbaçlayan bu saçmalığın nedenini anlayamadım. Sadece içten içe, kaybetmek istemediğimi kendime tekrar ettim. Ayağa kalkıp ellerimi iki yanına yasladım ve üzerine eğildim. Alnına minik bir buse iliştirdim. Kendine has kokusuna karışan diğer kokuları algılamak öfkemi harladı. Sakin kalmaya çalışarak soluklandım ve alnını öpmeye devam ettim. "İyi olacaksın," diye fısıldadım. "Sana bebek gibi bakacağım."

Geriye çekilip güzel yüzünü inceledim. Kollarımın arasında uyuduğu zamanlardaki kadar huzurlu gözükmüyordu. Yine de odaya girdiğim anki ifadesine nazaran yanında olduğum an daha rahat gibiydi. Bandajlarına göz attım. Helen kendini şu an görse üzülürdü. Saçlarını okşayıp varlığına emin olmaya çalıştım. "Merak etme, yanıkların geçecek ve izleri kalmayacak ama kalsalar bile hâlâ gördüğüm en güzel kadın olacaksın."

Boğazımdaki düğümü yok etmeye çalışarak yutkundum.

"İyi ki barışmışız. Ya küs olsaydık? Bir daha kavga etmemeliyiz bebeğim. Bir daha aramıza mesafe koymamalıyız. Ve bir daha kesinlikle yanımdan ayrılmamalısın. Biliyorum bana kızacaksın ama umurumda değil, Helen. Hep yanımda olmalısın." Başımı sallayarak gözlerimin kızgın bir alev misali yanmasını umursamadan konuşmaya devam ettim. "Benimle kalmalısın, Persephone."

Gerekirse bütün tanrılar ile savaşır, cennet ve cehennemi dünyaya taşır, kıyameti koparır, yine de ona bir zarar gelmesine izin vermezdim. Bu saatten sonra gözümü bir saniye bile üzerinden ayırmayacak, siyah kanatlarımın altından çıkmasına izin vermeyecektim. İstediği kadar karşı çıkabilir ve sinir olabilirdi. Nefes aldığı sürece geri kalan hiçbir şey önemli değildi.

Canını yakmamaya dikkat ederek ince parmaklarını kavradım. Diğer elimle saçlarını okşamaya devam edip güzel yüzünü inceledim. Şakağıma saplanan ağrıyla gözlerimi yumduğumda yine gördüğüm tek şey Helen oldu. Hastane yatağında yatan kadın hem önümde hem aklımdaydı. Dakikaları öldürerek varlığına minnet ettim ve kalbimdeki yerinin devasa oluşunu idrak ederek Helen'i kendime tamamen mühürlemenin planlarını kurmaya başladım.

Onsuz kalmayacaktım.

Diğer herkes gidebilirdi ama *onun* gitmesine izin vermeyecektim.

Kapı yumruklandığında beklediğim işareti aldım. Her zaman öldürmektense süründürmeyi tercih ederdim çünkü insanların acıyla kıvrandığı o anların bitmesini istemezdim. Yakarışlarını duymak hoşuma giderdi. Yalvardıklarını işitmek kulağıma çalınan bir müzikten ibaretti. Şimdiyse sadece süründürmek istemiyordum. Bu sefer o çığlıkların uzun sürmesini ama bir süre sonra tarihe karışmasını diliyordum çünkü kadınıma zarar veren kimse, onunla daha fazla aynı zaman diliminde kalamazdı.

Eğilip Helen'in yanağını öptüm ve kulağına fısıldadım. "Senin canını acıtanların ruhlarını yakacağım. İncinen her bir zerren için çığlık atmalarını sağlayacağım ve yemin ederim, iyileştiğinde sana binlerce kez tapacağım."

Parmaklarındaki saniyelik hareketlenmeyle bir nevi elimi tuttuğunda tebessüm ettim.

Küçük temasının büyük bir etkisi vardı.

Parmakları avucumun içinde kıpırdandığında, bana güç veren dokunuşundan aldığım onayla odadan çıktım. Kapının önünde bekleyen Yalın bana doğru yaklaştı ve sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla konuştu. "Mobese kayıtlarını inceledim. Saldırganların motorlarının üzerinde bir motor kulübünün amblemi var. Kulüp de yarım saatlik uzakta."

Başımı sallayarak Nejat'a döndüm. "Helen'in kapısının önünden ayrılmayacaksınız. İçeriye doktor hariç kimse girmeyecek. O da gireceği zaman eşlik edeceksiniz."

"Elbette patron."

Yalın ile hastaneden çıkıp kapının önünde bizi bekleyen arabaya bindik. "Polis?" dediğimde kısaca yanıtladı. "Hallediliyor." İç geçirip daha çok kendi kendine mırıldandı. "Müşteri kitlenin sınırsızlığını seviyorum, işimi kolaylaştırıyor."

O sürücü koltuğuna geçerken ben yolcu koltuğuna kuruldum. Torpidodan siyah deri eldivenlerimi çıkarıp parmaklarıma geçirdim. Arkaya uzanıp deri kaplamalı kılıfı aldım. Silindir halindeki kılıfı açıp bıçaklarımı gözler önüne serdiğimde bugün hangilerini kullanmam gerektiğini düşündüm.

On iki bıçak seçeneğim vardı. Hepsi farklı boyutlarda ve tiplerdeydi. En sevdiklerimden birini alıp elimde inceledim. Tırtıklı yüzeyiyle birine saplandığı an iç organlarını paramparça eder ama hemen öldürmez, uzun süre süründürürdü. Evet, bunu kesinlikle yanıma almalıydım. Seçtiğim bıçağı önümdeki alana bırakıp diğerlerine baktım.

Keskin ve hançerimsi olan ikili bıçaklarımı çıkarıp uçlarını inceledim. Kılıfın köşesinde kalan zehirlere göz atarak hangisinin daha acı verici olabileceğini düşündüm. Asit özelliği sayesinde saplandığı yeri eriterek insana üç kat daha fazla acı veren zehri seçip bıçakların ucunu onunla kapladım.

Son olarak diğerlerine kıyasla daha küçük ama kancalı bir uca sahip olduğu için *bağırsak deşen* olarak anılan bıçağımı aldım. Sanırım bu kadarı yeterli olurdu çünkü ellerimi de kirletmek istiyordum.

Tekrar torpidoyu açıp içindeki siyah kutuyu çıkardım. Kapağını açarak içindeki küçük objeyi alıp gömleğimin ilk üç düğmesini çözdüm. Göğsümün üzerine yapıştırdığım, tenimle uyum gösterip benim bir parçam haline gelerek düşmesi mümkün olmayan çipi aktif hale getirdim.

Yalın gözlerini göğsüme taktığım çipte dolaştırdığında endişeliydi. "İyi misin?"

Başımı sallayarak dudağımın kenarını kıvırdım. "İyiyim," dedikten sonra öfkemi ifademe yansıtarak dişlerimi sıktım. "Helen değil." Gömleğimin düğmelerini iliklediim. Çeneme giren ağrıyı umursamadan hırıldarcasına tuhaf bir sesle konuştum. "Sorun da tam olarak bu."

Kutuyu torpidoya koyarken kenarda sıkışıp kalmış kelepçeleri gördüm. Onu da ceketimin cebine attım. Deri kılıfı arka koltuğa bırakıp ceketimi çıkardım. Bıçakları koyabileceğim bölgelere sahip olan askılığı gömleğimin üzerinden geçirdim. Bıçaklarımı yerlerine yerleştirip kasılan bedenimi rahatlatmaya çalışarak boynumu çıtlattım ve derin bir nefes alıp yolun bitmesi için saniyeler saydım.

"Özel bir kulüp," dedi Yalın. "Motorcuların hepsi kiralık. Mekân da toplanma noktaları."

Konuşmadığımda Yalın edindiği konuma varana dek sustu. Geldiğimizi anladığımda üzerime tekrar ceketimi geçirdim. Şehrin biraz dışındaydık. Otoyolun kenarında kalan mekân tek katlıydı ve pek büyük sayılmazdı. Önünde dizilmiş en az yirmi, yirmi beş motor vardı. Araçların hepsinin kenarında aynı sembol vardı. Bir kuru kafa logosu daire içindeydi. Birileri Helen'e zarar verebilmek için onları tutmuş olmalıydı ve ben onun kim olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Arabadan indiğimizde Yalın'a bakmadan emrettim. "Sen etrafı turla."

"Tek başına..." dediğinde ona dönerek bakışlarımla susmasını sağladım. İç geçirerek omuzlarını düşürdü ve ne istediğimi anlayarak mırıldandı. "Her zamankinden mi?"

Başımı salladım. Aldığı emirle bagaja yöneldiğinde onu ardımda bırakıp mekâna yürümeye başladım.

Ahşap kapıları iterek içeriye girdiğimde bakışlarımı etrafta dolaştırdım. Mekân iğrenç kokuyordu. Tam karşımda bir bar vardı. Duvara dizilmiş içkilerin önünde, tezgâhın hemen arkasında duran, kafasına bandana takmış orta yaşlı adamın bana baktığını fark etsem de umursamadım. Sol tarafta altı tane masa vardı. Hepsinde en az beş, altı kişi oturmuş ya içiyor ya da poker oynuyordu. Sağ tarafta ise iki tane bilardo ve langırt masası vardı. Göz kararı söyleyebilirdim ki içinde olduğum mekânda ben hariç en az otuz adam vardı. Ve hepsi sessizliklerini kuşanmış bana bakıyordu.

Üzerimdeki siyah ceketimi çıkarıp yüzümdeki tebessümle beni izleyen adamlara baktığımda hepsinin kafası karışmış gibi gözüküyordu. Yavaşça adımlayıp ceketimi seksenlerden kalma gibi gözüken eski müzik

Ninova

kutusunun üstüne bıraktım. Hemen dibimde kalan bilardo masasına ilerleyip bana şaşkınlıkla bakan genç adamla göz göze geldim. Elinde tuttuğu istekayı işaret ettim. "Onu bana verir misin?"

Sorumla daha çok afallladı lâkin tek kelime etmedi. Sopayı bana uzattığında onu bekletmedim. Uzun bilardo sopasını alıp iki elimle kavradım ve tam ortasını dizime vurarak iki parçaya ayrılmasını sağladım. Kapının önüne geri döndüm. Sopaları ahşap kapının kulplarına çapraz bir şekilde yerleştirip mekânı ilkel bir yöntemle kilitlediğimde kulağıma çalınan fısıldaşmalar ahenkliydi.

Seyircilerime dönerek gömleğimin kol düğmelerini açıp kumaşı katlamaya başladığımda, üzerimde dolaşan gözlerin zihinlerindeki şüphelerin arttığını gördüm. "Sen de kimsin?" diyen birine başkası eşlik etti. "Canına mı susadın sen?"

Doğruca barın ardındaki adama baktım. İçimden bir ses yetkili kişinin o olduğunu söylüyordu ve onları aydınlatma vaktimin geldiğine emindim.

"Hades," diyerek tebessümümü genişlettim. "Herkes bana Hades der." Beni izleyen adamların kasılarak birbirlerine endişeli bakışlar attıklarını fark ettiğimde gülümsemem büyüdü. "Namımı duymamış olamazsınız beyler."

"Burada ne işin var?" diye sordu barın ardındaki bandanalı adam.

Kaşlarımı çatarak ellerimi ceplerime iliştirdim ve yavaş adımlarla etrafı inceleyerek yürümeye başladım. "Bir saat önce içinizden altı kişi, benim kadınıma zarar vermeye çalıştı ve üçünüz olay yerinden canlı ayrıldı." Mekânın en uç köşesindeki koltukta oturan beti benzi atmış yaralı adamlara baktım. "Ve ben Persephone'min yarım bıraktığı işi tamamlamaya geldim. Tabii bir de hepinizi öldüreceğim ki aleme ibret olsun."

Masalardaki adamlar ayaklandığında keyiflendim. Şu dakika üstüme atlasalar ne de eğlenirdim ama az ilerimde duran bandanalı adam buna müsaade etmedi. Neşemi kaçırdığı için ondan nefret ettim. Adamlarına bakarak onları sakinleştirdikten sonra bana döndü. "Bir yanlış anlaşılma olmalı."

"Sadece beş dakikanız var," diyerek saatime göz attım. "Beş dakika içinde Helen Saral'a zarar vermeniz için sizi kimin tuttuğunu söyleyeceksiniz."

"Söylemezsek?"

Soruyu soran sağımda kalan adamı gözucuyla görebiliyordum. Saniyelik bir zaman diliminde belimde duran bıçağı alıp ona doğru fırlattım. Tam kalbine saplanan bıçakla sendeledi. Hemen ardında dikilen arkadaşları yere yığılmasını engellemek istercesine ona uzandıklarında yetişemediler.

Aralanan dudakları ve irileşen gözleriyle yere yıkılan adam aramızdan ayrılmıştı. Hem de temelli. Beni hayret ve öfkeyle izleyen kalabalığa dönerek dudağımın kenarını kıvırdığımda ellerimi iki yana açtım. "Sıradaki?"

Küfürlere eşlik eden tehditlerin ardından poker masalarının ortasında duran iri yarı bir adam bana silah çekti. "Orospunun evladı, seni geberteceğim!"

Yakarışı kulağımı tırmalamıştı.

"O tetiğe basmanı hiç tavsiye etmem," dedikten sonra bakışlarımızı buluşturdum. "O tetiğe basman demek benimle kendini hatta mekândaki herkesi öldürmen demek."

Barın ardındaki adam açıkladı. "Çünkü her daim üzerinde özel üretim olan minik bir patlayıcı taşırsın ve o patlayıcı sadece kalp ritmin durduğu an aktifleşir." Sinirle başını iki yana sallayan adam namımı elbette duymuştu. "Ruh hastası piç, canlı bombadan farksız."

"Bingo," derken sırıtıyordum.

Arabada göğsüme taktığım minik çip aslında bir patlayıcıydı. Platin kaplıydı ve oldukça pahalıydı. Böyle zamanlarda onu mutlaka yanımda taşırdım çünkü bencilin tekiydim. Öleceksem sadece kendimi cehenneme sürüklemezdim.

Bana silah doğrultan adam hayretle haykırdı. "Ben de öldürmem, yaralarım o zaman."

Ciddiyetimi kuşanarak dişlerimi sıktım. "Yerinde olsam kendimi daha fazla utandırmaz ve o silahı indirirdim çünkü sana garanti edebilirim ki beni yaralasan dahi seni öldürürüm."

Potansiyelimi fark etse de silahını indirmedi. Bunun üzerine bandanalı adam emir vererek lider olduğunu kanıtlamış oldu. "Salaklık etme de indir onu." Sinirden gözü seğiriyordu ve bana silahının ucunu doğrultan adam bunu fark etmişti. Solan teniyle silahını indirip arka saflara sıyrıldı. Korkaklığı karşısında sıkılmaya başladım.

Barın ardındaki adama baktım ve makul bir teklifte bulunmaya karar verdim. "O üç geri zekâlıyı bana teslim edin. Sizi kimin tuttuğunu söyleyin. Ben de geri kalanınızı bağışlayayım."

Mekâna çöken sessizlikle bekledim. Bir süre beni izleyen orta yaşlı adamın ifadesinde bir bilgelik olduğunu sanmıştım ama ardımda duran birine işaret verdiğinde yanıldığımı anladım. O da aptalın tekiydi ve şansını kaybetmişti. İçimdeki ateş harlanarak zihnimdeki karanlığı aydınlattı ve Demir Karadağ kenara çekildi.

Sahne Hades'indi.

Sağımdan gelen yumruğu fark ederek elimle darbeyi engelledim. Diğeriyle ise belimin kenarında duran tırtıklı bıçağımı aldım. Tek hareketle dibimde duran adamın boğazını kestiğimde yüzüme sıçrayan sıcak kanla kutsandım. Öldürdüğüm adam boğulma sesleriyle yere düşüp çırpınmaya başladığında mekânın içindeki bağırışlara aldırmadım. Solumda beliren, üstüme atlamaya hazırlanan adamın dizine bir tekme savurup önümde diz çökmesini sağladım. Bıçağımı yavaşça, gözlerinin içine bakarak, korkusuna şahitlik etmek isteyerek alnına sapladım. Kafa tasmın içine ittirdiğim bıçakla son gördüğü şeyin ben olduğumu bilmek haz duymamı sağladı.

Ardımdaki kapıyı açmaya çalışan birinin sesiyle, öldürdüğüm adamın alnından bıçağımı çekip çıkardım ve kaçmak için uğraşan adamın boynuna kolumu sararak onu kapıdan uzaklaştırdım. Barın ardında bana dehşete kapılmış yüz ifadesiyle bakan bandanalı adama odaklandım. "Normalde süründürmeyi severim," diyerek boynuna kolumu doladığım adamı nefessiz bıraktım. Ellerimde çırpınarak kıvranmaya başladığında bıçağımın ucunu yanağına sürterek beni dinleyen adamların anlamasını istedim. "İnsanların yalvarmasını dinlemek hoşuma gider. Ne kadar uzun süre acı çekerlerse o kadar tatmin olurum. Bana kalırsa saniyeler önce öldürdüğüm kişiler oldukça şanslı. Onlara cehennemimin dibinde günlerce içkence de edebilirdim. Ve siz bana istediğimi vermezseniz, o kadar şanslı olmayacaksınız."

"Hades," dedi bandanalı adam. "Anlaşabiliriz, daha fazla adamımı öldürmene gerek yok."

Haykırışıma mâni olamadım. "Helen Saral'a zarar vermenizi kim emretti?"

"Nikolaos Vasilakis."

İşittiğim isimle gözümün önündeki kırmızı sis bulutu hiddetlendi. Köşede kalan ve yaralı olan adamlardan biri mekânın içinde yavaşça adımladı. Karşıma dikilip dolan gözleriyle bana baktığında düşünebildiğim tek şey Helen'in zarar görmesinde etkisi oluşuydu. Boğazına kolumu doladığım adam nefessiz kalışıyla çırpınmaya devam ederken fazlalık etmeye başlamıştı. Bu yüzden çevik bir hareketle Hektor'un bana öğrettiği gibi boynunu kırıp bedenini bıraktım. Yere yığıldığında üzerinden atlayıp az ilerimde dikilen şerefsize doğru ilerledim. "Nikolaos Vasilakis?"

Başını salladı. "Helen Saral'a zarar vermemiz değil, onu kaçırmamız gerekiyordu ama işler planlanmadık bir şekilde ilerledi. Kaza oldu ve polisler gelmeye başladı. Her yerde siren sesleri vardı ve kadının arabası alev aldı."

Şokta gibi mırıldanarak anlattığı sözler üzerine kaşlarımı çattım. Helen'i neden kaçırmak istemişti? Yoksa Persephone'min tahmin ettiği

gibi miydi? Nikolaos, Alin'i yönetebilmek için Helen'i istiyor olabilir miydi? Ama böyle olsaydı daha kolay bir hedef olan Demet Hanım ve Ziya Bey'i niye kaçırmaya çalışmasındı?

Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

"Cevabını verdim," diyen adam şiddetle titrediğinde bana baktı. "Lütfen, merhamet göster."

Tam dibinde dikildim. Elimdeki bıçak hızla bedenine saplandı. Tırtıklı yüzeyiyle bağırsağını parçaladığım adamın içinden bıçağımı çıkardığımda, ölümü acı verici ve uzun olacaktı. Sendeleyerek masalardan birine çarpıp yavaşça yere çöktüğünde bir gerçeği dile döktüm. "Bende o dediğinden yok."

Köşede kalan ve korkuyla şovumu izleyen ikiliye döndüm. Kana bulanan bıçağımı yerine bırakıp zehirli olan hançerlerimi çıkardığımda gözlerimi onlardan ayırmadım. "Siz mi gelirsiniz, ben mi yanınıza teşrif edeyim?"

"Cevabını aldın," diyen bandanalı adama dönüp bakmadım. "Kadınının içinde olduğu aracın alev almasının nedeni, yaraladığın adamımın suçuydu. İstediğini aldın. Artık git, Hades."

Katılmıyordum. Yeterli değildi.

Hiçbir şeyin azıyla yetinmezdim. Özellikle Helen söz konusuysa.

"Sizin yaptığınız şey bir meleğe zarar vermekti. Benim meleğime, benim kadınıma, benim Persephone'me dokunmaya kalktınız. Şimdi benim size cehennemi bu dünyada yaşatmam gerekmez mi?" Beni izleyen ikiliye dönüp tebessüm ettim. "Ve söylemeliyim, diğer tarafta sizi karşılayacak şeytan bile benim size yapacaklarımı görünce kendi meziyetlerinin sıradanlığından utanacaktır."

"Lütfen," diyen adamlardan birine karşı korumacı bir iç güdüye sahip olan ve iki adım ötemde dikilen kişi beklemediğim bir anda bana doğru atlayarak kavradığı istekayla üzerime geldi. Sopayı bana doğru savurmasıyla ucunu yakaladığım istekayı kendime doğru çektim ve dibimde biten adama kafa attıktan sonra gerilemesiyle sopayı alıp elimde çevirdim. Sivri kenarını çenesine geçirerek tamamen yere yığılmasını sağladım. Kesilen nefesiyle ağzından kanlar akıtmaya başladığında çok sıkılmıştım.

"Sabrım tükeniyor," diye anons ettim.

Şoka girmiş ikiliye döndüğümde mekânın içindeki adamların çoğu kenara çekilmiş, bana alan tanımışlardı. Bu saçmalıktan tek bir şekilde kurtulabileceklerini düşünerek arkadaşlarını satmaya karar vermişlerdi. Öyle ki bandanalı adam bile hareket etmiyor, ağzını açmıyor, sadece bu kâbusun

bitmesini istercesine olduğu yerde dikilmiş beni izliyordu. Helen'in peşine düşen ikiliden otuzlu yaşlarının ortalarında gibi duran sarışın öne çıkıp kaderini kabullendi. Yavaş adımlarımla ona yaklaşırken üzerindeki gerginliğin arttığını görmek eğlenmemi sağladı. Her zaman önce tedirgin etmeyi tercih ederdim. Bu, insanı daha da tatmin ediyordu. Önünde dikildiğimde bana nefretle bakan sarışın dişlerini sıkarak titremesine hâkim olmaya çalıştı.

Sağ elimdeki hançeri kaldırıp koluna bir çizik attığımda acıyla yüzünü ekşitti. Daha fazlasının geleceğini düşünerek gözlerini yumduğunda geri çekildim. Hançerimi indirip yüzüne baktığımda beklediğinin gerçekleşmemesiyle gözlerini araladı. Şaşkınlığı bütün ifadesini ele geçirmişti. Arkadaşının az ilerisinde duran esmer verdiğim zararı azımsayarak öne çıktığında hızla hançerimi hareket ettirip yanağını boydan boya yardım. Acıyla bağırarak geriye çekildiğindeyse dramatik tepkisiyle gözlerimi devirdim.

"Nikolaos sizinle nasıl iletişime geçti?"

Kestiğim kolunu tutan adam cılız sesiyle yanıt verdi. "Bir numaradan aradı. Kadının ismini ve ne zaman nerede olacağını söyledi. Ardından parayı gönderdi."

Helen'in ne zaman nerede olacağını bilmesi asıl beni rahatsız eden noktaydı. Bunu bilmesi, bana Helen'in takip edildiğini, izlendiğini düşündürttü. Belki de İnferno'daki köstebeğim sadece Alin için çalışmıyordu. Hayır, benim evime buyur ettiğim kimse, bu denli hain olamazdı.

Yanağını çizdiğim adam ağzını açıp kapattığında çenesinin ve dilinin uyuşmaya başladığını anladım. Kanlarına sızıp onları acıyla kıvrandıracak zehirden kısa bir sürede haberdar olacaklardı. Ardımı dönüp hançerlerimi yerlerine yerleştirdiğimde barın ardındaki adam bana hayretle bakıyordu.

Çalan telefonumla cebimden cihazı çıkardım. Ekrandaki isme bakıp Nejat'ın aradığını gördüğümde kaşlarımı çattım. Aramayı yanıtlayıp adamların arasında ilerledim. "Ne var?"

"Kardia mou."

Helen'in sesi gözümün önündeki kırmızı noktaları ve zihnimdeki sis bulutunu saniyesinde yok etti. Kalbimi hareketlendirip ruh üfleyen narin tonlamasıyla bana seslenmesi Hades'i geri plana attı. "Bebeğim, iyi misin?"

"Evet," diyen kadını görme isteğim her şeye galip geldi. "Neredesin?"

Etrafa göz atıp herkesin büyük bir gerginlikle beni izlediğini fark ettiğimde gülümsedim. "Ufak bir işim vardı ama bitti. Birazdan yanında olacağım. İstediğin bir şey var mı?"

"Seni istiyorum." Helen iç geçirdi. "Lütfen, bir an önce gelir misin?"

Bana ihtiyaç duyuyor, yanında olmamı istiyordu ve az kalsın onu kaybedecek olmam ona olan bağımlılığım yüzünden yoksunluk çekmemi sağlamıştı. Bu yüzden süreci hızlandırmaya karar verdim. "İsteğin emirdir bebeğim," diyerek bana şaşkınlıkla bakan adamları umursamadan konuşmaya devam ettim. "Yirmi dakikaya yanındayım."

"Dikkatli ol."

Helen'in dikkat etmemi istemesiyle kahkahamı içime gömmekte zorlandım. Ölümden dönmüştü lâkin hâlâ beni düşünüyordu. Kesinlikle bu kadını hak etmiyordum ama artık çok geçti. Onun esiri olmuştum ve bu mahkûmiyetin müebbetle sonuçlanmasını istiyordum.

Görüşme sonlandığında telefonumu cebime atıp gülümsedim. "Beyler kusura bakmayın ama benim gitmem gerek," diyerek kıvırdığım kollarımı çözerken dalga geçtim. "Hanım beni bekliyormuş."

Mekânın içindeki adamların bana başka bir evrenden gelmişim gibi bakmasını göz ardı ederek doğruca bandanalı adama odaklandım. Sessiz lâkin etkili uyarımı algılayarak sertçe yutkunup başını salladığında ona acıdım.

Gözlerimi titreyen ve hissetmeye başladıkları acıdan dolayı soğuk soğuk terleyen ikilide gezdirdim. Çıkışa yöneldiğimde müzik kutusunun yanında durup, az kalsın unutacak olduğum ceketimi aldım. Kapıya yerleştirdiğim sopaları çıkararak yere attım. Mekândan çıkıp ardımdan tekrar kapıları kapattım. Az ileride durmuş beni bekleyen Yalın'a baktığımda isteğimi yerine getirdiğini belirten işareti verdi. Ardımdan kapattığım kapıya dönerek ceketimin cebinden kelepçeyi çıkardım. Kapının kulplarına geçirdiğim kelepçeler ile içerideki adamları mekâna bir nevi kilitledim. Burnuma çalınan koku iç geçirmemi sağladı. Bu kokuyu seviyordum. Geri çekilip cebimden çıkardığım favori *Zippo'mun* kapağını açtım ve parmağımı taşına sürttüm. Parlayan ateşi benzin yüzünden ıslak olan zemine attım.

Aniden yükselen ateş saniyeler içinde binanın etrafını sarmalayarak bir çember oluşturdu.

Yalın'ın, ben içerideyken etrafa muntazam bir şekilde döktüğü benzinle buluşan ateş saliselik bir zaman diliminde yükselip parladı. Barın içine kilitlediğim adamlar ateşin onlara ulaşmasıyla feryat etmeye başladılar. Kilitlediğim kapıyı açmaya çalışıp çare etmeyecek bir çabanın içine girdiler. Kırılan pencereler dumanın dışarıya çıkmasını sağlayabilirdi ama

etrafı kuşatan ateş onların pencereden kaçmasına engeldi. Çığlıklar, bir senfoniydi. Yükselen notalar, titreşiyordu. Zihnimde *inançsız bırakılan, dışlanan, kutsallığın dışına sürüklenen kişinin duası* çalıyordu. Epik bir yok oluştu ve tam sevdiğim gibiydi. Geceye yükselen alevlere bakarak zihnimde çalan besteyi mırıldandım. Cennetteki melekler, cehennemdeki iblisler ve arafta sıkışıp kalmış ruhlar dahi artık biliyordu.

Hades, Persephone için dünyayı yakardı.

Demir ise Helen için kendini bile ateşe verirdi.

Ninova

TANRININ LÜTFU

Heler

Aynadaki yansımama bakmak öfkelenmeme yol açıyordu. İnce bedenime doladığım beyaz havluya sarılarak sertçe yutkundum. Demir'in her zaman porselen olarak adlandırdığı tenimin üzerindeki kızarıklıklar dört gün önce başıma gelen kazadan geriye kalan izlerdi.

Dedem olacak adam yüzünden maruz kaldığım o anları anımsayarak bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım. Vücudum dört gündür iyileşmeye ve kendini onarmaya çalışıyordu. Kaslarımdaki ağrı geçmişti ama bazı hareketlerim hâlâ kısıtlıydı. Özellikle de kollarımı kaldırmam gerektiğinde canım yanıyordu. Sol tarafıma saplanan sızıyla nefesim kesiliyordu ancak gün geçtikçe daha iyi oluyordum.

Alnımdaki dikişler bugün alınmıştı. Hafif bir iz vardı fakat doktor onun da geçeceğini söylemişti. Ayak bileğimde ve bacağımın bir kısmında birinci dereceden yanıklar vardı. Kızıl lekeler gibi duruyorlardı. Çoğu geçmiş, yok olmaya başlamıştı. Kaşınıyorlar, soyulma aşamasına geliyorlardı. Sadece bileğimdeki diğerlerine göre daha kötü görünüyordu çünkü daha derindi. Fiziksel yaralarımın geçeceğini biliyordum. Birkaç güne daha iyi olacak, birkaç haftaya tamamen iyileşecektim. Doktorlar bedenimde bir iz kalmayacağının garantisini vermişlerdi ama kimse ruhumdaki kapanmayacak yaradan bahsetmemişti.

Az kalsın ölecek olmam beni bir bıçak gibi kesmişti. Beş yıl önce yaşadığım o karanlık günleri hatırlamak ve tekrar o hale düşmekten korkmak beni bükmüş lâkin kırmamıştı. Hiçbir şeyin beni kırmasına müsaade etmezdim ve buna Azrail'in beni selamlaması da dahildi. Hâlâ hissediyor olduğum bu panik duygusu bir süre daha benimle kalacaktı fakat o da bir

gün illa ki gidecekti çünkü endişelerim zihnime ne kadar zarar vermeye çalışırsa çalışsın artık ona izin veremeyecek kadar inançlıydım.

"Helen, neredesin?" diyen Demir'in sesiyle yüzüme bir tebessüm iliştirdim. Günlerdir beni bir saniye olsun bırakmıyor, tabiri caizse benimle bir bebekmişim gibi ilgileniyordu.

"Buradayım."

Adım seslerini işiterek soluma döndüm. Giyinme odamın içinden geçerek bana doğru adımladığında gözlerimi üzerinde dolaştırdım. Siyah pantolonunun üstüne geçirdiği aynı renk tişört ve spor ayakkabılarıyla sade lâkin şıktı. Altın harelerini üzerimde dolaştırarak kaşlarını çattığında güzel yüzü kendimi anında daha iyi hissetmemi sağladı. Dört gün önce yaşadığım kaza aklımı başıma getirmiş, kendi etrafıma ördüğüm duvarlar yüzünden görmezden gelmeye çalıştığım her şeyi yüzüme vurmuştu. İstediğim kadar acele ediyormuş gibi hissedeyim, kendimi durdurmak istemiyordum. Demir'in varlığının hüküm sürmediği bir anın içinde kalmayı kabul edemiyordum ve bana son nefesime dek bebeğiymişim gibi davranmasını arzuluyordum.

Yanıma yanaşıp elini yanağıma yerleştirdiğinde bir kedi misali alanına sızarak avucuna yaslandım. Işıldayan gözlerini yüzümde gezdirip sadece benimle konuşurken kullandığını bildiğim tonlamasıyla mırıldandı. "Niye beni beklemedin?" diyerek kaşlarını biraz daha çattı. "Duş almana yardım etmem gerekirdi."

Günlerdir hareket etmeme dahi izin vermiyordu. Yapmamı istediği tek şey uzanmam ve dinlenmemdi. Her şeyi önüme getiriyordu. Onun yardımını kabul etmemden dolayı mutlu oluyordu ve ben ilk kez birine muhtaç olmadan muhtaç kalmış gibi hissediyor, bundan hoşnutluk duyuyordum çünkü Demir beni aciz değil, kraliçe gibi hissettiriyordu.

Duş almam gerektiğini söylediğimde onu beklememi istemişti. Günlerdir yanımdan ayrılmadığı için işlerini telefonuyla halletmeye çalışıyordu ve gelen görüşmesi yüzünden yarım saatini telefonunda geçirmişti. Bu süreçten yararlanarak kendi başıma banyoya girmiştim. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi yalnız kalarak düşüncelerimi toparlamaya ihtiyaç duymamdı. Diğeri ise Demir'in yanımda ve çıplak oluşuna dayanamayacağımı bilmemdi.

Kısmen ölümden dönmek, onu eskisinden daha çok arzulamama neden olmuştu. Ellerini üzerimde dolaştırmasını, tenimde dudaklarını gezdirmesini istiyordum ama o canımı yakacağını bildiği için bu istediklerimi gerçekleştirmiyordu. İnkâr edemezdim, vücudum gerçekten de hâlâ acıyordu.

Evet, tahammül edilebilir bir düzeye ulaşmıştı ama ani hareketler nefesimi kesebiliyordu. Kısacası Demir ile duşakabinin içinde çırılçıplak kalırken kendime hâkim olabileceğimi sanmıyor, kendimce önlem alıyordum.

"İşlerini halletmen gerekiyordu ve benim de duş almam lazımdı. Gördüğün üzere gayet başarılı oldum."

Sözlerimle beni daha dikkatli inceledi. Vücuduma değen gözlerindeki kararmayı fark ettim. Bana her baktığında gözbebekleri büyüyor, altın harelerini ele geçiren karanlık bana duyduğu açlığı temsil eder hale geliyordu. Onun da bana dokunmak istediğini görebiliyordum. Bazen bana öyle bir bakıyordu ki beni sıkıca sarıp kendini içime gömmek istediğine emin oluyordum.

Gözlerini tekrar bakışlarıma çevirdi. "Tebrikler, Persephone. Yine de elimden seni yıkama fırsatını aldığın için sevinemiyorum."

Kıkırdadığımda tebessüm etti.

Geriye çekilip lavabonun kenarında duran kremi aldı ve tek dizinin üstüne çökerek yanıklarımın olduğu bacağıma parmaklarını yerleştirdi. Her gün sürmem gereken yanık kreminin kapağını açtı. Bir çocuk gibi hissetmemi sağlasa da tek kelime etmedim çünkü benimle ilgilenmenin ona iyi geldiğini biliyordum. Demir, yaşanan kaza yüzünden anlayamadığım bir şekilde kendini suçluyordu. Benden defalarca kez beni koruyamadığı için özür dilemiş, ben de ona defalarca kez bunun onun suçu olmadığını anlatmaya çalışmıştım çünkü doğru buydu. Başıma gelenler onun suçu değildi. Yaşadığımız hiçbir şey onun hatası değildi aksine ona bela olan bendim.

Beyaz kremin bir kısmını parmaklarına sıktığında bana baktı. "Canını yakarsam söyle."

"Dokunuşların fazla narin. Doğru düzgün hissetmiyorum bile."

Hafifçe kıkırdadı. "İnan bana bebeğim, bu eller senin dışında kimseye narin davranmadı. Açıkçası nasıl beceriyorum da canını yakmıyorum, ben bile bilmiyorum."

"Çünkü bana kıyamıyorsun."

Sözlerimle göz kırptı. "Yatağımız dışında."

Anında içim büküldü ve kadınlığım sızladı. İstediğim tek şeyin beni *yatağımıza* götürmesi olduğunu dile dökmemek için kendimi zor tuttum. Normalde direkt söylerdim ama fark etmiştim, Demir bana istediğimi veremediğinde kendine sinirleniyordu ve bedenim bu haldeyken bana istediğimi veremeyeceğini düşünmek, kendine öfkelenmesini önlemek istememe neden oluyordu.

Bacağımın iç kısmına tutunarak vajinamın birkaç santim altında kalan bölümü kavradığında bütün benliğimle kasıldım. Uzun parmaklarını tenime değdirerek soğuk kremi kırmızı lekelere yedirmeye başladı. Dokunuşları varla yok arasındaydı ama onu her bir hücremde hissedebiliyordum.

Ellerine bakarak iç geçirdim. Kazanın ardından hastaneye geldiğini ve beni gördükten sonra ortadan kaybolduğunu biliyordum. Kendime gelip onu sorduğumda Nejat bana bir süre cevap verememiş adeta ne diyeceğini bilememişti. Ardından bir işi çıktığını ve geleceğini dile getirmişti. Biliyordum ki ben o haldeyken Demir'in gerçekleştireceği tek iş beni o duruma getiren insanları avlamaktı. Bu yüzden bana zarar verenlerin ne halde olduğunu tahmin edebiliyordum ama bu umurumda değildi. Kaza sırasında peşimdeki adamlara ben de zarar vermiştim. Belki de zarardan bile daha öte bir son çizmiştim onlara. Bunun kendimi kötü hissettirmesi gerekebilirdi. Tabii her şeyi nefsi müdafaa adına yapmamış olsaydım. Biri beni öldürmeye çalışırken kendimi koruduğum için kötü hissetmezdim ve beni korumak adına kötü şeyler yapan bir adama karşı minnet dışında bir şey hissedemezdim.

Demir bana bu yaşananların ardında dedemin olduğunu söylediğinde bir an yanlış duyduğumu düşünmüştüm. Bunun nedeni dedemin böyle bir şey yapacağına inanmıyor olmam değildi. Aksine tam da böyle bir şey yapacak biri olduğunu biliyordum ama gayesini çözemiyordum.

Bileğimdeki sızıyla istemsizce inlediğimde kaşlarını çatıldı. Demir'in tenimdeki elleri kasılmış, omuzları gerilmişti. Canımın yandığını belli etmekten rahatsızlık duyarak altdudağımı dişledim.

Cehennemin kralı, aniden dudaklarını çıplak tenime değdirerek bacağımın belli noktalarını öpmeye başladığındaysa bir an dengemi yitirdim. Elimi omzuna yerleştirerek ona tutunduğumda dudaklarımdan titrek bir nefes kayıp gitti. Demir'in dudağının kenarı, üzerimde yarattığı etkiyi fark etmesiyle kıvrıldı. Yanan benliğimin mimarı olduğunu anlamak neşesini yerine getirmişti.

Üst bacağımdaki elini yavaşça kaydırarak tenimi okşadı. Baldırımı tutup nazikçe kaldırdı ve bileğimin kenarına, kızıl lekenin hemen üstüne bir buse iliştirdi. Titreyen bedenime, sızlayan yüreğim eşlik etti. Benliğimi hazırlıksız yakalayan duygusallık gözlerimin ardını yaktı. Burnumun direği sızladığında ağlamak istesem de kendimi tuttum. İyice sulugöz olmaya başlamıştım ve bu saçmalığa bir nokta koymalıydım.

Yaralarıma krem sürmeyi bırakıp doğruldu. Ellerini yıkamadan önce yanaklarımı kıpkırmızı eden arzu dolu bir ifade ve tebessümle göz kırptı. Suyu açtığı sırada mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Sesimin fısıltıdan farksız olduğunu fark etmesiyle güldü. "Üzerindeki etkimden son derece memnunum bebeğim ama bana böyle bakmayı bırakmalısın." Ellerini kurulayıp tekrar bana döndü ve parmaklarını belime yerleştirip havlunun üstünden tenimi okşadı. "Yoksa kendimi içine gömer ve sen kendinden geçene dek durmam."

Tatlı bir ifadeyle kirpiklerimi kırpıştırdım. "Bayılsam da durmana gerek yok."

Gözlerini yumarak beni kendine çekti. Alnını alnıma yaslarken kahkaha atmak istedim. Sunduğum fanteziyle kendini zar zor tuttuğunu biliyordum ama ona ne kadar güvendiğimi anladığına da emindim. "Adil dövüşmüyorsun. Böyle yaparsan dayanamam."

Yüzüme yayılan gülümsemeye hâkim olamadım. "Biliyorum."

"Beni küçük parmağına doladığının farkındasın demek," diyerek geriye çekildi ve tek kaşını kaldırdı. "İyice tehlikeli bir hal almaya başladın, Helen."

Parmaklarımı göğsüne yerleştirerek ona doğru yanaştım ve başımı geriye atıp gözlerinin içine baktım. Alay ettiğini biliyordum ama haklıydı. Gerçekten tehlikeli bir hal almaya başlamıştım. Ailem yüzünden yaşananlar sayesinde bana iyilikten başka bir şey getirmeyen tek insanı kötülüğe sürüklüyordum. Yüzümün asıldığını fark ederek, parmaklarını çeneme yerleştirip doğruca gözlerinin içine bakmamı sağladı. Altın harelerindeki sıcaklığa tezatlık oluşturan soğuk ve boğuk tınısıyla beni sorguladı. "O güzel aklından neler geçiyor?"

"Başına bela olduğum."

Kaşlarını daha çok çattı. Öfkelenmiş gibi gözüküyordu. Oysa sadece gerçeği dile getiriyordum. Demir istediği kadar aksini iddia edebilirdi ama ben hayatına girmeseydim şu an her gününü eğlenerek geçirmeye devam ederdi. Ben, kız kardeşim ve dedem yüzünden artık bunların hiçbirini yapamıyor, kendi hayatını bir kenara bırakmış, sadece beni düştüğüm bataklıktan kurtarmaya çalışıyordu. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi.

"Başıma bela değilsin," dedi ve iyice anlamamı ister gibi kelimelerinin üstünde durdu. "Sen başıma gelen en güzel şeysin. Nasıl bana bela olduğunu düşünebilirsin?"

Boğazım düğümlendi. Belki de vücudumdaki acılar beni bu kadar hassaslaştırmıştı, belki de ruhumdaki yaralar artık daha sık kanıyordu. Tebessüm ederek mırıldandım. "Demir, tanışmasaydık şu an kafan daha raha-"

"Sakın." Uyarısıyla bir an kalakaldım. "Sakın o cümleyi bitirme," dedi dişlerini sıkarak. "Benimle tanışmadığın bir ihtimali değerlendirmek istemiyorum. Senin hayatımda olmadığın bir olasılığı düşünmek bile istemiyorum." Eğilip burnunu yavaşça burnuma sürttü. "Sana ruhuna pranga vuracağımı söylemiştim. Cehennemime yakıştığını, kollarımın arasında olmak için yaratıldığını anlatmıştım. Gerçekten hâlâ benim için var edilmediğini düşünüyor musun?"

Narsistik bir çıkarımdı lâkin doğruydu. Bütün benliğimle bunu hissedebiliyordum. Demir ile iki parça gibiydik ve sadece birbirimizle tamamlanabiliyorduk. Tenimiz farklı olsa da ruhumuz aynı kumaştan dokunmuştu. "Düşünmüyorum," diyerek tebessüm ettim ve tanıştığımız ilk gece söylediği sözlere göndermede bulundum. "Ölüler diyarına yakıştığımın farkındayım."

Alnımı öpüp kokumu içine çekti. "Sen bana yakışıyorsun, *moya koroleva*. Bu yüzden bir daha sakın böyle saçma şeyler söyleyip beni sinirlendirme."

Açıkta kalan boynumu öptü. Ardından belime kollarını dolayarak, beni olduğum noktadan bir biblo misali alıp giyinme odasına taşıdı. Ellerimi omuzlarına yerleştirerek ona tutunsam da aslında buna gerek yoktu. Demir beni asla düşürmezdi.

Beni yere bıraktı ve ellerini üzerimden çekip askılıklara baktı. "Ne giymek istersin?" Siyah iç çamaşırlarımdan birini aldım ve tişörtünü işaret ettim. Tek kaşını kaldırdı. "Benim tişörtümü mü istiyorsun?"

"Evet," diyerek başımı salladım. "Çok güzel kokuyor ve bana aşırı bol geldiği için bayağı rahat."

Kahkaha attığında gülümsemem genişledi. Demir'in gerçek gülüşüne denk gelebilecek hiçbir şey yoktu. Gözlerinin kenarları kırışıp güzel dişleri ortaya çıktığı an o herkesin çekindiği ifadesi kaybolurdu. Ve söylemeliydim, gülümsemesi milyon dolarlık bir eserden farksızdı.

Başını sallayarak mırıldandı. "Kadınım ne isterse, onu alır."

Tişörtünü çevik bir hareketle çıkarttığında karşıma serilen manzaraya bakakaldım. Demir'in vücudu bir sanattı. Bunun için uğraştığını biliyordum çünkü spor rutinini görmüştüm. Sekizli karın kasları, V şeklindeki kasık bölgesine inen çizgileri, kollarındaki boğumları; her şey mükemmel bir dengedeydi. Beni gövdesine yaslayıp kollarım vücuduma doladığında güvende hissetmemin bir nedeni de gözle görülebilir kudretiydi.

Bandajlarını çıkarmıştı ve yarası sandığımdan daha hızlı iyileşiyordu.

"Gördüğün şeyden memnun gibisin bebeğim," diye dalga geçti ve aynısını ona yaşatmak istedim. Bedenimi çevreleyen havluyu çözüp yumuşak dokunun tenimden kayıp gitmesini sağladım. Demir, çıplaklığım karşısında hareket etmedi. Gözlerini üzerimde gezdirmeye başladığında nefesim kesildi. Bana olan bakışlarındaki arzu, ilkel boyuttaydı. Açıkçası benim de dilediğim tek şey günlerce onu hissedebileceğim kadar sert bir şekilde benimle sevişmesiydi.

Ölümden dönmek beni ona karşı aç kılmıştı.

Az kalsın kaybedebileceklerimi bilmek, onu yitirebileceğimi düşünmek, beni dizginleyen bütün zincirlerimi kırmış ve hafifleyip özgürleşmek istememi sağlamıştı.

Yavaşça yanıma yanaşırken gözlerini bedenimde gezdirmeye devam etti. Parmaklarının tersiyle sertleşen göğüs ucumu okşadığında titredim. Bende yarattığı etkiyle gözlerimin içine bakıp, beni tahrik eden boğuk sesiyle konuştu. "Seni o kadar çok özledim ki yanımda olman bile yetmiyor. İçine girsem, en derinine insem bile yeterli gelmiyor. Beni mahvettin Helen ve ben daha güzel bir yok oluşa şahitlik etmedim."

"Demir," diyerek sesimi bulmaya çalıştım. "Kaza anında düşündüğüm tek şey sendin."

İtirafımla kasıldı. Belki de bendeki yerini ona gösteremiyor ve anlatamıyordum. Oysa gözlerime baktığında bile içime ne denli işlediğini anlamalıydı çünkü zihnim onunla dolup taşıyordu. Öleceğimi sandığım o anlarda bile aklımın fısıldadığı yegâne isimdi. Elimi göğsünün üstüne koydum.

"Aklım sendeydi, Hades. Tek düşünebildiğim, bir daha seni görememe ihtimalimdi çünkü seni her an görmek isteyeceğim kadar beni mahvettin." Avucumun altında atan kalbinin ritmi hızlandı. "Sana istediğin her şeyi vermeyi arzulayabileceğim kadar beni katlettin." Bakışlarındaki karanlığa hayranlık, o hayranlığa ise daha kaotik bir sevgi eşlik etti. "Ve bu şahit olduğum en güzel yok oluşlardan biriydi."

Konuştuğunda sesi kısık lâkin sözleri bir haykırıştı. "Böyle şeyler söylememelisin, Helen. Eğer sen böyle şeyler söylersen, ben gözündeki değerimin yüceliği karşısında kontrolümü yitiririm. Sonra seni öyle bir fethederim ki gerçekten mahvolmak nasıl olurmuş görürsün."

"Söz mü?"

Sorumla inanamıyor gibi başını iki yana salladı. "Sen gerçekten de benim sonum olacaksın."

Sonu olmak istedim.

Onun için son olmayı arzuladım. Çünkü içten içe, onun benim sonum olduğunu biliyordum.

Çıplak bedenimi okşadığında parmakları gergindi. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasını istiyordum ama Demir geriye çekilmiş, iç geçirip alnımdaki yaraya yakın bir noktayı öptükten sonra alaylı bir şekilde homurdanmıştı. "Biraz daha sabredelim, canını yakarsam kendimi affetmem."

"Geciktirilmiş haz," diye mırıldandım. "En sevdiğim."

Demir gülümseyip göz kırptı. "Biliyorum bebeğim."

Üstünden çıkardığı tişörtünü başımdan geçirdiğinde dikkatle kollarımı kaldırdım. Bedenimi kaplayan kumaş sıcacıktı ve tamamen Demir gibi kokuyordu. Kısacası mükemmeldi. İç çamaşırımı kalçalarıma geçirdiğimde Demir beni izledi. Tamamen hazır olduğumda yüzündeki gülümsemeyle sorguladı. "Başka bir emriniz var mı, Helen Hanım?"

Dudağımı dişledim çünkü istediğim bir şey vardı. Söz konusu Demir olduğunda hep daha fazlasını istiyor ve bunu söylemekten çekinmiyordum. Bu zamana dek arkadaşlarıma karşı bile bu kadar net ve açık değildim. Her zaman ördüğüm duvarların ardında kalır, daima güçlü gözükmeye çalışır, zayıf anlarımı sır gibi saklardım. Şimdiyse Demir'in en aciz anlarıma şahitlik etmesi bile beni rahatsız etmiyordu. Belki de bunun en büyük nedeni beni asla güçsüz ve zayıf görmeyeceğini bilmemdi.

"Söyle bebeğim."

Dilimin altındaki baklayı fark etmesinden güç alarak tebessüm ettim. "Saçımı da tarar mısın?" diye sordum. "Ben yapardım ama..."

"Tararım."

İçimi sıcacık eden bir ifadeyle bana baktı. Gözlerindeki ateşte arzu değil, şefkat vardı. Tek kelime etmeden beni tekrar bir biblo gibi kucakladı ve banyonun içine soktu. Lavabonun önüne bedenimi yerleştirip beni aynayla yüz yüze getirdiğinde ardımda bir dağ misali dikildi. Eğilip çenesini omzuma yasladığında, gözleri lavabonun kenarında duran saç bakım ürünlerime kaydı. "Kızıl tutamlarına hangisini sürmeliyim?"

Yüzüme yayılan gülümsemeyle pembe serumu işaret ettim. Şişeyi alıp kapağını açtı ve serumu avuç içine döktü. Miktarını abartmaya başladığını fark ederek onu durdurduğumda kıkırtıma engel olamadım. "Sıvıyı iki eline yedirip sonra yavaş yavaş saçlarıma sürmen gerek ama böyle tutamları okşaya okşaya sürmelisin, kalıp gibi durmasın."

Avuçlarını birbirine sürterek elindeki sıvıya bilinmeyen bir madde gibi bakmaya devam etti. Saniyelerin ardından parmaklarına yedirdiği serumu saçlarıma sürmeye başladı. Öylesine dikkatli ve narindi ki bir an onunla

tanıştığım o ilk andan beri rüya gördüğümü düşünmemi sağladı. Sanki her şey benim uykuya düşmemden ve aklımda yarattığım hikâyeden ibaretti. Çünkü cehennemin kralı olarak adlandırılan bu adamın meleksi yanıyla baş edemiyor, insanların onu nasıl kötü olarak damgaladığını anlayamıyordum.

Kızıl tutamlarımı okşayan elleri bir tüy misali hafifti. Beni incitmekten çekinircesine büyük bir dikkat ve özveriyle hareket ediyordu. Bana böyle zarafetle yaklaşan ellerin başkalarına acı verdiğini bilmek aklımı zorluyordu. Yine de bunu bilmek aynı zamanda kendimi özel hissettiriyordu. Evet, akıl sağlığımı iyice yitirmiştim.

Demir saçlarımı tarayarak bütün dikkatini kızıl tutamlarıma verdiğinde onu izledim. Tarağı bir kenara bırakıp saçlarımı kurutmaya başladığında, yüzümü yakan sıcak havayla gözlerimi kıstım. Yüzümdeki ifadeyi fark ederek gülümsedi. Saçlarımı kurutup tekrar taradıktan sonra işinin bittiğini fark ederek yansımama baktı ve çıkardığı sonuçtan memnun kalmış gibi tebessüm edip başımı öptü.

Ellerini belime dolayarak beni kendine çektiğinde sırtım göğsüne yaslandı. Aynadaki yansımamıza göz atarken Demir'in onun için yaratıldığımı söylemesinin nedenini daha iyi anladım. Gerçekten birlikte güzel görünüyorduk. Siyaha çalan saçları, altın hareleri, bronz teni, uzun boyu ve keskin hatlarıyla oldukça yakışıklı bir adamdı. Kaslı kollarının arasında beyaz tenli bir kızıl tuttuğunda ise kesinlikle daha çekici duruyordu.

"Acıktın mı?" diye sorduğunda hızla başımı salladım. İlaçlar yüzünden sürekli uyuyordum ve saat dört olmasına rağmen daha ağzıma tek lokma koyamamış çünkü bir türlü uyanık kalamamıştım.

"Bir şeyler sipariş edelim mi?"

"Yemek hazırladım ama özellikle canının çektiği bir şey varsa sipariş edebiliriz."

Ona doğru dönüp gözlerine direkt bakmayı tercih ettim. "Hayır, özellikle istediğim bir şey yok." Merakla mırıldandım. "Ne hazırladın?"

Geriye çekilip bana elini uzattı. "Gel bakalım."

Parmaklarını kavrayıp beni ilerletmesine izin verdim. Giyinme odasından geçip odadan çıktık ve mutfağa adımladık. Kerberos beni fark ederek heyecanla havladı ve kuyruğunu sallayarak yanıma geldi. Beni özlediğini bilmek içimi ısıttı. Demir'in elini bırakıp diz çöktüğümde, gerilen derimle canım yandı.

Kerberos'un tüylerini okşayıp başına bir öpücük kondurduktan sonra doğruldum ve beni kasılan bedeniyle izleyen adama ilerledim. Canımın

yandığını fark etmişti ve bu yüzden sinirlenmişti. Sanırım tamamen iyileşene dek, Demir'in zaman zaman benim acıma karşı empati kuracağını bilerek yaşamalıydım çünkü kendisi yaralanan ben olsam da acı çeken oymuş gibi davranmakta oldukça profesyoneldi. Ve biliyordum ki bu sadece bir davranış değil, hissiyattı.

Yanına yanaşıp parmaklarımı koluna yerleştirdim ve ocaktaki tencerelere bakarak kaşlarımı kaldırdım. Burnuma dolan leziz koku, midemin burkulmasını sağlamıştı. Altdudağımı dilimle ıslattım. "En sevdiğim yemeği nereden bildin?"

Mantarlı ve tavuklu kremalı makarnayı işaret etti. "Çünkü ben mükemmel bir insanım ve seni çok iyi tanıyorum." Kıkırdasam da bir cevap beklediğimi belli ederek ona bakmaya devam ettim. Yanağıma düşen bir tutam saçı geriye ittirdi. "Derya nasıl olduğunu sormak için aradığında ona en sevdiğin yemeği hazırlamak istediğimi ve bana biraz bilgi aktarımında bulunmasını rica ettim."

Parmak uçlarımda havalanıp dudağının hemen kenarını öptüm. Bedeni kasılsa da bakışlarındaki o sıcaklık baki kaldı. Ona kendini kötü hissettirmek gibi bir gayem yoktu lâkin onu öpmeyi ne kadar arzuladığımı tahmin dahi edemezdi. Ve kendime mâni olmanın da beni ne denli yaraladığını anlayamazdı. Gerçi elbette anlardı zira o da beni öpmek istiyordu. Dudaklarıma her baktığında yüzüne yerleşen hüznü görebiliyordum ve bu kederimi ikiye katlıyordu.

"Teşekkür ederim. İki gündür bana bebek gibi bakıyorsun ve minnettarım."

"Lafı bile olmaz."

"Artık yiyelim mi? Gerçekten dehşet acıktım."

"Elbette bebeğim." Başıyla ada tezgâhı işaret etti. "Sen otur, ben masayı hazırlarım."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladım ama bana dik dik bakmasıyla boşuna inatlaşmamam gerektiğini fark ederek dediğini yaptım.

Demir dakikaların ardından önüme bıraktığı tabakla yanıma oturdu ve kendi tabağını da tezgâha yerleştirdi. Hazırladığı salataya ek olarak kendine bir kadeh viski, bana ise soğuk su koydu. Kaşık ve çatala uzanırken ona döndüm. "Ellerine sağlık."

Göz kırpmakla yetindi.

Bir süre karnımı doyurmak adına sadece yemeğime odaklandım. Tabii Demir'in bir elini bacağıma yerleştirip zaman zaman beni okşaması dikkatimi dağıtmadı dersem yalan olurdu. Arkama yaslanıp suyumdan büyük bir yudum aldım. "Halit'le konuştun mu?"

"Evet ve endişelenme, gayet iyi. Ona izin verdim ve iyileşene kadar gözüme gözükmemesini söyledim. Yine de eminim, azıcık kendine geldiği an İnferno'ya damlar. Tam bir işkolik."

Tebessüm etsem de omuzlarım düşmüştü. Halit'in yaralanması da benim yüzümdendi. Eğer dedem böyle bir saçmalığın altına imzasını atmasaydı, o kaza gerçekleşmeseydi Halit zarar görmezdi. Başına daha kötü bir şey gelmiş olsaydı kendimi asla affetmezdim. Demir zihnimden geçenleri okumuş gibi elini yanağıma yerleştirerek konuştu. "Halit iyi."

"Biliyorum," dedim bütün umudumla. "Ben de iyiyim, o da." Gülümsememi genişlettim. "Özellikle de karnım doyduğu için. Biraz daha aç kalsaydım Persephone'nin hiç görmediğin bir yüzüyle karşı karşıya kalacaktın."

"Nasıl bir yüzmüş o?"

"Karanlık bir yüz," diyerek mistik bir hava takındım. "Açken benimle ters düşmek istemezsin, Hades."

"Karanlık ya da aydınlık, eminim her halinle beni kendine düşürebilirsin."

"Ah, bana düşüyorsun yani?"

"Hem de tepetaklak."

Kıkırdayarak yanağını öptüğümde o da minik bir tebessümle bana baktı. Gözlerini yüzümde gezdirdiğinde elini tutarak tekrar yemeğime döndüm. Dakikaların ardından içimi yakan bir diğer soruyu mırıldanarak yanımdaki adamın gerilmesini sağladım. "Alin'den bir haber var mı?"

Bakışlarımı Demir'e çevirmedim. Yemeğime bakarak ifademi doğal tutmaya çalıştım. Oysa canım yanıyordu. Yaşadıklarımın ardından bir gerçeği daha idrak etmiştim. Eskiden Alin'le ne kadar yakın olduğumuzu anlamıştım. Bana o zamanlar doğal gelen iletişimimiz artık mazide kalan bir anı gibiydi. Ölebilirdim ve Alin bunu belki de günler sonra öğrenirdi. Ölebilirdim ve belki de Alin bunu saklandığı yerden çıkmaya karar verene dek bilemezdi. Sanki hayatım bambaşka bir evrende akıp gitmeye başlamıştı. O evrende eskiye dair hiçbir şey yoktu. Helen eskisi gibi değildi. Helen'in kız kardeşiyle arasındaki bağ eskisi gibi değildi. Helen'in geçirdiği günler eskisine benzemiyordu. Her şey başkaydı ve bunun sonucunun

nereye varacağını bilememek bazen bana yaşadığım şeylerin gerçekliğini sorgulatıyordu.

Demir elimi tuttuğunda düşüncelerim bir cam misali parçalara ayrıldı çünkü aniden gerçekliğinden emin olabildiğim yegâne insan bütün belirsizliklere tek bir yanıt verdi. Sadece evrilmiştim. Başka bir yaşama geçmiş, daha farklı bir yola girmiştim. Biraz karanlık ve tehlikeli bir yoldu ama her şeye değebilir gibi duruyordu.

"Bir gelişme yok ama yakında bizimle iletişime geçecektir. Kartların bizde toplanmasını istediğini kendi ağzıyla söyledi. Büyük ihtimal beşinci kartı almak için uğraşıyordur. Birilerinin canını sıkmakla meşgul olduğuna eminim. Minyatür şeytanı merak etme, Helen. O sana dönmenin bir yolunu hep bulacak gibi duruyor."

Gülümsememe hâkim olamadım. "Alin'i mi savunuyorsun?"

Ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çattı. "Asla ve katiyen," dedikten sonra bakışlarını kaçırıp homurdandı. "Ama en az senin kadar inatçı biri. Bu yüzden senin onu bırakmadığın gibi o da seni bırakmayacak."

Kahkaha attıktan sonra ona yanaştım. "Demir, kız kardeşimi savunuyorsun. Beni üzdü diye onun bencilliğine kılıf uyduruyorsun. Yoksa Alin'e artık eskisi kadar kızgın değil misin?"

"Kızgınım," diye isyan edip bana döndü. Gözlerindeki ateşten kızgın olduğuna emin oldum ama ne kadar saklamaya çalışsa da bakışlarında öfkeden başka bir şeyler daha vardı. Umut içime doğduğunda kalbim deli gibi attı. Belki de mutlu sonuma ulaşmam o kadar da imkânsız değildi.

"Peki." Kısa cevabımla önüme döndüğümde Demir'in kaşları daha çok çatıldı. "Persephone, beni manipüle etme."

Kahkaha atmamak için kendimi tutup salatadan bir çatal alıp tabağıma koydum. Tek kelime etmediğimde Demir daha çok hiddetlendi. "Helen," dediğinde ona baktım. "Alin'e hâlâ kızgınım."

"Biliyorum, *kardia mou*."

"Beni deli ediyorsun."

"Biliyorum, *kardia mou*."

Çalan telefonumla Demir bana dik dik bakmayı bırakıp ayaklandı ve kanepenin üstünde duran cihazı alıp tekrar yanıma oturdu. Ekrandaki isme baktığımda aramayı vakit kaybetmeden yanıtladım. "Efendim, Derya."

"Nasıl oldun, Hel?"

Sorusuyla derin bir nefes aldım. "Gayet iyiyim. Merak etmene gerek yok. Ufak bir kaza olduğunu sana söylemiştim."

Evet, ona yalan atmıştım. Ufak bir kaza geçirdiğimi ama bacağımı sakatladığım için ayakta durmakta güçlük çektiğimi söylemekle yetinmiştim. "Biliyorum ama bazen ben endişelenmeyeyim diye pembe yalanlar söyleyebiliyorsun," diyen en yakın arkadaşımla vicdanım sızladı çünkü yaptığım tam olarak buydu. "Ama bana doğruyu söylemen gerek çünkü senden bir şey rica edeceğim ve iyi değilsen senden bunu isteyemem."

Demir'in bileğindeki saate baktım. Benim yapacağım lâkin durumumdan dolayı bir kez daha iş yükünü onun omuzlarının üzerine bırakmak zorunda kaldığım sunumu birkaç saat önce bitirmiş ve bana çok güzel geçtiğine dair bir mesaj atmıştı. Bu yüzden neden bahsediyor olabileceğinden emin değildim. "Benden her şeyi isteyebilirsin."

Dertli bir iç geçirdi. "Kuzenim hastalandı ve onu hastaneye götürmem gerek. Biraz ciddi gibi gözüküyor. Serum takabilirler ya da işimiz uzun sürebilir. Bebeği emanet edecek kimseyi bulamadım." Ses tonu inceldi ve çaresizliği kulağımda yankı buldu. "Birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yapmaya ne dersin?"

Ağzımı açıp kapattığımda ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce bebek baktığım olmuştu ama kısa süreliğine ve üstünkörüydü. Ayrıca içinde bulunduğum cehennemin bir bebek için makul bir ortam olduğunu sanmıyordum. Yine de Derya benim için çabalayıp bütün işlerimle ilgilenirken ona hayır diyemezdim. Bana ihtiyacı vardı ve en yakın arkadaşımın isteğini geri çevirebilecek bir yürek bende mevcut değildi.

"Bir saniye bekler misin?" diyerek telefonu sessize aldım ve bana neler oluyor dercesine bakan adama döndüm. Omuzlarımı düşürdüğümde yüzümde gördüğü şey her neyse kaşlarını çatmasını sağlamıştı. "Birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yapmama ne dersin?"

Demir bana saf bir şaşkınlıkla baktı.

"Derya'nın kuzeni hastalanmış, bebeğin annesi. Hastaneye gitmeleri gerek. Biliyorum, bir bebeğin burada olması da o bebeğe bakmamız da kulağa saçma geliyor ama ona hayır diyebileceğimi sanmıyorum." Birkaç saniyenin ardından sonunda konuştu. "Sorun değil, bebeği getirebilir. Bakmana yardım ederim."

"Teşekkür ederim," diyerek yanağını öptüm. "Gerçekten bir tanesin."

"Elbette eşim benzerim yok." Kaşlarını çatarak ardına yaslandı. "Açıkçası bunu yeni fark etmen beni kırdı."

Ona gözlerimi devirip telefonu sessizden çıkardım ve cihazı kulağıma yasladım. "Tamamdır canım. Ne zaman gelirsiniz?"

"On beş dakikaya oradayım."

Konuşmayı sonlandırdığımda Demir alayla konuştu. "Sanırım alıştırma yapmamız iyi olacak," dediğinde hızla ona döndüm. Sırıtışı, şeytaniydi. "Deneyim kazanmak güzeldir, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Çok ciddiyim."

"Bebek sevdan şok edici."

Kahkahayla güldü. Aydınlanan ifadesiyle bana yanaşıp bir kolunu sandalyemin ardına attı. Üstüme eğilip bütün alanımı işgal ettiğinde kalbim tekledi. Sıcaklığı kanımı kaynatıyor, kokusu beni ele geçiriyordu. "Zihnimde canlanan minik kızıl saçlı bebeği görebilseydin böyle konuşmazdın."

Ağzım açık kaldı. Dürüstlüğü kızarmamı sağlamıştı. Bana edepsiz şeyler söyleyip yaptığında utanmazken neden beni çocuğunun annesi olarak hayal ettiğinde bu kadar geriliyor, heyecanlanıyor, hatta dehşete düşüyordum?

Dudaklarımı birbirine bastırıp doğal davranmaya çalıştım. "Zihnindeki görseli gerçekleştirmemi istiyorsan bana zaman vermelisin."

"İstediğin bütün zaman senin, Persephone."

"Öyle mi?"

"Evet ama bir şartla."

"Şartın ne?"

Elini kızıl tutamlarımın arasından geçirdi. "Beni çok bekletmeyeceksin."

Yüreğimde bir kasılma meydana geldi. Konuşmamız, konuştuklarımız, her şey fazla mantık dışıydı. Gözlerimin içine bakan adamın benden istediği şey, büyük bir adımdı. Hatta devasaydı. Ve bizim bunun için daha gideceğimiz çok yol vardı. Kıyametin ortasındaydık. Her an yeni bir darbe alabilir, elimizdeki her şeyi kaybedebilecek raddeye gelebilirdik ama bana bakarken ifadesinde beliren o duygu, beni çaresiz kılıyordu. Umutluydu. Umut doluydu. Ve ben hayal dünyasında yaşamayı seven adamı gerçeklerle öldüremezdim.

"Bekletmeyeceğim."

"Söz ağızdan bir kez çıkar," dedi son derece ciddi bir tonlamayla. Gözlerindeki kurnazlık bana kendimi aptal hissettirdi. "Az önce şeytanla bir anlaşma yaptın."

Yutkunamadım zira doğruyu söylediğini düşünüyordum. Kendimden emin gözükmeyi umarak fısıldadım. "Belki de sen sonunda dualarını duyan bir melekle karşılaşmışsındır, Hades."

İfadesinde bir şey kırıldı. Sanki sözlerim onu bir yandan yaralamış, bir yandan sarıp sarmalamıştı. "Kesinlikle, Persephone. Sonuçta sen benim görüp görebileceğim tek cennetsin."

Kalbim sızladı.

Bu doğru değildi.

Demir istediği kadar kendini cehennemle mükâfatlandırsın, o kötü biri değildi. Sonsuza dek azap çekeceğini düşünerek benliğini dokuzuncu çembere mühürlemiş olabilirdi. Belki de tek dileği saplandığı buz kütlesinde kalmak ve son nefesine kadar acı çekmekti. Planlarını bozmaktan büyük bir mutluluk duyacaktım çünkü onu hak etmediği bir sonla baş başa bırakmamaya kararlıydım.

Konuyu değiştirerek çıplak göğsünü işaret ettim. "Üstüne bir şeyler giysen iyi olur."

Tabakları alıp lavaboya götürdüm ve bedenimdeki sızıları umursamadan etrafa çekidüzen vermeye çalıştım. Demir dediğimi yapmak üzere odasına gitti ve saniyeler içinde geri gelip bana yardım etti. Gerçi buna yardım denmezdi çünkü beni kenara çekip her şeyi kendi yapmaya başlamıştı. Bakışlarımı üzerinde dolaştırdım ve gövdesini sarmalayan tişörtün kaslarına oturuşu karşısında keyifle onu izledim.

On beş dakikanın ardından çalan telefonuyla Derya'nın geldiğini anladım. Demir aramayı yanıtladığında görüşmeyi hoparlöre aldı çünkü bir yandan bulaşıkları makineye yerleştiriyordu.

Yalın'ın sesini işittim. "İnferno'nun lobisinde bebek var."

Kıkırdadığımda hızla elimi ağzıma örterek sessiz kalmaya çalıştım. Demir doğrulup bulaşık makinesinin kapağını kapattı ve yüzündeki gülümsemeyle konuştu. "Evet, kendisi yeni müşterimiz."

Sözleriyle omzuna vursam da gülüşümü tutamamıştım.

"Bu gözler daha neler görecek?" diye homurdanan Yalın iç geçirdi. "Bebeği hangi çembere götürmemi istersin? Yüzündeki ifadeye bakılırsa kendisi beşinci çemberi sevebilir. Viski şelalesi tam onun için yapılmış olmalı."

Demir gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bebeği bana getir."

"Beşinci çember daha akla yatkın duruyor," diyen arkadaşının sesindeki şaşkınlığa eşlik eden alayı hissedebiliyordum. Demir tek kelime etmeden konuşmayı sonlandırdığında içime gömdüğüm kıkırtıyı daha fazla kendime saklayamadım. Zevk uğruna inşa edilmiş kulübün içinde saf ve masum bir bebek olması akla pek yatkın gelmiyordu ama artık neyin kulağa mantıklı geldiğini sorgulayabilecek bir aşamada değildim.

Dakikalar içinde salona giren Yalın'la bakışlarım kucağındaki minik bebeği buldu.

Bebeği bir bomba gibi iki elinin arasında ve kendinden uzakta tutuyordu. Düşürebilme ihtimali içimi kaldırmıştı. Bakışlarım minik bebeği

buldu. Pembe tulumu ve sarıya çalan kısa saçlarıyla pamuk şekere benziyordu. Koca yanaklarına bakmak bile onu ısırmak istememe yeterdi. Dudaklarını titreterek ağlamaya başladığında içim cız etti. Yalın kucağındaki bebeği hoplatarak onu susturmaya çalıştığında beti benzi atmıştı.

Minik bedene doğru ilerleyip küçük parmaklarını tutarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Şşş, korkmana gerek yok." Susup yüzümü incelediğinde ağlayıp ağlamaması gerektiğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Yalın omzundaki çantayı işaret etti. "Derya Hanım gerekli her şeyin bunun içinde olduğunu söyledi ve çok teşekkür etti. Birkaç saate onu almaya gelecekmiş."

Başımı sallayarak Mine'ye uzandım ve vücudumdaki ağrıyı umursamadan minik bebeği kucağıma aldım. "Teşekkürler, Yalın."

Bana koca kahverengi gözleriyle bakan bebeğe tebessüm ettiğimde Yalın çantayı bir kenara bıraktı. Odaklanabildiğim tek şey kollarımın arasındaki minik bedendi. Cennet gibi kokan bebek beni incelerken ben de onu ezberlemeye çalışıyordum. O kadar şeker bir suratı vardı ki istemsizce tebessüm ettim. Minik parmaklarını kaldırarak kızıl tutamlarımı kavradığındaysa güldüm.

Başımı kaldırıp Demir'e baktığımda kızgın bir hançer kalbimin orta yerine saplandı. Kollarını göğsüne dolamış, kalçasını tezgâha yaslamış, doğruca bana ve kollarımdaki minik bebeğe bakıyordu. İfadesi öylesine karmaşıktı ki tam olarak çözümleyemiyordum. Sanki gördüğü en güzel manzarayı izliyor ama gördüğü bu güzel manzara aynı zamanda ona acı veriyordu.

Bebeği Demir'e doğru çevirip mırıldandım. "Mine, Hades ile tanış," dediğimde minik bebek gözlerini irileştirip anlamsız bir nida savurdu. "Kendisi cehennemin kralı olur. Şu an biraz gerildi çünkü İnferno'sunda bir bebek var."

Mine tekrar tuhaf bir ses çıkardı. Ufacık olan parmaklarını ağzına sokup salyasını akıtmaya başladı. Gözleri irileşmiş, bütün dikkati Demir'de yoğunlaşmıştı. Minik bebeğin kulağına fısıldadım. "Âşık olmuş olabilirsin küçük hanım ama o benim."

Mine bana dönerek anlamsız sesler çıkarmaya devam etti. Demir'e bakarkenki uysallığı aniden kaybolmuştu ve huzursuzca kollarımda kıpırdanmasıyla kollarım sızlamıştı. Demir ifadesini aydınlatan bir tebessümle bize doğru gelmeye başladı. Zor durumda olduğumu fark etmişti çünkü kollarını uzatıp Mine'yi bir nevi ona vermemi istemişti.

Küçük bedeni ona devrettim.

Geriye çekilip karşımdaki manzarayı sindirmeye çalıştım. Az ilerimde duran adama ve kolları arasında komik derecede minik gözüken bebeğe baktım. Bu tablonun canımı nasıl yakabildiğini anlamıyordum ama gerçekten de acıtmıştı. Bunun en büyük nedeniyse gördüğüm görselin, istediğimi dahi bilmediğim bir arzunun somutlaşmış hali olmasıydı. Demir kollarının arasındaki pembe tulumlu bebeğe bakarak tebessüm ettiğinde sadece bana bakarken yüzüne yerleştirdiği o sıcak ve samimi ifadelerden biri ona eşlik etti.

Şimdi kadınların neden sevdikleri adamlarla çocuk sahibi olmak istediğini daha iyi anlıyordum. Seni koruyan, seven ve saygı duyan bir adamın aynı şeyi senin minik versiyonuna yapması kulağa da göze de güzel geliyordu.

Demir ile minik bir kızımızın olması, *Tanrı'nın bir lütfu* olurdu.

Sertçe yutkunup boğazımdaki düğümü yok etmeye çalıştım. Konuşanın ben değil de hormonlarım olduğunu düşünmeye başlıyordum. Kucağındaki bebeğe göz atan adam ince bir tonlamayla mırıldandı. "Merhaba prenses," dediğinde hormonlarımın bir bildiği olduğunu anladım. Demir'in tebessümü genişlediğinde Mine gözlerini kırpıştırdı ve işittiği bir sonraki cümleyle kocaman gülümsedi. "Ne kadar da güzelsin."

"Bunu bana yapamazsın," diye isyan ettim. Demir bana afallayarak baktığında ise onu ve Mine'yi işaret ettim. "Şu tablo, şu tavırlar, hayır." Onu adeta azarladım. "Kes şunu."

Güldüğünde Mine de tuhaf sesler çıkardı.

Demir kucağındaki bebeğe dikkatini vererek onun tombul yanağını elinin tersiyle nazikçe okşadı. Düğme misali küçük olan burnuna dokunduğunda Mine dünyanın en tatlı sesini çıkardı. Onları izlerken kendimden geçmiştim. Demir uzanıp bir eliyle Mine'yı tutarken diğeriyle beni kendine çekti. Bilmiş bir sırıtış ve muzip bir bakışla ilgisini bana verdi. "Merak etme bebeğim," derken tonlaması arsızcaydı. "Sen her zaman bir numaralı kızım olacaksın."

"Favorinim yani, öyle mi?"

Bir saniye bile tereddüt etmedi. "Evet, Persephone. Seninle rekabet edebilecek tek kadın senin minik versiyonun olabilir ve o zaman bile birinciliği paylaşmanın bir yolunu bulacaksınızdır."

Karnımdaki sıcaklık, bedenimdeki arzu çığlıkları, hepsi bir adamın eseriydi. *Bu adamın* eseriydi. Tamamen ona ait olan bu tepkilerimin nedeniyse sözlerinin bende yol açtığı mutluluktu. Sadece cümleleri değildi

beni bu hale getiren, asıl önemli olan o kelimeleri sarf ederken gözlerinde beliren duygulardı.

Salona geçtiğimizde Demir kanepenin önünde duran sehpayı kenara itti. Açtığı geniş alana Mine'nin çantasından çıkan geniş battaniyeyi serdim. Onu yere yatırdığımızda çantasından çıkardığım oyuncakları etrafına yerleştirdim. Mine'nin yanına çöktüğümde Demir kanepeye geçti. Sırtımı bacağına yaslayıp onu hissetmek istedim. Mine ona uzattığım tavşan şeklindeki oyuncağıyla oynamaya başladığında bakışları bir bana bir Demir'e gitti.

Kenarda duran kırmızı topu alıp ona uzattım. Topu elimden aldı ve ağzına götürüp salyalarını akıta akıta topu kemirmeye başladı. Kerberos eve gelen misafiri fark ederek battaniyenin dibinde dikildi. Köpeği fark eden bebek korkup ağlamaya başladı. Beyaz teni kızarıp dudakları asıldığında içim parçalandı. Demir yanıma ilişip Mine'yi kollarının arasına aldı. Kerberos'a uzanıp sorunun onda olmadığını belirtmek istercesine siyah tüylerini okşadım.

Demir, Mine'nin yanağını parmağıyla okşayıp bebeğin ona bakmasını sağladı. "Prenses, ağlama. Kerberos sana zarar vermez."

Mine'yi kollarıyla sarıp göğsüne yasladığında bakışlarımı minik bebekte gezdirdim. Saniyeler içinde sakinleşip duruldu ve sarkan dudağıyla Kerberos'a baktı. Ona sorun olmadığını göstermek adına Kerberos'u sevmeye devam ettim. Demir, Mine'nin suratının asık olduğunu fark ederek onu dizlerine yatırdı ve başındaki minik tutamları okşadı. "Saçların çok güzel." Parmaklarını indirip yanaklarını elledi. "Ayrıca bu yanaklar tam ısırmak için. Sana pamuk şekere benzediğini söyleyen oldu mu hiç?" Ona koca gözlerle bakan bebek sırıttı. "Olmadı değil mi?"

Kendimi tutamayarak mırıldandım. "Senden mükemmel baba olur. Özellikle de kız babası. Eminim sana âşık olur ve hayatı boyunca bütün erkek arkadaşlarını senin yüzünden yetersiz görür."

Erkeklerle olan iletişim zayıflığımın ve kalıcı ilişki kuramayışımın en büyük nedenlerinden biri babamdı. Bana öylesine güzel davranmış, beni öylesine güzel sevmişti ki bazen hiçbir erkeğin bana onun gibi davranamayacağını bilmek seçiciliğimi bambaşka bir seviyeye taşımıştı. Babalar kızlar için her şekilde bir etkendi. Olumlu ya da olumsuz fark etmezdi.

"Prenses istiyorum," dediğinde sözleri bir fısıltıdan ibaretti. Sesindeki bir şey kalbimi yakıp yıktı. Muhtaç olduğu bir şeyi dile getiriyor, dilek diliyordu. Altın harelerini gözlerimle buluşturdu. "Kızıl saçlı bir prenses."

Sesi, ifadesi, kısacası içinde bulunduğumuz ana eşlik eden her şey beni incitiyordu. Demir bana böyle bakarken yapmak istediğim tek şey arzusunu yerine getirmekti. Ve asıl beni afallatan şey, bunu sadece o istediği için yapacak olmam değildi. Beni şaşırtan, bunu benim de sandığımdan daha çok istiyor olmamdı.

"Ya tipi sana benzerse?"

"Hayır, sana benzer."

"Ama ya sana benzerse?"

Onu esir alan hüznü bir kenara bırakarak tebessüm etti. "Açıkçası Alin'e benzemediği sürece sonuçlara katlanabilirim." Kıkırdayarak ona yaslandım. "Alin benim kız kardeşim. O yüzden çocuğumun ona benzeme ihtimali oldukça yüksek. Prensesini benden istiyorsan bu riski göze almalısın."

"Tamam, Alin'e benzese de olur," diyerek teslim oldu.

Şakaya vurmam, alaylı konuşmam ya da herhangi bir şey söylemem gerekirdi ama ben ağzımı dahi açamıyordum. Belki de ne demem gerektiğini ilk kez bilemiyordum çünkü söyleyeceğim hiçbir şeyden emin olamıyordum. Mine huzursuzlanarak ağlamaya başladığında atmosferdeki garip durgunluğu sonlandırdığı için şükrettim.

Yerimden kalktım. "Karnı acıkmış olmalı," diyerek mutfağa adımladığımda ardıma bakmadım. "Ben biberonunu hazırlarken onu oyalar mısın?"

"Oyalarım."

Kalbim kasıldı zira sesi fazla kırık geliyordu.

Çantanın içinden Mine'nin biberonuyla anne sütünü aldım. Mutfağa girip işime bakmaya çalışsam da tek düşünebildiğim Demir'in gözleri, sesi ve cümleleriydi. Demir ile her şeyi istiyordum ve bu ödümü kopartıyordu ama bu istediklerimin hepsi beni heyecanlandırıyordu da. İlk kez kısıldığım fanusun içinde kalmak zorunda gibi hissetmiyordum. İlk kez kendi arzularımı ön plana koyabileceğimi düşünüyordum. İlk kez *gerçekten* özgür olduğumu biliyordum.

Ve bana bunları aşılayan adama istediği prensesi verebileceğime inanıyordum. Önceki Helen'in şu anki halime güleceğini biliyordum çünkü o zamanki halim bunları hayal edemeyecek kadar ümitsizdi. Ama işin aslı, eski halime üzülüyordum çünkü o bütün bunları istemediği için yok saymamıştı. O bütün bunları elde edemeyeceğini düşündüğü için istememişti.

Hazırladığım biberonla salona girdim. Demir, ağlamayı bıraksa da huzursuz bir şekilde kıpırdanan Mine'yi tutuyor, gözlerini üstünde dolaştırıyordu. Yanına oturduğumda bebeği bana verdi. Mine'yi koluma yatırarak

dudaklarını biberonun ucuyla araladım. Anında büyük bir iştahla sütü içmeye başladı. Demir saçlarımı okşadığında ona baktım. Altın harelerini yüzümde gezdirerek tebessüm ettiğinde kederli gözüküyordu. "Seni ürküttüğüm için özür dilerim."

Başımı geriye atıp gözlerine baktım. "Beni ürkütmedin."

Kaşlarını çatıp tek kelime etmediğinde bana inanmıyordu. Mine'nin elinden biberon kaydığında Demir uzanıp biberonu tuttu. Mine karnını doyurup çıkardığı gazın ardından uyuyakaldığında minik bedenini kanepenin köşesine koyup üstünü örttüm ve ne olur ne olmaz diye etrafına yastıklar yerleştirerek onu bir nevi karantinaya aldım.

Koltuğun köşesinde oturan ve duvara odaklanmış bir şekilde kendi düşüncelerine kapılan adamı fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Demir dünyadan soyutlanmış gibi bir köşeye sinmiş, aklına yenilmişti. Elinde tuttuğu viskisine göz attım. Ne ara kendine bir içki koymuştu bilmiyordum ama şimdiden alkolü yarılamış gibi duruyordu. Yanına ilişerek bedenimi ona doğru döndürdüm ve bebeği uyandırmamak adına kısık bir sesle mırıldandım. "Sorun ne?"

Bir süre cevap vermedi.

Öylece durup duvara bakmaya devam etti.

Tam konuşmayacağını düşündüğümdeyse sorumu yanıtladı. "Geçen gün seansım vardı ve psikoloğum seninle bana acı veren anılarımdan birini paylaşmamı istedi."

Demir'in içindeki kara kutuyu görebiliyordum. Sıkıca kilitlediği acıları vardı. Travmalarını yaratan kötü olaylar ile çevrelenmişti. Bana en kuytularında sakladıklarını bile anlatabilirdi çünkü söyleyeceği hiçbir şey gözümdeki değerini küçültmezdi. Aksine kalbini bana açtığını bilmek beni mutlu eder, aramızdaki bağın güçlenmesini sağlardı.

"Bana anlatmak istemiyor musun?"

Sertçe yutkunduğunda âdemelması oynadı. "İstiyorum."

Cümlesinin sonunda nokta değil, virgül vardı.

Bu yüzden onu zorlayarak mırıldandım. "Ama?"

Dakikalardır benden esirgediği gözlerini bahşettiğinde bakışlarındaki ateş hiç görmediğim kadar yoğun ve öldürücüydü. "Söyleyeceklerimin sende ne yaratacağını bilememek beni korkutuyor."

Ona garanti vermek isteyerek tebessüm ettim. "Demir, anlatacağın hiçbir şey bana işlemez. İnsanların hayatlarına dair çok fazla şey görüp duydum. Seni yargılamam ve asla anlattıkların yüzünden senden geri çekilmem."

"Emin misin?"

Alaylı sesiyle sorduğu soru üzerine ciddileştim. "Evet, eminim ama sen değilsin. Bu yüzden deneyip görmelisin." Fiziksel bir acıya maruz kalıyormuş gibi yüzüme baktı ve zayıf bir tonlamayla adeta mırıldandı. "Seni kaybetmek istemiyorum, Persephone."

İçine düştüğü çaresizlikten onu çekip almak istedim.

Elimi yanağına yasladığımda tenimi yakan sıcaklığıyla titredim. Altın harelerine bakarken bütün gardımı indirdim. "Öyleyse bana karşı biraz daha inançlı olmalısın, Hades."

Gözlerime baktı ve görmek istediği şey her neyse onu aradı. Bulmasını umut ederek bakışlarımı kaçırmadım. Ruhumu ona açtığımı bilmesini isteyerek bekledim. Onun bendeki yerine dair şüphe duymasının canımı nasıl yaktığını fark etmesini dileyerek saniyelerimi öldürdüm.

Derin bir nefes alıp gözlerime bakmaya devam ederek günah çıkardı. "Sokakta yaşadığım dönemde ara sıra bana yemek veren bir kadın vardı. Eski bir meyhaneyi kocasıyla birlikte yönetirlerdi. Zaman zaman onun yanına gider ve karnımı doyururdum. Bazı geceler meyhane çok kalabalık olurdu ve kocası kadının ortalarda dolaşmasını istemezdi. Kadın beni kocasına emanet edip üst kattaki evlerine giderdi. Kocası karnımı doyurur, bana yemek verirdi."

Boğazı düğümlenmiş gibi bir an sustu.

Gözlerini sıkıca yumup açtığında yanağını okşayarak içinde bulunduğumuz anda kalmasını sağlamaya çalıştım. Geçmişe göz atabilirdi ama maziye kapılamazdı çünkü bugününde ben vardım.

"Kocası ilk zamanlar iyi biriydi." Tebessümü korkutucuydu. "En azından ben öyle sandım. Bu yüzden meyhaneye daha sık gitmeye başladım. Karısının yanındayken bana küçük bir çocukmuşum gibi davranırdı. Karısı gittiği an ise onun için çocuk olmaktan çıkardım."

Sözlerinin gittiği yeri fark etmek kalbimi milyon parçaya böldü ama ifademi bozmamaya gayret ettim.

"Arkadaşlarıyla köşede bir masası vardı. İşi bitince oraya oturur, beni de kucağına oturturdu. Votkasını yudumlarken ellerini üstümde gezdirirdi. Başım dışında her yerimi okşardı. Bana... bana sürtünürdü. Ve bunu yaparken bana yaşattığının normal olduğunu düşünmemi sağlayan kelimeler sarf ederdi."

Gözlerimin yaşardığını biliyordum ama ağlamayacaktım.

Demir'in gözyaşlarıma ihtiyacı yoktu çünkü gözleri zaten buğuluydu.

"Bunu sadece kendi yapmazdı," diyerek dişlerini sıktığında boynundaki damar belirginleşti. "Beni arkadaşlarının kucaklarına da oturturdu. *Git seni sevsin biraz* der, diğer adamlara beni peşkeş çekerdi. Rahatsız olsam, o an yaşadıklarımın doğru hissettirmediğini bilsem de beş yaşında çocuk oluşum olanları değerlendirirken mantıklı düşünmemi engellerdi."

Dişlerimi sıktığımda direnmeye devam ettim. Acım, Demir'in beş yaşına emanetti.

"Arkadaşlarından biri..." Bakışlarını kaçırıp yumruklarını sıktığında elindeki bardağı kıracak kadar yoğun bir güç sarf etti. "Arkadaşlarından biri..." Yanağını okşadım ve ona yaslanarak bedenimi hissetmesini sağladım. Gözlerini tekrar bana çevirdi. "O daha farklıydı. O sadece dokunup sürtünmek istemedi. O beni bir köşeye oturtup bana bakarak..."

Bir şeyleri parçalamak istedim.

Demir için dünyayı yakıp yıkmak istedim.

Beş yaşı uğruna, onun uğruna...

Cümlesini devam ettirmedi ama o adamın ne yaptığını tahmin edebiliyordum.

"Adamın karısı şans eseri çıkageldiğinde belki de beni o gece tecavüze uğramaktan kurtardı. Ondan sonra bir daha oraya gitmedim ama sokaktayken başıma gelen tek taciz olayı bu olmadı. Bu kalabalık listedeki maddelerden sadece biri."

Sessizleşerek önüne döndü ve bir daha bana bakmadı. Yanağını okşayarak eğildim ve tenini öpüp kanayan yüreğime rağmen güçlü kalmaya çalıştım. "Benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

Sükûnetini korudu.

En kötüsüyse bana bakmamaya devam ediyor olmasıydı.

Onu konuşturmak, benden uzaklaşmadığını bilmek istedim. Bu yüzden kanayan yarasını dağlamadan önce biraz daha canını yaktım. "Öpüşme travman ve temizlik takıntın bundan kaynaklanıyor olabilir mi?"

Sorumla tebessüm etti. "Uzman sensin, cevabı da bilirsin."

Kırık gülüşü yok oldu. Derin bir nefes alıp eğildi ve dirseklerini dizlerine yaslayarak içkisini bir yudumda içti. İçine çökmüş gölgelerde bir yangının külleri vardı. Geçmişin acısı, artık ağrımıyor gibi görünen ama hâlâ kanamaktan vazgeçmeyen bir yaraydı. Ve ben o yaranın adını biliyordum. Beş yaşındaki bir çocukla aynı ismi taşıyordu.

Ruhundaki çatlak duvarlar benim gözümde görülebilirdi. Aldığı darbelere rağmen yıkılmamış lâkin direnmekten zedelenmişti. Yine de şahane bir kudret sergilemeye devam edebiliyor ama bunu yaparken kendine

haksızlık etmeden de duramıyordu çünkü insan doğası her zaman önce kendini yargılardı.

Boş bardağı bir köşeye bıraktıktan sonra bana bakmadan konuştu. "Beni evlat edinen ailem meşgul insanlardı. Bana pek zaman ayıramazlardı. Bu yüzden beni bakıcıya emanet etmeyi tercih etmişlerdi. Dokuz yaşımdan on bir yaşıma dek bana bir kadın bakmıştı. Evin içinde kalır, her daim bir gölge gibi beni takip ederdi."

Yüzünü ekşiterek iğrenç bir şey tatmış gibi ifadesini değiştirdi.

"Kırklı yaşlarında, çok çirkin bir kadındı. Öyle ağır bir parfüm kullanırdı ki yakınımda olduğunu bilmek için onu görmeme gerek kalmazdı. İğrenç parfümünün kokusu ondan önce gelirdi. Kokuyu hatırlamak bile midemi bulandırıyor, duş almak istememe neden oluyor."

Ona yaslanıp elimi yanağından indirdim.

Derin bir nefes alıp anlatmaya devam etti. "O kadın yüzünden öpüşemiyorum, Helen." Gözlerime baktığında öfkesinin şiddeti kan dondurucuydu. "O kadın yüzünden seni öpemiyorum çünkü ne zaman gözümü kapatsam beni zorla öptüğü anları hatırlıyorum. Evin kuytu köşelerinde beni kıstırmasını, dilini ağzımın içine ittirmesini, üzerime sinen parfümünü, iğrenç kelimelerini, midemi bulandıran tadını, beni her zorla öptüğünde ve onu her ittirdiğimde bana bakarken yüzünde oluşan gülümsemeyi hatırlıyorum."

Canımın acısını kelimelerle tarif edemezdim ve Demir'in gözlerinde gördüğüm acıyı asla dile getiremezdim.

"Bu yüzden böyleyim ben," diye fısıldadı. "İnsanlar hayatım boyunca bedenimden, benden bir şey aldılar. İzin istemeden, zorla aldılar. Geride ise bu takıntılı, kirli ve kimseye layık olamayacak kadar aşağılık olan adamı bıraktılar."

Her bir kelimesi tenimi dövüp beni hiçbir şeyin acıtmayıp incitmediği kadar çok kanattığında karşı çıktım. "Bu doğru değil."

Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Helen, anlattıklarımdan sonra benden iğrenmemiş olamazsın."

"Tabii ki iğrenmedim," diyerek ona hayretle baktım. "Senden iğreneceğimi mi sandın?"

"Ben kendimden iğreniyorum."

O kadar inanarak kurmuştu ki bu cümleyi, gözyaşlarımı tutamadım. Kendine duyduğu öfke, nefret, kin; her bir duygusu yüzündeki ifadeden okunabiliyordu. İsmini taşımak bir cezaymış, kendisi bir hatanın yankısıymış gibi duruyordu. İçinde büyüyen nefret, o kadar kendine aitti ki

kabul etmek istemiyordum. Onu izlerken en büyük düşmanının kendisi oluşuna şahitlik ediyor, sessiz tanıklığımı bozmak istiyordum. Sevgiyle bakılsa iyileşebilecek ruhunu kendi elleriyle lime lime edişine karşılık bu yıkımı durdurmayı arzuluyordum. Demir uzun zamandır kendini içten içe öldürürken, kimse onun ellerini tutup durmasını söylememişti ama artık ben vardım.

Bakışlarını kaçırdı. "Sen de benden iğrenmelisin, Helen."

Elimin tersiyle çenemden kayıp gitmek üzere olan yaşı sildim. Ayağa kalktım ve bacaklarının arasına girerek dizlerimin üstüne çöktüm. Ellerimi dizlerine yerleştirip başımı geriye attım ve bana yaşadığımı hissettiren gözlerine baktım. O gözlerin ardındaki ölü kralı gördüm. Yeraltının sahibinin cehennemdeki tek yeri krallığı değildi. O aynı zamanda bir mezarlıktaydı ve onu çok küçük yaşlarda gömmüşlerdi.

Niye önünde diz çöktüğümü anlamamış gibi bana bakan adama yanaştım. Duygusal olarak kendini aşağılık hissediyorsa fiziksel olarak ona üstünlük vermem rahatlamasını sağlardı.

"Demir, sadece bir çocuktun."

Başını iki yana sallayarak sözlerimi reddetti. Elimi boynuna yerleştirip onu kendime doğru çekip eğilmesini sağladım. Alnımı alnına yasladığımda tekrar ettim. "Demir, sadece bir çocuktun."

"Özür dilerim," dediğinde sesi titredi. "Seni doya doya öpebilecek bir adamı hak ediyorsun ve ben o adam değilim."

Öfkeyle geri çekildim. "Bunu nasıl söylersin?" dediğimde incinmiştim. "Beni hak ediyorsun çünkü beni kimsenin göremediği kadar net görüyorsun."

"Seni hak etmiyorum."

Yanağından süzülen yaş, beni alabileceğim herhangi bir fiziksel darbeden daha ağır yaralamıştı. Bunu düşündüğüne inanamıyor, anlayamıyordum. Gerçi artık her şey daha mantıklı geliyordu. Kendini neden bir şeytan olarak gördüğü, cehenneme mahkûm olduğunu düşündüğü, benim niye cennet olduğumu sandığı... Onu buna mecbur bırakan herkes ve her şeyden nefret ettim lâkin bütün bunlara rağmen olduğu adamı daha çok sevdim.

Yanaklarındaki yaşları silip fısıldadım. "Demir, beni seviyor musun?"

Canını yakmışım gibi kaşlarını çattı. "Persephone, benim tarafımdan asla sevgisiz kalamazsın çünkü sen benim kalbime dolanmış tek kadınsın."

Demir *seni seviyorum* demese de olurdu zira az önce dile getirdikleri, söylemediği o iki kelimelik cümleden bin kat daha anlamlı ve etkiliydi.

"Sen de benim gönlümde taht kurabilmiş tek adamsın," diyerek anlamasını istedim. Kalbimdeki yerini görmesini diledim. "Ruhumda hüküm sürüyorsun, Demir. Ve sana imparatorluk çok yakışıyor."

Yanaklarından süzülen yaşlara benim yanaklarımdan süzülen yaşlar eşlik etti.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldadığında ona karşı geldim.

"Beni hak ediyorsun."

Belime kollarını dolayıp beni olduğum yerden kaldırdı ve kucağına oturmamı sağlayıp bana sıkıca sarıldı. Canım yansa da umursamadım. Onun sıcaklığı ve kokusu çektiğim her ceremeyi mükâfatlandırırdı.

"Seni öpmek istiyorum."

Geriye çekilerek gözlerine baktım. "Ve öpeceksin," diyerek ona söz verdim. "Zihninin içine kendimi yerleştireceğim. Bütün o görselleri senden alıp yerlerine kendimi koyacağım, Demir. Belki şimdi değil, belki yarın değil ama bunu yapacağım."

İki parmağımı kaldırıp uçlarını öptüm. Geride bıraktığım sıcaklık kaybolmadan parmaklarımı Demir'in dudaklarına yasladım. Az önce benim öptüğüm yeri öperek tenimi yaktı. Tebessüm ederek dudaklarını okşadım. "Bir gün beni öpeceksin ve beni böyle sevmeye devam edersen son nefesimde de beni yine sen öpeceksin."

Yemin edercesine fısıldadı. "Kararmış kalbim, hasarlı ruhum ve yaralı bedenim; hepsi senin. Bana dair her şey senin." Yanağımı okşayarak yaşlarımı sildiğinde buruk bir tebessümle ben de yemin ettim.

"Bana dair her şey de senin."

Onundu ve onun kalacaktı.

Çünkü Demir benim için yaratılmıştı ve ben onun için var edilmiştim.

Başını göğsüme yaslayarak siyah tutamlarını okşamaya başladım. Derin bir nefes alıp kokumu içine çekerken bedenimin titremesine neden olmuştu. Kollarıyla beni kendine hapseden adam, aldığı her solukta bana da ruh bahşediyordu. Dakikalar süren sükûnetimizi sonlandırırken bilmek istedim ve sesimdeki öfkeye mâni olamadan sorguladım. "O kadın, bakıcın, sana yaptıklarının cezasını aldı mı?"

Demir bir elini kızıl tutamlarımın arasına soktu ve saçlarımı okşadı. Sessizliğin içinde öylece durduğunda cevap vermeyeceğini düşündüm. Saniyelerin ardından iç geçirip bana beklemediğim bir yanıt verdi. "Onu yaktım," demesiyle anlayamadım. "On bir yaşındayken, bir gece üvey annemle babam dışarıya çıkmışlardı. Ben de salondaki şöminenin önünde oturmuş, şöminenin üzerinde asılı olan en sevdiğim tabloya bakıyordum."

Saçımdaki parmakları seğirdi.

Demir geriye çekilip gözlerimin içine baktığında boşlukta gibiydi. Yüzünde tek bir duygu yoktu. "Üvey annem, Notre Dame de Paris müzikaline bayılırdı. Hélène Ségara, yani müzikalin Esmeralda'sı favorisiydi. Arada açıp dinlemek için müzikalin CD'sini almıştı." Bakışlarını kaçırıp aşina olduğum bir melodi mırıldanmaya başladı. Kısık sesindeki tınılar kulağa fazla üzücü ve çaresiz bir dua gibi geliyordu. "Ave Maria Païen dinlemeyi seviyordum." Kelimeler boğazını tırmalıyor gibi sertçe yutkundu. "Şöminenin üzerinde asılı olan tabloya bakarken Ave Maria Païen dinlemeyi gerçekten çok seviyordum."

Gözlerini yine omzumun ardında kalan duvara sabitledi. Geçmişe gittiğini anlamamı sağlayan bir ifadeyle çevrilmişti. Altımdaki bedeni kasılmış, saçlarımdaki eli titremeye başlamıştı. "Evde sadece ben ve o vardık."

Kafamda canlanan sahne, Demir'in geçmişinden bir kesitti.

"Şöminenin dibindeki tekli koltuğa oturmuş, tabloyu inceliyordum. Bir anda salona girip bana bağırmaya başlamıştı." Kadının sesini duyuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Odamı toplamadığımla ilgili bir şeyler söylüyordu ama yalandı. Odamı toplamıştım. Odamı her zaman toplardım. Daima, her zaman. Toplamazsam yapacağını bildiğim için her zaman toplardım."

Ağlamayacaktım. Gözlerim yansa, burnumun direği sızlasa, yüreğim dağlansa da ağlamayacak ve hikâyesini dinlerken Demir için güçlü kalacaktım. Yüzündeki ifade beni sefil bir hale düşürse, acısı bedeninden benim bedenime bir elektrik akımı misali yayılsa bile onun için direnecektim.

"Koltuğun önünde çömelmiş bana bağırırken ellerini bacaklarımda gezdirmeye başlamıştı. Kızgın gibi gözükmeye çalışsa da..." Başını iki yana salladı. "Asıl hissettiği şey heyecandı. Bana elini her sürdüğünde heyecanlanırdı." Kafasını eğip benden sakındı. "Kaldıramadım, o gece daha fazlasını kaldıramazdım."

Yanağını okşadığımda derin bir nefes aldı. Kafasını kaldırıp beni mest eden kehribar gözlerini gözlerimle buluşturdu. Yükünü benimle paylaşmasını istediğimi anladığında, bunu bir şekilde görüp idrak edebildiğinde bana sırrını verdi. "Onu ittirdim," derken kanatlarının kırılma sesini duydum. "Ellerini üzerimde istemediğim için onu sertçe ittirdim. Dengesini sağlayamayıp geriye düştü. Tam şöminenin üstüne."

Dudağının kenarı bir milim yukarı kalktı. "Çığlık atmaya başladı. Sesi, müziğin sesine karışırken duyduğum en güzel şey feryadıydı. Bana dokunan ellerinden biri, her zaman yağlı gözüken sarı saçları ve yüzünün bir kısmı yandı."

Günahkâr lâkin bir azizdi. İfadesinde şeytanın izi olsa da gözlerinin içinde zincire vurulmuş bir melek vardı. Onu öyle bir yaralamışlardı ki Demir kendini cehennemin dibine atmış, kaçmıştı. Daha küçükken aslında Tanrı'ya yalvarmıştı. Ave Maria yani Meryem Ana, kutsal anneliği simgelerdi. Bahsettiği besteyse *kutsal olanı dışarıdan seven birinin duası* olarak derin bir anlam taşırdı. Demir'in yalvarışı, bu şarkıydı. Bir annenin koruyucu gücüne sığınmaya çalışmış, dışlanmış biri olduğunu hissederek dua etmişti ama onu duyan olmamıştı. Kimse ona yardım etmemişti. Sonunda kendini kurtardığında ise ruhunu kaybetmişti.

"Kadın, benim yaramazlık ettiğimi ve onu bile isteye ittirdiğimi söyledi. Üvey aileme dava açacaktı. Üçüncü dereden yanıkları vardı. Uzun bir süre iş yapamayacaktı. Bu yüzden ailemden para istedi. İstediği parayı ona verdiler. Kadının bana yaptıklarını hiç bilmediler," diyerek doğrulduğunda *sorun yok* der gibi omuzlarını silkmişti. "Ben de anlatmadım. Tek istediğim o kadını bir daha görmemek, defolup gidişini izlemekti ve öyle de oldu. Gitti ve onu bir daha görmedim."

Adil olmayan bu durum karşısında çenemi kapatamadım. "Sana yaptıklarının bedelini ödemesi gerekirdi," dediğimde Demir tebessüm etti. "Ödedi bebeğim. Birkaç yıl önce, gecenin bir yarısı kâbusumdan uyandığımda histerik bir haldeydim. Onu bulmak, canını daha da yakmak, her şeyin cezasını ödetmek istedim. Fakat çoktan ölmüştü." Söylediği şeyler keyfini yerine getiriyor gibi gözlerinden bir ışıltı geçti. "O olaydan iki yıl sonra akciğer kanserinden ölmüş. Acı içinde geberdiğini umuyorum. Yine de bazen..." Kalçamdaki eli seğirdi. "Bazen keşke onun canını alan ben olsaydım diyorum."

Onu suçlayamazdım çünkü ben de o kadını kendi ellerimle öldürmek isterdim ama anlayabiliyordum. İnsan kendi hayaletini avlayamayabiliyordu. Bir başkasının katilini öldürmek kolaydı ama insan kendi celladıyla yüzleşmekten çekiniyordu.

Demir'in çenesini kavrayıp bana bakmasını sağladım. Kehribar taşını anımsatan, altın kütlesi misali pahalı ve ağır duran gözlerinde kendimi kaybederken onu saklandığı yerden çıkardım. "Bir daha sakın seni var eden şeylerden nefret edeceğimi ya da tiksineceğimi düşünme. Kararmış kalbinin, hasarlı ruhunun ve yaralı bedeninin benim olduğunu söyledin. Ve ben, *benim* olan şeyleri gerekirse kendilerinden bile korurum." Bir zamanlar bana söylediği sözleri iade ettim. "Benim bir tane Hades'im var ve ona sen bile zarar veremezsin."

Bana hayretle bakarken gerçekliğimden emin olmak ister gibi ellerini üzerimde dolaştırdı. Parmakları vücudumu tavaf ederken gözleri yaşlarla süslüydü ama o yaşlara inat dudağında buruk bir tebessüm vardı. Beni kendine çekip başımı boynuna gömmemi sağladı. Kollarını bedenime sararken beni siyah kanatlarıyla örtüyordu.

"Meleğim," diye fısıldadığında sesi acı vericiydi.

Boynuna gömülüp kokusuyla sarhoş olurken saçlarını okşadım. Gece üzerimize çöktü. Uyuyan bebeğin az ilerisinde sarmaş dolaş birbirimize karışırken bir ışık hüzmesi etrafımızı çevrelemişti. Demir fısıldadığında çıkarttığı günah kabul görmüştü. "Bir şey fark ettim."

"Ne fark ettin?"

"*Soğuğu sevmediğimi.*"

Elimi yanağına yaslayarak dudağının kenarını öptüm. İçimde yarattığı cehennemin en ücra köşelerine bile ismini dağlamıştı. Saplandığı buz kütlesini hak ettiğini düşünerek bu günlere gelmiş, inancı haline getirdiği fikre sıkıca tutunmuştu ama ben ona aksini kanıtlayacaktım. Dinlemeyi çok sevdiği besteyi mırıldanmaya başladığımda saçlarını okşadım. Demir'in donan kalbini eritecek, yanan ruhunu söndürecektim çünkü onunla bir cennet paylaşmak istiyordum.

ÖLÜM ÇİÇEĞİ

Demir

Dün geceden beri zihnimde takılı kalmış bir plak gibi çalan besteyi mırıldanmamak adına dudaklarımı birbirine bastırıp yumruk yaptığım elimle ağzımı örttüm. Helen'in zarif tonlamasında hayat bulan tınılar, bir daha aklımdan çıkmamak üzere içime yerleşmişti.

Aldığımız son ihaleyle ilgili bilgi aktarımında bulunan adama baksam da onu görmüyor, dikkatimi veremiyordum. Bütün odağım kızıl afetimdeydi. Gözlerimin önünde hayali beliriyordu. Ona geçmişimin izlerini gösterdiğimde bana şefkat ve anlayışla yaklaşmasını unutamıyordum. Bana destek olması, benden iğrenmediğini göstermesi, elimi sımsıkı tutması, bunlar benim düşlerimde bile kuramayacağım şeylerdi. Kimsenin beni anlayabileceğini sanmazdım lâkin Helen bana yanıldığımı kanıtlamıştı.

Kucağında bebekle onu görmek beni derinden sarsmıştı. Sanırım içimde katran bağlayan o acıları dile getirmemin nedeni de onu böyle görmekti. Sunduğu tablo, bana o kadar cazip gelmişti ki geleceğimi şekillendirmek istiyorsam geçmişimdeki çarpıklıkları düzeltmek zorunda hissetmiştim.

Arkama yaslanarak raporu okuyan adama dikkatimi vermeyi denedim.

Geçen gün yaptığım yatırımın şu anki piyasa değerini anlatırken ne ara ihale mevzusundan buraya geldiğini anlamadım. Normalde her şeyi kendim inceler, mutlaka işimin detaylarına hâkim olurdum. Helen'in kazasından beri aktifliğim düşse de hâlâ her şeyi kendim elden geçirmeyi tercih ediyordum. Bu yüzden son zamanlarda alınan kararlar anlatılmaya başlandığında kaşlarımı çattım. Onayımın verilmediği bir işten bahsedilmesiyle lafa girdim. "O dosyayı onaylamadım."

Karşımdaki adam ağzını açıp kapattı ve alnında biriken teri elinin tersiyle silip önündeki kâğıtlara göz attı. Bir yanlışlık olduğunu düşünüyor

gibi anlamsız kelimeler mırıldandıktan sonra bana döndü. "Efendim dosyayı reddetmediğiniz için onaylanmış olarak kabul ettiler herhalde."

Tek kaşımı kaldırdım. "Reddetmemek ne zamandan beri onay vermek anlamına geliyor?"

Cevap veremeyerek yüzüme bakakalan adamı kurtarmak adına sol çaprazımda oturan kadın söze girdi. "Yanlış anlaşılma olmuş, Demir Bey. Hemen ilgilenip gerekli olanı yapacağız."

Bana kirpiklerini kırpıştırarak bakan kadına döndüm. Yıllardır benim için çalışan Yeliz, aynı zamanda VIP müşterilerimdendi. Kendisi bir milletvekilinin kızıydı. Bu yüzden VIP kartını alabilmişti. Zeki, güzel bir kadındı ve işinde çalışkandı ama materyalist oluşu yüzünden çoğu insan onu sığ biri olarak görürdü. Açıkçası sığ biriydi ama bunun para harcamayı sevmesiyle bir ilgisi yoktu.

Başımı sallayarak gözlerini kaçıran adama baktım. "Yarına kadar bu yanlış anlaşılmayı düzeltmenizi tavsiye ederim. Eğer dosyanın onaylandığını düşünerek herhangi bir eylem gerçekleştirilirse harcanan meblağı maaşınızdan kesmek zorunda kalırım."

"Merak etmeyin efendim," dedi Yeliz. "Bugün halledeceğiz."

İç geçirerek doğruldum. "Güzel, başka bir şey var mı?"

İkisi de başını *hayır* anlamında iki yana sallayıp eşyalarını toplamaya başladığında, cebimden telefonumu çıkarıp Yalın'a mesaj atarak siparişimin gelip gelmediğini sordum. Cevabı beklerken Yeliz'in sesini işiterek ona döndüm. "Demir Bey, bu akşam evimde davet veriyorum. Ufak çaplı bir parti olacak," diyerek tebessüm ettiğinde gözlerindeki ışıltıdan teklifinin masumane olmadığını anlayabilmiştim. "Siz de gelirseniz beni çok mutlu edersiniz." Hafifçe altdudağını dişledikten sonra kıkırdadı. "Evimi yenilettim ve sizin görüşünüzü almayı çok isterim. Ne de olsa çok zevkli bir adamsınız."

Kendimi huzursuz hissetmeme rağmen tebessüm ettim. "Elbette, Helen'e sorarım. Eğer isterse geliriz."

Karşımdaki kadının partisine gitmek gibi bir düşüncem yoktu. Helen'e bu teklifi söylemeyecektim bile çünkü yalnız kalıp akşamımı sadece onunla geçirmeyi tercih ederdim ama karşımdaki kadının benimle flört edemeyeceğini anlaması gerekirdi. Bunu sağlamanın en hızlı yolu müsait olmadığımı bilmesiydi.

"Helen?" diyerek afallayan ifadesini kontrol etmeye çalıştı. "Ben sizi bekâr sanıyordum."

"Bekâr değilim."

Cevabımla sertçe yutkundu ve sarsılan neşesinin yıkılmaması adına direnerek gülümsedi. Oysa gözlerindeki kıskançlık bana niyetinin ardında mutluluk olmadığını belli ediyordu. "Hayret, ilişki adamı gibi durmuyorsunuz," diyerek başını dik tuttu. "Biriyle birlikte olduğunuzu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

Tokat yemiş gibi afalladığında hayatımda birinin olduğunu belirtmenin bana bu kadar zevk vereceğini tahmin etmezdim ama söz konusu Helen ise bütün dünyaya onunla olduğumu ilan edebilirdim. Öyle ki herkesin o kadının benim olduğunu bilmesini ve ona göre davranmasını tercih ederdim.

Arkama yaslanarak çalışma odamı terk eden ikiliyle gözlerimi devirdim. Bakışlarım evim ile ofisimi ayıran kapıya kaydı. Kızıl afetim birkaç adım ötemde, şu duvarın ardındaydı. Kazadan sonra gerçekten de hızlı bir iyileşme göstermişti. Yanık izleri hâlâ tam olarak geçmemişti ama o izlerle bir sorunu yok gibi gözüküyordu. Bir kadın olarak bunu daha çok sorun edebileceğini düşünürdüm ama Helen güzelliğinin yanık izleriyle bağlantılı olmadığını biliyordu ve bu özgüveni mümkünmüşçesine onu daha çok istememi sağlıyordu.

Buz kütlesinin içindeki şeytan, soğuğu sevmiyordu ama layık olduğu buydu. Yine de bana ateşi vaat eden kadın sayesinde o buzullar erimeye başlamıştı. Bu korkutucu olabilirdi, tabii Helen'in beni esaretimden kurtarması beni ürkütseydi. Oysa ben uzun zamandır mahkûm olduğum hapishaneden onun sayesinde beraat edeceğimi düşünerek heyecanlanıyordum çünkü o varken her şey daha kolay geliyordu.

İçeriye giren Yalın'la bakışlarımı ona çevirdim. Elinde tuttuğu siparişimi fark ettim. Çatık kaşlarla bana bakarken homurdandı. "Yemin ederim, daha ne kadar şaşırabilirim bilmiyorum."

"Söz konusu bensem bir sınır olduğunu sanmıyorum."

Az ilerimde durup gözlerini üzerime dikti. "Ben de senin bu kadar romantik olduğunu zannetmiyordum ama anlaşılan kaç yıllık arkadaşımı gram tanımamışım."

"Olayları dramatize etmekte üstüne yok."

Sözlerimle siparişimi bana uzattı. Sandalyemden kalkıp elindeki büyük aranjmanı alarak burnuma dolan kokuyu içime çektim. Yalın ellerini ceplerine yerleştirdi. "Piyasayı yokladım. İnferno hakkında herhangi şüphe uyandıracak ya da imajımızı zedeleyecek bir konu yok. Kimse buranın güvenliğinden ve gizliliğinden şüphe etmiyor."

Ninova

Haftalar önce kumarda hile yaparken yakalanan o geri zekâlının sözleri üzerine Yalın'a kulağını iyi açmasını ve dedikodu bile olsa İnferno hakkında insanların konuştuklarını öğrenmesini istemiştim. Endişe etmem gereken bir durum olmadığını bilmek beni mutlu etse de tatmin olmamıştım. Özellikle de Alin sırra kadem basmışken.

"Minyatür şeytanla ilgili bir gelişme var mı?"

Sorum üzerine Yalın kıkırdadı. Kimden bahsettiğimi hemen anlamıştı ve Alin'e karşı uyguladığım benzetme hoşuna gidiyordu. Sanırım o da konsepte uyduğunun bilincindeydi.

"Henüz yok," dediğinde beklediğim bir haber olmasına rağmen sinirlendim. Bunu anlayarak beni sakinleştirmek adına konuşmaya devam etti. "Merak etme, bütün imkânlarımızı kullanıyoruz. İlla ki bir yerden çıkacak." Tek kaşını kaldırarak sorguladı. "Asıl önemli olan onu bulduğunda ne yapacağın." Kaşlarımı çattım. Yalın savunmaya geçerek ellerini kaldırdı. "Yanlış anlama ama Helen Hanım aradayken Alin Saral'ı bulsan bile onu cezalandırabilirmişsin gibi durmuyor."

"Kapa çeneni," diyerek dişlerimi sıktım. "Daha o kadar yumuşamadım, endişelenme."

Helen'e olan duygularım yüzünden Alin'in canını normalde yakacağım kadar yakamazdım. Bunu kabullenmiştim ama yaptıklarından sonra hiçbir şey olmamış gibi de davranmayacaktım. Elimdeki anlaşma Alin'e makul bir ceza vermeme yeterdi. Değer verdiği geleceğini elinden alırsam belki aklı başına gelirdi. Ve Helen beni biraz anlarsa ki anlayacağını umuyordum yapacağıma karşı gelmezdi.

"Doğu kartlarla uğraşmaya devam ediyor."

Sinirle homurdandım. "Çabası bir işe yaramayacak. Alin açık bir şekilde o kartların ve makinenin amacını, sadece onunla aktif hale gelebileceklerini anlattı. Doğu bu işi çözebilecek olsaydı çoktan hallederdi. Açıkçası beni hayal kırıklığına uğratmadığını söyleyemem."

"Evet, sahip olduğu donanıma kıyasla yavaş ilerliyor ama en azından pes etmiyor."

Cevap vermediğimde Yalın ofisimden ayrıldı. Evime girip ardımdan kapıyı kapattım ve üst kata çıktım. Görüş açıma giren melekle tebessüm ettim. Helen sırtı bana dönük bir şekilde, ada tezgâhın kenarındaki sandalyeye oturmuş bilgisayarına bakıyordu. İnce parmaklarını klavyenin üstünde dolaştırarak bir şeyler yazdı. Her ne kadar saatlerimi onu izleyerek geçirebilecek olsam da yetişmem gereken bir görüşme vardı. Bu yüzden geldiğimi belli ederek mırıldandım. "Selam bebeğim."

Omzunun ardından bana bakıp gülümsediğinde bakışları elimdeki çiçek demetine kaydı. İrileşen gözleri ve aralanan dudaklarıyla şaşırdığını anlamıştım. Sandalyesinde dönüp benimle yüz yüze geldi ve güzel siması-nın ışıldamasını sağlayan neşesiyle konuştu. "Onlar benim için mi?"

Ona doğru adımlayıp elimdeki koca çiçek demetini uzattım. "Elbette senin için."

Uysal bir tebessümle çiçeği elimden alıp kokusunu içine çekti ve bana sunduğu muazzam görsel karşısında eğilip alnını öpmemi sağladı. Başını geriye atıp gözlerimin içine baktığında minnettar oluşunu belli eden samimiyetiyle mırıldandı. "Çok güzeller, teşekkür ederim."

Kızıl tutamlarının bir kısmını parmağıma dolayarak saç tellerini okşadım ve bana cenneti vaat eden mavi gözlerine baktım. "Bu çiçeklere *Asphodel* yani ölüm çiçeği denir. Sıcak sevmez, gün ışığından hoşlanmazlar. Her zaman soğukta olmak, karanlıkta kalmak isterler."

Helen manidar bir tebessümle bana baktığında imamı sezdiğini biliyordum.

Saçını okşamaya devam ederek boşta kalan elimi yanağına yerleştirdim. Başparmağımı altdudağında gezdirmeye başladığımda yavaş davrandım. Dolgun ve pürüzsüz dudağının tenimi karıncalandırmasına izin vererek bir süre sadece ona baktım. "Persephone, Hades tarafından kaçırılıp ölüler diyarına götürülmeden önce çiçek topluyormuş. Gözüne kestirdiği çiçeği topraktan çektiği anda altında duran yer yarılmış ve bu yarıktan kara atlarıyla Hades çıkagelmiş."

Parmağımın ucunu öptü.

Helen'in bakışları kucağındaki çiçeklere kaymıştı.

"Kimileri der ki cehennemin kapılarını açan o esrarengiz çiçeğin adı..." Bakışlarımızı buluşturarak dudağımın kenarını kıvırdığımda Helen bana eşlik etti. "Asphodel'dir."

Gözlerindeki sıcaklık, buz tutmuş yüreğimin keskin salkımlarını biledi. Bana bakarken her zaman şefkat ile ışıldar, tebessümle beni karşılardı ama bu sefer her zamankine kıyasla daha duygusal gözüküyordu. Belki de sözlerimden etkilenmişti. Elbette etkilenirdi. Aksini kanıtlamak için çaba gösterdiği zamanlar olsa da Helen'in kalbi altından ve hassastı.

O benim kapılarımda belirdiğinde, cehennemime girdiğinde, sadece yuvama değil, benliğime de hoş gelmişti. Tıpkı bu ölüm çiçeği gibi açtığı toprağın altında kalan ölüler diyarıyla her zaman bir bağlantısı olmuştu.

Ninova

Altdudağını okşamaya devam ettim. "Kışıma bahar getirmekle kalmadın, ruhuma çiçekler açtırdın, Persephone. Ölüm kokuyorlar ama bana yaşam vaat ediyorlar. Ve hepsi senin eserin."

Kollarını boynuma dolayıp beni kendine çekti. Öyle sıkı sarıldı ki bir an nefesim kesildi. Bacaklarını belime kenetleyip bedenimi esir aldığında kıkırdadım. Beni hiç bırakmak istemiyor gibiydi ve bunun düşüncesi bile kulağa hoş geliyordu.

"Teşekkür ederim, *kardia mou.*"

Sadece çiçekler için minnetini göstermiyor, daha derin bir anlamda teşekkür ediyordu. Onu tanıyor, anlayabiliyordum ve buna gerek yoktu. Son nefesime kadar onu şımartmak yeni görevimdi. Beni öptü ve kollarıyla bacaklarını çözüp sandalyeden indi. Sıkıca sarıldığı büyük buketiyle birlikte mutfak dolaplarına yöneldi. Geniş bir vazo çıkarıp aranjmanın kurdelesini açmaya başladığında bana bakmadan konuştu. "İşlerin bitti mi yoksa gidecek misin?"

"Yarım saate psikolog randevum var."

Vazoya su doldururken gözlerimizi buluşturdu. "Öyle mi?"

"Evet," dedim ve iç geçirdim. "Sana travmalarımı anlattığıma ve benden nefret etmediğine göre psikoloğuma da anlatabilirim diye düşündüm."

Helen su doldurduğu vazoyu ada tezgâhın üstüne bırakıp çiçekleri içine yerleştirdi. "Bu durumun üstesinden gelmek istemenin nedeni ben değilim, değil mi?" Kaşlarımı çatıp sorusunu anlayamadığımda kendini açıkladı. "Kendini bir şeylere mecbur hissetmeni ve sadece benim için bazı şeyleri yapmanı istemiyorum çünkü inan hiçbir zaman öpüşmesek bile benim gözümde sen de ilişkimiz de değerini yitirmeyecek."

Yüreğimdeki yangının nedenine doğru adımladım ve ellerimi beline yerleştirip ayaklarını yerden kestim. Onu tezgâha oturtup bacaklarının arasına sızdığımda tebessümüme engel olamıyordum. Her daim ince düşünüyor olması beni etkiliyordu. "Seni öpmek istiyorum," diyerek iyice anlamasını istedim. "Seni yakında öpeceğim. Ve bu tamamen benim arzuladığım bir şey. Üstünden senin için gelmek istediğim doğru ama buradaki en büyük etken korkumun üstüne gitmeyi dileyeceğim kadar beni büyülemen. Senden önce birini öpmemeyi umursamıyordum, Helen. Senden sonraysa seni öpmediğim bir gün geçirmek bana mantıklı gelmiyor."

Duygusallaştığını görebiliyordum. İki parmağını dudaklarına yaslayıp parmak uçlarını öptü ve öptüğü parmak uçlarını dudaklarıma yaslayarak sıcaklığını hissetmemi sağladı. Saniyeler önce onun dudaklarının değdiği yere bir buse iliştirdim.

"İstersen yapabilirsin, biliyorum," dediğinde bana cesaret vermesi kendimi güçlü hissettirdi. Ellerini omuzlarıma yerleştirerek gözlerime baktı. "İki seansım kaldı. Sonra akşam yemeği hazırlayacağım. O yüzden geç kalma." Yanağımı öpüp başıyla kapıyı işaret etti. "Git hadi, psikoloğunu bekletme. Meslektaşımın saatini boşa harcaman beni sinirlendirir."

Yüzümdeki gülümsemeyle dediğini yapıp evden çıktım ve otoparka inip aracıma bindim.

Yola koyulup dakikalar içinde kliniğin önüne park ettim. Arabadan inip içeriye girdiğimde resepsiyonda duran kız başıyla beni selamladı. Yanına yanaşarak ellerimi ceplerime iliştirdim ve az ilerimde duran kapalı kapıya göz attım. "Merhaba, seans mı var?"

"Seansı bitti, birazdan çıkar efendim."

Cümlesinin bitimiyle açılan kapının sesini işittim. Bakışlarımı o yöne çevirdiğimde odadan çıkan ikiliyi gördüm. Orta yaşlı bir adam psikoloğuma bir şeyler söyleyip yanından ayrıldığında geride kalan kadının gözleri beni buldu. Ona doğru ilerlemeye başladım.

"Hoş geldiniz, Demir Bey." Gözlerini kısarak bana dikkatle baktı. "Neşeli gözüküyorsunuz."

O söyleyene dek hâlâ sırıttığımı fark etmemiştim ki bunu anlamam üzerine hemen boğazımı temizleyerek ciddiyetime döndüm. Ardından omuzlarımı silktim. "Keyfim yerinde."

Başını sallayarak terapi odasını işaret etti. "Buyurun."

İçeriye girip her zaman oturduğum koltuğa geçtim ve rahat edebilmek adına ceketimin düğmesini açtım. Arkama yaslanarak tam karşımdaki tekli koltuğa yerleşen kadına baktım. Siyah takımı, hafif makyajı ve düz saçlarıyla her zamanki gibiydi. Tek fark bu sefer bana daha dikkatli bakıyordu. Sanırım bunun nedeni bende bir değişim olduğunu görmesiydi. Bu yüzden zaman kaybetme gereği duymadan, sadede gelmek isteyerek konuştum. "Helen'e geçmişimi anlattım."

Arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı ve kenarda duran defterini alıp kapağını araladı. Siyah renkli dolma kalemini parmaklarının arasına iliştirdiğinde seansımızı başlattı. "Tam olarak ne anlattığınızı öğrenebilir miyim?"

Soluklanarak geniş camların ardından şehre baktım. Gün sonunu belirten havaya karşı iç geçirdim. Zihnime akın eden anılar karşısında tekrar beni izleyen kadına döndüğümde yara bandını hızla çektim. "Çocukluğumda yaşadığım tacizlerin bir kısmını anlattım," dediğimde sesim her

zamankinden daha sert bir tonlamaya sahipti. "Ve öpüşememenin nedenini söyledim."

"O nedenden bana da bahseder misiniz?"

Sorusuyla yutkundum ve uzun zamandır dilimin altında tuttuğum baklayı mırıldandım. "Dokuz yaşımdan itibaren iki yıl bakıcımın tacizine uğradım. Beni zorla öperdi." Sinirle dişlerimi sıktım. "Bu yüzden öpüşemiyorum çünkü ne zaman gözlerimi kapatsam aklıma o anlar geliyor." Çeneme saplanan ağrıyı umursamadım. "İğrenç kokusu, beni sinir eden gülümsemesi..."

Karşımdaki kadın defterine bir şeyler karalayarak anlayışla başını salladı.

"Geçen seans bana bir yöntemden bahsetmiştiniz," diyerek tekrar bana bakmasını sağladım. "Travmamı duyarsızlaştırabileceğimizi anlatmıştınız."

"Evet, biz buna EMDR tekniği diyoruz."

Başımı sallayarak doğruldum. "Denemek istiyorum. Bu yöntem her neyse üstümde denemeni ve bana o anları unutturmanı istiyorum." Ses tonum alçaldı. "Daha fazla bu görsellerle yaşamak istemiyorum."

"Size geçmişinizi unutturamam," dediğinde bir an umudum yerle bir oldu. Bunu anlamış gibi tebessüm ederek ekledi. "Ama EMDR tekniğiyle anıyı duyarsızlaştırabilir, böylelikle travmanızın üstesinden gelmenize yardımcı olabilirim. Yine de belirtmeliyim, Demir Bey. Bastırdığınız anılar, hatırladığınız kokular ya da cümleler... ancak onlarla baş etmeye hazırsanız duyarsızlaşabilirler. Kendinizi hazır hissediyor musunuz?"

Bir an bile tereddüt etmeden başımı salladım.

Gereken neyse yapacaktım çünkü artık buna mecbur hissediyordum.

"EMDR duyulara odaklanır," diyen kadının bakışlarına tutundum. "Çağrışımlar aracılığıyla kişiyi anıya götürebilmek için duyuları kullanırız. Parmak takibi, ses ya da dokunma. Bu yöntemlerden birini tercih edebilirsiniz. Siz hangisini tercih etmek istersiniz?"

Parmak takibinde iyi olmam mümkün değildi çünkü dikkatim çabuk dağılırdı. Ses beni rahatsız edebilirdi. Son seçenek ise detayları öğrenmemi gerektirirdi. "Dokunmadan kastınız nedir?"

Psikoloğum sağ elini sol omzuna, sol elini ise sağ omzuna yerleştirerek kollarını çapraz hale getirdi ve yavaş sayılabilecek bir tempoyla ellerini kaldırıp indirmeye, sırasıyla sağ ve sol omuzlarına dokunarak bir ritim yakalamaya başladı. "Bu şekilde kendinize dokunarak odaklanmanızı isteyeceğim."

"Öyleyse dokunma olsun."

Başını sallayarak kollarını indirdi. "Derin bir nefes alın ve az önce gösterdiğim gibi omuzlarınıza dokunmaya başlayın lütfen," dediğini yaparak derin bir nefes aldım ve arkama yaslanıp onun gibi kollarımı çapraz bir hale getirip omuzlarıma dokunmaya başladım. "Gözlerinizi kapatın ve derin nefesler almaya devam edin."

Görüşümü sonlandırıp karanlıkta kaldım. Soluklanarak tutturduğum tempoyla omuzlarıma dokunmaya devam ettim. Nefesime odaklanarak bir süre sessizliği dinledim.

"Travmanızı düşündüğünüzde aklınıza gelen ilk şey nedir?"

"Hiçbir şey."

Hızlı cevabım üzerine psikoloğum bir süre bekledi ve ardından tekrar konuştu. "Derin bir nefes alın ve odaklanın, Demir Bey. Travmanızı düşündüğünüzde aklınıza ilk gelen şey nedir?"

Ciğerlerimi yakan havayı içime çekerek dikkatimi verdim. Sorusuyla zihnimde bir sarsıntı meydana geldi. Karanlığın içinde beliren ufak ışık ile derine gömdüğüm anılar toprağın üstünün çatlayarak parçalara ayrılmasını sağladı. Gördüklerimden rahatsızlık duyarak gözlerimi araladım ve dokunuşlarımı sonlandırdım. Ellerimi indirerek bakışlarımı kaçırdığımda kalbimin ritmi hızlandı. Midemdeki burkulma, kusmak istememe yol açıyordu.

Hiçbir şey demeden beni izleyen kadına baktığımda ifadesini okuyamadım. Bana bir duvarı anımsatıyor, ne hissettiğini ve düşündüğünü anlamama izin vermiyordu. Yine de aklından geçeni tahmin edebiliyordum. Hazır olduğunu söyleyen birine göre hiç de hazır gözükmüyordum.

Kendime gelmeyi deneyerek tekrar arkama yaslandım. Kahrolası otuz iki yaşındaydım ve geçmişime dair bu denli korkamaz, cehennemin kralı olarak anılan, Hades diye tapılan birine göre bu denli çocuksu bir davranışta bulunamazdım. Yine de bazı şeyler zor geliyordu. İnsan kaçmak için çabaladığı şeylere koşmayı beceremiyordu.

Başımı dikleştirerek tekrar gözlerimi kapattım ve omuzlarıma dokunmaya başlayarak derin nefesler aldım. İçinde kaldığım karanlığa alışıp saniyelerimi devirdiğimde odaklandığım yegâne şey soluklarımdı. Bir süre tempomu bozmadan omuzlarıma dokunmaya ve nefes almaya devam ettim. Sessizlik fazla gelmeye başladığındaysa ince sesi işittim. "Travmanızı düşündüğünüz zaman aklınıza gelen ilk şey nedir?" diyerek kendini tekrar eden kadının sözleriyle dişlerimi sıktım.

Zihnimin derinliklerinden yükselerek gün yüzüne ulaşan tozlu geçmişimin kirine karşı rahatsızlık duysam da gördüklerime odaklanmaya çalıştım. Uzun ahşap bir masanın başköşesinde oturan yalnız bir çocuk

görüyordum. Elindeki çatalla tabağındaki yemeklerle oynuyor, açlık duymasına rağmen hiçbir şey yiyemiyordu. Bulanan midesi iştahının kaçmasına neden oluyordu. Midesinin bulanmasının nedeniyse burnuna dolan o kokuydu.

Ağır parfüm kokusu, asla silinmeyen bir iz gibi hep oradaydı.

Gördüklerimi dile dökerek mırıldandım. "Yalnız başıma yemek yediğim geceler."

"O gecelerden bahseder misiniz?"

Zihnimde dönüp dolaşan görsellerin hepsi birbirine benziyordu. Her daim tek başına yemek masasında oturan bir çocuk vardı. Onu evlat edinen ailesi hiçbir zaman o masada bulunmazdı. Babası ve annesi eve geç gelir, böyle gecelerde de onu bakıcısına emanet ederlerdi.

Koca evin içinde gündüzleri çalışan bir sürü insan olurdu ama geceleri...

Geceler bir tek bakıcısıyla küçük çocuğa aitti.

"Yemek odasındaki geniş masada tek başıma otururdum," diyerek gördüklerimi anlatmaya başladım. Hissettiklerimi ise ilk defa kendime saklayamadım. "Aşçımız tabağımı önüme bırakır, afiyet olsun der ve dakikalar sonra evi terk ederdi. Onun da gidişiyle evi sessizlik esir alırdı." Boğazımda oluşan yumruyu umursamadan mırıldandım. "Her yer çok sessiz olurdu."

Sessizlik.

Her yer, her şey fazla sessiz.

Fazla soğuk.

Çok yalnız.

Kaybolmaya başladığım karanlıktan beni çekip çıkaran sesi işittim. "Şu anda, yemek masasında oturan o küçük çocuğa baktığınızda kendinizle ilgili hissettiğiniz olumsuz inancınız nedir?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak çenemin kasılmasını sağladım. Dolu bir silahın namlusunun ucunda gibi hissediyor, her an zarar görebileceğimi düşünüyordum. Köşeden biri çıkacak, üstüme atlayıp beni bir av misali yakalayacaktı. Çaresizlik öyle yoğundu ki bugünüm geçmişime duyduğu nefreti bile hissedemiyordu.

"Duygularınıza izin verin, Demir Bey," diyen kadının sesiyle derin bir nefes aldım. "Bırakın hisleriniz ortaya çıksınlar, onları tutmayın."

Kasılan çenem yüzünden dudaklarımı zor araladım. Psikoloğumun ince sesi, belime bağlanan bir halat gibiydi. Sanki içine indiğim derin kuyudan beni çıkarabilecek tek şey oydu. Eğer o susarsa ve ip koparsa, düştüğüm yerde esir kalabilirdim.

"Derin nefes alın ve temponuzu bozmayın."

Talimatlarına uyarak dediğini yaptım.

"Dokuz yaşındayken, yalnız başınıza yemek yediğiniz akşamlardan biri..." diyerek beni karanlığın içinde yönlendirdi. Zihnimdeki cılız ışığın şiddeti arttı ve çatlayan topraklarım derinlik kazanmaya başladı. "O geceyi uzaktan izlediğinizi hayal edin."

Anılarımın saklandıkları yerden çıkmalarını bekledim. Toprak çatlamaya devam etse ve cılız ışık hiddetini arttırsa da hatıralarım gözümün önünde belirmedi. Buna hayret ederek hafifçe kaşlarımı çattım.

"Ne görüyorsunuz?"

İşittiğim soruyla mırıldandım. "Karanlık."

"Odaklanın, Demir Bey. Ben buradayım, yalnız değilsiniz." Sözleriyle istemsizce kendimi daha güvende hissettim. "O geceyi hatırlayın. Masanın kenarına oturmuş o küçük çocuğa bakın ve ne gördüğünüzü söyleyin."

Zihnimin içinde beklediğim karanlık, bir kutuydu.

Aniden cılız ışık aleve döndü ve ateş dört bir yanımı sardı. Yarılan topraklar parçalara ayrılarak derin çukurlar oluşturdu. Alevlerin arasından ise bir tiyatro sahnesi belirdi. Karanlığı bir sis misali dağıtan bu manzarada bir çocuk vardı. Her zamanki gibi uzun masanın başköşesinde oturuyor, tabağındaki yemekleri çatalının ucuyla ittiriyor ve kararan havaya kaçamak bakışlar atıyordu.

Öylesine yalnızdı ki onu gördüğüm an yanına gitmek istedim.

"Ne görüyorsunuz?"

İşittiğim soruyla etrafa baktım. Üvey ailemin evindeydim. Geniş yemek odasında tek başıma oturuyor, hemen sağımda kalan camın ardına bakıyordum. Gördüğüm şeyin bir hatıra olduğunu biliyordum. Şimdi mazimde kalan bu anıya bakarken aynı zamanda hatırlıyordum. Tek başıma yemek yediğim gecelerde kurduğum hayalleri biliyordum.

Çocukken bir dünya düşlerdim. Her daim neşeyle gülen insanların olduğu, sessizliğin var olmadığı, herkesin eğlendiği ve asla yalnız kalmadığı bir dünya. Benim sahip olmadığım, bilmediğim ve öğrenmediğim o dünya.

Sertçe yutkunup iç geçirdiğimde odağımı kaybetmemeye çalıştım. Bakışlarımı odadan çekip küçük çocuğa çevirdim. Siyah pantolonun üstüne geçirdiği aynı renk gömleğinin kenarında altın renkli bir işleme vardı. Gözleriyle uyum içinde olan ambleme kıyafetleriyle özdeşleşen saçları eşlik ediyordu. Dokuz yaşında bir çocuğa göre fazla yorgun gözüküyordu.

"Kendimi görüyorum," diyerek küçük çocuğa bakmaya devam ettim. "Yemek masasının başköşesindeyim ve yalnızım. Aşçımızın ustası olduğu

yemeklerden biri önümde duruyor ama ben aç olmama rağmen tek bir lokma bile yemiyorum."

"Ne hissediyorsunuz?"

Benliğimde kol gezen birden fazla duygu vardı ama biri en baskınıydı. Öyle baskındı ki geçmişim ile bugünüm, ikisi de hâlâ aynı duyguyu her gün, her dakika hissediyordu.

"Açlık," diye mırıldandım. "Açlık hissediyorum."

"Ama buna rağmen yemekten yemiyorsunuz."

İşittiğim sözlerle boğazımda bir düğüm oluştu. "Hissettiğim açlık, yemeklere ait değil. Yani sadece o değil. Açlığım..." Yıllar sonra ilk kez sesli bir şekilde itiraf ettim. "Duygusal."

Her şey somutlaşmış, birer silah haline gelmişti.

Derine gömdüklerim yüzeye çıkıyordu. Duygulara aç kalmış küçük çocuğa bakarken hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Yıllar geçmişti ama duyduğu açlık hâlâ aynı şeyeydi. Helen'in gelişiyle doyuma ulaşmaya başlamıştım ama hâlâ tatmin olmamıştım çünkü bir şeyler eksikti. Her şeyi yitireceğime, kaybedeceğime ve elimde tutamayacağıma olan inancım tam bir doyum yaşamama mâni oluyordu.

Çünkü hep böyleydi.

Herkes giderdi.

Yalnızlık, bana özeldi.

"Yanınızda bir kutu var," diyen kadının sözleriyle kaşlarımı çattım. "O kutuya açlık hissini koymanızı istiyorum."

Sözleri bana anlamsız gelmişti. Ta ki ayağımın dibindeki bir kararı dikkatimi çekene dek. Kartondan bir koli ayağımın dibinde duruyordu. Sokakta yaşadığım zamanlarda içinde uyuduğum kenarı yırtık karton kutuyu anımsatıyordu. Bakışlarım sağ elime kaydı. Avucumda beliren küre kırmızı renkteydi ve parıldıyordu. Parlak bir renge sahip olan küreyi sıkıca kavrayıp hafifçe eğildim. Kutunun içine dikkatle küreyi yerleştirdiğimde titrek bir soluk verdim.

Kaşlarımı çatarak aniden feragat ettiğim açlık hissine karşı afalladım. Psikolojik olarak bir nesneye aktardığım hissiyatımı bir kenara koymak bilinçdışımı etkilemiş olmalıydı ve aniden duygusal açlığımdan oluşan zincir kırıldı.

Doğrularak önüme döndüm ve psikoloğumun sesini işittim. "Bedeninize odaklanın, Demir Bey. Nefes alın ve odağınızı kaybetmeyin. Ben yanınızdayım. Şimdi birlikte anınıza yaklaşacağız," dedi ve saniyeler içinde ekledi. "O küçük çocuğa gidin."

Bir heykel misali ağır olan bedenimi hareket ettirdiğimde adımlarım minik ve istikrarsızdı. Dik durmaya çabalayarak karşımdaki görüntüye adımladım. Benim için açılmış bir kapıdan sıyrılır gibi karanlığın içinden eski evime girdim. Masanın kenarında durarak artık dışarıya değil karşısındaki tabloya bakan çocuğa göz attım.

"Gördüğünüz objeleri sayar mısınız?"

Bakışlarımı geniş camları gölgeleyen perdelerde dolaştırdım. "Mint yeşili kadife perdeler," diyerek gördüklerimi dile döktüm. "On iki kişilik geniş bir masa."

Bej rengine boyanmış duvarlara göz atarak küçük çocuğun gözlerini ayıramadığı tabloyu görmek üzere omzumun ardından baktım. Altın varaklı çerçevenin içinde kalan tabloyla göğüskafesim sıkıştı. Her detayını ezberlediğim yıllarca gecelerimi ona bakarak geçirdiğim tablo bütün çarpıcılığıyla gözlerimin önündeyken kalp ritmim hızlandı.

"Tablo," diye fısıldadım. "William Adolphe'nin *Dante ve Virgil Cehennemde* isimli eseri."

Çocukluğuma ardımı dönerek tabloya baktım. Hem geçmişim hem bugünüm, ikimiz de tabloya bakıyor ve hâlâ aynı büyülenmiş hisle eseri izliyorduk.

Ezberlediğim detayları tekrar arşınladım. Gökyüzünün kızıl renklere boyandığı tablo Dante ve yoldaşı Virgil'in Sekizinci Çember'deki günahkârları izlemesinden ibaretti. Dante kırmızı ve siyah renklerden oluşan cübbesiyle öylece durmuş, gözlerini kavga eden günahkârlara dikmişken, elini arkadaşının koluna yerleştirmişti. Virgil başındaki defne yapraklı tacı ve cübbesiyle hemen Dante'nin yanında duruyordu. Başlarının üstündeyse şeytan vardı. Kırmızı kanatlarını açmış, çemberin üstünde uçuyor, Dante ile Virgil'e bakıyordu.

Kavga eden günahkârlara göz attım. Kızıl saçlı bir adam siyah saçlı başka bir adamın boynuna dişlerini geçirmiş, onu parçalara ayırmak isterken oldukça güçlü gözüküyordu. Ön cephedeki insanlar odak noktası olsa da onların hemen ardında başkaları da vardı. Günahkârlar alevlerle çevrilmişlerdi ve hepsi birbirini ezip geçmek istiyor gibiydi.

"Başka neler görüyorsunuz?"

Bakışlarımı tablodan zar zor ayırdım. Tekrar ardımdaki küçük çocuğa döndüm. Saf bir hayranlıkla tabloya bakarken ne kadar da masum durduğunu fark etmek, mideme bir yumruk yemişim gibi kasılmamı sağladı. Dikkatimi vermeye çalışarak gördüğüm diğer şeyleri saydım. "Geniş

Ninova

tabağın içindeki tavuk ve patates püresi. Masanın ortasındaki şamdan. Tablonun altında kalan şömine."

Her şey tanıdık lâkin bir o kadar yabancı geliyordu.

Geçmişim yıllar değil asırlar öncesinde kalmış gibi hissettiriyordu.

"Kokulara odaklanın," diyen kadınla kasıldım. "Hangi kokuları alıyorsunuz?"

Soluklanarak ciğerlerime akın eden kokuları anlamlandırdım. İçinde bulunduğum alanı bana aşina kılan kokuları dile döktüm. "Yemek kokusu, yanan mumlardan sızan portakal kokusu, her gün temizlikten sorumlu olan kadının getirdiği ve yemek masasının çaprazında kalan konsolun üstüne bıraktığı güllerin kokusu."

Aniden burnumun direği sızladı. Ağır bir parfüm kokusu ciğerlerime akın edip göğsümü sıkıştırdı. Kanım buz kesip midem burkulduğunda hissettiğim tedirginlikle kasıldım.

"Yanınızdayım, Demir Bey."

Nefesimi tutmak, bu iğrenç kokuyu yok saymak tek arzumdu.

"Hangi kokuyu alıyorsunuz?"

Sorusuyla dişlerimi sıktım. İçinde bulunduğum alanı işgal eden kokuya karşı bağırmak istedim. Öylesine keskin ve iğrençti ki parfümün sahibi görüş açıma girmeden geldiğini belli ediyordu. "Ucuz ve ağır bir parfüm," diye mırıldandım. "İğrenç kokuyor."

"Bedeninize odaklanın."

Bir saniye bile kaybetmeden vücudumun dile döktüğünü kelimelere vurdum. "Midem bulanıyor."

"Devam edin."

"Midem çok bulanıyor," diyerek yüzümü daha çok ekşittim. "Avuç içlerim..." Nefesim kesilir gibi olduğunda fark ettim ki soluklarımı minimum düzeyde tutuyordum. Daha fazla oksijene ihtiyaç duyarak derin bir nefes aldım. "Avuç içlerim terliyor ve kalbim çok hızlı atıyor."

"Ne hissediyorsunuz?"

"Korku."

Göğüskafesim kasıldığında dudaklarımdan dökülen cevabı kendime saklayamadığıma inanamadım. Kendimi ilk defa bu denli açık ediyor, bütün kartlarımı ortaya seriyordum. Bu çıplak kalmışım gibi hissettirse de şimdi duramazdım. Devam etmek zorundaydım zira işin ucunda sadece kendim değil, Persephone de vardı.

"Yanınızdaki kutuyu hatırlıyor musunuz, Demir Bey?" diyen kadının sorusuyla başımı salladım. "Korkunuzu o kutuya bırakın."

Avucumda beliren küreye baktım. Parıldayan mor rengiyle avcumun içini aydınlatıyordu. Ona bakmak dahi nefesimi kesiyordu. Eğilerek somutlaşan korkumu kutuya yerleştirdiğimde kastığım bedenim yavaşça gevşedi. Omuzlarımı düşürerek yutkunduğumda boğazımdaki düğüm gitmişti. İşittiğim ince sesle doğruldum. "Korkunuz artık kutunun içinde," dediğinde bilinçsizce onu onaylayarak başımı salladım. "Şimdi duyduklarınıza odaklanmanızı istiyorum."

Sessizliği dinledim.

Bir an nerede olduğumu bilemeyerek karanlığın içinde sıkışıp kaldım. Her şey soğuk, donuk ve sessizdi. Düştüğüm o kuyunun dibinde esir haline geldiğimi sandım. Sonra gaipten gelir gibi uzaklardan bir ses işittim. Adım sesleri gittikçe yaklaşıyor, gelen kişi sükunetimi keskin bir bıçak misali ikiye bölüyordu. Olduğum noktaya sinerek az ilerimde oturan çocuğa baktım. Benim işittiğimi duyuyor olmalıydı ki bedeni kasılmış, yüzü buruşmuştu. Sağ elinde tuttuğu çatalı sıkıca kavradığında gözlerini tablodan ayırdı.

"Ne duyuyorsunuz?" diyen kadınla belime dolanan halatın varlığını hatırladım ve yalnız olmadığımı bilerek rahatladım. "Adım sesleri."

Dokuz yaşındaki halim yavaşça kafasını çevirip odanın girişine döndüğünde, bakışlarımla onu takip ettim ve karşılaştığı kişiye bakakaldım. Yıllar öncesinde kalan ve Helen'i öpemememe neden olan kadın az ilerimdeydi.

Kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı ama bana her zaman daha yaşlı gelmişti. Göz ve ağız kenarındaki kırışıklıklara eklenen sarkmış gözkapaklarıyla yılların ona acımasız davrandığı barizdi. Sarı saçlarını ensesinde bir topuz haline getirmişti. Üstünde siyah bir kumaş pantolon ile kazak vardı. Kapının yanından ayrılıp masadaki çocuğa doğru adımlamaya başladığında sesini işitmek titrememi sağladı. *"Küçük şeytan!"* dediğinde beni hep böyle azarladığını hatırladım. *"Sana daha kaç kere yemeğinle oynama diyeceğim?"*

Çocukluğum kadına bakmak istemiyor gibi başını eğdi. Tabağındaki yemekleri ittirerek aç olmasına rağmen hiçbirini yemedi.

"Senin gibi bir çocukla nasıl baş ediyorlar anlamıyorum," diyen kadına bakakaldım. Masanın kenarına ilişip kâbuslarıma dadanan o iğrenç ve kan dondurucu tebessümüyle kıkırdadı. İşittiğim gülüşü midemin bulantısını ikiye katladı. *"Doğru ya, baş etmiyorlar. Rus faresi olduğun içindir belki."*

Sahi, bana böyle derdi.

Ninova

Sokaklarda yaşadığımı öğrenince bana *Rus faresi* diye seslenmeye başlamıştı. Elbette bunu sadece baş başa olduğumuz zamanlarda yapardı. Ailemin yanında öyle iyi bir kişiliğe bürünürdü ki çocuk aklımla bazen ben mi yanlış anlıyorum diye sorgulardım. Oysa gerçek bakiydi. Sadece usta bir oyuncu ve kötü bir insandı.

"Bana bak," dediğinde küçüklüğüm gözlerini tabağından ayırmadı. Bunun üzerine bakıcım Nükhet, parmaklarını çeneme geçirdi. Canımı yakan bir kuvvet ile başımı kaldırıp ona bakmak zorunda kalmamı sağladığında tebessümünü genişletti. *"Ne kadar da güzelsin, maşallah."* Eğilerek aramızdaki mesafeyi kapattığını gördüğümde hareket etmek, onu ittirmek, kendimden uzak tutmak istedim ama hiçbir şey yapamadım. Parfümünü üstüme sindirten kadının iğrenç nefesi yüzüme vurdu. *"Şimdiden bu kadar yakışıklıysan büyüyünce ne hale geleceksin düşünmeden edemiyorum."*

"Demir Bey," dedi psikoloğum. "Ne duyuyorsunuz?"

Sorusuna cevap veremedim, hareket edemedim, hiçbir şey yapamadım. Bütün acizliğimle öylece dikilmeye ve karşımdaki manzarayı izlemeye devam ettim. Nükhet, elinin tersiyle yanağımı okşarken çenemi bırakmadı. Ellerinin arasından kurtulmaya çalışarak başımı geriye çektiğimdeyse buna izin vermedi. Beni kendisine daha çok yaklaştırdığında nefesim kesildi. Bugünüm geçmişime endişeyle bakarken çocukluğumun gözlerindeki korku ve öfke beni derinden yaraladı.

"Sana ne dedim?" diyen kadının kıkırtısı bayılacak gibi hissetmemi sağladı. Titreyen ellerime zangırdayan bedenim eşlik ediyordu. Çığlık atma isteğim boğazımı yakıyordu ama beni kahreden asıl nokta, geçmişimin bugünümden daha güçlü durmasıydı.

"Sözümü dinlemezsen," dedi Nükhet ve aniden dudaklarıma kapanıp beni öpmeye başladı.

Çocukluğum elindeki çatalı kadının koluna saplamaya gayret etse de Nükhet buna izin vermedi. Bileğimi kavrayarak canımı yaktığında dilini dudağımın içine kaydırdı. Ağzımdaki acı tadı anımsamak iki büklüm olmamı sağladı. Çok uzaklardan gelen bir ses daha vardı. Bana aşina gelen, kuyuya inmemi sağlayan o sesin sarf ettiği kelimeleri duyamıyordum çünkü bütün odağım karşımdaki görseldeydi. Nükhet geriye çekilip beni sandalyeye savurduğunda kahkahası kanımı dondurdu. Beni mahveden insanlar arasındaki listede birinci sıraya yerleşen kadın, iğrenç kıkırtısının arasından mırıldandı. *"Bir Rus faresine göre fazla tatlısın şekerim."*

Çocukluğum sandalyeden kalkıp koşarak odadan çıktığında nereye gittiğini biliyordum. Duşa girecek, teni buruşana dek kendini yıkayacak, canı

Ninova

acıyana dek bedenini keseleyecek ve etleri kanayana dek dişlerini fırçalayacaktı çünkü kirli hissediyordu.

Boğulduğumu fark ederek bir çıkış yolu aradığımda uzaklardan gelen o ses güçlenmeye başladı. Etrafımdaki karanlık beni yutmak istiyor gibi genişledi ve büyüdü.

"Demir Bey!"

Gözlerimi aralayarak nefes nefese kaldım. Nerede olduğumu algılayamayarak dönen başımla etrafa baktığımda titreyen ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Saniyeler içinde beni izleyen kadını buldum. Endişeyle yüzüme bakıyordu. Ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada hızla yerimden kalktım ve ani hareketimden dolayı başımın daha fazla dönmesini sağladım. Sendeleyerek adımladığımda ardımdan seslenen kadını umursamadan odadan çıktım. Kliniğin içinde koşarcasına hızla yürüdüm ve lavaboya girip ardımdan kapıyı kapattım. Klozetin önünde diz çöküp istifra etmeye başladığımda gözlerim yaşardı.

Mazinin acı tadı damağımdaydı.

Dakikalarımı devirerek diz çöktüğüm küçük alanda kaldım. Elimin tersiyle ağzımı silip doğrulduğumda sifona basarak aynanın önüne geçtim ve çeşmeyi açıp soğuk suyu yüzüme çarpmaya başladım. Çeşmeyi kapatıp aynadaki yansımama baktığımda gördüğüm tabloyla dişlerimi sıktım. Dağılmış ve tükenmiş bir adam vardı karşımda. Geçmişini sindiremediği için kendinden nefret eden, hiçbir şeyi hak etmediğini düşünen bir adam. Aynaya her baktığımda gördüğüm yüz, yıllar önce ağlamayı bırakmış bir çocuğun büyüyüp maskesini takmış haliydi. Sarhoşluk, haz, mutluluk, öfke, hiçbiri içimdeki derin yaranın sesini bastıramıyordu.

Acı bir alışkanlık değildi, kimliğimdi.

Beni ben yapıyor, aynı zamanda beni benden alıyordu.

Karşımdaki adama bakmaya devam edemeyerek yumruk yaptığım elimi hızla ve sertçe aynaya geçirdim. Çizilen boğumlarımdan sızan kanla parçalanan aynayı lekelediğimde hissettiğim yegâne duygu öfkeydi.

Demir kırılmaz ama bükülürdü.

Hades ise bükmez, direkt kırardı.

Parçalanan aynadan dağılan simama bakarak yakalarımı ve ceketimi düzelttim. Alnıma düşen siyah tutamları geriye tarayıp kanayan elimi yıkadım. Gözlerimi yumduğumda aklıma Helen'i getirdim. Deli gibi atan ve hâlâ titreyen bedenime iyi gelen görseliyle düşünü kurdum. Kızıl tutamlarının ne kadar yumuşak olduğunu ne kadar güzel koktuğunu, gülüşünün dünyamı aydınlattığını, kıkırtısının kalbimi yaktığını, dokunuşlarının

yaşadığımı hissettirdiğini, tenime değen dudaklarının bana taparcasına beni tavaf ettiğini düşünerek sakinleştim.

Yumuşak teninde parmaklarımı dolaştırdığımı hayal ettim. Bana bakarken mavi gözlerinin nasıl parıldadığını hatırladım. Porselen teninin çevrelediği bedeninin benim bedenime ne kadar uyumlu olduğunu anımsadım.

Ve aniden tekrar nefes alabildim.

Gözlerimi aralayarak ellerime baktım. Titremeyi bırakan parmaklarıma yüreğimin üstünden kaybolan ağırlık eşlik etti. Kendime gelmeye yakın olduğumu anlayarak boğazımı temizledim ve bir an için yüzümden kayan görünmez maskemi düzelterek arka saflara geçtim.

Lavabodan çıkıp koridorda adımladığımda beni bekleyen kadını buldum. İfadesinden ne düşündüğünü ve hissettiğini anlayamasam da umursamadım. Yanından geçip giderken beni duyabileceğini bir tonlamayla konuştum. "Haftaya görüşürüz." Kliniğin kapısından çıkmadan önce ekledim. "Size bir ayna borcum var. Yarın yenisini gönderirim."

Arabama ilerleyip ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Araca binip cihazın ekranına baktığımda Mete'nin dört kez aradığını görerek kaşlarımı çattım. Arkama yaslanıp onu geri aradığımda motoru çalıştırmadan öylece durup aramamın yanıtlanmasını bekledim.

"Patron."

Yunanistan dönüşünde Mete'yi, Helen ile Alin'in Bomonti'deki evinin önüne yerleştirmiş, minyatür şeytanın ya da başka birisinin eve gelme ihtimaline karşı nöbet tutmasını istemiştim.

"Söyle."

"Alin Hanım eve geldi," dediğinde burun kemerimi sıkarak derin bir nefes aldım. "On dakika içeride kalıp geri çıktı. Oldukça telaşlı ve korkmuş gözüküyordu. Taksiye bindi, şu an takipteyim."

"Yalnız mıydı?" Kaşlarımı çatarak sorguladım. "Yanında sarışın bir motorcu yok muydu?"

"Hayır, efendim."

Bütün hücrelerim alarm verdi. Ensar'ı tanımıyor olabilirdim ama onun gibi adamları iyi bilirdim. Alin'e nasıl baktığını görmüştüm. Onu bir başına bırakmazdı. Belki de Alin sonunda evlerine giren ve ortalığı dağıtan kişinin Ensar olduğunu öğrenerek kendi başına hareket etmeye başlamıştı. Her neyse umurumda değildi. Tek derdim içimi yakan bu öfkeyi yönlendirebileceğim birini istemem ve kaderin Alin'i önüme çıkararak bana adeta işaret vermesiydi.

"Canlı konum at," diyerek arabayı çalıştırdım. "Ben gelmeden bir şey yapma, uzaktan izle."

Konuşmayı sonlandırıp aracı çevre yoluna çıkardım. Saniyeler içinde gelen konuma bakarak hızımı artırdım. Aramızda sadece on beş dakika vardı ve bugün *Bugatti'mi* almam doğru bir karar olmuştu çünkü on dakikada onlara yetişebilecek kadar hızlı giden bir araçtı.

Gaza basarak bir yola bir telefona bakmaya başladım.

Kararan havaya göz atıp Helen'in beni yemek için beklediğini hatırladım. Bir yanım onu arayıp olanlardan haberdar etmek istese de bunun mantıklı olduğunu düşünmüyordum. Geri dönüp onu İnferno'dan alacak zamanım yoktu ve yaşadığı kazadan sonra İnferno'dan ayrılmasını istemiyordum. Bana kalırsa yanımda olmadığı her an tehlikedeydi. Ayrıca Alin'le yalnız konuşmalıydım. Öğrenmek istediklerimi ancak Helen gözlerini bana dikmezse bilebilirdim zira minyatür şeytanın ağzından kelimeleri cımbızla alacağıma emindim.

Dakikaların ardından canlı konum sabitlendi.

Kaşlarımı çatarak ekrana göz attığımda sağa döndüm. Hızımı artırarak yol aldım ve beş dakikanın ardından konuma vardım. Tenha bir sokakta kalan terk edilmiş binanın önünde durduğumda az ileriye konumlanmış Mete'nin aracını gördüm. Tekin olmadığı belli olan bu yerde Alin'in ne aradığını sorgulayarak torpidoya uzandım. Küçük kutusundan çıkardığım kendimi bomba haline getirmemi sağlayan çipi alıp gövdeme yapıştırdım.

Araçtan inip binaya göz atmaya devam ederek Mete'nin aracına ilerledim. Geldiğimi fark ederek araçtan indi ve belinden çıkardığı silahı bana uzattı. Her ihtimale karşı silahı almam gerektiğini düşündüm. Belime sıkıştırdığım silahla Mete'ye döndüm. "Kaç dakikadır içeride?"

Bileğindeki saate baktı. "Beş dakika, yirmi sekiz saniye."

"Sen burada kal. Eğer on beş dakika içinde gelmezsem ne yapacağını biliyorsun. Olur da Alin bir şekilde beni atlatıp dışarıya çıkarsa direkt yakala. Kaçmasına izin verme."

"Emredersiniz."

Mete'yi ardımda bırakıp binaya yürüdüm. Tenha sokaktaki binaların neredeyse hepsinin terk edilmiş olduğunu fark ettim. Kırık camıyla tuhaf duran kapıyı ittirerek içeriye girdiğimde tavandaki titreyen ışıklara baktım. Burasının eski bir hastane olduğunu anlayabilmek güç değildi. Resepsiyon kısmı, koridordaki sedyeler, ağır ilaç kokusu ve tüm bunlara eklenen resepsiyonun önünde yazılı olan özel hastane ismi ve logosu, her şey oldukça barizdi.

Koridorda yürümeye başladığımda tek bir ses dahi işitmiyordum. Sökülmemiş birkaç floresan lambasının titrek ışıltısıyla adımlamaya devam ettiğimde üç katlı binanın her kısmını aramam gerekip gerekmeyeceğini anlamaya çalıştım.

Alin'in burada ne işi olabilirdi?

Öfkeyle dişlerimi sıktım ve ilk katta kimsenin olmadığını fark ederek merdivenlere yöneldim. Basamakları sessizce çıkarken kulağımı ve gözümü dört açtım lâkin ne bir hareketlilik ne de ses duyabiliyordum.

İkinci kata adımlayıp buradaki aydınlatmanın daha iyi olduğunu gördüm. Etrafa göz atarak yürümeye başladığımda terk edilmiş hastanenin neden boşaltıldığını sorguladım. Yerlerdeki şıringalar kırılmış ilaç şişeleri ve aralık duran kapılarla her yer korku filminden bir kesite dönmüştü.

Kulağıma çalınan ufak nidayla kaşlarımı çatarak duraksadım.

Elimi belime atıp silahın kabzasını kavradım ve ses çıkarmamaya özen göstererek koridorun sonuna doğru yürüdüm. İkinci kat birincisine göre daha genişti lâkin sükûnet sayesinde rahatlıkla her şeyi duyabiliyordum. Kulağıma çalınan mırıltılar attığım her adımda güçlendi. Koridorun sonuna ulaştığımda kabzayı daha sıkı kavrayıp duvara yanaştım. Sağ tarafımda kalan koridora göz atıp boş olduğunu fark ettiğimde sola döndüm ve karşılaştığım kişiye bakakaldım.

Alin, koridorun sonundaki duvara yaslanmış, ellerini kanamakta olan yarasına bastırıyordu.

Silahı sıkıca kavrayan parmaklarımı serbest bırakarak hızlı adımlarla Alin'e ilerledim. Öfkem şiddetlense de sinirimi ikinci plana atan başka bir şey daha vardı. Saf ve katıksız endişemin nedeni Alin değildi. Onun bu halde olduğunu öğrenirse yaşayacağı paniği bildiğim ablasına duyduğum endişe beni de etkiliyordu.

Duvara yasladığı sırtı ve uzattığı bacaklarıyla öylece duran genç kız gelişimi hissederek gözlerini araladığında yanağından süzülen yaşları gördüm. İnce parmakları kendi kanıyla kutsanmış, karın kısmındaki yarasından sıyrılan sıvı tenini kırmızıya boyamıştı. Solgun görünüyordu ve iyi olmadığını bir bakışta anlayabiliyordum. Gözlerini üzerimde gezdirdiğinde dudağının kenarını kıvırdı. Alaycı olmaya çabalasa da korkusunu sezebiliyordum. Yine de maskesini düşürmemeye gayret ediyor olmalı ki muzip bir ifadeyle mırıldandı. "Ben de Azrail nerede kaldı diyordum," diyerek gözlerimin içine baktı. "Gelmiş bile."

Önünde diz çöküp emrettim. "Ne oldu, hemen anlat."

Gözyaşları yanaklarından süzülmeye devam etti. Anlamsız bir şekilde gördüğüm tablo hoşuma gitmedi. Alin ablasına benziyordu. Hem de çok. Bu yüzden ağladığını görmek, istemesem de canımı sıkmıştı.

Gerçekten yirmi yaşında, yeni yetişkin olmuş genç bir kız gibi çaresiz ve korkmuş gözüküyordu. Bakışlarımı yarasına indirip üstünkörü göz attığımda karın boşluğuna bıçak darbesi aldığını anlamıştım. Yine de ne kadar derin olduğunu bilemiyordum. Kaybettiği kana bakılırsa acilen hastaneye gitmesi gerekiyordu. Ceketimi çıkarıp katladım ve ellerini ittirip yarasına sertçe kumaşı bastırdım. Yanan canıyla inlediğinde altdudağıyla çenesi titredi. Kırk yıl düşünsem özel dikim takım elbisemin ceketini, cehennemim için tehlike arz eden Alin'in yarasını durdurmak adına feda edeceğimi düşünmezdim. "Anlat." Kendimi tekrarladığımda öfkeyle yüzüne bakmayı imal etmedim. "Hemen."

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatıp acıyla yüzünü ekşitti. "Beşinci kart," diye mırıldandı. "Tanıdığım birine emanet etmiştim. İletişime geçip kartı almak istediğimde para talep etti." Acıyla inleyerek gözlerini yumdu. Yarasına biraz daha bastırdım fakat kanaması fazlaydı. "On bin lira." İç geçirerek bana baktı. "Evde acil durumlar için sakladığım paramdan alıp gelmemi söylediği yere, buraya geldim. İstediğini yaptım ama parayı vermeme rağmen..." Yarasını işaret edip titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Her zaman paranoyak biriydi ama sanırım sandığımdan daha hasta bir kişiliğe sahipmiş."

Başıyla koridorun sonunu işaret ettiğinde omzumun ardından baktım. Psikiyatri tabelası ve kapalı servis işaretiyle küfrettim. Anlaşılan arkadaşı gerçek bir klinik vakaydı. Belki de eskiden burada tedavi almış, o yüzden binanın boş olacağını bilerek Alin'i buraya çağırmıştı.

"İsim?"

Sorumla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Alin!" diye gürledim. "İsim ver."

Kanlı eliyle çenesinden kayıp giden yaşlarını sildi. Elleri zangırdıyordu. Başını dik tutmaya çalışsa da korktuğunu biliyor, görebiliyordum. Pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Ayça... Ayça Olcay."

Solan yüzüne baktım ve bunun korkudan kaynaklı olmadığını gördüm.

Etrafıma bakarak sadece ikimiz olduğunu teyit etmeye çalıştığımda parmaklarımın üstüne kapanan elle önüme döndüm. Mavi gözleri tanıdıktı. Yumuşak yüz hatları, güzel siması, her şey Helen'in bir hatırlatıcısıydı.

Ninova

Alin fısıldadığında sesinde büyük bir keder vardı. "Ablam..." Tekrar ağlayacak gibi olsa da kendini durdurdu. "Ablama söyleme."

"Neyi?"

Helen'inkilere benzeyen mavi gözlerinin içlerinde tarifsiz bir şey vardı. Bastırdığı acı sonunda esaretinden kurtulmuş gibiydi. Bir şey söylemek istiyor lâkin cesaret edemiyordu. Zihnindeki çığlığı duyabiliyor ama dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken kaldığı suskunluğa akıl erdiremiyordum. Tek bildiğim çaresizliğini ilk defa bu kadar net görüyor olduğumdu. Hayır, çaresizliğini sadece görmüyor, ayrıca hissedebiliyordum. Bana yarım kalmış bir cümleymişim gibi bakarken içime kazınıyordu. Niye böyle bakıyordu? Neden bana güveniyormuş ama aynı zamanda onu incitiyormuşum gibi hissettiriyor ve aklımla oynuyordu?

"Öleceğim," diye mırıldandı ve bana yalvaran gözlerle baktı. "Ona..." Gözlerini yumup derin bir nefes aldı. "Ona kayıplara karıştığımı söyle, kaçıp gittiğime dair bir hikâye anlat."

Sinirle soludum. Ablasının onu ölü bilmesindense başka bir yerde nefes aldığını ama kaçtığını düşünerek yaşamasını tercih ediyordu çünkü böylelikle üzülse de kahrolmazdı. Bu istemsizce beni daha çok öfkelendirdi. Tek elimi yarasından kaldırıp bileğini kavradım ve önce sağ sonra sol elini kumaşın üstüne yerleştirdim. "İyice bastır." Bir kolumu beline, diğerini bacaklarının ardına attım ve onu yerden kaldırıp kucağıma aldım. Bana şaşkınlıkla bakan Alin'in gözlerinin içinden ruhunun rengini, zihnindeki savaşı daha net gördüm. Onu sıkıca kavrayıp taşımaya başladığımda hangimizi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim. "Ölmene izin vermeyeceğim cimcime. Seninle konuşacaklarımız var."

Koridorda ilerledik.

Alin bana şokta olduğunu belli eden bir ifadeyle bakarken onu umursamadan tetikte kalmaya devam ettim. "Arkadaşın hangi yönden gitti?" dediğimde acıyla inleyerek yarasına bastırdı ve kapalı servis kısmını işaret etti. "Bilmiyorum, sanırım şuradan."

Sözleriyle aralık çift kanatlı kapıya baktım. "Gideli ne kadar oldu?"

"Sen gelmeden..." Kesilen nefesiyle soluklanmaya çalıştı. "Sen gelmeden birkaç dakika önce."

Sağa dönüp geldiğim yöne, merdivenlere ilerleyeceğimde görüş açıma giren ikiliyle geriye çekilip duvar kenarına iliştim. Loş ışıkların altındaki karartılara bakarak gözlerimi kıstığımda neler olduğunu anlamaya çalıştım. Takım elbiseli iki adam boş odalara göz atarak ilerliyorlardı. Kırık

floresan lambasının altına geldiklerinde ellerindeki silahları ve kulaklarında takılı olan cihazları fark ettim. Kılık kıyafetlerinden devlet ya da özel bir şirket için çalıştıklarını anlayabiliyordum. Dişlerimi sıkarak küfretmemek için kendimi tuttum.

Alin ağzını açacağı sırada ona bakarak başımı iki yana salladım. Dudaklarını birbirine bastırarak acıyla yüzünü ekşittiğinde onu yere bırakıp belimdeki silaha davranmayı düşündüm. Ardından odalardan birinden çıkan diğer ikiliyi gördüm. Dört adam da silahlıydı ve Alin yaralıyken onlarla oyalanırsam minyatür şeytan kan kaybından gerçekten de ölebilirdi.

Koridorun diğer tarafında kalan aralık kapıya baktım. Kapalı servise açılan kapıdan geçip giderek kaybolan paranoyak arkadaşı bir çıkış yolu biliyor olmalıydı ki o yönden gitmişti. Tek sorun kapıya ulaşmak için atmam gereken beş adım vardı ve o adımlar sırasında silahlı adamların görüş açısına girmem mümkündü.

Ne yapacağımı düşünerek Alin'e baktığımda gözlerini kapamamak için direndiğini gördüm.

Onu duvara yaslayıp bir elimle desteklemeye devam ederken telefonumu çıkardım. Hızlı olmaya çalışarak Mete'ye mesaj gönderdiğimde iletiyi yolladığım an benden önce bazı şeyleri fark etmiş olduğunu anlamamı sağlayan bir şey oldu. Binanın dışından gelen patlama sesiyle kulaklarım uğuldadı. Dudağımın kenarını kıvırarak Mete'nin dikkat dağıtmakta üstüne olmadığını hatırladım.

Az ilerimdeki dörtlü afallayıp birbirine bakarak, karanlık köşeye doğru basamaklara yöneldi. Bizim olduğumuz kısma sırtlarını dönmeleriyle hızla adımladım ve koridorun diğer tarafına geçerek aralık kapıya yöneldim. Kucağımdaki Alinle aralık kapıdan geçip koşar adımlarla ilerledim. Tavandaki kırık lambalardan bölük pörçük süzülen beyaz ışıkların altında yürürken etrafı taradım.

Sağa dönüp koridoru takip ettim.

Gözucuyla Alin'e bakıp gözlerini yumduğunu fark ederek onu kollarının arasında sertçe sarstım. Acıyla inleyip gözlerini araladı. Başını geriye atarak derin nefesler almaya başladığında uyarı da bulundum. "Bir daha gözlerini kapama, ayık kalman gerek."

"Niye umurunda?" diye homurdandı.

"Umurumda olan sen değilsin, ablan."

Bana kırgın bir bakış attığında sebebini çözemedim. Kısa bir süre dirense de sonunda tekrar gözleri kaydı ve bilinçsiz bir şekilde fısıldadı. "Ensar."

"Yanlış adam." Onu konuşarak oyalamaya çalıştım. "Benim gibi bir şaheseri o serseriyle karıştırdığına göre gerçekten de iyi değilsin."

Koridorun sonundan bu sefer sola döndüm ve az ilerideki odayı fark ettim. Kaşlarımı çatarak bu bölümdeki belki de tek kayda değer yere doğru adımladım. Elektronik kapı tamamen açıktı ve sağ köşede büyük bir kırmızı buton vardı. Binayı hâlâ çözememiştim. Her şey son derece garip gözüküyordu. Özellikle etrafta tek bir tane bile cam olmaması akıl kârı değildi. İçimden bir ses bu binayla ilgili yasa dışı şeyler fısıldıyordu.

Odaya girip içinde bulunduğum alanı inceledim. En köşede kalan acil çıkış kapısını fark ederek tebessüm ettiğimde doğruca oraya adımladım. Loş ışığa rağmen kapıyı açabileceğim ne bir kol ne de kulp olduğunu anladığımda duraksadım. Çelik kapı da diğeri gibi elektronik olmalıydı. Kendime mâni olamayarak Rusça lanetler okumaya başladığımda kucağımdaki kıza baktım. İyice soluklaşan teniyle berbat gözüküyordu. Acilen kan nakline ihtiyacı vardı ve ölürse ablasının yüzüne bakamayacağımı bilmek beni delirtiyordu.

Odayı hızla taradım.

Kapının kenarında duran çalışma masası ve sandalyeye ilerledim. Alin'i mermer masanın üstüne bırakıp gözlerinin içine baktım. "Sakın uyuma," dediğimde başını salladı. "Kapıyı açmaya çalışacağım, Alin. Sen de burada duracak ve yarana ceketi bastırıp benimle konuşacaksın ki gözüm üstünde değilken bayılmayasın."

Tekrar başını salladığında etrafa bakarak elle tutulur bir şey aradım. Köşede kalan dolaplar kilitli gözüküyordu. Odanın içinde dolaptan ve masayla sandalyeden başka bir şey yoktu ve bana bir ofisi anımsatan bu objelerle gerçekten de nerede olduğumuzu bir kez daha sorguladım.

"Kim o adamlar?"

Sorumla homurdandı. "Hangi adamlar?"

Peşinde birileri olduğunu fark etmemiş miydi? Sinirle dişlerimi sıkarken Ensar'ı onu yalnız bıraktığı için mahvedeceğimi biliyordum. Acil çıkış kapısına yönelip telefonumu çıkardığımda Mete'ye tekrar mesaj gönderip adamların nerede olduğunu sordum. Onları oyalayabilirse ya da başka bir yere yönlendirirse geldiğimiz yerden çıkabilirdik.

Flaşı açıp kapıya ışığı doğrulttuğumda köşede kalan mekanizmayı fark ettim. Kart okuyucusuyla anladım, Ayça isimli yeni hedefim sahip olduğu anahtarla buradan çıkıp gidebilmişti.

"Ablama nasıl baktığını gördüm," diyen Alin'in ince sesiyle bedenim kasıldı. "Onu seviyorsun." Sesinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. "Onu gerçekten seviyorsun." Kelimeleri zayıf, varla yok arasındaydı. "Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezsin."

"Asla."

Sessizleşse de titrek nefeslerini ve kıpırdayan bedenini işitebiliyordum. Omzumun ardından ona baktığımda kanıyla ıslanan ceketimi yarasına bastırmaya çabaladığını gördüm. Önüme dönüp mekanik kısma ateş ederek cihazı bozmayı düşündüm ama buna rağmen kapı açılmazsa nerede olduğunu bilmediğim ama yakınlarda olduklarına emin olduğum adamlar bizi duyabilirdi.

Telefonuma bakıp Mete'nin mesajı okumadığını fark ettim. Ardından bir şeyler işittim. Odaklanarak ne duyduğumu anlamaya çalıştım. Birbiriyle konuşan birkaç kişinin uzaktan gelen sesleriyle zamanımızın kısıtlı olduğunu anladım. Adamlar patlamanın bir şaşırtmaca olduğunu anlamış, Mete'yi görmüş, belki de ona zarar vermiş olabilirdi. Belki de her ihtimale karşı binayı tekrar kontrol etmek istemişlerdi.

Alin'in fısıltısını işittim. "Psikiyatri kapalı servislerinde," dediğinde ona baktım ve korkuyla beni izlediğini gördüm. "Bir kapının açılmasını istiyorsan ya kart okutmalı ya da diğerini kapatmalısın ki hastalar kaçamasın."

Yaklaşan adamların seslerini artık daha iyi işitiyordum. Belimdeki silaha uzanıp kapıya döndüm ve kurşunla manyetik alanı bozamazsam kalan mermilerimi adamlara boca edebileceğimi, bu süreçte ise bir umut Alin'in fazla zaman kaybetmeyeceğini umdum.

"Ablam," diyen Alinle zihnime düşen güzel yüz bir an dikkatimi dağıttı. "Onu korur musun?"

Bir an bile tereddüt edip düşünmedim. "Canım pahasına."

Silahımın emniyetini açtığım sırada işittiğim gürültüyle hızla ardıma döndüm ve namlumu doğrulttum. Alin masadan kalkıp ceketimi üstünden atmış, titreyen ellerinden birini yarasının üstüne diğerini ise odanın dışında kalan kırmızı butonun üzerine yerleştirmişti. Ne yapmaya çalıştığını anlayarak kaşlarımı çattığımda ağzımı açmama zaman tanımadan tebessüm etti. Yanaklarından yaşlar süzülse de üzgünden çok umutlu gibiydi. Zayıf sesinden bir dua misali dökülen cümleler bir veda haline gelip beni gafil avladı. "Öyleyse sana emanet."

Cümlesinin bitişiyle kırmızı butona bastı ve ona doğru hızla koşmama rağmen benden önce davranan kapının üstüme kapanmasını sağladı.

Burun buruna geldiğim kapıya bakakaldığımda neler olduğunu idrak edemedim. Çelik kapının ortasındaki daire şeklindeki camdan bakarken bir gürültü işittim. Teyit etmeme gerek yoktu çünkü arkamda kalan acil çıkış kapısının açıldığını biliyordum. Pencerenin ardındaki kızla gözlerimiz buluştu. Sinirle ellerimi kapıya indirdiğimde Alin yanaklarından süzülen yaşlarla tebessümünü genişletti. Anlamlandıramadığım, buruk bir neşeyle bana bakarken gülümsüyordu.

Saniyeler içinde koridorun sonunda iki adam belirdi.

Takım elbiseli ve silahlı olan adamlara, ardından Alin'e bakarak tekrar kapıya yumruklarımı geçirdim. Hızla yaralı kıza yaklaşan adamlara karşı hissettiğim öfkeyle geriye çekilip kapıya ateş etmeye başladım. Çelik kapıda göçükler oluşsa da kurşunlarım bir etki yaratmadı. Sinirle silahımı indirip camdan baktım ve adamlardan esmer olanın elindeki silahın kabzasını Alin'in başına indirerek onu yere yığmasını izledim. Diğer adam beni fark ederek gülümsediğinde gözlerim öfkeyle karardı. Sarışın adam gözümün içine bakarak Alin'e bir tekme savurduğunda bilinçsiz kızın başı diğer tarafa savruldu.

Dişlerimi kıracak gibi sıkıp çenemin uyuşmasına neden oldum. Esmer adam bilincini kaybeden Alin'i yerden kaldırıp omzuna attığında gitmek üzere bana sırtlarını döndüler. Aklımı çalıştırdım ve olduğum noktadan ayrılıp açılan acil çıkış kapısından çıktım. Yangın merdivenlerini hızla inerken elimdeki silaha sıkıca sarıldım. Kalan altı kurşunumun beşini gözümün içine bakarak Alin'e vurmaya cesaret eden piçe rezerve ettim.

Merdivenler yerden birkaç metre yükseklikte bittiğinde tereddüt etmeden kendimi yere attım. İki ayağımın üstüne iniş yapıp sağ bileğime saplanan keskin sızıyı umursamadan binanın yan tarafında olduğumu fark ederek koşmaya başladım. Ön tarafa ulaştığımdaysa siren seslerini işittim. Dakikalar önceki patlama Mete'nin aracına aitti. Alev almış olan arabaya göz atarak nerede olduğunu bulmaya çalıştım. Binanın çıkış kapısına döndüğümde ne takım elbiseli adamlar ne de Alin ortalıkta görünüyordu.

"Patron," diye kısık bir ses işittim.

Hızla etrafı taradığımda Mete'yi aracımın dibinde buldum. Bacağından vurulmuştu ve kan kaybediyordu. "Dikkatlerini dağıtmaya çalıştım ama beni fark edip ateş açtılar, birini ağır yaraladım." Köşeyi işaret ettiğinde o yöne baktım ve cesedi gördüm. "Bir diğerini öldürdüm ama geriye kalan ikili içeriye kaçtılar. Bacağım yüzünden peşlerinden gidemedim."

"Aferin aslanım," diyerek ona doğru ilerlesem de bakışlarımı binadan ayırmamaya başlamıştım çünkü Alin'in hangi cehennemde olduğunu anlayamıyordum. "Benden önce kimse dışarıya çıkmadı mı?"

Sorumla Mete başını iki yana salladı. Aldığım cevap kaynayan kanımın fokurdamasını sağladı. Karışan kafamla binaya bakakaldım. Siren seslerinin yaklaştığını fark ederek pantolonuma uzandım ve kemerimi çıkarıp Mete'nin önünde diz çöktüm. Yaralı bacağına turnike uygulayarak kanamasını durduğumda kolunu omzuma atarak onu kaldırdım ve arabama binmesine yardım ettim.

Polisler gelmeden gitmemiz gerekiyordu. Fakat Alin'in ona zarar vermek isteyen adamların eline düşmesinin yanı sıra büyük bir problem daha vardı. Sorun şuydu ki *Helen'e ne diyecektim*?

GÖLGE KRALIN KURBANI

Helen

Tezgâhın üstünde duran çiçeklere baktım.

Demir'in seçimindeki anlam beni büyülüyordu. En ufak hareketi bile bu denli büyük olmak zorunda mıydı?

Sanırım onu ayrıştıran özelliklerden biri de buydu. Bana karşı sergilediği her tavır samimi ve yegâneydi. Her geçen gün beni kendine daha sıkı mühürlüyor, kalbimin en derinine adını kazıyordu.

İç geçirerek göğsümün altındaki huzursuzluğun büyümesine tahammül edemedim.

Bakışlarımı az ilerimde duran telefonuma çevirip cihazın ekranına tıkladım ve saate baktım. Demir'in şimdiye dek çoktan gelmesi gerekirdi. İçimde bir huzursuzluk vardı. Duvarların üstüme geldiğini hissederek onun için hazırladığım yemeklere göz attım. Sevdiği için lazanya yapmış ve mercimek çorbası pişirmiştim. Ayrıca narlı magnolia yapmıştım çünkü ona her çeşit tatlı hazırlayıp yemesini sağlamak yapılacak listeme girmişti.

Dün gece bana anlattıklarını anımsadım. Demir'in yaşadıkları onu gözümde daha az saygın ya da daha az erkek yapmıyordu. Aksine bütün bunlara rağmen olduğu kişiliğe bin kat daha hayran kalmama neden oluyordu. Onunla gurur duyuyor, bana karanlığını gösterdiği için ona ışık olmak istiyordum. Bana anlattıkları, sadece tek bir şeyin değişmesini sağlamıştı. Artık gözümde daha insani bir adamdı. Bütün şeytani tavırlarına, karanlık ruhuna ve öfkeyle dolup taşan benliğine, kendisini layık gördüğü Hades'e rağmen Demir Karadağ benim için artık daha gerçekçiydi.

Bana layık olmadığını düşünmesi beni delirtiyordu. Benim de kimsenin sevemeyeceğine, kabullenemeyeceğine inandığım yanlarım vardı. Öyle ki onlar yüzünden bunca yıl hep duvarlarımın arkasında kalmıştım.

Demir de istediği kadar kendi duvarlarının ardında saklansın, istediği kadar cehennemin dibinde saplandığı buz kütlesinde cezalandırılacağını düşünsün, ona aksini gösterecek, sandığı canavar olmadığını anlamasını sağlayacak, gerekirse kırılan kanatlarını kendi ellerimle onaracaktım. Çünkü onun yaptığı buydu. Beni toparlamış, kırık parçalarımı bir araya getirerek elleriyle şifa bulmamı sağlamıştı.

Beni öpmek istediğini söylemesi... Evet, ben de Demir'i öpmek istiyordum ama gözünü her kapadığında aklına gelenlerle baş edemeyeceğinin de farkındaydım. Bu bir travmaydı ve aşılmadığı sürece saplandığı yerde kalmaya devam edecekti. Bir psikolog olarak bazı şeyleri daha iyi analiz edebiliyordum. Demir'in temizlik takıntısı, kokulara olan duyarlılığı, hepsi daha mantıklı bir hal almıştı. Yarattığı cehennem sistemi ve kafasının çalışma yapısı bile bana artık daha mantıklı geliyordu.

Demir'e geçmişinin benim için sorun olmadığını kanıtlamalıydım. Zihnindeki görselleri, kendimle değiştirmeliydim. Gözünü kapattığı an aklına gelebilecek tek kişi olmalıydım. Ve kesinlikle kendi zihnine hapsolmasına izin vermemeliydim.

Çalan telefonumla irkildim. Cihazı elime alıp arayan kişinin Yalın olduğunu gördüm. Aramayı yanıtladığımda niyeyse içimdeki huzursuzluk büyük bir sıkıntıya dönüşmüştü. "Helen Hanım," dediğinde sesi öfkeliydi. "Lobiye inebilir misiniz?"

Doğrularak endişeyle soludum. "Bir şey mi oldu?"

"Bir ziyaretçiniz var."

Yalın'ın sözleriyle afalladım. Derya gelmeden önce mutlaka ararды ve burada olduğumu bilen başka biri yoktu. Kimin geldiğini soracaktım ki Yalın tekrar konuştu. "Salondaki kütüphanede asansörü çalıştırmak için gerekli olan kartlardan var. Biraz acele edebilirseniz iyi olur."

Kapanan telefonla şaşkınlıkla elimdeki cihaza baktım. Neler olduğunu anlayamasam da Yalın'ın ses tonu ve konuşma tarzı pek hayra alamet durmuyordu. Odama koşup yemek için giydiğim siyah rengindeki mini eteğim ve korse görünümlü üstümle uyumlu olabilecek tabanı kırmızı olan siyah topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirirken yanık izlerime göz attım. Sızı ve acı fazlasıyla azalmıştı, kremimi yakın zamanda sürdüğüm için derim gergin hissetmiyordu.

Aşağı indiğimde asansörün kapıları açıldığı gibi lobi görüş alanıma girdi.

Yalın'ın yanında dikilen adama bakarak neler olduğunu anlayamadım. Yalın öfkeli bakışlarını yanındaki adama dikmiş, üstüne atlamamak için kendini zor tutuyordu. Ensar ise ondan daha sinirli duruyordu. Baştan

aşağı siyahlara bürünmüş, postallarını ve deri ceketini giymişti. Sarı saçlarının arasından parmaklarını geçiştirerek seri soluklar verdi. Beni fark ederek Yalın'ın yanından ayrılıp birkaç adımda dibime dikildi. Özel alanıma sızması yetmiyormuş gibi bir de bütün hiddetiyle bağırmaya başladı. "Nerede o piç?"

Neye uğradığımı şaşırdım.

Yalın aramıza girdi ve Ensar'ı sertçe itip uyardı. "Geri bas," dediğinde bağırmasa da kelimelerinin lobide yankı bulmasını sağlayabilmişti. "Ona haddinden fazla yaklaşırsan kafana sıkmaktan çekinmem."

Ensar sinirle Yalın'a döndü. "Denediğini görmek isterim."

İkisi burun buruna geldiğinde aralarına girerek bir elimi Yalın'ın diğerini Ensar'ın göğsüne yerleştirdim. İkisini de ittirmeye çalıştığımda yerlerinden kıpırdamadılar. Bunun üzerine sinir ve panik duygularının vücut bulmuş hali olarak isyan ettim. "Neler oluyor?" dedikten sonra direkt Ensar'a baktım. "Senin ne işin var burada?"

"Demir nerede?" diye bağırdığında sinirden çenesi seğirdi.

Karşımdaki adamın haline göz attığımda afallamıştım. Ensar ile sadece birkaç kez aynı ortamda bulunmuştum lâkin her daim sakin ve kontrollü olduğunu gözlemleyebilmiştim. Şimdiyse aklını yitirmiş gibi davranıyordu.

Başımı dikleştirip gözlerinin içine baktığımda öfkesini umursamadım. "İlk olarak bana bir daha sakın bağırma," dediğimde bir adım geriledi. "İkincisi de benim önümde bir daha sakın ama sakın Demir'e hakaret etme. Onun hakkında böyle konuşamazsın." Kollarımı göğsümün önünde bağlayıp kaşlarımı çattım. "Şimdi söyle, derdin ne?"

Ensar derin bir nefes alıp sıktığı dişlerinin arasından tane tane konuşmaya çabaladı. "Demir nerede öğrenmek istiyorum," dedikten sonra sesini yükseltti. "Hem de hemen."

"Neden Demir'in nerede olduğunu bilmek istiyorsun?"

Tekrar sinirle parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. Ellerini beline yerleştirip soluklandıktan sonra omuzlarını düşürdü ve gözlerimin içine baktı. "Çünkü Alin onun yanında olabilir."

Göğsüme saplanan acıyla nefesim kesildi. İçimdeki huzursuzluk şişen bir balon gibi genişleyip en sonunda patladı. Benliğime yayılan acıyla irkildiğimde sesimin titremesine engel olamadım. "Ne demek Alin onun yanında olabilir?"

Ensar'ın gözleri yüzümü tavaf etti. Öfkesinin ardında saklanan çaresizliği görebilmek boğazımı düğümledi. Endişemi görüp bakışlarıyla birlikte ses tonunu da yumuşattı. "Alin sizin evinize gitti. Alması gerektiği bir şey

olduğunu söyledi. Ona eşlik edecektim ama beni atlatıp tek başına gitti. Bunu fark edince evinize gittim ama orada yoktu ve o zamandan beri ona ulaşamıyorum."

"Belki de senden uzaklaşmak istedi."

Sözlerimle Ensar sertçe yutkundu. "Hayır, aramız gayet iyiydi. Beni geride bırakması için ortada bir neden yoktu." Bakışlarını kaçırıp soluklandı. "Beşinci kartı almak istiyordu ve bu yüzden endişeliydi çünkü beşinci kartı emanet ettiği kişi ondan para talebinde bulundu. Bu yüzden eve gitmek istedi zaten. Kenarda parası olduğunu ve onu alması gerektiğinden bahsetmişti."

"İyi de neden seninle gitmedi?" diye sorduğumda adeta bağırmıştım.

Ensar omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, kartı teslim ettiği kişinin paranoyağın teki olduğunu ve beni görürse kartı vermeyebileceğini söylemişti. Bilmiyorum, Helen." Gözlerimin içine baktığında bir yanım onun için üzüldü. "Ama endişeleniyorum."

Evet, ben de endişeleniyordum.

Ensar yanımdaki adama baktı. "Demir gibi bir adam mutlaka evi izliyordur. Aklıma ilk gelen şey bu oldu. Düşündüm ki evi izliyorsa ve Alin'in orada olduğunu öğrendiyse..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu.

Ve işin kötü tarafı Yalın sessiz kalmıştı. Tek kelime etmeden Ensar'a bakan adama döndüm ve kaşımı kaldırarak bir cevap vermesini istedim. Yalın bakışlarımı hissederek bana baktı. "Evet, izliyor."

Şaşırmamıştım fakat afalladığım şeyler vardı.

Alin neden Ensar'ı ekme gereği duymuştu?

Nereye gitmişti?

Ve Demir neden ortalıklarda yoktu?

Bir sorun vardı. Kötü bir şey olmuştu. Bütün hücrelerimde bunu hissedebiliyor, adeta alarm veriyordum. Ensar'a bakıp merakla sorguladım. "Başka bir şey olmadığına emin misin?" dediğimde ağzımda acı bir tat oluştu. Ritmini bozan kalbim, göğsümün altında eziliyordu. "Belki de Alin biraz yalnız kalmak istedi ya da bilmiyorum belki de gerçekten beşinci kartı almaya gitti ve yakında dönecek."

"Alin gideli neredeyse üç saat oldu," diyerek başını iki yana salladı. "Bu uzun bir süre. Şimdiye dek çoktan dönmesi gerekirdi."

"Cidden Demir'in Alin'i yakalamış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu anlamamızın tek yolu," diyerek öfkeyle soludu. "Demir'in nerede ve kiminle olduğunu bilmek."

Arka cebime iliştirdiğim telefonumu çıkarıp Demir'in numarasına tuşladım. Çalan telefon saniyeler geçmesine rağmen yanıtlanmadığında midem kasıldı. Demir her zaman ama her zaman benim aramalarımı cevaplardı. Bir kez bile beni meşgule atmamış, telefonunu açmamazlık etmemişti.

Ensar öfkeyle homurdandı. "Eğer Alin'e bir şey yaptıysa onu gerçekten cehennemin dibine gönderirim."

"Yapmaz," diye karşı çıktım.

Bana *ciddi misin* dercesine tuhaf bir ifadeyle baktı. "Nasıl emin olabilirsin ki?"

Sorusuyla duraksadım. Demir'in nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Evet, Alin'den hoşlanmıyordu ve ona yaptığının cezasını vermek istiyordu ama biliyordum, Demir asla beni bilerek üzmezdi. Belki birine bu denli güvenip inanmak aptallıktı lâkin hayal kırıklığına uğrayacaksam bile o acıyı yaşayana dek Demir'e canımı dahi emanet ederdim ve kız kardeşim de benim canımdı.

"Çünkü Demir'i tanıyorum," dediğimde sesimdeki eminlik kalbimin derinliklerinden geliyordu. "Ve *sevdiğim adam* beni asla bu şekilde incitmez. O yüzden Demir ve Alin birlikteyseler bile kız kardeşim güvendedir. Demir'in de mutlaka mantıklı bir açıklaması vardır."

Ensar sözlerimden destek almış gibi gözle görülebilir ufak bir rahatlama yaşadı. Yalın ise dudağının kenarını kıvırmış keyifle bana bakıyordu. Telefonumun ekranını açıp Demir'i tekrar aradım fakat yine cevap vermedi. Endişeyle kasılarak Yalın'a döndüğümde ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Kız kardeşim de Demir de ortalıklarda yoksa tehlike çanları çınlıyor demekti ve ikisine zarar gelme ihtimaliyle kafayı yiyebileceğim barizdi.

"Demir aramalarına yanıt vermiyor olsa da telefonunun yanında olması yüksek bir ihtimal," diyerek soluklandım. "Doğu telefon sinyalini takip ederek nerede olduğunu bulabilir mi?"

Yalın kendi telefonunu çıkardı. "Dakikalarını bile almaz."

Dudağımı kemirerek yanında huzursuzca dikilmeye başladığımda Yalın cihazı kulağına yasladı. Saniyeler içinde konuşup Doğu'ya sözlerimi iletti. Beklemeye başlayarak Doğu'nun işini halletmesi için zaman tanıdık. Bakışlarımı Ensar'a çevirip endişeyle bir sağa bir sola gittiğini gördüm. Alin için hissettiği korku beni hem sinirlendiriyor hem de gevşetiyordu.

Alin'i tanırdım. Ensar'a değer verdiğini görmüştüm. Bu yüzden ondan kaçmasının mantıklı bir nedenini bulamıyordum. Aklıma gelen tek bir seçenek vardı. Tehlikeli bir iş yapıyordu ve Ensar'ı bunun dışında bırakmak

istemişti. Kendi zihnimde dolaşan sözler göğsüme saplandı. Alin'in tehlikede olma olasılığı dahi beni yaralamaya yetiyordu.

"Ne?" diyen Yalın ile ona döndüm. Kaşlarını çatarak bana bakması kalbimin kasılmasını sağladı. "Emin misin?" Aramayı sonlandırmak üzere cihazı kulağından çektiği an bütün sabırsızlığımla adeta bağırdım. "Neredeymiş?"

"Buradaymış."

Kaşlarını çatarak bana bakan adama eşlik ettim. Ne demek istediğini anlayamadım. Ardından lobideki kadının sesini işittim. "Yalın Bey," diyerek hepimizin ona bakmasını sağladı. "Demir Bey otoparka giriş yaptı."

İyi olduğunu öğrenmek göğsümdeki yükü hafifletti. Alin'in yanında olduğunu umarak kendimi telkin etmeye çalıştım ve bir saniye beklemeden tekrar asansöre yöneldim. Otoparka inmek üzere harekete geçtiğimde Yalın ile Ensar peşimden geldi. Hedeflediğimiz konuma ulaştığımızda açılan kapıların ardından kendimi geniş otoparkın içine attım. Etrafa baktığımda karşılaştığım görsel beynimden vurulmuşa dönmemi sağladı. Gözlerimi Demir'de gezdirmek dahi bütün benliğimin uyuşmasına yetmişti.

Ceketi üstünde değildi ve gömleğiyle elleri kan içindeydi.

Panik duygusu bütün şiddetiyle ruhuma çarptı. Titrek nefeslerim dudaklarımdan kayıp giderken yüreğim ağlıyormuşçasına histerik hıçkırıklarla sendeleyip durdu. Dizlerim zangırdıyor, parmak uçlarım karıncalanıyordu. Demir'in tenine işleyen kırmızı lekeler benim için ölüm demekti. Hem de öylesine bir ölüm değil, onun ölümü. Aklım gerçekliği yitirdi. Zihnimde dönüp dolaşan senaryoların hepsinde onu kaybetmenin bana vereceği azap saklıydı.

Mete'yi araçtan çıkaran Yalın ve Demir'e Ensar yardım etti.

Ben ise hiçbir şey yapamadan çakılı kaldığım noktada durdum. Ciğerlerime giremeyen oksijen ile bedenim işlevlerini yitirmeye başladı. İstediğim tek şey Demir'e dokunmak ve iyi olduğunu idrak edebilmekti.

Altın hareler gözlerimi buldu.

Bakışlarına mühürlenerek derin bir nefes aldığımda bedenimden bir akım geçti. Titreyip kendime geldim ve bedenimin yetersiz bir güçlükte olmasını umursamadan ona doğru koşmaya başladım. Mete'yi Ensar'a devreden adam iki adımda benimle buluştu ve bedenimi kollarının arasına alarak ayaklarımı yerden kesti. Kaslı kollarını belime sararak beni kendine bastırdığında bedenini hissetmek cennete düşmek gibiydi.

Kokusunu içime çekerek başımı boynuna gömdüm ve sıkıca sarıldım. Uyguladığım şiddetle canının yanmasını istemesem de umursayamadım.

Yegâne gayem onu hissetmek ve iyi olduğuna kendimi ikna etmekti. Bu yüzden kalp atışları tenimde yankı bulmaya başladığında şükrettim. Beni bir fanusun içine alan sıcaklığına sığınarak boynuna buseler iliştirdim.

"İyiyim," diyerek kızıl tutamlarımın üstüne öpücükler bıraktı. "Korkma bebeğim, iyiyim."

Kalbimdeki sızıyla geriye çekilip yüzünü inceledim. İfadesi öfke ve endişeyle ışıldıyordu. Kucağından inip ellerimi göğsünde gezdirip yarasının nerede olduğunu bulmaya çalıştım. Demir ellerimi sıkıca tuttu ve bakışlarımızı buluşturdu. Dudaklarından dökülen kelimeler birer hançer haline gelip tekrar ve tekrar ruhumu parçaladı. "Benim kanım değil."

Alin.

Yüzüme yerleşen ifade her neyse Demir'in bakışlarındaki endişenin büyümesini sağladı. Ellerini yanaklarıma yaslayarak tenimi okşadığında titreyen sesimle cevabını almaktan korktuğum soruyu dile döktüm. "Kimin kanı?"

Yalın ve Mete asansöre yöneldiğinde, Ensar yanımıza gelip birkaç adım ötemizde dikildi ve en az benim kadar endişeli bir ifadeyle sorguladı. "Alin senin yanında mıydı?" dedikten sonra öfkeyle karşımdaki adamı omzundan ittirdi. Daha doğrusu denedi lâkin Demir kıpırdamadı ve gözlerini benden ayırmadı. "Eğer ona bir şey yaptıysan..."

"Ben yapmadım," dediğinde kalbim parçalara ayrıldı.

Varlığın kıymetini değil, yokluğun dehşetini yaşamaya başladım. Kız kardeşime birinin bir şey yapmış, zarar vermiş olma düşüncesi beni soluksuz bıraktı. Titremem artarken bedenimin kontrolü en derinimde uğuldayan kaygıma devredildi. Demir gözlerini benden ayırmadan konuşmaya devam etti. "Evinizin önünde her ihtimale karşı, belki Alin gelir diye Mete bekliyordu. Bana Alin'in eve girdiğini, dakikalar sonra çıktığını ve endişeli gözüktüğü için peşine takıldığını söyledi. Alin'in gittiği konuma vardığımda..." Bir an sertçe yutkunup dişlerini sıktı. "Yaralanmıştı."

Yaralı.

Alin, kız kardeşim yaralıydı.

Öfke kanıma sızan bir zehir misali benliğimi ele geçirdi. Göğsümdeki ağırlık sadece endişeden değil, içinde boğulmakta olduğum bilinmezlikten de geliyordu. Bütün sesler aniden yoğunlaşmıştı ve Ensar'ın zikrettiği küfürler aklımın en tenha bölgelerinde dahi yankılanmıştı. "Nasıl yaralanmıştı?" diye soran adam paniklemişti. "Neresinden yaralandı? Şimdi nerede, hastaneye mi götürdün?"

Demir ona gözucuyla baktığında bağırmasını, Ensar'a geri basmasını söylemesini bekledim ama o beni şaşırtarak anlayışla sorularını yanıtlamaya başladı. "Karın boşluğundan bıçaklanmıştı. Beşinci kartı verdiği kişi ona kartı parayla satmayı teklif etmiş ama kadın parayı aldığı halde kartı vermeyip üstüne Alin'i yaralamış. Ben gittiğimde kan kaybediyordu ama asıl sorun bu değil."

"Asıl sorun ne?" diye sorduğumda sesim bana bile yabancıydı.

Demir söyleyeceği şeyin beni ne denli yaralayacağını biliyordu. "Alin'le beşinci kartı verdiği kadın eski bir hastanede buluşmuştu ve ben Alin'i oradan çıkaracağım sırada binaya birileri geldi. Oradan çıkmaya çalıştık ama..." Başını eğip gözlerini kaçırdı. "Başaramadım, Helen. Alin ben kaçabileyim diye kendini yakalattı."

Son cümleyi söyledikten sonra gözlerime baktı. Midemde dolaşan soğuk bir sancı vardı. Hiçbir zaman tam çözülmeyecek bir düğüm içime yerleşmişti. Kız kardeşimin onun için kendini feda ettiğini duyduğumu idrak edemedim. Alin'in böyle bir şey yapması beni şaşırtmamıştı çünkü ne kadar sorumsuz ve bencil olabilse de kız kardeşim sanılandan daha fedakâr bir insandı. Sadece fedakârlığının Demir Karadağ için geçerli olması, bu Alin'in dilinde benden özür dileme şekliydi.

Bunu kabul etmiyordum.

Edemezdim.

"Adamlar Alin'i alıp ortadan kayboldular," diyerek yanaklarımı okşadı Demir. Gözlerimiz birbirine mühürlendiğinde bütün kararlılığıyla konuştu. "Ama merak etme, kız kardeşini bulacağım. Söz veriyorum, gün bitmeden Alin yanında olacak."

Her şey fazla boğucu bir hal almaya başlamıştı. Tıkanan nefesimle geriye çekilip herkesle arama bir mesafe koyma ihtiyacı hissettim. Bakışlarımı kaçırarak bir elimi boğazıma sardım. Derin soluklar eşliğinde odaklanmaya çalıştım. Panik duyguma karışan şaşkınlığım algılarımı köreltiyor, zihnim odaklanmakta güçlük çekiyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki bir insanın canı nasıl bu kadar yanabilirdi?

"Kimdi o adamlar?" diye sordu Ensar.

"Bilmiyorum, ben de belki sen söylersin diye düşünmüştüm. Alin'i izliyor olmalılar ki hastaneye gelebilmişler. Yokluğundan faydalanmış olabilirler. Takım elbise giyen, kulaklık takan eğitimli adamlardı. Onları daha önce fark etmedin mi?"

Ensar sessiz kaldığında düşünüyor muydu yoksa verebilecek bir cevabı mı yoktu bilemedim ama umursamadım da. "Kız kardeşimi istiyorum,"

diye fısıldadıktan sonra öfkeyle patladım. "Alin'i istiyorum, hem de hemen!" Titrememem şiddetlenirken gözlerimin önünden siyah karartılar geçmeye başladı. "Polisi aramamız gerek. Annemleri aramam gerek." Parmaklarımı kızıl tutamlarımın içine geçirip saçımı çektim. "Onlara ne diyeceğim, nasıl söyleyeceğim?" Histerik bir kıkırtıyla bağırdım. "Nereden başlayacağım?"

"Helen."

Başımı iki yana sallayarak otoparkın içinde adımladım ve adeta bir kaçış yolu aradım. Aklımdan geçen her olasılık beni mahvederken boğuluyordum. Alin'e bir şey olursa ki bu ihtimal oldukça yüksekti, kendimi nasıl affederdim? Anneme ve babama olanları nasıl anlatırdım? Kız kardeşim olmadan nasıl yaşardım?

Bedenimdeki titremeden ayaklarım birbirine dolandı. Az kalsın düşecektim ama Demir beni belimden yakalayıp kendine yaslamıştı. "Helen," diyen adama bakamadım. "Her şey yoluna girecek. Alin'i bulabilirim, bana sadece biraz zaman ver."

Beni kendine doğru çevirip parmaklarını çeneme sardı ve ona bakmamı sağladı. Gözleri birer parça alevdi. Öylesine yoğun ve kudretli bir öfke vardı ki bakışlarında bir an gerçekten her şeyi yoluna koyabileceğini düşündüm. "Sana kardeşini getireceğim. Lütfen, bana güven."

Bedenimdeki titremeyle dudaklarımı birbirine bastırıp derin nefesler aldım. Kendime gelmem gerektiğinin farkındaydım. İçine düştüğüm paniğin krize girmeme neden olmamasının tek nedeni aynı zamanda küçük çaplı bir şok yaşıyor olmamdı. Eğer hemen sakinleşmezsem şok ortadan kalktığı an panikatağım hiddetlenecekti ve şu an ihtiyacım olan son şey benliğimi yitirmekti. Sakinleştirici almak, ilaç içmek zorunda kalırsam hissizleşirdim ve benim öfkeme ihtiyacım vardı.

Demir'in gözlerinin içine bakıp belime yerleştirdiği elini sıkıca kavradım. "Sana güveniyorum," dediğimde bu hayatta gerçekten her şeyi yapabileceğine inandığım tek adama sığındım. Biliyordum, Hades benim için verdiği sözleri her daim tutardı. "Sana inanıyorum."

Alnını alnıma yaslayarak iç geçirdi.

Bedenini ve dayanıklılığını hissetmek bana güç verdi.

"Özür dilerim, Persephone," diye fısıldadı. "Üzüleceğini bildiğim için daha dikkatli olmalı, Alin'i korumalıydım."

Hayır, korumak zorunda değildi. Demir, kız kardeşim için kılını kıpırdatmak zorunda dahi değildi. Aksine ortada ben olmasam emindim, Alin'in son damlası bedenini terk edene dek bir köşeye oturur ve manzarayı

keyifle izlerdi. Demir'in verdiği bütün tavizlerin kaynağı bendim. Bu yüzden onu asla hiçbir şey için suçlamazdım.

"Senin suçun değildi." Gözlerinin içinde baktım. "Aksine benim suçum. Başından beri bu olayı idare edemedim. Hayatını berbat ettim, Demir. Kız kardeşim ve benim yüzümden şu düştüğün hale bak." Sesim titrerken ağlamamak için direndim. "Asıl ben özür dilerim." Beni kendine bastırarak gözlerimin içine baktı. "Sana daha önce de dedim, Persephone. Hayatıma girdiğin için minnettarım ve hayır, hiçbir şey senin suçun değil. Sakın bir daha böyle bir şey söyleme."

Bütün hislerimi ve sorgulamalarımı bir kenara bırakıp asıl önemli olan şeye odaklanmaya çalıştım. Ensar'ın sesini işittiğimde ona döndüm. Birkaç adım ilerimizde durmuş öfke ve hüzünle kaskatı kesilmişti. "Şimdi ne yapacağız?"

"Piramit'e gitmemiz gerek," diyerek elimi tuttu Demir. "Binadan kaçarlarken başka bir yol kullanmış olmalılar çünkü ön kapıdan çıkmadılar. Hastanenin planını bulmalıyız, sonra mobese kayıtlarını incelemeliyiz."

Demir beni ardından sürüklemeye başladığında ona ayak uydurdum. Üçümüz asansöre binip Dokuzuncu Çember'e doğru yol aldık. Zihnimdeki uyuşma hâlâ geçmemişti lâkin şoku atlatmaya başladıkça panik ve öfke, kontrol edilemez bir duruma evriliyordu.

Ensar ile Demir'in arasında durmuş aklımı toparlamaya çalışıyordum. Demir doğruca sarışın adama bakarak konuştu. "Şu an özel bir durum olduğu için varlığını kabul ediyorum ama aptalca bir şey yapmaya kalkar, güvenimi boşa çıkarırsan seni İnferno'nun temeline gömerim."

"Merak etme," diyen adamın sesi yorgun çıktı. "Tek istediğim Alin'in iyi ve güvende olması."

İyi ve güvende kelimeleri kasılmamı sağladı.

Çünkü kardeşim şu an iyi ve güvende değildi.

Boğazımdaki düğümü yok etmeye çalışarak yutkunduğumda, Demir anksiyetemi fark ederek sırtımı okşamaya başladı. Derin nefesler alıp sakinleşmeyi denedim. "Mete iyi olacak mı?"

"Evet bebeğim merak etme."

Dokuzuncu Çember'e ulaşıp Piramit'e girdiğimizde Demir elimi bırakıp savaş moduna geçen bir asker gibi gür bir sesle emirler yağdırmaya ve herkesi sandalyelerinden sıçratarak işlerine odaklandırmaya başladı. Verdiği konumdaki binanın etrafındaki kamera kayıtlarına ulaşıp hastanenin projesini dakikalar içinde bulduğunda, yapabildiğim tek şey olduğum noktada durup olanları izlemekti.

Ninova

Demir elindeki ıslak mendille yanıma geldi. Korsem sayesinde açıkta kalan göğüs ve boyun kısmıma bulaşan kanları silmeye başladığında nefesim kesildi. Fark etmediğim ve o ana dek algılamadığım kanlara bakarak sendeledim. Kız kardeşimin kanının tenimi süslediğini anlamak beni dile dökebileceğimden daha derin yaraladı. Anlayışla yüzümü tavaf eden adamın kana bulanmış gömleğine baktım.

Kız kardeşimin kanı.

Alin'in kanı.

Düşünceler birbirine çarpan sivri taşlar gibi zihnimi parçaladı. Canımın bir parçasının ne halde olduğuna dair türettiğim fikirler tükenmemi sağladı. Dizlerim titrerken ayakta durmak benim için bir savaştı.

Demir gözlerimi kanlı gömleğinden ayıramadığımı fark ederek benimle işini bitirdikten sonra geri çekildi ve üstündeki gömleği çıkarıp bir kenara fırlattı. Yalın'a ona yeni bir gömlek getirmesini söylediğinde dişlerimi sıkarak ağlamamak adına direndim. Zayıf olmaktan nefret ederdim ve duygularımı her zamanki gibi bastıramıyor oluşum beni delirtiyordu. Demir Karadağ, duygularıma dokunmakla kalmamış, beni duygusal biri haline de getirmişti. Her ne kadar ona kalbimi açmaktan mutluluk duysam da şu dakika eski halime ihtiyacım vardı. Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yaptım ve bütün direncimi kullanarak hissettiğim her şeyi toprağın altına gömdüm.

Ekrandaki görsellere bakarken Demir'in bir köşede telefonla konuştuğunu göz ardı ederek Doğu'nun yanında dikildim. Hastanenin bulunduğu sokağın kameralarını açan adama doğru eğildim. "Alin'in binaya girişi gözüküyor mu?"

"Evet," diyerek ekranı işaret etti. "Ondan hemen önce bir kadın içeri giriyor, on dakika sonra ise Alin geliyor."

Kaşlarımı çatarak ekrana baktım ve binaya yürüyen kadına göz attım. Sarı saçları küttü ve oldukça ince bir bedeni vardı. Kollarını kendine dolamış, siyahlara bürünmüştü. Hızlı adımlarla binaya yürürken sürekli ardına bakıp duruyordu. "Ayça Olcay," diyen kişiyle omzumun ardından baktım. Demir üstüne geçirdiği siyah gömleğini ilikliyordu. "Alin beşinci kartı verdiği kişinin ismini söylemişti. Doğu, bu kadını araştır. Hakkında bulabileceğin her şeyi istiyorum."

Doğu başını salladı.

Demir bir elini belime yerleştirip diğerini masaya yaslayarak hafifçe eğildi. "Neler öğrendin?" diye sorduğunda Doğu derin bir nefes aldı. "Adamlar her ne kadar içeriye girmek için binanın girişini kullansalar da

size gözükmeden çıkabilmek için bodrumda kalan ambulans girişini kullanmışlar. O bölgede kamera yok ama çıkışın bulunduğu caddenin hemen köşesinde bir güvenlik kamerası var. Oraya sızarsam araç plakasını veya markasını buluruz."

"Bulman ne kadar sürer?"

Doğu parmaklarını kütletti. "Bana iki dakika ver patron."

Demir'in belimdeki elinin baskısı arttığında ona baktım. Altın harelerini yüzümde gezdirerek sadece benim duyabileceğim bir tonlamayla mırıldandı. "İyi misin bebeğim?"

"Değilim," diyerek belimdeki elini tuttum. Kaşlarını çatarak bana yanaştı ve duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim kelimeleri sarf etti. "Senin en zayıf olduğunu sandığın anlar bile başlı başına bir güç göstergesi, Persephone. Şu an verdiğin her tepki endişeli bir ablanın yapması gereken şey. Bu yüzden sakın zayıf olduğunu düşünme." Alnımı öpüp kokumu içine çekti. "Olur da zayıf hissedersen de benden güç al çünkü benim senden güç aldığım çok zaman oluyor."

Kalbimi acıtan itirafıyla kendime hâkim olamayarak ona sıkıca sarıldım. Başımı göğsüne yerleştirip kokusunu içime çektiğimde Demir'in hayatıma girişine bencil bir sevinçle minnet ettim.

"Buldum," diyen Doğu'nun sesiyle Demir'i bırakıp ona doğru döndüm. Ekrana yansıyan görüntülere baktığımda siyah plakasız bir *Vito* aracın caddenin sonundan sola döndüğünü gördüm. "Plaka yok ama mobese sayesinde görüntüden çıktıkları ana dek nereye gittiklerini izleyebilirim."

"Hektor bir kodla link gönderdi," diyen Demir cebinden telefonunu çıkardı ve cihazı Doğu'ya uzattı. "Buradan uydu aracılığıyla arabaları kesintisiz olarak izleyebilirmişiz."

Doğu telefonu alıp direkt işe koyuldu. "Tamamdır bağlantıyı kurdum." Ellerini klavyenin üstünde dolaştırırken ekrana kilitlenmişti ve gördüğü şey her neyse ona hayranlıkla bakıyordu. "Bu mükemmel bir sistemmiş. Daha önce hiç bunun gibisini görmemiştim." Programla aşk yaşadığı için onu dürttüğümde asıl konuya geldi. "Arabayı hastaneden ayrılıp ulaştığı konuma dek eski zaman diliminden başlayarak şu ana dönük izlemeye aldım. Sonuca ulaşmamız dakikalar sürebilir."

Demir ilk Nejat'a doğru konuştu. "Korumalardan sadece askeri eğitimi olanları seç." Bakışlarını Yalın'a çevirdi. "Helikopterleri hazırla." Ve son olarak Ensar'a baktı. "Öğrendiğim geçmişine dayanarak silah konusunda sana güvenebileceğimi düşünüyorum. Beni haksız çıkarmak ister misin?"

Yanımdaki adamın alaylı sözlerine karşılık Ensar ciddiyetini bozmadı. "Hayır, hallederim."

"Güzel," dedikten sonra elimi tuttu ve beni ardından sürükleyerek yürümeye başladı. Bileğindeki saate göz attığında onu sorguladım. "Nereye gidiyoruz?"

"İki dakikalık bir işimiz var sonra Piramit'e döneceğiz."

Asansöre binip çatı katına ulaştığımızda direkt helikopter pistine çıkmış olduk. Ilık hava bedenimi sarıp yıldızlarla süslenmiş gökyüzü tepemde ışıldamaya başladığında bir an yarım saatin ardından ilk kez gerçekten nefes alabildiğimi hissettim. Yanımdaki adama döndüğümde karşımızdaki binalara dikkatle baktığını fark ettim. Neden burada olduğumuzu anlayamayarak elimi elinden çektim ve kollarımı kendime sararak sorguladım. "Niye buraya geldik?"

"Hiçbir sorun çıksın istemiyorum. Kardeşine zarar veren herkes güneşin doğuşunu göremeyecek ve bunu yapmak istiyorsam profesyonellere ihtiyacım var."

"Hangi profesyonellere?"

Dudağının kenarını kıvırıp şeytani bir tebessümle bana baktığında tuhaf bir ses işittim. Bize doğru yaklaşan gürültüyle iki binanın arasından geçerek görüş açıma yerleşen helikopteri fark ettim. Karışan kafamla ağzım açık kaldığında Demir'in sesini duydum. "Eski dostlarımdan birini aramam gerekti," dedikten sonra ekledi. "Hektor'la tanışacaksın, Persephone."

İnferno'nun etrafında dönen helikoptere baktım. "Profesyonelden kastın ne?" diye sorduğumda bağırmak zorunda kaldım çünkü helikopterin sesi gecenin içinde bir gök gürültüsü misali gümbürdüyordu. "Bilmesen daha iyi," diyen Demir'e bakıp ne kadar ciddi olduğunu fark ettim.

Helikopter piste iniş yapmaya başladığında Demir'le geri çekildik. Ona yanaşarak gürültüden dolayı yüzümü ekşittiğimde Demir bir kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Saniyeler içinde helikopter zemine oturup pervaneler durdu. Açılan kapıdan inen kişiye baka kaldığımda karşımdaki adamı dikkatle inceledim.

Oldukça uzun boyluydu. Öyle ki Demir'den bile birkaç santim daha uzun olduğuna emindim. Tamamen siyahlara bürünmüştü ve üstündeki kıyafet özel harekât timlerinin giydiği şeylere benziyordu. Tek fark pantolonunun kenarına çapraz bir şekilde asılmış hançerlerdi. Siyah saçlarına eşlik eden aynı renk gözleri vardı ve inanılmaz derecede yakışıklı duruyordu. Kimse benim için Demir ile aynı seviyeye gelemezdi ama adamın çarpıcı olmadığını söylemek de bir yalandı.

Demir beni bırakıp iki adım öne çıktı ve yüzündeki tebessümle ona yanaşan adama sarıldı. Dostane bir kucaklaşmanın ardından birbirine bakan ikili birkaç saniye sessiz kaldı. Sükûnete dolanmış bir diyalog kurduklarını anlayabilmiştim.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim."

Demir'in sözleriyle Hektor tebessüm etti. "Her zaman kardeşim," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi. Gözlerini kısarak yüzümü dikkatle incelediğinde kibar davranmam gerektiğini kendime hatırlattım. Yanıma dönen Demir tekrar belime elini yerleştirdi. Ona yaslandığım sırada Hektor bakışlarını ikimizin üstünde dolaştırdı. Gözlerinde hem şaşkınlık hem mutluluk vardı.

"Hektor, Helen'le tanış," diyerek beni taktim ettiğinde elimi karşımdaki adama uzattım. "Merhaba, tanıştığıma memnun oldum." Parmaklarımı kavrayan adam elimi sıkıp başını eğerek selam verdiğinde ekledim. "Ve yardımın için şimdiden teşekkürler."

"Lafı bile olmaz."

Helikopterden inip bize doğru adımlayan diğer adama baktım. Hektor'la aynı üniformayı giyiyorlardı. Ona kıyasla biraz daha kısaydı ve donuk bakışları insanı rahatsız ediyordu. Hektor başıyla iki adım gerisinde duran adamı işaret etti. "Atilla."

Kısa taktimi karşısında başımı salladığımda Demir de eşlik etti. Çalan telefonuyla Demir ekrana göz attıktan sonra asansörü gösterdi. "Piramit'e gitsek iyi olur."

Harekete geçip Dokuzuncu Çember'e indiğimizde kendimi aniden bir aksiyon filminin içinde hissetmeye başladım. Ensar bir köşede uzun masaya silahları dizmiş hepsini tek tek kontrol ederken ona Nejat yardım ediyordu. Çalışanların hepsi duvarları çevreleyen ekranlara bakarak bir şeyler yapıyor, oradan oraya koşuşturuyorlardı. Doğu kollarını göğsünün önünde bağlamış Yalın'la ortadaki ekrana bakarken kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı.

Demir ile Hektor ise yan yana geldiğinde ortaya tuhaf bir görsel çıkmıştı.

Demir benim yanımdayken her zaman çarpıcı, eğlenceli, tehlikeli olsa bile bana karşı daima nazik biriydi. Şu an ise daha önce hiç görmediğim bir yanıyla karşılaşıyordum. Her zamankinden daha kontrollü ve saldırıya hazırdı. Bir komutan edasıyla emirler yağdırıyor, Hektor'la aralarında saldırı planı kuruyorlardı. Her şeyi sindirmek benim için zordu çünkü bu

alışık olduğum bir şey değildi. En azından etrafımdaki insanlar sayesinde endişem bir nebze de olsa hafifliyordu.

"Konum saptandı," diyen Doğu'ya adımladığımda Hektor ile Demir ardımdan geldi. Doğu karşıdaki ekranı işaret etti. "Eski bir fabrika ama yaptığım taramalara göre kesinlikle bir fabrikadan daha fazlası. Sanırım bir karargâh olarak kullanılıyor, uydudan görebildiğimiz kadarıyla geniş bir arazide. İçerideki adam sayısından emin değilim ama kalabalık olmama ihtimali zayıf."

Demir çatık kaşlarla ekrana bakarken homurdandı. "Tam tahmin ettiğim gibi."

"Halledemeyeceğimiz bir şey değil," dedi Hektor alaylı tebessümüyle arkadaşına bakarken. "Umarım yarattığın lunapark karması cehenneminde keyif sürerken paslanmamışsındır."

Altın harelerdeki şeytani dokunuş aksini söylüyordu. Demir sırıtırken kurnaz bir ifadeyle kutsanmıştı. "Mümkün olmadığını biliyorsun."

Hektor'un bakışları beni buldu. Siyah diyebileceğim kadar koyu olan gözleri insanı ürkütüyordu. "Sevgilinin eğitimli bir asker kıvamında olduğunu biliyor muydun?"

Sevgilim.

Bakışlarımı Demir'e çevirdim ve bu unvan karşısında rahatsız olup olmadığını anlamaya çalıştım. Yüzünden silmediği tebessümüyle bana bakarken asıl o benim ne diyeceğimi merak ediyor gibiydi. "Hayır, bilmiyordum ama şaşırmadım."

Hektor'a baktığımda bana göz kırptı. "Ona birkaç şey öğrettim diyebilirim."

"Tıpkı benim de sana bazı şeyleri öğrettiğim gibi," dedi Demir yüzüne yayılan gülümsemeyle. "Bundan bahsetmeyeceğimize söz vermiştik." Hektor'un homurdanışıyla Demir kıkırdadı. Aralarında geçen şakanın ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Demir gülümsemesindeki haylazlıkla tek kaşını kaldırıp sorguladı. "Pekâlâ ama en azından söylediklerimi yaptın mı onu söyle."

"Kapa çeneni, Hades," dedi ve bana baktı. "Nasıl tahammül edebiliyorsun buna?"

Bütün dürüstlüğümle cevap verdim. "Zevkle."

Demir beni kendine doğru çekip kızıl tutamlarımın arasına bir buse iliştirdiğinde, Hektor minik tebessümüyle bakışlarını üzerimizde gezdirip mırıldandı. "Görebiliyorum."

Belimden ayrılan elle endişe duygum tekrar kanıma sızdı. Kötü senaryoları düşünmemeye çalıştım ama kendimle kaldığım her an olumsuz fikirlere kapılmadan edemiyordum. Alin'in içinde olduğu fabrikanın görüntülerine bakarak titredim. Tırnaklarımı avucumun içine geçirerek dişlerimi sıktım ve çığlık atma isteğimi yok saydım.

"Yola koyulmamız gerek," dedi Hektor ve odanın köşesindeki adamına seslendi. "Her şey hazır mı?"

"Evet."

"Öyleyse gidelim."

Hektor'un sözleriyle etrafa baktım. Demir yanımdan ayrılmış, odanın köşesindeki masaya yaslanmış postallarını giyiyordu. Gömleğinin yerini bir kazak almıştı ve gövdesini çevreleyen askılıklara iki silah yerleştirmişti. Şu an her zamankinden daha tehlikeli gözüküyordu. Yine de bu hali beni korkutmadı aksine güç verdi. Ona doğru adımladığımda silahlardan birini kontrol edip beline yerleştirdiğini gördüm. Uzanıp keskin iki bıçağı eline aldı ve birini pantolonunun kenarına diğerini ise kazak kolunun içine yerleştirdi.

Evet, kesinlikle savaşa gidiyordu.

Birkaç adım ilerisinde durduğumda gözlerimizi buluşturdu. Altın harelerindeki ateş her geçen saniye büyüyordu ve bu içine düştüğü duruma yabancı olmadığını belirtiyordu. Sıktığım dişlerimin arasından fısıldadığımda korkum sesime yansıdı. "Eğer başına bir şey gelire-"

"Şşş," diyerek bana uzandı ve elini enseme yerleştirip üzerime eğildi. Bakışları bana karşı hissettikleriyle yoğunlaştı. "Böyle bir ihtimal yok. Sana ne olursa olsun geri döneceğim ve söz verdiğim gibi kardeşini de getireceğim."

"Seninle gelmek istiyorum."

"Güvenli değil. Seni tehlikeye atmam."

Kendime duyduğum nefretle isyan ettim. "Ama sen benim yüzümden tehlikeye giriyorsun, Demir. Hayatını ortaya koyuyorsun ve benim bir kenarda durmamı istiyorsun. Söz konusu sen ve kardeşimken nasıl bir köşede beklememi istersin?"

"Alin'i kurtarmak adına sana bir şey olursa kardeşin de ben de ne hale düşeriz tahmin edebiliyor musun?" Kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "İstediğin kadar benden nefret et, gelmiyorsun." Geriye çekilip ellerini benden esirgediğinde nefes alamadım. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan son noktayı koydu. "Ve Persephone, gerekirse senin için tehlikenin ta kendisi bile olurum."

Benden uzaklaşmasını izledim.

İşe yaramadığımı hissetsem de onlara ayak bağı olmamam gerektiğini bilecek kadar kendimdeydim. Kollarımı gövdeme dolayıp göğsümdeki sıkışma hissiyle Doğu'nun yanına geçtim. Yalın'da hemen ardımda duruyordu. Büyük ihtimal gözünü üstümde tutmakla görevlendirilmişti.

Doğu bana ufak bir kulaklık uzattı. "Olup biteni duymak istersen," dediğinde kulaklığı alıp taktım. Saniyeler içinde duyabildiğim seslerle iç geçirdim. Ekranda dönüp dolaşan kamera kayıtlarına baktım. Fabrikanın görüntüleri boğazımı düğümlese de kontrolümü yitirmedim.

"Beni sınamayacaksın."

Kulaklıktan duyulan Hektor'un sözleriyle Demir bütün alaycılığıyla mırıldandı. "Tabii, elbette."

"Ciddiyim."

"Ben de."

"Olur olmadık yerde yangın çıkarırsan," diyen Hektor'la Demir kahkaha attı. "Sakin ol, bu sefer önceden haber vereceğim."

Bu sefer?

Dudağımın üstündeki ölü deriyi kemirerek odaklanmaya çalıştım. Helikopterlerin çatıdan ayrılmasıyla gerginliğim arşa çıktı. Yalın'a dönüp kendimi oyalamak adına sorguladım. "Hektor ile Demir'in nereden tanıştıklarını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedikten sonra omuzlarını silkti. "Birbirlerine dair gizli kutu gibiler ama uzun zamandır arkadaş olduklarını biliyorum."

Başımı sallayarak önüme döndüm. Dakikaların ardından fabrikaya yaklaşan helikopterlerle harekât planını anlatan Hektor'un sesi zihnimde çınladı. Tırnaklarımı avuç içime daha sert bastırarak içimdeki ürpertiyle başa çıkmaya çalıştım. Kalbim deli gibi atıyor ve göğsümü zorluyordu. Bakışlarımı ekranlardan ayıramıyor, bu kâbusun bir an önce bitmesini istiyordum.

Doğu anlayışla bana bakıp mırıldandı. "Endişelenme, kız kardeşin iyi olacak."

"Bunu bilemeyiz."

Sözlerim üzerine Yalın konuştu. "Aslında bilebiliriz," dediğinde bana bakmıyordu. "Alin'i kaçıranların ona hayattayken ihtiyacı var. Kardeşini öldürmek onlara bir şey kazandırmaz aksine kaybettirir."

Doğru söylüyordu fakat bunun rahatlığına sığınamayacak kadar paniklemiştim.

Hektor emir verdiğinde operasyon başladı. Fabrikanın etrafını çevreleyen adamları izleyerek gözlerimi kırpmadan ekrana baktım. Hepsi içeriye girdiğindeyse hiçbir şey göremiyor olmaya katlanamadım. Huzursuzca bir o yana bir bu yana giderek Piramit'in içinde adeta volta atmaya başladım. Silah sesleri zihnimde yankı bulduğunda dişlerimi sıkarak gözlerimi yumdum. Kimsenin zarar görmemesini umarak dua etmeye başladığımda içimdeki sıkıntı dayanılmaz bir hal aldı.

"Burası da ne böyle?"

Nejat'ın sorusuyla kimse bir cevap veremedi. Neler olduğunu bilmemek beni delirtirken gözlerimi aralayıp iç geçirdim. Tekrar ekrana baktığımda dudağımı sertçe dişledim. "Girilmedik bir köşe bırakmayın," diye bağırdı Demir. "Kızı bulun ve sorgulamamız için birini hayatta bırakın. Gerisini ölü istiyorum."

Kanım donmalıydı lâkin aksine alev almıştı.

Belki de sandığımdan daha çok cehenneme aittim.

Çatışma sesleri yükselmeye başladığında kızıl tutamlarımı çekiştirdim. Bu gecenin ömrümden en az on yıl götürdüğüne emindim. "Bir laboratuvar buldum," diyen adamın ismi yanlış hatırlamıyorsam Atilla'ydı. Ardından Ensar'ın sesini işittim. "Alin orada mı?"

"Kimse yok."

"Etrafta kayda değer bir şey var mı?"

Hektor'un sorusuyla Atilla homurdandı. "Burası fazla tuhaf."

"Nasıl tuhaf?" diye sordu Demir.

"Emin değilim ama sanırım..." Atilla bir küfür savurdu. "Teknolojiden anlamam ama galiba burada bir şey test ediyorlar ya da üretiyorlar. Bilmiyorum, tuhaf işte."

"Alin'i buldum!" diye bağıran Ensar'la kalbim sıkıştı.

Sesindeki endişe ve panik başımı döndürdüğünde sendeledim. Yalın kolumu tutup beni ayakta durmaya zorladığında titriyordum. Dibimde kalan sandalyeye oturmak zorunda bırakıldığımı bile çok geç anladım.

"Durumu nasıl?"

Demir'in sorusuyla Ensar cevap verdi. "Doktor lazım. Hem de hemen. Onu helikoptere götürüyorum. Yolu temizleyin."

"Yol temiz," dedi Hektor birkaç kez ateş ettikten sonra.

Alin'in Ensar'ın yanında olduğunu bilmek, omuzlarımı düşürüp rahat bir nefes almamı sağladı. Titreyen ellerimle yüzümü kapatıp şükrettim. Kesik nefeslerim tenimi dağlarken içimdeki kasvetin yoğunluğu azalmaya başladı. Doktor gerekliydi lâkin kız kardeşim hâlâ yaşıyordu. Bu da iyi

olabileceği anlamına gelirdi. Bir elimi kalbimin üstüne yerleştirip sertçe yutkundum. Her şey yoluna girecekti. Bu ihtimale sıkıca tutunarak Yalın'a baktım. "Doktoru arar mısın?"

"Elbette," diyerek cebinden telefonunu çıkardı.

Nejat'ın sesini işiterek ekrana baktım. "Bu çok garip. Adamların hepsi özel koruma ve yetersiz. Ayrıca ben de bir laboratuvar buldum ama burası daha çok..." Kısık bir sesle homurdandı. "Ne bu?" derken daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Daha çok makine üretimi için kullanılan bir yere benziyor."

"Onlarla konuşabilir miyim?"

Doğu sorumla başını salladı. "Kulaklığın üzerine dokun."

Dediğini yaptım. "Nejat yanına alabileceğin bir örnek var mı?"

"Her yerde ufak çipler var," diyerek yanıt verdi. "Onlardan alabilirim." Doğu başını sallayarak heyecanlı bir ifadeyle bana baktığında tekrar konuştum. "Evet, birkaç numune alıp cebine at."

"Alin'le helikopterdeyiz."

Ensar'ın sözleriyle Hektor tekrar söze girdi. "Herkes helikopterlere dönsün."

"Sorgu için birini bulmamız gerek."

Nejat'ın sözleriyle Demir kıkırdadı. "Ben buldum," dedikten hemen sonra acı dolu bir ses işittim ve Demir'in sözlerini duydum. "Alin'e tekme atarken gülümsüyordun. Şimdi niye ağlamak üzeresin?"

"Demir, sana doğru geliyorum."

Atilla ve Nejat sırasıyla fabrikadan çıktıklarını haber verdikten sonra Demir'in birkaç adamının daha seslerini işittim. Ekrandan görebildiğim kadarıyla Demir ve Hektor hariç herkes helikoptere binmişti.

"Misafirlerimiz var."

Doğu'nun sözleriyle kaşlarımı çatarak ekrana baktığımda küfrettim. Ekrandaki araç konvoyu, oldukça kalabalık gözüküyordu. "Kaç dakika?" dediğimde Doğu araçların fabrikaya olan uzaklığını hesapladı. "Maksimum sekiz."

Demir yanlarına aldıkları adamı Hektor'a devretti. "Helikoptere gidin," demesiyle göğsüm sıkıştı. "Ortalığı biraz alevlendirip geleceğim."

Saniyelerin ardından Hektor ve yürümekte zorluk çeken takım elbiseli bir adam helikoptere bindi. Bakışlarımı diğer ekrandaki görüntüye çevirdim. Altı araç, fabrikaya yaklaşırken kalp ritmim sağlığımı tehlikeye atan bir seviyedeydi.

"Demir," dedim kulaklığa dokunduktan sonra. "Üç saniye içinde helikoptere binmezsen yemin ederim cehenneminin her bir çemberini aleve vereceğim. Ne halt yiyorsan bırak ve kendini güvenli bir yere al."

Sözlerim üzerine gülen adamın boğuk kahkahası, beni sinirlendirmesi gerekirken gevşetti zira bu ses, bana iyi olduğunu söylüyor, bir planı olduğunu anlamamı sağlıyordu. "Bu benden sana gelsin bebeğim," deyip soluklandı. "Sen de içimi aynı böyle yakıyorsun."

Patlayan fabrikayla yerimden sıçradım.

Yalın bir küfür savurduğunda Doğu ani sesle sendelemişti. Dehşete düştüğümü belli eden ifademle ekrana bakakaldım. Alev alan fabrikada sanki bir bomba patlamıştı. Öylesine hiddetli bir ateş binayı sarmalamıştı ki neler olduğunu anlayamadım.

"Yapacağın şovu," diyen Hektor gülüyor gibiydi.

Demir'in helikoptere binişini izlediğimde ne ara içeriden çıktığını anlamamıştım. Helikopter hızla yükselmeye başladı. Fabrikanın alev aldığını fark eden arabalarsa yolun ortasında durarak davetsiz misafirlerin gidişini izledi.

Açık kalan ağzımı kapattığımda Doğu hayretle sorguladı. "Nasıl patlattı orayı?"

"Sanırım çipi yanındaydı."

Yalın'ın cevabını anlayamayarak ona şüphe dolu bir bakış attığımda beni görmezden geldi. Doğu'ya bir şey sorduğunda ne konuştuklarını anlamadım. Anlayabilecek bir halde değildim. Şok olmuş, rahatlamış, yine de içimdeki panik duygusundan arınamamıştım. Piramit'ten ayrılıp hızlı adımlarla asansöre yöneldim. Çatı katına çıkıp helikopter pistine vardığımda gökyüzünü taradım. Kendime Alin'in güvende ve Demir'in yanında olduğunu hatırlatarak sakinleşmeye çalıştım.

Geçirdiğim dakikalar bana bir ömür gibi geldi.

Helikopterler görüş açıma girdiğinde ağır bir soluk dudaklarımdan kayıp gitti. Piste iniş yapmalarını beklerken kalbim bir davul misali gümbürdüyordu. Açılan kapıyla görüş açıma giren Ensar ve kucağındaki kız kardeşim bedenimdeki bütün tahammülün sıfırlanmasını sağladı. Onlara doğru koşmaya başladığımda istediğim tek şey Alin'in nefes aldığına şahit olmaktı.

Öfkeden kaskatı kesilmiş olan adamın kucağındaki kıza baktığımda panik duygum evrildi ve büyük bir acıya dönüştü. Alin'in yüzü yediği darbelerle renk değiştirmişti. Üstünde kıyafetleri değil bir hastane önlüğü

vardı. Tamamen baygındı lâkin göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu ve her birinin çıkıp bana dünyanın sahibi sensin demesiydi.

Ensar yakardı. "Doktor geldi mi?"

Ardımdan gelen Yalın'ın sesini işittim. "Evet, Dokuzuncu Çember'de."

Ensar yanımdan geçip Yalın'la asansöre bindiğinde acıyla inleyen birinin sesini işittim ve Demir'in esir aldığı adamı fark ettim. Kız kardeşime tekme attığını duyduğum adamın gözleri beni bulduğunda biriktirdiğim her şey beni ele geçirdi. Dişlerimi sıkarak yumruk haline getirdiğim ellerimle adama doğru ilerledim. Babamın bana öğrettiği gibi, insanın bütün dengesini bozabilecek güce sahip olan çene bölgesine sağlam bir yumruk indirdim.

Aldığı darbeyle yere düşmesini sağladım ama hıncımı çıkartamadım. Yakasına yapıştığımda belimi saran kollar beni geriye çekti. Yerdeki adama bir tekme savurabilmiştim. Acıyla inleyip iki büklüm olan kişiyi yerden kaldıran Nejat'la Demir'in sesini işittim. "Sakin ol bebeğim. Öcünü almak istersen mahzenime bağlanmış bir halde seni bekliyor olacak ama öncelikle kardeşinin yanında olman gerek."

Derin bir nefes alıp otokontrolümü geri kazanmaya çalıştım. Bedenim o kadar hiddetli bir titremenin eşiğindeydi ki dişlerim birbirine vuruyor, adama attığım yumruk yüzünden parmaklarım zonkluyordu. Bana sarılan Demir'e dönüp altın harelerine tutunduğumda iyi olduğunu gördüm. Bu bana devam etme gücü verirken Hektor'a ve Atilla'ya baktım. "Her şey için teşekkürler."

Atilla başını eğerken Hektor tebessüm etti.

Yanlarından ayrılarak koşar adımlarla asansöre bindim ve Alin'in yanına Dokuzuncu Çember'e gittim. Yalın doktorla Alin'i, Demir'in ofisine soktuğunda onlara yetiştim. Yalın'ın önderliğinde Demir'in evine girdiğimizde huzursuz oldum çünkü Demir'in evinde kimseyi istemediğini biliyordum. Tam bunun için ağzımı açıp Alin ve doktoru aşağı kattaki odaya yönlendirecektim ki Yalın yanıma yanaşıp merdivenleri işaret etti. "Demir Bey senin odana Alin'i yerleştirmemizi ve doktorun onu orada muayene etmesini söyledi."

Tam ona daha fazla âşık olamam derken her defasında beni kendine hayran bırakacak bir şey yapıyor olması inanılır gibi değildi.

Odama çıktığımızda yorganı kaldırdım. Ensar kucağındaki kadını büyük bir dikkatle yatağa yatırıp yüzünü örten kızıl tutamları geriye attığında ne kadar endişeli olduğunu daha iyi anladım. Geriye çekilip doktora

alan yarattı. Yatağın diğer tarafına geçip kız kardeşime yakın olmak istedim. Vücudunun bir kısmını örterek onu sıcak tutmaya çalıştım.

Doktor, Alin'i incelemeye başladığında Yalın odadan çıkıp mahremiyet tanısa da Ensar yerinden kıpırdamadı. Doktor elbiseyi kaldırıp yaraya baktığında dudaklarımın üstüne kapattığım parmaklarımla nefesimi kestim. Kız kardeşimin bedenindeki kesik temizlenmiş ve dikilmişti lâkin öylesine kötü gözüküyordu ki bir an midem bulandı. "Yara iyi görünüyor," diyen doktora bakakaldım çünkü aynı düşünceyi paylaşmıyorduk. Alin'i incelemeye devam ederken konuştu. "Kan grubu ne?"

"0 Rh negatif."

"Seninki ne?"

"Benimki de 0 Rh negatif."

"Güzel," diyerek çantasına uzandı. "Kan nakli yapmamız gerek."

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve yatağa çıkıp Alin'in yanına yanaştım. Kolumu uzattığımda doktor önce benim ardımdan Alin'in damarını deldi. Vücudumdaki kan tüpten süzülüp Alin'in bedenine girmeye başladığında karşımdaki adama baktım. "İyi olacak mı?"

"Evet," diyerek tebessüm etti. "Yarasını bir kez daha temizlesem iyi olur ve iğne de yapmam gerek. Bir süre uyanmayabilir ya da uyanıp tekrar uyuyabilir çünkü dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı var ama iyi olacak, merak etmeyin."

Üzerimden kalkan yükle gülümsediğimde gözlerim yaşardı. Gözlerimi yumarak kafamı yatağın başlığına yasladım. Şiddetle ağlamaya başladığımda kendimi susturabilmem mümkün değildi. Doktor, Alin'le ilgilenirken ben içim çıkana kadar hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Nefeslerim birbirine karışıyor, gözlerim yanıyor, boğazım tıkanıyordu lâkin duramazdım.

Çoktan parçalara ayrılmaya başlamıştım.

İşi biten doktor odadan çıkıp geri geleceğini söylediğinde ona Ensar eşlik etti. Kız kardeşimin bedeninin yanına kıvrılarak güzel yüzüne baktım. Çenesinin kenarında ve gözünün altındaki darbe izleri canımı yaktı. Derin bir uykuda gibi huzurlu gözüküyordu lâkin canı yanıyor olmalıydı. İnce bedeni yatağın içinde fazla savunmasız gözüküyordu. Titreyen parmaklarımın tersiyle yanağını okşadığımda soğuk teni canımı yaktı.

Minik bir kız çocuğu olduğu zamanları anımsadım. Peşimde dolaşıp onu arkadaşlarımla dışarıya çıkarken yanıma almadığım için ağladığı günleri hatırladım. Bana oldukça düşkün olduğu, kucağımda uyuduğu zamanlar asırlar öncesinde kalmıştı. Benim için her daim bir bebek olan kadına bakmak kalbimi sızlattı. Onu daha iyi korumam gerekirdi. Ablası

Ninova

olarak tehlikeye düşmediğinden emin olmam gerekirdi. Bu hayatta benim için onun sağlığından daha önemli bir şey olamazdı.

O benim bebeğimdi. Canımın en içi, kalbimin yarısıydı. Varlığı olmazsa, aklım yerinden giderdi. Bu gece yaşananlar tekrarlanırsa geriye benden bir şey kalmazdı. Gözlerimi yumarak şiddetle ağlamaya devam ettiğimde tek istediğim benden bir şey isteyeceği zamanlarda mutlaka kullandığı o tatlı tonlamasıyla *ablacığım* demesi, içime güneş açtıran o gülümsemesiyle bana bakmasıydı.

"Her zaman yaramazdın," diye fısıldadığımda gözlerimi aralayıp yüzünü inceledim. Kıvırcık kızıl tutamlarını okşarken saçının uzadığını gördüm. "Ama uslu durmayı öğrenmelisin, Alin. Bir daha bana böyle bir acı yaşatmamalısın." Sesim çatlayıp kırıklar dilimi kanattı. "Yoksa yemin ederim, deliririm."

Şakağını öpüp saçlarını okşamaya devam ettim.

Dakikaların ardından odaya giren ikiliye bakmadım çünkü gözlerimi küçük kız kardeşimden ayıramazdım. Bir daha onu gözümün önünden ayırmayacaktım. Ensar acıyla yüzünü ekşittiğinde Demir duygularını ifadesine yansıtmadı. Ensar, Alin'in önünde, yatağın kenarına diz çöküp elini tuttuğunda bütün dikkatini ona verdi. Demir ise yanıma gelip yakınıma oturdu ve kollarını bana sarıp başımı öptü.

Gözlerimi beni Alin'e bağlayan tüpe çevirdim.

Bedenimi terk eden kan onun bedenine hayat olurken gözlerimi yumdum. Kendimi yorgun ve tükenmiş hissediyordum. Bana bir dağ olan adama yaslandım. Kolları arasında kendimi güvende hissediyordum. Bana verdiği sözü tutmuştu. Sayesinde kız kardeşim gün doğmadan geri dönmüştü.

CEHENNEM KAPISI

Demir

Şartsız ve koşulsuz sevgi.

Helen'in Alin'e karşı hissettiği buydu.

Saf ve katıksız bir sevgiyle kardeşine bağlıydı. O kadar güçlü bir sevgiydi ki bu bir an kendimi birinin de beni Helen'in kız kardeşini sevdiği gibi sevmiş olmasını dilerken buldum.

Kucağımdaki kadına baktım ve huzurla uyuyan ifadesiyle tebessüm ettim. Yaşadığımız gecenin ardından bir kez daha ona hayran kalmıştım ama bu artık bir rutin haline döndüğü için alışmıştım. Onu yatağıma yatırıp üstünü örttüğümde yastığa sarılarak mırıldandı. Kızıl tutamlarını geriye ittirdim. Saçlarını okşayarak bir süre uyumasını izledim. Saatlerdir içimde olan bütün hiddet, manzaramın güzelliğiyle dinginleşti.

Olanlarla baş edemeyeceğini sanmıştım lâkin o beni yanıltmıştı.

Helen beni her daim şaşırtıyordu. Ona dair her şey bir sürprizden ibaretti. Hayatıma girdiği ilk günden beri bana yenilikler getiriyordu. Bu gece daha iyi anlamıştım, Alin ile olan derdimi halletmenin daha insancıl bir yolunu bulmalıydım çünkü yüreğimi kırmızı ojelerle süslenmiş ince parmaklarının arasında tutan kadın için kız kardeşi dünyalara bedeldi ve seçim yapmak zorunda kalmasını da o seçimde beni tercih etmemesini de kaldıramazdım.

Doktor kan naklini sonlandırdığında Helen yaşadığı şeylerin ağırlığından, kız kardeşinin güvende olmasının verdiği rahatlamadan ve kaybettiği kandan dolayı uykuya dalmıştı. Doktor, şiddetli bir ağlama krizi yaşadığı için Helen'in de dinlenmesi gerektiğini söylemiş, ona sakinleştirici vurmayı teklif etmişti ama biliyordum ki Helen bunu istemezdi. Yaşamak istediğini bana söylediği günden beri kendine ne kadar dikkat etmeye başladığını

biliyordum ve kesinlikle zorunda kalmadığı sürece vücuduna sakinleştirici girmesini istemiyordum. Kendi başına halledebilirdi ve halletmişti.

Yatağıma yakışan kadınımın alnını öpüp doğruldum ve loş ışığı kapatıp odadan çıktım.

Titreyen telefonumla cebime uzandım. Cihazı çıkarıp ekrana baktığımda kaşlarım çatıldı. Alper Kavas'ın abisi Gençer Kavas'm ismi ekranı süslüyordu. Arayışının hoşuma gitmeyecek bir nedeni olduğunu hissederek telefonu yanıtladım. "Efendim."

"Alper'i buldum."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Nerede?"

"Bulgaristan," diyerek sinirle soludu. "Eski kartlarından birini kullanmış geri zekâlı. Babama haber gelince küçük oğlunu gidip getirmem için beni görevlendirdi. Şimdi yola çıkıyorum. Helen'in kardeşi Alper'le mi bilmiyorum ama bir şey öğrenirsem haber ederim."

Ona Alin'in on adım ötemdeki odada olduğunu söylemeyecektim çünkü kimsenin minyatür şeytanın cehennemimde olduğunu bilmesini istemiyordum. Özellikle de bütün detayları öğrenmeden Alin'i açık bir hedef haline getiremezdim.

"Tamamdır, teşekkürler."

Aramayı sonlandırıp bir süre düşündüm. Alper'in bu hikâyedeki yerini anlayamıyor olsam da Alin bana bilmek istediğim her şeyi kendine geldiği an anlatacaktı. Bu konuda Helen'in bana destek olacağına ve kardeşini konuşmaya ikna edebileceğine emindim. Aksi halde işler çirkinleşebilirdi ve ben ilk kez o aşamaya gelmeden her şeyin hallolmasını istiyordum.

Alin'in kaldığı odaya ilerleyip açık kapıdan içeriye baktığımda gördüğüm tabloyla dikkat kesildim. Ensar yatağın kenarına oturmuş, Alin'in elini sıkıca kavramıştı. Diğer eliyle benim az önce Helen'e yaptığımı yapıyor, Alin'in kızıl saçlarını okşuyordu ve uyuyan kıza gördüğü en güzel şeymiş gibi bakıyordu.

Onunla empati kurabildim çünkü ben de bir Saral kadınına aynı çekimi duyuyordum.

Beni fark ederek bakışlarımızı buluşturduğunda başımla salonu işaret ettim. Gözlerim birkaç saniyeliğine yanağındaki yara izine kaydı. Bunu fark etmek kasılmasına yol açmıştı. Geriye çekilip salona adımladım ve bir köşede uyuyan Kerberos'a göz attım. Ensar saniyeler içinde odadan çıkıp ardından kapıyı kapattığında ona döndüm. Ellerimi ceplerime iliştirdiğimde sesimi tehditvari bir tonlamada tuttum. "Seni tekrar uyarmama gerek var mı?"

"Yok," dediğinde netti. "Burada olmamın tek nedeni Alin. Onun iyi olmasından başka bir şeyi de umursamıyorum." Doğruyu söylediğini anlayabiliyordum ama bu yine de o buradayken bir gözüm açık uyuyacağım gerçeğini değiştirmiyordu. Alayla tebessüm ettim. "Alin'e olan hislerin umurumda değil. Benim umursadığım şey sevdiğin kadının ve ablasının evlerine girip ortalığı dağıtman." Gözlerimi kıstığımda onunla alay ediyordum. "Alin'in bundan haberi var mı?"

Ensar boş bir duvardı.

İfadesi yanıt vermiyor, mimikleri oynamıyordu.

Başımla az ilerimdeki odayı işaret ettim. "Minyatür şeytanın yaptıklarını unutmadım ve bunun bedelini ödeyeceğinden emin olacağım." Diğer odayı işaret ettim. "Ama şu kapının ardındaki kadın için Alin'e asla zarar vermeyeceğim ve senin de zarar vermene müsaade etmeyeceğim. Aklımdan ne geçiyor, Kabil'e tamamen karşı mı geldin yoksa bu bir strateji mi bilmiyorum ama en ufak bir yanlışında seni öldürmekten zevk alacağımı sakın unutma."

Kabil'in ismini zikretmemle burnundan soludu. Tek kelime etmeden başını salladığında umarsız maskesinin ardındaki gerçekliğe kaçamak bir bakış atabildiğimi anladım. Kabil'in adı bile robotik eylemlerini sonlandırmaya yetmişti. Birkaç saliselik bir zayıflık göstergesiydi ama işime yarama ihtimali yüksekti.

Beni anladığını bilerek tatmin oldum. Bileğimdeki saate baktıktan sonra tekrar karşımdaki adama döndüm. "Getirdiğimiz adamı sorgulamam gerek ve işkence tekniklerin işime yarayabilir o yüzden benimle geliyorsun."

Ensar'ın yeteneklerine ihtiyacım yoktu. Yine de onu Alin ve Helen'le yalnız bırakamaz, Dokuzuncu Çember'imde başıboş adımlamasına izin veremezdim.

"Kızları yalnız mı bırakacağız?" Sorusuyla gözlerimi devirdim ve kendimi bir anda trajikomik bir aile dramının içinde hissettim. "Merak etme burada fazlasıyla güvendeler," diyerek yanıt verdim.

Ardımdan geldiğini işittim. Aşağı inip ofisimin içinden geçtiğimiz sırada merakla etrafa göz atarak konuştu. "Nereye gidiyoruz?" Alayla tebessüm edip söylemekten asla sıkılmadığım cevabı dile getirdim. "Cehennemin dibine."

Ensar kafa karışıklığını belli ederek yüzüme baksa da onu umursamadım. Asansöre binip mahzenime indiğimizde bizi bekleyen Yalın ve Nejat kaşlarını çatarak yanımdaki adamı süzdü. Ensar ise onların bakışlarından

gram çekinmemiş gibiydi ki bu beni şaşırtmazdı. Kabil'in askerlerinden biri olarak Yalın ve Nejat'ı üç saniyede iki hareketle öldürebilirdi. Ve bu, ona karşı daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı.

Nejat merakla Ensar'ı inceledi. "Sorma imkânım olmadı fakat bu kim?"

Kendime hâkim olamayarak dalga geçtim. "Kayınçom."

Şaşkınlıkla bana bakan adamlara karşı güldüm. Tebessüm eden Ensar'a dönüp kaşlarımı çattım. "Şımarma sadece şaka yaptım," dediğimde gülümsemesini genişletip omuzlarını silkti. "Bence Allah söyletti."

Yalın sinirle homurdanıp önden ilerlediğinde onu takip ettik. Mahzenimin sonunda kalan kafeslere ulaştığımızda yerde yatan adamı gördüm. Alin'e tekme atan ve Helen'in yumruğunu geçirdiği adama bakarak emrettim. "Çıkarıp bağlayın."

Nejat'la Yalın dediğimi yapmak üzere harekete geçti.

Adamı tavana bağlayıp geriye çekildiklerinde esir aldığımız kişi kendinde değildi. Onu vurmamış, büyük bir yara almasını sağlamamıştım lâkin oldukça kötü görünüyordu. Vücudunu inceleyerek fark etmediğim bir darbe mi yediğini sorguladım. Yanağına vurup onu uyandırdığımda açık tutmakta zorlandığı gözleriyle başını doğrulttu. Bir sorun olduğuna emindim çünkü bakışları da normal değildi. Parmaklarımı çenesine geçirerek kafasını dik tuttum. "Kime çalıştığını söyle."

Alnından süzülen soğuk terlere, ardından kocaman olan gözbebeklerine baktım. Başımla ardımdaki Ensar'ı işaret ettim. "Sevgilisine vurduğun ve kaçırdığın için fazlasıyla sinirli. Seni onun ellerine bırakırsam saniyesinde parçalara ayrılırsın. Bu yüzden bana istediğimi ver ve kime çalıştığını söyle."

Ağzını açtı lâkin konuşamadı. Rengi gittikçe soluyor, bedeni titriyordu. Neler olduğunu anlayamayarak ardımdaki adamlara baktığımda onlarda en az benim kadar şaşkın gözüküyordu.

"Doktor hâlâ İnferno'da mı?" diye sorduğumda Yalın başını salladı. "Git, getir."

Mahzenden ayrılmak üzere harekete geçtiğinde elime damlayan sıvıyla geriye çekildim. Tavana bağlanmış olan adamın dudaklarından ve gözlerinden süzülmeye başlayan kanlara karşı bakakaldığımda dehşete düşen tek kişi değildim.

"Bu da ne?"

Ensar'ın sözleriyle Nejat küfretti. "İç kanaması mı var?"

Karşımdaki adam saniyeler içinde kendi kanında boğularak öldüğünde gözleri açık kalmıştı. Neler olduğunu anlayabileceğimiz zamana bile sahip

olamamıştık. Görünürde tek bir yarası dahi yokken böyle bir tepki vermesi mantıklı değildi. Daha doğrusu, *doğal* değildi. Hayır. Bu olamazdı. Aklıma gelen ihtimal gerçekleşmesi mümkün olmayan bir olasılık mıydı? Zordu lâkin imkânsız değildi. Sinirle dişlerimi sıkıp Rusça lanetler okudum. Neler olduğuna dair güçlü bir tahminim olmasına karşılık bu gecenin sandığımdan daha uzun olacağını fark ettim.

Mahzene giriş yapan doktoru gözucuyla seçip ona bakmadan emrettim. "Otopsi istiyorum," dememle tavana bağlanmış olan adama bakıp iç geçirdi. "Şimdi mi?"

"Evet." Ölen adamın, tavana bağlı olan ellerini çözüp yere yığılmasını sağladım. Ağırlaşan bedenini çevirip direkt ensesini işaret ettim. "Buradan başla."

Kaşlarını çatarak eğildi ve yanında getirdiği çantayı açtı.

"Neden özellikle orası?" diye sordu Yalın.

"Çünkü şüphelerim doğruysa beklediğim şey orada olmalı."

Doktor çantasından çıkardığı neşteri deriye iliştirip kesmeye başladığında gözlerimi o noktaya sabitledim. Ayırdığı deriyle dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımı yarığın içine soktuğumda herkes iğrendiklerini belli eden homurtular çıkardı. Doktor elindeki neşterle geriye çekilip bana dehşet içinde olduğunu belli eden bir ifadeyle baktı. Parmaklarımı saniyeler önce ölen adamın ensesinin içine sokmaktan daha iğrenç şeyler yapmıştım. Bunda büyütülecek ne vardı?

Saliselerin ardından parmaklarıma temas eden şeyle gürültülü bir soluk verdim. Yakaladığım objeyi sertçe kavrayıp çıkardım. Kanla süslenmiş minik çipi kaldırarak incelediğimde Nejat cebinden çıkardığı avcunu açıp içindekileri gösterdi. "Yanıma aldığım çiplere benziyor."

"Bu ne?"

Ensar'ın sorusunu yanıtlarken parmaklarımın arasında kıstırdığım küçük çipe baktım ve onu evirip çevirip inceledim. "Bu beyin sapını saniyeler içinde yakarak insanın ölümüne neden olabilecek bir çip."

Yanımda taşıdığım ve fabrikayı patlatmak için kullandığım kendi çipim aklıma geldi. Onu tasarlatırken vücuduma monte ettirmememin tek nedeni uzaktan kontrol edilebilecek olmasından rahatsızlık duymamdı. Her ne kadar o kontrolü sağlayabilmem için gerekli olan şey elimde olacak olsa da buna güvenmemiş, bedenimin içine çipin yerleştirilmesini istememiştim. Elimdeki minik obje tam olarak bunu yapıyordu. Uzaktaki kumandasındaki bir tuşla aktif hale geliyor ve az önce olduğu gibi deri altında yer edindiği kişi her kimse onu öldürüyordu.

Ninova

Nejat'a elimi uzattım. "Çipleri ver," dediğimde hemen isteğimi yerine getirdi. Avucuma bıraktığı çipleri teker teker inceledim lâkin Nejat'ın laboratuvardan aldığı çiplerle adamın ensesinden çıkan çip bir değildi. Nejat'ın getirdikleri orijinal çipin bir taklidi gibiydi. O olması için uğraşılmış fakat başarılı olunamamıştı.

"O laboratuvarda bu çiplerden çok mu vardı?"

"Evet, bir sürüydüler ve sanırım orada üretilmişlerdi çünkü makineler vardı."

Tam da düşündüğüm gibiydi.

Adamın ensesinden çıkan çipe, ardından laboratuvardan alınana bakıp ikisini de havaya kaldırarak emin olana dek tekrar ve tekrar inceledim. Diğerleri elbette orijinal çipin yanından dahi geçemez, ona benzeyemezdi çünkü ölen adamın ensesinden çıkan çip de benim kendi çipim de sadece birinin sahip olduğu o ileri teknolojiyle tasarlanıp işlevsel hale getirilebilirdi.

Bu işçilik *ona* özeldi.

Anlaşılan eski dostlarımdan birini daha çok yakında tekrar görecektim.

Heler

Saçlarımın arasına ilişen dudaklarla gözlerimi araladım.

Uyku sersemliğiyle ilk birkaç saniye nerede olduğumu algılayamadım. Gözlerimi ovuşturarak kendime gelmeye çalıştığımda Demir bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. Yanına kıvrılıp başımı boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim.

En son hatırladığım şey Alin'in yanında uzanıyor oluşumdu fakat anlaşılan Demir beni kendi odasına getirmişti çünkü içinde bulunduğum çarşaflar benim yatağımdakilerden farklıydı ve kesinlikle yastık daha rahattı. Sanırım bu saatten sonra burada uyumaya devam edecektim.

Başımı geriye atıp altın hareleri buldum. Demir duş almış ve üstünü değiştirmiş bir vaziyette yanıma uzanmıştı. Kaşlarımı çatarak homurdandım. "Saat kaç?"

"Nerdeyse on iki."

Şaşkınlıkla ellerimi gözlerime bastırıp kendime gelmeye çalıştım. "Bu kadar uyuduğuma inanamıyorum," diyerek ellerimi indirip doğruldum. "Alin'i kontrol etmeliyim." Demir belimi daha sıkı kavrayıp beni kendine

çekti. "Hâlâ uyuyor, Ensar yanında. Doktor da bir saat önce geldi ve Alin'i kontrol edip iyi olduğunu söyledi."

Derin bir nefes alıp anında rahatladım. Gözlerimi yumup Demir'in sıcaklığından huzur buldum ve kokusunu içime çekerek hâlâ ağzımda olan kalbimi yatıştırmasına izin verdim. Dün gece benim için bir kâbustu. Kız kardeşimi kaybedebilecek olmak, Demir'in başına bir şey gelebileceğini düşünmek beni mahvetmişti. Başka insanlara karşı empati yoksunu olabilirdim fakat söz konusu sevdiklerim olduğunda özveriliydim. Öyle ki Demir ile Alin'in iyiliği için kendimi bile feda edebilirdim.

"Doktor yeni bir serum taktı," diye ekledi Demir. "Bugünü de uyuyarak geçirebilirmiş."

Hissettiğim hüzünle mırıldandım. "Sadece iyi olsun istiyorum."

"Endişelenme, zor kısmı atlattı."

Zor kısmın ne olduğundan emin değildim. Alin gücünü toparlayıp kendine geldiği an ondan edinebileceğim her bilginin başına üşüşecek, aç bir akbaba misali toplayabildiğim verilerin hepsini söke söke alacaktım. Bunu sadece kız kardeşim veya kendim için değil, öncelikle Demir adına yapmalıydım. Artık onu daha fazla zor durumda bırakamazdım.

Saçlarımı okşamaya devam ederken mırıldandı. "Ne düşünüyorsun, Persephone?"

Gerçeği söylemedim çünkü düşüncelerimi dile dökersem bana kızacağını biliyordum. Onun için hayatını zorlaştırmıyordum. Aksine yaşamına anlam katıyordum. Yine de inandığım bu değildi çünkü ben olmasam Demir gündelik hayatına devam ederek eğlenceli saatlerinin keyfini çıkarır, canını tehlikeye atmazdı. İç geçirerek aklımdan geçen başka bir şeyi dile döktüm. "Yatağının fazla rahat olduğunu. Artık burası benim odam, yastığını bırakamam."

Melodik bir gülüşle yüreğimi sardı. "Bütün gece göğsümde uyudun, yastıkta değil."

"Tamam işte benim yastığım göğsün."

Bana sıkıca sarılıp nefesimi kesti. "Benim olan her şey senin bebeğim."

"Odanı işgal etmemi ister misin cidden?"

Sorumla geriye çekilip çenemi kavradı ve başımı hafifçe geri atıp gözlerine bakmamı sağladı. Altın harelerinde binlerce yıldız vardı. Hepsi parıldıyor, bana yol gösteriyordu. Gülümsemesi fazla güzeldi. Ona dair her şey akıl kârı olamayacak düzeyde güzeldi. Tok sesi kalbimin ritmini bozdu. Belki de asıl yüreğimin bocalamasını sağlayan şey sözleriydi. "Helen,

Ninova

hayatımı işgal etmeni istiyorum," dediğinde boğazım düğümlendi. Vaat dolu sözleri karşısında emin olmak istedim. "Cidden mi?"

"Cidden."

"Bu bir nevi evlenme teklifiydi."

"Sana evlenme teklifi ettiğimde elimde bir yüzük olacak, Persephone," diyerek elini belime yerleştirip tenimi okşadı. "Dizlerimin üstüne çökerek, sana beni kendinle mükâfatlandırman için yalvaracağım."

"Böyle bir düşüncen var mı?" diye sorduğumda yanaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim. "Yani cidden evlenmek gibi bir planın?"

"Seninle evet."

"Ben olmazsam?"

"Senden başkasıyla hayır."

Yüzüme yayılan gülümsemeyle kendimi mutlu hissettim. Demir ciddi bir ifadeyle saçlarımı okşarken konuştu. "Sana anlatmam gerekenler var. Dün gece sen uyuduktan sonra bazı gelişmeler oldu."

Modum düştüğünde gözlerimi yumarak homurdandım. Bir günümüzün bile sakin ve dingin geçmemesi sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Saçlarımı geriye atarak hâlâ giyiyor olduğum korse ve eteğe göz attım. Üstümü değiştirmem ve duş almam gerektiğini fark edip doğrulduğumda Demir'e tatlı bir ifadeyle baktım. "Kendime gelene kadar bekleyebilir misin yoksa acil mi?"

Şakağımı öpüp yataktan kalktı. "Sana kahve hazırlayayım, bu sırada kendine gel." Başıyla odasının hemen dibindeki terası işaret etti. "On dakikaya buluşuruz."

Üstümdeki örtüyü ittim ve Demir'in odadan çıkmasıyla yataktan kalktım. Ardından ilk kez Demir'in odasında olduğumu fark ederek afalladım. Etrafa dikkatle bakıp her şeyi incelemeye başladım. Oldukça büyük bir odaydı. Hemen karşımda kalan siyaha boyanmış duvarın üstünde bir televizyon asılıydı. Onun karşısında ufak bir oturma köşesi vardı. Demir'in yatağı neredeyse üç kişilikti ve siyah saten bir örtüyle kaplıydı. Bakışlarım yatağın üstüne yerleştirilmiş tabloyu bulduğunda bir an nefesim kesildi.

Hades ile Persephone oldukları bariz olan bir çiftin görseliydi.

Mükemmel bir ressamlığın sonucuna bakarak afalladım. Tamamen mitoloji kitaplarından fırlamış gibiydi. Demir'in bu tabloyu ne zaman odasına yerleştirdiğini ve ne zamandır hayatına bir Persephone girmesini beklediğini merak ettim.

Bakışlarımı kızıl tutamlarda dolaştırdım. Porselen teni ve siyah geceliğiyle Hades'in kucağına oturmuş olan kadının gerçekten de beni

andırdığını fark ettim. Kollarını kadının beline dolamış olan adam ise Demir gibi altın harelere sahipti. Birlikte oldukça güzel gözüküyorlardı. Demir ile sevişirken aynadan bizi izlediğim anı hatırladım. Biz de birlikte oldukça güzel gözüküyorduk. Hâkim olamadığım tebessümümle yatak odasında adımladım ve Demir'in devasa giyinme odasını es geçerek banyoya girdim.

Üstümdekileri çıkarıp duş aldıktan sonra saçlarımı havluya sarıp vücudumu kuruladım. Demir'in siyah tişörtlerinden birini çıplak bedenimin üstüne geçirip banyodan çıktığımda terasta dikilen ve elindeki kahve kupasını kavramış manzarayı inceleyen adamı buldum. Ona doğru adımlarken saçlarımı havludan kurtarıp nemini almaya başladım.

Gözlerim kendi manzaramda tavaf etti. Siyah takım elbisesinin içinde cezbedici gözüken adama doğru yürürken şanslı bir kadın oluşumu tekrar idrak ettim. Ona yanaşıp kollarımı beline doladım ve başımı sırtına yasladım. Kokusunu içime çekip gözlerimi yumduğumda öğle güneşi bedenimi yaktı.

Demir bir elini benim elimin üstüne koyup parmaklarımı kavradı. Her ne kadar onunla bu vaziyette saatlerimi geçirmek istesem de anlatması gereken gelişmeleri dinlemek zorundaydım ve oyalanmam bir şey kazandırmayacaktı. Onu bıraktığımda az ilerideki koltuğa oturup sehpanın üzerindeki kahvelerden birini alıp bana uzattı.

"Teşekkür ederim," deyip kupayı elinden aldım. Bacaklarının arasına sızıp kucağına oturdum ve gövdesine yaslandım. Bir elimle kupamı kavrarken diğeriyle Demir'in siyah tutamlarını okşamaya başladım. "Afiyet olsun bebeğim."

"Anlat, Hades," diyerek gözlerimizi buluşturdum. "Ben uyurken neler olup bitti?"

Demir derin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı. Kalçamdaki eliyle tişörtünün üstünden tenimi okşadığında endişelendim. Yüzündeki ifade canımı sıkıyordu ve şu an en son ihtiyacım olan şey daha fazla gerilmek, panik olmaktı. Sorgulamak için getirdikleri adamın ölümünü dile getirip olanları anlattı. Adamın ölmesine neden olan çipi cebinden çıkarıp görüş açıma soktu. "Adamın ensesine yerleştirilmişti," dediğinde afalladım. "Uzaktan kontrol edilebilen cinslerden. Bu tasarıma aşinayım çünkü bende de bir tane vardı."

Pekâlâ, kesinlikle yanlış duymuş olmalıydım. Demir ciddi ciddi ensesinde onu öldürebilecek bir şey taşıyor olamazdı. Olmamalıydı çünkü böyle bir halt yediyse çipten önce onu kendi ellerimle imha ederdim.

Yüzümdeki ifade karşısında düşüncelerimi okumuş gibi konuştu. "Benimki deri altı implantlarından değildi. Sadece yanımda taşıyordum ve DNA'mla özleştiği için kontrolü tamamen bana aitti. Geçen gece fabrikayı patlatmak için kullandım. Bu yüzden artık yok."

"Senin beynin neden normal çalışmıyor?" diye isyan ettiğimde panikatak seviyem arşa çıkmıştı. "Ciddi ciddi seni öldürebilecek bir cihazı yanında taşıyor olmana inanamıyorum, Demir."

Kucağından kalkacağım sırada iki koluyla belimi sıkıca sardı ve bana müsaade etmedi. Elimdeki kupayı bir kenara bırakırken kahveyi dökmek istemedim. Ellerimdeki titreme yüzünden her an üstümüzü batırabilirdim ve tenimde yeni yanıklar oluşmasına hiç ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olmayan şeylerden bir diğeri de Demir'in ölüm riskiydi. Gözlerimin içine baktığında harelerindeki yangını gördüm lâkin umursamadım. Kalbim deli gibi atarken kale alabildiğim yegâne şey hayatıydı.

"Sadece bir güvenlik önlemiydi, Persephone."

"Umurumda değil," diyerek bakışlarımızı mühürledim. "Yemin ederim kendine bir zarar gelmesine neden olursan seni mahvederim. O salak çipi de-"

Uzanıp dudağımın kenarını öptüğünde sözümü kesmiş oldu. Alaylı bir tebessümle geriye çekilip gözlerimin içine baktı. "Bana bir şey olursa çok mu üzülürsün?" dediğinde omzuna bir tane geçirerek kıkırdamasını sağladım. Hayret ve sinirle yanıt verdim. "Saçma sapan sorular sorma, Demir. Özellikle de ben hâlâ dün gecenin etkisindeyken."

Bütün pişmanlığıyla sertçe yutkundu. "Özür dilerim bebeğim."

Anlatmaya devam etmesini istediğimde konuştu. Dünkü fabrikada buldukları çipler, elindeki ufak çipin bir replikasıydı. Tam olarak birebir değildi ve Doğu detaylı bir inceleme yaptıklarında işe yaramadıklarını öğrenmişlerdi. Anlaşılan birileri o laboratuvarda çipleri kopyalamaya, daha fazlasını yaratmaya çalışmış lâkin başarılı olamamıştı. Demir fabrikada ölen adamların paralı asker olduğunu söyledi. Acemi olduklarını vurgulamıştı. Bu yüzden bu işin amatörce olduğunu düşünüyordu.

"Kim tasarladı ki bu çipi?"

"Benimkini tasarlayan adamla aynı kişi. Kendisi ülkenin bir numaralı teknoloji şirketine sahip. Silikon vadisinde ciddi yatırımları olan bir adam. Uluslararası bir ünü var. Son teknoloji bütün tasarımlar onun patentindedir." Sinirle homurdandı. "Globaldeki bütün teknoloji dehalarıyla ortak işleri olan, bununla kafayı bozmuş biri."

"Sen bu adamı tanıyor musun?"

"Evet, eski bir dost diyebiliriz. Bir zamanlar her gecesini İnferno'da geçirirdi ama evlenince düzenli hayata geçti. Sabah arayıp onunla çip hakkında konuşmak istedim ama ulaşamadım. Bana oğlunun doğum günü için akşam gerçekleşecek olan davete gelmemi ve o sırada konuşabileceğimizi söyleyen bir mesaj gönderdi."

Tek kaşımı kaldırarak sorguladım. "Öyleyse davete gideceğiz?"

"Gideceğiz. Onunla konuşursam bana bu çipleri kimin satın aldığını söyler."

"Emin misin?"

"Evet."

Omuzlarımı silktim. "Böyle şeyler müşteri gizliliğine girmiyor mu?"

"Evet." Bilmiş bir tavırla tebessüm etti. "Ama ona yaptığım onca iyilikten sonra bana istediğimi vermek zorunda."

Detayları öğrenmek istemedim çünkü içimden bir ses alacağım yanıtlardan hoşlanmayabileceğimi söylüyordu. Başımı sallayarak akşam için kendimi zihnen hazırladım. Demir'in elindeki çipi alıp incelerken içimi kemiren şüpheyi dile dökmeye çalıştım. "Bunlardan biri, belki de-"

"Alin'e tüm vücut MR taraması yaptırdım."

Girdiğim şokla ona baktım. "Ne? Ne ara?"

"Dün gecenin bir yarısı, onu hastaneye sevk ettirdim. Kontrollerden sonra geri geldiler. Bu süreçte Alin kendinde değildi ama Ensar hep yanındaydı. Vücudunda bunlardan birinin olup olmama ihtimalini eleyip kesinlik kazanmak istedim. Ve endişelenecek bir şey yok bebeğim, Alin temiz."

Boğazımdan göğsüme sıcak bir sızı aktı. Demir'in zekâsı ve düşünceli hali, beni kendisine sadece minnettar değil, deli divane aşık da etti. Aksi mümkün olabilir miydi? İnsan böyle bir adama nasıl yenilmezdi? Gerçi bu bir yenilgi değildi. Bu büyük bir zafer tadı veriyordu.

"İyi ki varsın," diye fısıldadım.

İki parmağını öpüp dudaklarıma yerleştirdiğinde sıcaklığıyla yumuşayan tenine dudaklarımı bastırdım ve gözlerine bakmaya devam ederken, "Siz fabrikadan çıkarken altı arabalık bir konvoy fabrikaya yaklaşıyordu," diyerek şüphelerimi dile getirdim. "Neredeyse küçük bir ordu. Cidden demem bu kadar adamı ne için kullanmaya çalışıyor olabilir? Onların enselerine, ölümlerine neden olabilecek bir çip yerleştirmesinin nedeni nedir?"

"Bilemiyorum, Persephone."

İç geçirdim. "Önce beni kaçırmaya çalıştı. Sonra Alin'i takip ettirdi ve onu kaçırdı. Yaralı olduğunu öğrenip tedavisini yaptırdı. Niye Alin'i fabrikada bıraktı? Kendisi nerede? Amacına ulaşıp beni elde edemediği için

o çiplerden birini Alin'in vücuduna yerleştirip ona hayatı karşılığında her istediğini yaptırtabilirdi sonuçta, değil mi?"

"Adamların ensesindeki çipleri çıkartıp bir başkasına takamazdı, bu şekilde çalışmıyorlar. Ve belki de planı tam olarak buydu, Alin'e takabilmek için o çiplerden üretip durdu ama başarılı olamadı. Dedenin nerede olduğuna gelirsek," dedi ve soluklandı. "Onu saklandığı yerden çıkaracağız, az kaldı."

Teknoloji, çip ve Alin, her şey onun uzmanlık alanıydı ama çok fazla eksik parça vardı.

Başımı omzuna koyup tahmin yürütmeyi bıraktım. Neler olduğunu bu şekilde öğrenemezdim. Düşünmekle vakit kaybetmek yerine eylemlerle bilgi kazanmalıydım. Kucağından kalkmadan önce ona sıkıca sarıldım. "Ben Alin'e bakıp üstümü değiştireceğim." Geriye çekildim. "Akşam için bir hediye alsak iyi olur. Çocuğun doğum gününe elimiz boş gidemeyiz."

Başını sallayarak yerinden kalktı. "Halledeceğim, Persephone."

Birlikte odadan çıktığımızda doğruca aylardır kaldığım diğer odaya girdim. Ensar dün geceden beri oturduğu sandalyeden kalkıp beni selamladığında bir an ne tepki vereceğimi bilemedim. Tebessüm ederek yatağa yanaştım. Demir'in tişörtü neredeyse dizlerime eriştiği için bir elbise giyiyor gibiydim. Bu yüzden rahatlıkla hareket edebildim. Uyuyan kardeşime göz atarak iç geçirdiğimde göğsüm sızladı. Savunmasız gözüküyordu, bu haline alışık olmamak beni daha da mahvetti. Rengi yerine gelmişti ve düne kıyasla daha iyi duruyordu. Yine de gözlerini açmadığı sürece içim asla rahat edemeyecekti.

"Doktor iyi olduğunu söyledi."

"Daha da iyi olacak." Uzanıp kızıl tutamlarını okşadım ve yanağını öptüm. "Sadece dinlenmesi gerek."

"Bir ara kendine gelir gibi oldu," diyen adamla hızla ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda omuzlarını silkerek ekledi. "Beşinci kartla ilgili bir şeyler mırıldandı ama anlamadım."

Beşinci kart.

Kardeşimi bıçaklayan kadın.

Sinirle dişlerimi sıkıp başımı salladım ve Alin'i bir kez daha öpüp üstünü örttüm. Giyinme odama girip ardımdan kapıyı kapattığımda burnumdan soluyordum. Saçlarımı omzumun ardına itip ensemi kavradığımda sakinleşmeye çalıştım. Zihnimdeki güvenli alanıma giderek yükselen nabzımı düzene sokmayı denedim.

Bana binlerce yara sunabilirler, ruhumu da bedenimi de delik deşik edebilirlerdi. Sevdiklerimin iyi olması için gerekirse bütün acıları üstlenebilir, kendimden vazgeçebilirdim ama onlara bir şey olursa, yüzleri gülsün, sağlıkları yerinde olsun diye yüreğimi sunabileceğim insanlardan biri bile zarar görürse, işte o zaman ortaya bambaşka bir yüzüm çıkardı.

Üstüme gelen duvarları ittirmeye çalıştım ve çığlığımı bastırdım.

Her şeyi, bütün hislerimi, öğrendiğim gibi derine gömdüm. Öylesine derine gömdüm ve büyük bir şiddetle direnç uyguladım ki saniyelerin ardından benden geriye içi boş bir beden kaldı.

Yazlık elbiselerimden birini giydim. Sandaletlerimi ayağıma geçirip banyoya girdim. Saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra göz altımdaki kızarıklıkları kapattım. Yanık kremimi sürüp tekrar Alin ile Ensar'ın yanına döndüğümdeyse sandalyede oturan adama baktım. Yorgun gözükmesi dün gece uyumadığını anlamamı sağladı. O kız kardeşimin başında dikilirken benim rüyalar aleminde gezmiş olmam kendime kızmama neden oldu. Ne ara bayıldığımı bile anlamadan uykuya teslim olmuş olmam bir bahane olamazdı. Gerçi içimden bir ses, dün gece uyumayıp Alin'in başında bekleseydim bile Ensar'ın bir saniyeliğine dahi gözlerini kapatıp dinlenmeyeceğini söylüyordu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" deyip tebessüm ettim. "Dünden beri uyumadın. İstersen biraz dinlen. Ben Alin'in yanında olacağım."

Sertçe yutkunup gözlerini Alin'den çekti ve bana baktı. "Teşekkür ederim ama Alin'i bırakmak istemiyorum. Ayrıca yarım saat önce bir şeyler atıştırdım." Alayla tebessüm etti. "Demir Karadağ, sandviç yapmasını becerebiliyormuş."

Demir'in sandviç yapmasına değil, onu Ensar'a ikram etmesine ciddi ciddi şaşırmıştım. Sonra kendi kendime gülümsedim. Ne kadar inkâr etse de aslen kibar bir adamdı. Bunu ona söylersem inkâr etmeden duramazdı ama ben kalbinin altından olduğunu biliyordum.

"Kahve ister misin?"

Sorumla Ensar başını salladı. "Zahmet olmazsa."

Odadan çıkıp mutfağa ilerledim. Tezgâha yaslanmış elindeki tablete çatık kaşlarla bakan ikiliyi bulduğumda bir an adımlarımı yavaşlatarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Demir varlığımı hissetmiş gibi başını kaldırıp gözlerimizi buluşturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarak ona yanaştım. Elini belime yerleştirip beni kendine doğru çekti ve tableti işaret etti. "Alin'i yaralayan ve

beşinci kartla kaçan Ayça Olcay ile ilgili Doğu'ya araştırma yaptırmıştım. Bulduklarına bakıyorduk."

"Ne buldun?" diye sordum Doğu'ya.

Doğrularak gözlerime baktı. "Alin ile üniversiteden arkadaşlarmış. İstanbul'da yaşıyor ve üniversiteden başka bir arkadaşıyla aynı evde kalıyor. Adını sistemde araştırırken dün gece yapılan bir aramaya ulaştım. Ayça'nın ev arkadaşı polisi arayarak şikâyette bulunmuş çünkü Ayça kanlı bir tişörtle eve gidip kriz geçirmiş. Kızın psikolojik tedavi geçmişi var ve daha önce özel bir hastanede aylarca kalmış. Dün gece de polisler ailesiyle iletişime geçmiş, Ayça olaydan iki saat sonra o özel hastaneye tekrar yatırılmış ve şu an tedavi altındaymış."

Açılan ağzımı kapatarak kaşlarımı çattım. "Hangi hastane?"

"Özel Mod Hastanesi."

"Gerçekten mi?" diyerek şaşkınlığımı sesime yansıttım. "Üniversiteden mezun olduğum ilk yıl o hastanede sekiz ay çalıştım. Hâlâ görüştüğüm ve orada çalışan hocalarım var."

Demir şüpheyle bana baktı. "Bu bir tesadüf değil gibi."

Paranoyaklığının gereksiz olduğunu düşünerek açıkladım. "İstanbul'da zaten üç tane böyle hastane var ve ben hepsinde staj yaptım ya da çalıştım. O yüzden tesadüf olması çok muhtemel."

Doğu esneyerek gözlerini ovuşturdu. Oldukça yorgun görünüyordu ki Demir düşüncelerimi duymuş gibi konuştu. "Dünden beri hiç dinlenmedin. Günün geri kalanında izinlisin, git biraz uyu."

"Emin misin patron?" diye sordu Doğu. "Bana ihtiyacın olabilir."

Demir gülümsedi. "Eminim, git dinlen. Sana ihtiyacım olduğunda o keskin zekânı teklemeden kullanabilmen gerek ve uykusuzken bunu yapamazsın."

"Sağ ol patron," diyen Doğu yüzüne yerleşen koca gülümsemesiyle tabletine uzandı.

"Doğu," dedi Demir ve genç adamın ona bakmasını sağladı. "Teşekkür ederim."

Gösterdiği minnet karşısında tek afallayan ben değildim. Doğu ona teşekkür eden adama ikinci bir kafası varmış gibi bakarken adeta küçük dilini yutmuştu. Açık kalan ağzını kapatıp sertçe yutkunduğunda omuzlarındaki gerilmeyi fark ettim. "Sadece işimi yapıyorum patron."

Demir genişleyen tebessümüyle başını salladıktan sonra Doğu'ya kapıyı işaret etti. Onun gidişiyle Demir'e dönüp garip atmosfere son noktayı koydum. "Hastaneye gitmeliyiz, Ayça'yla konuşmamız gerek. Beşinci kartı

bir yere saklamış ya da birine emanet etmiş olmalı. Alin kendine gelmeden o kartı bulmak istiyorum." Sinirle ekledim. "Ayrıca Ayça'ya söyleyecek iki çift lafım var."

Demir tek kaşını kaldırarak sorguladı. "Laf mı eylem mi?"

"İkisi de."

Altın hareleri bir güneş misali parlaktı. "Kadınım ne isterse, onu alır. Gidelim, *moya koroleva*."

Ensar'a kahve götürüp onu haberdar ettikten sonra odadan çıktım ve salona giriş yapan Halit'i fark ettim. Kazadan beri izinliydi ve şimdi daha iyi görünüyor olması beni mutlu etmişti. Kolu hâlâ alçıdaydı fakat yüzündeki morluklar geçmişti. Bakışlarımız buluştuğunda aynı anda gülümsedik. Ona doğru adımlayıp yavaşça sarıldığımda bir an kasıldı. Bunun tek nedeniyse bize dik dik bakan adamdı lâkin Hades'i umursamadım çünkü Halit'e olan minnettarlığımı göstermeliydim.

Geriye çekilip gülümsememi genişlettim. "İşinin başına döndün sonunda," diyerek dalga geçtim. "Yokluğunda günlerim sıkıcı geçti çünkü sataşabileceğim bir korumam yoktu."

"Beni özlemenize sevindim, Helen Hanım."

Elimi sağlam koluna yerleştirdim. "Ben de iyi olmana sevindim, Halit." Gözlerimi kısarak sorguladım. "Ama burada ne işin var? Dinleniyor olman gerekirdi."

"Alin ile Ensar'ı yalnız bırakmak istemedim." Demir'in sözleriyle anlayışla başımı salladım. Açıkçası kız kardeşim ve sarışın motorcunun dokuzuncu çemberdeki varlıklarına bile alışamıyordum. Benim için Hades'in konfor alanından vazgeçip böyle bir istisna yapması dahi afallatıcıydı fakat söz konusu ben olduğumda bir sınırı yok gibi duruyordu.

"Gözlerin üzerlerinde olsun," diye emreden Demir bana döndü. "Hazırsan gidelim. Akşamki parti için de geç kalmamamız gerek."

Uzanıp elini tuttum ve parmaklarımızı kenetledim.

Otoparka dek el ele yürüyüp cehenneminde ilerledik. Araca bindiğimizde emniyet kemerimi takıp arkama yaslandım. Demir ise aracı çalıştırıp yola koyuldu. İstanbul sokaklarında ilerlemeye başladığımızda sözleriyle ona baktım. "Demek bu hastanede çalışmıştın."

"Evet, dediğim gibi orada çalışan ve hâlâ görüştüğüm hocalarım var. Ayça'nın durumunu öğrenebiliriz ve belki onunla bir görüşme ayarlayabilirim."

"Buna izin verirler mi?"

"Normalde hayır ama bir yolunu bulabileceğime eminim."

Yüzündeki gülümsemeyle bana baktığında ona karşılık verdim. Yolculuğun geri kalanında susup radyodan yayılan müziği dinledik. Hastaneye vardığımızda Demir aracını yolun kenarına park etti. Aşağı inip merdivenleri tırmandık. İçeriye girip dedektörün altından geçtiğimizde karşılaştığım güvenlik görevlisiyle gülümsedim. "Mustafa abi nasılsın?"

"Aaa, Helen Hanım," diyerek adam şaşkın ifadesiyle güldü. "Uzun zaman oldu sizi görmeyeli, iyiyim efendim biz hep aynıyız, bıraktığınız gibi. Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim."

"Ziyarete mi geldiniz?"

Sorusuyla başımı salladım. "Cavit Hoca'yla görüşmem gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"EKT'de olabilir," dedikten sonra saatine baktı. "Ya da odasındadır."

Demir'i ardımdan çekiştirdiğimde merdivenlere adımladık çünkü asansörler sadece kartla çalışıyordu ve kartlar bir tek görevlilerde ya da psikologlarda vardı. Bu yüzden hastaların kaldığı alana çıkmak istiyorsak birinin bize önderlik etmesi gerekirdi. Karta sahip olabilmek için Cavit Hoca'yla görüşmeliydik. Kendisi hastanenin ortaklarındandı ve uzun yıllardır burada çalışıyordu. Onun haberi olmadan tek bir kuş bile uçmazdı.

Odasının olduğu kata ulaştığımızda Demir'i uyardım. "Konuşmayı bana bırak. Cavit Hoca prensipli adamdır ve zekidir. Bir sorun olduğunu anlarsa peşini bırakmaz."

"Kontrol sende, Persephone."

Verdiği yetkiyle gülümsedim. Odanın kapısının önünde dikildiğimizde yumruk yaptığım elimi iki kere ahşaba vurdum. Saniyeler içinde gel yanıtını aldığımızda kapıyı açıp içeriye girdim. Masasının ardında oturan beyaz önlüklü ellili yaşlardaki adam görüş açımı doldurdu. Bana akıl hocalığı yapan adam gözlüklerinin ardından yüzüme bakakaldı. Saniyeler içinde şaşkınlığından sıyrılıp gülümsedi ve oturduğu yerden kalkıp bana doğru adımladı. "Helen, ne güzel bir sürpriz bu."

"Merhaba hocam," diyerek bana yanaşan adama sarıldım. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasılsınız?"

Geriye çekilip yüzüme baktı. "Ben iyiyim, asıl sen nasılsın? En son kliniğinin açılışında görüşmüştük. Bir daha da haber alamadım senden. Yoğunsundur tabii, dergilerden gördüğüm kadarıyla kendini bambaşka bir seviyeye getirmişsin." Babacan bir tavırla omzuma dokundu. "Seninle gurur duydum."

İçimdeki sıcaklıkla mutlu oldum. Cavit Hoca her zaman bana yol gösteren biriydi. Burada çalıştığım zamanlarda bana bildiği her şeyi öğretmiş, asistanlığını yapmama izin vermişti. Onun sayesinde şu an olduğum konuma varabildiğimi rahatlıkla dile getirebilirdim.

"Teşekkür ederim hocam."

Cavit Hoca'nın gözleri Demir'e kaydı. Başıyla selam verdiğinde Demir de aynı şekilde karşılıkta bulundu. Tekrar bana bakan adamla konuya girdim. "Hocam aslında sizden bir şey rica etmek için geldim."

"Tabii buyur."

Odanın uç köşesini işaret ettiğimde hafifçe kaşlarını çattı lâkin tek kelime etmedi. Aklımdan geçen fikri Demir'e söylememiştim çünkü merdivenlerden çıktığımız o kısa sürede zihnime gelen bir düşünceydi. Ve daha mantıklı bir plan bulamıyor, bunun işimize yarayabileceğine inanıyordum.

Cavit Hoca'yla uzaklaşıp odanın köşesinde kalan kütüphanenin önünde durduk. Desibelimi alçak tutarak sadece onun duyabileceği bir tonlamada konuştum. "Hocam biliyorum normalde böyle bir şey mümkün değil ama gördüğünüz adam uzun zamandır benim danışanım ve dissosiyatif kimlik bozukluğu yaşıyor. Bu yüzden yatış yapması gerektiğini düşünüyorum ama çekinceleri var. Ben de hastaneyi göstermek, ona korkulacak bir şey olmadığını anlatmak istedim."

"Dissosiyatif kimlik bozukluğu mu?"

"Kendisi aslında ünlü bir işadamı ama süperegosuyla çatışma halinde. Bu yüzden kendine alternatif bir kimlik yaratmış. Uzun zamandır da o kişilikle yaşıyor."

Cavit Hoca gözlüklerinin ardından Demir'i süzdü. Bakışlarını takip ederek köşede kalan ve kitapları inceleyen adama baktım. Demir'in Hades isminin sadece bir takma ad olmadığını biliyor, işin diğer yönünü görebiliyordum. Bunun uzun zamandır farkındaydım. Hades kişiliği bir savunma mekanizmasıydı. Küçükken yaşadığı travmaların ardından kendini korumak için daha acımasız ve yenilmez bir versiyonunu yaratmış, ona sığınmıştı. Hades'i hem kendiyle özdeşleştirmiş hem de kendinden ayrı tutarak ikinci bir benlik olmasına izin vermişti. Aynı şekilde kendini cehennemle cezalandırıyor çünkü cennet gibi içinde iyi ve ödül bulunduran bir şeyi hak etmediğini düşünüyordu.

"Kişiliğinin detayları ne?"

"Yunan mitolojisinden Hades," diyerek önüme döndüm. "Cehenneme ait olduğunu hatta oranın kralı olduğunu düşünüyor."

Cavit Hoca'nın tek kaşı havalandı. "Cehenneme ait olmak mı?"

"Evet, öyle ki kendine ait bir cehennemi var."

Detaylara girmek istemedim ama itiraf etmeliydim ki bir meslektaşımdan bu konuda fikir almak isterdim. Demir'in durumunun tanı koyulabilecek bir ölçüde olduğunu düşünmüyordum. Gerçekten dissosiyatif kimlik bozukluğu yoktu. Travmaları yüzünden güçlü bir inkâr ve savunma mekanizmaları geliştiren, kendini bu şekilde koruma altına alan bir adam vardı. Çocuk aklını korumaya çalışan, büyüdüğünde vicdanına yenilen, içsel çatışmalar yaşayarak savaşçı haline gelen biriydi. Bir noktada herkes, hepimiz gibiydi.

Beni dinleyen adamın ilgisini çeken bir olay anlattığımdan bize katlarda gezme imkânı verme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. Bu yüzden bana bakmadan mırıldandığında aldığım yanıt şaşırtmadı. "İlginç bir vaka. Gerçekten çok ilginç. Ne zamandır terapi görüyor?"

"Altı ay," diyerek yalan söyledim.

Başını sallayan hocam gözlüklerini düzelterek tekrar Demir'e baktı. Mesleki ilgisi, keşfetmek isteyen yanı o kadar baskındı ki ifadesini ele geçirmişti. Kendi gözleriyle görmek istercesine yüzüne yerleştirdiği tebessümle seslendi. "Hades?"

"Efendim?"

Demir bilinçsizce cevap verip bize baktığında bir an yanımdaki adamın ona sesleniş şeklini idrak edip afalladı. Bakışlarımızı buluşturup göz kırptığımda benden aldığı işaretle tebessüm etti.

"Helen biraz bahsetti," diyen hocam dostane bir tavır takındı. "Sanırım kendinize ait bir cehenneminiz varmış."

Bakışları yüzümü tavaf ettikten sonra yanımdaki adamı buldu. Demir ellerini ceplerine iliştirerek başını salladı. "Evet var. Bir akşam sizleri de ağırlamak isterim. Hatta eşinizi de getirin." Alaycılığı arsızlığına karışıyordu. "Tabii varsa."

Cavit Hoca danışanlarına bakarken yüzüne yerleştirdiği mesafeli lâkin rahatlatıcı ifadeyi bir maske gibi kuşandı. "Teklif için teşekkürler, belki bir gün geliriz."

Mecazi sandığı mekânın gerçek olduğunu bilse ne tepki verirdi merak ettim.

Cebinden katlara giden asansörün kartını çıkaran Cavit Hoca'ya baktım. "Kimseye bir şey söyleme ve acele et." Kartı alacağım sırada geriye çekilip kurnaz bir gülümsemeyle ekledi. "Ayrıca seans kayıtlarını bana göstereceğine söz ver."

Etik değildi ve göstermeyeceğimi biliyordu ama benimle uğraşmayı severdi. Sahte bir sırıtışla kartı elinden aldım. "Merak etmeyin hocam, varlığımızla yokluğumuz bir olacak."

Tek kaşını kaldırarak homurdandı. "Söz konusu sensen bu pek mümkün değil, Helen. Asistanlık yaptığın yılları hatırlatırım. Senin yüzünden diğer stajyerler travma geçirmişti."

"Onlar benim kadar atılgan değilse bu benim suçum mu?"

"Onlara zaman tanımıyordun."

"Sonunda iş teklifini alan ben olduğuma göre pişman olmamı bekleyemezsiniz."

Cavit Hoca gülümseyerek başını iki yana salladı. "İşin bitince kartı getirmeyi unutma."

Odadan çıkıp koridorda adımlamaya başladığımızda altın harelerini üzerime dikmiş olan adama dönerek açıklama yaptım. "Katlara çıkan kartı alabilmek için senin danışanım olduğunu ve kimlik bozukluğu yaşadığını söyledim."

"Kimlik bozukluğu mu?"

"Gerçekten öyle düşünmüyorum," diyerek açıkladım. "Ama Hades'le bir araya getirince Cavit Hoca'nın ilgisini çekecek bir vaka olabileceğine emindim ve öyle de oldu."

Yapay bir alınganlıkla gözlerini kıstı. "Beni kullandın, Helen." Kolunu omzuma atarak bedenimi kendine çekti ve sırıttı. "Şu an gözüme ne kadar çekici geldiğin hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"İnanılmazsın," diye kıkırdayarak başımı salladım.

Kartı okutup asansöre bindiğimizde ilk katın düğmesine bastım. Ayça'nın hangi katta olduğunu öğrenmek istiyorsam her katta bulunan lobideki resepsiyonlardan birine ulaşmalı ve bilgisayardan hasta dosyasına bakmalıydım. İlk kata ulaştığımızda önden ilerledim. Geniş alanda adımlayarak etrafa baktım. Birinci kat ergenlik çağındaki hastalardan oluşuyordu. Çalıştığım zamanlarda burası yetkim dışındaydı fakat arada gelir ortamı gözlemlerdim. Genellikle bu saatlerde herkes ortak alanda olur ve oyun oynarlar ya da etkinlik saati olduğu için çizim yaparlardı. Bu yüzden kat şu an oldukça sessizdi ama her zamanki gibi resepsiyonda en az bir kişi olma kuralı bozulmamış, biri bekçi olarak bırakılmıştı.

Göz göze geldiğim hemşireyle gülümsedim. "Helen Hanım," diyerek tebessüm eden Gülcan yerinden kalktı. "Sizi uzun zamandır görmüyordum, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sorusuyla derin bir nefes aldım. "Aslında eski dosyalarımdan birine bakmak için bilgisayarı kullanmam gerek. Arşivde kayıtlı olan bir danışanımla ilgili."

Gülcan tereddütle sordu. "Cavit Hoca'nın haberi var mı?"

"Evet elbette," diyerek resepsiyonun ardına adımladım. "Az önce odasındaydım."

Gülcan bana alan tanıyarak geri çekildikten sonra etrafa baktı ve çekingen bir tavırla konuştu. "Siz buradayken iki dakika lavaboya gidebilir miyim?" dedikten sonra ekledi. "Diğer hemşireler etkinlik odasında diye burayı yalnız bırakamadım."

"Tabii ki, merak etme sen gelene kadar dururum."

"Teşekkürler."

Hızla adımlayarak uzaklaştığında sandalyesine oturup bilgisayarı açtım ve hasta kayıtlarını tutan uygulamaya girip arama butonuna Ayça'nın adını ve soy ismini yazdım. Demir ardıma gelip bir elini masaya diğerini sandalyemin arkasına yerleştirerek üzerime eğildi ve ekrana baktı. Ayça'nın dosyası ve adı ekranda belirdiğinde kaşlarımı çattım. "Dördüncü kattaki kapalı servise almışlar, intihar riskinden dolayı."

Dosyasında yazılanları okudukça kaşlarım daha çok çatıldı.

Hastalığının bir tanısı vardı. Paranoid şizofreni olduğu düşünülüyordu. Gördüklerimi Demir'e aktardım. "İlk teşhis aldığında on yedi yaşındaymış. Takip edildiğine inanıyormuş ve öfkeli yapısıyla saldırgan bir tutum sergilediği için ilk yatışı yapılmış. Yıllar içinde belirtiler artış göstermiş ve sanrılar başlamış, ikinci yatışının nedeni annesinin onu kendi kendine konuşurken yakalaması. Paranoid şizofrenide bazen hastalar kişilik bölünmeleri yaşayabiliyorlar, belki onunki de böyle bir şeydir."

"Tuhaf."

Demir'in sözleriyle iç geçirdim. "Aslında bu en yaygın şizofreni türüdür. Son üç yıldır semptomlar olumlu yöndeymiş ve ilaç kullanımıyla çoğu belirtiler kontrol altına alınmış ama bir şey onu tetiklemiş olmalı ki tekrar olumsuz semptomlar göstermeye başlamış."

"Alin paranoyaklığından bahsetmişti."

"Evet ama bu derece olduğunu söylememişti." Sistemden çıktım. "Belki Alin de bilmiyordu." Sandalyeden kalkıp bilgisayardan uzaklaştım. "Oda numarasını öğrendim. Gidip onunla konuşup kartın yerini öğrensek iyi olur. Belki bazı sorularımızı da cevaplayabilir. Mesela neden kız kardeşimi bıçaklama gereği duyduğu gibi."

Demir elini yanağıma yerleştirip gözlerimin içine baktı. "Alin iyi ve güvende, Persephone."

Hatırlamaya ihtiyacım vardı ve Demir'in bunu fark etmiş olması göğsümü sızlattı. Yanağımın üstündeki elini tutarak tebessüm ettim. Gözucuyla Gülcan'ın bize doğru yaklaştığını görüp geriye çekildim. O gelip yerini aldığında Demir'le tekrar asansöre bindik ve vakit kaybetmeden dördüncü kata çıktık. Dördüncü katta durumu ağır olan hastalar kalırdı. Bu katı avucumun içi gibi biliyordum çünkü psikolog olarak çalıştığım zamanlar görevli olduğum yer burasıydı.

Kata adım attığımız an ağır bir ilaç kokusu yüzüme çarptı. Uzun zaman sonra bu kokuyla karşılaşmak eski anılarımı geri getirmişti. Koridorda yürüyüp ortak alan olan ve resepsiyonun bulunduğu yere vardık. Dördüncü katın etkinlik saati farklı olduğu için ortalarda kimseler yoktu. Normalde hastaların odasına girmek yasaktı. Bu yüzden fark edilmememiz gerekiyordu. Her yerde kamera olduğu için bu zordu. Bundan dolayı bizi inceleyen iki hemşireye yalan söylemem gerekiyordu.

Onlara doğru adımladığımda Demir ardımdan geldi. Yüzüme bir tebessüm iliştirip genç hemşireye doğru mırıldandım. "Merhaba, potansiyel bir yatış var da Cavit Hoca önceden odayı göstermemi istedi." Başımla Demir'i işaret ettim. "Kendisi benim danışanım, o yüzden eşlik edeceğim."

Hemşire beni ardından Demir'i inceledi ve elimde tuttuğum kartı fark ederek rahat bir nefes verdi. Başını sallayıp bilgisayara baktı. "Şu an 407 ve 410 numaralı odalarımız boş. Beyefendinin bekleyenler listesinde adı var mı?"

"Hayır yok, biraz ekstrem bir durum."

"Ah anlıyorum," diyen hemşire etrafa göz attı. "Hastalar şu an odalarında ama yarım saate etkinlik için ortak alana gelecekler. Bu süre zarfında odaya bakabilirsiniz ve beyefendi isterse etkinlik saatini gözlemleyebilir. Ayrıca imkânlarımızdan da bahsedebilir ya da bilgilendirme broşürlerimizden verebiliriz."

Tebessümümü yüzümden silmemeye gayret ettim. "Teşekkürler, ben gerekli bilgilendirmeyi yaparım ama etkinlik saatine katılabiliriz."

"Nasıl isterseniz."

Resepsiyondan uzaklaşıp odaların olduğu koridora girdiğimizde Demir'in sesini işittim. "Ayça'nın oda numarası ne?"

"408," diyerek etrafa göz attım. "410'un yanında."

Koridorun sonundan sağa döndüğümüzde Ayça'nın kaldığı odanın kapısını gördüm. İçimde beliren öfkeye sımsıkı tutundum. Odaya doğru

adımladığımızda gözucuyla tepemizdeki hareket sensörlü kameraya baktım. "İlk önce 410'a gireceğiz. Kamera on beş saniyede bir koridorun bir ucundan diğerine döner, o on beş saniyelik aralıkta Ayça'nın odasına sızmamız gerek."

"Heyecanlı," diyerek sırıtan adam bir çocuk gibi ellerini birbirine sürttü. "Akıl hastanesinde köşe kapmaca oynamak her zaman yapılacaklar listemde vardı."

"Akıl hastanesi biraz ağır oldu."

Alaylı sözlerimle gözlerini devirdi. 410 numaralı boş odaya girdiğimizde kapının üstündeki yuvarlak camdan dışarıya baktım. Kamera açısı değişmeye başladığında hızla kapıyı açtım ve Demir'i çekiştirip Ayça'nın odasına adeta daldım. Ardımızdan kapıyı kapatıp yuvarlak camdan tekrar koridora baktığımda kameranın eski konumuna gelmek üzere olduğunu gördüm.

Bizi kayda almadığından emin olarak önüme döndüğümde karşılaştığım tabloyla göğsümdeki yangın benliğimi sardı. Dişlerimi sıkarak Demir'in yanında durdum ve birkaç adım ilerimizdeki kıza göz attım.

Küt kısa saçları birbirine girmiş, üstüne geçirilen siyah pijama takımı onu adeta yutmuştu. Odanın köşesinde, yere oturmuş, ellerini saçlarının arasına geçirmiş, bir şeyler mırıldanıyordu. Kötü gözüküyordu ve bu bir an beni sorgulamaya itti. Karşımdaki genç kızın daha sadece yirmi yaşında olduğunu hatırladım. Kız kardeşimle aynı yaşta, aynı okuldaydı ve psikolojik bir rahatsızlığı vardı. Her ne kadar Alin'i ölümün kıyısına götürdüğü için ona öfkeli olsam da bir psikolog olarak en iyi ben bilirdim ki bunu bilinçli ve berrak bir zihinle yapmamıştı.

Onu ürkütmemeye çalışarak yavaşça adımladım. Demir bir köşede ellerini ceplerine iliştirip beklerken her an atağa geçebilecek gibiydi lâkin şimdilik bütün ipleri elime bırakmıştı. Kızın önünde durduğumda anlamsız mırıltılarına bir açıklık getirmeye çalışarak kulak kabarttım. Dudaklarından dökülen sözlerin birini bile anlayamadım. Bu yüzden yavaşça eğilip onunla göz hizasına gelerek seslendim. "Ayça."

Yerinden sıçrayarak korku dolu bakışlarıyla bana bakan kızla gözlerimiz buluştuğunda içime koca bir taş oturdu. Kahverengi gözlerindeki korku öylesine yoğundu ki bir an gerçek bir tehlike olup olmadığını sorguladım. Yanağındaki taze tırnak izlerinden kendine zarar verdiğini anladığımda şu an bu odada olmaması gerektiğini düşündüm. Yumuşak oda olarak adlandırdığımız alana alınmalı ve kendine zarar vermemesi için

bağlanmalıydı çünkü intihar riskinin yüksek olduğunu anlamak için ona bir kez bakmak yeterliydi.

"Ayça, nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini yüzümde gezdirdi lâkin beni görmediği belliydi. Odak noktasını seçemiyordu. Histerik bir tavırla benim haricimdeki her noktaya bakıyordu. Bu bana farkındalığının kapalı olduğunu söylüyordu. Tedirgin ifadesiyle kollarını kendine sarıp bacaklarını gövdesine çekti.

"Ne hissediyorsun?"

Sorumla dudaklarını birbirine bastırdı ve başını amaçsızca iki yana salladı. Kesinlikle beklediğimden daha berbat bir durumdaydı. Bu yüzden onu konuşturabilmem zor olacaktı. "Aklından ne geçiyor?" diyerek dikkatini üzerime çekmeye çalıştım. Titrek bir nefes verip tavana baktığında başını sallamaya devam etti. Bu şekilde zaman kaybedemeyeceğimi hatırlayarak yara bandını hızla çektim. "Kart nerede, Ayça?"

Öfkeyle soluduğunda artık bütün dikkati bendeydi.

Bizim gerçekliğimize ait olmayan bir gölgeden ibaretti. Büyük gözlerinin içinde parçalanmış bir ruh vardı. Gençliği yüzünden anlaşılıyordu ama bakışları yaşına göre fazla yorgundu. İçinde bir yerlerde kısıldığı kapanda esirdi. Onu kurtarabilmek isterdim ama geri dönüşü olmayan bir yolda gibiydi.

"Anahtar," diyerek beni şaşırttı. "O kart bir anahtar."

"Evet, bir anahtar."

"Kötü bir anahtar."

Başımı sallayarak onu anladığımı düşünmesine yol açtım. "Anahtar nerede, Ayça?"

"Kimse onu bulmamalı," diyerek tırnaklarını yanaklarına geçirdi. "Kimse onu bulmamalı, kimse onu bulmamalı, kimse onu bulmamalı, kimse anahtarı bulmamalı, kimse anahtarı bulmamalı."

Elimi yavaşça kaldırıp onu susturdum. "Nefes al," dediğimde bunu söylememi beklediği için dediğimi yaptı. Dostane bir tebessümle parmaklarımı indirip onun anlayacağı dil de konuşmaya başladım. "O kartın bir anahtar olduğunu biliyorsun ama o anahtarın Alin'e ait olduğunu da bilmelisin."

"Hayır," diyerek başını salladığında gözleri doldu. "Alin iyi ama anahtar kötü. Anahtar çok kötü ve o kötüyse Alin de kötü."

"Neden anahtar kötü?"

Dehşete düşmüş gibi yüzüme bakakaldı. Saniyeler içinde bir sır verecek gibi doğrulup ellerinin üstünde kıvrılarak yanıma yanaştı. Demir kızın

bana yaklaştığını fark edip kıpırdandığında onu durdurdum. Genç kızın gözbebekleri titriyor, düzensiz nefesi yüzüme çarpıyordu. Yanaklarında tırnak izleri vardı ve ürkütücü gözüküyordu. Bana baktığında gözbebeklerindeki karanlık, içindeki katran tutmuş acıyı işaret ediyordu. Fısıldadığında sesinde ölü bir bedenin çürümüş kokusu saklıydı. "Çünkü anahtar, cehennemin kapısını açıyor."

Boğazımın kuruduğunu hissettim.

İfademi stabil tutmaya çabaladım.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sorduğumda isyan edercesine bağırdı.

"Böyle olduğunu biliyorum. O anahtar cehennemin kapısını açıyor. Bu kötü, çok kötü, Alin kötü, anahtar kötü."

Tebessüm ederek ona uzandım ve buz misali soğuk olan parmaklarını kavradım. Temasım karşısında gerilse de benden uzaklaşmadı. "Ben iyiyim," diyerek temenni verdim. "Ben anahtarı alıp cehennemin kapısını açmak istemiyorum. Ben anahtarı yok etmek istiyorum ki kimse o kapıyı açamasın."

Beni şüpheyle süzerken mırıldandı. "Yalan."

"Hayır, değil. Ben iyiyim."

Ona baktığımda, iki kadının aynı bedende boğuştuğunu görüyordum. Biri kaçmak istiyor, diğeri zincirlerine sarılıp kalmak için yalvarıyordu. Gözlerinde karar verememenin delirtici kederi vardı. Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde gözleri irileşti. Solukları hızlanırken parmaklarımı sıkıca kavradı. Gözlerinde beliren umut bir ok misali kalbime saplandı. "Sen iyi misin?" diye sordu titreyen sesiyle. "Gerçekten iyi misin?"

Başımı sallamakla yetindim.

Konuşamazdım çünkü dilim lal olmuş, boğazıma koca bir yumru oturmuştu.

"Ama Alin de iyiydi," diyerek dudaklarını büzdü ve saçlarıma göz attı. "Alin de senin gibiydi."

Bir sır veriyormuşum gibi ona yanaştım ve kulağına fısıldadım. "Kimse benim kadar iyi olamaz çünkü ben cennetten geldim. Senin için, Ayça. Sana yardım etmek için gönderildim."

Bu yaptığım çok yanlıştı.

Etik kurallarını katlediyor, kendi çıkarlarım uğruna genç bir kızın beynini bulandırıyordum. Belliydi ki Ayça'nın gerçeklik algısı zayıflamıştı ve durumu iyi değildi. Bu yaptığımla kafası daha çok karışacaktı lâkin başka çarem yoktu.

O kartı bulmak zorundaydım.

Ayça ona dünyaları bahşetmişim gibi gülümsediğinde gözyaşları artı. "Sen," dedi çatallı sesiyle. "Sen melek misin?" Uzanıp yanağıma dokunduğunda gerçekliğimden emin olmak istiyordu. Beni öldüren bir masumiyetle sordu. "Beni kurtaracak mısın?" Cevap vermemi beklemeden ellerini omuzlarıma geçirip yalvardı. "Ne olur kurtar beni, dayanamıyorum."

Canım yandı. Ayça şimdi de beni yaralamıştı ama bu sefer silahı bıçak değil, sözleriydi.

"Seni kurtarmamı istiyorsan," diyerek tebessüm etmeye devam edebilmek için üstün bir efor sergiledim. O kadar hüzünlüydüm ki sesimden kederimi esirgeyemedim. "Bana anahtarın yerini söylemelisin."

"Sussunlar istiyorum." Ayça şakaklarına vurdu. "Sussunlar istiyorum ama susmuyorlar, gitsinler istiyorum ama gitmiyorlar, bir gölge gibi beni takip ediyorlar, beni cehenneme götürmek istiyorlar, o anahtarı kullanarak beni cehenneme götürecekler. Alin onlara yardım ediyordu. Kart kötü, anahtar kötü, Alin kötü."

"Ben değilim," diyerek ona hatırlattım. "Unutma, ben değilim."

Bir bebeğinki kadar masumane bir gülümsemeyle ellerini yanaklarıma yerleştirdi. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından kayıp tırnakladığı tenini dağlamaya başlamıştı. "Sen değilsin."

Kasılan kalbimin üstünü örttüm. "Kart nerede, Ayça?"

Omuzlarını düşürerek sırrını fısıldadı. "Çantamda."

"Çantan nerede?"

"Bilmiyorum," diyerek bir an için gözlerini kapatıp açtı.

Dikkati dağılmış, bir şey duymuş gibi tavana bakmaya başlamıştı.

"Buraya gelirken yanında mıydı?"

Beni duymadı. Kendi iç dünyasına geri dönmüş, gözlerini tavana kilitlemişti. Nefesi daralıp bedeni titrediğinde dudakları aralandı. Yüzündeki ifade öylesine ürkütücü bir hal almıştı ki neler olduğunu anlayamadım.

"Geliyor."

Fısıltısıyla kasıldım.

Saliselik bir zaman diliminde kulaklarımı çınlatan çığlığıyla yerimden sıçradım.

Hastaneyi ayağa kaldırdığını fark ederek lanet okuyup doğruldum ve Demir'in yanına gidip onu da kendimle birlikte odadan çıkardım. Arkası kesilmeyen çığlıklarla Ayça'nın kriz geçirdiğine emindim. Koridorda adımladığımız sıra bize doğru koşturan hemşireleri fark ederek elimi Demir'den çektim ve endişeyle konuştum. "Sanırım bir hasta nöbet geçiriyor."

Hemşireler Ayça'nın odasına girmeye başladıklarında koridorda beliren adama baktım. Kırklı yaşlarındaki adam göbeği yüzünden doğru düzgün hareket edemezken bakışlarım beline kaydı. Mavi üniformasına dikkat kesilerek tam yanından geçtiğim sıra dengemi yitirir gibi yaptım ve üstüne devrildim. Adam kollarını belime sararak şaşkınlıkla yakardı. "Kızım iyi misin?"

"Helen," diyerek bana atılan Demir endişeyle yüzüme baktı. "Pardon." Elimi adamın belinden çekip doğruldum ve Demir'e yaslandım. "Bir an dengemi kaybettim, özür dilerim. Siz iyi misiniz?"

Bekçi başını salladı. Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki Ayça'nın tekrar çığlık atmasıyla o tarafa doğru gitmek zorunda kaldı.

"Persephone."

Demir'e döndüğümde kaşlarını çattığını gördüm. "Tansiyonun falan mı düştü, iyi misin?"

"İyiyim," dedikten sonra kat görevlisinden çaldığım anahtarı kaldırdım. "Bunu almam gerekiyordu." Alayla kıkırdayan adamın bakışları hayranlıkla parladı. "Hırsızlık mı yaptın?"

"Sayılır." Tekrar parmaklarını kavrayıp onu ardımdan çekiştirdim. "Asistanlık yaptığım zamanlarda da birkaç kez anahtar çaldığım olmuştu. Bu anahtar hastanedeki her dolabı açabiliyor." Katın en köşesinde kalan odayı işaret ettim. "Yatış sırasında hastalardan kişisel eşyaları alınır ve çıkış tarihlerine dek eşyaları dolaplarda tutulur. Ayça apar topar buraya getirildiğine göre kartı saklayacak bir zaman bulamamış olmalı ki beşinci kartı çantasında bırakmış. Çantası da o dolaptadır."

Odaya girip ardımızdan kapıyı kapattık. Dolapların üstündeki numaralara bakıp 408 numarayı bulmaya çalıştım. Oda numaralarıyla dolap numaraları aynı olurdu. Bu yüzden aradığım sayıyı bulduğum an göğsümün üstündeki yük kalkmıştı. Dolaba adımlayıp elimdeki anahtarla kilidi açtım. Dolabın içinde duran çantayı alıp içini karıştırmaya başladım. Saniyelerin ardından bulduğum kartla geriye çekildim.

Çantayı yerine bıraktım ve kartı Demir'in ceketinin cebine koydum. Keskin alarm sesiyle lanet okudum. Demir kaşlarını çattığında bu sesin ne anlama geldiğini en iyi bilen kişilerden biri olarak elini tutup kapıya adımladım. "Ayça'yı yumuşak odaya alıyor olmalılar, bu onun sinyali. Hemen gitmemiz gerek yoksa kat kapatılacak ve biz de herkesin işi bitene dek burada esir kalacağız."

Bekçiden çaldığım anahtarı düşürdüğünü sanmasını umarak yere attım. Odadan çıkıp koridorda yürüdük. Gözucuyla ortak alana baktığımda

sakinleştirici vurulan Ayça'yı gördüm. Gözleri boşluğa bakıyor, yaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu. Varlığımı hissetmiş gibi bakışlarımızı buluş-turduğunda gülümsedi. Sakinleştiriciden açık kalmakta zorlanan gözleri gidip geldi. Bana gülümsüyordu çünkü cennetten geldiğimi düşünüyordu. Bayılmadan önce düşündüğü şey bir meleğin onu ziyaret ettiğiydi ama ben bir melek değildim.

Cennetten değil, cehennemden gelmiştim ve kesinlikle öldüğümde de oraya gidecektim.

TAHTIN VÂRİSİ

Demir

Elimdeki kartı inceledim.

Beşinci kartı almamızla geriye sadece iki kart daha kalmıştı. Ardından bunca tantananın koptuğu cihazı aktif hale getirebilecektik. Sona yaklaşıyorduk ama niyeyse her şey daha yeni başlıyormuş gibi hissediyordum.

Hazırlanan kadınımı izlemeye başladım.

Eşyalarının bir kısmını alıp odama gelmiş, Ensar ile Alin orada kaldıkları için bir nevi buraya yerleşmişti. Kısmi bir yerleşmeydi ama yakında bunu tamamlanmış hale getirecek adımı atacaktım. Ondan sonra Helen son nefesine dek benim yanımda, kollarımda, yatağımda ve cehennemimde kalacaktı.

Elbisesini düzelterek aynaya baktığında dirseklerimi dizlerime yaslayarak onu inceledim. Doğum gününe gideceğimiz için hazırlanıyordu ve her zamanki gibi büyüleyici gözüküyordu. Üstüne geçirdiği siyah elbise boyundan bağlamalıydı ve sırtını apaçık bırakıyordu. Dizlerinin altında biten elbise oldukça zarifti ve narin bebeğime çok yakışmıştı.

Helen kızıl tutamlarını topuz haline getirip sırtını tamamen gözler önüne serdi. Kırmızı rujunu sürüp kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılarını giydi. Daha fazla kendimi tutamayarak yataktan kalktım ve ona doğru adımladım. Aynanın yansımasından bakışlarımız buluştuğunda dudağının kenarını kıvırarak minik bir tebessüm etti. Kollarımı beline sarıp eğildim ve açıkta kalan sırtının her bir noktasını öptüm. Dudaklarımın ve ellerimin altında arzuyla titrediğinde onu yatağımıza götürmek istedim lâkin buna vaktimiz olmadığının bilincinde olarak durdum.

Çenemi omzuna yaslayarak üzerine eğildim.

Her bir hareketini dikkatle izliyor olmam üzerine güldü. Çalan telefonuyla onu bırakmak zorunda kaldım, az ilerideki *dresuara* adımladığındaysa peşinden gittim. Cihazı alıp ekrana göz attıktan sonra aramayı yanıtladı ve bir süre karşı hattı dinledikten sonra mırıldandı. "Evet, özel olarak ilgilenirseniz çok sevinirim. Paranoid şizofreni tanısı almış, ekstra belirtiler olduğunu düşünüyorum. Özellikle ilaç tedavisine bir an önce başlanması gerek. İntihar riski çok yüksek ve iç görüsü yok." Hattın ucunda konuşan kişiyi dinledi. "Teşekkürler, Cavit Hoca'yı bilgilendirdim, merak etmeyin."

Aramayı sonlandırdığında tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Sorgulamam karşısında omuzlarını silkerek bakışlarını kaçırdı ve tekrar eski pozisyonumuza döndüğümüzde allığını sürerken bir yandan bana baktı. "Sadece Ayça için bir meslektaşımdan yardım istedim o kadar."

Bakışlarımı güzel yüzünde gezdirdim. Kız kardeşini yaralayan birine dair bu kadar düşünceli olmasını garipsemedim. Helen böyleydi. Yeri geldiğinde can yakan bir ateş, yeri geldiğinde yürek ısıtan bir alevdi. Elimi beline yerleştirerek gözlerine baktım. "Yapman gerekeni yaptığını biliyorsun değil mi?" diye sorduğumda anlamasını istedim. "O kartı almak için yapman gereken şeyi yaptın. Bu yüzden sakın suçlu hissetme."

"Kafası karışık olan genç bir kızdan yararlandım ve bu istemsizce öfkelenmemi sağlıyor. Kendime kızıyorum ama farkındayım, gerçekten de bunu yapmak zorundaydım."

"Belki de seni öfkelendiren şey budur, zorunda olmak."

Bilmiş bir tavırla sırıttı. "Benimle vakit geçire geçire insan psikolojisi üstünde kendini geliştirmeye başladın, Hades." Gülümsediğimde bana eşlik etti. Ardından bakışlarını kaçırıp konuşmaya devam etti. "Haklısın, zorunluluklardan hoşlanmıyorum. Özellikle de başkalarının hayatlarını etkileyen zorunluluklardan ve son zamanlarda elimdeki tek şey bu."

"Az kaldı bebeğim. İki kart daha, ardından her şey yoluna girecek."

Başını sallayarak elini elimin üstüne bıraktı. Sırtını gövdeme yaslayarak gözlerini yumduğunda ona sağladığım huzurda dinlenmesini bekledim. Bu sırada saçlarına buseler iliştirerek yanında olduğumu dile getirmeden söyledim. Bir süre böylece durduk. Ardından Helen gözlerini aralayıp kıkırdadı ve ellerimin arasından kayıp gitti. "Gitsek iyi olacak yoksa kollarında uyuyakalacağım."

"Bana uyar."

Helen elini bana uzattığında parmaklarını kavradım. Odadan çıktığımız sırada karşı kapıya kayan bakışlarını fark ettim. Gerilen bedeni canımı sıktığında onu rahatlatmak isteyerek alayla mırıldandım. "Merak etme.

Kayınçom, Alin ile ilgilenecektir ve Halit de burada olacağı için ekstra rahat edebiliriz."

Persephone'm başını geriye atarak kahkaha attığında dünyam aydınlandı. Onu böyle mutlu edebildiğim için aniden kendimle gurur duydum. "Kayınço mu?" diye sorguladı mavi gözlerini yüzüme dikerek.

"Evet." Omuzlarımı silktim. "Tabii hiçbir zaman gerçekten kayınçom olmayacak çünkü Ensar'ın Alin'den daha iyisini bulabileceğine eminim ama teoride kayınçom oluyor."

Helen dirseğiyle beni dürttü. "Alin'den daha iyisini bulamaz ve teoride bile kayınçon olamaz."

"Niye?"

"Çünkü evlendiğin kadının erkek kardeşine kayınço dersin, evlendiğin kadının kız kardeşinin kocasına ise bacanak dersin." Helen kıkırdamaya devam etti. "Yani teoride Ensar senin bacanağın olabilir, kayınçon değil."

Karışan kafamla bilgisizliğim karşısında omuzlarımı silktim. Aile ilişkilerim kötüydü ve bu konuda cahildim ama ileride Persephone'mle bir aile kurmak istiyorsam kesinlikle bu konudaki bilgi dağarcığımı geliştirmeliydim.

Açılan kapı üzerine saçma sohbetimiz sonlandı. İkimizde teorideki bacanağımın beliren sıfatına baktığımızda Ensar'ın neden bir aptal misali sırıttığını anlayamadım. Saniyeler içinde neşesinin nedenini dile dökerek Helen'in nefesini kesti. "Alin uyandı."

Yanımdaki kadın bir kuş misali uçarak karşımızda kalan odaya koşturduğunda peşinden gittim. İçeriye adımımı attığım an gördüğüm görsel karşısında bir köşeye sinip manzaramı inceledim. Helen günlerin ardından ilk kez gerçek ve samimi bir mutlulukla kardeşinin yüzüne bakıyordu. Kollarını boynuna dolayıp hâlâ tam olarak kendine gelememiş olan kıza sarıldığında yatağın ucunda bekleyen Ensar onu uyardı. "Yarasına dikkat et."

Helen endişeyle geriye çekildi. "Canını yaktım mı?"

Alin buruk tebessümüyle başını iki yana salladı. Hâlâ sersem gibi gözüküyordu ve kesinlikle tam olarak kendine gelebilmiş değildi. Bu yüzden her ne kadar yakasına yapışıp her şeyi öğrenmek istesem de hiç yeri ve zamanı olmadığı gün gibi ortadaydı.

Minyatür şeytan kuru ve zayıf bir sesle mırıldandı. "İyiyim, endişelenme." Gözlerinden akan yaşlarla ablasına bakarken omuzlarını düşürdü. "Özür dilerim, çok özür dilerim." Kesilen nefesiyle ekledi. "Asıl sen iyi misin?"

Helen'in krize gireceğini düşünmüş olmalıydı. Açıkçası benim de beklentim bu yöndeydi lâkin her zamanki gibi Persephone'm kendini tutmuş, patlamamıştı ki bu bir yandan iyi bir yandan kötüydü çünkü bir gün içinde hapsettiği her şeyin bomba gibi patlayacağını bilmek için psikolog olmak gerekmezdi.

"Ben iyiyim ama çok kortum, Alin. Bir daha asla böyle bir şey yapamazsın, duydun mu beni?" Alin başını sallayıp hareket ettiğinde karnındaki yara onu zorlamış olmalı ki yüzünü buruşturarak bir an soluklanamadı. Helen geriye çekilip kız kardeşinin yanağını okşadı. "Sen dinlenip iyileşmeye bak. Kendine geldiğinde konuşacağız." Alin'in yatmasına yardımcı oldu ve ardından üstünü örtüp hafifçe saçlarını okşadı. "Uyumaya çalış."

Ensar yüzünden silemediği tebessümüyle mırıldandı. "Aklın kalmasın, ben onunla ilgileneceğim." Aptal herif gerçekten de fazla mutlu gözüküyordu. Bakışlarını benimle buluşturduğunda bile sırıtmaktan vazgeçmemişti. "Mutfağını kullanabilir miyim?"

Başımı evet anlamında salladım lâkin sessiz kaldım. Çok yüz göz olmaya gerek yoktu. Alin'i de onu da şımartmak istemiyordum fakat yatakta uzanan minyatür şeytanın bana nasıl baktığını fark ettiğimde bunun için geç kaldığımı anladım.

Niye bana öyle içten tebessüm ediyordu?

Bu çok garipti. Katil bebek Chucky'e benziyordu.

Helen merakla Ensar'a baktığında sessiz sorusu yanıt buldu. "Bir şeyler yese iyi olabilir, çorba yaparım diye düşündüm." Sözleri yüzünden Helen minnetle Ensar'ın koluna dokundu. "Teşekkürler, biz geç kalmayız zaten."

"Dikkatli olun."

Ensar'ın sözleriyle kendimi gerçekten de teoride değil pratikte bir aile gibi hissetmeye başladım ve bundan huzursuzluk duydum. Bana aile gibi hissettirecek tek kişi Helen'di. Dünya üzerinde geri kalan kimse beni alakadar etmiyordu çünkü biliyordum, aile demek sorun demekti. Yine de bazen Alin'le arasındaki bağı gördüğümde tek çocuk oluşumdan hüzün duyduğum oluyordu. Belki de Ensar'ı bir anda kayınço diye adlandırmamın bir nedeni de içten içe hissettiğim aile eksikliğini kapama ihtiyacıydı. İç sesime karşı sinir krizi geçirecek gibi oldum. Gerçekten psikoloğumu bırakmalı ve Helen'le bu tarz konuşmalar içine girmemeliydim. Bana kötü örnek oluyorlardı.

Düşüncelerimi biri duysa Hades unvanım ellerimin arasından sökülerek alınmaya çalışılırdı. Elbette kimse bunu başaramazdı lâkin insanlara umut vermeye de gerek yoktu.

Helen'le odadan çıkıp asansöre bindik ve otoparka indik.

"Rahatlamış gözüküyorsun," diyerek arabanın kilidini açtım.

"Hem de fazlasıyla. Kız kardeşinin iyi olduğunu bilmenin bir ablayı ne kadar mest edebileceğini bilemezsin. Gerçekten kendi evladım sağlığına kavuşmuş gibi hissediyorum."

Kaşlarımı çatarak arabaya bindiğimizde motoru çalıştırdım. "Abla ve kardeş bağı hakkında bir şey bilmiyorum ama gerçekten de Alin'e ablalıktan çok annelik ettiğine eminim."

"Doğduğumuzdan beri böyle," diyerek iç geçirdi. "Hiçbir zaman sadece abla olmadım. Yetiştirilme tarzım ile ilgili." Yüzü hafifçe asıldı. "Dağılan her şeyi toplamak, herkesin huzurunu sağlamak bir anda benim işim oldu. Bir kavga çıkarsa onu ben sonlandırırdım. Alin isyan ederse ailemi ben sakinleştirirdim. Babam ile annem tartışırsa onları ben barıştırırdım. Bir süre sonra gizli ebeveyn oldum diyebilirim."

Aldığı sorumluluklar adil değildi. Helen'in neden böyle olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Her zaman dik durmaya çalışan biriydi ve bunu sadece kendi için değil, sevdiği insanlar için de yapıyordu. Panikle ilgili sorunlarının olması oldukça normaldi. Diğerleri için kendini geri plana atarken duygularının dengesini yitirmişti.

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?"

Ona bu konuda imalarda bulunmuş, zarf atmıştım ama hiçbir zaman bana açıkça düşüncelerini ve isteklerini söylememişti. Otoparktan çıkıp işlek caddede ilerlemeye başladığımızda hâlâ cevabımı bekliyor, duymak istiyordum.

"Bana her zaman bir aile kurmak da dünyaya getireceğim bebeğin yükünü üstlenmek de zor geldi. Bu yüzden benim için çocuk sahibi olmak ya da evlenmek söz konusu bile değildi."

İçimde beliren umutla gözlerine tutundum. "Geçmiş zamanda konuşuyorsun."

"Çünkü geçmişte kaldı," diyerek aklımı başımdan alabilecek kadar büyülü bir tebessümü güzel dudaklarına iliştirdi.

Kalbimdeki teklemenin nedeni kendi içimde barındırdığım umutların altında Helen'in varlığının saklı olmasıydı. Cehenneme mahkûm olduğunu bilen bir ruh olarak bu kadının bana sunabileceği bütün cennetleri istiyordum. Öyle ki gerekirse bu uğurda cehennemin en kızgın ateşinde dahi kavrulabilirdim. Yeter ki otuz iki yıllık hayatımda bana sunulan bütün acılar onun gülüşleriyle mükâfatlandırılabilsindi.

Uzanıp elini tuttum. Arkasına yaslanıp yola göz gezdirdi. Lanet okuyarak tekrar bana baktığında morali bozulmuştu. "Hediye almayı unuttuk, Demir."

"Çoktan hallettim," diyerek arka koltuğu işaret ettim.

Helen büyük hediye paketine baktı. "Sahi beni kimin çocuğunun doğum gününe gittiğimiz hakkında bilgilendirmeyecek misin?"

Eski dostumdan bahsedecek olmak beni tedirginleştirdi çünkü Helen'in yanında boşboğazlık ederek eskide kalan kirli sırlarımı ortaya dökmesinden endişeleniyordum. Her ne kadar hayatının aşkını bularak evlense ve artık sadık bir koca ile baba olsa da eski günlerimizde yaptığımız aptallıklar unutulabilecek gibi değildi.

"Evine gittiğimiz adam, Savaş Kılıç," diyerek Helen'e baktım. "Eskiden yakındık ama o evlendikten sonra aramız açıldı. Belirli bir sebepten değil ama sanırım karısı benimle her gecesini İnferno'da geçirmesini istemediği için aramızı bilerek bozdu."

"Kadın haklı."

Yüzümdeki gülümsemeyle başımı salladım. "Onu suçlamıyorum zaten. Savaş evlendikten sonra düzenli hayata geçti ve doğal olarak İstanbul gecelerinden elini ayağını çekip ailesine odaklandı. Hâlâ ara sıra konuşuyoruz ama eskisi gibi değiliz."

"Peki bu adamın çipleri üreten kişi olduğundan emin miyiz?" diye sorduğunda tereddüt etmeden başımı salladım. "Ondan başkası olamaz."

"Bize çipleri kime sattığını söyleyecek midir?"

İsteyerek söylemeyebilir ve beni bazı yöntemlere başvurmak zorunda bırakabilirdi lâkin Helen'in bunu bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden pembe bir yalan mırıldandım. "Elbette, *moya koroleva*."

Helen gözlerini kısarak yüzümü incelese de yola dönerek odağımı ondan çektim. Bana biraz daha bakarsa her zamanki gibi bütün günahlarımı kelimelere dökerdim. Varmamız gereken konuma geldiğimizde yüksek demir kapının önünde durdum. Savaş'ın evi bir kale misali büyük, korunaklıydı. Zenginliğini ve ailesini güvende tutmak adına her şeyi yapabilecek bir adamdı. Bu yüzden parti için evini kullanması bile beni oldukça şaşırtmıştı.

Bize doğru yaklaşan adamı gördüğümde camımı indirdim. Yüzündeki tebessüm ile bize bakan takım elbiseli adam elindeki davetli listesine göz atarken konuştu. "Hoş geldiniz efendim. İsimlerinizi öğrenebilir miyim?"

"Demir Karadağ ve Helen Saral."

Listeden isimlerimizi bulup yanlarına birer çizik attı. "İyi eğlenceler dilerim."

Kapıyı açtığında devasa bahçeye doğru sürmeye başladım. Bu eve daha önce gelmiştim. Savaş ile evin ardında kalan golf sahasında gerçekleştirdiğimiz kapışmaların sayısı azdı çünkü dediğim gibi karısı arkadaşlığımızdan rahatsız olurdu. Evin giriş kapısının önünde duran büyük heykele yanaşarak aracımı park ettim. Geniş alandaki araçlara göz attığımda partinin fazlasıyla kalabalık olduğunu anladım.

Arka koltuktan hediyeyi alıp arabadan indim. Eve doğru yürümeye başladığımızda Helen koluma girdi. Ben ise elini kolumdan çektim. Kafa karışıklığıyla yüzüme baktığında alayla tebessüm edip elini elimin içine bıraktım ve parmaklarını sıkıca kavradım. Dolgun dudaklarını taçlandıran gülümsemeyle elimi tuttu.

Evin içine girdiğimizde tek kaşım havalandı.

Savaş'ın eşi, oldukça güzel bir kadındı ve şıktı lâkin bu denli gösteriş meraklısı olduğunu bilmezdim çünkü ev eski haline kıyasla farklı gözüküyordu. Her yerde şamdanlar, heykeller, tablolar ve parti için konulmuş süslemeler vardı. Bir düğün havası veren davetin beş yaşındaki bir çocuk için hazırlandığına inanamıyordum. Daha çok yetişkinler için gibiydi.

Partinin gerçekleştiği büyük alanda adımlayarak merdivenlerden indiğimizde davetlilere göz gezdirdim. Neredeyse herkesin bize dikkatle baktığını gördüğümde Helen'in elini daha sıkı tuttum. İnsanların şaşkınlıkla bize göz atıp fısıldaşmalarını umursamadım. Herkesin Helen'le birlikte olduğumu bilmesini istiyordum. Öyle ki kadınımı aklının ucundan bile geçirebilecek herhangi bir adam varsa şu dakika yaşama arzusuna tutunarak bundan vazgeçerdi.

İçkilerini yudumlayan davetlilerin arasında yürümeye başladığımızda Helen'ın sesini işiterek ona baktım. "Davetin bir çocuğun doğum günü için olduğuna emin misin?"

Aynı düşünceyi paylaşmamız beni gülümsetti. "Pek öyle durmuyor değil mi?" dedikten sonra ekledim. "Daha çok düğün havası aldım. Gerçi böyle bir düğün bile istemez insan ama neyse."

"İnsanlar isteyebilir, bu konuda biz tuhafız."

Helen'in sözleriyle eğildim ve başına bir buse iliştirdim. Bana eşlik ederek güldüğünde kulağına mırıldandım. "Tuhaflıklarını seviyorum, Persephone. Seni kendime zincirleme fikrimin güçlenmesini sağlıyorlar."

"Beni zincirleme fikrini seviyorum." Göz kırparak içimi yaktı. "Ama bunu eyleme geçirmeni tercih ederim."

Bedenimdeki karıncalanmayla Helen'i boş bir odaya çekmek ve şuurunu yitirene dek onunla sevişmek istedim. Yaşanan son olaylardan sonra kendimi kadınımın bedeninde kaybetmek isterdim. İçimdeki dürtüler o yanımdayken kontrol edilemez bir hal alıyordu. Helen'e temas etme isteğim her geçen gün artış gösteriyor, mümkünmüş gibi ona duyduğum şehvet her geçen saniye büyüyordu. Acaba bunun psikoloji de ya da tıpta bir karşılığı var mıydı?

Aklımdan geçenleri duyuyor gibi sırıtarak başını iki yana salladı. "Seninle beş yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisinde sevişmeyeceğim, Hades." Kırmızıya boyadığı dudaklarını birbirine sürttükten sonra parmak uçlarında yükselip bana yaslandı. "Ama cehennemimize döndüğümüzde aklını başından alabilirim."

Cehennemimiz; İnferno.

Bunca zaman bana ev olan yer Helen'le gerçek bir yuva hissi veriyordu. O da böyle hissediyor olmalıydı ki benim cehennemimi kendisinin gibi sahipleniyordu. Öyleydi de; benim olan her şey ona aitti.

Yansımama bakıyormuşum gibi hissettiren kadına karşı gülümseyerek önüme döndüm. Bakışlarımı etrafta dolaştırarak Savaş'ı aradım lâkin bulamadım. Ardından odanın en uç köşesindeki heykelin yanında duran çocuğu gördüm. Tipinden dolayı Savaş'ın oğlu olduğunu anlayabildiğim çocuk, partisinden bir hayli sıkılmış gibi gözüküyordu.

"Hediyesini versen iyi olur," dedi Helen.

Çocuğun olduğu noktayı işaret ettim. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır," derken işveli bir şekilde güldü. "Seni uzaktan izleyip çocukların yanında nasıl gözüktüğüne karar vermeye çalışacağım. Bu yüzden git ve bana keyifle izleyebileceğim bir manzara yarat."

Yanağını öpüp ona bakan her adama, yanında olmasam bile Helen'in bana ait olduğunu hatırlattım. "Beş dakikaya görüşürüz."

Elimdeki hediye paketiyle odanın köşesinde duran çocuğun yanına gittim. Bakışlarını camın ardına dikmiş, gökyüzünü izlerken hüzünlü gözüküyordu. Attığım her adımda içimin niye cız etmeye başladığını bilmiyordum. Belki de aniden onda kendi çocukluğumu görmemden kaynaklıydı.

Pencerenin kenarında heykelin yanında duran çocuğun karşısına geçip bir elimi cebime yerleştirdim. Omzumu cama yaslayarak ona baktığımda gözleri beni buldu. Kahverengi gözleri kurak bir topraktı. Beş neredeyse altı yaşında olmasına rağmen yakışıklı denilebilecek kadar güzel bir yüzü vardı. Kalemle çizilmişçesine özenli duran sıfatına karşı büyüyünce ne kadar canlar yakabileceğini anlamıştım.

"Doğum günü çocuğu da buradaymış," diyerek alayla söylendim. "Kendi partinde neden saklanıyorsun?"

Gözlerini üzerimde dolaştırarak beni incelediğinde bir an baskı altında hissettim. Ona dair bir şey insanı açıkta kalmış gibi tedirgin ediyordu çünkü bir çocuğa göre fazla ciddi duruyordu.

"Saklanmıyorum."

İkazı üzerine tek kaşımı kaldırdım. "Emin misin?"

"Evet," diyerek etrafa göz attı. "Sadece parti fazla sıkıcı ve gereksiz."

Kendi doğum günü partisini sıkıcı ve gereksiz bulması üzücüydü fakat onu suçlayamazdım. Bir çocuğun doğum günü haricinde her şeye benzeyen bir davetin içindeyken aksini yapamazdım.

"Parti senin fikrin değildi demek."

Başını iki yana sallayıp bakışlarını kaçırdı. "Partilerden nefret ederim ama ailem seviyor."

Tebessüm ederek uzandım ve kahverengi saçlarını hafifçe karıştırdım. "Ama bu sıradan bir parti değil, senin doğum günü partin. Bu yüzden biraz da olsa eğlenmen gerek ve bana inan, eğlenmek denince akla gelen ilk kişiyimdir." Gözleri ilgiyle parladığında bir yanım onu neşelendirdiğini bilerek keyiflendi.

Bakışlarını üzerimde dolaştırarak buruk bir tebessüm etti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Onunla göz hizasına gelebilmek adına diz çöktüm. "Sırf eğlenmek adına kendime ait bir dünya bile kurdum. Oraya gelmek için yaşın yeterli değil ama büyüdüğünde seni misafir edebilirim."

"Kaç yaşında olmam gerek?"

"En az yirmi."

Cevabımla yüzünü astı. "Ama ben daha sadece altıyım."

"On dört yıl sonra görüşürüz ufaklık," diyerek tekrar saçlarını karıştırdığımda bu sefer güldü. Gülümsediğinde siması daha tatlı bir hale gelmişti. Merak ederek sorguladım. "Adın ne senin?"

"Ares."

Aldığım cevapla kahkaha attım. "Ares Kılıç," dediğimde babasına inanamadım. "Savaş Tanrısı olan Ares, değil mi?" Beni onaylayarak başını salladığında ona elimi uzattım. "Tanıştığıma memnun oldum. Ben de Hades."

Karşımdaki çocuğun kaşları havalandı. Gördüğü en heyecan verici şeylerden biriymişim gibi bana ilgiyle bakarken sesine yansıyan neşeyle adeta bağırdı. "Ölüm Tanrısı Hades mi?"

Göz kırptım. "Ta kendisi."

Açık kalan ağzıyla beni inceledikten sonra yanıma yanaşıp fısıldadı. "Cehennemin olduğu doğru mu?"

"Evet doğru."

Sesimdeki gurura hâkim olamamıştım fakat karşımdaki ufak adam bunu sorun etmemişti. Aksine onu gördüğümden beri ilk kez içten bir gülümseme etmişti. "İki tanrı karşı karşıyayız ufaklık." Alayla söylendiğimde bakışlarını ardımdaki bir noktaya dikti. Gözlerini takip ederek nereye baktığını bulmaya çalıştım. İçimi yakan bir ifadeyle bizi izleyen Helen'i gördüğümde ona sunduğum tablodan memnun olduğunu anladım. Ares'e döndüğümde söylendi. "Ama senin bir tanrıçan var."

"Bir gün senin de olur."

Sözlerime inanamıyor gibi gözlerini kırpıştırdı. Helen'e bakıp tekrar bana odaklandığında umutla sorguladı. "Cidden mi?"

"Elbette," derken kurnaz bir ifadeyle güldüm. "*Afrodit'ini* bulacağına eminim."

İnce bir göndermeydi ve altı yaşındaki bir çocuk bunu anlayamazdı fakat ben biliyordum, Yunan mitolojisindeki Ares'in tek gerçek aşkı Afrodit'ti. Onun uğruna savaşın ta kendisi olmuş, evrenin en güzel kadının parmaklarında bir kukla haline gelmişti.

"Afrodit mi?"

Helen'i işaret ettim. "Tıpkı benim Persephone'm gibi."

Karşımdaki çocuğun yüzü öylesine tatlı bir hal aldı ki bir an içimden ona sıkıca sarılmak geldi. Smokinin içinde papyonunu takmış bir halde böylesine masumane gülümsemelerle bana bakarsa onu kucaklayıp eve götürmem gerekebilirdi ve annesiyle babasının bu duruma vereceği tepki hoş olmazdı.

"Bu senin," diyerek hediyesini uzattım.

Gülümseyerek gamzelerinin varlığını kanıtladı. Elimdeki poşeti alıp içinden hediyesini çıkardı. Büyük kutuyu tutmakta zorlandığında ona yardım ettim. Hediyenin paketini yırtıp içinden çıkardığı kutuyu inceledi. Bilgilendirmek adına konuştum. "Bunun içindeki parçaları birleştirerek kendine ait bir dünya yaratabiliyorsun. İstersen lunapark, istersen tren, istersen ev, hayal ettiğin neyse onu yapabilirsin. Bir nevi lego gibi ama daha kapsamlısı ve gelişmişi."

Kutunun içindeki maket parçalarına bakarak büyülenmişçesine gözlerini kırpıştırdı. Belki farkında değildi ama ailesinin servetiyle elinde tuttuğu kutunun üretildiği fabrikaların hepsini satın alabilirdi. Hatta biraz

daha zorlarsa sadece fabrikalara değil, fabrikaları içinde bulunduran şehirlere bile sahip olabilirdi.

"Teşekkür ederim, Hades." Kahverengi gözleri bana baktığında ışıl ışıldı. Gülümsemesinde saf bir minnet vardı ve bu beni hazırlıksız yakaladı. "Bu aldığım en güzel hediye."

"Beğendiğine sevindim, Ares."

Kutuya sıkıca sarılıp bakışlarının buluştuğu kişiye doğru koşmaya başladığında heyecanla bağırdı. "Baba, baba, bak Hades bana ne almış." Kutuyu kaldırırken zorlandı. "Gidip odamda bununla oynayabilir miyim?"

Savaş, oğlunun yanağını okşarken başını iki yana salladı. "Şu an olmaz, Ares. Bu senin partin ve burada olup misafirlerinle ilgilenmen gerek. Ayrıca oyuncak oynayacak yaşı geçmiş sayılırsın."

Kaşlarımı çatarak doğruldum ve ellerimi cebime yerleştirdim. Nasıl oyuncak oynayacak yaşı geçmiş olabilirdi? Ben bile arada maket uçak uçuruyordum. Ares güzel yüzünü asarak başını eğse de babasına karşı tek kelime etmedi. Aksine onun doğruyu söylediğini düşünürcesine kafasını salladı. Yine de elindeki hediyesini bırakmadı ve kutuya daha sıkı sarıldı.

Savaş eğilip oğlunun başını öptükten sonra tebessüm etti. "Gidip arkadaşlarını bul."

Ares buruk bir gülümsemeyle bana el salladı. Ona karşılık verdiğimde koşarak yanımızdan uzaklaştı. Eski dostumla yüz yüze geldik. Bana doğru adımlayıp alanıma sızdı ve elini uzattı. Yüzü muzip bir ifadeyle parıldıyordu. Parmaklarını kavradığımda beni hafifçe kendine çekti. Üstün körü bir sarılmanın ardından gözlerimiz buluştu. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Demir."

"Evlendin evleneli unuttun beni."

Alaylı sözlerimle kıkırdadı. "Biraz öyle oldu." Elini geri çektiğinde az ardında dikilen Helen'i işaret etti. "Anladığım kadarıyla pek yalnızlık çekmemişsin."

Helen'e doğru elimi uzattığımda olduğu noktadan ayrılıp yanımıza geldi. Parmaklarımı kavramasıyla onu kendime çektim ve elimi beline yerleştirip bana sarılmak zorunda kalmasını sağladım. Gerçi belime yerleşen kolu ve göğsüme yaslanan başıyla pek zorunda kalmış gibi gözükmüyordu ki bu beni dehşet mutlu etmişti.

"Savaş Kılıç," diyen adam kendini taktim etti.

"Helen Saral, tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de, Helen Hanım."

Boşta kalan elimi cebime iliştirerek Savaş'a baktım. "Oğlun çok tatlı, sana çekmemiş."

"Komik şey. Buraya espri yapmaya mı geldin?" Bileğindeki saate baktı. "Pasta kesilene dek on beş dakikam var, ondan sonra bir daha konuşmak için vakit bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Rahat konuşabileceğimiz bir yere geçelim."

Peşinden gelmemizi isteyerek yürümeye başladı. Evin üst katına çıkıp iki kapılı bir odaya girdik. Büyük çalışma odasına göz gezdirdiğim sırada Savaş ardımızdan kapıyı kapatıp ellerini ceplerine iliştirdi ve gözlerime bakıp sorguladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Helen'in elini bırakıp takım elbiseme uzandım. Ceketimin cebinden küçük çipi çıkarıp cihazı Savaş'a uzattım. "Bunu kimin satın aldığını bilmek istiyorum." Elimdeki çipi alan eski dostum objeyi incelerken dikkatliydi. "Demir, müşteri gizliliğini açık edemeyeceğimi biliyorsun."

"Sen de benim sırlarını açık edebileceğimi biliyorsun. Eminim karın mazide kalan maceralarımızı duymaktan onur duyar." Helen'i işaret ettim. "Benim kadınım gibiyse zevkle dinleyeceğine eminim."

Omzumun ardından Persephone'me baktığımda yüzünü ele geçirmiş olan gülümsemeyle göz kırptı. Elbette Helen'in eskide kalan anlamsız ilişkilerimi duymak isteyeceğini düşünmüyordum ama Savaş'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Tehdit altında hissetmediğimi bilirse istediğimi yapması daha kolay olurdu.

Savaş sinirle homurdandı. "Piçin tekisin." Çalışma masasına adımladığında gülümsedim. Onu manipüle etmek her zaman fazla kolay olurdu. "Karımı sevdiğim için de şanslısın, Hades."

"Asıl karın sen onu sevebildiğin için şanslı."

Helen beni uyarırcasına dik dik baktığında omuzlarımı silktim. Yalan söylemiyordum. Savaş'ın karısı, insanın ruhunu emerdi. Savaş da bunu inkâr edemeyeceğinden ağzını açıp tek kelime edemiyordu. Yapabildiği tek şey bana öfkeyle bakmaktı ve bu bana bir daha ondan çip almamam gerektiğini hatırlattı. Kinci oluşuyla beni bir bomba misali patlatabilirdi.

Savaş bilgisayarını açıp ekrana göz attığında çipin patent numarasını girip bekledi. Saniyelerin ardından bana istediğim cevabı verdi. "Çipler toptan sipariş edilmiş, tam yedi tane."

Yedi rakamından nefret etmeye başlamıştım.

"Kim sipariş etmiş?"

Ekranı kaydırıp sorumu yanıtladı. "Lina Seler diye biri."

"Sanırım yanlış duydum," dedim bir ümitle. "Kim dedin?"

Savaş yüzüme baka kalıp ruh halimin tehlikeli bir hal almaya başladığını fark etti. Dikkatle gözlerini Helen'e çevirdiğinde onun durumunun benden daha kötü olduğunu gördü. Ardından tekrar ekrana baktı ve pimimi çekti. "Sipariş Lina Seler adına verilmiş."

Aklımdan binlerce şey geçiyordu. Alin'in amacından şüphe ettiğim çok zaman olmuştu lâkin hiçbiri bu denli art niyetli değildi. Şimdiyse düşünebildiğim tek şey kandırıldığımdı. Çok feci bir şekilde kandırılmıştım.

"Anlaşılan siz bu kişiyi tanıyorsunuz," diyen Savaş bilgisayarının ekranını kapattı. "Tepkilerinizden anladığım kadarıyla hiç hoş bir durumun içinde değilsiniz. Adınıza üzüldüm fakat benim yardımım burada bitiyor. Gidip ailemle ilgilenmem gerek." Yanımdan geçerken omzuma dokundu. "Pasta frambuazlı, isterseniz kalın. İstemezseniz de çıkışın yerini biliyorsunuz."

Savaş odayı terk ettiğinde Helen'e baktım. Hâlâ açık olan ağzını kapatarak dudaklarını birbirine bastırdı ve sertçe yutkunduktan sonra mırıldandı. "Mantıklı bir açıklaması vardır."

"Ne gibi?"

Binlerce duygunun ruhuna akın ettiğini görebiliyordum lâkin kendime hâkim olabilmem gittikçe zorlaşıyordu çünkü şu an zihnimden geçenlerin hepsi Alin'in aleyhineydi.

"Gidiyoruz."

Savaşın arkasından kapattığı kapıyı sertçe ittirip odadan çıktığımda öfkeden hiçbir şey düşünemiyor, önümü dahi net göremiyordum. "Kız kardeşinle konuşmam gerek."

Aşağı inip evden çıktık. Helen bu süreçte hiçbir şey söylemedi. Duyduklarını sindirip anlamlandırmaya çabalıyor gibi sessizleşerek iç dünyasına gömüldü. Onu endişelendirmek istemesem de şu an ağzımı açarsam her şeyi mahvedebileceğimi biliyordum çünkü konuşan ben değil, öfkem olacaktı. Alin yine yalan söylemişti. Geçen gün hastanede sergilediği performans oyun olmalıydı çünkü onu kaçıran kişileri kontrol etmesi için vücutlarına yerleştirilen çiplerin sahibi kendisiydi.

O adamlar Alin'e karşı değil, Alin için çalışıyordu.

Ve bu gerçek beni cinnetin kıyısına sürüklemişti.

Tam onun affedilebilir, sadece yanlış kararlar veren genç bir kadın olduğunu düşünmeye başlamış, ablasının hatırına yelkenlerimi suya indirmek istemiştim. Anlıyordum, aptallık etmiştim. Alin Saral kesinlikle tehlikeliydi ve ben ona bütün yaptıklarının bedelini misliyle ödetecektim.

Dakikaların ardından İnferno'nun otoparkına girip aracımı her zamanki alana yerleştirdiğimde Helen'in endişeyle kutsanmış sesini işittim. "Bir açıklaması vardır."

"Duymak için sabırsızlanıyorum," dediğimde bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Araçtan inip ardımdan kapıyı çarparak kapattım. Helen bana eşlik ederek arabadan indi ve yanıma geldi lâkin ben onu bekleyemeden hızlı adımlarla asansöre yürümeye başlamıştım. Bir anda kolumu kavradığında bedenim buz kesti. Sıktığım dişlerim çeneme ağrı saplanmasını sağladı. Göğsüm Persephone'min yüzündeki endişeyle kasıldı.

"Karışma, Helen."

Sözlerim üzerine gerilse de uyarımın ciddiyetinin farkındaydı. "Karışmayacağım ama sen de kardeşime zarar vermeyeceksin. Ona istediğini sorabilir, istediğin gibi bağırabilir, bilmek istediğin her şeyi öğrenebilirsin. Sana yardım edeceğim ve yanında duracağım ama bana ona zarar vermeyeceğine söz vermelisin."

Kolumu beline dolayıp eğildim ve alnını öptüm. Kokusunu içime çekerek sakinleşmeye çalıştım lâkin öfkem öylesine yoğundu ki kokusu dahi beni yatıştıramıyordu. "Karışma ve bunu Alin'le aramızda halletmemize izin ver."

Başka bir şey söylemesine zaman tanımadan asansöre girdim. Yanıma ilişse de tek kelime etmedi. Belki de bu noktada artık onun da söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Dokuzuncu Çember'e çıktık ve doğruca ofisimden geçip eve girdik. Üst kata ulaştığımızda mutfakta duran Ensar'a gözucuyla baktım. Bakışlarını üzerimizde dolaştırıp kaşlarını çattığında Halit hemen birkaç adım ilerisinde dikiliyordu. Kimsenin bir şey demesini beklemeden Alin'in kaldığı odaya girdim ve ardımdan kapıyı kapatıp kilitledim.

Helen'in bana seslendiğini duydum ama şu an tek derdim gerçekleri öğrenmekti ve bunun için her şeyi yapabilecek bir vaziyetteydim. Bakışlarım boş yatağa kaydı. Alin'in yokluğu benliğimde bir alarmı aktifleştirdi. Bütün hücrelerim *tehlike* diye bağırmaya başladığında ellerimin karıncalandığını hissettim.

Tam İnferno'yu ayağa kaldırıp Alin'in hangi cehenneme kaybolduğunu öğrenmek adına harekete geçecektim ki açılıp kapanan kapı sesini işittim ve yavaş adımların tınısını duydum. Saniyeler içinde görüş alanıma giren kız lavabodan çıkmış olmalıydı. Bakışlarını yüzümde gezdirerek çekingen bir tavırla tebessüm ettiğinde bir eli yarasının üstündeydi. İnce sesiyle bilinçsizce mırıldandı. "Erken gelmişsiniz, ben de sizi bekliyordum."

Bedenim benden bağımsız hareket etti.

Alin'e doğru yürüdüğümde ürkerek geriye çekilen genç kadını duvara sıkıştırdım. Kaçacak bir yeri olmamasıyla bana bakakalan minyatür şeytan, ani hareketiyle canını yakarak inlemişti. Tek amacım onu olduğu yere sabitlemek, gözünün içine bakmak ve istediğim bilgiyi almaktı çünkü ne olursa olsun Helen'e verdiğim sözü tutacaktım.

"Amacın ne, Alin?"

"Ne?" diye titrek bir soluk verdi.

"Savaş Kılıç'a neden çip siparişi verdin?"

Bağırışımla kendi bedenim dahi titredi. Sesimin lobiden dahi duyulabildiğine emindim. "O çipler neden seni kaçıran adamların vücuduna yerleştirilmişti?" dediğimde kapının diğer ucundaki sesleri işitsem de umursamadım. "Neden yapıyorsun bunları? Derdin ne senin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yok gibi gözüküyordu. Oysa ben bu haline kanamıyor, ona gram inanmıyordum.

"Cevap ver!"

Yerinden sıçrayıp acıyla yüzünü ekşitti. "Ne anlattığını bilmiyorum bile," diyerek titreyen sesiyle mırıldanmaya devam etti. "Hangi çipler?"

"Çipleri neden sipariş ettin?"

"Ben sipariş etmedim!"

"Savaş Kılıç, dünyanın en ünlü teknoloji şirketlerinden birinin sahibi. Biri Lina Seler adına ondan yedi tane çip sipariş etmiş. Bu çipler de seni kaçıran adamlardan birinin ensesinden çıktı. Seni alıkoydukları fabrikada, düzinelerce bu çiplerden üretilmeye çalışılmıştı." Gözlerimi kısarak köşeye sıkıştırdığım kadının ruhunu görmeye çalıştım. "Bana gerçekten bu konu hakkında en ufak bir fikrin dahi olmadığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarını çatarak açık kalan ağzıyla yüzüme baktı. Duyduklarını idrak ettikten saniyeler sonra karşılık verdi. "Ben kimseye çip siparişi falan vermedim. Kendimi kaçırtıp az kalsın öldürecek kadar ruh hastası değilim." Beni ittirmeye çalıştı. "Ben bir şey yapmadım, Hades."

Geriye çekilip gözlerine bakmaya devam ettiğimde sesim bana bile yabancıydı zira konuşan Demir değildi. "Eğer bana şu dakika doğruyu söylemezsen yemin ederim hayatını karartacağım. Elimdeki sözleşmeyle seni mahvedebileceğimi biliyorsun. Ablanın bana engel olabileceğini düşünme çünkü o dahi artık senin gerçekten kim olduğunu ve niyetini bilemiyor."

"Doğruyu söylüyorum!" diye bağırdığında bedeni titredi. "O çipleri ben sipariş etmedim."

"Yalan söyleme."

"Söylemiyorum." Dolan gözleriyle yüzüme bakarken bir an gözüme savunmasız geldi. Kendimden nefret ettim ama elimde değildi. Bana Helen'in gözleriyle bakıyor, onun simasını anımsamamı sağlıyordu. "Yemin ederim, ben kimseye sipariş falan vermedim."

Derin bir nefes alıp tamamen nötr kalmayı denedim. Bütün gerçekleri göz önünden geçirip karşımdaki kadının yalan mı doğru mu söylediğini anlamaya çalıştım. Bakışlarındaki bir şey bana doğru söylediğini fısıldasa da öfkem mantıklı düşünmemi engelliyordu.

"Sana son bir şans veriyorum." Sesime yansıtan kararlılığı işiten kadın titredi. Bakışlarını benden ayırmadan güçlü kalmaya çalıştı ve ben nedensizce bu huyuyla gurur duydum.

"Sana doğruyu söylüyorum."

Kendinden emin bir şekilde söylediği sözler karşısında ona inanmaya başlasam da işimi şansa bırakmak istemedim. Alaylı bir tebessümle ona yanaştığımda gülümsememi fark ederek sertçe yutkundu. Gözbebeklerindeki korkudan hoşlanmasam da sonuna kadar gittim. "Ama ben sana inanmıyorum. Bana gerçeği ver ya da geleceğine veda et."

Kapının ardından Helen ile Ensar'ın tartıştığını işittiğimde zamanımın tükendiğini biliyordum. Alin'den istediğimi alamazsam onu zorla konuşturamazdım. Elimdeki tek koz sözleşmeydi çünkü Helen'e verdiğim söz sayesinde minyatür şeytanı yakamazdım.

"Geleceğime veda etmeyeceğim." Alin gözlerimin içine baka baka rest çekti. "Çünkü sen sözleşmeyi yok edeceksin."

Gülümsedim lâkin neşeden değil, öfkeden. Birkaç adımda tekrar Alin'in özel alanına sızdım. İçimdeki yaratığı dizginlemekte zorlanmaya başlıyordum. Bana meydan okuyan kadına bakarak bir yılan misali tısladım. "Sen bana emir mi verdin?"

"Programı kullandım!"

Hiddetle bağırdığında bütün sesler yok oldu. Tükenmiş gibi son kalan gücüyle yakardığında Dokuzuncu Çember'i saran sükûnette saklı kalanlar vardı. Kapının ardındaki insanların konuşmaları dahi buhar olup uçmuştu.

"Bir hata yaptım ve programı kullandım, Hades," diyen Alin bedenimi teyit geçerek odanın içinde adımladı ve aramıza yerleştirdiği mesafeyle tekrar konuştu. "Ensar'ın beni bulabilmesinin nedeni programı kullanmamdan dolayı izimi sürebilmesiydi. Kısa bir süre aktifleştirmiştim ama birileri izimi bulabildi."

Yüzündeki kaslar titriyor, alnında biriken terler parıldıyordu. Sessizliği, içinde tuttukları sonunda patlamaya dönüşüyordu. Son bir çırpınış içindeydi ama galibiyeti elde edemeyecekti.

"O programı ise senin için çalıştırdım," dediğinde itirafı derin bir sarsıntı yarattı. "Onunla seni araştırdım." İfadesindeki acı, keder ve hüzün başka bir dünyadan ve yabancıydı. "Senin hakkında hiç kimsenin, senin dahi bilmediğin bir şey buldum." Alin sertçe yutkunup başını dik tuttu. "Ve sen o şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorsan sözleşmemi yok edeceksin."

Tek kaşımı kaldırarak sırıttım. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi hızla. "Sana bir teklifte bulunuyorum. Ne bildiğimi öğrenmek istiyorsan anlaşmayı yok et." Sesi alçaldı ve bir sonraki kelimeleri sarf etmeden önce yüzünün rengi attı. "Ben de sana ailenle ilgili sırrı vereyim."

Cehennemin ateşi, içinde bulunduğum dünyayı yuttu.

Her şey alev alırken gözlerimin önündeki kırmızı noktalar artış gösterdi. Sırıtışım bir cam misali parçalara ayrıldığında öfkeden titreyen bedenim kalbimi sekteye uğrattı. Kulaklarım uğulduyor, sıkışan göğüskafesim işimi zorlaştırıyordu.

"Ailem?"

Fısıltımla başını yavaşça salladı. "Öz ailen."

Ruhumdaki en büyük ve derin yara aniden kanamaya başladı. Tek bir kelimeyle mazinin dikişleri atmıştı. Beş yaşım bana göz kırptığında otuz iki yıllık hayatım üstüme devrildi. Altında kaldığım bütün duygular benliğimi eziyordu.

Kesik nefeslerimle Alin'e adımladığımda karşımdaki kadın kaçacak bir yer aradı lâkin bu mümkün değildi. Burası benim cehennemimdi. Burası benim krallığımdı. Burası benim evimdi.

Ve buraya düşen *hiçbir ruh* benim gazabımdan sakınamazdı.

Huzursuzca dikleşti ve gözlerimin içine bakarak pes etmeyeceğini anlamamı sağladı. O an Alin Saral'da birini gördüm. Helen'i değil, başka biri. Asla görmeyi ummayacağım biri. Her gün aynaya baktığımda karşıma çıkan yüzün sahibi olan biri.

"Elimde bir koz olmadan şeytanla dans edeceğimi sanmamıştın, değil mi?" diye sorduğunda gülümsemem büyüdü. "Başına nasıl bir bela aldığın hakkında en ufak bir fikrin yok, minyatür şeytan."

Alin bana bakarken gözleriyle adeta yalvardı lâkin ifadesinde bariz bir isyankârlık vardı. "Ben her şeyimi, ailemi ve hayatımı feda ettim. Sence canım umurumda olabilir mi?" Karşıma dikildiğinde içinde sıkışıp kalan bütün öfkeyi alıp hepsini yüzüme çarptı. "İster öldür ister süründür, bu

yolun sonunda başıma gelecekler umurumda değil ama o sonu görene dek hiçbir yere gitmiyorum."

İçimden kahkaha atmak geldi.

Bunun nedeni karşımdaki kadının cüretkârlığıydı ve ruh hastası olan yanım bundan hoşlanmıştı çünkü o tanıdık ateşi görebiliyordum. Cehennemin bir parçasını ruhunda taşıyordu. Tıpkı benim gibi bunun için yaşıyordu. Meydan okumasıyla saygımı kazanmıştı fakat asiliği cezasız kalamazdı.

"Bildiğin sırrı söyle eğer beni tatmin edebilecek bir bilgiyse söz, anlaşmayı yok edeceğim."

"Sözüne güvenmeyeceğim."

"Güveneceksin yoksa Ensar'ı öldüreceğim."

İlk defa omuzlarını düşürerek soluklandı. Biliyordu, ablasına asla zarar veremez aksine Helen zarar görmesin diye canımı bile verirdim. Bu yüzden elimdeki tek koz Ensar'dı ve Alin gördüğüm kadar derin bir aşkla ona bağlıysa asıl gücün bende olduğunu bilecekti.

"Söylersem anlaşmayı yok edecek misin?"

Açıkçası son birkaç gündür aklımda zaten bu vardı. Ben kaçabileyim diye o kapıyı kapattığı andan beri gözümde bir tehlikeden çok aptal ve genç bir kız haline gelmişti. Alin'in başıma getirdiklerini kabullenmiştim çünkü Helen'in derdi benim derdim olmuştu. Bir hayat kurmak istediğim kadının sorunları benim sorunumdu. Bu yüzden Alin'e daha farklı bir ders verebileceğimi düşünmeye başlamıştım. Tabii bunu karşımdaki kadının bilmesine gerek yoktu.

"Evet, edeceğim."

Alin gözlerini yüzümde gezdirerek olasılıklarını ölçüp biçti. Başka bir çaresi yoktu çünkü ben ne bildiğini öğrenmeliydim. Öz ailem hakkında ne gibi bir şey bilebiliyor olduğunu anlamalıydım. Beni can evimden vuran sözlerin bende nasıl bir yıkım bırakacağını görmeliydim.

"Seni araştırdığımda öz babanı buldum," diyerek aklımdan geçeni dile döktü. Bu beklediğim bir şeydi lâkin devamında sarf ettiği cümleleri duyabileceğimi kırk yıl düşünsem tahmin edemezdim.

"Bir kardeşin var, Demir."

Aklımda dönüp dolaşan kelimeler öylesine anlamsız ve içi boştu ki havada kaldılar. "Senden iki yaş küçük, Rusya'da yaşıyor." Ruhum buz kestiğinde cehennemin alevleri yetersizdi lâkin beni asıl yakan şey işittiğim son cümlede saklı kalan adamdı. "İsmi Dimitri Volkov."

Ruhumdaki eksik parçalar aniden nereye ait olduklarını buldu.

Birleşen gerçekler ise beni yarım bıraktı.

CENNETTEN KOVULANLAR

Demir

Gökyüzünden sarkan hilale bakarken savunmasız kalan ruhumun etrafına bir barikat çektim. Olay mahaline dönen benliğimde bir cinayet işlenmişti. Katilim ise gerçekleri etrafına zehirli bir sarmaşık gibi dolamış olan kaderin ta kendisiydi.

Aracıma yaslanmış temiz havayı içime çekerken aklım birbirine girmiş, ruh halim pusulasını yitirmişti. Dakikalar önce öğrendiğim bilgi karşısında dehşete düşmüş, düştüğüm yerden uzun bir süre çıkamayacağımı anlamıştım.

Erkek kardeşim vardı.

Ben bir abiydim.

Bu gerçeklik boğazımda bir düğüm yaratıyor, aklım benimle oyun oynuyordu. Alin'in söyledikleri doğru olamazdı. Bu işte mutlaka bir yanlışlık olmalıydı. Öyleyse neden hislerim bana sonunda bazı şeylerin anlam kazandığını söylüyordu.

Öz annemi doğru düzgün hatırlamıyordum fakat iyi bir kadın olduğunu biliyordum. Ona dair anımsadığım hiçbir şey kötü değildi lâkin donuk ve soğuktu. Annem çalıştığı evin düzeni için kendini paralarken bana sunduğu şeyler sıcak bir ev ve bir tabak yemekle sınırlı kalmıştı. Yine de onun bazı geceler ağlayarak uyuyakaldığını biliyordum. Biyolojik babamdan bahsetmese de akıttığı her bir damla gözyaşının onun için olduğunu anlıyordum.

Babam, Viktor Volkov.

Rus mafyası olan Bratva'nın eski lideri, Viktor Volkov, benim öz babamdı.

Şu an yönetimde olan oğlu Dimitri Volkov ise küçük kardeşimdi.

Ellerimi yüzüme kapatarak daralan ciğerlerimle baş edemedim. Gömleğimin yakasını çekiştirerek derin nefesler aldığımda içimden çığlık atmak geldi. Bildiklerimi hiç öğrenmemeyi istediğim şu saniyelerde aklımı kaçırabileceğimi anladım. Her şey imkânsız geliyor, bir yanım kâbus görüyor olabileceğimi söylüyordu.

Dimitri'yi şahsen tanımıyordum ama arkadaşım olan Araz Vladimirov sayesinde adını birçok kez işitmiştim. Rusya'nın yönetiminde birer ortaktılar. Araz güneyi, Dimitri'yse kuzeyi yönetiyordu. Ayrıca kendisi de tıpkı Araz ve Adrian gibi F.A.L.A.K isimli örgütün bir üyesiydi. Araz onun için *manyağın teki ve tam bir şeytan* derdi. Anlaşılan bu kalıtımsal bir özellikti.

Kahretsin ki bir erkek kardeşim vardı.

Benden kilometrelerce uzakta sözde bir aileye sahiptim.

Midemin bulandığını hissederek gözlerimi yumdum. Öğrendiklerimle başa çıkabileceğimi düşünmüyordum. Her şeyin bana bu denli imkânsız gelmesini kaldıramıyordum. Aklımın sınırlarının yıkıldığını hissediyordum. Hades bile ağzını açamıyor, tek kelime edemiyordu. O bile sükûnete bulanmıştı çünkü söylenecek tek bir söz yoktu.

Ben hiçbir zaman ailenin ne demek olduğunu bilememiştim.

Gerçek bir aitlik hissedememiştim. Evim diyebileceğim bir yere sahip olamamıştım. Bu yüzden yuvam haline gelmesini umduğum cehennemimi kurmuştum. Şimdi biri bana aslında sahip olmadığım her şeyin var olduğunu söylemişti ve ben hâlâ elimde hiçbir şey olmadığını hissediyordum.

Ne kazanmıştım?

Varlığımdan haberdar bile olmayan bir erkek kardeşle varlığımı bilip bilmediğinden emin dahi olamadığım bir baba mı?

Sanırım hak ettiğim şey her zaman hiçbir şeydi.

Çalan telefonumu işiterek iç geçirdim. Cebime uzanıp cihazı çıkardığımda ekranda gördüğüm isimle canımın acısı ikiye katlandı. Helen'in araması boğazımı düğümledi. Sesini duymak için yanıp tutuşsam da onunla konuşamazdım. Bu karmaşayı halletmeden gözlerine bakıp güçlü kalamazdım.

Aramayı meşgule atıp yarım saate yanına geleceğimi söyleyen bir mesaj gönderdim.

Alin'in söylediği gerçekten sonra odadan çıkmıştım. Helen ile Ensar konuşmamızın ne kadarını duymuştu bilemiyordum ama Helen'in bana yanaşmasından önemli kısımları işittiğini tahmin edebiliyordum. Onu orada bırakıp İnferno'yu terk etmek yaptığım en zor şeylerden biriydi

lâkin sevdiğim kadının gözlerinin içine dahi bakamaz, öğrendiklerimin altında ezilirken orada duramazdım.

Bana iyi gelecek tek şey Persephone'ydi ama ben bana iyi gelebilecek hiçbir şeyi hak etmiyordum. Hayat bunu doğduğum andan beri bana söylüyordu lâkin ben onu duymuyordum. Şimdi nedenini anlayabiliyordum. Ben hiçbir zaman öncelik olmamış, var olduğum insan için istenmemiştim. Üvey ailem beni çocukları olmadığı için sahiplenmişti, gerçek annem beni sevdiği adamdan bir parça olduğum için yanında tutmuştu, öz babamın benden haberi varsa barizdi ki oğlunu yok saymıştı.

Helen öyle değildi. O benim karanlık yanımı da aydınlık yanımı da görüyor ve buna rağmen elimi tutuyordu. Bana baktığında ruhu ışıldıyor, bedeni ellerimin arasında hayata dönüyordu.

Ve ben bunu hak etmiyordum.

Ben onu hak etmiyordum.

Ben hiçbir şeyi hak etmiyordum.

Telefonumu aralık duran araba camım sayesinde aracın içine bıraktım ve sahilin kenarına doğru yürüdüm.

Otuz iki yıl.

Otuz iki yılı bilinçsizce yaşamış çünkü bunu istemiştim.

Rusya'nın soğuğunda o karanlık ve leş sokaklarda beş yaşımı geçirmiş, insanların mezesi haline gelmiştim ama aslında başından beri o ülkede söz sahibi olan bir adamın oğluydum. O ülkenin karanlıklarını yöneten, soyadının verdiği güçle kimseye dokunmadan birini öldürebilecek kadar kudretli olan bir adamın evladıydım.

Doğuştan hakkım olan sokaklarda binlerce kez ölmüştüm ve cesedimi kimse bulamamıştı.

Tuzlu deniz kokusunu içime çekerek sakinleşmeye çalıştım. Neye ve kime öfkeli olduğuma emin değildim. Belki de derdim direkt hayatın kendisiyleydi. Bu sinir harbim her an içimdeki şeytanı dürtebilirdi. Sakinleşmemi sağlayacak tek kişiyse yüzüne bakmaya çekindiğim kadındı. İroniye karşı güldüm. Tabii ya, bu yüzden Helen'in karşısına çıkamıyordum. Kendimi cezalandırarak her zamanki gibi hak ettiğimi yaşatıyordum çünkü bana iyi gelebilecek hiçbir şeye layık olmadığımı biliyordum.

Araba sesini işiterek düşüncelerimi geriye ittim. Aklımı ve mantığımı bir zırh gibi kuşanıp duygularımı yok saydım. Şu an ihtiyacım olan ve görmem gereken tek kadın ardımdaydı.

Motorun kapandığını fark ettiğimde arkama döndüm. Aracından inerek kapıyı ardından kapatan kişi topuklu ayakkabılarını kaldırımda

çınlatarak bana doğru yürüyen kadındı. Üstüne geçirdiği deri pantolon ve ceketle her zamanki gibiydi. Kahverengi saçları rüzgârın etkisiyle savruldu ve dolgun dudaklarına bir tebessüm yerleşti. Kedi misali çekik olan gözlerini üzerimde gezdirerek gülümsemesini genişlettiğinde adımlarını hızlandırdı. Saniyeler içinde üstüme atlayıp kollarını boynuma dolayan sevimli yaratık, Lara Altun'dan başkası değildi.

Kollarımı beline sardığımda tatlı kıkırtısı kulaklarımı şenlendirdi.

Geriye çekilip gözlerimizi buluşturdu. "Sonunda, Hades. Görüşmeyeli neredeyse asır oldu." Kaşlarını hafifçe çatıp dudağını astı. "Gerçi gecenin bir yarısı aradığına göre buluşmak istemenin nedeni iyi bir şey olmamalı."

Karşımdaki kadınla yıllar önce tanışmıştık.

Sekizinci Çember'de bir adamı dolandırışını kameralardan izlemiş, el çabukluğuna ve rol yapabilme yeteneğine saygı duymuştum. Onu sorgu odasına sürüklediğimde konuşmasını sağlamayı denemiş ve bunun sonucunda bir düzine yüzüyle karşı karşıya gelmiştim. İlgimi çeken karakteriyle bir süre sonra sorguyu bir kenara bırakmış, ona içki ikram ederek saatlerce sohbet etmemizi sağlamıştım. O günden sonra aramızda bir dostluk gelişmişti. Tamamen beladan oluşan, insanı sinir krizine sokabilen biriydi ve bana kendimi anımsatmıştı. Hatta bir süre sonra İnferno'ya girişini dahi yasaklamıştım çünkü bütün ikazlarıma rağmen müşterilerimi dolandırmaya devam etmişti ve ben de sevimli suratına gerekli öfkeyi gösterememiştim.

Onun mesleği buydu.

Yalan söyler, dolandırır, manipüle eder, rol yapardı. Bu sayede para kazanır, hayatını böyle idame ettirirdi. Kendine paralı asker diyordu çünkü belli bir meblağ karşılığında her şeyi yapardı.

İnsanlar onun tatlı yüzüne kanardı. Dışarıdan bakıldığında küçük, sevimli, masum yirmi beş yaşında genç bir kadındı. Gülünce yanağında beliren gamzeler insanı anında yumuşatırdı. Tatlı dili yılanı bile deliğinden çıkarırdı ama bu tamamen bir kandırmacaydı. Lara gördüğüm en tehlikeli insanlardan biriydi ve şu an bana bir tek o yardım edebilirdi.

"Sana bir iş teklifim var."

Kollarını göğsünde birleştirip dikkat kesildi. Profesyonel maskesinin ardına saklanarak beni merakıyla süzdü. "Dinliyorum."

Gerçek ailemden bir beklentim yoktu. Kimsenin hayatına bomba misali düşmek, otuz iki yıl öncesinde kalan bir davanın dosyasını açmak istemiyordum ama bilmeliydim. Alin'le Helen'i görmek, aralarındaki bağa şahitlik etmek bende bir açlık uyandırmıştı.

Bu zamana dek sahip olmadığım bir şeyin yasını tutmamıştım fakat şimdi elimde olan gerçeğe tutunmadan edemiyordum. Erkek kardeşim olarak bana kanla bağlanan adam aklımı çelmiş, beni bir büyü misali kendine çekmişti. Dünyanın bir köşesinde kardeşim olduğunu bilerek onu tanımadan yaşayamazdım. Hayatına girmek gibi bir gayem olmasa bile onun hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum. Aksi takdirde bir yanım hep yarım kalacak, ruhumdaki yara kapanmayacaktı.

"Araştırmanı istediğim biri var," dediğimde çikolata kahvesi gözler ilgiyle ışıldadı. "İsmi Dimitri Volkov." Adını dile getirmek dahi midemi düğümledi. Sertçe yutkunarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Onun hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Kim ki bu adam?"

Dilime değen hitap şeklini telaffuz edebileceğime bile inanamazdım fakat hayat yine bana imkânsız diye bir şey olmadığını hatırlatmıştı. "Erkek kardeşim."

Lara şoka girerek bağırdı. "Pardon?"

Şaşkınlığını anlasam da bunu açıklayabilecek bir vaktim yoktu. "Bu konuyu fazla deşme, Lara. Kimse bir abi olduğumu bilmemeli. Sana olan güvenimi boşa çıkarmayacağına inanabilir miyim?"

"Tabii ki," dedi bir saniye düşünmeden. "Bu hayatta yalan söylemediğim belki de tek insansın. Bana güvenebilirsin. Sadece bir an şaşırdım çünkü erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum."

Cevabımla anlayışlı bir ifade simasını ele geçirdi. Eminim ki böyle hikâyeler duymaya alışıktı. Gerçi benim yaşadığımı deneyimleyen insanlar var mıydı bilemiyordum çünkü bu saçmalık üstün bir absürdlüğün eseriydi.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Dimitri, Rus mafyası Bratva'nın lideri. Bu iş oldukça tehlikeli bu yüzden yapamayacağını düşünürsen anlayışla karşılarım ama bana yardım edersen istediklerimi yerine getirmenin sonucunda yirmi milyon dolar ödeyeceğim."

Karşımdaki kadının gözleri irileşti. "Yirmi milyon dolar için Rus mafyasını karşıma alabilir miyim diye soruyorsan cevabım evet çünkü bildiğin gibi para söz konusu olduğunda bende akıl ve mantık kalmıyor."

"Biliyorum," diyerek tebessüm ettim. "Yine de akıl ve mantığını bir kenara bırakmadan iyice düşün çünkü senden isteyeceğim şey Dimitri'nin

hayatına sızman. Onun hakkında öğrenebileceğin her şeyi bilmek istiyorum. İşi ya da nasıl bir mafyacılık oynadığı umurumda değil."

Lara kaşlarını çatarak sorguladı. "Öyleyse umurunda olan ne?"

Bakışlarımı kaçırıp derin bir nefes aldım. Karanlık gökyüzünü süsleyen yıldızlara göz atmak dahi dünyanın büyüklüğünü idrak ederek kasılmamı sağladı. İçimdeki zayıflıktan tiksindim fakat önüne ket vuramadım. Açılan ve kanamaya başlayan yaralarımı dağlamam mümkün değildi. Öğrendiğim gerçek bende bir şeyi kırmıştı. İçimdeki kırık parçaları onarabilmemin tek yolu daha fazlasını bilmekti.

"Sadece bilmek istiyorum," diyerek tekrar Lara'ya döndüm. "Nasıl biri olduğunu, nasıl bir çocukluk yaşadığını, ailesi tarafından sevilip sevilmediğini..." Boğazımdaki düğümle daha fazla karşımdaki kadına bakamadım. "Hiç..." Yutkunamadım. "Hiç yalnızlık çekip çekmediğini bilmek istiyorum."

Bu hayatta kimseyi önemsememeyi acı bir şekilde öğrenmiştim. Beş yaşında sokağa düştüğümde yaşamın görünenden çok daha zor olduğunu anlamıştım. Gecelerce yalnız kalmış, bir başıma ağlamıştım, açlık görmüş, tacize uğramış, dayak yemiştim. Evlat edinildiğimde bile her zaman terk edilmiştim ve aynı şeyleri kardeşimin yaşayıp yaşamadığım bilmeden rahat edemezdim.

Dimitri büyük ihtimal benim çektiklerimin çeyreğini bile deneyimlememişti ve bu beni mutlu ederdi. Yine de bundan emin olmam gerekiyordu. Helen'in kardeşi için yaptıklarını gördükten sonra kendi kanımdan ve canımdan olan adamın ne halde olduğunu bilmeden rahat edemezdim. Araz'ı arayıp yüzeysel bilgiler edinebilirdim lâkin bu sırrın açığa çıkmasını istemiyordum. Ayrıca öğrenmek istediklerim iş ortaklarının bilebileceği şeyler değildi zira ben *Dimitri'nin ruhunu* istiyordum.

Ve Lara, arzumu yerine getirebilirdi.

"Kardeşinin hayatına sızmamı, onun nasıl bir adam olduğunu, çocukluğunu, sırlarını ve günahlarını öğrenmemi istiyorsun, öyle mi?" diyen kadına karşı başımı salladım. "Evet, birini tanır gibi tanı onu. Her şeyi öğrenmeye çalış, hayatına ve kanına sız. Sadece onu tanımama yardım et ama asla gerçekte kim olduğunu ve neden hayatına girdiğini açık etme. Beni ne olursa olsun öğrenmemeli."

Lara bir süre sessiz kalarak yüzüme baktı.

Bir an beni reddedeceğini düşündüm. Açıkçası yapması gereken buydu. Onu mafyanın kucağına atmam zalimlikti lâkin bu işin altından kalkabilecek tek kişiydi. Ondan başkası bana yardım edemezdi.

Saniyelerin ardından başını salladı. "Tamam, bana biraz zaman ver. Araştırıp nasıl bir plan yapabileceğimi bulmam gerek. Birkaç hafta içinde uçağa atlayıp Rusya'ya gidemem ama bana vakit tanırsan istediğin her şeyi önüne serebilir ve yirmi milyon doları alırım, Hades."

"Elbette."

"Peki öyleyse," diyerek tekrar sarıldı. "Kendine iyi bak ve benden haber bekle."

Gidişini izledim ve gecenin içinde dikilmeye devam ettim. Arabama yaslanıp ay ışığını takip ederek karanlığı gözledim. Cehenneme dönmek, Helen'in kollarının arasına sızmak ve göğsünde huzur bulmak istesem de hâlâ bunu yapabilecek gücü kendimde bulamıyordum.

Bir diğer korkum da Helen'in bana kızgın olmasıydı. Karışmayacağını söylemesine rağmen Alin'i sıkıştırmamdan rahatsızlık duymuş olabilirdi. Belki de döndüğümde orada bile olmayacaktı.

Kanıma sızan bu düşünceyle buz kestim.

Helen yoksa, tamamen yıkılırdım.

O benim tutunabileceğim tek daldı. Geçmişimin kirini umursamayan, o pisliğe rağmen beni bırakmayan yegâne insandı ama onun da bir tahammül seviyesi vardı. Belki de gördüğü yüzüm artık mantıklı olanın benim yanımda kalmaması olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Bu ihtimali unutmamalıydım çünkü herkes giderdi. Herkes gitmişti. Herkes gidecekti. Benimle kalacak tek şey cehennemimdi. O ve ben, sonsuza dek yanacaktık.

Adım seslerini işiterek kaşlarımı çattım. Omzumun ardından geriye baktığımda kurtarıcı meleğimin beni bulduğunu anladım. Şaşkınlıkla yaslandığım yerden doğrulduğumda Helen adımlarını yavaşlattı. Gözlerini benden ayırmadan buruk bir tebessümle yanıma yanaştı.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Karşıma dikilip üstündeki cekete sarıldı. "Yalın da en az Doğu kadar yetenekliymiş. Telefon sinyalini takip etmeme yardımcı oldu." Hüzünlü bir tınıyla ekledi. "Alin sana ne söylediğini anlattı. Ailen hakkındaki gerçeği öğrendim."

Boğazımdaki düğümle bakışlarımı kaçırdım. Elini göğsüme yerleştirdiğinde dokunuşu mistik bir şekilde kalbimin göğüskafesimin altında çırpınarak teklemesini sağladı. Nefes alıp alanımı işgal eden kokusunu içime çektiğimde Alin'le konuştuğumdan beri ilk kez gerçekten soluklanabildim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Değişik."

"Neden bana bakmıyorsun?"

"Nasıl bakayım, Helen?" diyerek dişlerimi sıktım. "Benden nefret ediyor olmalısın. Alin'i tehdit ettim duymadın mı?"

Gömleğimin üstünden tenimi okşadı. "Yapman gerekeni yaptın. Senden bunun için asla nefret etmem. Alin'in böyle bir sır sakladığını bilsem onu kendim bizzat konuştururdum. Hiç kimsenin senden böyle bir şeyi gizlemeye hakkı yok, buna kardeşim de dahil."

Helen ince parmaklarını çeneme yerleştirdiğinde bana biraz daha yaklaştı. Başımı kaldırıp ona bakmamı sağladığında güzel gözlerine, bana umutla bakan yüzüne ve ifadesindeki şefkatle dolu sevgiye karşı dizlerimin üstüne çökebilecek gibi oldum. Ona sıkıca sarılmayı ve bana sunduğu huzurun dibini görmeyi diledim lâkin hareket edemedim.

"Alin'le beraber konuşup başından beri neler yaptığını, hepsini öğreneceğiz. Senin yanında durup kardeşimin günah çıkarmasını sağlayacağım ama şu an önemli olan bu değil." Altdudağımı yavaşça okşayıp gözlerimin içine fısıldarken içimdeki olay mahalini ölüm çiçekleriyle çevrilmiş bir mabet haline getirdi. "Önemli olan senin ne hissettiğin Demir. Beni dışarıda bırakma, anlat bana."

Kollarımı beline dolayıp onu kendime çektim ve vücuduna sıkıca sarılıp başımı boynuna gömdüm. Kokusu ciğerlerime dolup sıcaklığı donuk kalbimi eritmeye başladığında ona öyle sıkı sarıldım ki bir an canını yakmaktan korktum. Tenine doğru homurdandığımda gözlerimi sıkıca yumdum. "Öz babam umurumda değil, Persephone. Beni biliyor muydu da istemedi yoksa haberi mi yoktu gram umurumda değil. Aklımdaki şey kardeşim olacak yabancı. Onun ne halde olduğunu bilmek istiyorum. Benim yaşayamadığım çocukluğu tadabildi mi öğrenmeliyim bebeğim."

Saçlarımı okşayan kadın, beni sarmalayarak tenimde görünmez ve sonsuz izler bırakan buseleriyle aklımdaki cinnet niteliğindeki kaotik düşünceleri yok etti. Hissettiğim minnetle ona mümkünmüş gibi daha sıkı sarıldım. Arabaya yaslanıp bacaklarımı araladım ve Helen'i tamamen kendime çektim.

"Ne bilmek istiyorsan hepsini öğreneceksin," diye fısıldadı kulağıma. "Ve ben bütün bu süreçte yanında olup elini tutacağım, *kardia mou*."

İnanamıyor, bir türlü kabul edemiyordum. Zihnimdeki ses şüpheyle bağırıyor, herkesin gideceğini söylüyordu. O bana hep layık olduğum şeylerin kötülüklerle süslendiğini anlatırdı ve kucağımdaki melek tamamen kutsaldı. O asla benim olamayacak kadar saftı.

Titreyen sesimle sorguladığımda acizliğimden nefret edemeyecek kadar içi boş biri haline gelmiştim. "Gitmeyecek misin?"

Helen geriye çekilip kırgın bir ifadeyle bana baktı. Sorduğum soruya gücenmiş, duyduğuna inanamamıştı. Ellerini yanaklarıma yerleştirerek tenimi okşadı. Ruhuma bahar getiren sesiyle konuştuğunda kalbimin soğuk ve küflü odalarına güneş doğdu. "Demir sana söylemem, iyice anlaman gereken bir şey var ama kelimelerle ifade edebileceğimi sanmıyorum."

Alnını alnıma yaslayarak gözlerimi yumdum. "Göster bana, Persephone."

Başının açısını değiştirip aniden dudaklarını hissetmemi sağladığında bütün dünya kayboldu.

Minik bir temasla başlayan yolculuğunda savrularak kendimden geçtim. Dudaklarımı esir alan dudakların tadı beni uykumdan uyandırdı. Sıcak nefesi, nefesim haline gelip zihnimi uyuştururken ruhuma bir ışık vurdu.

Bekledim, canavarın dönmesini ve bana pençelerini geçirerek beni bu rüyadan uyandırmasını bekledim ama kimse gelmedi. Zihnimde, ellerimde, dudaklarımda, ruhumda, beni ben yapan her bir noktada sadece onun izi vardı.

Dudaklarını oynatarak beni daha derinden öpmeye başladığında kalbinden yayılan her ritim içimi dalgalandırdı. Kendine has tadı ağzımın içine yayıldığında geri çekileceğini fark ederek bir elimi ensesine yerleştirdim. Daha fazlasını, bana her şeyi vermesini istiyordum.

Zihnimdeki canavarı öldürdüğünü, onu tamamen yok ettiğini görmeliydim. Zarif bedenini kıstırıp onu kendime prangaladım. İkimiz de nefes yoksunluğu yaşayana dek sevdiğim kadını öptüm. *Ona* susadığımı belli edercesine kana kana varlığını içtiğimde bana eşlik etti.

Bütün dünyanın izi silinip geriye sadece Persephone ile Hades kaldı.

Helen'in öpüşünde binlerce kelime saklıydı.

Bana yanımda olduğunu söylüyor, en karanlık anımdan en aydınlık zamanıma dek elimi tutacağını, kirli sırlarım ve ondan daha kirli olan geçmişimden sakınmadığını, kollarımın arasında kalarak *benim meleğim* olacağını haykırıyordu.

Bana nefes oluyordu ama soluklanan sadece ben değildim, Helen de hayata dönüyordu.

Masum başlayan öpüşmemiş, şehvetle yıkandığında sırılsıklam kaldık. Birbirimize duyduğumuz bütün hisler bedenlerimizi bir ışık hüzmesiyle içine çekti. Dili, yumuşak dudakları ve cennetin yasak bahçesinden geldiğini düşünmeme neden olan tadı, benim için bir panzehirdi. Bütün

yaratıklarımı öldürürken beni sandığımda daha kötü bir sondan kurtarmıştı.

Yanağımdaki elleri enseme iliştiğinde parmakları siyah tutamlarımı kavradı. Helen sadece konuşmuyor, emrediyordu. Kalbinin bende olduğunu söyleyen çığlıklarının ardında ondan canını yakmamamı isteyen fısıltılar saklıydı. Oysa ona zarar vermek, kendime işkence etmek demekti. Onu üzmek, kendimi kahretmem demekti. Onun canının yanması, benim ölümümdü. Onun yüreği benimdi, benim kalbim ondan ibaretti.

Ve en önemlisi, birbirimize duyduğumuz aşkın ömrü sonsuza dekti.

GÜVENLİ KELİME

Heler

Dudakları, sarhoş ediciydi.

Beni öpüşünde saklı kalan binlerce kelime vardı ama hepsi aynı sonuca çıkıyordu. Demir Karadağ, bana aitti. Her şeyiyle benimdi. Tıpkı benim ona ait olduğum, her şeyimi avuçlarına serdiğim gibi.

Belimi saran kollarındaki kudret bana güç veriyordu. Bedenimi çevreleyen kokusu nefesim oluyordu. Her şey artık bana daha anlamlı geliyordu çünkü kalbim ilk kez hissediyordu. Yüreğim bir yemin fısıldıyor, ruhum çığlık atıyordu. Kanım kaynıyor, zihnim uyuşuyordu ve bunların hepsi o beni öptüğü için oluyordu. Böylesine şairane bir hissiyat, sadece ondan kaynaklanabilirdi çünkü âşık olduğum adam tam olarak bu denli büyüleyiciydi.

Kesilen nefesimle geri çekildiğimde onun iziyle parıldayan dudaklarımdan titrek bir soluk kayıp gitti. Tenim alev almış gibi sıcacıktı lâkin parmaklarım buz kesmişti. Kalbimin bu kadar hızlı atabildiğini bilmezdim ama artık emindim, her bir çarpışın sahibi belliydi.

Gözlerine baktığımda altın harelerine tutsak oldum. Yenilginin galibiyet dolu olduğunu anlamamı sağlayan adamın bakışlarında bana duyduğu aşk vardı. Öylesine büyük bir aşktı ki geri kalan her şeyi yanında ufacık kılardı. Ellerimi yanaklarına iliştirerek tenini okşadığımda bir rüya görüyor olabileceğimi düşündüm. Gerçeğin bu kadar güzel olabileceğini sanmıyordum ama onun gibi birini hayal edebilecek kadar ihtişamlı bir zihne sahip değildim.

O buradaydı ve benimleydi.

Geriye kalan hiçbir şey ise önemli değildi.

Eğilip tekrar beni öpmeye başladığında gözlerimi yumarak tadına vardım. Ayaklarımı yerden kesip beni döndürdü ve arabanın kaputuna oturmamı sağlayıp bacaklarımın arasına girdi. Beni sıkıca sarmışken bıraksa kaybolacağımdan korkuyordu. Oysa hiçbir güç beni ondan alamazdı. Ölüm bile gelse beni cehenneme götürmesini ister, şeytanımı beklerdim. Hayatımda ilk kez birini sevmenin ne demek olduğunu biliyor, artık anlayabiliyordum.

Parmaklarım siyah tutamlarının arasına sızdı. Onu daha yakında, yakınımda hissetmek istedim. Aramızdaki kıyafetlerden nefret ettim. Daha fazlasını, hepsini diledim fakat şu an onun için en önemli olan şey beni öpebilmekti ve ben ona istediği her şeyi verebilirdim. Daha fazlasını, her zaman en fazlasını. Bu arzu korkutucuydu ama beni hiç olmadığım kadar cesur hissettiriyordu.

Demir geriye çekilip alnını alnıma yasladığında bir süre sadece soluklandık. Mağrur bakışlarını benimle buluşturup tebessüm ettiğinde bütün yüzü aydınlanmış, parlak bir ışık karanlıklarla dolu çehresine ilahi bir dokunuşta bulunmuştu. Tok sesiyle konuştuğunda daha önce duymadığım kadar kuvvetli bir oktavdaydı. *"Moya koroleva."*

"Kardia mou," diye fısıldadığımda bu hitabın onun için yaratıldığına emindim.

Demir kızıl tutamlarımı geriye atıp alnımı öptü. Kokumu içine hapsetmek istercesine derin bir nefes aldığında onu istila eden benden bir parçayla tatmin oldum. Avcumun altında atan kalbi kulağıma bir ninni gibi geldi. İhtişamlı yüzünü incelediğimde içimden bir ses hikâyemin yeni bir bölümüne geçtiğimi fısıldadı.

Gözüme artık her şey daha canlı, çarpıcı ve büyülü geliyordu.

Oysa böyle olmamalıydı çünkü karanlık yanı başımızdaydı. İnferno'da bizi bekleyenler hikâyemizi nereye götürecekti belli değildi. Karanlık ya da aydınlık, bunlar artık bir kenardaydı. Merkezimi kaplayan tek şey o anlarda elimden tutacağını bildiğim adamın yanında olabilmekti.

Gözlerine bakarak avuç içimi kalbine bastırdım. "İyi misin?" diye sorduğumda neyi kastettiğimden emin değildim. Öz ailesiyle ilgili öğrendikleri ve Alin'in yaptıklarına ek olarak öpüşmeyle ilgili olan problemine karşı gerçekleştirdiğimiz eylemle, sanırım oldukça genel bir soru soruyordum.

Bana bakıp tebessüm ettiğinde beraat ettiğini anladım. Hafiflemiş, beş yaşından beri sırtında olan yüklerin bir kısmı buharlaşıp gitmişti. Canını eskisi kadar acıtmayacak bir şey haline dönüşen bu azaptan kurtulabileceğine dair umudu geri gelmişti.

Elini yanağıma yerleştirdiğinde dokunuşuna yaslandım. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan sadece ona odaklandım ve cevabının ardındakileri görebilmeyi umarak bekledim. "Mükemmelim," dediğinde sesindeki ölü topraklar eskisi kadar çatlak değildi. "Her şey daha anlamlı geliyor, Persephone. Şimdi bazı şeyleri daha iyi anlıyorum."

"Ne gibi şeyleri?"

Başparmağıyla boynumdaki nabzı okşadı. "Beni sevdiğini biliyorum, yanımda kalacağından eminim. Şimdi neden hiçbir yere ait hissetmediğimi biliyorum, geçmişimde hiçbir zaman bir evim olmadığına eminim. Ve mazimin geride kaldığını biliyorum, sayende geleceğimde mutlu olabileceğime eminim."

Alayla mırıldandım. "Gitmemi istersen beni kovman gerekecek."

Demir gülümseyerek üstüme eğildi. "Teşekkürler ama ölmeyi tercih ederim." Kalbimi kıstırıp beni savunmasız bırakan o kelimeye karşı geldim. "Ölüm kelimesini duymak istemiyorum."

Altın harelerindeki ateşle yüreğimi yakmaya devam ederek gözlerime baktı. Bir süre sadece beni izledi. Her bir zerremi ezberlemek istercesine yavaşça bakışlarını gezdirdi. Oysa şimdiye kadar çoktan bütünümü aklına oturtmuş, beni benden daha iyi bilir hale gelmişti. Meydan okuyan bir ifade ve bütün kararlılığıyla konuştuğunda isyankâr hali kovulmuş meleklerin hepsini utandırabilecek bir seviyedeydi. "Merak etme, Persephone. Sen ve ben uzun bir süre hüküm süreceğiz. Hem dünyada hem ahirette."

Metaforik bir yaklaşımdı ama nedense kulağa gerçekçi geliyordu.

Bana her şeyin cevabı benmişim gibi bakıyordu. Bütün sorunlarının çözümünün bende saklı olduğunu düşündüğünü bilebileceğim kadar inançlı bir ifadeye sahipti. Oysa her şey onun elindeydi. Beni öpebilmesinin nedeni, ben değildim. Oydu. Travması aniden yok olmamış, benim dudaklarım sihirli bir şekilde geçmişini yok etmemişti. Demir, bunu aşmak istemişti. Bana anlattığı ve kirli olarak düşündüğü geçmişini kelimelere döktüğü gece ilk adımı atmıştı. Psikoloğuyla da bu konuyu konuştuğuna emindim. Bu gece öğrendikleriyleyse aslında içten içe bildiği ama bilmemek için çaba gösterdiği şeyi idrak edebilmiş, sorunun onda olmadığını görmüştü. Etrafındaki insanların yaratmaya çalıştığı, onu zorla getirdikleri hali kabul etmiş yine de o versiyonunun yaratıcılarına istediklerı hazzı vermemişti.

Hiç kimseye güvenmeyen ve herkesin bir gün onu terk edebileceğine inanan tarafını, ben onu öptüğüm an bırakmıştı çünkü başka bir seçeneği

olmadığını sonunda görebilmişti. Etrafına ördüğü kalkanın dışında beklediğimi anlamış ve beni nihayet içeriye kabul etmişti.

Onunla gurur duyuyordum çünkü yaptığı şey, kolay değildi. Yine de biliyordum ki bu bir kereye mahsus olabilirdi. Şu an savunmasız, zor ve şok edici bir anın içindeydi. Zihni travmasını örüp karşısına çıkaracak vakti bulamamış, aklı ona engel olmuş olabilirdi. Belki de bir dahaki öpüşmemizde ya da birkaç ay sonra olacak ellinci, altmışıncı öpüşmemizde, travması tekrar tetiklenecekti. Bunun bir garantisi ya da son kullanma tarihi yoktu. Bazı güzellikler, zorluktan doyuyordu. Ne kadar zorlayıcı olursa olsun Demir bütün güzellikleri hak ediyordu ve ben ona hepsini verecek, zihnindeki bütün iblisleri zamanla öldürecektim.

Elini tutarak, "Hem dünyada hem ahirette," dedim.

İçimi burkan ve görmezden gelmek istesem de bana kendini unuttur-mayan şeyle endişeli bir tonlama da ekledim. "Ama önce halletmemiz gereken önemli şeyler var. Alin'le konuşmalıyız."

Bedeni kasıldı. Öfkesini hissedebiliyor, ona olan kızgınlığını anlayabiliyordum. Alin hikâyemizin kötü adamı gibi görünüyordu fakat başrol olsa zekâsı karşısında birçok kişi ona hayranlık duyardı. Ve o grupta Demir de vardı. Kardeşime karşı araftaydı. Bir yanı onu cezalandırmak isterken diğer yanı yüzüne her baktığında beni görüyordu.

Hades'in ardında ve yanındaydım. Alin'in yaptıklarından ve saçmalıklarından bıkmıştım. Demir'e her şeyi verecek, her şeyi alırken yanında duracaktım ama ona sunamayacağım yegâne şey Alin'in hayatıydı. O yaşam, korunma altında kalacaktı.

Gözlerimiz birbirine mühürlendi. Bakışlarımızda saklı kalan binlerce kelime vardı ama bu sefer cümleler daha barizdi. Özellikle benimki oldukça belirgindi çünkü istediğim tek şey buydu. Demir başını sallayarak ellerini belime yerleştirdi. Uzanıp yanağına ve çenesine buseler bıraktığımda gitmek istediğim son yer İnferno'ydu çünkü orası bana ilk kez cehennem gibi geliyordu. Çıkacak kıyamette yanacak binlerce günah vardı ve hepsi benim kalbime saplanabilecek kör bıçaklardı.

Arabanın üzerinden beni indirdiği sıra sorguladım. "O kadın kimdi?"

Bir an afallayıp *hangi kadın* dercesine bana baktı ve neyi kastettiğimi anladığında gülümsedi. Gülüşü, beş yaşındaki çocuğun haylazlığını içinde barındırıyordu. "Beni mi gözetliyordun?"

Taksiyle az ileride durmuş, gizemli kadınla Demir'in konuşmasının sonlanmasını beklemiştim ama bunu yapmamın nedeni konuşmalarının önemli olduğunu düşünmemdi. Karşımdaki adama güvenim sonsuzdu.

Bu yüzden saçma fikirlere kapılmıyordum. Sadece neden koşa koşa o kadınla görüşmek istemişti merak ediyordum.

"Evet," dedim dürüstçe. "Uzaktan sizi izledim."

Demir çekici bir tebessümle beni hızla kendine çektiğinde gövdesine savruldum. Kanımı kaynatan bir tonlama ve şeytani bir ifadeyle sorguladı. "Yoksa kıskandın mı bebeğim?"

Demir'i başkasıyla hayal edemezdim. Onu biriyle paylaşamaz, bunu aklıma getirmek dahi istemezdim ama saçma kıskançlıklara da kurban gitmezdim. Kadınla konuşmaları sırasında beni huzursuz edebilecek, bir çıkarımda bulanabileceğim herhangi bir şey olmamıştı, oldukça dostane görünüyorlardı. Demir'in benden başkasını arzulama ihtimaline inanmıyordum. Fazla egolu bir yaklaşımdı ama her şeyim üzerine bahse girebilirdim ki doğruydu.

"Kıskanmamı gerektiren bir şey mi var?"

"Asla," dediğinde kendinden yüzde yüz emindi. "Ve asla da olmayacak."

Bana bildiğim şeyi söylediğini belli edercesine ona baktığımda Demir sorumu yanıtsız bıraktı. Üzerine gitmek istemedim ama cevap vermezse kahrımdan ölebilirdim çünkü bana güvenmediğini düşünmek beni mahvederdi. Konuşmaya başladığında beni cevapsız bırakmadığını sadece zamana ihtiyaç duyduğunu anladım. "Lara Altun," derken bakışlarımı yakaladı. "Güvendiğim biri. Belli bir miktar karşılığında istenileni yerine getirmek işidir." Sertçe yutkunup yara bandını hızla çekti. "Ve benim isteğim, küçük kardeşimin hayatına sızması oldu."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. Sözlerini doğru duyup anladım mı diye sorgularken tek kelime edemedim. Vardığım sonuçla mırıldandım. "Kardeşinin hayatına girmesi için bir ajan ile mi anlaştın?"

"Ajan değil," derken önemsiz bir şeyden bahsediyor gibi rahattı. "Daha çok dolandırıcı."

Ona dik dik bakmam üzerine konuşmaya devam etti. "Bilmem gerek, Helen," dediğinde boğazında bir yumru var gibi susup yutkundu. "Dimitri..." İsim ağzından zar zor çıkmıştı. "Neler yaşadı, bilmek istiyorum ve Lara bana istediğim cevapları verebilir."

Başımı sallayarak onu anladığımı gösterdim. Bu konuda yapmak istediği her şey hakkıydı ve bana düşen yegâne görev ona destek olmaktı. "İyi yapmışsın ama kardeşinle kendin görüşmeyecek misin?"

"Hayır."

Kesin ve net cevabıyla dudağımı dişledim. Demir'in aile ve yuva özlemini görebiliyordum. Bunlar onun çocukluğundan beri eksik kalan yanlarıydı. Ailemle vakit geçirmek bile onun yaralarını sarmalamışken kendi ailesiyle anılar biriktirse ne hale gelirdi merak ediyordum.

Şimdilik, üstüne gitmemek adına sustum.

Ama zamanı geldiğinde onu ikna edebilmeliydim.

Çünkü erkek kardeşiyle bir ilişkisi olmasını isterdim.

Demir belimdeki ellerinden birini yanağıma yerleştirdi ve eğilip dudaklarımı öptü. Kısa lâkin aklımı başımdan alan bir temastı. Geriye çekildiğinde aynı şeyleri düşünüp hissettiğini gözlerinden görebildim. Sırıtmasıyla güldüm. Büyük bir başarıya imza atmış gibi çocuksu mutluluğuyla bana bakarken nasıl gülmezdim ki?

"Önümüzde uzun bir gece var bebeğim. Gitsek iyi olur."

Belki de hayatım boyunca geçireceğim en uzun geceydi ve bundan kaçışımın olmaması beni paniğe sürüklüyordu. Demir'le arabasına bindiğimizde emniyet kemerimi takıp ardıma yaslandım. Motoru çalıştırıp yola koyulan adam boşta kalan elini uzattığında parmaklarını sararak tenini okşadım. Derin bir nefes alıp dışarıya göz attığımda hayatımın ne ara bu kadar olaylı geçmeye başladığını sorguladım. Alabildiğim tek cevap Alin'in marifetleri oldu.

Kız kardeşimin zihninden geçenleri bilmek istiyor ama öğrenecekle-rimden korkuyordum. Bilinmezlik beni yaralıyordu ama asıl kanamamı sağlayan şey benim için dünyadaki en önemli iki insanın karşı karşıya gelmesi, benim ise aralarında sıkışıp kalmamdı.

İnferno'nun otoparkına girdiğimizde Demir aracını park etti.

Elini bırakıp emniyet kemerimi çözdüm ve kalbimdeki çarpıntıyla araçtan inerek kendime gelmeye çalıştım. Korkmanın bir işe yaramadığını küçüklüğümden beri bilirdim ama bu seferki fazla kahrediciydi ve canavarlar soyut değil oldukça somuttu.

Demir ile otoparkta adımlayıp tekrar el ele tutuştuk fakat ikimizin de ağzını bıçak açmıyordu çünkü söylenebilecek tek bir şey bile kalmamıştı. Artık yapılabilecek yegâne şey dinlemekti.

Asansöre binip kapılar üstümüze kapandığında nefesim daraldı. Demir bunu hissetmiş gibi bana güç vermek istercesine elimi daha sıkı tuttu. Ona bakmasam da beni izlediğini biliyordum. Bu yüzden tebessüm ettim ama gözlerimizi buluşturamadım çünkü bunu yaparsam gerçekleri görebilirdi. Endişemi sezerse kendisini tutabilirdi ve ben Demir'in elinden geleni ardına koymamasını tercih ederdim.

Bazı şeylerin daha farklı yaşanmasını dilerdim.

Demir'le bütün bunlar olmadan, her şey normalken tanışabilmeyi ve ilişkimizdeki bu etkenlerin olmadığı bir dünyada var olabilmeyi isterdim ama biliyordum, bu yaşananlar bizi güçlendirmiş ve birbirimize bağlamıştı. Tek sorun o bağların benim boynuma dolanabilecek olmasıydı zira bu hikâyeden çıkacak kayıpların hepsi benim aleyhimeydi.

Kapılar aralandığında başımı dik tuttum ve gerçek bir Persephone misali şeytanımın yanında durdum. Dokuzuncu çemberde adımlayıp Demir'in ofisinin içinden geçtik. Eve girip üst kata çıktığımızda bir köşede bekleyen Yalın'la Halit'i gördüm. Bir asker edasıyla koltuklarda oturan kız kardeşimi bekliyorlar, adeta nöbet tutuyorlardı.

Ensar ise Alin'in ardında koltuğun dibindeydi. Kollarını göğsünün önünde birleştirmiş bir Halit'e bir Yalın'a bakarken ikisini de her an indirebilecek gibi duruyordu. Kız kardeşim için savaşmayı bekleyen bir şövalyeyi anımsatıyordu.

Kendimi sorguda değil de infazda hissederken odaklanabilmem güçtü ama bunu sadece yanımdaki adam için değil, kendime ve aileme borçlu olduklarım için de başarmalıydım.

Kız kardeşimin karşısına geçtiğimde biri dünyamı alıp altüst etmiş gibi hissettim.

Alin soluk teni ve yorgun ifadesiyle boşluğa odaklanmış öylece duruyordu. Gözleri kan çanağıydı. Berbat gözüküyordu ve berbat hissediyor olmalıydı. Kıvırcık saçları onları çekiştirmiş olmasından mütevellit karışmıştı. Üzerine geçirdiği tişört dizlerine kadar geliyordu ve içimden bir ses Ensar'a ait olduğunu söylüyordu. Yirmi yaşındaki bir kadına göre fazla bitap haldeydi ve bu bir abla olarak kalbimi kırıyordu.

Yarasının üzerinde tuttuğu elinin titrediğini görüp bakışlarımı Ensar'a çevirdim. Gözlerimiz buluştuğunda beni de potansiyel bir hedef olarak değerlendirdiğini anladım. Belki de öyleydim çünkü bu sefer en az Demir kadar her şeyi öğrenmek istiyordum.

Demir elimi bırakıp üstündeki ceketi sıyırdı ve kumaşı bir kenara atıp gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Kendi ceketimi çıkarıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve derin nefesler alarak bekledim. Bakışlarım az ilerimdeki adamı bulduğunda yüzündeki ifadeden tek bir şey anlayabildim. Şu an aynı odada bulunduğum kişi Demir Karadağ değil, Hades'ti.

Karanlık yüzü bana her daim aydınlık gelirdi. Şimdi anlıyordum ki aslında hiçbir zaman onun derinlerinde sakladığı o alternatif benliğiyle

karşılaşmamıştım. Evet, o yanı benim gözümde asla bir canavar olamazdı ama bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Doğruca kız kardeşime baktığında onu ilk kez bu denli ciddi gördüm. Benimleyken olduğu halinden bambaşka birine dönüşerek konuştuğunda sesi bile yabancı geldi. "Neden İnferno'ya her pazartesi gelip Wahab'la kumar oynadın?" dediğinde sesi ruhumu kesti. Bu gerçek bir sorgu seansıydı. "Amacın İnferno'yu incelemek, planını hazırlarken içeriye göz atabilmek miydi?"

Alin sessiz kaldı.

Hiçbir şey söylemeden boşluğa bakmaya devam ettiğinde yüzünü inceledim. Hem öfkeli hem de üzgündü. Mimiklerini okuyamıyor, aklından neler geçtiğini anlayamıyordum ama cevap vermemek seçenek olamazdı. Demir'i daha fazla öfkelendirirse bu iş sandığımdan daha kötü bir sonuca doğru emin adımlarla ilerleyecekti.

Kız kardeşim yutkundu lâkin ağzını açmadı.

Demir derin bir nefes alarak sorularını yenilediğinde gözlerimi ona çevirdim. Dişlerini sıktığını belirginleşen damarlarından ve seğiren çenesinden anlayabiliyordum. Bu gece öğrendiği gerçekler onu yeterince sarsmıştı. Üstüne üstlük bir de hâlâ kardeşimle uğraşmaya çalışıyordu. Ona verilen her bir yükten nefret ederek devreye girdim. "Sorduğu her soruya cevap vereceksin," diye adeta emrettiğimde Alin'le gözlerimiz buluştu. Bana bakan kadın ve benim tanıdığım kız kardeşim arasında binlerce fark vardı ama değişmeyen en önemli şey damarlarında akan kandı. Ne olursa olsun o kan bizi birbirimize bağlıyordu ve ben o bağı korumak istiyorsam onu konuşturabilmeliydim. "Yolun sonundayız, Alin. Bu gece her şeyi anlatacaksın. Demir'in sorduğu her soruya cevap vereceksin. İstediklerini söyleyeceksin ve sorumsuz küçük bir çocuk gibi davranmayı bırakacaksın."

Bana bakarken öylesine ifadesizdi ki ne düşündüğünü çözemedim.

Yavaşça tek kaşını kaldırdığında soluk teni beni tedirgin eden bir kıvama geldi. Yarım tebessümüyle konuştu ve sesindeki titremeyle benliğimi katletti. "Yoksa ne olur abla?" diyerek gözlerimin içine baktı. "Demir beni öldürür mü?" Gülümsemesini genişlettiğinde gözleri doldu. "Yoksa sen mi öldürürsün beni?"

"Alin," dediğimde hitap şeklim bir uyarıdan ibaretti. "Saçmalamayı kes ve anlat."

Bakışlarını kaçırarak derin bir nefes aldı. Elini yarasından çekerken yüzünü ekşittiğinde ondan daha çok canım yandı. Karşımdaki kadının

hali öylesine perişandı ki bir yanım sadece onu kollarımın arasına almak istiyordu.

"İnferno'daki olaylı geceden bir süre önce buraya gelip gitmeye başladım," diyerek sonunda anlatmaya başladığında baktığı tek kişi Demir'di. "Başlarda sadece Sekizinci Çember'de kumar oynayıp birinin verdiği tavsiyeye uyuyordum." İfadesindeki bir şey öylesine kırgın, yaralı ve yabancıydı ki anlam veremedim. "Wahab'la tanıştık ve birlikte Saligia oynamaya başladık. Teknoloji konusunda bir deha, insan ilişkilerinde oldukça aptaldı. Oyunlarımızda genelde kazanıyor ve elime geçen para sayesinde her pazartesi tekrar onunla oynamaya söz veriyordum. Tek amacım bilgisinden yararlanmaktı ve yalan değil, kazandıkça daha fazlasını istemeye başlamıştım."

Wahab'ın Lina'nın ondan bedavaya tavsiye aldığını söylediği aklıma geldi. Ardından söylediği bir başka şeyi anımsadım. Kendimi tutamayarak sorguladığımda Alin bana baktı. "Neden Wahab'a Londra'daki bir şirkete iş başvurusu yaptığını söyledin?"

Omuzlarını silkti. "Ona yalan senaryolar üretir, Lina kimliğine bürünürdüm ki benden şüphelenip sahte kimliğimi açığa çıkarmama neden olmasın. Ayrıca yalnız bir adam olduğu için beni bir yerlere davet ediyordu ve ben de sürekli teklifini reddedebilmek için bahane bulmak zorunda kalıyordum. Adam Monako'daki yazlığına gidip tatil yapmamı, Fransa'yı gezmemi, Dubai'ye yanına gelmemi, sürekli sahip olduğu mülkleri kullanabileceğimi söylemeye başlamıştı. Sonunda sevgilim olduğunu söyledim."

Wahab'ın anlattıklarıyla uyuşan sözleriyle başımı salladım ve asıl önemli noktayı hatırladım. "Wahab son evreden bahsetmişti," dediğimde Alin kasıldı. "Cihazı tamamlamak için son bir şeye ihtiyacın varmış ama onu alırsan hapsi boylarmış ya da öldürülebilirmişsin." Kaşlarımı çatarak kız kardeşime baktığımda bağırmamak için kendimi zor tuttum. "Bahsettiği ne, Alin?"

Tekrar sessizleşti. Bakışlarını kaçırarak kollarını kendine doladığında aklımı yitirmek üzereydim. Paniklememek için derin nefesler alıp tırnaklarımı avuç içime gömdüm. Boğazımdaki çığlığı yutarak desibelimi artırdım. "Cevap ver."

Gözleri beni buldu. Mavi gözleri, benimkilerle aynıydı. Birebir olan renklerin ardındaki duygular ise bambaşkaydı. Kız kardeşimin donuk bakışlarının ardında fırtına öncesi sessizlik vardı. Benim için ise kıyamet çoktan kopmuştu.

"Cevap ver," diye bağırdığımda öfkeden titredim. "Wahab'ın bahsettiği şey neydi?"

Alin gözlerimin içine bakarak pes edercesine yanıtladı. "Programı hapsettiğim cihazın bir güç merkezine, çekirdeğe ihtiyacı vardı. Bana kuantumdan güç alan bir çipten bahsetmiş, işime yarayabileceğini söylemişti."

"Wahab'ın programdan haberi var mıydı?"

"Hayır, teorik açıdan bir sürü ihtimali ele alır, bu konularda konuşurduk. Ona hiçbir zaman gerçekten neyin peşinde olduğumu, neyin üstünde çalıştığımı anlatmadım. Ayrıca bahsettiği çipi de kullanmadım çünkü gerçekten de erişemeyeceğim birindeydi."

"Kimdeydi?"

Demir'in sorusuyla Alin bakışlarını kaçırdı. "Savaş Kılıç," dediğinde dişlerimi öyle sert sıktım ki çeneme amansız bir acı saplandı. Alin savunmaya geçerek yanımdaki adama baktı. "Ama onunla hiçbir zaman iletişime girmedim. Yemin ederim, o çipleri de ben sipariş etmedim. Bir sipariş verecek olsaydım kuantum çipini isterdim, o salak intihar makinelerini değil."

"Cihazın gücü nereden geliyor?"

Alin, Demir'e yanıt vermeden önce Ensar'a bakıp başka bir talepte bulundu. "Çantamı getirebilir misin?" dediğinde başını sallayan adam hızlı hareket etti. Alin'in kaldığı odaya girip saniyeler sonra elindeki sırt çantasıyla döndü. Çantayı Alin'in yanına bırakıp fermuarı açtığında tekrar eski pozisyonuna döndü. Alin çantaya uzanmak yerine tekrar Demir ile bana bakıp sonunda yanıtladı. "Kinetik enerji kullandım."

Neyden bahsettiğini anlamadım ve bu konuda tek değildim. Alin ifadelerimizden algılayabilip bu durum üzerine açıkladı. "Bu yüzden o cihazı bir tek ben aktif hale getirip programı kullanabilirim. Kartlar olsa, o kutu açılsa ve cihaza erişilse bile, cihazın içinde ona güç veren çekirdek sadece benim kinetik enerjimle çalışır. Onun en az dört metre yakınında olmalıyım." Alin bileğindeki akıllı saati işaret etti. "Cihazla uyum gösteriyor ve sadece şifrelediğim kalp atış ritmimle eşleştiğinde çalışıyor. Ve bunun olması için bile önce beni algılaması gerek. Algılaması içinde DNA'ma erişmesi gerek."

"DNA'na erişmesi için ise?"

Soruma karşılık burnundan soluklanıp ağzından verdi. "Nefesime ihtiyacı var."

Açık kalan ağzımla karşımdaki kadına bakarken şoktaydım.

Alin elini yarasına bastırdı. "Parmak izi işe yaramaz çünkü kolaylıkla benden alabilirler. Retina taraması da aynı şekilde. Kan ya da saç zaten erişilmesi en kolay DNA parçalarıdır." Gururlu bir ifade yüzünü ele geçirdi.

"Ama nefesine ulaşamazlar. Onu kopyalayamaz, ele geçiremezler. Size o cihazı benim dışımda kimsenin çalıştırmayacağını söylerken aslında kastettiklerim bunlardı. Ben o programa *hayat* veriyorum."

Başımı iki yana sallayarak odanın içinde amaçsızca adımlayıp yakamı çekiştirdim. Kız kardeşimin dahi kategorisine girdiğini bilirdim ama bu kadar ileriye gidebileceğini düşünmezdim. Aklını sadece böyle şeylerde kullanmasıysa bir lanet olmalıydı. O kadar büyük bir lanetti ki kendiyle birlikte bizi de mahvetmişti.

Küçük kız kardeşim, her şeyin anahtarıydı.

Ve ben o anahtarı etkin hale getirmenin yollarından biriydim.

Çöken sessizlikle Demir'e baktığımda gözlerini kardeşimin yüzünde gezdiriyordu. Sanırım söylediklerine inanıp inanmaması gerektiğini anlamaya çalışıyordu. Ben ise emindim çünkü Alin'in ifadesinden bile ne kadar yorulduğunu anlayabiliyordum. Belki de o da artık bir şeylerin bitmesini istiyordu. Demir emrettiğinde dikkat kesildim. "O geceyi anlat," demişti. "İnferno'mu ayağa kaldırıp her şeyi başlattığın o geceyi, bütün ayrıntılarıyla öğrenmek istiyorum."

Alin bakışlarını kaçırıp dudaklarını birbirine bastırdığında susma eyleminin işe yarayacağını sanmasına inanamadım. Şu dakika ağzını kapatsa dahi artık asla sessiz kalamazdı. Her şey karambole yuvarlanırken çöküşün keyfini çıkaracağını sanıyorsa yanılıyordu. Elimi şıklatıp bana bakmasını sağladığımda öfkemi ifademe yansıtarak konuştum. "Canımı sıkma, cevap ver."

Gözlerini devirse de sükûneti saniyeler sürdü. "Amacım hiçbir zaman İnferno'da bir kaos yaratmak değildi. O gecenin böyle sonuçlanmaması gerekiyordu. Tek amacım içeriye girmek kartları kişisel eşyalarımla lobide bırakmak ve arka kapıdan çıkıp gitmek, izimi kaybettirmekti."

Bana nasıl bir darbe savurduğunu görmedi ama ben bütün hücrelerimde acısını hissedebildim. Öylece gidecek ve beni ardında bilinmezliklerle mi bırakacaktı? Hayır, peşinden geleceğimi biliyordu. İnferno'da onu arayacağımı, Demir'le konuşacağımı, her şeyi biliyordu çünkü beni tanıyordu. Öyleyse amacı neydi?

Ağzımı açacağım sıra Demir'in sesiyle sustum. "Arka kapıdan çıkabilmen için sana yol gösterecek birinin olması gerekirdi." Sesindeki o şeytani tını Alin'i titretti. Beni ürperten şey ise ifadesindeki ölümcül acımasızlıktı. Birkaç adımda kız kardeşimin dibine girdi ve eğilip gözlerinin içine baktı. "Cehennemimde bir köstebek olduğunu biliyorum. Sana yardım eden bir çalışanım var. Bana kim olduğunu söyle."

Ensar, Demir'e saldırmak üzere dururken ben yerimden kıpırdamadım. Duymak istediğim cevapla kız kardeşim sessiz kaldı. "Bana cevap ver!" diye bağıran Demir üzerine Alin daha da irkildi. "Sana kim yardım etti?"

Sessizliğini koruyan genç kadına karşı Demir bir küfür savurarak geriye çekildiğinde altın harelerindeki öfke yoğunluğunu gördüm. Alin'in karşısına geçip gözlerine baktığım an ilk kez onunla ablası değilmişim gibi konuştum. "Eğer şafak sökene dek Demir istediği cevapları almaz, sözlerinden tatmin olmazsa gün aydığı gibi sen ve ben Yunanistan'a dönüyoruz." Altını çizdiğim kelimelerle blöfümü görmemesini umarak ekledim. "Temelli."

"Ne?"

"Persephone."

Demir'le Alin'in yakarışlarını umursamadım. "Daha fazla dayanamayacağım! Bu saçmalık eğer şimdi son bulmazsa..." Kız kardeşime baktım. "Geriye kalan her şeyi babama anlatacaksın."

"Babamın sağlığı-" diye başladığında sözlerini yarıda kestim.

"Babamın sağlığından daha büyük sorunlarımız var, Alin. Senden ve benden, herkesten daha büyük sorunlarımız var. Bu içine battığın saçmalık her an bizi bitirebilir. Sadece bizi değil, herkesi bitirebilir. O yüzden cevap ver, sana kim yardım etti?"

"Abla..." Sesi titredi. "Lütfen."

"Sana kim yardım etti?"

Bakışlarını ilk Demir'e ardından Halit ile Yalın'a ve en son Ensar'a çevirdi. Başında bir koruyucu misali dikilen adama bakarak yardım istercesine soluklandığında onu bu sefer kimse elimden alamazdı.

"Cevap ver!"

Gözlerimizi buluşturup yakardı. "Söylersem Demir onu öldürür."

"Bana ihanet edip yaşaması olasılık dahilinde değil ama belki senin hatırına ona fazla acı çektirmem." Sinirle gürledi. "Kahrolası soruya cevap ver, köstebek kim?"

Bana baktığında gözlerinde uzun zaman sonra o küçük kızı gördüm. Bana sahip olduğu en büyük güçmüşüm gibi bakan, her daim ardımda dolanan, büyüyünce benim gibi olmak istediğini söyleyen o minik bebeğin evrildiği noktayı gördüğümde canım öylesine yandı ki bir an kudretimi yitireceğimi sandım. Ona olan şefkatimi geri plana ittirdiğimde atmak istediğim çığlık güçlendi.

Demir hayatına bir bomba misali düştüğüm günden beri hep bana bir şeyler vermişti. Bana yardımcı olmuş, kimse yanımda olmazken ardımda bir dağ misali durmuştu. Şimdi istediğiyse ona ihanet eden kişiyi bulmaktı. Bulduğu adamı öldüreceğini bilmek henüz idrak edebildiğim bir şey değildi.

"Söyle, Alin."

"Abla."

"Söyle!" diye bağırdım. "Köstebek kim?"

Başını eğerek sinirle ellerini yüzüne bastırdığında pes etmek üzere olduğunu biliyordum. Anlayamadığım ise bu denli kimi koruduğu ve niye koruduğuydu. "Köstebek kim?"

Alin ellerini yüzünden indirip bana baktığında yanağından bir damla yaş süzüldü. Onu elinin tersiyle hızla sildiğinde gözlerindeki öfkeye yabancıydım. Bu seferki hepsinden farklıydı. Ve hedef tamamen bendim. "Bana yardım eden kişi Doğu'ydu," dediğinde asla duyacağımı zannetmediğim isimle sersemledim. Alin sıktığı dişlerinin ardından isyan etti. "Aradığınız köstebek, Doğu."

Algılarım yavaşladı.

Sindiremediğim bu gerçekle ne yapacağımı bilemedim. Gözümün önüne gelen genç adamın görseliyle nefesim kesildi. Demir'in en güvendiği insanlardan biri olan, emrindeki askeri ve teknoloji bilgisiyle bu zamana dek bize yardım eden kişi, gerçekten köstebek miydi?

Omzumun ardından Demir'e döndüğümde ifadesiyle buz kestim. Bakışlarında şaşkınlık, acı ya da hüzün yoktu. Hayır, Demir beklediği bir cevabı almış ve emin olmuştu. O kadar net ve ciddi bir duruş sergiliyordu ki odadaki herkes, onun dışındaki herkes haline şaşkınlıkla baktı. Ellerini ceplerine iliştirdiği sırada kurnaz bir tebessümle Alin'e bakmaya devam etti. "Bunu zaten biliyordum, minyatür şeytan. Sadece onaylamana ihtiyacım vardı."

Alin çatılan kaşları ve alaşağı olduğunu belli eden mimikleriyle oturduğu yerde küçüldü. Demir'e döndüğümde bakışlarını üzerimde hisseden adam gözlerini kız kardeşimden ayırmadı.

"Eksik ve yanlış bilgiler verip sizin için zaman kazanmaya çalışıyordu. Otoparkıma giriş yapan arabanın sebebi de oydu. Giriş çıkış için gerekli olan *sticker* sadece bir kandırmacaydı. Size kapıyı açıp kapatan kişi Doğu'ydu. İlk gece, telefonlarınızı incelemesini söylediğimde cihazlara format atıldığını söylemişti ve o formatı da aslında kendisi attı. Kartları incelemesini istediğimde çok karmaşık bir veri akışından bahsetti ama Doğu

o kartların aslında sadece aktivasyon için gerekli olduğunu anlayabilecek kadar donanımlı bir adamdı."

Demir konuştukça aydınlanma yaşıyordum.

"Kartların yedi adet olması gerektiğini söylediğinde de cihazı inceleyip bana elle tutulur bir şey sunamadığında da sizin hakkınızda bazen kolaylıkla bilgi edinip yerinizi bulabilirken bazen hiçbir işe yarayamadığında da her bir noktada bana değil, size çalışıyordu. Bana ondan şüphe etmeyeceğim kadarını veriyordu." Öfkesiyle iç içe geçen hayal kırıklığını sezebildim. "Ama aslında senin ve Alper'in izlerini kapatıyordu."

"Alin'e bizi anlatıyordu."

Demir bana bakıp onay verircesine çenesini eğdi. "Aslında bunu yaparken fazla kurnazdı. Okları Yalın'a çevirecek kadar akıllıydı çünkü Helen ile aramdaki ilişkiyi en rahat gözlemleyen kişi Yalın'dı ama Yalın aynı zamanda etrafındaki insanlara karşı boşboğazlık edebilen biridir." Köşede duran Yalın irkildi. "Kendini kamufle edebildiğini sanıyordu ama sana çok fazla bilgi uçuruyordu, Alin. Seni beslerken bizi çok aç bırakıyor, onu bir numaralı şüphelim haline getirecek derecede bir boka yaramıyordu."

"Ona izin verdin," dediğimde Demir'in tebessümü büyüdü.

"Ondan şüphelendiğimi anlamamalıydı ve kaçacak aralığı oluşturmamalıydı. Ona izin verip gitmesini istedim ama İnferno'dan ayrılmasına müsaade etmedim. Şu an mahzenimde kilitli."

"Bildiğin halde bana niye köstebeği bulmamı söyledin?"

Sorusuyla Yalın'a baktı. "Doğu'nun hata yapacak kadar gerilmesini istedim çünkü ruh halin seni eleveriyor, Doğu bir sorun olduğunu anlayacaktı ve anladı. Bu yüzden Ayça Olcay'ı çok kolay ve hızlı bir şekilde bulabildi. Son dakikaya kadar işime yaramaya devam etti." Uyarı dolu bir ifadeyle ekledi. "Doğu'dan şüphelenmen gerekirdi, Yalın. Benden önce anlamalıydın çünkü personellerin sorumluluğu sende."

Yalın afallayarak yutkundu ve kendine gelmeye çalıştı.

"Doğu'nun yanına gidin," diye emretti Demir. "Onun gerilmesini, kapana kısılmış bir hayvan gibi kaçacak yeri olmadığını bilerek kasılmasını istiyorum. Ben gelmeden sorguya başlamayın ama onu hırpalayabilirsiniz."

Yalın harekete geçtiğinde Halit'i de beraberinde götürdü. Bulunduğumuz alandan ayrılmaları üzerine Demir'in yanına adımladım. "Doğu'yla daha konuşmadın mı?"

"Önce Alin," dedi ve kız kardeşime odaklandı. "O gece neler olduğunu anlat. Doğu size nasıl yardım etti?"

Alin'in alnında biriken terlere eşlik eden parmaklarındaki titremeyle kendini daha fazla zorlamaması gerekirdi fakat artık bunun için çok geçti. Bu gece bütün günahlarını dile getirip af çıkarması bir zorunluluktu yoksa onu ben bile kurtaramayacaktım.

Başını kaldırıp boşluğa odaklanarak mırıldandı. "Alper kaçmak istiyordu," dediğinde sesindeki yorgunluk kanayan yaralarımı deşti. "Babasının istediği gibi biri olamayacağını anlamıştı. Onunla tanıştığımda hemen iyi anlaştık ve birbirimize yardım edebileceğimizi düşündük çünkü ikimizin de izini kaybettirmesi gerekiyordu. En azından bir süre için." İç geçirip alnındaki terleri elinin tersiyle saç diplerine ittirdi. Ardından parmaklarını kızıl tutamlarına gömdü. "Alper'in koruması Kerem, başta Alper'in babasından kaçmak için kullanabileceği bir piyondu. Onu ortaklık vaadiyle kendi safına çekmeye çalışıyordu. Oysa ortada ortak olabileceği bir iş bile yoktu. Buradaki tek amaç Alper'in ortadan kaybolmak için korumasını bir koruma olmaktan çıkarması ve zaman yaratabilmek için bir açık oluşturmasıydı." Başım iki yana salladı. "Ama Kerem değişen mevkisine rağmen Alper'e bir sülük gibi yapışmaktan vazgeçmemişti. Bu yüzden onu ekarte etmek istedik."

"Öldürerek mi?"

Alin kaşlarını çattı. "Hayır, amacımız onu öldürmek falan değildi. İnferno'daki oyun gecesini öğrendiğimizde bir plan oluşturduk. Kerem'le sevgilisi odalarında vakit geçirirken Alper'le ben Doğu'nun açtığı kapı sayesinde yirmi dakikadan önce odadan çıkacak ve İnferno'dan ayrılıp izimizi kaybettirebilecektik."

Demir aklımdan geçenleri dile döktü. "Kerem'in süre dolmadan odasından çıkması planda yok muydu?"

"Hayır," diyen Alin'in bakışları benimle Demir'in arasında gidip geldi. "O gece İnferno'yu hackleyen kişi sadece Doğu değildi. Biri daha güvenlik duvarını aşıp kapıların kontrolünü ele geçirdi. Doğu bana bunun içerden yapılan bir şey olduğunu söyledi. Yani o gece Üçüncü ve Beşinci Çember arasında olan birisi İnferno'yu hackleyip Kerem'in kapısının açılmasını sağladı ve bizi kaçmak üzere yakalayan adamın gazabına maruz kalmamıza neden oldu."

Demir hızla karşı çıktı. "Bu mümkün değil."

"Mümkün," diyen kız kardeşim doğruca yanımdaki adama odaklandı. "O gece, İnferno'da bunlar yaşanırken Dördüncü Çember'de özel bir davet vardı değil mi? Önemli misafirlere ev sahipliği ediyordun?"

Alin'in sorularıyla Demir'e baktığımda kasıldığını fark ettim. "Evet, önemli iş ve devlet adamlarının özel bir daveti vardı ve Dördüncü Çember o gece tamamen onlara tahsis edilmişti."

Dördüncü Çember'de her şey yolunda mı?

Demir'in o gece birini, büyük ihtimal Yalın'ı arayıp bunu sorduğunu anımsadım. Aynı şekilde Doğu'nun içeriden gelen sinyalin üçüncü ve beşinci katlar arasında olduğunu söylediğini hatırladım. Bunu dile getirirken bize Alin ile Alper hakkında değil, bu olay hakkında bilgi veriyor, bizi kendinden uzaklaştırıp buna yönlendirmeye çalışıyordu.

Alin başını salladı. "Kerem'in bilgisayarına sızdım. Telefonuyla senkronize ettiği için geçmiş konuşmalarıyla mesajlarını inceleyebildiğimde birinden emir aldığını gördüm. Biri ona, Alper'in İnferno'ya gittiğimiz akşam kaçacağını ve ortaklığı bitirerek her şeyi ona yıkacağını, bu yüzden Alper'in babasının onu öldüreceğini söyleyerek Kerem'i kendi tarafına çekmiş. Atılan mesajın izini sürüp geçmiş konum bilgilerini bulduğumda o gece ve daha önce birkaç kez İnferno'da olduğunu gördüm. Bütün bunların yaşandığı akşam ise Dördüncü Çember'deymiş. Senin özel davetindeki biri Kerem'i, beni ve Alper'i öldürmesi için göndermiş."

"İçeriye silah sokamaz."

"Silahı içeriye o sokmadı," deyip derin bir nefes alan kız kardeşim iki büklüm olmuş, elini yarasına daha sert bastırmaya başlamıştı. "Doğu, Kerem'in odasının hacklendiğini fark edince bir terslik olduğunu anlamıştı. Kerem'i öldüren silahı Doğu yanında getirmişti. Sanırım onu durdurmak zorunda kalacağımızı hissetmişti. Odaya gelip Kerem'in Alper'e saldırdığım görünce..." Alin bir an susup güç toplarcasına soluklandı. "Alper ve Kerem boğuşuyordu. Kerem onun boğazına sarılmıştı fakat Alper debeleniyor, pes etmiyordu sonra bir anda dengeler değişti ve Alper, Kerem'i kıstırdı. Ona arkadan saldırıp kollarını boynuna dolayarak nefesini kesti. Kerem daha kısa olduğu için Alper'in göğüs hizasında bir balık gibi çırpınmaya başladı ama durmadı. Hiç durmadı, sürekli Alper'den kurtulmaya çalışarak debelendi." Kız kardeşim o anları hatırlamış gibi titredi. "Yere düşmüşlerdi ve Doğu, Kerem'e namluyu doğrultup tetiği çektiğinde Kerem'in alnından giren kurşun..." diyen Alin'in yüzü buruştu. "Kafatasından çıkıp Alper'in kolunu sıyırdı."

Yarasına bastırmadığı eliyle bir kulağını kapadı. "Doğu silahı temizleyip yerine koyacağını, sizin şüphelenip envanterlere baksanız bile emin olamayacağını söyledi."

Yaşanan da tam olarak buydu ama bu durum Demir'in içeride bir köstebek olduğunu düşünmesini de sağlamıştı. Sadece onun değil, benim de. Fakat bize gerçek bir şüpheli vermemiş, saklanmıştı.

"Alper yaralıydı ve acele etmemiz gerekiyordu. Doğu, cinayetle İnferno'nun ayağa kalkacağını biliyordu. Bu sadece kayıp iki kişi vakası olmayacaktı. Bu yüzden Piramit'e döndü ve bize labirentlere ait, kendi çizdiği bir harita verdi. Bir süre kaybolduk ama sonunda otoparkı bulduk. Doğu bize kamera kayıtlarında bir açıklık yaratacaktı ve yarattı da."

"Tebrikler!" diye bağırdı Demir. "Kendisine ikramiye vereceğimden emin olabilirsin."

Sinirle odanın içinde ilerledi. Köşedeki bardan viski şişesini alıp kapağını açtığında burnundan soluyordu. Teni kırmızılaşmış, bedenindeki kasılmalar artış göstermişti. Devreye girerek mantığıma yatmayan fedakarlığın altını aradım. "Doğu, Alper için mi katil oldu?" diye sorduğumda Alin bana bakarak tebessüm etti ve bir kez daha dehşete düşmemi sağladı.

"Aşk insana böyle şeyler yaptırabiliyor abla."

Aşk.

Demir'in viskisi boğazında kaldığında öksürdü. Açık kalan ağzımı kapattığımda boğazım sahra çölüne dönmüştü. Ortama yerleşen şaşkınlığı takip eden anlayışla herkes birbirine baka kaldı. Demir kaşlarını çatarak Alin'e döndüğünde emin olmak ister gibi sorguladı. "Doğu ve Alper, birlikte miydi?"

"Olmaya çalışıyorlardı," diyen kız kardeşimin sesindeki hüznün yoğunluğu yüreğimi sızlattı. "Alper mafya dünyasında kalmak istemiyordu. Babası gibi olmamak tek dileğiydi. Özellikle de başka bir adamı severken o dünyada yaşayamayacağını biliyordu. Bu yüzden kaçmak istedi. Doğu'yla birlikte yeni bir sayfa açmak için. Ben de onun paravan kız arkadaşı görevini üstlenerek bir süre kamufle olmasını sağladım."

Alper'in bu hikâyedeki yerinin belirginleşmesiyle eksik kalan parçalar yerine oturuyor lâkin ortaya çıkan tablo bambaşka bir boyuta evrilmesiyle kazandığı anlamı yitiriyordu. Alper'in babasını tanırdım ve oğullarına gösterdiği davranışları bilirdim. Küçük oğlunun eşcinsel olduğunu öğrendiği an ya onu öldürür ya da bir kadınla evlenmek zorunda bırakırdı. Özellikle de mafya dünyasında bu asla kabul görmezdi. Bakışlarımı Demir'e çevirdiğimde benimle aynı şeyleri düşündüğünü anlayabildim.

"Gençer, Bulgaristan'da," diyen Demir'le gözlerimiz buluştu. "Alper'in izini bulduğunu söylemişti." Alin korkuyla yerinden doğrulurken yarasındaki sızlamayla yüzünü ekşitti. "Onu öldürür mü?"

Demir işaretparmağını kız kardeşime doğrulttu. "Kıçının üstüne otur ve benim sabrımı daha fazla sınama. Gençer geri zekâlı değil ve kardeşini öldürmez. Ayrıca şu an endişelenmen gereken kişi Alper değil, kendin için kaygılanmalısın. Seni boğmama," derken baş ve işaretparmağını birleştirdi. "Şu kadar bile kalmadı."

Kız kardeşim sustu ve kollarını göğsünde birleştirdi. Bakışlarındaki endişeyi görebiliyor ama Demir'e katılıyordum. İnsanın kardeşine zarar verebilmesi aklımın alabileceği bir şey değildi ve Gençer böyle bir şey yapmazdı.

Demir sinirle homurdanıp telefonunu çıkardı ve birini aradı. "Bana o gece, dördüncü çemberde bulunan müşterilerin listesini getir," deyip direkt telefonu kapattı.

"Dördüncü Çember'deki biri gerçekten İnferno'yu hecklemiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum bebeğim. Şu an her şey mümkün gibi geliyor. O gece özel bir etkinlik vardı ve bütün çember kapatılmıştı. Emin değilim ama neredeyse altmış davetli vardı diye hatırlıyorum. İçlerinden biri bile alarmımıza takılan biri değildi. Bu yüzden kim neden böyle bir şey yapar anlamıyorum."

Alin'e dönerek gözlerine baktım. "Kerem'in bilgisayarına sızdığında başka bir şey bulamadın mı?"

"Kayda değer, gözüme çarpan başka bir şey olmadı. Ona mesaj atan kişinin izini sürmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım. Zaten birkaç mesajdan öte de değildi iletişimleri. Kerem'i kendine piyon etmek her kim ise onun için zor olmamış."

Fabrika'yı hatırladım. Savaş Kılıç'a Lina ismiyle sipariş veren, o fabrikada çipleri kopyalamaya çalışan ve kız kardeşimi kaçıran kişi, olayın ' luğu gece Dördüncü Çember'de bulunan ve Kerem'i de kendine maşa .en kişi olabilir miydi?

"Belki de sevgilin bu soruya cevap verebilir," diyen Demir doğruca Ensar'a bakıyordu. "Ne de olsa ortalığı dağıtmayı seven biri. Belki de Kerem'i kullanan kişi bile odur. O gece sen de İnferno'nun etrafındaydın, değil mi? Motorunla cehennemimin yakınlarında tur atıyordun. Dördüncü Çember'e bir adam mı yerleştirdin?"

Ensar tek kelime etmedi. Alin ise ona bakarak derin bir nefes aldı. Gözlerindeki bir şey bana pişmanlığı hatırlattı. Kız kardeşim Ensar'ın düştüğü konuma karşı vicdanen bir suçluluk duyuyordu.

Demir sinirle homurdanıp Alin'e döndü ve öfkesine rağmen alaylı bir gülümsemeyi güzel yüzüne kondurarak konuştu. "Güvendiğin adamın

evinize girip ortalığı dağıtan kişi olduğunu biliyor musun?" Tek kaşını kaldırarak adeta dalga geçti. "Anlaşılan seni kandıran tek kişi olma unvanını elinde tutuyor."

"Evi dağıtan kişi Ensar mıydı?"

Sorumla Demir bana baktı. "Üzgünüm bebeğim, endişelenmeni istememiştim çünkü bu şerefsiz sandığımızdan çok daha tehlikeli biri." İşittiklerim zaten bildiklerimdi, Ensar'a bir kere bakmak bunu anlamaya yeterdi. Kız kardeşime etki etmeyen sözlerle kasıldım. Alin'in umarsızlığının tek mantıklı açıklamasını dile dökerken inanamadım. "Eve girenin o olduğunu bildiğin halde yanında kalmaya devam mı ettin?"

"Sadece o değildi," diyen Alin bir bana bir Demir'e bakıp konuştuğunda bu sefer gerçekten aklımı yitirdiğimi düşündüm. Çantasına uzanan kız kardeşim içinden bilgisayarını çıkardığında kalbim duracak gibi oldu. Evimizden çalınan tek eşyasını kanepenin üstüne bıraktı. "Eve girip ortalığı dağıtan tek kişi, Ensar değildi. Ben de onunlaydım. O evi o hale getirmesine yardım ettim."

Açık kalan ağzımla karşımdaki kadına bakakaldım. Demir bile ilk kez öfkelenmekten çok şaşırmış, kız kardeşimin akıl sağlığından şüphe etmeye başlamıştı. Zihnimden geçenleri ve endişemi hissetmiş gibi uzanıp belime dokunduğunda titreyerek kendime geldim. Aklımdaki bariyerlerin zorlandığını hissederek sorguladığımda ne düşüneceğimi bilemiyordum. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Bana bakamayarak başını öne eğdi.

Küçükken gergin ve üzgün olduğu anlarda yaptığı gibi parmaklarıyla oynamaya başladığında kalbimdeki kırıklar ruhuma battı. Algılarımdaki zayıflamanın nedenini dahi anlayamaz oldum. Her şey son derece gerçekdışı geliyor, duyduklarımı sindirmek zor bir hal alıyordu.

"Ayrıca Ensar'ın o gece İnferno'nun yakınında olmasının tek nedeni güvende olduğumdan emin olmaktı. O hiçbir zaman sizin için bir tehlike olmadı. Sadece beni korumaya çalışıyordu. Tabii seni vurmaya çalıştığı zaman hariç ki bunu ben istemedim." Bakışlarını Demir'e çevirdi. "Senin ölmeni istemedim. Bu yüzden ona kızdım bile ama anlamalısın, senin ablam için yapacağın şeyi o da benim için yapmak istedi."

Buz kesen parmaklarımı yüzüme bastırarak aklımı korumaya çalıştım. Ellerimi indirip dudaklarımı birbirine bastırdığımda dilime değen bütün lanetleri öldürmek için çaba gösterdim. Alin'e doğru bir adım attığımda Demir belimdeki elinin baskısını arttırarak beni durdurdu. Belki de titreyen parmaklarımı fark etmiş ve kontrolümü yitirmek üzere olduğumu

anlamıştı. Pişman olabileceğim bir şey yapmamak adına kız kardeşimle aramdaki mesafeyi korudum.

"Alin," diyerek bana bakmasını sağladım. "Evi dağıtan kişi bendim, ne demek?" Kendimi tutamayarak bağırdım. "O evi öyle görünce ne hale geldiğim hakkında en ufak bir fikrin var mı? Demir ardımdan gelip beni oradan çıkarmasaydı krize girebileceğimi bilmiyor musun?" Histerik bir kıkırtı dudaklarımdan döküldü. "Bir de beni arayıp evden çıkmamı, peşindeki adamların evi dağıtmış olabileceğini ve beni de avlayabileceklerini söylemiştin. Sen nasıl bir manyaksın?" Boğazımdaki acıyı ve titrememi umursamadan isyan ettim. "Senin bana garezin mi var? Niye yaptın böyle bir şeyi?"

Kollarım kendine dolayan kadın gözlerime bakamadı. "Seni aradığım sırada apartmandaydım. Her ihtimale karşı bekliyordum ama Demir'in seni yalnız bırakmayacağını biliyordum. Senin ona gideceğini biliyordum. Evi o hale getirip olayın ciddiyetini göstermeseydim asla İnferno'ya gelmezdin."

İşittiklerim karşısında bir cevap, tutunacak bir dal ararcasına Demir'e baktım fakat herhangi bir yanıta sahip olmadığını gördüm. Endişeyle altın harelerini kardeşimin üstünde dolaştıran adama karşı derin bir nefes alıp sakinliğimi korumaya çalıştım. Alin'e dönüp Demir'in dokunuşundan feragat ederek kız kardeşime doğru adımladım.

Yanma ilişip bana bakmasını sağlamaya çalıştığımda gözlerini benimle buluşturmadı. İyice soluklaşan teni ve gözyaşlarıyla parıldayan yanaklarına karşılık ağlamak istedim fakat kendimde bunu yapabilecek takati bulamadım. Elimi ona uzatmak istesem de bir yanım dokunuşumu kabul etmeyeceğini fısıldadı zira Alin bu hikâyedeki en yorgun ve yaralı kişi gibi gözüküyordu. Oysa bu mümkün değildi. Asıl kurban bizdik fakat neden hissettirdiği tam tersiydi?

"Ablacığım," dediğimde sesimin titremesine engel olamadım. "Neden İnferno'ya gelmemi istedin? Neden böyle bir şey yaptın?"

Titreyen altdudağını dişleyerek kollarını kendine mümkünmüş gibi daha sıkı doladı. Yanaklarından süzülen yaşlar birbirini takip ediyor, benim gibi bedeni titriyordu. İçindeki zehri akıtmasını ve her şeyi söylemesini arzuladım fakat en zararlı çıkanın ben olabileceğimi düşünmek bile istemedim.

"Ablacığım, ne olur anlat."

"Bilmiyorsunuz," diye fısıldadı Alin. "Hiçbir şeyi bilmiyorsunuz."

Daha fazla dayanamayarak bağırdım. "Öyleyse anlat, Alin." Kendime hâkim olamayarak ellerimi kanepeye geçirdim. "Başımıza neden bunlar geldi? Sen niye buradasın? Ben niye buradayım?"

"Senin burada olman gerekiyordu!"

İtirafı, yaydan çıkan bir ok gibi hızla ruhuma saplanıp beni öldürmüştü. Dudaklarından kayıp giden sözlerin ne kadar anlamsız olduğunu düşünmek istedim ama mükemmel bir uyumla her şeyin merkezine oturduğunu gördüm.

Kız kardeşim gözlerimin içine baktı. "Başından beri İnferno'ya sakladığım şey sendin abla."

Bana gün gibi ortada olan bir şeyi söylüyor, iyice anlamamı sağlamaya çalışıyordu ama ben, işittiklerim karşısında kendimden geçmiş, Alin'in azap kuyusunun dibinde çırpındığını anlamıştım. Alin titreyen sesiyle kelimelerini vurguladı. "Seni buraya sakladım çünkü Hades'in Persephone'sine ihtiyacı vardı."

Sözleri bir kurşundu. Kalın zannettiğim zırhımı delik deşik eden kelimeler yaralı ruhumu öldürmeye çalışıyordu. Sanırım başarılı olmuştu çünkü şu an hislerim yaşamıyordu. Ölüp gitmişler, solup silinmişlerdi. Ne düşüneceğimi bilemememin yanı sıra ne hissedeceğime de karar veremiyordum. Belki de artık bastırdıklarım beni bastırmış, beni tamamen yutmuştu.

Alin'in İnferno'ya sakladığı, *gün gelince işine yarayacağını* söylediği şey bendim.

Ama Hades'in Persephone'sine ihtiyacı var derken neyi kastediyordu?

Bakışlarımı Demir'e çevirdiğimde donup kaldığını gördüm. Çatılan kaşlarıyla Alin'e bakarken tek kelime etmiyor, gözlerini benimle buluşturmuyor, sadece duruyordu. Ensar ise bir heykelden farksızdı fakat görebiliyordum ki bakışlarındaki endişenin tek nedeni Alin'in haliydi. Karşımdaki kadın ise hâlâ bana bakıyor fakat artık susuyordu. Kız kardeşimin berrak mavi gözlerine bakarak yalvarırcasına mırıldandım. "Hades'in Persephone'sine ihtiyacı vardı da ne demek?"

Karşımdaki kız başını dikleştirdiğinde dudaklarına buruk bir tebessüm yerleşti. Kırgın sesiyle mırıldanmaya başladı. "Alper'in yaralandığını öğreneceğinizi ve bizi onu tedavi eden doktora kadar takip edeceğinizi biliyordum. Doktorun bizi konuşurken duyacağından emin oldum. Seni ve Demir'i Doom Tapınağı Moteli'ne yönelttim çünkü Ensar'ın bırakacağı belgeyi bulun istedim. Size cihazı işaret eden bendim. O oyuna katılıp makineyi bulmanızı sağlamaya çalıştım."

"Ama..."

Fısıltımla başını iki yana salladı. "Senden cihazı istemem sadece emin olmak içindi. Demir hakkında söylediğim her olumsuz şeyde onu korudun ama ona ne kadar güvendiğini öğrenmek istedim."

Yunanistan'daki gece, anlattıklarında beni rahatsız eden o nokta, sonunda saklandığı yerden çıkıp bana yüzünü gösterdi. Alin benden makineyi isterken, *cihazı Demir aktif hale getirirse hepimiz kaçacak yer ararız* demişti ama bu koca bir yalandı. Alin elbette o cihazı kendisinden başkasının kullanamayacağını biliyordu ama beni manipüle etmeye, Demir konusunda şüpheye düşürmeye çalışmıştı.

"Ben anlamıyorum."

"Cihazı istediğimi ona söyleyecek misin, ona gerçekten yaslanabilecek misin, niyetini sorgulamadan ona güvenebilecek misin öğrenmem gerekiyordu. Bu yüzden cihazı bana getirmeni istemiştim. Test ettiğim kişi sendin."

Yavaşça içimde yıkıldım.

Bana olan bakışlarındaki keskinlik, o keskinliğin ardında kalan çaresizlik, simasına yerleşen korku ve öfke, bir bütün haline gelince ortaya çıkan bu kişi, kız kardeşim, o kadar farklı bir yabancı vardı ki karşımda yeniden tanıyabilecek bir alan bile bırakamadım ona.

"Ne yani?" dediğimde sesime aşina değildim. "Evi dağıttın çünkü İnferno'ya gelmemi, Demir'in yanında kalmamı istiyordun. Benden sana cihazı getirmemi istedin çünkü Demir'e ne kadar güvendiğimi ve inandığımı görmek istedin. Bana Demir'in niyetini sorgulattın çünkü onun benim gözümde nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalıştın. Öyle mi?"

Başını sallayarak mırıldandı. "Kartların sizde toplanmasını isteyen bir kadın, başka neden cihazı kendine istesin ki?"

Gözlerine bakıp halimi görmesini umdum. "Niye?"

"Çünkü sen bilmiyorsun," dedi Alin ve öfkeyle Demir'e dönüp bağırdı. "Sen ise hatırlamıyorsun!" Ellerini göğsüne vurdu. "Ama ben her şeyi biliyorum ve hatırlıyorum."

Geriye çekilip aramıza bir mesafe yerleştirdi.

Zincirlerini koparmış, özgürlüğüne kavuşmuştu.

Gözlerini Demir'e çevirdiğinde öfkesi artık elle tutulur cinste yoğundu. Bakışlarındaki bir şey bana ölümü çağrıştırdı. Gözü kara birine bürünmüş, kartlarını açmaya başlamıştı ve nedense kırgındı. Özellikle de altın hareleriyle ona bakan adama karşı büyük bir hayal kırıklığı barındırıyor, onunla kavga etmek istiyor gibi gözüküyordu.

"Çemberlerinde acil bir durum olduğunda insanlar ne yapıyor, Hades?"

Sorusuyla gerileyip Demir'e baktım. İfadesini okuyamıyor, ne düşündüğünü anlayamıyordum fakat en az benim kadar karmaşık bir halde olduğunu hissedebiliyordum.

"Güvenli kelimeyi söylüyorlar."

"Güvenli kelime ne?"

"Persephone."

"Persephone." Başını hızla salladı Alin. "Persephone." Sesinin desibeli artış gösterdiğinde bedeni öfkesinin yoğunluğuyla titredi. "Peki güvenli kelimen ne zamandan beri Persephone?"

"Beş yıldır."

"Beş yıl!"

Kız kardeşimin bağırışıyla ürkerek ona baktım. Alin yerinden kalkıp ellerini iki yana açarak Demir'e karşı meydan okurcasına isyan etti. "Beş yıl önce sana Persephone'yi anlatan bendim. Sana bu fikri ben verdim. Ben anlatmadan önce Persephone'den haberin bile yoktu."

Demir gözlerini yumup başını iki yana salladı ve tekrar kız kardeşime baktığında kaşlarını çattı. Sesindeki boğukluğa eşlik eden düzinelerce şey vardı ama en ağırı kafa karışıklığıydı. "Hayır," dediğinde kendi bile sözlerine inanmıyordu. "Hayır çünkü ben seni tanımı-"

"Beni tanıyorsun," diyen Alin'in gözlerinden yaşlar aktı. "Biz seninle beş yıl önce tanıştık." Bakışlarını benimle buluşturdu ve gözlerimin içine bakarak elindeki hançeri kalbime soktu. "Sen ablamla beş yıl önce tanıştın, Demir."

Emin oldum.

Kesinlikle rüya görüyor ya da bir kâbus yaşıyordum. Bu duyduklarımın akla yatkın bir yanı yoktu. Alin saçmalıyordu. Hali öylesine kötüydü ki kesinlikle ilaçların etkisinde olmalıydı. Belki de yarası enfeksiyon kapmıştı ve halüsinasyon görüyor, bambaşka bir alemde yaşadığını düşünüyordu.

"Ablacığım senin uzanman gerek," diyerek ona ilerlediğimde geriye çekildi.

İşaretparmağını doğrultup beni ardından Demir'i işaret etti. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açıp saniyeler içinde sessiz kalmaya devam ettiğinde sabrının sonundaydı. Gözlerini yumarak derin bir nefes aldı ve ben yardım istercesine ardımdaki adama döndüğümde onu kendi dünyasına hapsolmuş bir halde buldum. Demir çatılan kaşları ve aralanan dudaklarıyla Alin'e bakarken düşünüyordu. Oysa düşünmesi anlamsızdı zira Alin saçmalıyordu.

Onu kaybolduğu zihninden uzak tutmak istedim ama Alin benden önce davranıp bir şeyler mırıldanarak dikkatimi tekrar üstüne çekti. Ellerini saçlarının arasından geçiren kız kardeşim yanaklarında biriken yaşları sildi.

"Beş yıl önce senin kaza geçirip hastaneye kaldırıldığın zamanlarda Demir de senin kaldığın hastanede ağır dozdan tedavi görüyordu. Senin bilincin kapalıyken ve ben kahrımdan ölürken o benim yanımda oldu. Demir'le sohbet edip başında bekliyorduk. Seni gördüğü an Persephone diye sayıklamaya başlamıştı. Ağır ilaçlar alıyordu ve kendini gerçek Hades, seni ise gerçek Persephone zannediyordu."

Zihnimde bir çınlama vardı.

Kulaklarım uğulduyor, vücudum zangırdıyordu.

"Sana öyle bir bakıyordu ki ben bile gerçeklikten şüphe ediyordum." Alin titreyen sesiyle bağırmaya başladı. "En başında bu yüzden İnferno'ya gelip gitmeye başladım çünkü bana ona güvenebileceğimi söylemişti ama beni hatırlamadı bile!" Köklü bir öfke ve kırgınlıkla ona dehşet içinde olduğunu belli eden bir ifadeyle bakan adama döndü. "Ben yine de gelmeye devam ettim. Unuttuğunu, beni hatırlamadığını bilmeme rağmen belki anımsarsın diyerek gelmeye devam ettim."

Alin'in hıçkırığı kalbimi parçaladı.

"Burada olmak iyi geldiği için cehenneme bir cennet gibi sığındım," diyen kız kardeşimin gözlerinden süzülen yaşları kırık solukları takip etti. Gözlerini bana çevirdi. "Her şey sarpa sardığında senin de tehlikede olduğunu anladığımda Hades'e güvenebileceğimi düşündüm. Sana bakışlarını hatırlıyordum ve biliyordum ki karşı karşıya gelirseniz birbirinizden etkilenirdiniz çünkü ikiniz birbiriniz için yaratılmış gibiydiniz. Bu yüzden İnferno'ya gelmeni, burada kalmanı istedim. Bu yüzden seni sürekli Demir'e ittirip durdum."

Bağırışı şiddetlendi. "Seni buraya sakladım ve seni canı pahasına koruyabilecek bir adama emanet ettim. Bir umut bana yardım edebileceğini düşündüğüm adama her şeyi emanet ettim."

Titremesi artış gösterdiğinde düşecek gibiydi. Ayakta durmakta zorlansa da buna ihtiyacı olduğu belliydi. Sonunda bütün sakladıkları, karanlıklardan çıkıyordu. "Ben bu hikâyenin kötü kahramanı olmaktan çok sıkıldım." Başını iki yana salladı. "Her gece acaba sabahı görebilecek miyim ya da sevdiğim birine zarar gelecek mi diye düşünmeyi ben istemedim." Eliyle Ensar'ı işaret etti. "Beni öldürmesi gerekirken, bana acıdığı için yanımda kalan bir adamı ben istemedim." Parmağını Demir'e doğrulttu. "Bana abilik taslayan adamın, bana düşman kesilmesini ben

istemedim." Omuzlarını düşürüp gözlerime baktığında yok oluşuna şahitlik ettim. "Ablama bunları yaşatmayı ben istemedim. Yemin ederim ki ben istemedim."

Ağladığımı fark ederek titrek bir soluk verdiğimde bayılabilirdim. Gözlerindeki acıyı daha önce görmediğime inanamadım. Öylesine bitap bir haldeydi ki bu fiziksel değil, tamamen ruhsaldı.

"Ben elimden geleni yapmaya çalıştım," diyerek yanağında biriken ve çenesine süzülen yaşları sildi. "Seni ve ailemi korumaya çabaladım. Kendimi boş verip sadece size odaklandım."

Demir'e döndüğünde çocuksu bir ifade çehresini süsledi. "Bana ne olursa olsun yanımda olacağını söylemiştin! Bir daha korkmama gerek olmayacağını söylemiştin!" Baraj yıkılmış, Alin sular altında kalmıştı. "Sonra çekip gittin. Ulaşabileceğim ne bir numaran ne de adresin vardı. Yıllar sonra İnferno'yu bulduğumda, seni bulduğumda-" Alin ağlamaya devam ederken histerik bir şekilde güldü. "O salak programı sana karşı koz edinmek için kullanmadım. Seni bulmak istediğim için kullandım."

Bu darbe Demir'in bir adım geriye kaçmasını sağladı.

Alin ise artık bir avcıydı.

Ona doğru ilerlerken asit gibi yakan kelimelerinin sonunu getirmedi. "Seni bulmak istedim. Nerede olduğunu bulmak için programı kullandığımda Ensar peşime düştü. Bana acıyan o adamla, senin yüzünden tanıştım!"

"Alin."

Ensar'ın uyarı dolu sesini işitmedi. Hıçkırığını saklamak ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Ensar kollarını Alin'in beline doladı ve onu kendine çekti. Daha fazla ayakta duramayacağımı fark ederek iki adım ilerimde duran koltuğa çöktüm. Demir kırık bir sesle konuştu. "Neden daha önce anlatmadın?"

"Ne diyecektim?" dedi Alin ona dönerek. "Belli ki ilaçların etkisinden hatırlamıyorsun ama aslında biz tanışıyoruz. Bu arada ablama nasıl baktığını hatırlıyorum. Onu ilk gördüğün an büyülendin ve ben onu hatırlamamana rağmen tekrar ona âşık olmanı umarak ablamı sana emanet ediyorum. Bu arada başım büyük belada. Bana her zaman sana gelebileceğimi söylemiştin. Bana ne olursa olsun yardım edeceğini söylemiştin. Bu yüzden lütfen beni hatırlamasan bile bana yardım eder misin?" Alayla sorgulasa da samimiyetle bilmek istiyordu. "Bana inanır ve merhamet eder miydin, Hades?"

Ağzını açmayan adama ardından kız kardeşime bakarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve her şeyin son bulmasını istedim. Alin'in

söylediklerini idrak edecek mecalim dahi yoktu. Her şey öylesine gürültülüydü ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum.

"Alin," diyen Ensar'ın endişeli sesiyle kafamı kaldırdım. Kardeşime kollarını sıkıca saran adam endişeyle bayılmak üzere olan kız kardeşime baktığında Alin *iyiyim* dercesine koluna dokundu. Hızla ayağa kalkıp yanına adımlarken kalbimin sergilediği her atışta bir sorun olduğunu hissettim. Hiç iyi gözükmüyordu.

"Alin."

Adını hitap etmemle gözlerini yumdu. Ardından Ensar'ın kolları arasından sıyrıldı.

"Cehennemde olduğunuzu düşünüyorsunuz ya?" diye fısıldadıktan sonra dudaklarına buruk bir tebessüm yerleştirdi. "Hayır, asıl cehennem beş yıl öncesiydi."

Alin kaldığı odaya doğru sarsak ve yavaş adımlarla ilerlediğinde Ensar ardından gitti. Gözden kaybolup Demir'le beni yalnız bıraktıklarında cehenneminin merkezinde duran adama baktım. Altın hareler bana ilk kez hem yabancı hem aşinaydı. Öğrendiğim bilgiler saniye başı yüzüme çarpan sert rüzgâr misali yakıcıydı. Bir masal işitmiş gibi gerçekler kulağıma inandırıcı gelmemiş ama içimdeki hisler, sonunda diye haykırmıştı. Boğulduğumu hissedebiliyor, dilime vurulan kilidi açamayacağımı biliyordum.

Önce düşüncelerimin toparlanması gerekiyordu.

Sindirmem, kabullenmem gerekiyordu.

Dakikalar birbirini kovalarken Dokuzuncu Çember'deki sükûnet devam etti. Demir de ben de ağzımızı açmıyor, kaderimizi kabullenmeyi deniyorduk. Bacaklarımı hissedemiyor olsam da bir adım attım. Demir'e yanaşıp alanına sızdığımda gördüğüm adamın aslında hayatıma ne kadar uzun süre önce girdiğini düşündüm. Elimi kalbinin üstüne yerleştirdiğimde temasımla derin bir nefes aldı. Eğilip alnını alnıma yasladığında gözlerimi yumarak kokusunu içime çektim. Yüreğimdeki yangını söndürebilecek yegâne kişiydi ama benim bir süre alevlerin arasında kalmam gerekiyordu.

Küle dönmeli ve küllerimden doğmalıydım.

Ve bunu yapabilmem için yalnız olmalıydım.

Onu bırakmak istemiyor, kollarının arasına kıvrılıp yuvam haline gelen benliğiyle şifa bulmak istiyordum ama bunu hak ettiğimi hissedemiyordum. Geriye çekilip parmak uçlarımda yükseldim ve öğrendiklerimin ona olan hislerime etki etmediğini anlamasını isteyerek dudaklarımızı buluşturdum. Onu hissettiğim bütün aşkla öpmeye başladığımda bana karşılık

verdi. Tadının benim için kalbime gerçekleştirilen bir kuşatmadan farkı yoktu. Çoktan ele geçirdiği o krallıkta bütün hükümler onun elindeydi.

Kollarını belime dolayıp bedenlerimizi birbirine mühürledi. Böylelikle bildim ki yüzüne çarpılan gerçekler onun da kalbindeki yerimi değiştirmemişti. Dudaklarından kendimi söküp aldım. Titreyen parmaklarımı yanaklarında ve çene hattında dolaştırdım. Görüş açımı buğulandıran yaşlarla fısıldadım. "İki saat."

Ondan talep ettiğim zaman karşısında kasıldı. Belimi daha sıkı kavradığında beni bırakmak istemiyordu ama benim buna ihtiyacım vardı. Her şey çok fazlaydı. Gerçekler beni ezmişti ve onun da nefes alması şarttı.

Alin'den uzaklaşmam, cehennemden çıkmam ve fani dünyaya dönerek anlamam gerekiyordu.

Şu an sevilmeyi kaldıramazdım. Şu an her şeyin yoluna gireceğini duymayı kaldıramazdım. Şu an Alin'le aynı ortamda olmayı kaldıramazdım. Şu an kaldıramayacağım o kadar çok şey vardı ki eğer gitmezsem bir daha ben de kalkamayacaktım. Düştüğüm yerde yosunlaşacak ve orada kuruyup kök salacaktım.

"İki saat."

Kendimi tekrarladığımda içinde kıyameti bulunduran gözlerindeki ateş, ruhlarımızın bulunduğu noktayı yangın yerine çevirdi. Geleceğim olduğunu düşündüğüm adamın aynı zamanda geçmişimden bir parça oluşu, en zor günümde, ölümün eşiğindeyken benim yanımda olması, bunlar, bütün bunlar hem bir armağan hem de bir lanetti.

"İki saat," diyerek kabullendi. "Sadece iki saat, Persephone."

Hitap şekli beni sarstı çünkü bu aynı zamanda bir antıydı. Bu kapıdan çıkıp gittiğimde bile beni bırakmayacağını, peşimden gelip beni izleyeceğini ve cehennemine, cehennemimize geri geleceğimi söyleyen bir yemindi. Bana cenneti vaat eden altın harelerine sıkıca tutunduğumda aklındaki bütün şüpheleri öldürmek istedim.

Ona kimseye vermediğim bir şekilde söz verdim. "Seni seviyorum."

Kolları arasından sıyrılıp yanağımdan süzülen yaşlarla ceketimi aldım. Hızlı adımlarla, vazgeçmek için kendime vakit tanımadan, yuvam haline gelen cehennemden çıktım.

Herkesten uzaklaşsam da asıl kendimden kaçtım.

DEVAM EDECEK...

Dikkat, dikkat, dikkat!

Dimitri Volkov, Araz Vladimirov ve Adrian Dwight'ı merak mı ettiniz?

Öyleyse Pukka Yayınları'nı ve sosyal medya hesaplarımı takip edip gelişmelerden haberdar olmayı unutmayın. Bu geniş ve karanlık evrenin uzun yolculuğunun her bir anına şahitlik etmek istiyorsanız şimdiden yerinizi alın.

Seviliyorsunuz...

